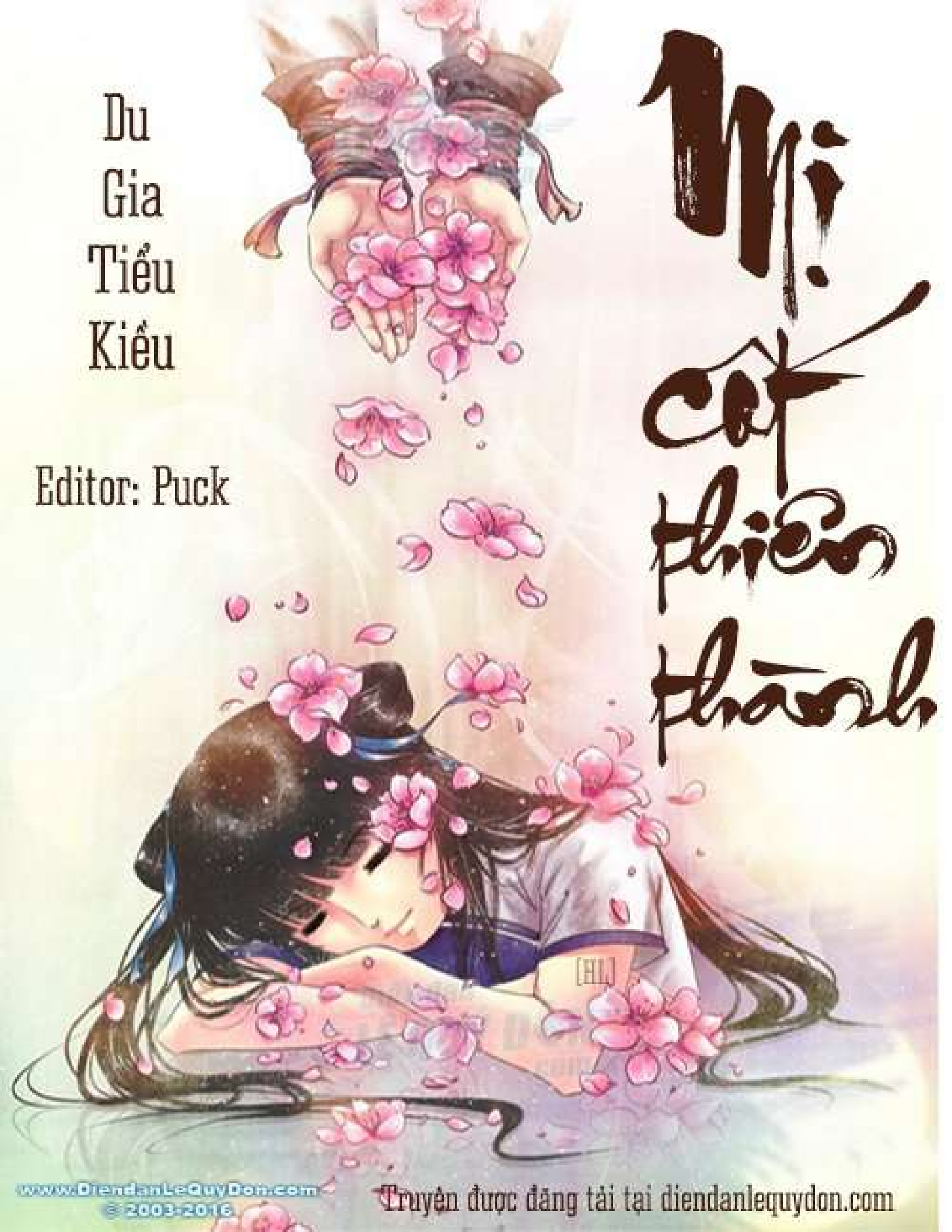
Du Gia Tiểu Kiều
Mị cốt thiên thành
Editor: Puck
www.DiendanLeQuyDon.com
© 2003-2016
Truyện được đăng tải tại diendanlequydon.com

Mục lục

Chương 1: Trùng Sinh
Chương 1: (Tiếp)
Chương 2: Ám Vệ Vệ Thập Nhị
Chương 4+3: Muốn Cho Ngươi Đau
Chương 5+4: Hoàng Tử Nước Lương Sở Dật Đình
Chương 6+5: Nam Nhân Quá Mức Tuấn Mỹ
Chương 7+6: Động Lòng Trong Nháy Mắt (Thượng)
Chương 8+7: Động Lòng Trong Nháy Mắt (Hạ)
Chương 9+8: Tim Đập Nhanh
Chương 10+9: Cắt Thịt Của Hắn (Thượng)
Chương 11+10: Cắt Thịt Của Hắn (Hạ)
Chương 12+11: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động
Chương 13: Cảm Giác Chua Xót
Chương 14: Bôi Thuốc Vì Nàng
Chương 15: Không Quan Tâm Hắn
Chương 16+15: Vệ Tướng Quân, Ngươi Thất Lễ
Chương 17+16: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (1)
Chương 18: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (2)
Chương 19: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (3)
Chương 20: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (4)
Chương 21: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Đến Xôn Xao (5)
Chương 22: Gặp Lại Sở Dật Đình (1)
Chương 23: Gặp Lại Sở Dật Đình (2)
Chương 24: Cứu Nàng Một Lần (1)
Chương 25: Cứu Nàng Một Lần (2)
Chương 26: Rễ Tình Đã Sớm Đứt (1)
Chương 27: Rễ Tình Đã Sớm Đứt (2)
Chương 28: Gặp Lại Tôn Kiệt (1)
Chương 29: Gặp Lại Tôn Kiệt (2)
Chương 30: Gặp Lại Tôn Kiệt (3)
Chương 31: Mỹ Nhân Khuynh Quốc
Chương 32: Vệ Thập Nhị Động Lòng (1)
Chương 33: Vệ Thập Nhị Động Lòng (2)
Chương 34: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (Tiểu Tu 1)
Chương 35: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (2)
Chương 36: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (3)
Chương 37: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (1)
Chương 38: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (2)

https://thuviensach.vn

Chương 39: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (3)
Chương 40: Lâm Hạo Hiên Chịu Khổ Sở Phản Bội (1)
Chương 41: Lâm Hạo Hiên Chịu Khổ Phản Bội (2)
Chương 42: Đừng Tổn Thương Lòng Hắn
Chương 43: Tâm Tư Của Phong Lăng Thiên
Chương 44: Nam Nhân Vô Tâm Vô Tình
Chương 45: Kẻ Thù Gặp Nhau
Chương 46: Hết Sức Đỏ Mắt
Chương 47: Sở Dật Đình Dịu Dàng (1)
Chương 48: Sở Dật Đình Dịu Dàng (2)
Chương 49: Sở Dật Đình Dịu Dàng (3)
Chương 50: Sở Dật Đình Dịu Dàng (4)
Chương 51: Sở Dật Đình Dịu Dàng (5)
Chương 52: Sở Dật Đình Dịu Dàng (6)
Chương 53: Mang Nàng Đi (1)
Chương 54: Mang Nàng Đi (2)
Chương 55: Sẽ Không Gả Cho Hắn (1)
Chương 56: Sẽ Không Gả Cho Hắn (2)
Chương 57: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt
Chương 58: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt 2
Chương 59: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt (3)
Chương 60: Quan Tâm Của Sở Dật Đình
Chương 61: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 2
Chương 62: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 3
Chương 63: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 4
Chương 64: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng
Chương 65: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 2
Chương 66: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 3
Chương 67: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 4
Chương 68: Lần Đầu Tiên Hôn Môi (1)
Chương 69: Lần Đầu Tiên Hôn Môi (2)
Chương 70: Lần Đầu Tiên Hôn Môi 3
Chương 71: Lần Đầu Tiên Hôn Môi 4
Chương 72: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch
Chương 73: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch (2)
Chương 74: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch 3
Chương 75: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch 4
Chương 76: Một Nô Tỳ
Chương 77: Một Nô Tỳ (2)
Chương 78: Một Nô Tỳ (3)
Chương 79: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời?
Chương 80: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 2

https://thuviensach.vn

Chương 81: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 3
Chương 82: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 4
Chương 83: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng)
Chương 84: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) 2
Chương 85: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) 3
Chương 86: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) (4)
Chương 87: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (1)
Chương 88: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (2)
Chương 89+64.3: Tô Hồng Tụ Xuất Giá
Chương 90+65.1: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ)
Chương 91+65.2: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ)
Chương 92: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ) 3
Chương 93: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường
Chương 94: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường (2)
Chương 95: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường (3)
Chương 96: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn (1)
Chương 97: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn (2)
Chương 98: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn
Chương 99: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa
Chương 100: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa 2
Chương 101: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa (3)
Chương 102: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường
Chương 103: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường 2
Chương 104: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường 3
Chương 105: Tôn Quản Sự, Cứu Ta!
Chương 106: Tôn Quản Sự, Cứu Ta! 2
Chương 107: Tôn Quản Sự, Cứu Ta! 3
Chương 108: Náo Loạn Đến Thẹn Thùng
Chương 109: Náo Loạn Đến Thẹn Thùng
Chương 110: Sở Hiên Cưỡng Hôn
Chương 111: Sở Hiên Cưỡng Hôn 2
Chương 112: Gặp Lại Sở Dật Đình
Chương 113: Gặp Lại Sở Dật Đình 2
Chương 114: Sở Dật Đình, Ta Nhớ Ngươi
Chương 115: Sở Dật Đình, Ta Nhớ Ngươi 2
Chương 116: Ba Hồn Hợp Làm Một (1)
Chương 117: Ba Hồn Hợp Làm Một (2)
Chương 118: Ba Hồn Hợp Làm Một (2) (1)
Chương 119: Ba Hồn Hợp Làm Một (2) (2)
Chương 120: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Đám Sói (1) (1)
Chương 121: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Đám Sói (1) (2)
Chương 122: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2) (1)

https://thuviensach.vn

Chương 123: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2)
Chương 124: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2) (3)
Chương 125: Nhược Điểm Trí Mạng Của Sở Hiên
Chương 126: Cứu Nàng Một Mạng
Chương 127: Phá Giải Huyết Chú
Chương 128: Bán Đứng Nàng
Chương 129: Thú Bị Chọc Giận
Chương 130: Thú Bị Chọc Giận 2
Chương 131: Không Muốn Rời Đi
Chương 132: Người Nóng Nảy
Chương 133: Có Phải Ngươi Không Được Không?
Chương 134: Kết Thúc

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Sinh

Trăng sáng sao thưa, trăng tròn dần lên cao.

Hồ tiểu yêu hơi cuộn tròn thân mình, vẻ mặt lười biếng nhìn Tô phủ.

Chín cái đuôi nhung trắng như tuyết lần lượt đảo qua quầng trăng mờ nhạt, tạo ra ngàn vạn tao nhã, bóng dáng mê hoặc đung đưa.

Nàng đang nhìn -

Trong Tô phủ, một nam nhân dáng vẻ nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng đang ngồi cạnh bàn gỗ tử đàn, mà bên cạnh nam nhân, theo sát là một thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn, dung mạo thanh tú.

Không biết hai người đang thương nghị cái gì, toàn thân nữ tử phát run, lệ rơi đầy mặt, một bộ trang phục bằng lụa mỏng trắng như tuyết giống như hoa quỳnh tàn lụi trong bầu trời đêm, run run rẩy rẩy, lảo đảo muốn ngã.

Nhìn lại người nam nhân bên cạnh nàng, ngũ quan lạnh nhạt hoàn mỹ như dao khắc, gò má u ám không có chút biểu cảm gì, mày kiếm cứng nhắc bởi vì không vui mà nhíu lại, mặt mũi lạnh lùng không chút kẽ hở nào.

Nam nhân là Chiến thần của Đại Chu, Trấn Quốc Tướng quân Lâm Hạo Hiên, nữ nhân còn lại là vị hôn thê đã xác định từ nhỏ của hắn, trưởng nữ Tô Thừa tướng.

Lâm Hạo Hiên đến phủ Thừa tướng là vì từ hôn, nguyên nhân không có gì, trong lúc hắn ra ngoài chinh chiến làm quen với trưởng Công chúa nước

https://thuviensach.vn

Lương – Lương Hồng Xu, hai người vừa gặp đã yêu, vừa thấy đã chung tình, chung đụng ba tháng lập tức tự định cả đời.

Lâm Hạo Hiên cho Hoàng thất Đại Lương lời thề son sắt, không phải trưởng Công chúa Lương Hồng Xu không cưới. Chính vì thế, hắn mới vừa thu quân về triều, đã lập tức tới phủ Thừa tướng từ hôn.

Hồ tiểu yêu lắc lắc chín cái đuôi nhung hồ ly, lười biếng treo trên nhánh cây ngáp một cái.

Nàng đang đợi Tô Hồng Tụ mất mạng.

Hồ tiểu yêu có thể nhập vào thân thể con người, nhưng không phải thân thể nào cũng có thể bị nàng chiếm lấy, nàng tìm kiếm mấy chục năm trong nhân thế, tìm được thân thể thích hợp duy nhất là Tô Hồng Tụ này.

Chỉ cần Tô Hồng Tụ vừa chết, hồ tiểu yêu có thể nhân cơ hội chiếm cứ thân thể của nàng ấy, hồ tiểu yêu tu luyện năm trăm năm, đã vượt qua bảy mươi hai lần thiên kiếp. Chỉ cần lấy hình người lần nữa chịu đựng xong chín lần thiên kiếp nữa, là có thể thoát khỏi thân thể, thoát xác thành tiên.

“Lâm ca ca, đừng, đừng như vậy, van cầu huynh... Đừng từ hôn với muội... Đừng...”

Tô Hồng Tụ nước mắt ràn rụa, buồn bã đau xót. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lớn cỡ lòng bàn tay đau xót gần chết.

Lâm Hạo Hiên không hề cử động, vẻ mặt hắn lạnh lùng, ánh mắt âm trầm, “Phạch” một tiếng ném thư từ hôn trong tay lên bàn.

“Ý ta đã quyết, vì vậy cáo từ!”

Lâm Hạo Hiên vừa dứt lời, thân thể đã đứng dậy, sát khí lạnh thấu xương cả người đúng là chấn động đến tôi tớ xung quanh cùng nhau lui lại.

https://thuviensach.vn

Tô Thừa tướng sao có thể cam tâm? Hành động lần này của Lâm Hạo Hiên tương đương với tát một bạt tai mạnh mẽ lên mặt hắn trước cả đám người làm.

“Từ đã! Đường đường là phủ Thừa tướng, há để cho ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

Tô Thừa tướng lớn tiếng gầm thét, mặt già nua xanh mét bởi vì tức giận mà sung huyết đỏ bừng.

Vậy mà Lâm Hạo Hiên chỉ khẽ quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đao nhọn đảo qua, chắc trong lòng Tô Thừa tướng giật mình, liên tiếp lui lại phía sau ba bước.

Chính ở trong phủ Thừa tướng, lại cũng có người dám cản hắn. Khóe môi của Lâm Hạo Hiên nhếch lên một đường cong duyên dáng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Tô lão muốn lưu ta?”

Lâm Hạo Hiên vừa dứt lời, thương bạc sau lưng đã phát ra tiếng gào thét sắc nhọn rào rào. Hổ khiếu long ngâm, khí phách ngất trời.

“Ngươi...”

Tức lấp đầy ngực Tô Thừa tướng, thở không ngừng, cuối cùng lui đến góc tường, không lên tiếng.

Lâm Hạo Hiên rốt cuộc rời đi, không hề lưu luyến, lưu lại Tô Hồng Tụ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vô hồn, giống như búp bê vải rách nát hoàn toàn mất trái tim, bước chân lảo đảo, xụi lơ trên mặt đất.

Không, không thể.

Sao có thể, sao lại như vậy?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lệ rơi đầy mặt, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Nàng nhớ lại ba ngày trước mình nhìn thấy Lâm Hạo Hiên ở trước cửa phủ Tướng quân, bên cạnh Lâm Hạo Hiên có một thiếu nữ tóc mây trâm phượng, mặt mày như vẽ. Thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, dáng người đong đưa, mặc dù dung mạo không coi là tuyệt mỹ, nhưng một cái nhăn mày một nụ cười cũng đủ làm cho người ta như tắm gió xuân, người bên cạnh Tô Hồng Tụ cũng chỉ vào thiếu nữ kia nói, đó chính là người trong lòng Lâm Hạo Hiên.

Nàng còn không tin, lúc ấy nàng còn không dám tin tưởng!

Sao có thể?

Nàng mới là thanh mai trúc mã của Lâm Hạo Hiên, nàng mới là người trong lòng Lâm Hạo Hiên!

Nữ tử kia – là trưởng công chúa Đại Lương – Lương Hồng Xu, nàng ta hơn nàng chỗ nào? Nàng ta mới chỉ biết Lâm Hạo Hiên ba tháng ngắn ngủi!

Đã nhiều năm như vậy, mỹ nữ trong kinh thành nhiều như mây, các quốc gia tiến dâng, ngoại bang lánh nạn chạy tới, thật sự như cá diếc sang sông *, vô số!

(*) Sau khi thành lập vương triều Đông Tấn ở Giang Nam, sĩ tộc phương Bắc dồn dập đi tới Giang Nam, lúc ấy có người nói, “danh sĩ qua sông nhiều như cá diếc.” Ý chỉ hành động hợp thời có rất nhiều. Sau để hình dung người chạy theo trào lưu rất nhiều, nhưng mà theo hàm ý mù quáng và có tâm địa bất chính. (Nguồn: nunhihong.net)

Nếu ý chí Lâm Hạo Hiên không kiên định, đã sớm thay lòng!

Nhưng mà sự thật lại khiến nàng không thể không tin.

https://thuviensach.vn

Lâm Hạo Hiên quả thật đã thay lòng, sáng nay Tô Hồng Tụ mang theo điểm tâm mình tự làm đến phủ Tướng quân thăm Lâm Hạo Hiên, chính mắt thấy hắn và Lương Hồng Xu đang hôn mãnh liệt trên hành lang.

Tô Hồng Tụ biết Lâm Hạo Hiên mười năm, chưa từng thấy trên mặt Lâm Hạo Hiên xuất hiện biểu cảm như vậy.

Kịch liệt, điên cuồng như vậy, mang theo hủy diệt tất cả, chiếm đoạt và khao khát, bất chấp tất cả, kịch liệt đòi lấy, dường như muốn toàn bộ tình cảm triệt để vùi vào trong hôn hít kéo dài nóng cháy ác liệt.

Cuối cùng nàng thua, thua. Thua thất bại thảm hại, thua vạn tên xuyên tim.

Buồn cười nhất chính là, nàng lại không biết mình thua ở điểm nào.

Dung mạo? Tướng mạo Lương Hồng Xu kém xa nàng.

Thời gian? Nàng ở bên cạnh Lâm Hạo Hiên suốt sáu năm.

Tình cảm? Trong sáu năm, nàng tâm tâm niệm niệm, lòng tràn đầy mặt tràn đầy chỉ có Lâm Hạo Hiên.

Nam nhân nàng toàn tâm toàn ý tin cậy, toàn tâm toàn ý yêu say đắm, lại phản bội nàng.

Không đúng, có lẽ từ đầu đến cuối hắn chưa từng yêu nàng.

Đúng, nghĩ kỹ lại, Lâm Hạo Hiên chưa từng dùng ánh mắt nhìn Lương Hồng Xu để nhìn nàng.

Vạn ý nghĩ của Tô Hồng Tụ đều lụi tàn, tâm như tro tàn, một mình yên tĩnh ngồi giữa sảnh chính, không ai ý thức được sinh mạng của nàng như ánh nến sắp phiêu diêu, sắp tàn lụi.

https://thuviensach.vn

Nhanh nhanh, số mệnh của Tô Hồng Tụ chỉ còn lại nửa canh giờ thôi.

Hồ tiểu yêu nghĩ tới đây, hưng phấn không thôi, chín cái đuôi hồ ly trắng như tuyết lại bắt đầu lung lay, không tự chủ phất qua gò má vô cùng xinh đẹp của mình.

Hồ tiểu yêu vừa mới tu luyện ra hình dáng giống người, nàng cũng không biết hồ tộc từ xưa đến nay chính là tuyệt sắc khuynh thành, thân mang mùi thơm lạ lùng, cho tới giờ nàng chỉ dám ở trong bóng tối len lén mơ tưởng thân thể Tô Hồng Tụ, hôm nay cảm nhận được Tô Hồng Tụ không còn sống lâu được nữa, hồn sắp chầu trời, hồ tiểu yêu khó tránh khỏi hưng phấn, vô tình tiến gần hơn bên cạnh Tô Hồng Tụ.

Cái tiến gần này, mùi thơm lạ lùng trên người hồ tiểu yêu lập tức xông vào mũi Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhất thời chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, toàn thân rã rời, giống như đặt mình vào trong đám mây, lại giống như bay lên cõi tiên, cảm giác quyến rũ mất hồn này, còn có một làn khói nhẹ chậm rãi đưa mình đến gần nữ tử tuyệt mỹ kia -

Trong nháy mắt, Tô Hồng Tụ cho rằng mình đã chết, nàng tận mắt thấy tiên tử trên bầu trời.

Hồ tiểu yêu tiếp tục đi về phía trước, eo nhỏ không đầy nắm tay, lấy dáng vẻ câu hồn quyến rũ nhẹ nhàng đung đưa.

Bên trong sảnh chính lập tức không có âm thanh gì, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập không ngừng tăng nhanh của Tô Hồng Tụ, không ngừng tăng nhanh...

Tô Hồng Tụ thân là nữ tử, cũng bị dáng vẻ quyến rũ động lòng người của hồ tiểu yêu mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai má ửng hồng, trong lồng ngực càng thịch thịch thịch đập loạn lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi, còn muốn gặp ai, còn có tâm nguyện gì chưa xong?”

Hồ tiểu yêu dừng bước trước mặt Tô Hồng Tụ, chân mày lẳng lơ, dáng người thướt tha uyển chuyển, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết, mỗi ngóc ngách tuyệt mỹ trên thân thể, đều phát sáng rạng rỡ dưới ánh trăng tươi đẹp, mê hoặc lòng người, câu hồn đoạt phách.

“Tâm... Nguyện...?”

Chuyện gì xảy ra? Vì sao thân thể của nàng đau như vậy? Vì sao trong lòng nàng đau như vậy?

Tô Hồng Tụ chậm rãi cúi đầu, cuối cùng phát hiện, bụng nàng máu thịt be bét, đột nhiên mở toang một miệng máu to bằng đáy chén.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, tóe ra, chỉ trong chốc lát, đã nhiễm đỏ đệm cói vàng sáng dưới thân.

Đúng vậy, Tô Hồng Tụ lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nàng tự đâm mình một đao, khi hồ tiểu yêu chậm rãi đến gần nàng, bởi vì nàng không không kiềm chế đau đớn tê tâm liệt phế trong lòng, rút chủy thủ ra, đâm mạnh một đao vào bụng mình.

Nàng đây là muốn chết sao?

Mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt nàng chính là đầu trâu mặt ngựa mà địa phủ phái tới câu hồn phách nàng sao?

Không ngờ, đầu trâu mặt ngựa lại tuyệt mỹ đến thế -

“Nếu như có thể, ngươi có thể giết Lâm Hạo Hiên giúp ta không?”

Tô Hồng Tụ đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp viết đầy oán độc, bởi vì phẫn hận cực độ, răng thậm chí cắn ken két vang dội.

https://thuviensach.vn

Giống như nàng cắn xé thịt Lâm Hạo Hiên trong miệng, giống như nàng đang cắn xé từng miếng thịt của Lâm Hạo Hiên.

“Sợ rằng không được, hồ yêu chúng ta chỉ biết ma thuật, không giết được người. Ngươi còn nguyện vọng nào khác không? Đổi một.”

Hồ tiểu yêu tiếc hận nhìn Tô Hồng Tụ, nữ nhân này nhiều năm như vậy bỏ ra bao nhiêu vì Lâm Hạo Hiên, người khác còn có thể không biết, nàng lại nhìn từng thứ từng cảnh vào trong mắt.

Tô Hồng Tụ hoảng sợ nhìn hồ tiểu yêu chằm chằm, nàng kinh hãi phát hiện, một tay phải của hồ tiểu yêu đã dung nhập vào tay phải mình từ lúc nào.

Nàng ta không phải đầu trâu mặt ngựa địa phủ phái tới!

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 1: (Tiếp)

Nàng ta là yêu, là yêu! Nàng ta mơ ước thân thể mình, mưu toan thay vào thân xác mình là yêu!

Tô Hồng Tụ chẳng hiểu tại sao, trong nháy mắt nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của hồ tiểu yêu.

Nàng ta là yêu?

Xinh đẹp tuyệt luân như vậy, mê hoặc lòng người như vậy, thì ra yêu lớn lên như vậy. Yêu này nói mình là hồ yêu? Chẳng lẽ chính là hồ ly tinh khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết, đặc biệt mê hoặc nam nhân? Đây chẳng phải là...

Tô Hồng Tụ đột nhiên cúi đầu, lạnh lùng cười một tiếng: “Đổi một? Trừ để hắn chết, ta không có nguyện vọng nào khác. Ngươi đã không được, ta tự mình tới cũng vậy!”

“Không có ngươi, ta vẫn sẽ tìm hắn báo thù! Kể cả ta chết rồi, ta cũng sẽ báo thù! Một ngày nào đó, ta sẽ lột da hắn! Rút gân của hắn! Uống máu của hắn! Để cho hắn sống không bằng chết! Để cho hắn cũng biến thành như ta! Ha ha ha! Ha ha ha ha ha!”

Tô Hồng Tụ ngửa đầu cười to, không biết có phải chạm vào vết thương trên người không, sắc mặt lập tức trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Hồ tiểu yêu cả kinh trong lòng, từ xưa tới nay điều kiện để hồ tộc nhập vào thân, trước khi lấy thân thể của người khác, người nọ phải còn sống.

Nếu không phương pháp nhập vào thân sẽ không có cách nào thực hiện.

Mắt hồ tiểu yêu thấy sắc mặt Tô Hồng Tụ trắng bệch, máu tươi trong miệng phun điên cuồng, chỉ sợ nàng ta vì vậy mà mất mạng, phương pháp đổi thân của nàng sẽ mất đi hiệu lực.

Hồ tiểu yêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng mở miệng an ủi liên tục: "Ngươi yên tâm! Thiện có thiện báo, ác có ác báo, vận trời xoay vần, đây là số đã định! Lâm Hạo Hiên đối với ngươi như vậy, hắn nhất định sẽ gặp phải báo ứng! Tương lai hắn nhất định sẽ thảm hơn ngươi gấp trăm ngàn lần!"

Không biết Tô Hồng Tụ có nghe được lời hồ tiểu yêu nói không, vẫn cười ha ha như cũ, không lâu lắm cười thảm nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Hồ tiểu yêu đứng bên cạnh Tô Hồng Tụ, trơ mắt nhìn sắc mặt xinh đẹp của nữ tử càng lúc càng tái nhợt, mất dần huyết sắc, máu tươi trong cơ thể nàng ta chảy ra gần như đầy cả sảnh chính. Sát khí màu đen từ trong vết máu đỏ thẫm chậm rãi bay lên, dần ngưng tụ, hồ tiểu yêu biến sắc, lập tức làm phép thuật phá oán khí Tô Hồng Tụ sắp ngưng tụ thành hình.

Hồ tiểu yêu bồi hồi bên cạnh thi thể Tô Hồng Tụ vừa chết đi, lần đầu tiên nội tâm sinh ra do dự.

Rốt cuộc có muốn dùng thân thể này không?

Oán khí trên người Tô Hồng Tụ nặng như vậy, hồ tiểu yêu mới vừa tu luyện năm trăm năm, nguyên thần chưa ổn định, nếu thật sự nhập vào thân thể Tô Hồng Tụ, vô cùng có khả năng bị oán khí vô tận chưa tan trong cơ thể nàng ta xâm nhiễm.

https://thuviensach.vn

Nhưng...

Thân thể của Tô Hồng Tụ và của nàng xứng đôi như thế, nếu nàng không cần thân thể của Tô Hồng Tụ, có thể phải đợi thêm một trăm năm, một ngàn năm cũng không tìm được thân thể xứng đôi như vậy.

Hồ tiểu yêu đưa ra bàn tay trắng nõn như tuyết, nhẹ nhàng lau thân thể Tô Hồng Tụ vừa mới chết di.

Oán khí tỏa ra, vẫn gào khóc thảm thiết bên tai hồ tiểu yêu, luẩn quẩn không đi.

Hồ tiểu yêu nín thở trầm ngâm, từ từ lấy nguyên linh của mình dung nhập vào thân thể lạnh lẽo tái nhợt của Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc khi linh hồn và thể xác kết hợp, trí nhớ của Tô Hồng Tụ giống như thủy triều tràn vào trong nguyên linh của hồ tiểu yêu.

Năm Thiên Khải thứ hai, năm 374 lịch Đại Chu, Tô Hồng Tụ mới sinh, đại thiếu phu nhân Tô gia đầy mặt vui mừng kéo sinh mệnh mới yếu ớt vào trong ngực, lại nghe được tiếng hừ lạnh, phu quân của nàng Tô Phúc bởi vì nhìn thấy sinh là nữ nhi, mặt lộ vẻ không vui, phẩy tay áo bỏ đi.

Năm Thiên Khải thứ tám, Tô Phúc mới lên Thừa tướng, vì khoe khoang, cho đại nữ nhi mình không coi trọng, thậm chí quanh năm suốt tháng không đi gặp vài lần một ám vệ bảo vệ cận thân.

Ám vệ hết sức trẻ tuổi, chỉ mới mười một mười hai tuổi, đại tiểu thư Tô gia xưa nay cô độc cuối cùng có bạn chơi tuổi thơ đầu tiên, mặc dù nét mặt bạn chơi kia cả ngày không có cảm xúc gì, không nói cười tùy tiện. Nhưng đại tiểu thư Tô gia vẫn coi hắn là trân bảo. Đi học tư thục mang theo hắn, đi ra ngoài du ngoạn mang theo hắn, có cái gì tốt cũng tặng cho hắn.

https://thuviensach.vn

Đại tiểu thư Tô gia vượt qua ba năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình như vậy.

Năm Thiên Khải thứ mười, Tô Phúc mang vào phủ một tiểu thiếp Trương thị từ bên ngoài, Trương thị này đã sớm sinh nhi tử cho hắn, cùng Trương thị vào phủ, còn có nhị nữ nhi của Tô Phúc, Tô Hồng Mai.

Cùng năm, mẫu thân Tô Hồng Tụ, đại phu nhân Tô gia bởi vì bị bệnh qua đời. Tô Hồng Tụ đi thăm mẫu thân mình bệnh nặng, lại bị muội muội cùng cha khác mẹ Tô Hồng Mai mượn cớ kéo đi. Vì vậy Tô Hồng Tụ không thể gặp được mẫu thân mình lần cuối.

Năm Thiên Khải thứ mười hai, bởi vì Tô Hồng Mai thấy ám vệ thân thủ bất phàm, tướng mạo tuấn tú, quỳ gối van xin Tô Phúc, đòi hắn đi.

Tô Hồng Tụ quỳ gối trước thư phòng Tô Phúc, khổ sở cầu khẩn, nàng kéo vạt áo ám vệ, lấy tư thế cực kỳ hèn mọn cầu khẩn hắn, không cần đi.

Đừng xa cách nàng, đừng bỏ lại nàng, đừng đi.

Ám vệ chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng, không nói một lời, đi theo nhị tiểu thư Tô Hồng Mai mặt đầy hoa đào, vui vẻ ra mặt.

Cùng năm, Lâm Hạo Hiên tới cửa cầu hôn, Tô Hồng Tụ và Lâm Hạo Hiên định ra hôn ước.

Theo tới chính là sỉ nhục vô tận, thống khổ và chửi rủa, đến từ muội muội cùng cha khác mẹ Tô Hồng Mai của nàng, đến từ mẹ kế Trương thị của nàng, đến từ Tô Phúc không để nàng vào trong mắt. Thậm chí đến từ chính ám vệ lớn lên từ nhỏ với nàng, như hình với bóng.

Tô Hồng Tụ nhẫn nhịn nữa, chờ đợi duy nhất chính là có một ngày có thể rời khỏi căn nhà cho nàng nhục nhã và đau khổ vô cùng vô tận, có thể

https://thuviensach.vn

gả vào Lâm phủ, cùng Lâm Hạo Hiên bạch đầu giai lão, tương kính như tân.

Năm đó khi Lâm Hạo Hiên đến Tô phủ cầu hôn, đã từng lập lời thề nặng, sẽ cả đời đối xử tốt với nàng, yêu thương nàng bảo vệ nàng, không bao giờ cưới người khác.

Lời thề này của Lâm Hạo Hiên đã thành động lực để Tô Hồng Tụ sống tiếp.

Chỉ tiếc, cuối cùng Lâm Hạo Hiên vẫn không tuân thủ lời thề của hắn.

Lâm Hạo Hiên từ hôn trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà, Tô Hồng Tụ không còn hy vọng, buổi chiều nhận được thư từ hôn đã tự vẫn bỏ mình.

Để cho nàng làm sao có thể không hận! Để cho nàng làm sao có thể không oán?

Nguyên linh của hồ tiểu yêu vừa kết hợp với thân thể Tô Hồng Tụ, oán niệm ngập trời này, sát khi đen đặc này giống như con rắn độc xấu xí chui thẳng vào trái tim trắng noãn như tờ giấy của hồ tiểu yêu.

Hồ tiểu yêu mới vừa hóa thành hình người, một chữ tình cảm con người nàng còn không biết, nói một cách khác, nàng không một chút nào phòng bị với oán niệm của Tô Hồng Tụ, sát khí của nàng ấy, hận ý đau tận xương cốt và hiểm độc của nàng ấy!

Sát khí ngưng tụ, nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng màu đen trong trái tim trơn bóng bình thản của hồ tiểu yêu.

Đầu hồ tiểu yêu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

Chân mày biến thành màu đen chính là điềm báo tộc hồ yêu thành ma!

https://thuviensach.vn

Giết Lâm Hạo Hiên! Giết Lương Hồng Xu!

Nhất định phải để cho tất cả bọn họ không thể chết tử tế được, nhất định phải để cho bọn họ trả giá thật lớn!

Mặc dù Tô Hồng Tụ đã chết, nhưng oán khí trên người vẫn chậm chạp không hề tiêu tan, hồ tiểu yêu mắt thấy không thể kiên trì được bao lâu, không thể không làm phép lần nữa, trói chặt oán khí của Tô Hồng Tụ đang đụng nhau tán loạn từ trên xuống dưới trong cơ thể chính mình.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Nói ra! Chỉ cần ta đủ khả năng, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế vì ngươi đạt thành!

Hồ tiểu yêu nắm chặt ngực, thở hồng hộc, tay nhỏ bé trắng tinh nắm chặt thành quyền bên người.

Muốn cho bọn họ đau đến không muốn sống, muốn cho bọn họ biết vậy chẳng làm!

Muốn cho bọn họ sống không bằng chết, muốn cho bọn họ trả giá thật lớn!

Nhất là Lâm Hạo Hiên!

A -!

Tô Hồng Tụ khàn giọng thét dài trong cơ thể hồ tiểu yêu, một luồng sát khí nồng đậm xông thẳng lên mi tâm trơn bóng trắng nõn của hồ tiểu yêu.

Hồ tiểu yêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng đồng ý: “Được, ta đồng ý với ngươi, nhất định sẽ để cho bọn họ trả giá thật lớn, Lâm Hạo Hiên và Lương Hồng Xu nhất định sẽ không thể chết tử tế được, bị thiên lôi đánh, ta bảo đảm!”

https://thuviensach.vn

Hồ tiểu yêu cắn ngón tay, lấy máu thề, đồng thời nhanh chóng dùng tay phải làm kết ấn không bao giờ phản bội.

“Nếu phản bội, sẽ để cho trời giáng năm đạo sấm sét, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Hồ tiểu yêu hạ lời thề xong, sát khí đen đặc lạnh thấu xương cuối cùng không còn tán loạn khắp nơi trong cơ thể nàng nữa, mà ngưng kết thành hình, lẳng lặng lơ lưng trên không trước mặt hồ tiểu yêu.

Trong tối đen như mực, có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn dữ tợn vặn vẹo của Tô Hồng Tụ hóa ma như ẩn như hiện.

Tô Hồng Tụ giống như đang ngẫm nghĩ. Nàng cau mày quan sát từ trên xuống dưới toàn thân hồ tiểu yêu, lâu sau, rốt cuộc lộ ra cười thảm ma quỷ lạnh lẽo.

“Được, hồ tiểu yêu, ta tin ngươi. Ta giao thân thể này cho ngươi, chớ quên, vừa rồi ngươi đã đồng ý chuyện của ta.”

Nếu ngươi quên, huyết chú trên người ngươi phát tác, ngươi sẽ chịu lửa giận của trời xanh, bị trời đánh năm đạo sấm sét!

Ha ha ha! Ha ha ha ha!

Hồ tiểu yêu, chuyện như vậy, Tô Hồng Tụ ta đúng là không làm được, chỉ có ngươi, chỉ có gương mặt này của ngươi, chỉ có dáng vẻ này của ngươi, chỉ có mùi hương trên người ngươi, mới có thể khiến cho Lâm Hạo Hiên vì ngươi mà như si như say, rơi vào mê muội điên cuồng.

Cuối cùng oán khí của Tô Hồng Tụ tản đi, ngưng tụ thành một luồng đen nhánh trên mặt đất, chôn vùi vào bùn.

https://thuviensach.vn

Hồ tiểu yêu thở dài, đôi tay kết ấn, bắt đầu hấp thu chậm rãi máu tươi của Tô Hồng Tụ chảy khắp nơi về thân thể.

Ước chừng qua nửa canh giờ, sảnh chính vốn đỏ khắp mặt đất đã khôi phục như thường, đôi mắt xinh đẹp của hồ tiểu yêu khẽ nhếch, bắt đầu tỉ mỉ quan sát phủ Thừa tướng vừa quen thuộc vừa xa lạ với nàng.

Không được thân người thì hồ tiểu yêu chỉ là linh thể, nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, trôi nổi không rõ.

Hôm nay nàng mới được thân thể của Tô Hồng Tụ, cặp mắt rõ ràng, cuối cùng có thể nhìn phủ Thừa tướng xa hoa to lớn một cách rõ ràng.

Thật đúng là – Tráng lệ, xa xỉ cao quý!

Nền phủ Thừa tướng không phải dùng gạch đá trải lên, mà dùng bạch ngọc óng ánh trong suốt, đông ấm hạ mát trải lên.

Khắp nơi nguy nga lộng lẫy, sáng chói rực rỡ.

Bàn ghế làm từ gỗ trầm hương trên trăm năm, màn cửa sổ bằng lụa mỏng là từ tơ tằm Yên Vũ tốt nhất. Ngay cả màn cửa, đều chiếu lấp lánh, chắc là dùng ngàn viên trân châu Đông Hải lớn nhỏ xuyên thành.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ám Vệ Vệ Thập Nhị

Nến chế tạo bằng bạc tinh khiết. Bốn phía vách tường nạm dạ minh châu to cỡ miệng chén, ban ngày dùng băng gạc bao bọc, đến buổi tối, gỡ băng gạc xuống, coi như trong sảnh chính không thắp nến cũng sáng rỡ.

Không oán được Tô Hồng Tụ có thể hận như vậy, không oán được sát khí trên người Tô Hồng Tụ có thể nặng như vậy.

Hồ tiểu yêu cúi đầu nhìn xuống, nhìn trang phục Tô Hồng Tụ ăn mặc trên người.

Áo không biết lấy vải vóc gì làm thành, giống như màu đỏ chót tươi đẹp, ống tay áo lại bởi vì hàng năm lặp đi lặp lại giặt giũ mà hơi trắng bệch.

Quần phía dưới ngược lại chất vải tốt, chỉ có điều trùng hợp cùng loại vải vóc với màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Hồ tiểu yêu cúi xuống thấp nữa nhìn, không biết đôi giày của Tô Hồng Tụ đeo mấy năm, mũi giày mài mòn, trên mũi giày đã phấn trắng một mảng.

Hồ tiểu yêu đưa tay cẩn thận sờ lên đầu tóc, cũng lục soát cẩn thận từ trên xuống dưới bản thân một lần, nàng không khỏi than thở, ánh mắt chán chường.

Thật đúng là khó có thể coi mộc mạc, thậm chí không sờ được tới cây trâm, vòng tay ngọc bội càng không.

https://thuviensach.vn

Hồ tiểu yêu nhớ tới nàng từng đi theo Tô Hồng Tụ, xem phòng của nàng ta, nơi nào là phòng, vốn là túp lều đơn giản dùng rơm rạ đắp lên, ngay cả khi nàng còn là hồ ly, cửu ca làm cho nàng ổ lông hồ ly còn bền chắc ấm áp hơn phòng cỏ tranh kia nhiều.

Cũng được, trước hết miễn cưỡng ráng qua một đêm.

Mặc dù hồ tiểu yêu tu luyện không tinh, nhưng hồ tộc trời sinh tinh thông thuật quyến rũ, muốn gạt người khác cam tâm tình nguyện vây quanh nàng, vì nàng móc tim móc phổi dốc hết tâm huyết, vẫn là việc rất nhỏ.

Chỉ có điều, hôm nay hồ tiểu yêu vừa mới chiếm cứ thân thể Tô Hồng Tụ, lại hao phí lượng lớn tinh lực tới tu bổ thân thể hư hại của Tô Hồng Tụ, nàng thật sự quá mệt mỏi, linh lực tiêu hao quá lớn, ngay cả thuật quyến rũ cơ bản nhất cũng không thi triển được rồi.

Hồ tiểu yêu lắc lắc cái đuôi – đi một lúc nàng phát hiện mình giờ đã không có đuôi, nàng chỉ thoáng vặn vẹo uốn éo vòng eo mảnh khảnh, rồi nện bước nhỏ như khói lượn lờ ra khỏi sảnh chính.

Trên hành lang tràn ngập tiếng bước chân, giọng nói, tiếng cười, đùa giỡn, đột nhiên không có gì.

Mọi âm thanh đều im lìm.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt dồn về dáng người đong đưa, bởi vì hồ tiểu yêu còn chưa học được dùng hai chân đi bộ, trong lúc di chuyển khó tránh khỏi hơi say lảo đảo.

Đây là bước đi đầu tiên của học sinh mới Tô Hồng Tụ.

Dưới vòng trăng chiếu rọi, Tô Hồng Tụ thướt tha duyên dáng, eo nhỏ nhắn đong đưa. Năm nay nàng mới mười sáu, màu da như châu ngọc, mặt mày như vẽ, một mái tóc đen xõa sau lưng, dài đến bên hông, soi rõ bóng

https://thuviensach.vn

người, nàng chậm rãi đi về phía trước, toàn thân từ trên xuống dưới giống như bao phủ một tầng sáng nhàn nhạt mỏng, giống như liễu yếu đu đưa theo gió, như nàng tiên trong tranh, gió vừa thổi, vải mỏng trên người Tô Hồng Tụ đung đưa theo gió, đẹp đẽ động lòng người, giống như đón gió nhảy múa, lại giống như nhỏ bé yếu đuối đến cực hạn, quả thật có thể được người nâng trong bàn tay, nhẹ nhàng nhảy múa giữa bàn tay khoảng một tấc vuông.

Vẻ đẹp này, vẻ ngoài xinh đẹp, rung động lòng người, câu hồn vía người.

Sao đại tiểu thư lại đột nhiên giống như biến thành người khác?

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, người này hay người kia, lại không nói ra được vẻ đẹp, quyến rũ vô cùng, da thịt trong sáng như tuyết, lộ ra sắc hồng ướt át dịu dàng, ngọn gió kia đưa tới mùi hương ngọt ngào, càng làm cho người nghe phía dưới thần hồn điên đảo, tình nguyện say chết trong ảo cảnh của hương thơm ngọt ngào.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người miệng đắng lưỡi khô, sinh lòng nghi ngờ.

Nhưng mà lại không một ai mở miệng, không một ai lên tiếng, thậm chí, khi Tô Hồng Tụ cất bước đi tới, mọi người không hẹn mà cùng nhau nín thở.

Bọn họ sợ rằng mình bật ra hơi nặng nề một chút, sẽ thổi bay người đẹp như tiên trên trời này đi.

Âm thanh gì cũng không có.

Chỉ có tiếng tim đập thình thịch thình thịch, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, từng tiếng mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Không phải tiếng tim đập của một người, mà là tiếng tim đập của một đám người.

Trong đây hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân lộp cộp nặng nề vang lên, trên hành lang, là ám vệ Vệ Thập Nhị của Tô phủ đang dẫn mười hai phó tướng vội vàng qua.

Nghe được tiếng bước chân của Vệ Thập Nhị, nhóm tỳ nữ vốn đang bàng hoàng vì sắc đẹp khuynh thành trong nháy mắt tỉnh lại hơn phân nửa, mặt lộ vẻ si mê ngoái đầu nhìn lại.

Vóc người của hắn hết sức cao gầy, cao hơn Tô Hồng Tụ chừng hai cái đầu, mặc dù toàn thân đều bị áo giáp đen che kín, nhưng dưới áo giáp có thể mơ hồ thấy đường vân cứng rắn, vẫn không khó lường trước dưới thân giáp đen này là thân thể bền chắc sắc bén như thế nào.

Một mớ tóc đen tán loạn trên trán hắn, che lại ánh trăng, để cho hai tròng mắt đen sâu không thấy đáy kia càng thêm khó dò.

Hắn rất anh tuấn, cũng rất lạnh lùng. Trong trí nhớ của Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị thường rất ít mở miệng nói chuyện, người khác hỏi gì hắn, phần lớn hắn chỉ dùng “Đúng” hoặc “Không” đơn giản đáp lại.

Toàn thân Vệ Thập Nhị, mê người nhất chính là cặp mắt kia, Vệ Thập Nhị cũng không phải người trung nguyên, cặp mắt kia trong đen có xanh, trầm tĩnh và thâm thúy. Ban ngày, tròng mắt đen lạnh lẽo không ngừng tỏa ra bên ngoài ý lạnh nhàn nhạt, ngăn cản người ngoài ngàn dặm, kiên định lạnh lẽo và khó có thể đến gần.

Đến đêm tối, hai tròng mắt xanh đen kia sẽ tỏa ra sát khí sâu kín dưới ánh trăng chiếu xuống, mê hoặc mờ ám mà tự tung tự tác, làm cho người ta sợ đồng thời lại không nhịn được muốn tiến lên dò xét đến cùng, mặc dù chết đuối trong hai đầm rét lạnh, vẫn không kiềm chế được tim đập nhanh.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa hắn luôn mặc đồ đen, màu dây tóc và vỏ kiếm cũng màu đen, càng nổi bật thêm vẻ lạnh lùng mà xa cách của hắn, không hợp với chung quanh, ở đâu cũng tản ra sát ý lạnh kinh người.

Vệ Thập Nhị vừa vào sân, chính là ngẩn ra, tròng mắt đen lạnh lẽo nhanh chóng xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Người kia là ai?

Duyên dáng thướt tha trước mặt hắn, nữ tử xinh đẹp tuyệt luân này là ai?

Chẳng lẽ là... Tô Hồng Tụ đã lâu chưa thấy?

Điều này sao có thể? Sao Tô Hồng Tụ lại trở nên như thế... Như thế...

Xinh đẹp như vậy, câu hồn như vậy, bức họa khó vẽ, xinh đẹp tận xương tủy.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 4+3: Muốn Cho Ngươi Đau

Vậy mà không sai, người này nhất định là đại tiểu thư Tô phủ Tô Hồng Tụ không thể nghi ngờ, Vệ Thập Nhị lớn lên từ nhỏ cùng Tô Hồng Tụ, hắn quen thuộc từng góc trên người Tô Hồng Tụ, thậm chí từng sợi tóc, hắn tuyệt đối không có khả năng nhận lầm, gương mặt này, bản lĩnh đong đưa này, tóc dài như ánh sáng thác nước soi bóng người, bàn tay nhỏ bé trắng như hoa sen, nữ tử tuyệt sắc trước mắt, chỉ có thể là đại tiểu thư Tô phủ Tô Hồng Tụ.

Vì sao nàng...

Tại sao lại biến thành như vậy?

Mấy năm không thấy, vì sao nàng hồn nhiên lại giống như biến thành một người khác?

Chẳng lẽ vừa rồi mấy gã sai vặt trong phủ truyền tin tức đến là sai, thật ra thì Lâm Hạo Hiên không cự tuyệt Tô Hồng Tụ, ngược lại đón nhận nàng?

Bởi vì được Lâm Hạo Hiên tiếp nhận, cho nên Tô Hồng Tụ tươi cười rạng rỡ, thậm chí, nhìn có vẻ tràn đầy sức sống biến thành một người khác?

Người nào đó, ung dung khoan thai, muôn vàn quyến rũ, rồi lại lạnh nhạt lạnh lẽo, không thể nắm lấy, giống như ảo ảnh nữ nhân xa lạ.

https://thuviensach.vn

Tròng mắt Vệ Thập Nhị liên tục co rúc lại, mày kiếm khẽ chau, nha hoàn ma ma phục vụ bên cạnh liên tiếp bị hai người kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, từng nhóm tụm năm tụm ba, nói nhỏ thầm thì lời đồn đại vừa truyền ra ở sảnh chính Tô phủ.

“Có nghe nói không? Vừa rồi Lâm tướng quân lui hôn với tiểu thư, lão gia bị chọc tức, đến giờ còn chưa thở nổi.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói vậy, lúc trước ta còn tưởng rằng đại tiểu thư chắc chắn đau lòng đến không muốn sống, không mặt mũi gặp người, có lẽ sẽ giam mình trong phòng mấy ngày liên tiếp không ra, nhưng bây giờ nhìn xem, tiểu thư giống như người bình thường không có chuyện gì?”

“Đâu chỉ là người không có chuyện gì? Nhìn dáng vẻ đại tiểu thư xem, tám phần trong lòng rất vui mừng, ta thấy, nhất định là đại tiểu thư đã sớm tính tách ra khỏi Lâm tướng quân, ngươi nhìn dáng vẻ cười rạng rỡ của tiểu thư xem, hay là có người khác trong lòng?”

Có người khác trong lòng?

Vệ Thập Nhị kinh ngạc, trong lòng thoáng qua cảm xúc không rõ, ngước mắt lên quan sát tỉ mỉ Tô Hồng Tụ trên hành lang trước mặt lần nữa.

Quả thật, trên mặt Tô Hồng Tụ không hề có cảm giác đau lòng. Nàng thật bình tĩnh, giống như tất cả chung quanh hoàn toàn không liên quan gì đến nàng, cho tới bây giờ giọng nói đè thấp của bọn nô bộc cũng không truyền vào tai nàng.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn hai bên, vừa vặn nhìn thấy Vệ Thập Nhị đứng trong đám người.

Mắt to của nàng lập tức sáng lên, nam nhân này xem ra cao lớn lại cường tráng, nhất định rất có lực.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vừa định mở miệng để Vệ Thập Nhị đến đây đỡ nàng, đột nhiên lòng nàng lại đau xót, trong giây lát trong đầu xẹt qua hình ảnh bi thương đau đớn.

Vệ Thập Nhị trọng thương nằm trên giường, một nữ tử bảy tám tuổi lệ rơi đầy mặt, quỳ gối trước cửa thư phòng của Tô Phúc khổ sở cầu khẩn, lại bị thị vệ ngăn lại, mọi cách không vào được, cuối cùng không thể thấy được mặt Tô Phúc, không thể cầu thuốc trị thương vì Vệ Thập Nhị.

Nữ tử vạn bất đắc dĩ, dành phải lấy di vật của mẫu thân đã mất ở trong hộp trang sức, tới hiệu cầm đồ lấy được năm mươi lượng bạc, mời đại phu tới chữa trị cho Vệ Thập Nhị.

Theo đó, hình ảnh khẽ thay đổi, là một hình cảnh khác thê thảm bi thương.

Nữ tử quỳ gối trước mặt Vệ Thập Nhị, khổ sở cầu khẩn hắn đừng rời xa mình, nữ tử kêu gào không dứt, xông về phía Vệ Thập Nhị khàn giọng: Vệ Thập Nhị, ngươi muốn cùng ai cũng có thể, dù rời khỏi Tô phủ, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không thể cùng Tô Hồng Mai, tuyệt đối không thể.

Vệ Thập Nhị chỉ cười nhạt, mặt lạnh như băng nhìn nữ tử trước mắt: Nếu đi theo ngươi, khi nào mới là ngày Vệ Thập Nhị ta nổi danh?

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

Đột nhiên trong lòng Tô Hồng Tụ đau nhức, không thể ngăn cản.

Nữ tử kia chính là nàng, tất cả những trí nhớ khổ sở và bi thảm này đều thuộc về Tô Hồng Tụ trước kia.

Ngươi được đấy Vệ Thập Nhị, thật đúng là chúc mừng ngươi, quả thật, ngươi nói một chút cũng không sai. Đi theo ta, kém xa đi theo Tô Hồng

https://thuviensach.vn

Mai như vậy, thăng chức rất nhanh, từng bước thăng cao.

Vệ Thập Nhị đi theo Tô Hồng Mai không bao lâu, đã được Tô Phúc đề cử vào quân doanh, hiện giờ nhậm chức Hữu tướng quân, đã là người phong lưu số một số hai trong nước Chu.

Trên thực tế, ngay từ ba năm trước, Vệ Thập Nhị đã không phải là ám vệ của Tô phủ rồi.

Hắn đã sớm đính hôn với Tô Hồng Mai, tính toán thời gian, không sai biệt lắm tháng hai sang năm, hai người sẽ thành hôn rồi.

Dạo này, đúng là tốt bụng không được báo lại, trời xanh cặn bã, sớm biết như thế, còn không bằng ban đầu để cho Vệ Thập Nhị bị bệnh chết đi!

Mắt Vệ Thập Nhị chăm chú dính lên người Tô Hồng Tụ, không riêng gì Vệ Thập Nhị, trên dưới Tô phủ, ánh mắt của mọi người giống như bị thứ gì dính lại vậy, trong chốc lát không cách nào rời khỏi mà quanh quẩn quanh thân thể đạm bạc của Tô Hồng Tụ, như tiên lại như yêu.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ cách mình càng ngày càng gần, hắn thấy Tô Hồng Tụ nhìn mình trong trong mắt đột nhiên thoáng qua một tia chán ghét không che giấu chút nào, Vệ Thập Nhị chẳng biết tại sao, trong lòng cứng lại. Tô Hồng Tụ vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng chống eo, lấy tay xoa bóp hai chân bủn rủn sưng tấy không chịu nổi.

Vệ Thập Nhị vừa vặn lướt qua nàng, nhìn dáng vẻ mệt mỏi không chịu nổi của Tô Hồng Tụ, khẽ cau mày hạ mi, lạnh lùng hỏi: “Ngươi đã tốt chưa? Có cần Vệ mỗ dìu ngươi về phòng không?”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, lạnh lùng quét qua Vệ Thập Nhị, không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị hơi ngẩn ra, tim đột nhiên tràn qua lạnh lẽo vô biên.

Hồi lâu, Tô Hồng Tụ đứng thẳng người, tròng mắt lạnh lẽo vô tình nhắm thẳng vào cặp mắt đen nhánh thâm thúy của Vệ Thập Nhị: "Vệ Tướng quân, ta muốn làm phiền ngươi một chuyện."

Vệ Thập Nhị thu lại tinh thần, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Làm phiền Vệ Tướng quân, có thể tới tiệm cầm đồ chuộc một vật về cho thiếp không?"

Tô Hồng Tụ nói xong, đi tới thư phòng bên cạnh, lấy giấy và bút mực, soạt soạt soạt, tốn một chút công phu vẽ một cây trâm cài tóc tinh xảo trên giấy Tuyên Thành.

Vệ Thập Nhị nhận lấy và xem xét, hơi sửng sốt.

Hắn nhận ra được nguồn gốc cây trâm cài tóc này, đây là di vật mẫu thân Tô Hồng Tụ để lại cho nàng, Tô Hồng Tụ vẫn coi như bảo bối, để nó trong hộp trang sức khóa lại, cũng không dễ dàng rời người.

Sao, sao Tô Hồng Tụ lại cầm cây trâm này?

Chuyện từ khi nào? Sao hắn không biết chút gì.

Vệ Thập Nhị còn đang nghi ngờ, trầm tư không dứt, giọng nói lạnh lùng của Tô Hồng Tụ đã vang lên bên lỗ tai hắn: "Vệ Tướng quân nhớ năm đó ngươi đã từng bị phong hàn, bệnh không dậy nổi? Vì trị bệnh cho ngươi, thiếp cầm cây trâm này."

Nghe thấy lời ấy, Vệ Thập Nhị ngẩng đầu, tròng mắt đen thâm thúy xẹt qua một vẻ khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi... Vì cứu ta, cầm nó rồi hả? Nhưng... Đó là... Di vật... Mẫu thân ngươi để lại cho ngươi...”

Giọng Vệ Thập Nhị khàn khàn, một câu nói đứt quãng, giống như đã dùng toàn bộ hơi sức, từ trong cổ họng ép đi ra.

“Khi đó thiếp cho rằng Vệ Tướng quân đáng giá để thiếp liều mạng toàn lực cứu.”

Ngụ ý chính là, hiện tại không đáng giá.

Đáy lòng Vệ Thập Nhị đột nhiên bị nhéo đau, giống như bị một bàn tay vô hình nắm thật chặt. Hắn kinh ngạc mà quan sát Tô Hồng Tụ, thế nào cũng không rời được mắt.

Những năm tháng khổ sở không nơi nương tựa kia, những ngày đau đến không muốn sống kia, hắn đã từng cùng nữ nhân trước mắt đồng cam cộng khổ, sống nương tựa lẫn nhau.

Tuấn nhan lạnh lẽo của Vệ Thập Nhị cuối cùng bị rách một khe hở.

“Được.”

Hắn đáp không chút do dự.

“Vệ mỗ nhất định vì nàng chuộc cây trâm này về.”

Vệ Thập Nhị dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, lưu loát dứt khoát giống như lúc hắn tới.

Vệ Thập Nhị ra khỏi Tô phủ, xoay người lên ngựa, hai chân kẹp lấy, lạnh lùng quát: “Giá!”

Chiến kỳ chữ “Vệ” tung bay vù vù, đi theo Vệ Thập Nhị dần dần cách xa, ánh trăng vàng trút xuống, bao trùm lên toàn bộ người ngựa Vệ Thập

https://thuviensach.vn

Nhị.

Trong thoáng chốc, Vệ Thập Nhị trên lưng ngựa, uy nghi tự nhiên, đỉnh đầu muôn trượng kim quang, giống như Chiến thần.

Tô Hồng Tụ ở phía sau lẳng lặng nhìn, dần dần khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc.

Nhìn Vệ Thập Nhị uy phong lẫm liệt, dáng vẻ phong vân, có ai ngờ tới, trong lòng hắn là một tiểu nhân bội bạc, vong ân phụ nghĩa?

Vệ Thập Nhị, ngươi cứ chậm rãi chờ đi, sẽ không hài lòng lâu đâu.

Trèo càng cao, ngã mới càng đau.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 5+4: Hoàng Tử Nước Lương Sở Dật Đình

Tục ngữ nói không sai, việc tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Còn không phải, chuyện hôm qua Tô Hồng Tụ và mới bị Lâm Hạo Hiên hưu, hôm nay, phố lớn ngõ nhỏ, đầu đường cuối ngõ, tất cả mọi người đều châu đầu ghét ai bàn luận chuyện này.

Tiểu nha hoàn Tú Nhi hầu hạ bên cạnh Tô Hồng Tụ chỉ đi ra ngoài một lúc, đã khóc sướt mướt trở lại.

“Tiểu thư tiểu thư, việc lớn không tốt! Em nghe bên ngoài... Tất cả mọi người bên ngoài đều đang đàm luận về tiểu thư.”

Từ nhỏ Tú Nhi đã đi theo Tô Hồng Tụ, tình cảm với Tô Hồng Tụ rất sâu đậm, không thể dùng tầm thường để so sánh.

Triều chính Đại Chu chính là như vậy, nữ tử rất không có địa vị, mặc kệ vì sao nàng bị phu quân hưu, chỉ cần một khi nàng bị hưu, tất cả lỗi nhất định sẽ xuất hiện trên người nàng.

So sánh với Tú Nhi hoảng hốt, nước mắt tung tóe, Tô Hồng Tụ lại vẻ mặt bình tĩnh, không hề có gợn sóng.

“Bọn họ thích nói thì nói, chúng ta còn có thể chặn miệng người khác sao?”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vốn không quan tâm, mình ở bên ngoài bị truyền thành cái dạng gì, dù sao nàng hóa thành hình người, chỉ cướp lai lịch, vượt qua Thiên kiếp, nàng hoàn toàn không thèm ngoảnh đầu lại nhìn thân thể này.

Thiên kiếp thứ bảy mươi ba, chính là nàng tạo huyết chú trên chính bản thân mình, nếu có thể khiến Lâm Hạo Hiên, Vệ Thập Nhị, tất cả những người đã từng có lỗi với nàng phải trả một cái giá thật lớn, huyết chú tự giải.

Nếu không thể, có nghĩa nàng độ kiếp thất bại, sẽ bị thiên lôi đánh cho nát bấy, tan thành mây khói.

Theo Tô Hồng Tụ, chỉ có độ kiếp mới đúng là chuyện lớn hạng nhất trong hồ sinh – nhân sinh của nàng.

Nên Tô Hồng Tụ không muốn để ý đến những chuyện phiền toái vụn vặt kia, nhưng chuyện vụn vặt phiền toái n lại cố tình chủ động tìm tới trên đầu nàng.

Nghe nói Tô Hồng Tụ bị từ hôn, Tô Hồng Mai vui vẻ, một buổi sáng tinh mơ đã mang theo một nhóm nha hoàn ma ma đến nhìn Tô Hồng Tụ.

“Ôi, tỷ tỷ, muội nói tâm tình tỷ thật tốt. Đến lúc này rồi, tỷ cũng không đi ra ngoài hỏi thăm một chút, người bên ngoài đồn thổi như thế nào về tỷ, uổng công tỷ còn ngồi được ở đây.”

“Đúng vậy, đại cô nương, bởi vì như vậy, sợ rằng không còn ai đến phủ xin cưới tiểu thư.”

“Cũng tốt, không bằng chúng ta giúp đỡ, chẳng phải vợ chính thức của thợ rèn què Vương Nhị ở phố đông mới chết? Không bằng chúng ta đi nói với lão gia, gả đại tiểu thư đi làm vợ kế.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Mai vừa nói vừa cười, cặp mắt phượng dữ tợn, nhìn chòng chọc vào Tô Hồng Tụ tĩnh tọa ở đầu giường, vẫn không nhúc nhích.

Buổi sáng nha hoàn ma ma nói cho Tô Hồng Mai, hình như Tô Hồng Tụ có người khác, không riêng gì dung mạo biến đổi đẹp, khí chất trên người cũng khác quá khứ rất lớn.

Thậm chí, khẽ đến gần, còn có thể ngửi thấy trên người Tô Hồng Tụ tỏa ra mùi thơm mát mẻ và thanh nhã.

Tô Hồng Mai vốn không tin!

Nàng cố ý mang theo nhiều nha hoàn ma ma như vậy đến nhìn Tô Hồng Tụ, chính là muốn khiến tất cả mọi người nhìn dáng vẻ chán nản, đau đến không muốn sống của Tô Hồng Tụ.

Vậy mà hôm nay gặp mặt, Tô Hồng Tụ nào có chút chán nản nào? Trên mặt nàng ta vốn không có chút đau đớn.

Nàng ta giống như hồn nhiên không nghe thấy bọn họ đang chửi rủa, một mình yên lặng ngồi ngay ngắn ở đầu giường, giống như đang nhập thiền.

Không chỉ có như thế, Tô Hồng Mai còn kinh ngạc lại ghen ghét phát hiện, Tô Hồng Tụ quả thật không giống ngày trước.

Nói không ra rốt cuộc không giống nhau ở đâu, phong cách bình tĩnh tự nhiên tao nhã này, mùi thơm thanh nhã tràn ngập lỗ mũi này, nhất là nàng ta tỏ ra không sóng không gió, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh yên bình, quả thật không để nàng vào trong mắt!

Tô Hồng Mai tiến lên một bước, giơ tay định tát Tô Hồng Tụ một cái, lại bị Tô Hồng Tụ giương mắt, vừa đưa tay, chính xác không lầm giữ lại cổ tay trắng.

https://thuviensach.vn

“Tiện nhân! Ngươi làm gì đấy! Nhanh buông ra...”

Lời Tô Hồng Mai còn chưa dứt, chỉ nghe “Bốp” một tiếng tát tai thanh thúy vang dội, trong lúc nhất thời, nha hoàn, ma ma, bao gồm cả bản thân Tô Hồng Mai vừa bị ăn bạt tai, cùng nhau mở to mắt ngây ngẩn cả người.

Tô Hồng Tụ nâng tay, không chút do dự cho Tô Hồng Mai một cái tát.

“Miệng sạch sẽ một chút! Nếu lại để cho ta nghe được hai chữ tiện nhân từ trong miệng ngươi, cẩn thận ta rút đầu lưỡi của ngươi!”

Mặt Tô Hồng Tụ lạnh như băng, giọng nói lạnh lẽo, sau khi nâng tay phải lên cho Tô Hồng Mai một cái tát, lại trở tay đánh nàng ta bạt tai thứ hai.

Sau hai tiếng “Bốp bốp”, hai bên gò má của Tô Hồng Mai cũng sưng lên, nước mắt rào rào chảy xuống,

“Các ngươi ở đó nhìn cái gì! Nhanh lên dạy dỗ cho ta...”

Tô Hồng Mai thét lên được nửa câu, đột nhiên toàn thân cứng đờ, một luồng khí lạnh như băng rét thấu xương từ lòng bàn chân chạy ào ào thẳng lên tim.

Tô Hồng Tụ là người như vậy sao?

Nàng vốn không phải là người, mà là yêu tu luyện năm trăm năm, đã trải qua tám chín bảy mươi hai thiên kiếp.

Kể cả Lâm Hạo Hiên, thậm chí cộng lại toàn bộ khí lạnh trên người tất cả chiến tướng của Đại Chu cũng không nặng bằng nàng.

Tô Hồng Mai hung hãn nữa, dù ngang ngược càn rỡ, chẳng qua chỉ là một tiểu thư yêu kiều nuôi trong khuê phòng, không rành việc đời, sao nàng

https://thuviensach.vn

ta có thể chống đỡ được yêu khí lạnh lẽo như đao lại như băng trên người Tô Hồng Tụ?

Hơn nữa, Tô Hồng Tụ bây giờ đã sớm không phải là Tô Hồng Tụ ban đầu, mà là oán khí và yêu khí kết hợp sinh ra linh hồn hung ác.

Ngay cả tiên cũng không chắc có thể ngăn cản được oán hận điên cuồng trên người nàng.

Trong nhà gỗ nhỏ rách nát cũ kỹ, một trận gió lạnh, oán khí ngất trời!

Còn ai dám đi lên cản Tô Hồng Tụ, còn ai dám đi lên cứu Tô Hồng Mai?

Mọi người chỉ nhìn thấy một tầng âm khí dữ tợn vặn vẹo trên gò má xinh đẹp tuyệt trần của Tô Hồng Tụ, một luồng sát khí cuồn cuộn không dứt trong thân thể nhỏ nhắn nhu nhược giãy giụa vọt mạnh, gần như muốn phá thân thể mà ra!

Tô Hồng Tụ cố ý lộ ra răng nanh nhuốm máu, “Ngoao -” một tiếng, tròng mắt co rúc lại, sắc máu cực thịnh.

Cả đám nha hoàn ma ma lập tức phát ra tiếng thét “A -”, kể cả Tô Hồng Tụ liều mạng thoát ra từ trong tay Tô Hồng Tụ, từng người sắc mặt trắng bệch, nước mắt ngang dọc, trâm ngọc trai đồ trang sức trên tóc leng keng, tre già măng mọc chạy ra khỏi nhà gỗ cũ kỹ rách nát này.

Tô Hồng Tụ thu hồi răng nanh, đứng sau lưng mọi người cười lạnh.

Lúc nàng vừa mới uy hiếp bọn họ, đã hạ chú trên người các nàng, cho dù như thế nào cũng không cách gì nói ra chuyện vừa mới nhìn thấy.

Trải qua hù sợ này, Tô Hồng Tụ tin, ngày nàng ở phủ Thừa tướng nhất định sẽ bình yên, ổn định rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Tối thiểu Tô Hồng Mai vẫn coi nàng như quân địch, năm ngày ba bữa, thỉnh thoảng muốn tới ồn ào la lối om sòm tuyệt đối sẽ không trở lại nữa.

Nhắc tới cũng buồn cười, mặc dù Tô Hồng Mai đoạt Vệ Thập Nhị từ bên cạnh nàng, nhưng Vệ Thập Nhị vĩnh viễn không mặn không nhạt với nàng ta, lạnh như băng, luôn nghi ngờ lòng của Vệ Thập Nhị vẫn còn ở trên người nàng.

Thật sự tức cười, thật sự buồn cười!

Nam nhân như vậy, chỉ có Tô Hồng Mai hiếm lạ, đóng gói đưa cho nàng, nàng cũng không cần.

Có thể bị người đoạt đi, đều là rách nát, hoàn toàn không đáng giá đi chém giết, cũng chỉ có Tô Hồng Mai tức cười đó, đoạt đi đồ rách nát người ta dùng còn dư lại, còn tưởng rằng là bảo bối mà che chở ôm ấp, chỉ sợ người khác cũng giống như nàng ta, chém giết nàng ta, dùng đồ đã xài rồi còn dư lại!

Tô Hồng Tụ lui trở về bên giường, bởi vì trò khôi hài vừa rồi, tu hành hôm nay của nàng còn chưa xong, bị đứt đoạn.

Tĩnh tọa nửa ngày trước coi như uổng phí, hôm nay phải tĩnh tọa thêm nửa canh giờ.

Tô Hồng Tụ ngồi xếp bằng trên giường, hít thở ra vào, yên tĩnh, nhắm hai mắt lại.

Nàng không biết một màn vừa rồi đã sớm rơi vào một tròng mắt đen kinh ngạc và khiếp sợ không xa.

Mới vừa ở bên ngoài cửa Tô Hồng Tụ, cũng không chỉ có Tô Hồng Mai và thân tín của nàng ta, còn có một người khác.

https://thuviensach.vn

Người nọ chính là Sở Dật Đình – lục Hoàng tử nước Lương đi cùng muội muội mình tới Đại Chu bàn hôn sự.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 6+5: Nam Nhân Quá Mức Tuấn Mỹ

Sở Dật Đình chính mắt thấy được Tô Hồng Tụ mở miệng, lộ ra một cặp răng nanh bén nhọn, sau khi một đám người kia nhìn thấy Tô Hồng Tụ lộ răng nanh, lập tức giải tán, nước mắt chảy ra.

Tuy đáy lòng Sở Dật Đình rung mạnh, kinh ngạc không thôi, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút khác thường nào.

Hắn híp híp mắt, tròng mắt đen thâm thúy xẹt qua hứng thú không dễ phát giác, cất bước chậm rãi đi về phía Tô Hồng Tụ.

Hôm nay trên dưới cả triều, cả kinh thành cũng huyên náo xôn xao, trưởng nữ Tô Hồng Tụ của Thừa tướng bị Lâm Hạo Hiên hưu.

Chuyện như vậy dĩ nhiên cũng truyền đến tai Sở Dật Đình đồng ý nhận lời mời tới làm khách phủ Thừa tướng.

Nhìn mặt Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình thật sự không nghĩ ra tại sao Lâm Hạo Hiên không cần nàng.

Chân mày xinh đẹp, mắt sáng chói, mũi đầy đặn, môi đỏ thắm và khéo léo như anh đào.

Mặc dù không phải chính thất, thu làm thiếp thất, sắc đẹp vây quanh, cũng là chuyện vui. Nào đến nỗi nhất định hưu nàng?

Không nghi ngờ chút nào Tô Hồng Tụ tuyệt mỹ mà xinh đẹp, tướng mạo đẹp hơn Lương Hồng Xu muội muội hắn gấp trăm nghìn lần.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nhìn dáng vẻ vừa rồi của Tô Hồng Tụ...

Chẳng lẽ... Nàng không phải người?

Lâm Hạo Hiên chính là vì vậy mà hưu nàng?

Không, không thể nào.

Mắt Sở Dật Đình u ám, ung dung cười một tiếng. Người khác không biết, Sở Dật Đình hắn chẳng lẽ không biết, từ xưa tới nay linh thú yêu vật đều có ghi trên lịch sử. Tục truyền tìm được bọn họ sẽ có lực lượng hủy diệt trời đất.

Sở dĩ Lâm Hạo Hiên lấy muội muội của hắn, nhìn trúng, đơn giản chính là vì của hồi môn – năm vạn tinh binh theo muội muội mà đến.

Nếu hắn biết, vị hôn thê ban đầu này của hắn có thể chống đỡ vài chục vạn, thậm chí mấy triệu tinh binh. Không biết Lâm Hạo Hiên sẽ hối hận ảo não thành dạng gì.

Thật sự muốn nhìn xem dáng vẻ Lâm Hạo Hiên biết vậy chẳng làm, vỗ ngực liên tục.

Trên khóe môi Sở Dật Đình vẫn treo nụ cười lạnh, chậm rãi đến gần khuê phòng Tô Hồng Tụ.

Đúng lúc ấy, gã sai vặt ở cửa đột nhiên cất cao giọng hô: “Lão gia trở về phủ -”

Gã sai vặt kêu một tiếng này, lập tức, đồng loạt, tất cả nha hoàn cùng người trong Tướng phủ đều ra đón.

Chỉ thấy một nam nhân trung niên mập mạp phù thũng, ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi lung la lung lay đi vào. Đi hai bên cạnh hắn là hai vị thiếp xinh đẹp đứng hầu.

https://thuviensach.vn

Bởi vì buông thả dục vọng lâu dài nên khuôn mặt nam nhân có vẻ hết sức xám tro, da mặt lỏng loẹt rũ xuống, cặp mắt đục ngầu, dưới mắt hiện lên hai quầng thâm đậm màu.

Nam nhân trung niên này chính là Tô Phúc phụ thân của Tô Hồng Tụ.

Tô Phúc vừa nhìn thấy Sở Dật Đình, quan sát hắn tỉ mỉ, trên mặt chính là mỉa mai.

“Sao? Lục Hoàng tử thật quá phách lối. Vào phủ Thừa tướng, vẫn che che giấu giấu như vậy, chẳng lẽ chê thủ hạ của ta không đủ quy củ, sợ bọn họ mạo phạm ngài?”

Thì ra Sở Dật Đình cũng là kỳ nhân không rõ bộ mặt thật, trên đầu đội một mũ che mặt đậm màu. Hoàn toàn che kín đầu mặt, không lộ ra một chút gì.

Duyên cớ trong này, cũng không phải bí mật gì, vốn tướng mạo Sở Dật Đình thuở nhỏ rất đẹp, khác hắn người bình thường. Nếu hắn lên đường, tất nhiên sẽ dẫn đến muôn người đều đổ xô ra đường, tất cả mọi người đều chặn trước xe ngựa của hắn vây xem hắn, làm cho xe ngựa nửa bước khó đi.

Hắn nhiều lần xuất chinh, bách chiến bách thắng, chưa từng bại trận, nghe nói hắn vừa đứng trước trận tiền, tướng địch đối diện sẽ mất hồn, bởi vì dung mạo hắn mê hồn kinh người thần hồn điên đảo, mặc cho hắn xung đột tới lui trong trận, như vào chỗ không người.

Hắn đã từng vì dung mạo mà bị người cưỡng chế, thiếu chút nữa chịu nhục, nên đi tới nơi nào cũng đội mũ che mặt màu đen đậm, gió thổi không lọt.

Không ngờ mặc dù Sở Dật Đình vào Tô phủ, vẫn không lấy mũ che mặt đậm màu trên đầu xuống.

https://thuviensach.vn

Nghe lời Tô Phúc nói, Sở Dật Đình chậm rãi nghiêng đầu.

Mọi người vẫn không nhìn thấy rõ dung mạo của hắn, lại chỉ cảm thấy lúc hắn xoay người, bốn phía xung quanh sáng rực rỡ, giống như trên người hắn phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Sở Dật Đình không hề nghi ngờ là tuyệt mỹ, hoa lệ, cao quý, nhưng cũng là dũng mãnh, máu lạnh, lạnh thấu xương.

Hàng năm chinh chiến khiến cho trên người hắn không tự chủ phủ lên một tầng máu lạnh.

Sắc mặt Tô Phúc thay đổi lớn, bị hoảng hốt cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Tô Thừa tướng nồng hậu mời Sở mỗ tới, Sở mỗ tới, về yêu cầu khác, thứ cho Sở mỗ không thể đồng ý.”

Giọng Sở Dật Đình nghe rất êm tai, như châu ngọc va vào nhau, lại mang theo khàn khàn cực kỳ trầm thấp.

Nghe được giọng nói của hắn, nha hoàn chung quanh đã đỏ mặt hơn một nửa.

Không nghi ngờ chút nào, coi như không nhìn thấy mặt, mọi người cũng có thể đoán ra được, Sở Dật Đình có được giọng nói khàn khàn quyến rũ như vậy, nhất định là tướng mạo anh tuấn đẹp độc nhất vô nhị.

Trong lòng Tô Phúc e ngại giật mình, cũng không cam tâm cứ mất thể diện như vậy, cổ cứng lên, cậy mạnh nói: “Ngươi... Được, người tới chính là khách, ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Nếu ngươi chịu gỡ mũ che mặt xuống, tùy ngươi muốn cái gì, ta đều đồng ý!”

Ở trong phủ hắn không thiếu hai thứ này, ngựa đệ nhất thiên hạ, đao đệ nhất thiên hạ, hắn không tin Sở Dật Đình sẽ không động tâm.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình lại cố tình không động lòng.

Hắn chỉ cúi đầu, hơi suy tư, rồi trầm giọng đồng ý với Tô Phúc.

“Cũng được, đã như vậy, ngươi đổi khuê phòng của nữ tử ngươi đi. Nàng ấy rốt cuộc là nữ nhi của ngươi, sao ngươi có thể để cho nàng ấy ở trong phòng đổ nát như thế? Không biết, còn tưởng rằng trong phủ ngươi có bao nhiêu khó coi, ngay cả một nữ nhi cũng không nuôi nổi.”

Sở Dật Đình nói xong, đưa tay chỉ khuê phòng của Tô Hồng Tụ.

Tô Phúc sững sờ, nha hoàn chung quanh cũng chớp mắt, trong lòng đều xẹt qua hâm mộ và mất mát.

Mắt sắc của Tô Hồng Tụ cũng lạnh lẽo, không nói một lời, vẻ mặt yên tĩnh.

Sở Dật Đình chỉ biết Tô Hồng Tụ là yêu, nhưng không hiểu yêu thuật, càng không biết, Tô Hồng Tụ chỉ liếc đã có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

Tâm sự của Sở Dật Đình với Tô Hồng Tụ, rất rõ ràng, vừa xem hiểu ngay.

Nữ tử này không tầm thường, nếu thật sự là linh thú yêu vật ghi lại trên sách cổ, có thể chống đỡ mười vạn hùng binh, chỉ sợ khó có thể bắt được, cần phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, từ từ mà tính.

Sở Dật Đình suy tính trong lòng, Tô Hồng Tụ ở bên cạnh nghe rõ ràng.

Khóe môi nàng không khỏi nhếch lên nụ cười lạnh giống như châm chọc, lại giống như đùa cợt.

Tô Phúc kinh ngạc, hắn đã sớm quên mình còn có nữ nhi như vậy rồi, lập tức xem thường, ngay cả nhìn cũng không nhìn về phía Tô Hồng Tụ,

https://thuviensach.vn

thuận miệng lên tiếng: “Cái này đơn giản, có ai không, đưa đại tiểu thư tới đông viện trong sảnh.

Tiếng Tô Phúc vừa dứt, “Rầm rầm” một tiếng, gần như tất cả sai vặt đều xông tới, cản trở tầm mắt Tô Phúc.

Nguyên đám bọn sai vặt xoa tay, mặt đỏ tới mang tai, phía sau tiếp trước mà ào ào xông vào nhà gỗ, giúp đỡ Tô Hồng Tụ khuân đồ, tranh nhau muốn lưu lại ấn tượng tốt với nàng

Tô Hồng Tụ chỉ lạnh lùng nhìn mọi người, ngày trước nàng chịu khổ, không thấy một ai đến giúp đỡ nàng, hôm nay chỉ vì làm mị thuật nhỏ, những người này lại tranh nhau làm việc vì nàng, mỗi một người đều sắc mặt kích động, phía sau tiếp trước, dáng vẻ ngay cả mạng cũng có thể bỏ qua vì nàng.

Sắc mặt Tô Hồng Tụ càng lạnh, lòng càng khinh bỉ chán ghét những người này.

“Ngươi, giúp ta khuân tủ đồ này đi, ngươi còn ngươi nữa, giúp ta vác giường lên. Còn ngươi, giúp ta cậy nền gạch này lên, cùng dời hết qua, nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ các ngươi không muốn?”

Tô Hồng Tụ lạnh lùng nói, trong giọng nói lẫm liệt mang theo ba phần sát khí ác độc.

Bọn nô bộc vốn đến lấy lòng nịnh hót nàng, hôm nay lại nhìn thấy tủ cao ba thước, chế tạo bằng đồng tinh khiết, giường gỗ gần như bị dây leo sinh trưởng trên đất quấn quanh, nhất là những nền gạch kia, đã hõm sâu vào trên đất mà phát sầu.

Nếu thật sự muốn chuyển những thứ này đến khuê phòng mới của tiểu thư, bọn họ không phải mệt mỏi mất đi nửa cái mạng?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 7+6: Động Lòng Trong Nháy Mắt (Thượng)

Bọn nô bộc ấp úng, vừa định mở miệng hỏi Tô Hồng Tụ có thể đổi những đồ cổ xưa này không, bọn họ nguyện ý bỏ tiền mua mới cho nàng, nhưng mà Tô Hồng Tụ phát xong một số mệnh lệnh, xoay người rời đi, trong chốc lát đã không còn ở trong nhà gỗ tan hoang này.

Bọn nô bộc không cách nào, đành phải khẽ cắn răng, "ì ạch" "ì ạch", đầu đầy mồ hôi, nâng tủ đồ bằng đồng nặng đến mấy trăm cân treo đầy quần áo.

Nàng vừa đúng lúc đi qua sau lưng Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình đã cầm mũ che mặt, Tô Hồng Tụ đứng sau lưng hắn, không thấy được mặt của hắn, chỉ nghe phía trước hút khí một mảnh.

Mặt Tô Phúc đỏ bừng, vội thở hổn hển, mắt giống như có thứ gì đó chấn trụ lại, chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Sở Dật Đình.

Hắn há miệng, muốn nói gì, lại thất bại phát hiện mình hoàn toàn không tìm được từ ngữ gì để hình dung Sở Dật Đình anh tuấn và tuyệt mỹ.

Sở Dật Đình rất trẻ tuổi, năm nay mới tròn mười chín, thân hình hơi mỏng manh, nhưng lưng thẳng tắp, tóc tung bay, dưới ánh mặt trời chiếu, lại có một sức hút kỳ dị.

https://thuviensach.vn

Mày kiếm của hắn chạm vào tóc mai, cặp mắt màu lưu ly lành lạnh, nhìn về phía người khác thì giống như bắn vèo vèo về phía đối phương ngàn vạn mũi tên nhọn.

Cũng không phải xuyên qua thân thể người khác, mà trực tiếp xuyên qua tim đối phương.

Cõi đời này trời sinh có một kiểu người, hào hoa phong nhã, khuynh quốc khuynh thành.

Bọn họ sinh ra nhất định không giống người khác, phong thái tướng mạo khác xa người khác, ngoảnh đầu lại trong mấy chục ngàn đời, không chắc có thể thấy tuyệt đại giai nhân như vậy.

Tô Phúc cảm giác mình bị trúng tên rồi, lồng ngực bằng xương bằng thịt bị xé rách một miệng máu, máu tươi đầm đìa, quặn đau không dứt, giống như liều mạng kêu gào dữ tợn, muốn dùng thứ gì đó tới chặn vết rách này.

Lấy được hắn! Phải có hắn! Xâm phạm hắn!

Chỉ có thể lấy được nam nhân này, ngực của hắn mới không còn đau!

Chỉ có hung hăng xâm phạm nam nhân này, nhìn hắn lăn lộn gào thét dưới người mình, nhìn khóe mắt đuôi mày của nam nhân lạnh lẽo và tuyệt mỹ này lẳng lơ sau khi động tình với mình, cuộc đời của mình mới hoàn mỹ!

Giống như tất cả những người đã từng chứng kiến dung nhan của Sở Dật Đình, Tô Phúc cũng bị ma chướng rồi, hắn thậm chí quên mất sợ, run run rẩy rẩy, mặt đỏ bừng nhảy về phía Sở Dật Đình.

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, Sở Dật Đình rút kiếm ra. Mũi kiếm màu bạc mở ra một mũi nhọn sắc bén màu máu trong không khí, nhìn lại Tô Phúc, hắn đã đầu đầy mồ hôi, sợ hãi và sợ hãi trợn to hai mắt.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình huơ một kiếm, thế nhưng lại không chút lưu tình cắt một lỗ tai của Tô Phúc.

Tô lão chỉ nói muốn gặp mặt Sở mỗ, giờ, mặt này đã thấy, nếu Tô lão còn dám dùng ánh mắt này nhìn Sở mỗ...”

Sở Dật Đình thu bảo kiếm lại, thong thả ung dung dùng ống tay áo chùi máu tươi trên lưỡi kiếm, hắn thu kiếm vào vỏ thì đột nhiên ngước mắt, tròng mắt sắc bén co rúc lại, màu máu lạnh lẽo trong tròng mắt tràn ngập -

“Ngươi còn dám nhìn ta như vậy, lần sau ta chặt xuống sẽ là đầu ngươi!”

Sở Dật Đình nói xong, phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại Tô Phúc run lẩy bẩy, đầu đầy mồ hôi, hai chân Tô Phúc không ngừng run lẩy bẩy, một lúc sau, lại run run tê liệt ngã xuống đất.

Nô tỳ bên cạnh Tô Phúc rối rít ửng đỏ gò má, bịt kín lỗ mũi.

Tô Phúc bị hù dọa són tiểu.

Sở Dật Đình đi chưa được mấy bước, đã đối mặt với Tô Hồng Tụ, mắt Tô Hồng Tụ không hề dừng lại nửa khắc trên mặt Sở Dật Đình, đã quét tới, lạnh như băng, cười như không cười tập trung vào đám người mệt mỏi thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi ở phía sau.

Lại khiến Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, bởi vì lạnh nhạt của nữ tử này, hàng mi nét mày bình tĩnh đến dứt khoát, trong nháy mắt trong lòng nổi lên một cảm xúc kỳ quái không nói rõ được.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Dật Đình đã gặp nhiều người, cho dù là nô bộc tỳ nữ trong phủ hắn, quản gia hầu hạ hắn vài chục năm, đồng liêu trong triều, hay là người xa lạ vô tình gặp được trên đường, mọi người nhìn thấy mặt của hắn, không ai không lộ vẻ dâm tà, si ngốc ngơ ngác.

https://thuviensach.vn

Thậm chí ngay cả phụ hoàng hắn, ánh mắt nhìn hắn cũng chuyên chú thâm thúy, si mê yêu say đắm, để cho toàn thân hắn nổi da gà.

Chỉ có Tô Hồng Tụ, không, chỉ có Tô Hồng Tụ và một nữ nhân khác, khi hai người thấy hắn, lạnh nhạt, thậm chí làm như không thấy.

Nữ nhân khác chính là mẫu phi của Sở Dật Đình, Thục phi Lý Quỳnh.

Đại Lương vốn là một nước có thực lực hết sức mạnh mẽ, thậm chí từng có cơ hội tiêu diệt hết Đại Chu, nhưng kể từ sau khi trong hậu cung xảy ra một chuyện bí mật, tinh thần Hoàng đế bắt đầu thất thường, không quan tâm chính sự, cuối cùng lại trở nên điên điên khùng khùng, có lúc gần như điên cuồng.

Trừ Sở Dật Đình và bản thân Hoàng đế, không ai biết chuyện bí mật này, tất cả cung nhân ban đầu biết được chuyện bí mật này đều đã bị Hoàng đế Đại Lương ngũ mã phanh thây, san bằng cửu tộc.

Đó chính là, Thục phi Hoàng đế Đại Lương yêu mến nhất, hắn gần như chuyên sủng hàng đêm lại chạy trốn cùng một thị vệ.

Hoàng đế không chịu nổi đả kích như vậy, cả đời hắn nữ nhân yêu duy nhất chỉ có Thục phi, mặc dù trong hậu cung của hắn có mấy trăm nữ nhân, nhưng chẳng qua chỉ vì theo hạn định, vì củng cố địa vị và quyền thế của hắn. Sau khi Thục phi đi, hắn dần mất lý trí, trở nên điên cuồng.

Hoàng đế yêu Thục phi, lúc đầu, chính là bởi vì ánh mắt Thục phi nhìn hắn không giống những nữ nhân khác trong hậu cung.

Nhàn nhạt, lạnh lùng, u ám mà trầm tĩnh, giống như hoàn toàn không nhìn hắn, mà xuyên qua hắn, nhìn nơi khác, vách tường, màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lan can chạm trổ, thậm chí không khí không có gì.

https://thuviensach.vn

Nam nhân càng thành công, càng có dã tâm và ham muốn chiếm giữ lấy vô cùng vô tận, Hoàng đế không tin ngay cả một nữ tử mình cũng không chinh phục được, hao tổn tâm trí để nữ tử kia vui vẻ, kết quả, chẳng những nữ tử kia không động lòng, ngược lại để cho bản thân hắn sa vào.

Cái gọi là phụ tử, trừ máu mủ nhất mạch truyền thừa, cuối cùng còn có chỗ khác gần như tương tự.

Năm đó Hoàng đế như si như cuồng yêu Thục phi, cũng bởi vì đôi mắt của Thục phi.

Mà cho tới bây giờ Sở Dật Đình thậm chí đã không thể quên ánh mắt mẫu thân hắn nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng mà hờ hững.

Hôm nay hắn lại thấy được vẻ mặt giống vậy trên mặt Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt hắn giống như bị vạn tên xuyên tim, giống như có một bàn tay không nhìn thấy, xuyên mạnh qua lồng ngực hắn, túm lấy trái tim hắn đau đớn khó nhịn, dùng sức lần nữa, khiến trái tim hắn đều đau đến gần như muốn vỡ ra -

Mẫu thân, tại sao người không nhìn nhi thần?

Tô Hồng Tụ, sao ngươi dám dùng ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn ta?

Mọi người gặp ta, không ai không mừng rỡ, say mê, yêu say đắm, si mê, sao ngươi dám coi như không thấy ta?

Tiện nhân! Tiện nhân! Sao ngươi dám bỏ lại phụ hoàng! Bỏ lại ta!

Trong lòng Sở Dật Đình quặn đau, trong thoáng chốc lại dung hợp hoàn toàn gương mặt của Thục phi với Tô Hồng Tụ.

Chỉ thấy khóe mắt hắn nứt ra, cặp mắt ửng hồng, trong lúc nhất thời toàn thân căng thẳng, sát khí nổi lên.

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát đã định rút kiếm bổ về phía Tô Hồng Tụ gần hắn trong gang tấc.

Lại bị một câu nói nhẹ nhàng của Tô Hồng Tụ thức tỉnh: “Tránh ra một chút, ngươi cản đường ta rồi.”

“Nghĩ gì thế? Đừng đứng giữa đường.”

Sở Dật Đình kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn đứng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác kinh ngạc trừng mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lạnh nhạt, bình tĩnh, xinh đẹp đến không tìm ra được một tỳ vết nào đập vào tầm mắt Sở Dật Đình.

Trừ mắt, mặt Tô Hồng Tụ không một chỗ nào giống Thục phi.

Sở Dật Đình cười khổ một tiếng, âm thầm tự giễu, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì đây? Nàng không phải, mặc dù nàng và Thục phi có đôi mắt giống nhau như đúc, nhưng nàng không phải Thục phi đã từng vứt bỏ hắn, rời khỏi hắn, phản bội hắn và phụ hoàng hắn.

Bởi vì nhớ tới mẫu phi mình đã không gặp mười lăm năm, tâm tư Sở Dật Đình phiền não, bất tri bất giác siết chặt hai quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ngay cả Tô Hồng Tụ đi qua hắn lúc nào, cũng không hề phát hiện.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 8+7: Động Lòng Trong Nháy Mắt (Hạ)

Giờ phút này trong lòng Tô Hồng Tụ vô cùng kích động, nàng cũng không để ý tới Sở Dật Đình khác thường sau lưng.

Mới vừa rồi khi Sở Dật Đình khiến Tô Phúc đổi nhà cho nàng, Tô Hồng Tụ đã âm thầm thi triển nhiếp hồn đại pháp với Tô Phúc, Tô Phúc không chút do dự chỉ sương phòng nàng từng ở khi còn bé cho nàng.

Trước mười tuổi Tô Hồng Tụ ở trong gian sương phòng này, nàng vượt qua mười năm hạnh phúc nhất cuộc đời trong sương phòng này.

Khi đó, mẫu thân của nàng còn chưa qua đời, còn có thể chăm sóc cho nàng, Vệ Thập Nhị cũng chưa từng phản bội, mà như bóng dáng theo phía sau nàng, nhắm mắt theo đuôi, một tấc không rời.

Nguyện vọng lớn nhất của Tô Hồng Tụ chính là có thể trở lại gian sương phòng này một lần nữa, ôn lại thời gian sống chung hạnh phúc lâu ngày với mẫu thân, còn có Vệ Thập Nhị.

Đáng tiếc, kể từ khi mẫu thân nàng chết, Tô Phúc đã đuổi nàng ra ngoài, không cho phép nàng bước vào chủ viện, mà ném nàng đến thiên viện chỗ hạ nhân.

Hôm nay rốt cuộc nàng đã đạt thành tâm nguyện này, lại dọn về gian sương phòng này. Tô Hồng Tụ đứng trước gương đồng, tỉ mỉ quan sát huyết chú màu đỏ thẫm khắc trước ngực mình.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, màu sắc của huyết chú thoáng mờ đi một chút.

Tô Hồng Tụ mừng rỡ, nàng sờ sờ ngực, dùng giọng nói chỉ mình mới có thể nghe được lẩm bẩm: “Nhìn thấy không? Ngươi lại trở về gian phòng này, tương lai, sẽ không ai xem thường ngươi nữa, không còn ai dám sỉ nhục ngươi!”

Không có ai trả lời nàng, nhưng Tô Hồng Tụ nhìn thấy bản thân trong gương chậm rãi nâng khóe môi lên, trên mặt lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Đó là thân thể nàng cảm kích, nó đang nói cho nàng biết, nó thật sự vui mừng.

Tô Hồng Tụ vào sương phòng, chạy đông rồi lại chạy tây, chỉ chốc lát đã tổng vệ sinh cả sương phòng, sửa sang lại một đống đồ lớn trước kia đã dùng: Một cây lược ngọc, một mặt gương đồng rỉ sét, một hộp trang điểm phỉ thúy thất bảo, còn có một đống lớn linh tinh, nhẫn lưu ly mã não.

Dĩ nhiên, trừ lần đó ra, trong sương phòng này này đã lưu lại rất nhiều đồ Vệ Thập Nhị đã từng dùng, Tô Hồng Tụ lấy ra mấy chiếc áo tơ lụa màu đen ở trong tủ quần áo, y phục đều do năm đó mẹ nàng tự tay may cho Vệ Thập Nhị.

Còn có một bảo kiếm rỉ sét, vài đôi giày vài màu đen, một thứ giống như yêu bài * cỡ lớn bằng bàn tay, phía trên có khắc chữ.

(*) yêu bài: thẻ bài đeo ở eo.

Tất cả đều thuộc về Vệ Thập Nhị năm đó.

Sở Dật Đình ở bên cạnh liếc mắt nhìn Tô Hồng Tụ, đột nhiên trong lòng hắn sinh ra nỗi phiền não, Tô Hồng Tụ thuần thục lấy ra những thứ đồ cất

https://thuviensach.vn

giấu trong tất cả các góc phòng, rất dễ nhận thấy, lúc trước nàng đã từng ở, hoặc đã tới gian sương phòng này.

Xem bố trí và lề lối gian sương phòng này, nó phải là khuê phòng của nữ tử.

Nếu như hắn đoán không sai, gian phòng này tám phần là chỗ Tô Hồng Tụ từng ở lúc nhỏ.

Sở Dật Đình đột nhiên cười khẽ một tiếng, khinh miệt: “Lâm Hạo Hiên đã không cần ngươi, uổng công ngươi còn coi như bảo bối cất giấu đồ của hắn kỹ như vậy.”

Sở Dật Đình không biết những đồ này thuộc về Vệ Thập Nhị, chỉ coi Tô Hồng Tụ lấy những món đồ này ra đều của Lâm Hạo Hiên, hắn hồi tưởng lại lúc trước mình nghe thấy lời đồn đại trong quán rượu, Tô Hồng Tụ yêu Lâm Hạo Hiên, mỗi sáng sớm, ngày mới tờ mờ sáng, sẽ mang điểm tâm đi quân doanh thăm Lâm Hạo Hiên.

Sở Dật Đình nghĩ đến đây, chẳng biết tại sao, trong miệng khô khốc, lời nói hoàn toàn không suy nghĩ, đã bật thốt lên.

“Nói bậy bạ gì đó? Ăn nói lung tung!” Tô Hồng Tụ ghét nhất chính là Lâm Hạo Hiên, thậm chí nàng ghét nghe thấy ba chữ đó từ trong miệng bất kỳ kẻ nào. Sở Dật Đình cố tình nhắc tới ba chữ này, trên mặt Tô Hồng Tụ lập tức tối sầm lại.

Tô Hồng Tụ nhíu cặp mày thanh tú, lạnh lùng quát lên: “Dường như ta không mời ngươi đi vào, cút! Ra cho ta!”

Thấy Tô Hồng Tụ đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngay cả trong giọng nói cũng mang theo ba phần lạnh lẽo, Sở Dật Đình càng thêm xác định suy đoán trong lòng mình: Những thứ đồ Tô Hồng Tụ lấy ra này chắc chắn

https://thuviensach.vn

thuộc về Lâm Hạo Hiên, nhất định bởi vì hắn đâm thủng tâm sự của nàng, lúc này sắc mặt mới biến đổi, thẹn quá thành giận.

Tô Hồng Tụ không phải người có tính khí tốt, nhưng Sở Dật Đình thì làm sao? Mặc dù từ sau khi Thục phi ra đi, đã không được cưng chiều nữa, nhưng dù sao trong xương cũng chảy xuôi dòng máu Hoàng thất, tính khí cao ngạo, cũng không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục hoặc coi rẻ hắn.

Phụ hoàng hắn không để ý đến hắn nữa, ném hắn đến trấn nhỏ xa xôi, chẳng quan tâm, tước đoạt chói lọi và vinh dự vốn thuộc về hắn, hắn thân lên chiến trường, trải qua mấy trăm trận chiến, quên cả sống chết lập được hàng loạt chiến công, lại bò lên vị trí cao xử bất thắng hàn *, ép mọi người không thể không một lần nữa ngẩng đầu lên mà nhìn hắn.

(*) cao xử bất thắng hàn: xuất xứ từ bài Thủy điệu ca đầu của Tô Thức. Nghĩa đen: Ở trên vị trí cao không chịu nổi lạnh lẽo. Nghĩa bóng: Là người chức cao quyền trọng không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ hắn nghe được có người kêu hắn cút.

Lúc này nghe được từ trong miệng Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình giận tím mặt xen lẫn với cảm xúc không nói rõ được, giống như chua xót, giống như đau đớn, lại giống như ngàn vạn vuốt mèo nhẹ nhàng cào trong lòng hắn, vừa rát lại tê dại, buồn bực không chịu nổi.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi là thứ gì, lại dám kêu bổn Vương cút! Có tin bổn Vương một kiếm chém ngươi không!”

Sở Dật Đình lạnh lùng trách mắng, nhảy lên phía trước mấy bước, đưa tay định túm lấy Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ biến sắc, mắt lộ ra ý lạnh, vừa định sử dụng pháp thuật đánh về phía Sở Dật Đình -

Đột nhiên, cửa ra vào vang lên một loạt tiếng động ồn ào lớn, gã sai vặt cất cao giọng thông báo vào trong: “Vệ tướng quân đến -”

Sở Dật Đình kinh ngạc, nhanh chóng thu tay lại bỏ Tô Hồng Tụ ra.

Vì sao Vệ Thập Nhị lại tới? Mấy năm trước Đại Lương giao chiến với Đại Chu, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình kết không ít oán thù trên chiến trường, Sở Dật Đình cũng không muốn gây ra mâu thuẫn gì ở đây với Vệ Thập Nhị, dù sao nơi này là Đại Chu, là địa bàn của Vệ Thập Nhị, rồng mạnh mẽ cũng khó đấu với rắn vùng này.

Sở Dật Đình nhìn hai bên, vừa vặn phía sau có một tủ quần áo cao cỡ một người, hắn không nói hai lời đã trốn vào.

“Này! Không được nói cho hắn biết ta trốn, nếu không ta cho người đẹp mặt!”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, thái độ vênh váo hống hách khiến Tô Hồng Tụ trừng mắt, thừa dịp hắn không chú ý, khẽ đưa tay bắn vài ánh sáng trắng vào tủ quần áo hắn náu mình.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy được từ trong tủ quần áo truyền ra tiếng gầm nhẹ nóng nảy và tức giận của Sở Dật Đình: “Này! Tô Hồng Tụ, ngăn tủ của ngươi có đồ gì vậy, sao mà nhiều chuột thế!?”

Tô Hồng Tụ ngoảnh mặt làm ngơ, coi như không nghe thấy, Vệ Thập Nhị theo sự hướng dẫn của quản gia đang từng bước vào sân trước, phía bên ngoài cửa sổ. Sở Dật Đình lập tức yên tĩnh lại, không hề lên tiếng nữa.

“Quản gia, khuê phòng đại tiểu thư ở đâu? Dẫn đường.”

https://thuviensach.vn

Không giống với Sở Dật Đình, giọng Vệ Thập Nhị rất thấp, mang theo cảm giác nặng nề, cực kỳ giống dùng búa đồng nện vào cái khánh cổ phát ra âm thanh ầm ĩ.

Nếu nói Sở Dật Đình như ngọc lóng lánh trong sáng, cao quý hoa lệ, Vệ Thập Nhị chính là lưỡi dao lạnh lẽo, dày dạn gió sương, mặc dù hai người trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nhưng lại chói mắt như nhau, cho dù đi tới đâu, đều mang theo hấp dẫn trí mạng -

Dĩ nhiên, Tô Hồng Tụ không nằm trong hàng ngũ bị hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 9+8: Tim Đập Nhanh

Lời Vệ Thập Nhị còn chưa hết, "Ầm" một tiếng, cửa phòng Tô Hồng Mai mở ra, chỉ thấy Tô Hồng Mai mặc bộ đồ đỏ, mơn mởn đào tơ, mắt thu thủy, mềm mại không xương lao vào trong ngực Vệ Thập Nhị.

"Vệ ca ca, cuối cùng chàng đã tới, sao chỉ nghĩ tới người khác, không nghĩ nhiều tới ta?"

Tô Hồng Mai vừa mở miệng, giọng nói này, chính là vừa nũng nịu lại vừa giả dối, Tô Hồng Tụ nghe được mà toàn thân nổi da gà.

Vệ Thập Nhị nhếch môi cười, tay quen cầm binh khí nhẹ nhàng mềm mại, giống như vuốt ve đồ sứ đụng là bể, cẩn thận, dịu dàng săn sóc vuốt tóc Tô Hồng Mai.

"Đừng làm rộn, ta tìm tỷ tỷ nàng có chuyện, đúng rồi, ta mang đến cho nàng một thứ."

Theo nụ cười của Vệ Thập Nhị, mặt mày nghiêm khắc của hắn lập tức mềm mại, đường cong trên mặt sắc bén như lưỡi đao càng thêm ấm áp dịu dàng khiến Tô Hồng Tụ gần như cho rằng mình bị hoa mắt sinh ra ảo giác. Vệ Thập Nhị lấy một sấp vải lụa từ phía sau lưng, Tô Hồng Tụ thấy rõ ràng, đó chính là lụa satin lưu hành nhất trong Tây Vực, vải vóc này cực kỳ khó có được, cống phẩm hàng năm trong cung cũng chỉ có bốn cuộn, Vệ Thập Nhị lại được một cuộn, do hắn một mình xâm nhập, đại phá Đột Quyết, Hoàng đế thưởng cho hắn.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Mai lập tức vui mừng hớn hở nhận lấy vải vóc trong tay Vệ Thập Nhị.

“Cám ơn chàng, Vệ ca ca, chàng đối với ta thật tốt.”

Tô Hồng Mai cười ngọt ngào, nhón chân lên, hôn một cái lên gò má như đường cong lạnh lùng, anh tuấn nghiêm khắc như pho tượng của Vệ Thập Nhị.

Cảnh tượng ngọt ngào như thế, ấm áp như thế, hạnh phúc tốt đẹp tựa như một bức họa.

Trong khoảnh khắc đó, tim Tô Hồng Tụ đột nhiên co rút đau đớn, giống như dao cắt, nàng không thể không khom người xuống, dùng sức hút khí, mới thoáng hóa giải một chút đau nhức tê tâm liệt phế ở ngực mình.

Tô Hồng Tụ và mẹ ruột của nàng đối đãi với Vệ Thập Nhị như người thân mà chăm sóc, nuôi dưỡng ròng rã năm năm, năm năm, chính là nuôi một con chó cũng có tình cảm, trên thực tế, trước khi Vệ Thập Nhị phản bội, Tô Hồng Tụ vẫn coi hắn như ca ca ruột của mình.

Chỉ tiếc sự thật chứng minh, “Ca ca ruột” này của nàng quay đầu lại đã không bằng con chó, con chó có thể nuôi dưỡng thành quen, Vệ Thập Nhị hắn chính là một bạch nhãn lang nuôi không thành quen, không cắn ngược nàng một phát coi như không tệ.

“Ta thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc vì sao hắn phải đối xử với ta như vậy. Rõ ràng hắn biết, ban đầu là Tô Hồng Mai cố ý kéo ta lại, mới khiến cho ta không thể nhìn thấy mẫu thân lần cuối, hắn thích ai không được, tại sao lại cố tình là Tô Hồng Mai? Tại sao?”

“Ban đầu ta và mẫu thân đối xử với hắn tốt như vậy, chúng ta thật sự coi hắn như người thân. Ta nhớ có một năm hắn phát sốt, ta và mẫu thân thay phiên trông chừng trước giường hắn, suốt bảy đêm, mớm thuốc lau mồ hôi

https://thuviensach.vn

cho hắn, lúc ấy mới cứu hắn trở lại. Rốt cuộc tại sao hắn muốn phản bội chúng ta, tại sao?”

Hoảng hoảng hốt hốt, Tô Hồng Tụ giống như nghe thấy, nơi đáy lòng có một âm thanh luẩn quẩn không đi, buồn bã khóc khẽ.

Đó chính là âm thanh của nàng, là nàng thấy Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai ở chung một chỗ, từ nơi sâu nhất trong đáy lòng toát ra buồn bã và khổ sở.

Tô Hồng Tụ che ngực, gần như dùng hết toàn lực mới chịu đựng được đau nhức tê tâm liệt phế này. Nàng ở đáy lòng không ngừng báo cho mình: Về sau ta sẽ không đau vì hắn, bởi vì hắn hoàn toàn không đáng giá!

Tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, bội bạc như Vệ Thập Nhị, không bằng heo chó, hoàn toàn không xứng sống trên đời. Nàng chắc chắn phải khiến hắn trả giá thật lớn vì những gì từng làm!

Tô Hồng Mai đã sớm nhìn thấy Tô Hồng Tụ đứng ở cửa ra vào nhìn nàng, mặt Tô Hồng Tụ nhìn như bình tĩnh, lại lộ ra sát khí như vạn quỷ u minh cùng khóc, Tô Hồng Mai không khỏi lui về sau co thân thể lại, len lén rùng mình.

Tô Hồng Mai nhớ tới ngày đó Tô Hồng Tụ lộ ra răng nanh xông về phía nàng, sợ trong lòng, nhưng mà sợ thì sợ, nàng vẫn không nhịn được hài lòng trong lòng, cố ý hôn mặt Vệ Thập Nhị ngay trước mặt Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ, có thấy không? Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã lớn từ nhỏ cùng ngươi thì thế nào? Ngươi vì Vệ Thập Nhị bỏ ra nhiều hơn nữa thì thế nào? Hắn đúng là vẫn bỏ ngươi lại, đã chọn ta.

Ngươi lúc trước, giữ không được Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư với ngươi, ngươi bây giờ, lại bị vị hôn phu đính hôn sáu năm

https://thuviensach.vn

ruồng bỏ, Tô Hồng Tụ, cả đời ngươi chính là một thất bại, làm nữ nhân, ngươi quả thật là một sỉ nhục, là một chuyện thật đáng cười.

Tô Hồng Mai không biết suy nghĩ trong nội tâm mình đã sớm bị Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng.

Tô Hồng Mai này, đúng là thiếu ngược, Tô Hồng Tụ nhớ lại, hoàn toàn không nghĩ ra mình đã từng ăn hiếp ngược đãi vị muội muội này lúc nào.

Ngược lại Tô Hồng Mai, vừa vào phủ đã tìm mọi cách chèn ép nàng, đoạt đi yêu thương của Tô Phúc, gián tiếp hại chết mẫu thân nàng không nói, còn đoạt đi Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư cùng nàng.

Nếu Vệ Thập Nhị không đi, Tô Hồng Tụ nghĩ, nàng sẽ lựa chọn Vệ Thập Nhị, hoàn toàn không coi Lâm Hạo Hiên thành cứu tinh, yêu hắn.

Xem ra hai người này cũng thiếu ngược như vậy, không giáo huấn bọn họ một trận cho tốt quả thật có lỗi với chính mình.

Mặc dù Sở Dật Đình trốn trong tủ quần áo, nhưng cửa tủ quần áo không khép kín. Hắn vẫn có thể nhìn thấy Tô Hồng Tụ xuyên qua một khe hở.

Ánh chiều tà chạng vạng tói chiếu lên gò má tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ, giống như đóa hoa kiều diễm, gương mặt nhỏ sáng ngời như giọt sương ánh lên một tầng ánh vàng nhàn nhạt.

Theo Tô Hồng Tụ khẽ xoay chuyển, chuyển động từng bước, tia sáng di chuyển, biến thành trăm tia sáng chói xinh đẹp quyến rũ, hình bóng lắc lư, khó khăn để mô tả tất cả, như yêu lại như tiên, như ảo mộng.

Sở Dật Đình cảm thấy mình bị bệnh rồi, ngực không khỏi co quắp, trái tim càng thêm đập nhanh thình thịch, đỏ ửng tươi đẹp bất tri bất giác bò lên gò má như ngọc trắng bóng loáng trên gương mặt tuyệt mỹ.

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong tủ treo quần áo hoàn toàn không có người khác, chỉ có mình hắn, nhưng hắn vẫn nhanh chóng dùng mũ che mặt che khuất mặt của mình.

Nhưng chỉ một lúc, mũ che mặt không còn chỉ ngăn trở tầm mắt mơ ước và thèm thuồng của người nào đó, mà chính bởi vì tim đập rộn lên của hắn khiến mặt trở nên đỏ bừng.

Vệ Thập Nhị ngẩng đầu, khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ thì cũng hơi ngẩn ra.

Tô Hồng Tụ khẽ tựa ở cửa ra vào, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay mộc mạc không trang điểm, cũng không nhiều son dày phần như Tô Hồng Mai, thậm chí mặc trên người cũng là quần áo cũ chỉ hơn nhà dân chúng tầm thường, kém xa bộ tuyết tơ tằm cao quý trang nhã trên người Tô Hồng Mai.

Mắt to đen nhánh nhìn dịu dàng như nước, nhưng bên trong hoàn toàn lạnh lùng, nhìn bất kỳ ai, vật nào, ánh mắt đều lạnh lẽo vô tình, lạnh như băng.

Đây là một hấp dẫn trí mạng nhất với nam nhân, bất kỳ nam nhân nào nhìn Tô Hồng Tụ như vậy, cũng sẽ không nhịn được mà ảo tưởng: Nếu trong cặp mắt to uyển chuyển câu hồn kia có thể phản chiếu dáng vẻ của hắn, nếu mỹ nhân kiều diễm lạnh như băng này có thể vì hắn mà cháy rừng rực, nếu báu vật quyến rũ xinh đẹp kia một ngày có thể vì hắn mà nở rộ thành đóa hoa tươi nhiệt tình như lửa, vậy sẽ là rung động lòng người cỡ nào, điên đảo chúng sinh tuyệt mỹ quyến rũ.

Mặc dù ý chí Vệ Thập Nhị kiên định, tâm địa sắt đá, rốt cuộc cũng chỉ là người phàm, nào ngăn được thuật quyến rũ lấy lòng của hồ tộc cường đại?

Lập tức, tâm thần rung động và hoảng hốt trong nháy mắt.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 10+9: Cắt Thịt Của Hắn (Thượng)

Mấy năm không thấy, Tô Hồng Tụ thật sự thay đổi thật nhiều, mỗi lần nhìn thấy nàng, Vệ Thập Nhị đều cảm thấy mình đang nhìn một người xa lạ lạnh lẽo tuyệt tình.

Vệ Thập Nhị yên lặng nhìn Tô Hồng Tụ, che giấu cảm xúc phức tạp nơi đáy lòng, chậm rãi đến gần, đưa tay vào trong ngực, lấy ra một hộp gấm màu đỏ đưa cho Tô Hồng Tụ: “Cây trâm, trả ngươi... Những năm nay... Người sống tốt không?”

Tô Hồng Tụ chỉ lạnh lùng quét qua Vệ Thập Nhị, không nói một lời.

Ánh mắt sắc bén như dao nhọn, lạnh lẽo tựa băng sương, may mà trong ngày Vệ Thập Nhị thường thấy gió tanh mưa máu, trong một năm có đến nửa năm ở trên lưng ngựa, cũng trong nháy mắt hít thở không thông, cảm giác ngực bị một thanh đao sắc bén nhọn đâm thủng.

Hồi lâu, Tô Hồng Tụ nhìn đống lớn đồ vật cũ thuộc về Vệ Thập Nhị, lạnh lùng mở miệng: “Vệ Thập Nhị, ngươi còn nhớ rõ lúc ngươi còn bé yếu ớt nhiều bệnh, năm ngày ba bữa sẽ phát sốt, hoàn toàn không phải thân thể cường tráng như hiện tại, có thể không tốn chút sức nào xách theo binh khí nặng năm mươi, sáu mươi cân nhảy lên lưng ngựa?”

Vệ Thập Nhị ngẩn ra, chuyện lúc còn bé của chính hắn, hắn đương nhiên nhớ, chỉ có điều tại sao Tô Hồng Tụ vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này?

https://thuviensach.vn

Nàng vì chữa bệnh cho hắn mà cầm cây trâm, không phải hắn đã thay nàng chuộc về rồi sao?

“Sau ta cầm cây trâm của mẫu thân, tìm được một vị danh y rất nổi danh ở kinh thành lúc ấy, chữa hết bệnh của ngươi.”

Vệ Thập Nhị nhíu mày nhìn Tô Hồng Tụ, không biết rốt cuộc nàng muốn nói gì.

“Lúc ấy thần y kê cho ta một toa thuốc, bên trong có một vị thuốc dẫn, ta tìm khắp các tiệm thuốc trong kinh thành, cũng không tìm được, Vệ Thập Nhị, ngươi biết vị thuốc dẫn kia là gì không?”

Tô Hồng Tụ nói xong, cười lạnh, kéo ống tay áo lên, quay về phía ánh mặt trời, lộ ra cánh tay phải lồi lõm, máu thịt loang lổ hiện ra trước mắt Vệ Thập Nhị.

Sở Dật Đình trong tủ quần áo đột nhiên toàn thân cứng ngắc, hai quả đấm nắm chặt, một cặp tròng mắt đen lạnh như lưu ly nhanh chóng ửng đỏ, dáng vẻ tròn mắt nứt ra cực kỳ giống một đầu thú bị thương.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị cũng thay đổi, tròng mắt đen lạnh thấu xương giống như kinh ngạc, lại giống như khiếp sợ, kịch liệt lay động, trong nháy mắt nứt ra mấy đường vân vỡ vụn thật sâu.

Một vết sẹo do dao khoét sâu tận xương, để lại từng mảng lồi lõm trên da thịt mịn màng mượt mà như tuyết, cho thấy người động thủ lúc ấy có dứt khoát tàn nhẫn cỡ nào.

Tim đột nhiên giống như bị người xé rách, Vệ Thập Nhị kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ, nhìn cánh tay phải loang lổ lồi lõm, một tấc da thịt không thể gọi là hoàn hảo của nàng, cho dù như thế nào cũng không cách nào dời đi tầm mắt.

https://thuviensach.vn

“Vị thuốc dẫn kia chính là thịt người.”

Tô Hồng Tụ bình thản nói, gióng như tất cả xảy ra chung quanh mình không chút liên hệ với nàng, những vết thương đáng sợ dữ tợn kia cũng không phải xuất hiện trên cánh tay nàng.

“Vệ Thập Nhị, ngươi còn nhớ một năm kia không? Chính là năm ngươi đi cùng Tô Hồng Mai. Năm ấy ta mới mười tuổi, thần y muốn ta tìm thịt người, ta dọa sợ, hoàn toàn không biết đi đâu tìm, vừa vặn quản gia nhà đối diện qua đời, ta giấu Tú nhi và phụ thân, một mình cầm dao phay núp trong đám người khóc tang.”

“Đêm hôm đó, chờ tất cả mọi người đi. Một mình ta lặng lẽ vào linh đường. Đó thật sự là chuyện kinh khủng nhất mà cả đời ta trải qua, Vệ Thập Nhị, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết toàn thân ta phát run như thế nào, cố nén ghê tởm và nôn mửa cắt lấy một miếng thịt trên người quản gia.”

Tuy Tô Hồng Tụ nói vậy, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng như băng, không tỏ vẻ gì, không nhìn ra chút sợ hãi, không tìm được vẻ hoảng sợ.

Vậy mà nàng càng như thế, càng giống như một thanh đao nhọn đâm vào trong lòng Vệ Thập Nhị.

Những người khác không biết, nhưng Vệ Thập Nhị hắn lại rõ ràng, thật ra Tô Hồng Tụ vô cùng nhát gan, trong ngày thường đi trên đường, ngay cả một con sâu rớt lên trên người cũng thét chói tai hồi lâu.

Nhát gan như vậy, hèn yếu như vậy, khi còn tấm bé, lúc nửa đêm dù nghe được một chút tiếng vang Tô Hồng Tụ cũng sẽ bị đánh thức, rốt cuộc là lấy ra bao nhiêu dũng khí, mới ẩn núp trong linh đường người khác, khuya khoắt giơ dao lên cắt thịt cho hắn – hơn nữa còn cắt thịt trên người vừa mới chết?

https://thuviensach.vn

Nếu không phải nàng điên rồi, bị lời ngon tiếng ngọt của thần y dụ tinh thần không bình thường, cũng chỉ có thể vì một nguyên nhân – người nàng muốn cứu rất quan trọng với nàng, hắn thật sự quá quan trọng, khiến cho Tô Hồng Tụ chơi trò may rủi bất chấp bản thân, thà mạo hiểm bị hù sợ điên khùng, bị người túc trực bên linh cữu phát hiện, nguy hiểm loạn côn đánh chết, cũng muốn cứu hắn.

“Đoạn sau không cần ta nói ngươi cũng biết, ngày đó ta cắt thịt không đủ, gần đó lại không có người qua đời, hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là cắt thịt của mình.”

Tô Hồng Tụ nói hời hợt, vừa nói xong, buông ống tay áo che một loạt vết thương dữ tợn đáng sợ trên cánh tay.

Nàng có thể thản nhiên vô sự, bình tĩnh lạnh nhạt, bởi vì hiện giờ nàng không còn chút lưu luyến nào với Vệ Thập Nhị. Đối với nàng, Vệ Thập Nhị chẳng qua chỉ là một người xa lạ đáng ghét.

Nhưng không ngờ nhìn vào trong mắt Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình, dáng vẻ lạnh nhạt bình tĩnh này lại thành đau lòng quá độ, tâm như tro tàn.

Chỉ có người có tim lạnh đến đóng băng mới có thể mặt không đổi sắc khi nói về quá khứ thảm thiết của bản thân, sóng nước chẳng xao động.

“Năm đó ta cắt thịt cứu ngươi, có người có thể làm chứng, Vệ Thập Nhị, ngươi nên hiểu ý ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài...”

Tô Hồng Tụ nhắc tới những chuyện xưa kia, dĩ nhiên không phải vì tranh thủ sự đồng tình của Vệ Thập Nhị, mà Đại Chu có một quy định bất thành văn, hễ là quan cao nhất định phải là người có đạo đức phẩm cách hết sức cao thượng.

Nếu cha mẹ trong nhà vẫn còn, người nọ nhất định phải là một người con có hiếu nổi tiếng xa gần.

https://thuviensach.vn

Còn bằng hữu thân thích của hắn, vậy người này nhất định phải hết sức chăm sóc bằng hữu thân thích, nói lời không dễ nghe, nếu bằng hữu nương nhờ nhà ngươi ăn uống miễn phí, chơi xỏ lá không đi, ngươi cũng chỉ có thể rượu ngon món ngon cung phụng người ta như đại Phật.

Ai bảo nhân phẩm đạo đức là căn cứ quan trọng nhất để đánh giá phẩm chất quan viên? Một người mà ngay cả cha mẹ bằng hữu của mình cũng chẳng thèm quan tâm, thờ ơ lạnh nhạt, sao Hoàng đế tám cọc đánh không đến có thể trông cậy vào hắn trung thành?

Bây giờ Vệ Thập Nhị đã là quan tam phẩm rồi, nhưng nếu nhân phẩm đạo đức của hắn ngay cả cửu phẩm còn chưa đến – nếu như đương kim Thánh thượng biết hắn đã từng vong ân phụ nghĩa, ruồng bỏ chủ cũ, tuyệt đối sẽ không để cho hắn ở lại vị trí hiện giờ.

Cho nên nàng mang chuyện này ra, bởi vì không có nó, thần y trước kia đi du lịch khắp nơi lại hồi kinh rồi, chuyện ban đầu, trừ nàng và thần y, không có bất kỳ ai biết, nàng chính là muốn lan rộng chuyện Vệ Thập Nhị tham phú quý, bội bạc ra ngoài, Tô Hồng Tụ là một kẻ nữ lưu, lời nói sẽ không có bất kỳ ai tin tưởng.

Nhưng bây giờ khác rồi, thần y đó rất có tên tuổi, hắn đi tới đâu cũng được người theo đuổi, thờ phụng như Bồ Tát sống, nếu hắn ra ngoài làm chứng Vệ Thập Nhị đã từng ruồng bỏ chủ cũ, có thể nghĩ, Vệ Thập Nhị sẽ ngã thảm bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 11+10: Cắt Thịt Của Hắn (Hạ)

Vệ Thập Nhị thu thần sắc, ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, ám ảnh trong tròng mắt sâu đen lay động, cảm xúc nhìn không rõ: “Ngươi định thế nào?”

Sở Dật Đình cũng ở trong tủ quần áo nhìn Tô Hồng Tụ, hắn không ngờ Tô Hồng Tụ và Vệ Thập Nhị còn có dính dấp, hơn nữa, nghe lời bọn họ nói, nhìn vẻ mặt bọn họ, hình như giữa bọn họ có gì rất sâu xa.

Sở Dật Đình hồi tưởng lại những vết sẹo trên cánh tay Tô Hồng Tụ, đột nhiên trong lòng hắn căng thẳng, suy nghĩ trong nháy mắt đã hiểu rõ một chuyện.

Tô Hồng Tụ thích, hoặc nói, đã từng thích Vệ Thập Nhị.

“Cho dù ngươi muốn cái gì, ta đều có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi không nói chuyện năm đó ra.” Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ, đáy mắt không rõ vẻ gì. Biết Tô Hồng Tụ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy, hắn một chút cũng không nhìn thấu nữ nhân này.

Tô Hồng Tụ trước kia, lòng nghĩ cái gì, hỉ nộ ái ố, yêu hận sân si, tất cả đều biểu hiện trên mặt, nhưng bây giờ, vẻ mặt Tô Hồng Tụ lại lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lẽo, bất cứ lúc nào cũng làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng.

“Vệ ca ca, chàng không thể đồng ý với nàng ta!” Nhìn thái độ Vệ Thập Nhị nghiêm túc như vậy, Tô Hồng Mai sau lưng hắn không nhịn được lo lắng mở miệng.

https://thuviensach.vn

Trời mới biết Tô Hồng Tụ muốn cái gì, nếu nàng ta muốn Vệ Thập Nhị quay về, vậy làm thế nào?

Không được, nàng tuyệt đối không thể để cho nàng ta được như ý.

Tô Hồng Mai ngẫm nghĩ, đôi tay trắng nhỏ bé khoác lên cánh tay Vệ Thập Nhị, đồng thời trừng lớn hai mắt, giống như phòng bị điều gì đó, hung tợn tập trung vào Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ buồn cười trong lòng, tại sao người thích nhặt rẻ rách người khác dùng còn dư lại lại cho rằng người khác cũng thích như mình? Chẳng lẽ đồ dính mùi vị người khác đặc biệt thơm? Lại còn rách nát dùng đặc biệt thuận tay?

Nhưng trên mặt nàng không hiện ra vẻ khác thường nào, Tô Hồng Tụ hắng giọng, dùng giọng nói lạnh lẽo không chút do dự mở miệng: “Rất đơn giản, ban đầu ta cắt cho ngươi bao nhiêu thịt, giờ ngươi cắt trả cho ta bấy nhiêu, ta còn muốn tòa trạch viện ở ngoại ô kinh thành của ngươi, tranh chữ cổ, đồ bày biện bên trong, ngay cả một mảnh đất gạch cũng không thể thiếu!”

Lời Tô Hồng Tụ vừa nói ra, mặt Tô Hồng Mai lập tức mất hết huyết sắc, nàng trừng lớn cặp mắt nhìn Tô Hồng Tụ, nghẹn ngào gào lên: “Ngươi nói cái gì? Vệ ca ca, chàng đừng nghe lời nàng ta! Chúng ta tuyệt đối không thể tặng trạch viện ở ngoại ô kinh thành cho nàng ta!”

Một khi Tô Hồng Mai kích động, sẽ mất khống chế, vừa mất khống chế sẽ dễ dàng thét chói tai. Lúc nàng thét chói tai thường hoàn toàn không biết mình nói cái gì, đây là bệnh cũ của nàng.

Nghe thấy Tô Hồng Tụ đưa ra hai điều kiện này, quan tâm đầu tiên của nàng không phải thân thể Vệ Thập Nhị như thế nào, có chịu được Tô Hồng Tụ một lần cắt nhiều thịt như vậy trên người hắn không, mà là trạch viện được Thánh thượng ban thưởng cho Vệ Thập Nhị được nàng bố trí tỉ mỉ,

https://thuviensach.vn

thật vất vả dùng các đồ cổ tinh xảo và các tranh chữ vô cùng đắt giá nhét vào lại bị Tô Hồng Tụ muốn đoạt đi!

Tô Hồng Tụ đó không thích nói chuyện, hành động vụng về, nhìn cũng làm người ta ghét, từ nhỏ đến lớn, bất cứ việc gì cũng không sánh bằng nàng!

Nghe được Tô Hồng Mai nói vậy, sắc mặt Vệ Thập Nhị tối sầm lại, cau mày nắm chặt hai quả đấm.

Tô Hồng Mai lại không hề cảm thấy, vẫn thét chói tai mắng chửi không dứt, nàng thật sự quá tức giận rồi, vừa nghĩ tới nàng mất nhiều năm hao tổn tâm cơ vơ vét tranh chữ cổ như vậy, cùng với mẫu đơn xanh hiếm thấy nàng trồng ở hoa viên, thậm chí cả hồ cá chép vàng Tô Phúc không dễ dàng gì vận chuyển từ Đại Lương về đều thuộc về Tô Hồng Tụ, ngực của nàng muốn vỡ ra: “Tô Hồng Tụ! Ngươi nhất định cố ý! Ngươi tiểu tiện nhân, ta biết trong lòng ngươi vẫn còn hận ta! Không được, nói gì cũng không được! Trạch viện này là của ta! Là tự tay ta bố trí, định dùng làm phòng cưới của ta và Vệ ca ca...”

Tô Hồng Mai còn chưa dứt lời, đã bị lời nói lạnh lẽo như đinh chém sắt của Vệ Thập Nhị cắt đứt: “Câm mồm! Nơi này không có chuyện của nàng! Quản gia! Lập tức đưa nhị tiểu thư trở về phòng!”

Quản gia ứng tiếng mà đến, kéo cánh tay Tô Hồng Mai muốn đưa nàng ra ngoài, Tô Hồng Mai vẫn còn chưa từ bỏ ý định, không chỉ tiếng ngày càng lớn, mà lời mắng càng ngày càng khó nghe: “Vệ Thập Nhị! Ngươi đừng cho rằng ta không biết, ngươi vẫn luôn dây dưa, kiếm cớ không thành hôn với ta, đơn giản vì trong lòng còn nhớ kỹ tiểu tiện nhân này! Hôm nay ta nói gì cũng sẽ không để tiểu tiện nhân này được như ý! Quản gia! Buông ra! Có nghe thấy không! Nếu không lúc nữa ta báo cho phụ thân, để phụ thân cho ngươi biết tay! Tô Hồng Tụ, ngươi đừng hả hê trước, ta cho ngươi

https://thuviensach.vn

biết, ngươi định cướp đồ của ta, đừng mơ tưởng! Cùng lắm thì ta và ngươi liều chết cá rách! Ngươi đừng cho rằng ta sợ ngươi -”

Tô Hồng Tụ không ngừng thét chói tai, mười móng tay sắc bén không ngừng cào lên mặt quản gia, chỉ chốc lát sau trên cổ, trên mặt quản gia có hơn mười vết máu đỏ tươi.

Quản gia khổ không thể tả, nhưng lại không dám buông tay, so với Tô Hồng Mai, hắn sợ Vệ Thập Nhị hơn, Tô Hồng Mai nhiều lắm chỉ ngoài miệng kêu gào, giận dữ đánh vài roi, Vệ Thập Nhị không biến sắc mới chân chính là hung ác, những năm gần đây, những người từng đối nghịch với hắn, từng sỉ nhục hoặc tra tấn hắn, hoặc mất tích, hoặc bị người phát hiện phơi thây bên ngoài.

Quản gia kéo mạnh Tô Hồng Mai về phòng, cạch một tiếng khóa cửa phòng.

Mặc dù Tô Hồng Tụ có phép thuật, có thể chặn miệng Tô Hồng Mai, nhưng nàng không làm. Tô Hồng Mai nhục mạ nàng như vậy, nàng hời hợt, không chút cảm giác nào, nhưng nghe vào lỗ tai Vệ Thập Nhị, là tư vị như thế nào, vậy chỉ có thể hỏi bản thân Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị xanh mặt, toàn thân căng thẳng, dáng vẻ nộ hỏa công tâm *, nhìn trong mắt Tô Hồng Tụ, thật sự là bức họa đẹp nhất thế giới.

(*) nộ hỏa công tâm: tức giận đánh thẳng vào tim.

“Này, rốt cuộc ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tô Hồng Tụ hời hợt nói, ngày trước, cho dù trên người Vệ Thập Nhị xảy ra chuyện gì, nàng đều trăm phương nghìn kế, thậm chí không tiếc lấy thân thay thế tiêu trừ tai họa cho hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ sẽ không, một ngày nào đó, Vệ Thập Nhị ý thức được, cõi đời này đã từng có người móc tim móc phổi, bất chấp tất cả mà đối xử tốt với hắn, cho dù bất kỳ kẻ nào, cho dù là Tô Hồng Mai cho hắn quan to lộc hậu, giúp đỡ hắn từng bước leo cao, so sánh với nàng năm đó, chỉ là một đống cặn bã, không đáng nhắc tới.

Người có thể toàn tâm toàn ý, bất chấp tất cả trả giá vì Vệ Thập Nhị, chỉ một lần này, cho dù quá khứ, hiện tại hay tương lai đều sẽ không còn.

Đáng tiếc người kia đã chết rồi, bị Vệ Thập Nhị, bị Lâm Hạo Hiên, bị trên dưới Tô phủ tươi sống bức tử rồi.

“Được, ta đồng ý với ngươi, dao găm ở đây, bây giờ ngươi có thể động thủ.”

Vệ Thập Nhị cúi mắt, nhìn không rõ vẻ mặt, hắn rút dao găm sắc bén bên hông ra, loảng xoảng một tiếng ném đến trước mặt Tô Hồng Tụ.

“Được! Vệ Thập Nhị, xem ra ngươi cũng sảng khoái!” Tô Hồng Tụ khom lưng nhặt dao găm lên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 12+11: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Tô Hồng Tụ bây giờ, đã sớm không còn tình cảm không muốn xa rời gì đó với Vệ Thập Nhị như trước kia.

Tô Hồng Tụ lúc trước có lẽ còn có thể lưu luyến Vệ Thập Nhị không thôi, không đành lòng tổn thương hắn, nhưng Tô Hồng Tụ bây giờ, đối với Vệ Thập Nhị vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ nàng mà đi, chỉ còn lại khinh thường và chán ghét nồng nặc.

Vì vậy lúc nàng cầm dao găm mở vạt áo Vệ Thập Nhị ra, không một chút do dự.

Rốt cuộc nên cắt hắn ở chỗ nào thì tốt?

Phía trên hay phía dưới, là một đao mất mạng, hay để cho hắn bán thân bất toại, từ nay về sau chỉ có thể nằm trên giường?

Không bằng, một đao cắt chỗ đó của hắn, để cho hắn không thể giao hợp, để nửa đời Tô Hồng Mai ngang ngược càn rỡ kia đều làm ni cô.

Đầy cõi lòng Tô Hồng Tụ nghĩ ác ý, không tự chủ khóe môi đã nhếch lên nụ cười xinh đẹp tuyệt mỹ, mặc dù nàng cầm dao găm khoa chân múa tay trên người trên dưới Vệ Thập Nhị, giống như có huyết hải thâm cừu gì đó với hắn, nhưng trên mặt không hề có mảy may kỳ lạ gì, ngược lại hăng hái dồi dào, hai tròng mắt đen nhánh như nước chiếu lấp lánh, giống như đang chơi trò chơi nào đó hết sức thú vị.

https://thuviensach.vn

Lúc nhìn thấy cơ ngực bền chắc bằng phẳng, dưới nắng chiều chiếu xuống, khẽ lộ ra màu lúa mì, Tô Hồng Tụ thậm chí còn không tự chủ lè lưỡi liếm môi hồng.

Nàng tham ăn, bởi vì trước đây không lâu nàng còn ăn tươi nuốt sống thú, bắp thịt trên người Vệ Thập Nhị bền chắc như vậy, xem ra rất hấp dẫn, còn ngon lành hơn gà rừng bình thường nàng thích ăn nhất.

Cổ họng Vệ Thập Nhị thoáng căng thẳng, bụng dưới nhanh chóng vọt lên một dòng nước ấm.

Tròng mắt đen của Vệ Thập Nhị co rúc lại trong nháy mắt, hắn đưa tay, định túm lấy Tô Hồng Tụ chỉ cách mình một chút -

Nhưng không ngờ dáng vẻ Tô Hồng Tụ cầm dao khoa chân múa tay trên người của hắn lại vừa vặn lọt vào die enda anle equu ydonn trong mắt Thanh Ngọc đến cùng Vệ Thập Nhị, giờ phút này đang giữ ngoài cửa.

“Vệ tướng quân, mau tránh ra! Nguy hiểm!” Thanh Ngọc hoảng hốt, phá cửa mà vào, chỉ chốt lát đã tiến lên đẩy Tô Hồng Tụ ra.

Lại bị Vệ Thập Nhị lạnh lùng thoáng nhìn, ánh mắt như đao nhọn này lập tức khiến Thanh Ngọc sợ đến cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Lui ra! Nơi này không có chuyện của ngươi!”

Giọng Vệ Thập Nhị trầm lạnh, Thanh Ngọc lập tức sắc mặt trắng bệch.

Tô Hồng Tụ thoáng liếc nhìn Thanh Ngọc, lập tức nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc này vốn một lần xuất chinh nào đó Vệ Thập Nhị cứu từ trong tay tướng địch. Vệ Thập Nhị vẫn cho rằng hắn là nam, vì vậy để cho hắn trở thành thị vệ cận thân của mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tô Hồng Tụ liếc mắt một cái đã nhìn ra, mặc dù Thanh Ngọc dùng rất nhiều băng vải thắt chặt ngực mình, giọng nói cũng dùng thuốc thay đổi, nhưng nàng không hề nghi ngờ chút nào là một nữ tử.

Xem ra, hình như nữ nhân này có tình cảm khác biệt với Vệ Thập Nhị có ân cứu mạng mình.

Thật kỳ quái, rốt cuộc Vệ Thập Nhị này có gì tốt? Trước có Tô Hồng Mai không tiếc tất cả cướp hắn từ bên cạnh nàng đi, lại theo tới một Thanh Ngọc, thấy nàng cầm dao định cắt thịt trên người Vệ Thập Nhị, rõ ràng nghĩ ở trong lòng, cho dù Vệ tướng quân muốn giết ta, ta cũng nhất định không thể để cho yêu nữ kia được như ý! Cùng lắm thì, ta thừa dịp yêu nữ này không chú ý, một đao đâm tới, trước tiên đâm chết nàng ta.

Tô Hồng Tụ ngạc nhiên, nàng liếc mắt nhìn, dùng đuôi mắt liếc về phía Thanh Ngọc ngoài cửa, quả nhiên toàn thân Thanh Ngọc căng thẳng, mặt lộ vẻ sát khí, dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên liều mạng với nàng.

Tô Hồng Tụ không sợ người khác liều mạng với nàng, nàng chỉ sợ nếu bây giờ thân thể này bị người cắt phá, vậy không thể dùng nữa, hiện giờ thân thể này vốn tổn hại vô cùng nghiêm trọng, hoàn toàn không có biện pháp tu bổ lần thứ hai.

“Thôi, ta vẫn không nên tự thân động thủ, máu dầm dề, suy nghĩ một chút cũng ghê tởm.”

Tô Hồng Tụ hời hợt nói, cố ý lui về phía sau chậm rãi nhích tới gần tủ quần áo.

“Không bằng như vậy đi, Vệ tướng quân, ta đổi người khác động thủ, ta đảm bảo hắn sẽ không cắt ngươi nhiều hơn một phần thịt, như thế nào?”

Tô Hồng Tụ vừa dứt lời, đột nhiên kéo, thả Sở Dật Đình trốn trong tủ quần áo ra.

https://thuviensach.vn

Thanh Ngọc vừa nhìn thấy Sở Dật Đình, sắc mặt lập tức trắng bệch. Sáu nước Trung nguyên, không ai không biết, không người không hiểu, kể từ năm mười hai tuổi, Sở Dật Đình xuất hiện trên đường kinh thành bị người trói đi, thiếu điều bị nhục, sau hắn bái lạy danh sư, khổ sở tu luyện trong rừng sâu nước độc sáu năm, lúc rời núi, một thân võ nghệ đã cường hãn vô cùng, chưa có đối thủ.

Cõi đời này, trừ Lâm Hạo Hiên được xưng là chiến thần Đại Chu, còn có chủ tử của nàng Vệ Thập Nhị, hoàn toàn không có ai có thể qua được tròn mười chiêu dưới tay hắn.

Nếu động thủ cắt thịt trên người dieendaanleequuydonn Vệ Thập Nhị là Tô Hồng Tụ, Thanh Ngọc còn có lòng tin có thể ngăn cản, nhưng người kia đổi thành Sở Dật Đình, mười Thanh Ngọc cũng không phải là đối thủ của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ biết yêu pháp, nàng không chỗ nào không nghe rõ ràng tất cả tiếng nói tại chỗ, nàng cố ý chọn Sở Dật Đình, tới động thủ với Vệ Thập Nhị, cứ như vậy, coi như Thanh Ngọc muốn ngăn cản, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ vừa đến gần tủ quần áo, Sở Dật Đình đã đoán được nàng định làm gì.

Hắn vốn có thể mở miệng cự tuyệt Tô Hồng Tụ, thậm chí chửi rủa Tô Hồng Tụ một trận, lại có thể làm trái ước định trước đó của bọn họ, để Vệ Thập Nhị biết hắn trốn trong phòng nàng.

Nhưng không biết tại sao, nhớ tới vết thương chồng chất trên cánh tay Tô Hồng Tụ, nhớ tới Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị thì như oán như giận, ánh mắt như vô tình lại như có tình, nhất là vừa rồi Tô Hồng Tụ lại nuốt nước miếng khi nhìn cơ ngực trần trụi của Vệ Thập Nhị, trong lòng Sở Dật

https://thuviensach.vn

Đình phiền não, hai chân của hắn giống như bị buộc vào bao cát, một bước cũng không cất bước được.

Hắn không những không đi, ngược lại khi Tô Hồng Tụ mở miệng muốn hắn cắt thịt Vệ Thập Nhị thì đưa tay ra, trong nháy mắt cầm lấy dao găm sắc bén từ trong tay Tô Hồng Tụ.

“Muốn ta giúp ngươi chém hắn chỗ nào? Nói!”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, theo động tác Tô Hồng Tụ mở cửa, sải bước ra khỏi tủ quần áo.

Thấy Tô Hồng Tụ đột nhiên thả ra một người từ trong tủ quần áo, đầu tiên Vệ Thập Nhị kinh ngạc, tự trách sao mình lại không phát hiện trong phòng còn giấu một người. Ngay sau đó, khi hắn nhìn thấy rõ mặt người kia, sắc mặt của hắn lập tức biến đổi.

“Lục Vương gia, đã lâu không gặp? Lần trước từ biệt, chúng ta đã sắp nửa năm không gặp? Không ngờ chúng ta gặp lại nhau ở đây.” Vệ Thập Nhị thu lại thần sắc trong tròng mắt, nhìn Sở Dật Đình, giọng lạnh lùng vang lên.

“Sở mỗ cũng không nghĩ đến, lại gặp Vệ tướng quân ở đây, Vệ tướng quân, đã lâu.”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, tròng mắt nham hiểm nhìn Vệ Thập Nhị lạnh như băng, giống như giữa hai người có huyết hải thâm cừu không đội trời chung gì đó.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cảm Giác Chua Xót

Không khí giữa hai người lập tức giương cung bạt kiếm, vô cùng khẩn trương, Tô Hồng Tụ lặng lẽ lui về sau, tìm vị trí không ai nhìn ra.

Thì ra mấy năm trước Đại Chu và Đại Lương từng giao chiến, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình từng giao chiến nhiều lần, chém giết rất nhiều tâm phúc và thủ hạ của đối phương, mặc dù hai người không tính là tử địch, nhưng vừa thấy mặt sẽ xung đột, hoàn toàn không có biện pháp hòa bình sống chung một phòng.

Hai người đều là nhân trung long phượng, Sở Dật Đình dáng người phong độ, tuấn mỹ bất phàm, một bộ trường bào màu tím nhạt phát sáng rạng rỡ dưới ánh trăng màu vàng nhạt.

Vệ Thập Nhị cũng không kém là bao, toàn thân quần áo đen, dây cột tóc màu đen thêu kim tuyến cùng với vỏ kiếm đen nhánh, dưới ánh trăng màu vàng nhạt có vẻ rất lạnh lùng và mê hoặc.

“Tô Hồng Tụ, ngươi đi đâu vậy? Tới đây! Không phải ngươi nói muốn ta giúp ngươi chém hắn một đao sao?”

Sở Dật Đình thấy Tô Hồng Tụ âm thầm lui sang một bên, sinh lòng không vui, cho rằng Tô Hồng Tụ còn nhớ tới tình cũ với Vệ Thập Nhị, không đành lòng xuống tay với hắn, mày kiếm không khỏi nhíu lại, trong giọng nói có nhiều thêm lạnh lẽo và lẫm liệt.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên không phải bởi vì Tô Hồng Tụ không đành lòng xuống tay với Vệ Thập Nhị mà lui lại phía sau, chỉ là nếu nàng gần hai người quá, sẽ không cách nào thi triển ra yêu thuật đọc tâm.

Sở Dật Đình gần như thô bạo gọi nàng, trong lòng Tô Hồng Tụ thấp thoáng sinh ra một chút không vui, nếu không phải Vệ Thập Nhị vẫn còn ở đây, nàng nhất định đã sớm đuổi Sở Dật Đình ra ngoài.

Vệ Thập Nhị thấy Sở Dật Đình bật thốt lên đã gọi tên Tô Hồng Tụ, trên mặt lạnh lùng thoáng qua vẻ kinh ngạc, theo hắn biết, Sở Dật Đình mới vào kinh mấy ngày trước, lúc trước hắn chưa bao giờ tới Đại Chu.

Vì sao Sở Dật Đình biết tên Tô Hồng Tụ, lại còn trốn trong tủ quần áo của nàng? Xem dáng vẻ hai người bọn họ, giống như hai người đã sớm biết.

Trong lòng Vệ Thập Nhị cũng dâng lên cảm giác quái dị, vừa giống như buồn bực, vừa giống như đau xót, giống như ngàn vạn con kiến cắn lên ngực hắn, khó chịu không nói ra được.

Chẳng lẽ giữa hai người này có quan hệ gì đó mà người khác không nhận ra? Bằng không tại sao hắn mới đến lần đầu, Tô Hồng Tụ đã giấu Sở Dật Đình vào trong tủ quần áo?

Vệ Thập Nhị nhớ tới ngày Tô Hồng Tụ bị Lâm Hạo Hiên thoái hôn, trên mặt nàng hoàn toàn không có chút đau lòng và khổ sở nào, bọn nô bộc cũng nói, có lẽ Tô Hồng Tụ thích vốn không phải Lâm Hạo Hiên, trong lòng nàng có người khác.

Chẳng lẽ Tô Hồng Tụ đã sớm tâm tình mờ ám với Sở Dật Đình, người trong lòng Tô Hồng Tụ chính là Sở Dật Đình?

Vệ Thập Nhị nghĩ như vậy, đôi tay bên cạnh người không tự chủ nắm chặt thành quyền.

https://thuviensach.vn

“Không phải ta nói, ta không thích thấy máu, cho, đây là phương thuốc năm đó thần y cho ta, cuối cùng tổng cộng ta cắt cho Vệ Thập Nhị mười hai mười ba lượng tiền thịt, ngươi xuống tay phải đúng mức, đừng cắt nhiều thịt của hắn, để cho hắn cho rằng ta lừa hắn.”

Tô Hồng Tụ lạnh lùng nói, thật ra thì Vệ Thập Nhị vốn chưa từng hỏi ban đầu nàng cắt cho hắn bao nhiêu thịt, phương thuốc thần ý đưa càng thêm không chính xác, nàng còn cắt một phần thịt từ trên người khác nữa.

Tô Hồng Tụ liền cố ý lấy ra phương thuốc này, có lòng muốn chỉnh Sở Dật Đình.

Mặc dù Sở Dật Đình có kinh nghiệm chiến trường, kiếm thuật và đao pháp là thiên hạ vô địch, nhưng dù sao hắn không phải người bán thịt heo trong hàng thịt, sao có thể một đao cắt chính xác nhiều thịt như vậy?

Sở Dật Đình nghiêng đầu nhìn Tô Hồng Tụ.

Thanh Ngọc giống như ý thức được cái gì, lập tức chen miệng: “Quả thật như thế! Vệ Tướng quân, nếu hắn cắt quá nhiều thịt trên người ngài, cắt nhiều quá bao nhiêu, vậy kêu hắn bồi thường cho Tướng quân bấy nhiêu, như thế mới công bằng!”

Thanh Ngọc nói như vậy, là muốn hù dọa Sở Dật Đình, để cho hắn buông tha ra mặt vì Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình lại vẫn không nhúc nhích, hắn lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ nghe được Thanh Ngọc la như vậy, hơi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện ra hơi rầu rĩ. Sở Dật Đình chưa hề bỏ qua một chút biểu hiện trên mặt Tô Hồng Tụ, con mắt sắc của hắn tối sầm lại, ngay sau đó xoay người, đôi mắt lợi hại nhìn thẳng Vệ Thập Nhị, trầm giọng lên tiếng: “Được! Nếu ta cắt nhiều thịt hơn trên người Vệ Tướng quân, Vệ Tướng quân cứ cắt thịt trên người ta lại là được!”

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình nói lời này như đinh chém sắt, không chút do dự. Không chỉ có Thanh Ngọc kinh ngạc, Vệ Thập Nhị cũng ngỡ ngàng mất một lúc.

Sở Dật Đình nói xong, nắm dao găm lên, tròng mắt đen nhíu lại, thân hình nhanh như tia chớp, giống như bổ ra một luồng sáng trắng giữa không trung, bay thẳng đến đâm lên ngực Vệ Thập Nhị.

“Đừng!”

Thanh Ngọc nghẹn ngào gào lên, sắc mặt trắng bệch, rút kiếm bổ mạnh về phía Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ biến sắc, đưa tay kéo cánh tay Sở Dật Đình, đang chuẩn bị kéo hắn về phía sau -

“Thanh Ngọc tránh ra! Nơi này không có chuyện của ngươi!” Chỉ nghe Vệ Thập Nhị lạnh lùng quát, đồng thời lạnh lẽo uy nghiêm quét qua Thanh Ngọc, Thanh Ngọc lập tức chậm thân hình lại, một chân bước vào trong cửa, một chân đặt ngoài cửa, vừa giống như cầu khẩn lại giống như khổ sở mở miệng: “Vệ Tướng quân, không cần...”

“Nếu không lui ra, về sau ngươi cũng không cần ở bên cạnh ta nữa! Bên cạnh ta không lưu người không nghe lời!”

Vệ Thập Nhị vừa quát, mặc dù Thanh Ngọc mặt đầy đau đớn, khổ sở, vẫn nhanh chóng lui về sau một bước.

Lập tức, Sở Dật Đình giơ tay chém xuống, chính xác không lầm đâm vào ngực Vệ Thập Nhị.

Dao găm sắc bén mạnh mẽ xoay chuyển trên lồng ngực bền chắc cường tráng màu lúa mì của Vệ Thập Nhị, roẹt một tiếng, lập tức máu bắn tung tóe, lúc Sở Dật Đình rút dao ra, tên dao găm đột nhiên móc ra một cục thịt cỡ miệng bát, đầm đìa máu tươi.

https://thuviensach.vn

Xuyên qua vết thương máu thịt be bét này, Tô Hồng Tụ thậm chí có thể loáng thoáng thấy, trái tim đỏ tươi cực nóng của Vệ Thập Nhị ở giữa xương sườn trắng hếu đập thình thịch.

Thật đáng tiếng, còn thiếu một chút như vậy.

Chọc thêm một chút nữa, là có thể chọc đến trái tim Vệ Thập Nhị rồi. Chỉ cần xuyên qua trái tim hắn, Vệ Thập Nhị chắc chết không thể nghi ngờ.

Tô Hồng Tụ đứng sau lưng Sở Dật Đình, trừng lớn cặp mắt, vừa giống như tiếc hận, vừa giống như oán niệm nhìn vết thương đầm đìa máu tươi trước ngực Vệ Thập Nhị. Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng vẫn giữ chặt cánh tay cường tráng bền chắc của Sở Dật Đình.

Trên mặt Sở Dật Đình cũng nhanh chóng lướt qua vẻ ảo não, mới vừa rồi nếu như hắn ra tay nhanh một chút nữa, Vệ Thập Nhị đã sớm mất mạng dưới dao của hắn.

Tốt cho một Vệ Thập Nhị, khinh công quả nhiên ghê gớm, lại trong nháy mắt như điện quang hỏa thạch * lui về sau một bước, tránh được một dao vốn là trí mạng.

(*) Điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa.

Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình dựa chung một chỗ, cùng dùng ánh mắt ảo não giống nhau nhìn Vệ Thập Nhị, hình như Vệ Thập Nhị không chết hoàn toàn ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của bọn họ.

Vệ Thập Nhị nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất đau, không thể ngăn chặn.

Rõ ràng, mới vừa rồi lúc Sở Dật Đình cầm dao đâm hắn, ngực hắn cũng không đau như vậy.

https://thuviensach.vn

Hai người này cho dù thần thái hay vẻ mặt tất cả đều giống nhau như đúc, hơn nữa hôm nay Sở Dật Đình mặc bộ trường bào màu tím, quần áo Tô Hồng Tụ cũng màu tím nhạt, xem ra ông trời tác hợp cho, vô cùng hài hòa hoàn mỹ.

Trong khoảnh khắc đó, Vệ Thập Nhị đột nhiên sinh ra kích động nghĩ định đi tới tách hai người ra.

Nhưng ngay sau đó hắn cảm thấy kinh ngạc, cứng rắn dừng bước chân lại, vì ý niệm này của mình mà vừa cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy quái dị.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bôi Thuốc Vì Nàng

Ban đầu lúc hắn rời khỏi Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ quỳ trên đất khổ sở cầu khẩn, khóc không thành tiếng, hắn thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng không có chút xúc động nào.

Nhưng hôm nay, vì sao chỉ vì thấy Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình dựa chung một chỗ, chỉ vì Tô Hồng Tụ đưa tay kéo cánh tay Sở Dật Đình, hắn lại cảm thấy ngực buồn bực, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn?

Tròng mắt Vệ Thập Nhị co rúc lại, trong tròng mắt đen hiện ra tối tăm mờ mịt, nhìn Sở Dật Đình và Tô Hồng Tụ không chớp mắt.

“Thật đáng tiếc, còn thiếu một chút xíu như vậy.”

Chân mày thanh tú của Tô Hồng Tụ khẽ vặn, vẻ mặt tiếc hận, không nhịn được lẩm bẩm nói nhỏ.

Nghe vậy, Sở Dật Đình kinh ngạc, nhanh chóng xoay người lại nhìn Tô Hồng Tụ.

Dưới ánh nến nhàn nhạt, tròng mắt màu ngọc lưu ly của Sở Dật Đình lóng lánh như ánh sao rơi lấp lán, cặp mắt kia đen như nửa đêm, thâm thúy tĩnh mịch, lại như gây sự người, giống như tìm tòi nghiên cứu gì đó, lộ ra mũi nhọn nhìn chằm chằm vào Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi... Không phải ngươi với hắn... Tô Hồng Tụ, ngươi nói thật? Ngươi thật sự cảm thấy Vệ Thập Nhị không chết, rất đáng tiếc?”

Lúc nói câu này, tròng mắt đen sắc bén như đao vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Tô Hồng Tụ, giống như chỉ sợ nhìn nhầm từng biến hóa thật nhỏ trên mặt nàng.

“Sao không đáng tiếc? Ta vốn cho rằng ngươi có thể một đao đâm chết hắn! Ai biết ngươi... Hừ, xem ra chỉ có công phu của ngươi tương đối lợi hại thôi, trên thực tế trông khá mà không dùng được!”

Tô Hồng Tụ không chút do dự nói, đồng thời còn không quên xì mũi coi thường Sở Dật Đình, chê cười.

Sở Dật Đình vốn nên tức giận, hắn không thể một đao chấm dứt Vệ Thập Nhị, thật ra thì phải trách Tô Hồng Tụ. Tỷ thí giữa cao tủ, sai một ly, đi một ngàn dặm, Tô Hồng Tụ nói rõ với Vệ Thập Nhị muốn cắt thịt của hắn, Vệ Thập Nhị sớm có phòng bị, muốn lấy tính mạng hắn, sao dễ dàng như vậy?

Cũng không biết vì sao, Sở Dật Đình không tức giận.

Chẳng những hắn không tức giận, ngược lại còn tỉ mỉ quan sát kỹ thái độ của Tô Hồng Tụ, xác định nàng không nói láo, nhất là sau khi xác nhận trong tròng mắt lạnh lẽo của nàng không có chút lưu luyến Vệ Thập Nhị, vốn trong lòng buồn bực đau đớn lập tức giảm bớt không ít.

Nhìn dáng vẻ của nàng, giống như nàng không phải...

Thì ra hắn đoán sai, thì ra Tô Hồng Tụ không thích Vệ Thập Nhị.

Nghĩ như vậy, tâm tình Sở Dật Đình đột nhiên tốt khác thường, ngay cả chính hắn cũng không phát giác, khóe môi hắn bất tri bất giác mà nhếch lên thoáng cười.

https://thuviensach.vn

Nụ cười này hòa tan lạnh lẽo và rét buốt trên mặt hắn, giống như băng tuyết bắt đầu tan trên mặt hồ tạo thành từng vòng sóng chói mắt, lấm tấm, ánh sáng nhu hòa bốn phía.

“Đúng rồi, ta tìm một chút... Cái này, cho ngươi.”

Sở Dật Đình giống như nhớ ra gì đó, đột nhiên cúi đầu, đôi tay lục lọi trên người một lúc, tìm ra một bình nhỏ màu trắng sữa, đưa bình cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu nhìn Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình chỉ chỉ lên cánh ta phải của Tô Hồng Tụ: “Đây là ngọc cơ cao, cho ngươi bôi lên vết thương trên cánh tay, một ngày bôi ba lượt, lâu nhất ba tháng, vết thương có thể hoàn toàn tốt lên nhiều.”

Nghe Sở Dật Đình nói vậy, Tô Hồng Tụ kinh ngạc, trong lòng không khỏi xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Hình như Sở Dật Đình biết nàng không phải người mà?

Nếu nàng không phải người, vết thương đương nhiên không cần xức thuốc, dùng chút pháp thuật là có thể tự chữa.

Sở Dật Đình này, chẳng lẽ đầu óc bị hư, trí nhớ có vấn đề, biết rõ nàng là yêu, còn đưa thuốc dùng cho người cho nàng.

Thuốc dùng được trên người nhưng trên người yêu không có chỗ dùng.

Tô Hồng Tụ vốn định nói không cần, nhưng Vệ Thập Nhị lại đứng bên cạnh nàng, hơn nữa ánh mắt Vệ Thập Nhị nhìn nàng rất cổ quái. Tô Hồng Tụ không muốn để cho Vệ Thập Nhị thấy nàng và Sở Dật Đình tranh chấp, nên không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình đưa bình thuốc cho Tô Hồng Tụ, thấy Tô Hồng Tụ chỉ đứng, bất động, càng không hề có chút ý tứ nào xử lý vết thương của mình, Sở Dật Đình nhíu nhíu mày, không nói hai lời tiến lên phía trước túm lấy cánh tay Tô Hồng Tụ.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị nhanh chóng trầm xuống, tròng mắt đen thâm thúy nhanh chóng lướt qua ánh phiền muộn.

Sở Dật Đình vén ống tay áo của Tô Hồng Tụ lên, đổ chút thuốc cao ra tay, mở lòng bàn tay vẽ loạn thuốc cao lên cánh tay phải bị thương của Tô Hồng Tụ.

Nhắc tới cũng kỳ, Tô Hồng Tụ vốn sẽ không có cảm giác, bởi vì đây vốn không phải thân thể của nàng, nàng chỉ là một linh thể ở nhờ trong thân thể này. Nưng, có lẽ đúng như Sở Dật Đình từng nói, hắn cho nàng thánh dược trị thương, lúc Sở Dật Đình vẽ loạn thuốc cao trên cánh tay nàng, Tô Hồng Tụ thật sự có cảm giác mát mẻ vừa lòng.

Thuốc này thoạt nhìn thật sự có thể thay nàng chữa trị thân thể đã chết đi của Tô Hồng Tụ, như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm không ít linh lực cho nàng.

Tô Hồng Tụ đứng bất động, mặc cho bàn tay xương cốt rõ ràng của Sở Dật Đình lướt trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của mình, bàn tay màu lúa mạch nhẹ nhàng ma sát với da thịt trắng nõn, vô cùng thân mật, nhìn như hồn xứng đôi một thể.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị hết sức khó coi, chính hắn cũng không chú ý đến, thấy Sở Dật Đình kéo ống tay áo của Tô Hồng Tụ, thấy bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình không chút kiêng kỵ vuốt ve trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ, sau lưng hắn căng chặt, trong mắt bắn ra ánh sáng có thể giết người, giống như cố nén cái gì, đôi tay ở bên người nắm chặt thành quyền.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ý thức được.

Đây cũng là lý do, rõ ràng nàng không muốn Sở Dật Đình chạm vào nàng, nhưng vẫn theo động tác của Sở Dật Đình vươn cánh tay ra, cũng không phản kháng.

Vệ Thập Nhị càng không được tự nhiên, Tô Hồng Tụ càng sung sướng, thật ra cũng không phải là tình cảm của nàng, mà tình cảm lưu lại trong thân thể này, nhưng Tô Hồng Tụ vốn không hề có chút cảm tình nào với Vệ Thập Nhị, Vệ Thập Nhị khó chịu hay cao hứng, hoàn toàn không có chút liên quan nào với nàng.

Sở Dật Đình có thể cảm thấy thân thể Tô Hồng Tụ căng thẳng, hình như bởi vì hắn đến gần nên nàng rất không tự nhiên, nhưng không biết vì sao, nàng không tránh hắn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Quan Tâm Hắn

Lập tức trong lòng Sở Dật Đình dâng lên niềm vui sướng nhàn nhạt, vui sướng này thế tới hung hăng, ngay cả hắn cũng vội vàng không kịp chuẩn bị.

Đợi đến lúc hắn biết, hắn lại cứ cười, tay hắn bôi thuốc vì Tô Hồng Tụ đột nhiên ngừng giữa không trung.

Sở Dật Đình kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ, trong giây lát, tròng mắt đen thâm thúy như lưu ly xẹt qua mê man, kinh ngạc, sửng sốt, hoảng hốt, rất nhiều cảm xúc ngay cả bản thân hắn cũng khó có thể sáng tỏ.

Sở Dật Đình chưa bao giờ là người thích cười. Trên thực tế, kể từ khi Thục phi đi, hắn chưa từng cười.

Nhưng hôm nay hắn lại cười đến thoải mái.

Sở Dật Đình không chớp mắt nhìn mặt gương đồng treo ở đầu giường Tô Hồng Tụ.

Trong gương rõ ràng phản chiếu lại mặt hắn, hai má thoáng hiện màu đỏ ửng, khóe môi khẽ nhếch, tròng mắt u ám đen như lưu ly dịu dàng và tập trung, trên dưới toàn thân cũng tản ra vui sướng nhàn nhạt và thương tiếc.

Sở Dật Đình nhìn mình trong gương, đột nhiên tròng mắt buồn bã, nhanh chóng rút tay lại, xoay người sang chỗ khác, không nhìn Tô Hồng Tụ nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy sau lưng hắn khẽ run rẩy, đột nhiên giống như bị kích động gì đó, trên dưới toàn thân cũng căng thật chặt.

Không biết từ nguyên nhân gì, lần này, Tô Hồng Tụ không cố gắng khám phá nội tâm Sở Dật Đình.

Quả thật trong lòng Sở Dật Đình thiên nhân giao chiến, hoảng loạn không thôi, rốt cuộc hắn ý thức được, hình như mình động lòng với Tô Hồng Tụ.

Nhưng điều này sao có thể? Hắn chỉ mới biết Tô Hồng Tụ nửa ngày ngắn ngủi.

Huống chi, rõ ràng hắn đã sớm cảnh cáo mình, cả đời này tuyệt đối sẽ không dâng trái tim cho bất kỳ nữ tử nào.

Tuổi thơ của Sở Dật Đình không giống người bình thường, mười năm đầu hớn hở sung sướng *, nhận hết sủng ái, nhưng mười năm sau, kể từ sau khi Thục phi bỏ trốn cùng người, thời gian trôi qua của hắn có thể dùng nước sôi lửa bỏng, địa ngục trần gian để hình dung.

(*) nguyên gốc: 春风得意 xuân phong đắc ý (Đường làm quan rộng mở). Điển tích: Sau khi đỗ tiến sĩ, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràng An.

Thỉnh thoảng phụ hoàng hắn sẽ nổi điên, chạy đến tẩm cung của hắn túm chặt lấy hắn, dùng hai tròng mắt vẩn đục đầy máu tràn đầy điên cuồng và yêu say đắm mà nhìn hắn chằm chằm.

Nhìn chằm chằm rồi nhìn chằm chằm, phụ hoàng sẽ bắt đầu nổi điên, hoặc ném loạn đồ, hoặc gào khóc thảm thiết, thậm chí, phụ hoàng còn có thể ra tay đánh hắn.

https://thuviensach.vn

Có đến vài lần, nếu không phải Sở Dật Đình tránh nhanh hơn, hắn vô cùng có khả năng đang sống đã bị phụ thân thân sinh của mình đánh chết.

Sở Dật Đình trơ mắt nhìn phụ hoàng của mình vì yêu thành si, vì hận thành điên cuồng, vì vậy, trước đây thật lâu hắn đã từng tự nói với mình, cả đời này hắn tuyệt đối không được yêu bất kỳ nữ tử nào.

Hắn tuyệt đối không thể có một ngày trở thành giống như phụ hoàng hắn.

Nhưng Sở Dật Đình lại động lòng với Tô Hồng Tụ có đôi mắt như vậy.

Rõ ràng hắn thấy ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn hắn giống như Thục phi nhìn phụ hoàng, lạnh lẽo lạnh nhạt không có chút tình cảm nào, nhưng hắn lại vẫn động lòng với Tô Hồng Tụ.

Cảm giác động lòng này không mang đến chút ngọt ngào và tốt đẹp nào vào trong lòng Sở Dật Đình.

Chỉ có sợ, sợ hãi, hốt hoảng và luống cuống ùn ùn kéo đến.

Không, hắn không thể thích ai. Hắn tuyệt đối không thể biến đổi đến mức giống như phụ hoàng, tuyệt đối không.

Tâm tư Sở Dật Đình đã loạn, cũng không xoay người, vẫn đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, đột nhiên lên tiếng từ giã nàng: “Canh giờ đã không còn sớm, trời sắp tối, nếu Tô cô nương không có chuyện gì khác, Sở mỗ cáo từ!”

Sở Dật Đình nói lạnh lùng như băng, cũng không đợi Tô Hồng Tụ trả lời, giống như sau lưng có thứ gì đó đuổi theo hắn, đẩy cửa ra, thân hình cao lớn tuấn lãng thoáng qua đã biến mất sau hành lang.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ngạc nhiên, tầm mắt không tự chủ đuổi theo bóng lưng Sở Dật Đình đã đi xa.

Hắn sao vậy? Nhìn dáng vẻ hắn vừa rồi, giống như có người hung hăng đánh hắn một quyền.

Nhưng rõ ràng nàng không làm gì với hắn?

Thật sự không giải thích được, không biết cái gì, con người loài động vật này, cho dù là nam nhân hay nữ nhân, đều quá khó hiểu.

“Ngươi nói ngươi muốn ta tặng trạch viện ở ngoại ô kinh thành cho ngươi, vậy ngươi chuẩn bị khi nào thì dọn vào?”

Vệ Thập Nhị vẫn nhìn Tô Hồng Tụ, kể từ khi vào nhà, sắc mặt Tô Hồng Tụ vẫn lạnh lẽo nhạt nhẽo, không có chút biến hóa.

Nhưng Sở Dật Đình vừa đi, vẻ mặt Tô Hồng Tụ lại hoảng hốt, tầm mắt không tự chủ đuổi theo bóng lưng Sở Dật Đình.

Dáng vẻ lưu luyến không rời này, dáng vẻ lưu luyến không dứt này, khiến Vệ Thập Nhị thấy rất chướng mắt, giọng điệu hắn không tốt mở miệng.

Tô Hồng Tụ chợt dừng lại, lúc này mới ý thức được Vệ Thập Nhị còn chưa đi.

“Mắc mớ gì tới ngươi? Phòng của ta, ta muốn vào lúc nào thì vào, khi nào chuyển đến thì chuyển. Vệ Tướng quân chỉ cần nhớ kỹ, ta chỉ chờ ngươi ba ngày, sau ba ngày, nếu ngươi còn không mang khế ước mua bán nhà tới, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Vẻ mặt Vệ Thập Nhị khẽ động, nhìn về phía Tô Hồng Tụ: “Trở mặt vô tình? Chẳng lẽ đại tiểu thư còn có tình với Vệ mỗ?”

https://thuviensach.vn

Vệ Thập Nhị nói xong, tròng mắt đen thâm thúy không chớp mắt tập trung nhìn Tô Hồng Tụ, dường như muốn tìm ra đầu mối nào đó trên mặt nàng.

Tô Hồng Tụ xì mũi coi thường, cười lạnh.

“Làm ngươi nằm mộng giữa ban ngày, Tô Hồng Tụ ta chính là có tình với chó với mèo, cũng sẽ không lãng phí tình cảm trên người bạch nhãn lang nuôi không quen là ngươi.”

Khi Tô Hồng Tụ nói lời này, ánh mắt hết sức lạnh nhạt, giọng nói càng thêm lạnh lẽo dứt khoát, không lưu lại một đường sống.

Lúc trước Vệ Thập Nhị không tin, Tô Hồng Tụ không có chút lưu luyến nào với hắn, bây giờ thấy ánh mắt lạnh lẽo nhạt nhẽo của Tô Hồng Tụ, nghe được lời nói như đinh chém sắt của nàng, lại làm hắn không thể không tin.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ không hề để hắn vào trong mắt nữa, không hề thời thời khắc khắc tỏ ra lưu luyến hắn không thôi, không biết tại sao, trong lòng đau đớn, giống như có thứ gì đó vô cùng quan trọng bắt đầu rời khỏi tính mạng hắn.

Hắn không nhịn được tiến lên một bước, định đưa tay chặn miệng Tô Hồng Tụ, để cho nàng không có cách gì nói ra những lời bén nhọn đâm người như thế với hắn, nhưng khi chân bước ra, đột nhiên thức tỉnh, sắc mặt hơi xanh nhìn Tô Hồng Tụ đang coi thường trước mặt.

“Vệ tướng quân, vừa rồi ngươi không nghe Lục Vương gia nói sao? Sắc trời đã không còn sớm, Vệ Tướng quân cũng nên trở về phủ, Vệ Tướng quân lưu lại chỗ nữ tử quá trễ, truyền ra ngoài lời nói linh tinh gì đó, tiểu nữ tử không nhận nổi, ta không thích có người năm ngày ba bữa đến chỗ ta la lối om sòm!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nói la lối om sò, dĩ nhiên chỉ Tô Hồng Mai rồi, dáng vẻ kêu to mắng to vừa rồi của Tô Hồng Mai quả thật cực kỳ giống một nữ nhân chanh chua. Ở điểm này, Tô Hồng Tụ thật sự có chút bội phục Vệ Thập Nhị, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, ngay cả với nữ nhân chanh chua phách lối điên cuồng như vậy cũng có thể nhịn.

Không hổ là công phu nhịn tuyệt vời, có thể nói là cực phẩm.

Nghe Tô Hồng Tụ nhắc đến Tô Hồng Mai, Vệ Thập Nhị hơi ngẩn ra, tầm mắt hắn khẽ trượt xuống, vừa vặn thấy Tô Hồng Tụ sửa sang lại đầu giường, quần áo và binh khí trước kia hắn từng dùng.

Mặc dù thời gian đã lâu, nhưng nhìn ra được, những quần áo và binh khí này đã được người tỉ mỉ cất giữ, vải vóc màu đen không tìm được một chút nếp nhăn, binh khí sắc bén không thấy được vết rỉ sét.

Vệ Thập Nhị trầm mặc không nói, tròng mắt đen xẹt qua cảm xúc không rõ, trầm thấp hỏi, “Nàng cố ý, thật sao? Nàng cố ý giả bộ lạnh lẽo như băng với ta, chẳng thèm ngó tới, thật ra thì trong lòng nàng có ta, chẳng qua nàng muốn báo thù lúc đầu ta chọn Tô Hồng Mai mà không chọn nàng.”

Tô Hồng Tụ thật sự muốn hôn mê, nếu hiện tại trong tay nàng có cây đao, nàng nhất định một đao bổ đầu Vệ Thập Nhị ra, xem xem bên trong rốt cuộc là bùn nhão hay bột nhão.

Nàng có chỗ nào xem ra còn lưu luyến Vệ Thập Nhị? Nàng thay đổi vẫn không được sao?

“Nếu Vệ Tướng quân nghĩ như vậy, cũng không thể nói gì hơn, sắc trời đã tối, mời Vệ Tướng quân trở về đi.”

Tô Hồng Tụ lười phải dài dòng với Vệ Thập Nhị, giọng nói không vui mở miệng, vừa đưa tay về phía Vệ Thập Nhị làm dấu tay mời hắn đi ra, vừa

https://thuviensach.vn

ôm lấy đống binh khí quần áo trên giường kia, không chút do dự ném chúng ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ Tô Hồng Tụ đối diện với sông đào mười tám dặm bảo vệ thành.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 16+15: Vệ Tướng Quân, Ngươi Thất Lễ

Chỉ nghe tủm tủm mấy tiếng, trong nước văng lên mấy đợt bọt sóng thật lớn, vài thanh kiếm tốt Vệ Thập Nhị từng dùng chìm thẳng vào đáy nước.

Vài món áo đen chìm chìm nổi nổi, theo nước sông trôi thẳng về phía trước, dần biến thành điểm đen nhỏ không thấy rõ.

Vệ Thập Nhị trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ ném chúng vào trong nước, đột nhiên ngực hắn đau nhức, bỗng dưng đưa tay bưng kín miệng vết thương.

Thanh Ngọc đứng ở cửa viện, tầm mắt của nàng không rời khỏi Vệ Thập Nhị một khắc.

Chỉ thấy sắc mặt Vệ Thập Nhị xanh mét, tay phải che chặt vết thương ở ngực, tay trái buông xuống nắm thành quyền, quanh thân tản ra khí lạnh kinh người.

Đầu tiên Thanh Ngọc kinh ngạc, theo đó, nàng nhìn theo tầm mắt Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ vẻ mặt không sao cả, sắc mặt lạnh nhạt, trong nháy mắt đó, giống như có từng cây châm nhỏ đâm vào ngực Thanh Ngọc, khuấy đảo đến tim gan phèo phổi của nàng, ngũ tạng lục phủ đau nhức kịch liệt.

Đây là chưa bao giờ có...

Ở trong mắt Thanh Ngọc, cho dù xảy ra chuyện gì, dù trời sập đất vùi, Vệ Thập Nhị vĩnh viễn không biến sắc, kín kẽ và trầm ổn.

https://thuviensach.vn

Thanh Ngọc chưa bao giờ nhìn thấy Vệ Thập Nhị bộc lộ nội tâm cảm xúc chân thật của mình trước mặt người khác?

“Vệ... Tướng quân, nàng ấy nói rất đúng, không còn sớm nữa, ngài vẫn nên về cùng Thanh Ngọc, Vệ Tướng quân, vết thương trước ngực ngài cần nhanh chóng chữa trị...”

Thanh Ngọc tâm hoảng ý loạn, thậm chí quên mất căm hận với Tô Hồng Tụ, tập trung tinh thần chỉ muốn nhanh chóng đưa Vệ Thập Nhị rời khỏi nơi này.

Trước kia nàng chưa bao giờ có cảm giác như thế, Vệ Thập Nhị cách nàng thật xa xôi, xa như sao sáng trên bầu trời chỉ có thể nhìn, lại sờ không tới, cho dù nàng ngưỡng mộ như thế nào, yêu say đắm hắn như thế nào, hắn vĩnh viễn không thuộc về nàng.

Ngày trước, Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai hết sức thân mật, không, phải nói hắn chỉ thân mật với một người Tô Hồng Mai, nhưng mà Thanh Ngọc lại chưa bao giờ sinh ra cảm giác giống như hôm nay.

Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai mối tình thắm thiết, hắn chỉ cười với một mình Tô Hồng Mai, nhưng hắn sẽ không khổ sở vì Tô Hồng Mai.

Ánh mắt Vệ Thập Nhị rơi lên bàn không có vật gì, lại liếc nhìn cửa sổ rộng mở, một hồi lâu, hắn chậm rãi ngẩng đầu, tròng mắt đen thâm thúy nhìn Tô Hồng Tụ.

“Ta biết rõ nàng hận ta, nhưng tội gì nàng phải trút giận lên đồ mẫu thân nàng để lại cho nàng.”

“Đồ” trong miệng Vệ Thập Nhị chính là số quần áo Tô Hồng Tụ vừa mới ném vào sông đào bảo vệ thành, cũng chính ban đầu do mẫu thân nàng từng cây kim từng sợi chỉ, tự tay may cho Vệ Thập Nhị.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ coi những di vật mẫu thân nàng lưu lại như bảo bối, bất kể gì đều cất giấu trong ngăn kéo, cất giấu đến ổn thỏa cẩn thận.

Nhưng hôm nay, nàng lại ném toàn bộ quần áo tự tay mẫu thân nàng may, cũng có thể thấy nàng có bao nhiêu n chán ghét với mấy món đồ này – hoặc nói đúng hơn là chủ nhân của những món đồ này.

“Nếu ngươi biết ta hận ngươi, không muốn nhìn thấy ngươi, còn đứng lỳ ở đây làm gì? A, đúng rồi, Vệ Thập Nhị, ta quên, ngươi đã đổi chủ tử, đã sớm không cần mọi chuyện đều nghe theo lệnh ta rồi. Cũng được, ai bảo ta không quyền không thế, nhà mẹ không giống như Tô Hồng Mai, trèo lên được quan hệ với Binh bộ Lại bộ, mọi chuyện đều có thể đến giúp Vệ Tướng quân.”

Tô Hồng Tụ đóng cửa sổ, xoay người lại, yên lặng nhìn Vệ Thập Nhị.

Bốn mắt nhìn nhau, hai phía nhìn nhau, tròng mắt Tô Hồng Tụ lạnh nhạt không chút tình cảm.

Vệ Thập Nhị đã thu lại cảm xúc, tối tăm mãnh liệt trong mắt dần lắng đọng, cho đến khi khôi phục bình tĩnh không sóng gió như thường ngày: “Thôi, Tô Hồng Tụ, ta lười phải đấu miệng với ngươi. Mấy năm không thấy, miệng lưỡi ngươi bén nhọn không ít. Ba ngày sau, ta sẽ phái người dời đồ qua giúp ngươi.”

Vệ Thập Nhị dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, giống như lúc hắn tới, khí thế kinh người, một thân khí phách.

Thanh Ngọc vội vàng đi theo, chỉ nghe phía sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Tô Hồng Tụ khép cửa phòng lại, mảnh ngói trên nóc nhà cũng bị hành động vô cùng thô bạo này của nàng mà rơi xuống vỡ thành hai mảnh.

Thân thể Vệ Thập Nhị không thể cảm giác mà run lên, Thanh Ngọc vội vàng tiến lên, đưa tay đỡ Vệ Thập Nhị bởi vì thương thế quá nặng, xiêu vẹo

https://thuviensach.vn

chỉ chực sụp đổ.

Thanh Ngọc âm thầm khổ sở, phẫn nộ đầy mặt nói với Vệ Thập Nhị: "Vệ Tướng quân, chúng ta không thể cứ bỏ qua cho nàng ta như vậy, Tướng quân, chỉ cần Tướng quân ra lệnh một tiếng, Thanh Ngọc bảo đảm, ngày mai sẽ khiến thần y đó, cả Tô Hồng Tụ đều biến mất khỏi cõi đời này!"

"Lại xen vào việc của người khác, ta sẽ khiến ngươi biến mất ở cõi đời này trước." Giọng Vệ Thập Nhị lẫm liệt, cắt đứt lời Thanh Ngọc.

Trong lòng Thanh Ngọc đau nhức, buộc lòng phải lùi lại sau một bước, tránh ánh mắt lạnh lẽo vô tình của Vệ Thập Nhị.

"Dạ, Thanh Ngọc hiểu, xin lỗi, Vệ Tướng quân, Thanh Ngọc... Vượt khuôn rồi."

Tô Hồng Tụ trong phòng lẳng lặng nghe, Vệ Thập Nhị và Thanh Ngọc rốt cuộc một trước một sau rời khỏi Tô phủ.

Tô Hồng Tụ soi gương vuốt vuốt mặt bản thân căng chặt, không chút biểu cảm, rốt cuộc chậm rãi, dần dần nở nụ cười chói lọi như ánh sáng mùa xuân, xinh đẹp tuyệt trần.

Theo một tiếng cười của nàng, quanh thân giống như bao phủ một tầng mây mù thật mỏng, mị thuật Hồ tộc bắt đầu thi triển, khóe mắt đuôi mày của Tô Hồng Tụ, một cái nhăn mày một nụ cười, một giơ tay, một uốn éo cũng toát ra vẻ xinh đẹp mị hoặc quyến rũ.

Trước khi Tô Hồng Tụ hóa thân thành người, mỗi ngày đều lắc lư trước Tô phủ, nàng đều tràn ngập tò mò với thời gian người trôi qua, đồ vật người dùng, tất cả về con người.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vốn định sau khi hóa thành hình người, sẽ lên trên đường dạo một vòng, biết một chút về đủ loại người, xem dáng vẻ người khác như thế nào, cuộc sống của con người rốt cuộc ra sao, sau đó sẽ trở về Tô phủ từ từ giải quyết huyết chú trên người.

Ai ngờ Vệ Thập Nhị, Sở Dật Đình, Tô Hồng Mai... Một đám người liên tiếp ngăn nàng ở Tô phủ, để cho nàng hoàn toàn không cách nào bước ra một bước.

Hiện giờ thì tốt rồi, mọi người đi hết, rốt cuộc nàng có thể ra ngoài đi dạo một chút, dù sao Tô Phúc chưa bao giờ để ý xem nàng có ở trong phủ hay không, chính là đi ra ngoài hai ba ngày, chờ đến hôm Vệ Thập Nhị ước định mới trở về, cũng chưa hẳn không thể.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 17+16: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (1)

Tô Hồng Tụ quyết định chủ ý, chuyện thứ nhất, chính là lục tung, cũng học như Sở Dật Đình, tìm một mũ che mặt màu thâm đen đội lên đầu.

Cũng không phải vì che đi dung mạo của mình, mà là vì chống đỡ ánh mặt trời nóng hừng hực chói chang bên ngoài.

Tô Hồng Tụ nhập thế một ngày, còn không biết mình ngày thường nghiêng nước nghiêng thành, điên đảo chúng sinh.

Tô Hồng Tụ đã hóa thành hình người suốt một ngày, trên dưới Tô phủ, tất cả mọi người đã sớm thành thói quen xem như nàng không tồn tại, trừ Tú nhi, cũng không có bất kỳ nha hoàn nào hầu hạ bên cạnh nàng.

Tô Phúc cũng không kêu bất kỳ ai đưa cơm cho nàng, vì vậy cho tới bây giờ nàng vẫn chưa ăn gì, trong bụng khó tránh khỏi kêu ùng ục gay gắt.

Tô Hồng Tụ ra cửa, việc làm thứ nhất chính là chạy tới ngọn núi nhỏ ở ngoại ô kinh thành cách đó không xa.

Người khác lúc đói bụng đều lên tửu lâu tiệm cơm, ngày trước Tô Hồng Tụ còn ăn tươi nuốt sống thú, đói bụng rồi, chuyện đương nhiên phải đi vào rừng núi săn thú.

Thế nhưng ngoại ô kinh thành không thể so sánh với nơi hoang dã, khắp nơi đều là xe ngựa và người đi đường, ngay cả có con mồi, từ lâu đã bị tiếng huyên náo hù chạy.

https://thuviensach.vn

Vẫn đi dạo đến khi mặt trời xuống núi, ngay cả một con thỏ hoang, một con gà rừng, Tô Hồng Tụ cũng không thấy.

Ngược lại tìm được một sơn cốc vắng vẻ yên tĩnh, khắp nơi bên trong đều là bươm bướm sặc sỡ, thích chơi đùa nổi lên, Tô Hồng Tụ chạy loạn khắp nơi bắt bướm, cả sơn cốc cũng rải đầy tiếng cười dễ nghe như chuông bạc của nàng.

Nếu không phải trong thân thể này lưu lại oán niệm ảnh hưởng đến nàng, Tô Hồng Tụ vốn là một hồn nhiên chân chất, không buồn không lo.

Nàng là hồ, không phải người, vốn không có thất tình lục dục *, người đáng ghét không có trước mắt, lập tức phiền não bay biến, vui vẻ ra mặt.

(*) thất tình lục dục: thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Lúc này đúng mùa hè, trên đường đi dưới chân núi, mặt trời nóng hừng hực chiếu lên đỉnh đầu, bốn phía đều là đại thụ xanh um tươi tốt cao ngút trời, trong rừng cây muôn hồng nghìn tía, có đủ loại chim chóc nhảy lên bay nhanh, cũng có nhiều đóa hoa màu sắc khác nhau nở rộ.

Tô Hồng Tụ mừng rỡ không thôi, không nhịn được hết nhìn đông lại nhìn tây xung quanh.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa “Lộc cộc”, có bốn, năm thanh niên mặc áo đen vừa đúng đi ngang qua sau lưng Tô Hồng Tụ. Tô Hồng Tụ vội vàng đứng sang bên, nhường đường chính.

Mấy thiếu niên này cả đám đều mặc áo giáp, thân hình cao lớn, xem ra, hình như là tướng sĩ mới rời chiến trường, bọn họ giục ngựa đi qua, bụi đất

https://thuviensach.vn

cuồn cuộn nổi lên khắp nơi, thoáng nhấc lên màn che dung mạo Tô Hồng Tụ.

Cổ và cằm Tô Hồng Tụ thoáng lộ ra bên ngoài, nhưng bản thân nàng không hề phát hiện.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với thiếu nên, mặc dù trên đầu nàng mang nón che mặt, toàn thân cao thấp càng che kín chặt chẽ trong quần áo, nhưng lại bay bổng như tiên đứng trong gió, hương trên người bay bốn phía, hào quang cực thịnh quanh thân.

Thiếu niên ra đời phú quý, từ nhỏ đến lớn đã gặp vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy ai giống như Tô Hồng Tụ, chỉ một bóng dáng mảnh mai yếu đuối, thanh tú động lòng người đứng trong gió, cũng đã vô cùng phong nhã, điên đảo chúng sinh.

“Ta đói rồi, ra ngoài tìm đồ ăn, ngươi biết nơi nào có thể ăn được thỏ hoang hay gà rừng không?”

Lúc Tô Hồng Tụ nói chuyện, không riêng gì thiếu niên cầm đầu kia, tất cả người phía sau đều ngây ngẩn cả người.

Đây rốt cuộc là giọng nói như thế nào, mềm mại ngọt ngào, giai điệu thần tiên trong thung lũng, phảng phất như ngàn vạn giọt mưa rơi lên mặt hồ, lại như châu tốt ngọc đẹp va vào nhau, mềm mại, mê hoặc lòng người.

Tất cả mọi người bị chấn trụ rồi, ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm nàng giấu mặt sau màn che, giống như muốn nhìn rõ dung mạo chân thật của nàng.

Thiếu niên thủ lĩnh cũng kinh ngạc, ngực như bị đòn nghiêm trọng, đột nhiên giật mình trong lòng.

https://thuviensach.vn

Cảm giác này là lần đầu tiên trước nay hắn chưa từng có, cặp mắt thiếu niên thủ lĩnh không khỏi nhíu lại, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá Tô Hồng Tụ.

“Nàng nói nàng đói bụng, ra ngoài tìm đồ ăn? Nàng vì tìm đồ ăn, tìm tới đây?”

Thiếu niên thủ lĩnh liếc nhìn chung quanh, mặt mỉm cười nhìn Tô Hồng Tụ, khuôn mặt tuấn mỹ không tự chủ dâng lên thương tiếc nhàn nhạt.

Nơi hoang dã này, nào có đồ gì có thể ăn? Bình thường nếu trong nhà không khó khăn, tuyệt đối sẽ không trễ như vậy mà còn chạy lên núi tìm đồ ăn thôn quê.

Thiếu niên thủ lĩnh lại nhìn quần áo trên người Tô Hồng Tụ, tay áo giặt đến bạc màu, phía dưới váy cũng rất cũ kỹ, chẳng lẽ là nữ tử con nhà nghèo, trong nhà thật sự không có đồ ăn, cho nên mới chạy lên núi kiếm đồ ăn?

Thiếu niên thủ lĩnh nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc.

Hắn tung người xuống ngựa, đi tới bên cạnh Tô Hồng Tụ, đưa tay đỡ nàng lên lưng ngựa mình, “Nào, đi lên. Ta dẫn nàng đi tìm đồ ăn. Nơi này không an toàn, một mình nàng nữ hài tử, không ai đi theo, về sau không cho tới nơi này.”

Thiếu niên thủ lĩnh vừa dứt lời, bản thân cũng xoay người lên ngựa, vững vàng ngồi sau lưng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nghe nói có đồ ăn, ánh mắt n sáng lên, “A” một tiếng, rồi ngoan ngoãn ngồi trong ngực thiếu niên thủ lĩnh, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Tình cảnh này, những người theo sau lưng thiếu niên thủ lĩnh nhìn vào trong mắt, thật sự không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc cực kỳ.

Thiếu niên thủ lĩnh không phải ai khác, chính là Thái tử Đại Chu Phong Lăng Thiên, trước đó vài ngày Phong Lăng Thiên đều ở Thiều Quan đốc thúc tác chiến, hôm nay vừa mới hồi kinh, bởi vì hắn nhận được mật chiếu mới chạy về, cho nên dọc đường đi không kinh động bất kỳ ai, không ai biết vẻ phong trần mệt mỏi, thoạt nhìn nam nhân như tướng sĩ bình thường lại chính là Thái tử dưới một người, trên vạn người ở Đại Chu, quyền thế ngập trời.

Phong Lăng Thiên cực kỳ sạch sẽ, bình sinh không thích nhất người khác quá thân cận với hắn, hơn nữa, chẳng biết tại sao, hắn rất ghét nữ nhân. Những huynh đệ khác của hắn đến tuổi này, phi tử hài tử đều một đống lớn, chỉ có hắn, đến nay trong hậu viện không một bóng người.

Mấy tướng sĩ phía sau đều là tử sĩ của Phong Lăng Thiên, từ nhỏ đã theo bảo vệ Phong Lăng Thiên, chưa từng thấy hắn có vẻ mặt ôn hòa với bất kỳ nữ tử nào, chứ đừng nói chi đỡ nữ tử lên lưng ngựa của mình, cưỡi chung cùng nàng mà đi.

Một tay Phong Lăng Thiên giữ chặt eo Tô Hồng Tụ, tất cả những người liên quan phía sau thấy mà ngây người, cho đến khi hắn ra lệnh một tiếng: “Giá!” Nhóm người phía sau mới hồi phục tinh thần lại, như từ trong mộng tỉnh lại, rối rít giục ngựa đuổi theo Phong Lăng Thiên đã đi xa.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (2)

Vó ngựa lộc cộc, không lâu lắm, trước mắt xuất hiện một cái chợ náo nhiệt, mùi thịt nồng nặc từ tiệm cơm, từ quán nhỏ bên đường, tất cả từ các góc chui vào mũi Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ chịu hết nổi hít mũi, mắt to tròn trịa tập trung nhìn chằm chằm vào cửa tiệm vịt nướng bên đường.

Mặc dù Phong Lăng Thiên không thấy được mặt Tô Hồng Tụ, nhưng có thể nghe được nàng không ngừng nuốt nước miếng trong lòng mình.

Từng tiếng ừng ực hơi yếu giống như tiếng chùy nho nhỏ, gõ từng phát vào trong buồng tim cứng rắn như sắt của Phong Lăng Thiên, may là xưa nay Phong Lăng Thiên trầm ổn, tự chủ hơn người, trái tim cũng không sụp đổ.

Thật đáng thương, vật nhỏ thật gầy yếu, xem ra thật sự đói lả, ngay cả bụng cũng kêu ùng ục.

Thân thể mềm mại không xương trong ngực, ôm lên không có chút sức nặng nào, Phong Lăng Thiên hồi tưởng lại lúc mình ôm Tô Hồng Tụ lên ngựa, mềm mại như vậy, vòng eo nhỏ mảnh khảnh như vậy, hai tay hắn có thể khép lại, quả thật hơi dùng sức sẽ gãy mất.

Phong Lăng Thiên không nhịn được đưa tay khẽ vuốt ve bả vai Tô Hồng Tụ, bàn tay màu lúa mạch vừa mới rơi xuống đầu vai nhỏ yếu mềm

https://thuviensach.vn

mại, Phong Lăng Thiên đã giống như bị thứ gì đó hun nóng, hơi ngẩn ra, nhanh chóng rút tay lại.

Tô Hồng Tụ không biết lồng ngực Phong Lăng Thiên chấn động mạnh, cảm xúc bắt đầu khởi động, toàn bộ tâm thần đã sớm bị tiệm vịt nướng bên cạnh hấp dẫn.

Tô Hồng Tụ thè lưỡi mềm liếm môi, tròng mắt đen của Phong Lăng Thiên sau lưng nàng nhanh chóng tối lại, thân thể căng cứng không nhúc nhích.

Mắt Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm vào vịt nướng treo trên móc sắt, vàng ruộm, thơm ngát, thì ra đây chính là thức ăn của người, xem ra quả thật ngon hơn thịt tươi máu chảy dầm dề, lông cũng chưa nhổ sạch sẽ nhiều.

Tô Hồng Tụ hít mũi, một cái xoay người linh hoạt xuống ngựa, khoảnh khắc khi ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực rời đi, ngực Phong Lăng Thiên lại co rút đau đớn, không nhịn được đưa tay, hình như muốn giữ lại, sẽ nhanh chóng chộp lấy vạt áo trắng như tuyết bay bay của Tô Hồng Tụ.

Nhưng ngay khi ngón tay sắp chạm đến vạt áo trắng như tuyết này, Phong Lăng Thiên kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy sự luống cuống của mình, lại nhanh chóng thu tay phải lại về phía sau.

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đồng tử Phong Lăng Thiên co lại, trong tròng mắt đen thui tĩnh lặng lại thoáng qua vô số gợn sóng đậm.

Không phải chứ, không phải hắn chưa từng thấy mỹ nhân, từ nhỏ đến lớn, nhóm triều thần, phụ hoàng hắn không biết từng nhét bao nhiêu mỹ nhân vào tẩm cung của hắn.

https://thuviensach.vn

Có dung mạo tuyệt mỹ, có thân hình xinh đẹp, có âm thanh êm tai, cũng có thân mang mùi thơm lạ lùng.

Nhưng hắn lại chưa bao giờ sinh ra cảm giác như vừa rồi với bất kỳ nữ nhân nào.

Mới vừa rồi, khoảnh khắc khi tay hắn đặt trên đầu vai Tô Hồng Tụ, giống như có một luồng nhiệt nóng thông qua lòng bàn tay máu tươi đầm đìa mà xuyên thẳng vào trái tim hắn.

Không thể nói rõ là một cảm giấc gì, giống như động lòng, nhưng cũng không tốt đẹp, ngược lại có một cảm giác trái tim bị người siết chặt trong tay, với khổ sở chua xót bị bóp đến nát bấy.

Đây, giống như không phải là cảm giác động lòng, ngược lại càng giống như có người dùng dao găm đào trái tim từ ngực của hắn còn đang sống sờ sờ đi.

Từ đó về sau, hỉ nộ ái ố, chua xót ngọt đau sẽ không do bản thân hắn làm củ, mà do người đào trái tim của hắn đi nắm trong tay.

Phong Lăng Thiên không nói một lời, sắc mặt quái dị, cưỡi trên lưng ngựa nhìn Tô Hồng Tụ đi phía trước.

Tô Hồng Tụ còn không biết mình vô thức thi triển mị thuật chính xác không lầm đánh trúng Phong Lăng Thiên, không chỉ Phong Lăng Thiên, Vệ Thập Nhị, Sở Dật Đình cũng hoặc nhiều hoặc ít bị mị thuật của nàng ảnh hưởng.

Bọn họ vốn không phải là ngươi dễ dàng động lòng, nhưng mà yêu pháp của Hồ tộc cường đại dường nào, cổ có Đắc Kỷ, Bao Tự, khuynh quốc khuynh thành, hại nước hại dân, làm cho Quân Vương kể từ đó không lâm triều, chiến tranh ngàn dặm, nước mất nhà tan đều chỉ vì thu được một tiếng cười của các nàng.

https://thuviensach.vn

Hai người này đều có thể coi là tổ sư của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ so sánh với họ, cũng sẽ không hề rơi vào thế hạ phong chút nào.

Chỉ có điều, Tô Hồng Tụ mới tu luyện năm trăm năm, không biết phải vận dụng một thân mị thuật nghiêng trời lệch đất, điên đảo càn khôn của mình.

Tất cả tâm tư của nàng đặt toàn bộ lên vịt nướng thơm ngào ngạt, vàng óng trước mắt.

Xem ra thật ngon quá, thật mê người, đúng lúc, nàng nhớ ngày trước lúc mình ra đường mua đồ, đã từng mua một con vịt nướng như vậy, lúc ấy chủ tiệm hỏi nàng muốn bao nhiêu tiền đồng?

Hình như là hai mươi.

Tô Hồng Tụ dùng sức nuốt nước miếng, đôi tay nhanh chóng lấy ra một thỏi bạc vụn nhỏ nhất từ trong bọc quần áo.

“Ông chủ, vịt nướng, cho ta một... Không, là hai.”

Không thể không nói lỗ mũi Tô Hồng Tụ vô cùng thính, vừa nghe đã chọn trúng tiệm vịt nướng nổi danh nhất, khách nhiều nhất Kinh thành, ban đầu lúc Tô Hồng Tụ làm người, cũng không hiểu quy củ, người khác đều ở đây xếp hàng, nàng lại không ngừng tiến tới trước mặt ông chủ, lấy bạc ra hỏi hắn mua vịt nướng.

Ông chủ vốn định một lời từ chối, lúc chứng kiến Tô Hồng Tụ tới nhập đội, ông chủ đã nhíu chặt chân mày.

Nhưng khi Tô Hồng Tụ há miệng, giọng nói giống như nhạc tiên linh hoạt kỳ ảo khẽ vui mừng bay vào lỗ tai ông chủ, ông chủ giống như bị người đấm mạnh một quyền, chỉ thoáng một cái dừng toàn bộ động tác trên

https://thuviensach.vn

tay, há to miệng, mặt đỏ lên, trợn to mắt, giống như bị thứ gì đó dính chặt, không nháy mắt nhìn thẳng Tô Hồng Tụ.

Không riêng gì ông chủ, tất cả người xếp hàng bên cạnh, cho dù là bác trai bác gái lớn tuổi, tay vẫn cầm tiền đồng, kể cả nam nữ con nít sáu bảy tuổi, tất cả đều đồng loạt nghiêng đầu, mặt lộ vẻ kinh ngạc, tập trung vào Tô Hồng Tụ.

Đây rốt cuộc là giọng nói như thế nào?

Linh hoạt kỳ ảo dễ nghe, mềm dẻo êm tai nghe giống như không phải giọng nói của người phát ra, ngược lại giống như tiếng nhạc tiên từ bầu trời truyền đến, mê hoặc lòng người, uyển chuyển mờ ảo.

Một người mở miệng có giọng nói hay như vậy, rốt cuộc nàng sẽ có bao nhiêu xinh đẹp?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người sáng quắc, không chớp mắt tập trung vào Tô Hồng Tụ, dường như muốn xuyên qua màn che thật mỏng trên mặt nàng, thấy rõ dung mạo chân thật.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (3)

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không phát hiện bốn phía đã bởi vì nàng mà xôn xao, ông chủ tiệm vịt nướng nhận lấy bạc trong tay nàng, kinh ngạc mà tìm một thỏi bạc lớn nhỏ như nhau đưa cho nàng, nhìn không chớp mắt nàng đang cầm hai đĩa vịt nướng đã được chặt nhỏ, mùi thơm xông vào mũi ngồi xuống bên cạnh bàn.

Bên cạnh xếp hàng còn có hơn chục người, nhưng mỗi người này đã sớm nhìn Tô Hồng Tụ đến choáng váng, cũng không ai chú ý đến Tô Hồng Tụ chen ngang, nàng vốn là người xếp hàng sau cùng, lại mua vịt nướng trước tất cả bọn họ.

Trong lòng mọi người đều nghĩ đến cùng một sự kiện: Lúc nữa nàng phải ăn gì đó, không đến nỗi vẫn còn che mặt chứ?

Nghĩ như vậy, những người này quên sạch bọn họ đến để mua vịt nướng, ngay cả ông chủ tiệm vịt nướng cũng quên mình đang làm ăn, một hàng vịt nướng trong lò nướng bên cạnh đã nướng đến thành đen, nhưng hắn không thèm quan tâm đến, chỉ lo không chớp mắt, cặp mắt nóng bỏng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, giống như sợ mình chớp mắt, sẽ nhìn sót dung nhan thật sự của Tô Hồng Tụ giấu dưới khăn che mặt.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn hai bên, học khách bàn bên cạnh cầm đũa lên, bàn tay trắng như tuyết của nàng nhẹ nhàng đưa lên trên, chậm rãi tháo mũ thâm đen che mặt xuống.

https://thuviensach.vn

Trong một thoáng, chỉ nghe tiếng hút khí vang lên chung quanh, tay tiểu nhị run lên, ly trà bát đũa trên khay loảng xoảng rớt trên đất, tất cả đang ăn vịt hoặc đang đợi vịt đều đỏ mặt, nín thở, không chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ ngồi ở góc quán vịt nướng không bắt mắt nhất gần cửa sổ.

Đây là người sao?

Rốt cuộc là nữ tử nhà ai, lớn lên nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp tuyệt trần như thế?

Kể cả đệ nhất mỹ nữ Lâm Phụng Tiên của Đại Chu, chỉ sợ cũng không bằng một sợi tóc của nữ tử này.

Mặt trời chiều ngả về tây, hào quang sáng chói xuyên qua cửa sổ, lấm tấm rải đầy lên người Tô Hồng Tụ.

Nữ tử đắm chìm trong ánh sáng vàng vạn trượng, màu da trắng nõn, giống như nõn nà, hai cặp chân mày cong cong như lá liễu khi chau mày vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Cặp mắt mờ mịt mông lung mang theo hơi nước, lúc nhìn bất kỳ ai, vật gì đều giống như muốn nói lại thôi, gợi tình quyến rũ.

Chóp mũi trắng nõn trơn bóng khéo léo mượt mà, dưới vầng sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, non mềm giống như có thể chảy ra nước.

Chứ đừng nói tới hai cánh môi ướt át đỏ mọng kiều diễm, phía trên không biết thoa phấn hay vẫn còn dính hơi nước trong không khí, xem ra, dường như tản ra mềm mại trơn bóng như châu tròn ngọc sáng, nếu không phải tất cả mọi người nhìn thấy Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt thế mà kinh ngạc đến ngây người, nếu không phải tất cả mọi người đều bị dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, điên đảo chúng sinh này mà hôn mê, chỉ sợ bọn họ đã sớm xông tới vây quanh bao bọc lấy Tô Hồng Tụ, ban ngày ban

https://thuviensach.vn

mặt, dưới con mắt bao người muốn mạnh mẽ cướp lấy màu mật ong ngọt ngào trên khóe môi Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc khi Tô Hồng Tụ lấy mũ che mặt xuống, mọi âm thanh im lìm, tiếng nói chuyện bốn phía, tiếng bước chân, tiếng hít thở, đột nhiên không có bất kỳ âm thanh gì.

Chỉ có tiếng tim đập thịch thịch thịch kịch liệt và dồn dập, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, tiếng sau nhanh hơn tiếng trước.

Tô Hồng Tụ dùng đũa gắp một miếng thịt vịt tươi non lên, thè lưỡi màu hồng, khẽ cuốn, cuốn thịt vịt vào trong miệng.

Đột nhiên tiếng hút khí vang lên xung quanh, theo đó chính là tiếng lách ca lách cách, người đi đường cùng động vào, bởi vì thực khách vội đứng dậy mà bàn ghế bị đổ nứt ra tiếng.

Mọi người – tất cả nam nhân đều sắc mặt đỏ bừng, toàn thân căng thẳng bám chặt mặt bàn, sợ một kích động bản thân lập tức nhào tới trước mắt Tô Hồng Tụ, lanh chanh láu táu mạo phạm giai nhân.

Giờ phút này trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất, ta nên làm thế nào mới có được nàng? Nàng rốt cuộc là nữ nhi nhà ai? Ta nên cầu hôn ai? Nếu như nàng ghét bỏ ta đã có vợ cả, có phải ta nên hưu vợ cả, dùng đại kiệu tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng đón nàng vào phủ?

Chỉ cần có thể lấy được nàng, chỉ cần nàng nguyện ý cùng ta, chính là để cho ta giảm thọ mười năm, không, chính là phạt ta dốc hết gia tài, từ nay về sau biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, ta cũng vui vẻ chịu đựng.

Coi như giết chết ta rồi, ta cũng cam nguyện, cho dù ta chỉ có thể sống một ngày như vậy, cũng không uổng phí cuộc đời này, cam tâm tình nguyện.

https://thuviensach.vn

Mọi người nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng ngoại trừ ba cái bàn, toàn thân căng thẳng, liều mạng nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ, chân chính dám bước lên một bước lại không có một người.

Nguyên nhân không có, bởi vì lúc thi triển mị thuật thường kèm theo nhiếp hồn thuật cường đại, nếu tinh thần lực không đủ mạnh, hoặc người có ý chí không kiên định, bị nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ bắn ngược lại, đến gần nàng nửa bước cũng sẽ lạnh lẽo toàn thân, sợ hãi giật mình trong lòng.

Mị thuật của Hồ tộc thực sự quá cường đại, mà trừ mị thuật, Hồ tộc cũng sẽ không có bất kỳ thuật sát sinh nào, vì tự vệ, tổ tiên của bọn họ đã cứng rắn trói chung mị thuật và nhiếp hồn thuật vào một chỗ.

Nếu không, bất kỳ con cháu Hồ tộc nào nhập thế, đừng nói tu tiên, sợ rằng cả ngày lẫn đêm đều sẽ bị người giành giật cướp đi, trừ chạy trối chết và tự vệ, không làm được bất cứ chuyện gì.

Mặc dù nhiếp hồn thuật này đáng sợ, nhưng từ xưa đến nay vẫn có háo sắc liều mạng, Tôn công tử ở cạnh bàn Tô Hồng Tụ chính là một trong số đó.

Tôn công tử tên đầy đủ là Tôn Kiệt, ở Đại Chu cũng coi như nhà giàu có, gần như một nửa cửa hàng ở Kinh thành đều do nhà hắn mở.

Hôm qua Tôn Kiệt vừa mới hoàn thành một vụ làm ăn lớn, hôm nay hào hứng mang theo cả nhà đến tửu quán ăn mừng, không ngờ vừa mới ngồi vào chỗ ngồi của mình, ngẩng đầu lên, chạm mặt đã trông thấy dung nhan tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ, gương mặt xinh đẹp quyến rũ tìm không ra ngôn từ để hình dung.

Tôn công tử lập tức chấn động trong lòng, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, mặc dù nữ quyến trong nhà hắn rất nhiều, hơn nữa từ năm mười ba tuổi đã nạp tiểu thiếp đầu tiên, mỹ nữ bên cạnh như mây, cơ thiếp thành đống,

https://thuviensach.vn

nhưng một đống mỹ nữ cơ thiếp như vậy lại chưa bao giờ cho hắn cảm giác như thế.

Giống như tim hắn bị người đào đi, mỗi một lần hắn liếc nhìn Tô Hồng Tụ, trong lòng chính là co quắp một trận.

Điều này hoàn toàn khác cảm giác động lòng với nữ tử trong quá khứ, mà mỗi chỗ toàn thân đều đang kêu gào, đau đớn giãy giụa, nhất định phải lấy được nàng, đoạt lấy nàng, từ nay về sau, dù móc tim móc phổi, bỏ hết vinh hoa phú quý một thân, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cần, cũng phải ở chung một chỗ cùng nàng.

Cho nàng tốt nhất cõi đời này, muốn cho nàng cười vui với hắn mỗi ngày, dù lấy tất cả trên người hắn, thậm chí đào trái tim cho nàng cũng không sao cả.

Chỉ cần nàng có thể cùng hắn, chỉ cần nàng có thể nhìn hắn lâu một chút.

Tôn công tử hoảng hoảng hốt hốt, thần hồn điên đảo, đứng lên định tới kéo Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vốn biết thuật đọc tâm, hơn nữa, nội tâm mong muốn nàng của Tôn công tử mãnh liệt như thế, quả thật giống như có người hắng giọng la to bên tai nàng, coi như nàng không muốn nghe, cũng đã nghe thấy.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, hờ hững, lạnh như băng nhìn lướt qua Tôn công tử.

Tròng mắt trong suốt óng ánh đen bóng lộ ra chán ghét và khinh thường nồng đậm, giống như một thanh đao bén nhọn, cắm thẳng vào ngực Tôn công tử.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ chỉ nói một câu, một câu hời hợt, gương mặt tuấn tú của Tôn công tử lập tức không còn huyết sắc, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nàng nói: “Đừng chạm vào ta, ngươi bình thường phóng đãng, trên người có mùi cợt nhả lớn.”

Tô Hồng Tụ có thể đọc âm, khi Tôn công tử đứng dậy đến gần nàng, đã nhanh chóng khám phá xong suy nghĩ trong lòng hắn.

Thật sự ghê tởm, thật bẩn, đầy đầu nam nhân này đều là cùng một chỗ với nữ nhân, nàng vừa mới nhanh chóng đọc ý nghĩ của hắn, trừ ăn chơi đàng điếm, phong lưu khoái hoạt, trong đầu Tôn công tử này hoàn toàn không có những suy nghĩ gì khác.

Để cho Tô Hồng Tụ làm sao có thể không chán ghét? Làm sao có thể không khinh bỉ? Lập tức chân mày nhíu chặt lại, lui về phía sau tránh né.

Tô công tử thấy trong tròng mắt lạnh lẽo hờ hững của Tô Hồng Tụ chảy ra khinh bỉ và khinh thường nồng đậm, nàng nhìn hắn giống như nhìn cỏ dại ven đường, không, ngay cả cỏ dại ven đường cũng không bằng, hoàn toàn là đồ bỏ đi người ta vứt ở ven đường.

Ánh mắt Tôn công tử thất vọng, tim lập tức đau nhức kịch liệt, hắn há miệng, do dự định nói gì đó với Tô Hồng Tụ, cuối cùng một câu cũng không nói ra được, ngược lại “Phụt” một tiếng phun ra một búng máu tươi lớn.

Ngay cả nhìn Tô Hồng Tụ cũng chưa từng nhìn Tôn công tử một cái, xoay người rời đi – rốt cuộc nàng cũng ý thức được ánh mắt những người xung quanh nhìn nàng có cái gì không đúng, Tô Hồng Tụ cũng không thích bị người coi như là khỉ làm xiếc vây xem, lập tức bưng khay lên, định lên phòng bao lầu hai.

Nhưng không ngờ vừa bước chân ra, cổ chân đã thấy co rút đau đớn.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lộ vẻ không kiên nhẫn, chân mày cau lại nhìn xuống dưới, thì ra vẫn là Tôn công tử, thấy Tô Hồng Tụ định đi, nhanh chóng đưa tay nắm lấy cổ chân nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (4)

Trong tròng mắt đen thâm thúy của Tôn công tử lộ ra đau thương và khổ sở nồng đậm, sắc mặt hắn trắng bệch, bờ môi run rẩy, đôi tay nắm chặt cổ chân Tô Hồng Tụ, giọng khàn khàn, mỗi một lời một chữ nói ra đều giống như phun ra một dao găm mang máu trong cổ họng: “Họ... Nếu như nàng không thích, ta có thể buông tha các nàng ấy... Tại hạ cả gan, xin hỏi cô nương, cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh không?”

Tôn công tử vừa mới nói hai chữ buông tha ra khỏi miệng, một đống lớn mỹ nhân cơ thiếp sau lưng hắn lập tức xôn xao cả lên.

Có hai nữ tử trẻ tuổi mặt mũi xinh đẹp, nhìn giống nhau như đúc, giọng êm tai dễ nghe như chuông bạc, hình như là tỷ muội song sinh, lập tức đẩy đám người bước ra ngoài, một trái một phải kéo cánh tay Tôn công tử.

“Tôn Kiệt! Chàng nói cái gì!? Có phải chàng đã quên không, ban đầu lúc chàng đến nhà chúng thiếp cầu hôn, đã thề son sắt với phụ mẫu thiếp cái gì? Chàng đã nói rõ ràng, sẽ một đời một thế đối xử tốt với hai chúng thiếp, đời này, cho dù như thế nào, cho dù tương lai chàng phú quý hay bần tiện, cũng sẽ yêu chúng thiếp như trân bảo, không xa không rời! Sao chàng có thể nói lời mà không giữ lời, lật lọng!”

Hai tỷ muội lớn tiếng kêu khóc, vừa kéo chặt cánh tay Tôn Kiệt, vừa lệ rơi đầy mặt, lửa ghen ngập trời nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ.

Không riêng gì hai tỷ muội này, tất cả nữ nhân phía sau nghe được Tôn Kiệt nói như vậy, cũng sắc mặt trắng bệch, vô cùng đau đớn, rối rít xông

https://thuviensach.vn

lên bao bọc vây quanh lấy Tôn Kiệt, từng người một khóc nháo, kéo quần áo Tôn Kiệt, muốn hắn thu hồi lời vừa nói.

Nhưng Tôn Kiệt lại giống như bị thứ gì đó cố định lại, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, trong tròng mắt tràn đầy kỳ vọng và khẩn cầu cấp bách.

Nhưng Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn không trả lời hắn.

Không chỉ có như thế, thời gian tầm mắt lạnh lẽo nhạt nhẽo dừng trên mặt Tôn Kiệt càng lúc càng dài, biểu cảm của Tôn Kiệt càng lúc càng u ám, cuối cùng, lại không có chút huyết sắc nào, trở nên trắng bệch giống như tử thi.

Tô Hồng Tụ vốn không mở miệng nói gì với Tôn Kiệt, Tôn Kiệt đã ý thức được ánh mắt của nàng nhìn hắn có hàm ý gì.

Nàng thậm chí không có bất kỳ động tác gì, chỉ đứng bình tĩnh ở đầu cầu thang, lạnh lùng, không một tiếng động nhìn hắn.

Tôn Kiệt lại thấy được chán ghét và khinh bỉ nồng đậm từ trong ánh mắt lạnh lẽo của nàng.

Giống như có một âm thanh ghé vào lỗ tai hắn lớn tiếng cười nhạo, người ngu si nói mơ, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nữ tử xinh đẹp tuyệt luân như vậy vĩnh viễn là khát vọng mà hắn không thể đụng tới, cho dù hắn giàu có nhất nước, thậm chí quyền khuynh thiên hạ, chưa chắc nàng sẽ nhìn lâu hắn một chút, huống chi hôm nay hắn dắt theo nhiều cơ thiếp trong nhà đi ra ngoài như vậy.

Tô Hồng Tụ không nhúc nhích, đôi môi chưa từng mở ra vì hắn, ánh mắt lạnh lẽo cự tuyệt hắn, từ vẻ khinh bỉ, toàn thân cao thấp của nàng tỏa ra lạnh lẽo và xa lánh, nghe được nàng càng ngày càng chán ghét và phỉ nhổ hắn.

https://thuviensach.vn

Thật ghê tởm, thật sự bẩn, người nam nhân này, nếu hắn đến gần ta một chút, ta sẽ bị mùi son phấn nồng nặn trên người hắn hun đến không thở nổi, hắn còn lôi kéo ta, không thả ta đi, còn hỏi tên tuổi ta là gì, tên họ của ta có liên quan gì đến hắn? Ta vĩnh viễn không muốn nghe tên của mình được thốt ra từ trong miệng nam nhân bẩn ghê tởm như vậy.

Ngực Tôn Kiệt đảo lộn, trong lòng đau nhức, hắn vốn cho rằng đó chính là phán đoán của hắn, bởi vì thấy được Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt luân, dung mạo tự nhiên tuyệt mỹ như tiên trên trời, hắn tự ti mặc cảm, cho nên nghe thấy âm thanh như thế bên tai.

Không được nói nữa, câm mồm! Câm mồm! Đừng có mà lẩm bẩm!

Đây không phải chính miệng nàng nói với ta! Môi nàng rõ ràng không động đậy! Rõ ràng nàng không nói thêm gì! Nàng sẽ không, sẽ không ghét bỏ ta, họ... Lúc gặp các nàng, ta còn không hiểu, ta còn không biết cảm giác chân chính thích một người thì ra là như vậy, ta thật sự không biết!

Ta không giống như nàng nghĩ, ta thật sự không như vậy! Ta chỉ... Nếu như mà ta sớm biết cảm giác thích một người thì ra là như vậy, lúc trước ta tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc bọn họ!

Không phải vậy, đừng nói nữa! Nàng không nghĩ về ta như vậy, không phải, không phải, tuyệt đối không phải...

Hai mắt Tôn Kiệt đầy máu, toàn thân căng thẳng, nắm chặt hai quả đấm, khó khăn mở miệng, dường như muốn nói gì đó với Tô Hồng Tụ: “Ta...”

Một chữ “Ta” ngắn ngủn, nhưng hắn nói lại muôn vàn khó khăn, giống như từ trong cổ họng cứng rắn vỡ ra, giống như máu từ ngực hắn ép ra.

Tô Hồng Tụ không có chút ấn tượng tốt với nam nhân thần hồn điên đảo, tình cảm sâu nặng với mình.

https://thuviensach.vn

Ngẫm nghĩ lại lời của hắn, cái gì gọi là trở về hắn sẽ bỏ các nàng ấy?

Các nàng ấy là nữ nhân của hắn, đã từng cùng hắn sớm chiều, cùng giường chung gối, không phải chó hay mèo, động vật lưu lạc nhặt được trên đường, hắn muốn ném thì ném, muốn giữ lại thì giữ lại.

Nam nhân này không kịp chờ đợi đã nói ra lời này, chẳng lẽ muốn đánh động nàng?

Thật sự ghê tởm! sao mà buồn cười!

Những nữ nhân này rõ ràng không phải bị người ép buộc kín đáo đưa cho hắn, rõ ràng chính hắn nhìn trúng sắc đẹp của người ta, tam thư lục lễ (1) lấy về nhà.

Nếu hắn đã cưới người ta về nhà, về tình về lý, cũng phải đối xử tốt với các nàng.

Ngược lại hắn qua quýt, nhìn trúng một mỹ nhân mới, lập tức có thể vứt mỹ nhân cũ ở bên cạnh, ở Đại Chu, cuộc sống nữ nhân bị phu quân vứt bỏ gian nan đến mức nào? Nàng chính là ví dụ sống sờ sờ.

Nàng còn chưa gả cho Lâm Hạo Hiên, chỉ bị Lâm Hạo Hiên đơn phương giải trừ hôn ước, trong ngoài kinh thành đã truyền đi dung mạo nàng xấu xí, có thể so với Chung Vô Diệm, những nữ nhân này đã sớm gả cho hắn, thành người của hắn, hiện giờ lại bị hắn đuổi về nhà, hoàn toàn không thể có khả năng tiếp tục sống ở nhà mẹ.

Suy nghĩ đầy đầu người nam nhân này chỉ có chính hắn, hoàn toàn không để ý đến sống chết của người khác.

Chỉ cần bản thân hắn vui vẻ là được, chỉ cần bản thân hắn thoải mái là được.

https://thuviensach.vn

Thật sự quá ác tâm, quá đáng ghét, quả thật còn không bằng Lâm Hạo Hiên.

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không có ý định tiếp tục nghe Tôn Kiệt nói, Tôn Kiệt muôn vàn khó khăn, vất vả lắm mới nói ra được một chữ "Ta" từ trong cổ họng, Tô Hồng Tụ đã lạnh lùng, không chút lưu tình cắt đứt lời hắn: "Tên của ta không tiện nói cho công tử, ta cũng không muốn sau này có bất kỳ dính líu gì đến công tử. Công tử muốn vì tiểu nữ mà buông tha những mỹ nhân bên cạnh này, tiểu nữ cảm thấy lời này của công tử thật sự buồn cười. Tiểu nữ và công tử chưa hề gặp mặt, cũng chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau, công tử thật sự không cần vì tiểu nữ mà làm như thế!"

Tô Hồng Tụ vừa dứt lời, lập tức sử dụng pháp thuật dùng sức văng cổ tay Tôn Kiệt đang liều mạng nắm chân mình ra, xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng đi.

Tôn Kiệt trơ mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp tuyệt luân cách mình càng lúc càng xa, càng ngày càng xa, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác trái tim mình như bị bàn tay to lớn không nhìn thấy bóp nát bấy.

Không phải vậy, không phải như thế.

Nàng hiểu lầm hắn, hắn không định không có trách nhiệm mà đuổi những nữ nhân kia đi, hắn chỉ muốn nói, nếu như, nếu như nàng nguyện ý cùng hắn, nếu như nàng chê nữ nhân bên cạnh hắn quá nhiều, hắn có thể để cho họ từ nay về sau không tiếp tục xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Hắn sẽ bố trí tốt cho họ, mặc kệ họ muốn hắn phải phải làm gì trong lúc này cũng không đáng kể. Coi như hắn thiếu các nàng ấy.

Chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng sung sướng, cho dù hắn tán gia bại sản, cho dù hắn ném chính mạng của mình, hắn cũng nguyện ý.

Hắn thật sự không phải, không phải như trong ý nghĩ đó của nàng...

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ làm yêu thuật, thật ra những âm thanh Tôn Kiệt vừa mới nghe kia cũng không phải là ảo giác của hắn, mà vì Tô Hồng Tụ cự tuyệt hắn, vì để cho hắn hoàn toàn chết tâm với nàng, cố ý thi triển yêu pháp trên người hắn.

Nhưng nàng không ngờ những âm thanh này chẳng những không khiến Tôn Kiệt chết tâm, ngược lại giống như một tấm bùa chú bằng máu xé nát lòng hắn, ép hắn gần như điên cuồng.

“Không phải vậy, không phải thế, nàng đừng đi, vừa rồi ta... Không có ý đó...”

Tôn Kiệt lung la lung lay, tròng mắt đầy máu, hai quả đấm nắm chặt thành quyền bên người.

Khóe mắt hắn nứt đến tận cùng, đau đến không muốn sống, dáng vẻ vừa nhìn cực kỳ giống như một đầu thú bị người vây chặt xung quanh, đẩy vào bước đường cùng.

Cơ thiếp bên người hắn cũng bị dáng vẻ điên cuồng này hù sợ, nào còn ai dám quấn lấy hắn? Rối rít không tự chủ tản ra bên ngoài thành một vòng.

Tôn Kiệt trơ mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp nhu nhược của Tô Hồng Tụ từng bước một biến mất nơi khúc quanh lầu hai. Hắn vươn tay, định giữ Tô Hồng Tụ lại, chỉ cảm thấy huyết khí ở ngực mình cuồn cuộn từng trận, hắn hoàn toàn không có cách nào cử động, cho dù hắn động ở đâu, cho dù hơi nhúc nhích đầu ngón tay, sẽ giống như một sợi tơ mỏng kéo trái tim của hắn, ngực hắn lập tức đau nhức tê tâm liệt phế.

Hắn trợn to mắt, nghĩ cẩn thận nhìn kỹ Tô Hồng Tụ, nhưng âm thanh kia giống như lời niệm chú quanh quẩn quấn quýt bên tai hắn, xua đi không được.

Nàng sẽ không coi trọng ngươi...

https://thuviensach.vn

Ngươi không thấy vừa rồi nàng nhìn ngươi với ánh mắt như thế nào sao? Quả thật còn không bằng đống phân ngựa ven đường.

Muốn nàng động lòng với ngươi, hừ! Hoàn toàn là ý nghĩ kỳ lạ, người ngốc nói mê!

Tôn Kiệt bước tới phía trước một bước, sợi chỉ cắm vào ngực hắn ngay lập tức xé mở một vết thương đầm đìa máu trong lòng hắn.

Thêm bước nữa, đi theo một bước, nhanh lên, nàng ở phía trước, nàng, không phải nàng thật sự ghét bỏ ta...

Ta có thể giải thích kỹ với nàng, nàng sẽ nghe ta giải thích, cùng lắm thì từ nay về sau, ta giao tất cả của ta cho nàng, cho dù là cơ nghiệp trăm năm của Tôn gia, gia tài bạc vạn của ta, hay cái mạng này của ta.

Nàng sẽ, nàng sẽ tha thứ cho ta, nàng sẽ nghe ta giải thích...

Tôn Kiệt gần như dùng hết toàn lực, mới mạnh mẽ chống đỡ thân mình theo Tô Hồng Tụ lên lầu hai, đáng tiếc cuối cùng hắn chưa vào phòng cùng Tô Hồng Tụ - nhiếp hồn thuật của Hồ tộc thật sự quá cường đại, giống như trái tim Tôn Kiệt vốn không coi là mạnh mẽ, sống đến bây giờ, đã là kỳ tích.

Lúc sắp đến cửa phòng của Tô Hồng Tụ, trước mắt Tôn Kiệt bỗng tối sầm, thân thể lắc lư, cuối cùng cắm đầu về phía trước ngã quỵ xuống.

Mặc dù hắn hôn mê, nhưng ánh mắt vẫn không nhắm lại, vẫn đầy máu trong mắt, tràn đầy đau khổ và khát vọng nhìn theo phương hướng Tô Hồng Tụ biến mất.

(1) Tam thư lục lễ: Theo nghi thức truyền thống của Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 thư giới thiệu và 6 lễ.

https://thuviensach.vn

- Tam thư:

+ Sính thư: thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

+ Lễ thư: Trong thư nhà trai chọn ngày lành tháng tốt, nhờ người mai móoi sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

+ Nghênh thư: Thư dự kiến ngày giờ rước dâu.

- Lục lễ là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

+ Lễ nạp thái (dạm ngõ): Sẽ kèm theo lá thư thứ nhất

+ Lễ vấn danh: Sẽ kèm theo lá thư thứ hai

+ Lễ Nạp cát: Sau khi có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự

+ Lễ Nạp tệ (Nạp trưng): Đính hôn

+ Lễ Thỉnh kỳ: Sẽ kèm theo lá thư thứ ba

+ Lễ Nghênh thân (Vu quy)

Tam thư lục lễ ý chỉ được cưới hỏi đàng hoàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Đến Xôn Xao (5)

Theo một tiếng "Rầm", Tôn Kiệt ngã xuống, thực khách trong tiệm vịt quay lập tức như người tỉnh dậy từ trong giấc mộng kiều diễm tươi đẹp, từng người một như mới tỉnh dậy từ trong mộng, mặt lộ vẻ ngỡ ngàng.

Thì ra mới vừa rồi mị thuật và nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ không chỉ ảnh hưởng tới một mình Tôn Kiệt, cũng ảnh hưởng tới tất cả những người nhìn thấy dung mạo chân thật của nàng trong tiệm vịt quay.

Chỉ có điều, Tôn Kiệt gần nàng nhất, chịu ảnh hưởng đồng thời của pháp thuật sâu nhất, lúc này mới không kiềm chế được muốn thân cận với nàng.

Nhưng không ngờ Tô Hồng Tụ đọc thấu tim hắn trong nháy mắt, chẳng những không để cho hắn nhích lại gần mình chút nào, ngược lại, vài ba lời, mấy ánh mắt đã để cho Tôn Kiệt đau đến không muốn sống, đau lòng như cắt, lảo đảo muốn ngã.

Những thực khách này trơ mắt nhìn công tử Tôn Kiệt được xưng phong lưu hàng đầu ở Đại Chu cam chịu trước mặt Tô Hồng Tụ, anh tuấn như vậy, được nữ nhân yêu mến như vậy, quyền thế trong nhà ngập trời, gia tài bạc vạn cũng không được mỹ nữ tuyệt thế kia cho chút sắc mặt tốt nào, bọn họ - những người kém xa Tôn Kiệt – sợ rằng sẽ càng không được nàng xem trọng rồi.

Nghĩ tới đây, những người này không khỏi khẽ vuốt ngực, thầm nói may mắn.

https://thuviensach.vn

Mặc dù mới vừa rồi người bị từ chối không phải bọn họ, mà là Tôn Kiệt, nhưng bọn họ cũng bị nhiếp hồn thuật ảnh hưởng, mỗi một người đều cảm nhận được khổ sở và tuyệt vọng như Tôn Kiệt.

Giống như trái tim đang sống sờ sờ bị người xé thành hai nửa, giống như cả người cũng bị thứ gì đó đánh thành hai nửa từ trong ra ngoài.

Máu tươi đầm đìa kia, tê tâm liệt phế, cảm giác ngực buồn bực đến không cách nào hô hấp, thật sự quá khổ sở, quá đau, làm cho người ta khó có thể chịu được.

Bọn họ chỉ thấy Tôn Kiệt khổ sở, mình thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cũng lạnh lẽo, toàn thân run rẩy không thể ngăn cản, nếu thật sự đổi lại là mình, cũng giống như Tôn Kiệt bị mỹ nữ tuyệt thế kia không chút do dự cự tuyệt ngay trước mặt mọi người, có thể nghĩ, bây giờ đang luống cuống trước mặt mọi người sẽ không phải là Tôn Kiệt, mà biến thành chính bọn hắn.

Mọi người nghĩ như vậy, trong khoảnh khắc đồng loạt đưa mắt nhìn về Tôn Kiệt hôn mê bất tỉnh, tròng mắt màu máu đỏ tươi, hai mắt vẫn mở to.

Nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, toàn thân co rút, giống như bị trọng thương trí mạng, dáng vẻ vừa phun máu tươi của hắn vừa rồi, quả thật giống như có người đánh hắn một chưởng ngay ngực.

Có thể coi như thế, hắn vẫn còn trợn to mắt nhìn theo hướng Tô Hồng Tụ biến mất, cho dù hai mắt đầy máu, thái độ khổ sở bi thương gần như vặn vẹo, hắn vẫn lưu luyến chìa tay về phía Tô Hồng Tụ biến mất.

Dáng vẻ này, thật sự quá đáng sợ, quá mức đáng thương.

Nếu như vừa rồi, tất cả nam nhân trong tiệm vịt quay đều không kịp chờ đợi muốn đi thân cận, biết Tô Hồng Tụ, hiện giờ như vậy, Tôn Kiệt cho bọn hắn một thân máu tươi đầm đìa làm mẫu, ngược lại trong tiệm vịt quay không có một ai muốn đi tiếp xúc với Tô Hồng Tụ rồi.

https://thuviensach.vn

Thiếu một mỹ nhân bèo nước gặp nhau, nhiều lắm trong lòng hơi tiếc nuối, ngày vẫn qua, cũng sẽ không thiếu sót chút nào.

Nhưng nếu như Tôn Kiệt, sau khi động lòng rồi bị mỹ nhân hung hăng cự tuyệt, kết quả của Tôn Kiệt đã đặt trước mắt mọi người, đau đến không muốn sống như vậy, tuyệt vọng thê thảm như vậy, trong tiệm vịt quay không có bất kỳ nam nhân nào muốn gặp tao ngộ như Tôn Kiệt.

Vì vậy Tô Hồng Tụ vào phòng, mọi người dần thu hồi tầm mắt, không lâu lắm, sảnh chính vốn giống như chết lặng, không có chú âm thanh nào lại bắt đầu nhốn nháo, dần có tiếng người.

Mọi người lại bắt đầu nói việc nhà, nói chuyện phiếm, hình như tất cả mọi người đều đạt thành nhận thức chung, không một ai mở miệng nhắc tới mỹ nhân tuyệt thế vừa rồi đã khiến bọn họ kinh ngạc.

Tất cả công lao đều thuộc về nhiếp hồn thuật cực kỳ mạnh mẽ của Hồ tộc. Khôn sống dại chết, tổ tiên Hồ tộc đã buộc chặt mị thuật và nhiếp hồn thuật mạnh mẽ chung một chỗ, dĩ nhiên không phải vì làm hại con cháu bọn họ từ đó không có ai hỏi han, bị người e ngại kính sợ tránh như tránh bọ cạp, mà thay con cháu bọn họ lựa chọn mạnh nhất, bạn đời có thể xứng đôi với bọn họ nhất.

Người không chịu nổi nhiếp hồn thuật mạnh mẽ này tự động tránh đi, giống như đông đảo thực khách trong tiệm vịt quay.

Mà người có thể chống đỡ được nhiếp hồn thuật mạnh mẽ này, cho dù hắn chống cự như thế nào, trốn tránh như thế nào, nguyền rủa thống hận như thế nào, dù dùng hết tất cả biện pháp chặt đứt rễ tình của mình, tương lai cũng nhất định chạy không thoát khỏi rễ tình sâu đậm của con cháu Hồ tộc, mối tình thắm thiết, vì bọn họ như si như cuồng, dốc hết cả đời.

Tôn Kiệt miễn cưỡng coi như chống đỡ được nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ, hắn còn không biết, chỉ vì cái nhìn này, nửa đời sau của hắn cũng

https://thuviensach.vn

đã bị sửa, mặc dù đông đảo cơ thiếp nhìn hắn đã hộc máu hôn mê, lập tức luống cuống tay chân nâng hắn trở về nhà, nhưng từ đó về sau, lúc hắn mở mắt nhắm mắt, đầy lòng đầy mắt, đều chỉ có thể nhìn một mình Tô Hồng Tụ.

Từ nay về sau, từ ngày này, bắt đầu từ giờ phút này, trong mắt của hắn, trong lòng của hắn, toàn bộ tinh thần và thể xác hắn sẽ chỉ say đắm, hết lòng mến mộ một mình Tô Hồng Tụ.

Dĩ nhiên, Tôn Kiệt không phải là người duy nhất chống cự được nhiếp hồn thuật cường hãn của Tô Hồng Tụ, người có thể chống cự được nhiếp hồn thuật mạnh mẽ bén nhọn gần như đoạt được tính mạng người này, còn có một người khác, đó chính là Phong Lăng Thiên, từ sau khi Tô Hồng Tụ xuống ngựa đã không nhúc nhích nữa, một mực ở trên lưng ngựa mắt không chớp nhìn nàng chằm chằm.

Tôn Kiệt hộc máu hôn mê, bởi vì Phong Lăng Thiên cũng giống vậy, bị mị thuật mê hoặc lòng người này đánh trúng, gần như cảm động lây với hắn.

Khi Tô Hồng Tụ lạnh nhạt, chẳng thèm đoái hoài tới mà nhìn Tôn Kiệt, trong thoáng chốc, Phong Lăng Thiên gần như cho rằng người Tô Hồng Tụ khinh bỉ chán ghét nhìn không tới không phải là Tôn Kiệt, mà là chính hắn.

Khóe mắt Tôn Kiệt nứt ra, con mắt đỏ tươi, liều mạng đưa tay về phía Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lại ngoảnh mặt làm ngơ với hắn, chẳng thèm ngó tới, ngay cả nhìn cũng không lui về sau liếc mắt nhìn.

Cuối cùng, bởi vì Tôn Kiệt không chịu được đau nhức bởi lồng ngực xé rách vỡ toang, phun một ngụm lớn máu tươi về phía trước, bất tỉnh trên mặt đất.

Những người khác thấy tình cảnh này, bởi vì bị nhiếp hồn thuật mạnh mẽ của Tô Hồng Tụ ảnh hưởng, cũng chỉ lộ vẻ sợ hãi giật mình, sợ trong

https://thuviensach.vn

lòng, nhanh chóng đánh mất si mê và lưu luyến với Tô Hồng Tụ.

Nhưng Phong Lăng Thiên lại cố tình chống lại nhiếp hồn thuật vô cùng cường hãn của Tô Hồng Tụ.

Cảm giác trong tim của hắn không phải sợ hãi và hoảng hốt, mà giống Tôn Kiệt như đúc, đau đến không muốn sống, tuyệt vọng và bi thương.

Nếu như hắn cũng giống như Tôn Kiệt, bị Tô Hồng Tụ dùng ánh mắt khinh bỉ chán ghét nhìn... Không đúng, mặc dù Tô Hồng Tụ không có biểu cảm gì nhìn hắn, nếu Tô Hồng Tụ cũng cự tuyệt hắn giống như cự tuyệt Tôn Kiệt...

Mới chỉ nghĩ như vậy, Phong Lăng Thiên lại cảm thấy tim giống như bị cắm một thanh đao nhọn, máu toàn thân đều đau đến ngược dòng.

Nếu hắn cũng bị Tô Hồng Tụ độc ác từ chối, hắn nhất định sẽ trở nên không bao giờ như chính hắn, hắn sẽ không cho phép mình không có tiền đồ hộc máu bất tỉnh giống như Tôn Kiệt, nhưng hắn chỉ sợ cũng sẽ điên rồ gặp ma không còn là chính hắn.

Nghĩ như vậy, Phong Lăng Thiên vốn định đi cùng Tô Hồng Tụ vào tiệm, dùng bữa cùng nàng, sau đó sẽ hỏi tên nàng cùng nơi ở, nhưng nhìn Tôn Kiệt toàn thân đầm đìa máu tươi, sắc mặt trắng bệch được người đưa ra từ cửa tiệm, lại nhìn một đám tử sĩ phủ Thái tử và thân tín sau lưng hắn, mỗi người bọn họ đều do hắn dốc hết tâm huyết nâng đỡ và cất nhắc lên.

Tròng mắt Phong Long Thiên buồn bã, nhanh chóng bỏ đi ý niệm muốn làm quen với Tô Hồng Tụ.

Không, hắn dùng tròn mười năm, cẩn thận, ky quan toán tẫn *, khó khăn lắm mới trừ đi hai ca ca trên mình, bò đến vị trí dưới một người, trên vạn người này, chỉ thiếu chút nữa, còn kém một bước cuối cùng này, giang sơn, quyền lực, phú quý và vinh hoa vô biên dễ như trở bàn tay.

https://thuviensach.vn

(*) ky quan toán tẫn: mưu kế tính toàn tường tận.

Hắn tuyệt đối không để cho mình bị một nữ tử ảnh hưởng.

Dù đó là nữ tử đầu tiên hắn hơi động lòng, cũng không được.

“Đi!”

Phong Lăng Thiên đột nhiên ghìm cương quay đầu ngựa, chiến bào màu đỏ nâng lên theo gió, thuộc hạ của hắn đều kinh ngạc, bọn họ rõ ràng nhìn thấy tầm mắt của Phong Lăng Thiên không hề rời đi khỏi mặt của Tô Hồng Tụ kể từ khi nàng lấy nón che mặt xuống, mỗi một người bọn họ đều cho rằng lần này rốt cuộc Phong Lăng Thiên động lòng vì một nữ tử, nhưng, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Phong Lăng Thiên không định đi vào làm quen với nữ tử kia?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Gặp Lại Sở Dật Đình (1)

"Thái tử điện hạ, nếu ngài có ý với nữ tử này, cựu thần có thể thăm dò gia thế nàng vì ngài..."

Trong đám người đi theo Phong Lăng Thiên, có một lão đầu râu ria hoa râm, mặt đầy nếp nhăn khô gầy, hắn là Lưu Vĩnh Thái phó của Phong Lăng Thiên.

Lưu Vĩnh nhìn Phong Lăng Thiên lớn lên từ nhỏ, rất trầm ổn, lão luyện, ẩn nhẫn, mưu lược, Phong Lăng Thiên tuyệt đối là số một số hai trong một nhóm huynh đệ tỷ muội kia, xuất chúng nổi bật.

Hắn chỉ có một tật xấu, để cho phụ tá và thủ hạ của hắn canh cánh trong lòng, đau đầu không dứt.

Đó chính là không biết vì sao, Phong Lăng Thiên hết sức xa lánh những phi thiếp mà phụ hoàng hắn chọn lựa cho.

Huynh đệ của hắn đến tuổi này, không nói là trưởng tử, thứ tử thứ nữ cũng đã sớm sinh mười sinh tám.

Duy chỉ có Phong Lăng Thiên, phụ hoàng hắn đưa cho hắn bao nhiêu nữ nhân, hắn chuyển giao tất cả những nữ nhân đó cho thủ hạ của hắn, đến nay vẫn cô đơn một mình, đừng nói con cái, Lưu Vĩnh quả thật hoài nghi, đến nay có phải Phong Lăng Thiên không biết việc đời không.

https://thuviensach.vn

Nói không có, con cháu Hoàng thất, mỹ nữ bên cạnh như mây, hấp dẫn ngàn vạn, còn nhiều cơ hội có thể tiếp xúc nữ nhân.

Nói có, Lưu Vĩnh lại chưa bao giờ thấy Phong Lăng Thiên đưa nữ nhân nào về Đông cung ngủ chung.

Phong Lăng Thiên không hề để ý chút nào đến chuyện này của mình, hoàn toàn không để trong lòng, lại làm gấp một đống lớn tâm phúc và phụ tá trung thành tận tâm.

Như vậy không thể được. Chẳng lẽ Thái tử điện hạ thật sự không ham nữ sắc? Hay là có bệnh khó mở miệng không tiện nói ra? Chẳng lẽ thật ra hắn thích nam nhân...?

Phải biết, mặc dù Phong Lăng Thiên là Thái tử địa vị cao quý, nhưng trước hắn, còn có hai Thái tử, bọn họ cũng vì như thế này hoặc bị tội danh mà bị đương kim Thánh thượng phế vị trí Thái tử, cách chức làm thứ dân.

Lấy tâm trí và mưu lược của Phong Lăng Thiên, mặc dù không không đến mức xen vào ai, phạm vài sai lầm không thể tha thứ, nhưng, không có nhi tử suy cho cùng vẫn không ổn.

Nếu người có tâm mang chuyện này đến trước mặt Thánh thượng quạt gió thổi lửa, bởi vì chuyện này mà Thánh thượng không tự phế Phong Lăng Thiên, cũng không phải không thể.

Chính vì thế mà thủ hạ của Phong Lăng Thiên đều vì Phong Lăng Thiên mà gấp muốn chết, mặc dù dáng dấp Tô Hồng Tụ quả thật rất đẹp, quá mức yêu mị, cũng không phải là nhân duyên tốt, nhưng chỉ cần Phong Lăng Thiên có ý tứ với nữ nhân, nguyện ý thân cận nữ nhân, những thủ hạ kia cũng đã A di đà Phật, cảm tạ trời đất, nào còn quản xem nữ tử này có xứng đôi với hắn hay không?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nhìn thấy rõ Phong Lăng Thiên động lòng với nữ tử kia, rõ ràng một cái chớp mắt của hắn cũng chưa từng rời khỏi nữ tử kia, nhưng quay đầu lại, hắn lại không muốn thân cận với nữ tử kia rồi hả?

Chẳng lẽ chân chính trả lời cho suy đoán của bọn hắn, Phong Lăng Thiên thật sự có bệnh khó có thể mở miệng không tiện nói ra?

Lưu Vĩnh gấp muốn chét, hận không thể xông tới túm lấy Phong Lăng Thiên, cứng rắn nhét Phong Lăng Thiên vào trong phòng lầu hai, buộc Phong Lăng Thiên thân cận với Tô Hồng Tụ, nhưng mà Phong Lăng Thiên lại ném xuống một chữ "Đi", ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn về phía sau, đã quay đầu ngựa, đi mất.

Chiến bào màu đỏ sau lưng hắn đón gió mạnh mẽ, khí phách vô biên và huyết khí lan tràn trong không khí, giống như sen hồng uống máu nở rộ kéo dài mười dặm phố.

Nhìn dáng vẻ Phong Lăng Thiên, nho nhã, anh tuấn, lịch sự, dịu dàng, ai có thể nghĩ tới ba ngày trước người này mới chôn tươi giết sống mười vạn tên lính quy hàng ở Thiều Quan?

Khi biết Thiều Quan cạn lương thực, còn dư lương thảo chỉ có thể ứng phó nửa tháng sau, Phong Lăng Thiên quyết định hạ sát lệnh thật nhanh.

Phải biết rằng từ trước đến giờ chuyện hạ lệnh giết chóc như vậy nhà dùng binh luôn khinh thường. Người ta rõ ràng đã đầu hàng ngươi, ngươi còn giết người ta, vậy chẳng phải buộc người khác sau này liều chết phản kháng, cho dù như thế nào cũng không quỳ gối với ngươi?

Nhưng Phong Lăng Thiên mặc kệ, chết mười vạn người, còn hơn chết toàn bộ người Thiều Quan, chết kẻ địch, còn hơn chết người mình. Ngay cả phụ tá và mưu sĩ hết lời khuyên bảo hắn, thậm chí lấy cái chết uy hiếp, Phong Lăng Thiên cũng không thay đổi quyết định của mình.

https://thuviensach.vn

Lòng dạ độc ác, mạnh mẽ vang dội. Chuyện Phong Lăng Thiên quyết định, người khác chưa bao giờ có thể thay đổi.

Đây cũng chính là lý do năm đó Lưu Vĩnh chọn trúng Phong Lăng Thiên trong mười mấy Hoàng tử, cố ý muốn làm Thái phó cho hắn.

Lưu Vĩnh than thở dài, không thể làm gì khác hơn là nhìn theo phương hướng Phong Lăng Thiên giục ngựa đi xa, không lâu lắm, cũng không thương tiếc mà thúc tuấn mã phía dưới: “Giá!”

Vó ngựa lộc cộc, cuồng phong mãnh liệt, Lưu Vĩnh ra lệnh một tiếng: “Đuổi theo thiếu chủ!” Trên trăm tên quân sỹ mặc áo giáp màu đen võ trang đầy đủ lập tức cùng nhau ghìm cương quay đầu ngựa.

Tiếng dậm chân tại chỗ rầm rầm chấn động thiên hạ, trên trăm kỵ binh tinh anh nâng lên bụi đất đầy trời, cho cát bay đá chạy giục ngựa đuổi theo Phong Lăng Thiên đã đi xa.

Tô Hồng Tụ đã sớm quên Phong Lăng Thiên vẫn chờ bên ngoài, nàng hoàn toàn không biết mới vừa rồi mình mang đến cho Phong Lăng Thiên rung động thế nào, giờ phút này toàn bộ tâm thần của nàng đều tập trung lên vịt nướng thơm ngào ngạt, vàng óng.

Tô Hồng Tụ cầm đũa lên, không kịp chờ đợi nhét một miếng vịt nướng vẫn còn bốc hơi nóng vào miệng, miếng thịt nhỏ thơm ngon vừa mới vào miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quyến rũ, nghiêng nước nghiêng thành lập tức toát ra vui vẻ và thỏa mãn khó có thể dùng lời diễn tả được.

Thấy tiểu nhị bên cạnh cầm khay mang thức ăn lên sắc mặt đỏ bừng, ngực đập mạnh thình thịch.

Tô Hồng Tụ thính mũi, tiểu nhị đi ngang qua cửa phòng, nàng đã sớm ngửi thấy trên người đối phương nồng nặc mùi vị trái cây.

https://thuviensach.vn

“Cầm trong tay ngươi, là cái gì vậy?”

Trong lòng Tô Hồng Tụ tò mò, tiểu nhị nâng khay vải mới lấy từ sương phòng cách vách lên, đã lột vỏ, một đống lớn mượt mà trơn bóng, trắng nõn sáng long lanh, xem ra hết sức mê người, chọc cho Tô Hồng Tụ nuốt vài ngụm nước miếng liên tiếp.

“Chuyện này... Đây là một... Cống phẩm trong cung, bởi vì... Bởi vì chưởng quỹ của chúng ta có người trong cung, cho nên mới... Mới...”

Sắc mặt tiểu nhị đỏ ửng, nhịp tim đập như sấm đánh, một câu hỏi thật đơn giản, hắn đáp đứt quãng, bừa bãi, Tô Hồng Tụ nghe không hiểu tiểu nhị đang nói cái gì, nàng tiến tới trước mặt tiểu nhị, dùng hai ngón tay trắng nõn mềm mại nhón lấy một trái vải trong khay, lưỡi mềm duỗi ra, xoẹt một cái cuốn trái vải vào trong miệng.

Tiểu nhị ngơ ngác há to miệng, nhìn không chớp mắt Tô Hồng Tụ phồng lên quai hàm trắng mềm tinh tế, nhai từng miếng mà nuốt trái vải xuống bụng.

Đột nhiên, Tô Hồng Tụ lại há mồm lần nữa, cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng nhè ra một hạt vải màu đen.

Sắc mặt tiểu nhị lập tức ửng đỏ, trong nháy mắt đó, máu toàn thân hắn giống như cũng bởi vì sôi trào mà khô khốc, hai chân tiểu nhị mềm nhũn, không thể tiếp tục chống đỡ mình đứng thẳng, rầm một tiếng yếu đuối, va chạm vào thực khách phía sau.

Trừ âm thanh ầm ĩ tiểu nhị phát ra khi ngã xuống, còn có một âm thanh ầm ĩ khác của tiếng bước chân truyền ra từ dưới lầu.

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa có một tráng hán cao lớn vững chắc, tráng hán có chiều cao chín thước, thân hình khôi

https://thuviensach.vn

ngô. Sau lưng hắn có một nam nhân đầu mang nón che mặt, sau lưng đeo một bội kiếm màu đen.

Cho dù dùng nón che mặt, thực khách trong tiệm hay vừa sải bước vào cùng nam nhân này, rối rít nghiêng đầu đi, nín thở trầm ngâm, không chớp mắt tập trung vào hắn.

Phong thái như vậy, hoa mỹ như vậy, một thân huyết sát chi phí cường hãn và lẫm liệt, không phải Sở Dật Đình, còn có thể là ai?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gặp Lại Sở Dật Đình (2)

Tô Hồng Tụ chỉ nhạt nhẽo quét qua Sở Dật Đình vài lần, sóng mắt đẹp như sương chỉ khẽ dừng lại trên người Sở Dật Đình một chớp mắt, lập tức thu hồi lại, hơn nữa hết sức chăm chú, tập trung tinh thần ném đến tiểu nhị trước mặt.

Đối với Tô Hồng Tụ mà nói, Sở Dật Đình chẳng qua chỉ là người xa lạ gặp vài lần, hơn nữa người xa lạ này còn không có ý tốt với nàng, lần đầu gặp mặt đã muốn làm như thế nào để tóm được nàng về Đại Lương.

Tô Hồng Tụ đương nhiên kính chi viễn chi * với người này, chỉ sợ tránh còn không kịp, tuyệt đối không thể chủ động đi chào hỏi hắn.

(*) kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi.

Giờ phút này, toàn bộ tâm tư của Tô Hồng Tụ đều đặt trên trái vải bưng trong tay tiểu nhị.

Những trái cây trắng trắng, mềm mại này rốt cuộc là gì? Ăn vừa trơn nhẵn vừa ngọt ngào, lúc nàng làm hồ ly còn chưa từng ăn loại trái cây ngon lành như vậy.

Tô Hồng Tụ vừa nghĩ đến cảm giác mềm mại khi trái vải tươi mới vào miệng, hàm răng khẽ cắn trên thịt quả trắng nõn, nước ngọt ngào từ đầu lưỡi trượt thẳng vào cổ họng nàng.

https://thuviensach.vn

Trái vải ngon lành khiến Tô Hồng Tụ vô cùng hồi tưởng, ánh mắt nàng lúng liếng đưa tình, muốn nói lại thôi mà nhìn tiểu nhị xụi lơ trên đất, cái lưỡi phấn mềm lặng lẽ thò ra từ hàm răng trắng như tuyết, liếm đôi môi anh đào ướt át dụ người.

Mặt tiểu nhị đỏ ửng nhìn Tô Hồng Tụ chỉ cách hắn một chút, Tô Hồng Tụ thật sự quá gần hắn, từng đợt mùi hương ngọt ngào trên người nàng chui thẳng vào lỗ mũi hắn, trong thoáng chốc tiểu nhị chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, hoa cả mắt.

Giống như trước mắt hắn nổi lên một đống bọt khí màu hồng, cả tầm mắt cũng lấp đầy bằng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng nõn của Tô Hồng Tụ, cực kỳ giống một đóa hoa tươi chậm rãi nở rộ trong sương mù, kiều diễm ướt át, quyến rũ nói không hết, quyến rũ vô cùng vô tận.

Cả lồng ngực tiểu nhị đều tràn đầy hương thơm ngọt ngán trên người Tô Hồng Tụ tản ra, hình như là mùi hương kích thích cao cấp nhất trên thế giới, chọc cho luồng nhiệt mãnh liệt trên dưới toàn thân hắn không kiềm chế được mà vọt qua.

Hai mắt tiểu nhị đỏ ngầu nhìn Tô Hồng Tụ trước mặt, rốt cuộc không thể tiếp tục chịu đựng, run run rẩy rẩy, vội thở hổn hển thò tay phải run rẩy về phía Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ không hề phát hiện, tiểu nhị nhẹ nhàng khoác tay lên bờ vai mềm mại trắng nõn của nàng, khi lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, trơn bóng mềm mịn gần như có thể chảy ra nước, lòng tiểu nhị giống như bị một tia chớp mãnh liệt bổ xuống.

Rầm rập, giống như huyết dịch toàn thân đang ngược dòng về ngực hắn, lấp đầy cả lồng ngực hắn, ép hắn kinh hoàng không thôi, trái tim gần như nổ tung.

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị hoàn toàn sững sờ, trong giây phút ngắn ngủi, hắn gần như quên luôn cả tên họ mình.

Hắn thậm chí quên hô hấp, cũng quên mất tim đập, đầy trong đầy, đầy mặt, đầy lòng đều chỉ còn dư lại một Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt luân, xinh đẹp quyến rũ đến khiến cho hắn choáng váng.

Tô Hồng Tụ vẫn không hề phát hiện ra khác thường, tiểu nhị khoác tay lên vai nàng, nàng không hề cảm thấy die enda anle equu ydonn không ổn – nàng là hồ ly, không phải người, vì vậy hoàn toàn không có ngượng ngùng và dè dặt của nữ tử loài người.

Tô Hồng Tụ chỉ biết đột nhiên tiểu nhị bất động, tay phải đang cầm khay vải giống như cứng đờ ra, cứng rắn chọc trước mặt nàng không hề nhúc nhích.

Lần này giống như cùng tâm ý với Tô Hồng Tụ, nàng lập tức vui vẻ ra mặt, vui mừng đến đôi mắt to xinh đẹp quyến rũ gần như híp thành hai khe hẹp.

Thừa dịp tiểu nhị cứng đờ bất động, Tô Hồng Tụ nhanh chóng ra tay, hết trái này đến trái khác, không hề ngừng nghỉ, ăn sạch trái vải mà tiểu nhị giơ lên trước mặt nàng.

Ở phòng bao đối diện, Sở Dật Đình và thị vệ thiếp thân của hắn Hắc Tháp đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, chờ tiểu nhị bưng thức ăn lên cho bọn họ.

Thật ra Sở Dật Đình chưa bao giờ thích ăn vịt nướng, hắn cũng không thích gà nướng, ngỗng nướng, tất cả các món ăn mang chữ nướng.

Nhưng cứ năm ba tháng, lâu nhất là nửa năm lại vào tiệm vịt quay một lần.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân rất đơn giản, vị nướng là món mà Thục phi, mẫu thân Sở Dật Đình thích ăn nhất.

Trong ấn tượng của Sở Dật Đình, thật ra hắn ít thấy mẫu thân mình, phần lớn thời gian mẫu thân đều ở chỗ Phụ hoàng.

Phụ hoàng hắn yêu mẫu thân, cưng chiều mẫu thân, thương mẫu thân, luyến tiếc mẫu thân, gần như biến mẫu thân thành hòn ngọc quý trong tay nâng lên tận bầu trời.

Thục phi thích ăn vịt nướng nhất, Phụ hoàng Sở Dật Đình, đường đường là vua một nước, xế chiều mỗi ngày đều sẽ có nửa canh giờ tự giam mình trong Ngự thiện phòng, làm đến mặt mày xám tro, chật vật không chịu nổi, tự tay nấu một bàn toàn vịt nướng đủ sắc hương vị vì nàng.

Thục phi thích hoa mai, Lương đế san bằng cả hậu hoa viên, trồng đầy hoa mai trong hậu cung.

Thục phi thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, Lương đế lại có thể dời tất cả nữ nhân trong hậu cung ra ngoài, thậm chí diiendaanleequuydoonn quy định cung nữ khi đi lại không thể phát ra chút âm thanh nào, nếu không gặp phải sẽ chém đứt hai chân họ.

Lương đế là tôn tử duy nhất của Thái tổ Hoàng đế, tinh thần của người quá không bình thường, thường xuyên sẽ nổi điên, lúc phát tác sẽ rút kiếm chém người lung tung, thậm chí sẽ như phát điên gào khóc thảm thiết về phía cửa cung.

Cả Hoàng cung, cả kinh thành, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một người có thể trấn an Lương đế, để cho người không điên cuồng, để cho người giống người bình thường, chính là Thục phi lớn lên từ nhỏ với người, là tỳ nữ bên cạnh người được người phong đến vị trí Quý phi ngay dưới Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

Ở trong trí nhớ của Sở Dật Đình, phụ hoàng hắn thương mẫu phi hắn, đã đến nông nỗi thần hồn điên đảo, tinh thần thất thường.

Người có thể vì Thục phi mà cười vui vẻ cả ngày, từ sáng đến tối cũng toét miệng, mặt mày hớn hở tươi cười.

Người càng sẽ vì Thục phi u sầu lo lắng, trằng đêm khó ngủ, thậm chí không tiếc phát động lực lượng cả nước, tốn ngàn vàng, chỉ vì tìm ra được một phương pháp, tìm được người, có thể để cho Thục phi nở nụ cười.

Người tìm được, kể từ sau khi Lương đế theo yêu cầu của Thục phi, vì nàng đổi một thống lĩnh thị vệ mới ở cung Loan Phượng chỗ nàng ở, Thục phi quả thật thường xuyên mặt mày xuân sắc, khóe mắt đuôi mày cũng không kiềm chế được mà toát ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Ba tháng sau, nàng theo người thống lĩnh thị vệ kia bỏ chạy, bỏ lại Phụ hoàng hắn, bỏ lại hắn, vứt bỏ vinh hoa phú quý vô biên, một đi không trở lại, từ đó không quay đầu lại.

Bởi vì Thục phi, Sở Dật Đình hận tất cả nữ nhân trên thế giới này. Nhất là nữ nhân tướng mạo đẹp và lạnh tanh.

Nữ nhân như vậy vốn không có tâm! Cho dù người khác đối xử tốt như thế nào với nàng, móc tim móc phổi cho nàng, thậm chí die nda nle equ ydo nn dâng cả tính mạng cho nàng, nàng nói đi thì đi, nói thay lòng thì thay lòng, thậm chí lúc rời đi còn không có ngay cả lời từ biệt!

Nữ nhân, nhất là nữ nhân tuyệt sắc, tướng mạo đẹp như Thục phi, tất cả đều lắng lơ, vô sỉ dâm tiện!

Bởi vì kinh nghiệm đặc biệt trong quá khứ của Sở Dật Đình, sau khi trưởng thành, hắn và Phong Lăng Thiên đều có một tật xấu giống nhau, tất cả thủ hạ và phụ tá của hắn cũng vô cùng lo lắng, tâm thần thấp thỏm về tật xấu này của hắn.

https://thuviensach.vn

Đó chính là hậu viện của Sở Dật Đình cũng không có một bóng người, hắn không muốn đi thân cận nữ nhân, quả thật ngửi thấy mùi son phấn trên người nữ nhân sẽ chán ghét cau mày tránh ra.

Sở Dật Đình vẫn cho rằng cả đời này của hắn cũng sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào.

Chỉ cần hắn vừa nhìn thấy nữ nhân, dù nghe người khác ghé vào lỗ tai hắn nói hai từ nữ nhân, trước mắt hắn sẽ hiện ra tròng mắt sắc như máu, dáng vẻ khổ sở không muốn sống của Phụ hoàng khi biết được Thục phi bỏ trốn cùng người.

Cho đến ngày hôm qua, cho đến ánh nắng tươi sáng buổi chiều đó, cho đến khi hắn gặp được khắc tinh đã định trước trong số mạng của hắn ở phủ Thừa tướng Đại Chu Tô Phúc, Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình mang theo Hắc Tháp vào tiệm vịt quay này, hai người lẳng lặng ngồi bên cửa sổ.

Mặc dù hai người gọi một bàn lớn món ăn, nhưng không ai động đũa, Sở Dật Đình càng không liếc mắt nhìn đủ loại món ngon mỹ vị trên bàn.

Kể từ khi vào tiệm, Sở Dật Đình vẫn trầm mặc không nói, tròng mắt tối tăm, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắc Tháp cũng không nhúc nhích theo hắn.

Cũng không một ai động đũa, không ăn một miếng thức ăn nào trên bàn, Hắc Tháp biết, mặc dù Sở Dật Đình không cho phép bất kỳ ai nhắc tới Thục phi trước mặt hắn, nhưng mỗi một lần đi qua thành trấn, hắn cũng sẽ đến tiệm vịt quay nổi danh nhất trấn ngồi một chút, đơn giản vì muốn tìm vận may, xem có thể gặp được Thục phi không.

https://thuviensach.vn

Người bị bỏ lại, vĩnh viễn không rộng lượng bỏ xuống được, người bị lưu lai, vĩnh viễn không tiêu sái như người rời bỏ đi.

Hai chủ tớ giống như bị thứ gì cố định lại, ngồi thẳng tắp, vẫn không nhúc nhích, người nào đó lại không hề lưu tâm, tinh thần hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, trên lầu vang lên tiếng uỳnh uỳnh giống vật nặng bị đổ xuống đất, kèm theo tiếng nữ tử nũng nịu mềm mại kêu lên: “Này, ngươi làm sao vậy? Vẫn không đứng nổi sao? Nếu không, ta đỡ ngươi?”

Giọng nói mềm mại và quen thuộc này khiến Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên lầu hai.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cứu Nàng Một Lần (1)

Tô Hồng Tụ ăn sạch trái vải trên mâm, vẫn còn chưa thỏa mãn, dư vị không dứt. Nàng không khỏi mở to cặp mắt đào hoa quyến rũ câu hồn, vừa đáng thương, vừa chờ đợi mà nhìn thẳng về phía tiểu nhị.

Mặc dù tiểu nhị đứng dậy nhiều lần, nhưng lại bị Tô Hồng Tụ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai chân như nhũn ra, té ngã trên đất hết lần này đến lần khác.

Tiểu nhị thấy hai mắt Tô Hồng Tụ mở to tròn, vẻ mặt vô cùng hồn nhiên nhìn khay rỗng trong tay hắn, trong lòng không khỏi khẽ động, thử hỏi Tô Hồng Tụ: “Có phải nàng rất thích ăn thứ này? Nàng còn muốn ăn nhiều hơn nữa không?”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, mắt to sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ lay động lòng người lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ quyến rũ: “Trái cây này gọi là trái vải sao? Ăn rất ngon, ta thích, ngươi còn nữa không?”

Tô Hồng Tụ vừa nói, một tay nhỏ bé trắng tinh tế đã nắm chặt vạt áo tiểu nhị, ánh nước trong đôi mắt to quyến rũ câu người lay động, giống như tiểu nhị vừa mở miệng nói không, nước mắt bên trong lập tức trượt xuống.

Ngực tiểu nhị càng nóng, coi như trái vải thật sự không có, hắn lên trời xuống đất cũng nguyện ý hái vì Tô Hồng Tụ, liên tục không ngừng lên tiếng: “Có, có, cô nương đi theo ta, còn có rất nhiều, đều ở phòng bếp phía sau.”

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị nói xong, đưa tay cầm lấy tay nhỏ bé trắng tinh tế như phấn của Tô Hồng Tụ, tay mềm mại không xương, nắm chặt vào trong lòng bàn tay, ngực tiểu nhị lập tức giống như có một nguồn mật dịch ngọt ngào chảy vào, luồng ấm áp mãnh liệt và dồn dập.

Bàn tay màu lúa mạch run rẩy, lập tức nắm lại, bao chặt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn tinh tế bên trong.

Tô Hồng Tụ không hề để ý, mặc cho tiểu nhị cầm tay nàng, dẫn nàng ra phòng bếp phía sau.

Phòng bao phía dưới, Sở Dật Đình và Hắc Tháp vẫn trầm mặc không nói gì, ngồi đối mặt nhau.

Nhưng Hắc Tháp nhạy cảm nhận thấy, kể từ khi Sở Dật Đình vừa mới ngẩng đầu, nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ trên lầu hai, cảm xúc rất khó nhận thấy, khẽ nổi lên chút biến hóa.

Nhất là khi nữ tử kia nắm tay tiểu nhị đi phòng bếp phía sau, Hắc Tháp giật mình nhận thấy, bàn tay Sở Dật Đình để trên bàn nhanh chóng nắm lại thành quyền, sắc mặt của ngài trở nên lạnh lẽo và tối tăm trong nháy mắt.

Hắc Tháp cực kỳ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Sở Dật Đình thay đổi cảm xúc vì một nữ tử, ở trong ấn tượng của Hắc Tháp, từ trước đến nay thiếu chủ luôn cô độc, ở Đại Lương, hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ trong hậu cung ôm ấp yêu thương ngài, nhìn trộm, nhưng ngài lại chưa từng nhìn bọn họ chút nào, chứ đừng nói chi sinh ra cảm xúc với bọn họ.

Sao hôm nay ngài lại thay đổi cảm xúc với nữ tử lần đầu gặp mặt...

Trong lòng Hắc Tháp khẽ động, ý thức được điều gì đó, nhỏ giọng hỏi Sở Dật Đình: “Thiếu chủ, cần Hắc Tháp đi theo cùng không?”

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình không đáp, hắn chỉ nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hắc Tháp, cái nhìn kia giống như một thanh chùy nặng ngàn cân đập vào lòng Hắc Tháp, chua xót, đau đớn, chờ đón chính là đau đớn và thương tiếc như sóng lớn mãnh liệt.

Ngày thường Sở Dật Đình thật sự quá mức tuấn mỹ, mày kiếm nhập tấn *, vô cùng hào hoa phong nhã, tròng mắt đen ngòm như hắc diệu thạch ** càng tĩnh mịch lạnh lùng. Khi ngài dùng ánh mắt khổ sở đấu tranh nhìn người khác, không ai không đau lòng.

(*) mày kiếm nhập tấn: chân mày hình kiếm, dài chạm hai bên tóc mai.

(**) hắc diệu thạch: đá thạch anh màu đen.

“Không cần, nàng ta không có bất kỳ quan hệ gì với ta.”

Sở Dật Đình giảm thấp âm lượng nói, tuy thiếu chủ nói như vậy, nhưng Hắc Tháp vẫn cảm nhận thấy có đè nén và lo âu không bình thường trong giọng nói khàn khàn của thiếu chủ.

Thật sự không cần đi, mặt kệ nàng ấy sao?

Nhưng thiếu chủ, ngài có biết hay không, Hắc Tháp đi theo ngài bao nhiêu năm, trừ năm Thục phi rời đi, đây là lần đầu tiên thấy ngài lại phiền loạn nóng nảy vì một nữ nhân.

Sở Dật Đình nói không cần, Hắc Tháp là hạ nhân của hắn, dĩ nhiên sẽ không phản bác lại hắn, giữa hai người khôi phục lại trầm mặc và tĩnh mịch lúc trước.

Không lâu lắm, đã nghe từ phòng bếp phía sau truyền đến một tiếng cười êm tai dễ nghe như chuông bạc: “Woa, thật nhiều nha! Muốn tặng tất cả cho ta sao? Vậy thì thật cám ơn ngươi!”

https://thuviensach.vn

Theo giọng nói ngọt ngào êm ái tràn đầy sung sướng từ phòng bếp truyền ra, Hắc Tháp cảm thấy rõ ràng, thân thể vẫn căng thẳng của Sở Dật Đình thoáng buông lỏng.

Mới vừa rồi, nhìn Tô Hồng Tụ cầm tay tiểu nhị đi vào phòng bếp, không ai cho rằng nàng theo tiểu nhị vào phòng bếp tìm đồ ăn, tất cả mọi người đều cho rằng giữa nàng và tiểu nhị tồn tại mối quan hệ không thể để cho người biết.

Mặc dù Sở Dật Đình không cho rằng giữa Tô Hồng Tụ và tiểu nhị có quan hệ gì đặc biệt, nhưng nhìn Tô Hồng Tụ không chút tâm cơ đi theo tiểu nhị vào phòng bếp, trong lòng cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác không thoải mái nào đó.

Đôi mắt của Tô Hồng Tụ rất giống Thục phi, mà tất cả nữ nhân giống Thục phi đều sớm bị Sở Dật Đình đánh ấn ký dâm tiện vô sỉ lên.

Mới vừa thấy Tô Hồng Tụ vui mừng hớn hở theo tiểu nhị vào phòng bếp, trong lòng Sở Dật Đình có một ý niệm duy nhất chính là chẳng lẽ yêu tinh kia được ghi lại trên sách cổ, yêu tinh dâm dục đặc biệt hút tinh khí nam nhân?

Nếu thật sự như thế, đợi lát nữa nhất định là một mình nàng ra ngoài, nam nhân bị nàng hút tinh khí nhất định sẽ không ra ngoài theo nàng.

Nếu có thể nhận biết nàng là yêu thú kia, hắn có thể cùng thuật sĩ trong cung dùng biện pháp hàng phục nàng.

Mặc dù Sở Dật Đình nghĩ vậy, nhưng trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ và tiểu nhị vào phòng bếp, đầy trong đầu đều là chuyện xấu xa về Tô Hồng Tụ và tiểu nhị của tiệm giống như Thục phi và thống lĩnh thị vệ đã làm, Sở Dật Đình cảm giác giống như có một thanh đao sắc bén nhọn đâm vào ngực hắn, cho dù hắn không ngừng ngầm tự báo cho mình, không nên quản nàng, không nên để ý nàng, nàng chỉ là một con yêu thú hắn định bắt, ngoài

https://thuviensach.vn

ra không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, nhưng ngực của hắn vẫn đau giống như xé rách, mỗi một tấc mỗi một phần đều giống như bị đặt trên thớt, băm nát bấy.

Hắc Tháp không biết, ngay một khắc trước khi giọng nói vui vẻ ngọt ngào của Tô Hồng Tụ truyền ra từ phòng bếp, Sở Dật Đình dùng ánh mắt đè nén khổ sở nhìn hắn, Sở Dật Đình gần như không kiềm chế được bản thân, rút kiếm vọt vào phòng bếp chỗ Tô Hồng Tụ đứng.

May mà không lâu lắm, Tô Hồng Tụ và tiểu nhị một trước một sau ra khỏi phòng bếp.

Tô Hồng Tụ mặt mày hớn hở, hai má đỏ bừng, tay nhỏ bé phấn trắng xách theo một sọt lớn trái vải thật to, vừa nhìn đã biết, nàng đi theo tiểu nhị vào phòng bếp, hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Sở Dật Đình lúc trước.

“Cám ơn ngươi! Ngươi là một người tốt!”

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ bừng nói tiếng cám ơn với tiểu nhị, mới vừa rồi nàng đưa thỏi bạc cho tiểu nhị, nhưng như thế nào tiểu nhị cũng không chịu thu bạc của nàng, còn đưa tất cả trái vải trong phòng bếp cho nàng.

Thật tốt, xem ra không phải toàn bộ người đều giống như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, vẫn là Hồ Cửu ca nói đúng, thế gian cũng có người tốt.

“Không khách khí, không biết tên họ cô nương là gì? Nhà ở phương nào? Hiện giờ sắc trời đã tối, nếu cô nương không ngại, có thể ở tại nhà kẻ hèn này trú tạm một đêm.”

Tiểu nhị nói vô cùng dịu dàng, thực khách xung quanh nghe tiểu nhị nói, rối rít nghiêng đầu đi, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn về hai người.

https://thuviensach.vn

Không nhìn ra! Ngày thường tiểu nhị này lộ vẻ dịu dàng đần độn, lại có thủ đoạn đối phó với nữ nhân như vậy, không phải hắn đang bắt nạt cô nương người ta trẻ người non dạ sao? Một hoàng hoa đại khuê nữ, đến nhà nam nhân ở một đêm, nào còn gì gọi là trong sạch, trừ gả cho nam nhân kia, làm gì có con đường thứ hai có thể đi?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dừng đũa, vừa hâm mộ, vừa bội phục nhìn tiểu nhị.

“Tốt quá, đúng là ta không nhận được đường về nhà...”

Tô Hồng Tụ còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe được bên cạnh bắn tới giọng nói lạnh lẽo: “Câm mồm! Ngu ngốc mù quáng, ngu xuẩn ngốc nghếch!”

Một tiếng mắng chửi người này cực kỳ nghiêm nghị, chúng thực khách bị âm thanh này làm hoảng hốt, kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía nam tử đầu mang nón che mặt sau lưng Tô Hồng Tụ, khí thế kinh người.

Nam tử mặc bộ đồ đen, mặc dù dùng nón che mặt che cực kỳ diện mạo, nhưng vẫn không giấu được một thân huyết sát chi khí hoa mỹ mà cao quý.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Cứu Nàng Một Lần (2)

Sở Dật Đình thô bạo đưa tay, hung hăng kéo Tô Hồng Tụ ra sau lưng, khoảnh khắc khi tay phấn trắng tinh tế nhỏ bé xương cốt rõ ràng bị bàn tay màu lúa mạch bao trong lòng bàn tay, Tô Hồng Tụ kinh ngạc trong lòng, cặp mắt quyến rũ mở to kinh ngạc quét qua Sở Dật Đình, cũng không giãy giụa, cũng không lên tiếng.

Trong chớp mắt khi Sở Dật Đình đưa tay túm lấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng tiếng lòng hắn.

Khốn kiếp! Lại dám lừa nàng! Nếu có người dám đả thương nàng, ta nhất định sẽ chặt người nọ làm trăm mảnh, nghiền xương thành tro!

Tô Hồng Tụ không khỏi trừng lớn mắt, mang theo điểm hoài nghi, lại hết sức không hiểu nhìn về phía Sở Dật Đình.

Không phải hắn vẫn muốn làm thế nào để tóm nàng trở về sao? Mới vừa rồi, trong nháy mắt khi nàng và tiểu nhị kề vai đi từ phòng bếp ra, nàng còn nghe trong lòng hắn nghĩ: Nàng không phải yêu tinh dâm dục, thuật sĩ trong cung có thể không đối phó được nàng, ta phải bớt thời gian đi một chuyến lên núi Khung Lung, hỏi sư phụ xem làm thế nào để bắt được yêu tinh này.

Nhưng mà, khi nàng đồng ý về nhà cùng tiểu nhị, khi nàng vui vẻ ra mặt đưa tay về phía tiểu nhị, ý nghĩ trong lòng Sở Dật Đình lập tức thay đổi, ngược lại lo lắng và sốt ruột nóng rực như núi lửa phun trào bộc phát từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Thế tới của quan tâm này hung hãn, hoàn toàn không thể che giấu, giống như một luồng nhiệt dồn dập, xuyên qua cái nắm tay của hai người, đánh thẳng vào trái tim ngây thơ mê hoặc của Tô Hồng Tụ.

Thật kỳ quái. Từ khi nàng ra đời cho đến bây giờ, toàn bộ năm trăm năm, trừ Hồ Cửu ca, cho tới bây giờ Tô Hồng Tụ chưa bao giờ đọc được kịch liệt như thế từ trong lòng bất kỳ ai, quan tâm và sầu lo nóng đến mức gần như đả thương nàng.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Sở Dật Đình chắn trước người mình, lưng cao lớn bền chắc như ngọn núi, trong lòng đột nhiên bị nhét đầy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói những gì.

Sở Dật Đình vẫn không nhúc nhích chặn trước người Tô Hồng Tụ, lực bàn tay hắn giống như thứ gì bảo vệ, vững vàng siết chặt bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng mềm như phấn của Tô Hồng Tụ.

Mắt tiểu nhị thấy mỹ nhân nhi mềm mại sắp vào tay, lại đột nhiên bị người cắt đứt, sinh lòng không vui, híp mắt, lạnh lùng nhìn Sở Dật Đình trước mặt: “Vị này là?”

Sở Dật Đình vốn lười pha trò với đối phương, vung tay, “Xoạt” một cái rút bội kiếm bên hông: “Cút! Lần sau đừng để ta nhìn thấy ngươi!”

Động tác của Sở Dật Đình vô cùng kịch liệt, lúc rút kiếm lơ đãng kéo nón che mặt trên đầu xuống, giây phút khi dung nhan tuấn mỹ vô song xuất hiện trong mắt mọi người, trong quán vịt nướng lập tức vang lên tiếng hút khí, một nhóm lớn chúng thực khách lại đỏ mặt.

Sau khi tiểu nhị thấy mặt chân thật của Sở Dật Đình, hơi kinh ngạc, thầm nghĩ sao lại là tên tiểu tử này.

Lúc trước hai người đã từng gặp nhau một lần ở trạm dịch, tiểu nhị cũng không ngụy trang nữa, chắp tay về phía Sở Dật Đình, hơi mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

“Thì ra là Lục Vương gia, tại hạ đường đột, tại hạ cũng không biết cô nương này là người của Vương gia, thất kính thất kính.”

Tiểu nhị ở bên kia cúi người chắp tay thi lễ với Sở Dật Đình, nhưng Sở Dật Đình lại không hề nhìn hắn một cái nào, kéo tay Tô Hồng Tụ, không nói hai lời, kéo theo nàng lôi ra tiệm vịt quay.

Tiểu nhị ở phía sau si ngốc nhìn, mãi cho đến khi hai bóng người một cao một thấp, một lớn một nhỏ này hoàn toàn biến mất ở góc đường, hắn vẫn chưa thỏa mãn, lưu luyến, “Xoẹt” một tiếng mở ra cây quạt vẫn giấu trong tay áo, than thở phe phẩy quạt đi vào phía sau.

Động tác phong lưu không vào khuôn phép này, cử chỉ cao quý tao nhã này, nào giống như tiểu nhị giúp việc ở tiệm vịt quay? Rõ ràng là một công tử phong độ lịch lãm trong thời buổi hỗn loạn.

Thì ra tiểu nhị này vốn không phải là tiểu nhị gì cả, mà là Tả tướng tiếng tăm lừng lẫy của Đại Chu, cũng chính là thúc thúc của Phong Lăng Thiên, Phong Ngạo Thiên.

Có rất ít người biết, sau khi hạ triều, Phong Ngạo Thiên sẽ đến tiệm vịt quay nổi danh nhất kinh thành làm tiểu nhị.

Hắn không chỉ làm tiểu nhị ở tiệm vịt quay, chỉ cần Hoàng huynh của hắn – Hoàng đế Đại Chu cần, hắn cũng có thể là tiểu nhị kỹ viện, cũng có thể là tiểu nhị tiệm trà.

Có rất ít người biết, trừ là Tả tướng Đại Chu, Phong Ngạo Thiên còn phụ trách một ngàn ba trăm tên ám vệ trong ngoài kinh thành.

Hôm nay Phong Ngạo Thiên xuất hiện ở tiệm vịt quay này, chính là vì thăm dò hành trình của Thái tử Phong Lăng Thiên.

https://thuviensach.vn

Biết được Phong Lăng Thiên đã hồi kinh, Phong Ngạo Thiên vốn định hồi cung, nhưng không ngờ đang về phòng gỡ bỏ đồ ngụy trang, vừa vặn gặp Tô Hồng Tụ.

Nhớ tới Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt trần, mặt không chút tâm cơ, nhớ tới vừa rồi mình cầm tay nàng, lòng bàn tay mềm mại cảm xúc tinh tế, chẳng biết tại sao, trái tim Phong Ngạo Thiên đột nhiên đập mạnh và loạn nhịp.

Kể từ khi Hoàng huynh của hắn giao cho hắn chức trách tổng quản ám vệ, Phong Ngạo Thiên đã sớm thành thói quen gặp dịp thì chơi, lật lọng dễ trở mặt.

Hắn đã từng liên tiếp bảy ngày, cực nhọc ngày đêm, một tấc cũng không rời, chăm sóc Lương Diễm Diễm hoa khôi đầu bài của Thúy Hồng lâu, đơn giản chỉ cần trái tim của băng sơn đại mỹ nhân Kinh thành thất lạc trên người hắn, liên tiếp tiết lộ rất nhiều tình báo quan trọng của đại thần trong triều.

Hắn đã từng núp trong phe phản loạn ở Kinh thành, xưng huynh gọi đệ với thủ lĩnh, liều mình kết giao, nhưng trong giai đoạn quan trọng nhất thì bán đứng đối phương, một lưới bắt hết những người trong phe phản loạn coi hắn như bằng hữu, như huynh đệ, thậm chí coi như người thân.

Phong Ngạo Thiên vốn cho rằng mình sớm không tim.

Dù mới vừa rồi lúc dụ dỗ Tô Hồng Tụ, hắn cũng chỉ nghĩ đơn giản trong lòng, dáng dấp nữ nhân này thật xinh đẹp, giọng nói cũng dễ nghe, bởi vì hắn vẫn bận rộn làm việc cho Hoàng huynh, đến nay còn chưa lấy vợ, hôm nay không dễ dàng gì nhìn trúng một người, không bằng lấy nàng về nhà.

Phong Ngạo Thiên cho rằng mình đối với Tô Hồng Tụ không gì hơn cái này. Vì vậy khi Tô Hồng Tụ bị Sở Dật Đình lôi đi, Phong Ngạo Thiên không ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, chuyện gì xảy ra?

Phong Ngạo Thiên ngơ ngác nhìn tay phải của mình, tay vừa cầm tay nhỏ bé tinh tế mềm mại trắng như phấn của Tô Hồng Tụ, nó vừa che chở bao dung trong lòng bàn tay tay nhỏ bé như châu như bảo, giống như bảo vật dễ vỡ nhất trân quý nhất trên thế gian này.

Chẳng qua chỉ buông tay nàng ra mà thôi.

Vì giúp Hoàng huynh vững chắc giang sơn Đại Chu, cả đời Phong Ngạo Thiên hắn buông tay ra nhiều, có nam nhân, có nữ nhân, tinh tế, thô ráp, có bằng hữu của hắn, thậm chí có cả huynh đệ dưới tay hắn.

Nhưng mà, chưa bao giờ có đôi tay nào cho hắn cảm giác như vậy.

Chẳng qua chỉ buông lỏng tay một cái mà thôi.

Vì sao tay của hắn lại đang không ngừng run rẩy?

Vì sao tay của hắn lại một mực không ngừng co quắp, nó tổn hại ý chí của hắn, nắm chặt hết lần này đến lần khác, giống như cố gắng nắm bắt thứ gì đó, giống như lưu luyến không dứt cảm giác mới vừa rồi, nhưng lại thất bại hết lần này đến lần khác, mỗi lần thất bại, nó lại khổ sở co rút một trận, cùng lúc đó, lòng Phong Ngạo Thiên giống như bị một thanh đao sắc bén nhọn đâm trúng, chia năm xẻ bảy, đau đớn sụp đổ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Rễ Tình Đã Sớm Đứt (1)

Động tác của Sở Dật Đình quá mức thô bạo, Tô Hồng Tụ bị hắn lôi kéo không buông, lảo đảo theo phía sau, có mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống.

Hiện giờ nàng cực kỳ hối hận, ban đầu Hồ Cửu ca muốn nàng cùng học yêu pháp với ca ấy, tại sao nàng lại lười biếng không học chứ?

Nếu như nàng cũng học xong một thân vô cùng cường hãn của Hồ Cửu ca, yêu thuật nghịch thiên, hiện giờ, nàng chỉ cần khẽ động đầu ngón tay là có thể đánh văng Sở Dật Đình ra, mới sẽ không để cho hắn kéo nàng đến lảo đảo.

Tô Hồng Tụ vốn định kêu Sở Dật Đình buông tay, nhưng nàng lại lảo đảo đi theo phía sau Sở Dật Đình, trong mắt phản chiếu đầy là bóng lưng cao lớn rắn rỏi của hắn, trong lòng không tự chủ dâng lên cảm giác rất quen thuộc, giống như trước đây thật lâu, mình cũng đã từng bước chân không ổn theo đuổi sau lưng một nam nhân khác, nam nhân kia cũng giống như Sở Dật Đình, hờ hững, chẳng thèm ngó tới.

Nam nhân kia rốt cuộc là ai? Tại sao khi nàng nghĩ tới nam nhân kia thì trong lòng tràn đầy, giống như có vật gì đó muốn tràn ra ngoài, nhưng lại cứ hỗn độn thoáng hiện chua xót đau đớn, phảng phất giống như có một bàn tay vô hình túm chặt lấy trái tim nàng, khó chịu để cho nàng thở không nổi?

Tô Hồng Tụ khổ cực suy nghĩ, mãi vẫn không nhớ ra trừ Hồ Cửu ca, mình còn từng biết nam nhân nào.

https://thuviensach.vn

Thôi, mặc kệ người nam nhân kia là ai, hắn nhất định không thể là Sở Dật Đình.

Mặc dù trí nhớ kia hết sức mơ hồ, xa xôi đến Tô Hồng Tụ gần như nhớ không rõ, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn có thể cảm thấy, nam nhân nàng từng theo sau vốn không phải người, mà là một yêu.

Yêu khí trên người nam nhân này còn nặng hơn Hồ Cửu ca, thậm chí có thể bao trùm tam giới, âm khí mạnh mẽ của nam yêu trên tất cả yêu tiên.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ hồi lâu, sau vẫn không nhớ ra người như thế, quyết định không suy nghĩ thêm nữa, hết sức chuyên chú nhìn phong cảnh hai bên đường.

Thật thú vị, không biết tên đường này là gì, hai bên bày đầy quầy hàng, có tượng đất, có bán mứt quả, cũng có bán mèo nhỏ chó nhỏ, động vật nhỏ.

Tô Hồng Tụ lần đầu làm người, thấy cái gì cũng mới mẻ, nhìn cái gì cũng chơi tốt, không khỏi thả chậm bước chân, mặt tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh sáng lúc chạng vạng tối chiếu trên người Sở Dật Đình, giống như phủ thêm một tầng sắc vàng sáng chói. Mặc dù cách một tầng màn che thật dày, Tô Hồng Tụ vẫn có thể thấy, gương mặt tuấn tú của Sở Dật Đình cau chặt, khóe mắt đuôi mày vẫn là chán ghét và không chịu được.

Nhưng dù cho thế, hắn vẫn thả chậm bước chân theo Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ tiến tới trước người bán mứt quả mua kẹo hồ lô, Sở Dật Đình dừng bước chân, cau mày đợi nàng.

Tô Hồng Tụ tiến tới tiệm nhỏ bán mèo mèo chó chó vòng tới vòng lui, mặc dù Sở Dật Đình lộ vẻ chán ghét, nhưng vẫn đứng sau lưng nàng, không

https://thuviensach.vn

biến sắc mà chặn dòng người chật chội giúp nàng.

Trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi vui mừng, họ Sở này, cũng không xấu như trước kia nàng nghĩ.

Hắn chỉ hơi không biết lượng sức mình, giờ nào phút nào cũng nghĩ tới phải bắt nàng về Đại Lương.

Nên biết, Sở Dật Đình là người, mà Tô Hồng Tụ nàng là yêu, cho dù không đông đảo, sao yêu có khả năng bị người bắt được? Tùy tiện dùng thuật biến thân có thể chạy trốn

Nghĩ như vậy, cho nên Tô Hồng Tụ cũng không cảm thấy bị Sở Dật Đình nắm tay là khó chịu đến cỡ nào, dù thế nào đi nữa, hắn không bắt được mình, hắn thích túm thì túm, lôi kéo dù chặt thế nào, nàng biến hóa một cái cũng có thể biến đi.

Tô Hồng Tụ đi dạo chơi, không lâu lắm trong ngực đã ôm đầy đồ ăn vặt mua được và vài món đồ nàng định chuyển đến nhà mới, dáng vẻ vui mừng hớn hở, hài lòng chọc cho Sở Dật Đình mặt đen, liên tiếp trợn mắt nhìn nàng vài lần.

Rốt cuộc nàng thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu? Rót cuộc nàng có biết vừa rồi thiếu chút nữa nàng bị lừa không? Hắn vừa mới cứu nàng ra khỏi miệng hùm, nàng thì tốt rồi, không có một chút ý thức nguy cơ nào, chỉ chớp mắt đã vui vẻ như vậy.

Tô Hồng Tụ vừa đi vừa nghỉ, thấy cái gì cũng đẹp mắt, thấy tiệm hàng gì cũng mới mẻ, không lâu lắm, đồ trong ngực đã nhiều đến không bỏ xuống được rồi.

Nàng liếc nhìn hai bên, hình như con đường này dành riêng cho người đi bộ, trên đường vốn không có xe ngựa hoặc cỗ kiệu cho mướn.

https://thuviensach.vn

Nhưng đồ quá nhiều, nàng thật sự không ôm được.

Tô Hồng Tụ nghiêng đầu nhìn Sở Dật Đình vẫn đi theo nàng. Nhìn dáng vẻ hắn thật sự có hơi sức, vung ống tay lên, phía dưới còn có thể nhìn thấy bắp thịt căng đầy, vóc dáng không sai biệt lắm cũng cao hơn người đi đường nửa cái đầu.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn, mắt to sáng lên, đi tới bên cạnh Sở Dật Đình, ào một tiếng, ném tất cả các thứ trong ngực cho Sở Dật Đình.

“Ta ôm không nổi, ngươi ôm giúp ta một chút.” Sở Dật Đình cau mày nhìn Tô Hồng Tụ, cái gì gọi là một chút, rõ ràng ném toàn bộ gì đó cho hắn.

Sở Dật Đình cũng không nói gì, dừng bước, tìm một mảnh đất trống, rào một tiếng ném toàn bộ đồ Tô Hồng Tụ cố gắng nhét vào cho hắn xuống đất.

Tô Hồng Tụ không chịu! Những thứ này đều là bảo bối do nàng ngàn chọn vạn tuyển, khó khăn lắm mới chọn trúng!

Tô Hồng Tụ bĩu môi, chạy đến mảnh đất trống này, ngồi xổm xuống, bắt đầu nhặt từng món đồ bị Sở Dật Đình vứt bỏ.

Nhưng đồ thật sự quá nhiều, mỗi một lần Tô Hồng Tụ nhặt lên cái này, món đồ khác lại trượt ra khỏi ngực nàng.

Tô Hồng Tụ gấp đến không xong, đứng ở đằng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt long lanh nhìn Sở Dật Đình.

Sắc mặt Sở Dật Đình kém hơn rồi, hắn nhíu mày, khẽ mắng một tiếng, lại cất bước trở lại bên cạnh Tô Hồng Tụ, động tác thô bạo ôm toàn bộ đồ trong ngực Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lập tức hả hê, hất mặt, cười trộm ở chỗ Sở Dật Đình không thấy.

Mặc dù pháp thuật của nàng không tốt, nhưng mà, Hồ Cửu ca đã dạy nàng, đến nhân gian, nếu đụng phải nam tử loài người, thật sự đấu không lại hắn, thì rớt nước mắt với hắn.

Hồ Cửu ca nói Hồ tộc trời sinh có mị thuật, nam nhân ở nhân gian, không một ai không bị nước mắt của Hồ tộc đả động.

Vẫn là Cửu ca lợi hại, dạy nàng biện pháp có ích như vậy.

Đang vui mừng, nhưng không ngờ bị Sở Dật Đình túm cánh tay, hết sức thô bạo kéo qua.

Sở Dật Đình nghiêng mặt, tròng mắt lạnh lẽo xuyên qua màn che vừa dày vừa nặng, lạnh lùng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

“Có phải ngươi cho rằng ta không biết người giở trò đùa bỡn nham hiểm? Ta cảnh cáo ngươi! Ngươi còn cười nữa, ta sẽ ném toàn bộ những thứ đồ này trên đường cái!”

Sở Dật Đình vừa dứt lời, cũng không để ý đến Tô Hồng Tụ đang ngạc nhiên, bỏ lại nàng, hai ba bước đã hòa nhập vào trong dòng người hối hả.

Còn dư lại một mình Tô Hồng Tụ bị chen chúc trong đám người, hết sức sửng sốt ngạc nhiên.

Không phải chứ, chẳng lẽ biện pháp Cửu ca dạy nàng không đúng? Hay nói pháp thuật của nàng thật sự quá nát, ngay cả mị thuật trời sinh của Hồ tộc cũng không làm được?

Tô Hồng Tụ nóng nảy, nàng nhón chân lên liều mạng nhìn vào trong đám người, nhưng mà, nào còn nhìn thấy bóng dáng Sở Dật Đình?

https://thuviensach.vn

Lần này hỏng rồi, nàng không biết đường về nhà.

“Sở Dật Đình, Sở Dật Đình! Ngươi ở đâu? Đừng ném ta lại, chờ ta một chút, Sở Dật Đình!”

Tô Hồng Tụ lo lắng kêu, chui vào trong đám người, giống như tìm kiếm Sở Dật Đình loạn xì ngầu khắp nơi.

Thật ra Sở Dật Đình không đi xa, hắn ngồi yên ổn trước tiệm hoành thánh cách chỗ Tô Hồng Tụ không xa, chỉ có điều, hắn ngồi, mà không đứng, lúc Tô Hồng Tụ tìm hắn, lại không ngừng nâng đầu lên tìm kiếm nam nhân bóng dáng cao lớn.

Tìm thật lâu, thật vất vả, sắc trời đã tối, phần lớn người đi đường đã tản đi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tô Hồng Tụ mới nhìn thấy Sở Dật Đình ngồi trước tiệm hoành thánh đưa lưng về phía nàng.

“Sở Dật Đình!”

Tô Hồng Tụ kêu một tiếng, giống như thấy cứu tinh, lập tức xông tới, bàn tay nhỏ bé trắng như phấn xoẹt một cái chui vào trong lòng bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Chủ tiện hoành thánh không nhìn thấy, Tô Hồng Tụ cũng không nhìn thấy, khi nàng vội vội vàng vàng, vô cùng hoảng sợ đưa tay đi cầm bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình, khuôn mặt bị nón che kín của Sở Dật Đình, dần dần hiện lên nụ cười.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Rễ Tình Đã Sớm Đứt (2)

Tô Hồng Tụ khó khăn lắm mới tìm được Sở Dật Đình, nàng mệt mỏi thở không ra hơi, mặt ửng đỏ, bụng cũng không chịu thua kém kêu ục ục.

Nàng đảo tròn mắt, vừa đáng thương, vừa chờ đợi, sóng mắt trông mong nhìn về phía tô hoành thánh nóng hổi bên tay Sở Dật Đình.

Ngửi thơm quá, hình như là mùi thịt gà, hơn nữa còn là gà rừng đuôi đỏ nàng thích ăn nhất.

Kể từ khi biến thành người, Tô Hồng Tụ chưa từng ăn gà rồi, nhớ ngày đó khi nàng còn là hồ ly, một ngày phải ăn ít nhất ba con gà.

Có thể nghĩ, hiện giờ nàng có bao nhiêu thèm ăn.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình, hắn vẫn không gỡ nón che mặt xuống, xem ra, dường như hắn không đói bụng, dường như không có ý tứ ăn tô hoành thánh này.

Tô Hồng Tụ thật sự không nhịn nổi, cẩn thận, lén lén lút lút thò tay nhỏ bé tinh tế trắng như phấn về phía tô hoành thánh nóng hổi kia.

“Bốp” một tiếng, tay nhỏ bé vừa mới chạm đến bên cạnh cái tô, không biết từ đâu thò ra đôi đũa, đập mạnh một cái lên tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn.

“A!” Tô Hồng Tụ kêu một tiếng, lập tức rút tay về, đáng tiếc đã muộn, trên mu bàn tay nàng đã mạnh mạnh mẽ mẽ trúng một đũa của Sở Dật

https://thuviensach.vn

Đình, lập tức đỏ một mảng lớn.

Lần này tốt rồi, tròng mắt to quyến rũ câu người của Tô Hồng Tụ lập tức vừa đỏ vừa ướt một mảng lớn, bên trong đầy lệ sáng ngời, chỉ lát nữa sẽ thành chuỗi lăn ra.

Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, hắn không nghĩ đến da Tô Hồng Tụ lại non như vậy, vừa rồi rõ ràng hắn đã thả lỏng lực, chỉ khẽ đánh một cái, mu bàn tay mềm mại trắng nõn lại đỏ cả lên, sưng một mảng lớn.

Tầm mắt Sở Dật Đình lẳng lặng dừng trên mu bàn tay bị thương của Tô Hồng Tụ, đau đớn quen thuộc lại bắt đầu lật khuấy ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn, giống như lúc trước hắn trơ mắt nhìn Thục phi rời hắn mà đi, giống như vừa rồi lúc đang ở trong tiệm vịt quay, hắn trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ bị Phong Ngạo Thiên lừa gạt.

Có một khoảng thời gian rất dài, Sở Dật Đình không nói chuyện, chỉ có một mình Tô Hồng Tụ ở đó nói nhỏ, không ngừng chửi rủa.

“Hừ, hẹp hòi, không phải chỉ là một tô hoành thánh sao, nhường cho ta thì như thế nào? Đường đường là lục Vương gia, keo kiệt như vậy, ngay cả tô hoành thánh cũng không chịu tặng cho người khác ăn.”

Tô Hồng Tụ nào biết, khi Sở Dật Đình cùng chỗ với nàng, mỗi lần liếc mắt nhìn nàng, trong lòng giống như đao cắt, đau như cắt không dứt.

Nhưng nếu hôm nay người ở trước mặt hắn không phải là Tô Hồng Tụ, nếu như đôi mắt của Tô Hồng Tụ không cố tình giống Thục phi như đúc, đừng nói một tô hoành thánh, mười tô, trăm tô hắn cũng có thể cho.

Nhưng Thục phi giống như một cây gai đâm vào trong lòng Sở Dật Đình, giờ khắc nào người đều ở đây nhắc nhở hắn, cảnh cáo hắn, không được động lòng với nữ nhân, ngàn vạn lần không được động lòng với nữ nhân tướng mạo đẹp đẽ lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Hắn không chịu nổi hậu quả động lòng này, hắn không muốn trải qua một lần đau đớn bị người vứt bỏ, trái tim bị nghiền nát bấy, bị người ném xuống đất, hung hăng chà đạp.

Cuối cùng Sở Dật Đình vẫn không tặng tô hoành thánh kia cho Tô Hồng Tụ, hắn cũng không ăn tô hoành thánh kia, mà lẳng lặng chờ nó lạnh đi, cuối cùng dính lại thành một đống, không có cách nào cho vào miệng.

Tô Hồng Tụ trơ mắt nhìn Sở Dật Đình đổ tô hoành thánh nhão nhoét kia vào trong thùng nước gạo, chút ấn tượng tốt với hắn vừa mới bay lên lập tức tan thành mây khói, không còn bóng dáng.

Gì chứ, thật sự chưa bao giờ gặp một người hẹp hòi quá đáng như vậy, rõ ràng bản thân không đói bụng, lại không ăn, cũng không nguyện ý tặng cho người khác ăn.

Hừ, xem ra vừa rồi nàng đã nghĩ hắn tốt quá, hắn vốn giống như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, tất cả đều không phải đồ tốt.

Tô Hồng Tụ nóng giận, định xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Sở Dật Đình.

Không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe Sở Dật Đình đột nhiên nói sau lưng nàng: “Cầm cái này, về sau lúc ra cửa bôi một chút lên mặt, vật này có thể khiến cho da mặt nàng biến thành đen, nhìn sẽ không nổi bật nữa. Đừng ngu ngốc nữa, dùng khuôn mặt này của nàng ra cửa.”

Sở Dật Đình nói xong, xoay bả vai Tô Hồng Tụ lại, nhét một bọc thuốc dùng lá sen bao lấy.

Mùi thuốc bột ngửi thật thúi, giống như mùi cá chết nát vụn, Tô Hồng Tụ không vui, buông tay nhỏ bé ra, bộp một tiếng ném bột thuốc xuống đất.

“Ta không muốn, ai mà thèm đồ của ngươi, ngửi thật thúi.”

https://thuviensach.vn

“Nhặt lên! Cầm lấy! Đừng tưởng rằng mỗi lần ta đều kịp thời xuất hiện! Về sau gặp lại chuyện như hôm nay, sẽ không ai tới cứu nàng!”

Sở Dật Đình nghiêm nghị nói, hắn khom lưng nhặt bao lá sen Tô Hồng Tụ ném xuống đất lên, lại thô bạo nhét một lần nữa vào trong ngực nàng.

Tô Hồng Tụ hơi kỳ quái, Sở Dật Đình một mực bảo hôm nay nàng gặp nguy hiểm, nhưng rốt cuộc nàng gặp nguy hiểm gì? Sao nàng tuyệt đối không biết?

Cũng khó trách Tô Hồng Tụ không cảm thấy được, nếu đổi thành người khác, cho dù là ai, cũng chạy không thoát được thuật độc tâm nàng đã tu luyện ba trăm năm, sớm dày công tôi luyện *.

(*) lô hỏa thuần thanh: tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thục của học vấn, kĩ thuật... (Lạc Việt)

Nhưng vừa rồi nàng lại cố tình gặp phải Phong Ngạo Thiên, Phong Ngạo Thiên là ai? Hắn làm do thám cho Chu đế vài chục năm, sớm đã thành thói quen che giấu tâm sự của mình, thậm chí, có rất nhiều lúc, trong lòng hắn nghĩ, cùng với hành động hắn chân chính làm, hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, đi ngược lại.

Chỉ có lừa gạt mình, mới có thể lừa gạt người khác, Phong Ngạo Thiên chính là như vậy, trong vài chục năm gần như giải quyết tất cả họa ngầm trong ngoài Kinh thành cho Chu đế.

Vừa rồi Phong Ngạo Thiên lừa gạt Tô Hồng Tụ về nhà cùng hắn, trong lòng nghĩ thật ra chỉ mời nàng về ở một buổi tối, ngày hôm sau tìm người đưa nàng về nhà, Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng tiếng lòng Phong Ngạo Thiên như vậy, vì vậy nàng không thấy có chút cảm giác không ổn nào.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nào có biết, Phong Ngạo Thiên quen giở trò lửa gạt, ngay cả ý nghĩ trong lòng cũng là giả.

“Ta nói không cần, ai thèm ngươi giả mù sa mưa!”

Tô Hồng Tụ khó chịu trong lòng, nàng nhớ rõ ràng vừa rồi Sở Dật Đình đánh nàng một đũa, Sở Dật Đình cho nàng đồ, nàng nào chịu lấy?

Lập tức ném bọc lá sen xuống đất.

Sở Dật Đình rốt cuộc nổi giận, vỗ mạnh cái bàn, loảng xoảng một tiếng, khiến cho chén đĩa ly trà trên bàn bể một mảng lớn: “Ngu xuẩn! Rốt cuộc nàng có não hay không? Nàng trưởng thành như vậy, lại là nữ tử, nàng cho rằng nàng ra ngoài đi dạo một vòng, còn có thể bình an trở về!? Cầm lấy thuốc, không cho vứt nữa!”

Sở Dật Đình nghiêm nghị với Tô Hồng Tụ, trong lòng Tô Hồng Tụ lại mâu thuẫn với hắn. Cái gì gọi là nàng không có đầu óc? Nàng là yêu, không phải là người, gặp phải nguy hiểm, sẽ biến thân chạy đi, có gì phải sợ?

Hơn nữa, nếu thật sự muốn bàn đến không tốt bụng với nàng, bản thân Sở Dật Đình không phải cũng coi như là một người? Mỗi lần nàng gặp phải hắn, hắn đều suy nghĩ làm thế nào để tóm nàng trở về. Tại sao nàng phải tin tưởng hắn, nhận đồ của hắn?

Thật ra thì Sở Dật Đình hoàn toàn có thể bình tĩnh hòa nhã đưa thuốc cho Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cũng sẽ không sinh lòng không vui với thái độ của hắn.

Nhưng đời này Sở Dật Đình lại ghét nhất chính là nữ nhân trưởng thành giống Thục phi, tự nhiên không có vẻ mặt vui mừng với Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lần đầu làm người, Vệ Thập Nhị đáng ghét kia, kể cả phụ thân là Thừa tướng đáng ghét hơn cũng chưa từng mắng nàng, hôm nay hết lần này đến lần khác bị Sở Dật Đình mắng đến máu chó ngập đầu. Sao trong lòng Tô Hồng Tụ có thể sảng khoái?

Lập tức bất chấp tất cả, xoay người đoạt lại toàn bộ đồ trong ngực Sở Dật Đình, dùng yêu thuật để cho chúng không rớt xuống, giống như một trận gió chạy đến cuối phố, chặn một chiếc xe ngựa ngồi lên.

Sở Dật Đình trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ rời khỏi hắn, khoảnh khắc khi vạt áo màu trắng như tuyết xẹt qua bên cạnh hắn, tim hắn giống như đang sống sờ sờ bị người xé rách thành hai nửa, giống như có người thò tay vào trong ngực hắn, móc đi tim hắn còn đang sống.

Máu tươi đầu đìa, máu thịt chia lìa, đau nhức để cho cặp mắt hắn nhiễm đỏ trong nháy mắt, thiếu chút nữa khiến cho hắn không kiềm chế được, đưa tay ra tóm chặt lấy Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà cuối cùng hắn không làm, hắn chỉ thoáng giơ tay về phía Tô Hồng Tụ, rồi nhanh chóng nhắm mắt, không nghe không nhìn, cả người cũng cứng thành tảng đá.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gặp Lại Tôn Kiệt (1)

Tô Hồng Tụ giận dỗi lên xe ngựa, lúc này mới phát hiện trong ngực mình còn ôm bọc lá sen Sở Dật Đình cố gắng nhét cho nàng.

Hừ, ai mà thèm hắn giả mù sa mưa? Không có việc gì mà ân cần, thì không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Tô Hồng Tụ vén rèm xe lên, không chút suy nghĩ, ném bao lá sen ra ngoài.

Tay ngọc thon thon nhẹ nhàng linh hoạt nâng lông cừu vừa dày vừa nặng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp chìm trong hào quang màu vàng, trong nháy mắt đó, thời gian ngừng lại, không một âm thanh, tất cả người trên đường đều dừng bước chân, nín thở, đồng loạt đưa mắt nhìn nữ tử tướng mạo xinh đẹp vô song ở trong xe ngựa.

Nữ tử xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, chỉ thoáng nhấc màn xe, lộ nửa mặt ra bên ngoài, hào quang huyền ảo như sương mù giống như phóng ra bốn phía vạn tia sáng rực rỡ.

Ánh sáng rực rỡ này không lầm bắn trúng trái tim từng người đi trên đường, cho dù người ta già, trẻ, nam, thậm chí nữ.

Ngực tất cả mọi người bắt đầu đập thình thịch trong nháy mắt, có người thật sự không chịu được, chỉ bởi vì cái liếc mắt kinh tâm động phách, mặt lại đỏ ửng, giống như đâm một cái có thể chảy máu.

https://thuviensach.vn

Thậm chí, mấy người tuổi trẻ khí thịnh, khí huyết đầy tràn, thấy khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành tuyệt thế, khó miêu tả khó vẽ lại, lúc này bịt lấy cái mũi đang chảy dài máu tươi.

Nhưng mà, cũng có mấy người ẩn núp trong hẻm nhỏ tối đen ở cuối phố, trên tay mỗi người đều cầm món đồ giống như bức họa, thấy Tô Hồng Tụ trên xe ngựa, ánh mắt những người đó sáng lên, nhanh chóng cúi đầu liếc nhìn bức họa trên tay, trao đổi ánh mắt lẫn nhau đó chính là nàng, xoay người ẩn nấp vào bóng tối trong ngõ nhỏ.

Tô Hồng Tụ vén rèm xe lên hoàn toàn đối diện với Sở Dật Đình.

Cách màn che thật dày, nàng nhìn không rõ mặt của Sở Dật Đình, nhưng lại cảm thấy rõ ràng, khoảnh khắc khi nàng ném bao lá sen ra khỏi xe ngựa, lạnh lẽo và tức giận ở chỗ Sở Dật Đình lan tràn về phía nàng.

Loáng thoáng, Tô Hồng Tụ giống như nghe được, thủ hạ của Sở Dật Đình, người tên Hắc Tháp oán trách: “Gia, nữ nhân kia thật không biết điều. Thuốc này khó có được như thế, Vương phủ chúng ta chỉ có năm bao, gia cho nàng ta một bọc, nàng ta không có một câu cám ơn, lại còn vứt, gia, hạng lòng lang dạ sói như vậy, sau này ngài vẫn nên mặc kệ nàng ta đi!”

Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng, tuy từng câu từng chữ của Hắc Tháp lộ ra khinh bỉ và khinh thường nàng nồng nặc, nhưng chỗ sâu nhất trong nội tâm hắn lại tràn đầy nhiều hơn chính là lo lắng và sầu lo cho Sở Dật Đình.

Phần thành khẩn quan tâm này, giống như vừa rồi trong tiệm vịt quay, thấy nàng chuẩn bị đi cùng Phong Ngạo Thiên, trong lúc vô tình Sở Dật Đình lộ ra tình cảm giống vậy như đúc.

Sở Dật Đình không nói, lẳng lặng đứng một lúc, xoay người rời đi.

Hình như Hắc Tháp hết sức tức giận, trừng mắt liếc Tô Hồng Tụ từ xa xa, lúc này mới vội vội vàng vàng đuổi theo Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi cảm thấy hết sức buồn cười, cả chủ và tớ này, không giải thích được, nhưng giống như oán nàng rồi.

Thật ra thì Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình

không thù không hận, nàng vốn vô ý làm cho quan hệ với hắn cứng ngắc như vậy, lúc trước ở đường dành cho người đi bộ, Tô Hồng Tụ vẫn vừa nói vừa cười với Sở Dật Đình, vẻ mặt ôn hòa.

Nhưng họ Sở này thật sự tự cho là đúng, ý tưởng trong đầu hắn quá làm cho Tô Hồng Tụ không thoải mái.

Một đường Tô Hồng Tụ đều ở bên cạnh Sở Dật Đình, có một khoảng thời gian rất dài, thậm chí hai người còn nắm tay nhau, trong lòng Sở Dật Đình suy nghĩ gì, Tô Hồng Tụ nghe được rõ ràng.

Dáng dấp của nàng và Thục phi thật sự quá giống, nhất là đôi mắt, thoáng nhìn, như sóng như sương, quyến rũ xinh đẹp, lúc nhìn bất kỳ ai, đều giống như muốn nói lại thôi, đưa tình đa tình.

Nhưng cẩn thận mà nhìn nàng chằm chằm, không khó phát hiện trong tròng mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng thật ra giống như băng lạnh ngưng kết, ở đó không hề có chút tình cảm nào.

Dịu dàng chỉ là biểu tượng của nàng, vô tâm mới là bản tính của nàng.

Thục phi không hề để ý đến tình cảm nhiều năm của Lương đế và bà, bỏ trốn cùng người, cho nên cho dù mắt có giống Thục phi thì nàng nhất định lạnh lùng nhạt nhẽo, bạc tình vô nghĩa.

Sở Dật Đình đã nghĩ như thế, cho nên dọc đường đi đều dùng ánh mắt khinh bỉ chán ghét nhìn nàng.

Chuyện này thật quá buồn cười!

https://thuviensach.vn

Thục phi là Thục phi, nàng là nàng, chỉ bởi vì một đôi mắt giống nhau, Sở Dật Đình đánh đồng ấn tượng về nàng và Thục phi. Nàng sao vô tội, sao mà oan uổng?

Thật ra thì Sở Dật Đình không tặng tô hoành thánh cho nàng, thậm chí đánh nàng một đũa, Tô Hồng Tụ cũng không hề cảm thấy tức giận, nhưng dọc đường nghe được tiếng lòng của hắn, Tô Hồng Tụ thật sự không thể nhịn được nữa.

Tô Hồng Tụ hạ mành xe xuống, không suy nghĩ thêm về Sở Dật Đình nữa, hết sức tập trung sửa sang lại đồ chơi mới mẻ nàng đã vơ vét từ trong các cửa hàng dọc đường.

Giỏ hoa nho nhỏ được bện thật tinh xảo, bên trong còn lót một tầng sợi bông thật dày, mặc dù Tô Hồng Tụ đã biến thành người, nhưng dùng pháp lực duy trì thân người này thật sự quá mệt mỏi với nàng.

Hình dáng lớn nhỏ của giỏ hoa vừa đúng, có thể để cho buổi tối khi nàng hiện ra nguyên hình, làm ổ ngủ.

Còn có tã lót màu đỏ, nghe người bán cho nàng nói, hình như dùng để giữ ấm cho con nít mới sinh ra.

Nhưng mà với Tô Hồng Tụ và nói, tã lót nhỏ này vừa vặn để khi nàng biến thành hồ ly, tối mùa đông, nàng có thể cuộn tròn núp trong tã lót ngủ, tã này xem ra thật ấm áp, thật tinh xảo, còn đẹp mắt hơn ổ lông hồ ly mà Cửu ca làm cho nàng nhiều.

Còn có một đống lớn chăn nhỏ, gối đầu nhỏ, đều do Tô Hồng Tụ mua dự bị, dùng lúc chính nàng hiện ra nguyên hình.

Tô Hồng Tụ sờ cái này, xoa cái kia, đang vui mừng, đồ của người quả nhiên tốt, tinh xảo mềm mại gấp trăm ngàn lần đồ của hồ ly, đột nhiên, phu

https://thuviensach.vn

xe ghìm cương ngựa dừng lại, xe ngựa dừng ở một trạm kiểm soát, hình như muốn kiểm tra.

Mấy quan binh lên xe ngựa, lật qua lật lại kiểm tra món đồ trong xe, lại tỉ mỉ quan sát mặt của Tô Hồng Tụ, lúc này mới đỏ bừng mặt, tim cuồng loạn rời đi.

Tô Hồng Tụ cho rằng kiểm tra đã xong, nên vén màn xe lên, định thúc giục phu xe nhanh chóng lên đường.

Nhưng vén màn xe lên, Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, vốn đang vắng vẻ, người đi đường thưa thớt, chẳng biết từ lúc nào trạm kiểm soát đã có tầng tầng lớp lớp quan binh vây quanh, đứng ở giữa đám quan binh là một thiếu phụ trung niên ung dung hoa lệ, khí chất lạnh lùng.

Trên người thiếu phụ khoác một cái áo lông màu trắng như tuyết, búi tóc chải hết sức trang nhã, bà ta nhất định không giàu cũng quý.

Lúc thiếu phụ nhìn thấy Tô Hồng Tụ, cũng phải kinh ngạc, tròng mắt đen thu thủy nhanh chóng xẹt qua vẻ ngạc nhiên. Bà cúi đầu, nhẹ giọng thở dài: “Khó trách.”

Tô Hồng Tụ nhanh chóng sử dụng thuật đọc tâm với thiếu phụ, nếu lòng dạ thiếu phụ xấu xa, muốn hại nàng, hiện giờ nàng có thể lập tức ra pháp thuật biến thân chạy trốn.

Tô Hồng Tụ tỉ mỉ đọc tâm của thiếu phụ một lần, thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó bỏ đi ý niệm dùng thuật biến thân.

Nếu không cần gấp, nàng cũng không muốn để cho người khác, nhất là nhiều như vậy, trên trăm ngàn quan binh cũng biết nàng không phải người.

Mặc dù Tô Hồng Tụ có thể dùng thuật che lại miệng người khác, nhưng làm phép cũng cần phải tiêu hao linh lực, Tô Hồng Tụ cũng không muốn

https://thuviensach.vn

lãng phí quá nhiều linh lực vì chuyện không quan trọng như vậy, nàng còn phải tập hợp linh lực tu tiên!

Thiếu phụ nhìn không chớp mắt khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, điên đảo chúng sinh của Tô Hồng Tụ, lúc tới bà hết sức tự tin, vẻ cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nhưng khi bà nhìn thấy mặt Tô Hồng Tụ, khi bà cúi đầu vô ý liếc thấy lệnh bài phủ Thừa tướng bên hông Tô Hồng Tụ, bà lập tức kinh ngạc, nhanh chóng hồi tưởng lại, dường như mình đã từng gặp nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc khuynh thành ở đó.

Khuôn mặt quyến rũ này, eo thon này... Đúng rồi, trong thọ yến của Tô Thừa tướng năm ngoái, nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ này không phải là trưởng nữ của Tô Thừa tướng, Tô Hồng Tụ sao?

Nghĩ như vậy, Tôn phu nhân lập tức hạ thấp điệu bộ, dáng người đong đưa đi về trước một bước, dịu dàng nói với Tô Hồng Tụ: “Tiểu thư họ Tô? Là nữ nhi của Tô Thừa tướng? Dân phụ cả gan, mời Tô tiểu thư đến nhà nhỏ bần hàn, Tô tiểu thư coi như thương dân phụ, cứu nhi tử của dân phụ!”

Thiếu phụ dứt lời, khẽ rơi lệ nhìn Tô Hồng Tụ, rồi khụy chân xuống, mắt thấy muốn vái lạy Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cũng không ngăn lại, nàng chỉ hơi chán ghét, hơi không tự tãi, khẽ nhíu đôi mày thanh tú.

Mới vừa rồi nàng đã nhanh chóng thi triển thuật đọc tâm với thiếu phụ, đã lộ ra, tới không phải ai khác, chính là mẫu thân của Tôn Kiệt, công tử phong lưu nhất Đại Chu đã gặp ở tiệm vịt nướng.

Tô Hồng Tụ ghét bỏ Tôn Kiệt từ tận đáy lòng, vốn không muốn nhấc lên bất cứ quan hệ gì với hắn. Nhưng nhìn người của Tôn gia bày trận như vậy, kinh động cả Binh bộ, hiển nhiên không mời được nàng về, không chịu dễ dàng từ bỏ ý đồ rồi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Lại Tôn Kiệt (2)

Mắt đẹp của thiếu phụ rưng rưng, mặt đầy vẻ khẩn cầu quỳ xuống trước Tô Hồng Tụ, dáng vẻ khổ sở hèn mọn, đau đến không muốn sóng này, binh lính và tướng lĩnh bên cạnh cũng không lộ vẻ gì.

Tô Hồng Tụ không hề phản ứng.

Nàng không những không hề phản ứng, ngược lại lạnh lùng, trên mặt càng lạnh lùng.

“Nếu phu nhân tìm được thiếp thân, thì nên biết, lúc trước ở quán rượu thiếp thân đã cự tuyệt lệnh lang. Phu nhân tìm nhiều người như vậy tới bao vây thiếp thân, rốt cuộc muốn ép buộc thiếp thân đi gặp lệnh lang, hay muốn ép buộc trói thiếp thân đến trước mặt lệnh lang?”

Mặt Tô Hồng Tụ không chút thay đổi, cách nói lạnh như băng, giọng nói lạnh nhạt vô tình giống như thổi lên cơn gió lạnh lẽo nơi đáy lòng mọi người, cóng đến máu ngưng tụ, toàn thân cứng ngắc.

Thiếu phụ mở to mắt đẹp, trong mắt khẽ lộ vẻ kinh ngạc, hình như không thể tin được Tô Hồng Tụ lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.

Thân thế của Tô Hồng Tụ, tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng, nói dễ nghe một chút, là dòng chính nữ của Tướng phủ, thiên kim của Thừa tướng, nói khó nghe một chút, thật ra là kẻ có mẹ cả đã chết, không ai chăm sóc, trong phủ bị mẹ kế và muội muội ép tới không ngóc đầu lên được.

https://thuviensach.vn

Nghe nói mấy ngày trước vị hôn phu của nàng còn tới cửa lui hôn với nàng.

Ở Đại Chu, nữ tử bị nam nhân từ hôn có tình cảnh cực kỳ khó khăn, sẽ không ai quan tâm vì lý do gì mà nam nhân lui hôn nhà gái, tất cả mọi người chắc chắn sẽ đổ hết lỗi lên người nhà gái.

Trong ngoài Kinh thành, trên dưới triều đình, về dòng chính nữ nhà Tô Thừa tướng bị từ hôn, đã sớm không ai không biết, không ai không hiểu, bị người bàn luận ầm ĩ, đại gia giễu cợt.

Tôn phu nhân vốn tưởng rằng tự mình ra mặt, bán cho Tô Hồng Tụ một mặt, thái độ với Tô Hồng Tụ khá hơn một chút, Tô Hồng Tụ nhận rõ tình cảnh của mình, chắc chắn sẽ cảm động đến rơi nước mắt với bà, cam tâm tình nguyện cùng bà về Tôn phủ.

Giống như nữ tử đã mất phụ đức*, bị hưu trước như vậy, trừ Tôn gia bọn họ ra, vốn không có ai muốn!

(*) phụ đức (妇德): nết na của phụ nữ.

Dĩ nhiên, cưới Tô Hồng Tụ về làm chính thê là vạn lần không được, nhưng nếu Kiệt nhi của bà thích, nạp về làm tiểu thiếp cũng không sao.

Không ngờ Tô Hồng Tụ lại không biết phân biệt, không hề cho bà bậc thang, bà đã ăn nói khép nép, thậm chí xem trọng nàng ta là trưởng nữ của Tô Thừa tướng, không tiếc quỳ xuống với nàng ta, thái độ của Tô Hồng Tụ với bà lại lạnh lẽo như vậy, không hề đồng ý với ý kiến của bà.

Tôn phu nhân hơi giận dữ, thầm nghĩ Tôn Kiệt coi trọng nữ tử nhà nào cũng được, lại coi trọng kẻ tâm cao khí ngạo, trong mắt không người như vậy.

https://thuviensach.vn

Nếu Tô Hồng Tụ không phải nữ nhi của Thừa tướng, bà đã sớm để người đi lên hung hăng tát nàng ta hai bạt tai.

Mặc dù Tôn phu nhân giận trong lòng, nhưng trên mặt không hề thay đổi, vẫn vẻ khổ sở đáng thương, đầy mặt bi thương khóc lóc cầu xin Tô Hồng Tụ: “Tiểu thư, tiểu thư ngài không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, tuy Tôn gia chúng ta là thương nhân, môn đệ kém xa Tô gia, nhưng dầu sao Tô lão gia cũng là họ hàng xa với chúng ta, tiểu thư, kể từ khi

về nhà khuyển tử vẫn nằm trên giường không dậy nổi, thuốc không uống vào, đại phu nói, nếu như, nếu như hắn tiếp tục như vậy nữa, rất có thể sẽ không chống đỡ nổi! Tiểu thư coi như thương xót, cứu khuyển tử một mạng, dân phụ cầu xin tiểu thư!”

Tôn phu nhân vừa dứt lời, hu hu cầm khăn che mặt.

Mặc dù tuổi Tôn phu nhân gần bốn mươi, nhưng được bảo dưỡng cực kỳ thỏa đáng, làn da như mỡ đông, một đóa phù dung trắng nõn và kiều diễm như mỳ dương xuân, chợt nhìn, quả thật khuôn mặt giống như nữ tử thanh xuân hai mươi tuổi.

Bà ta khóc như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ vẫn hoàn toàn lạnh lẽo, không hề xúc động, binh lính và tướng lĩnh bên cạnh đều không chịu nổi, từ xưa tới nay, lệ mỹ nhân đều là mộ của anh hùng. Những tướng lĩnh kia thấy Tôn phu nhân khóc đến đau lòng như vậy, rối rít đi lên, ngươi một câu ta một câu bắt đầu khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, “Tiểu cô nương, nhìn cô nương tuổi còn trẻ, lòng dạ sao nguội lạnh như vậy? Ba đời Tôn gia độc đinh mấy đời, chỉ có một nam tử như vậy, cô nương không đi cứu hắn, không phải để cho cả Tôn gia không người kế tục sao?”

“Đúng vậy, tiểu cô nương, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cô nương đi một chuyến với Tôn phu nhân, có làm sao? Người của Tôn gia cũng không xơi tái cô nương?”

https://thuviensach.vn

Mọi người ngươi một câu ta một câu, nhìn ngoài mặt là khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, thực tế chính là muốn lưu lại cho Tôn phu nhân một ấn tượng tốt, tương lai thăng quan phát tài cũng được Tôn gia nâng đỡ.

Mặc khác, thấy dung mạo Tô Hồng Tụ xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, thật sự trước nay chưa từng thấy, mới nghe lần đầu.

Khuyên hay không khuyên được nàng cũng không sao cả, nếu được nàng nhìn mình nhiều hơn một lần, nếu có thể

nghe được nàng nói thêm một câu với mình, thật sự thà bị trở lại chiến trường chịu mười đao tám đao, cũng vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện!

Thừa dịp khuyên bảo Tô Hồng Tụ, cả đám quan binh giống như ruồi, vo ve vây quanh Tô Hồng Tụ.

Nếu không phải trên người Tô Hồng Tụ có nhiếp hồn thuật hộ thân,chỉ sợ đám quan binh mặt đỏ bừng, tim đập như sấm đánh đã sớm hóa thân thành lang sói, bổ nhào về phía nàng.

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy chán ghét, có con sao tất có mẹ vậy, Tôn Kiệt quần áo lụa là như thế, một thân mùi phấn son, nàng chỉ cần dựa gần đã cảm thấy chán ghét. Nhưng mẫu thân của hắn hình như hoàn toàn không phát hiện nhi tử của mình có phẩm hạnh thấp kém, lại còn suy nghĩ trong đầu, ‘Hừ, bị chồng ruồng bỏ này, còn có mặt mũi tự cao tự đại với mình, con ta nguyện ý cưới nàng, là phúc phận đời trước nàng ta tu luyện. Không được, phẩm hạnh bị chồng ruồng bỏ như vậy quyết không thể làm chủ mẫu Tôn gia ta, cho dù như thế nào, ta nhất định phải khuyên Kiệt nhi, để cho nó chỉ nạp nàng ta làm tiểu thiếp’.

Nghe một chút, chẳng lẽ Tôn phu nhân này điên rồi?

https://thuviensach.vn

Đừng nói tiểu thiếp, cho dù là chính thế, cho dù Tôn phu nhân tặng vị trí chủ mẫu gia chủ lại cho nàng, Tô Hồng Tụ nàng cũng lười liếc chán ghét Tôn Kiệt bản thỉu.

Trò quái gì chứ, một kẻ quần áo lụa là lăn lộn trong đám son phấn, một kẻ phá của chỉ biết sống phóng túng, phong lưu khoái hoạt, Tôn phu nhân thật sự cho rằng nhi tử của bà ta là miếng bánh bao thơm ngon, tất cả nữ tử cõi đời này đều vót đầu cho nhọn, vội vàng gả vào nhà họ Tôn bọn họ sao?

“Chính bà cũng nói, Tôn Kiệt là khuyển tử của bà, cũng không phải của ta, hắn chết hay sống, liên quan gì đến ta? Hơn nữa, ta cũng không phải đại phu, bà mời ta đi có ích lợi gì? Ta không biết trị bệnh.”

Tô Hồng Tụ không chút lưu tình, lạnh lùng nói, đám người Tôn phu nhân nghe nàng nói như vậy, đều rất kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin được nhìn nàng, hình như không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ, không ngờ lòng dạ lại nguội lạnh như vậy, mặc cho người khác quỳ lạy khóc xin, nói hơn nói thiệt, không hề động lòng.

“Ngươi...” Tôn phu nhân nóng nảy, mặt kìm nén đến đỏ bừng, bà không hề để ý che giấu và ngụy trang nữa, không khỏi đưa tay, toàn thân run rẩy chỉ Tô Hồng Tụ: “Ngươi đừng có cho mặt mũi mà lên mặt! Trong ngoài Kinh thành, có ai không biết, ngươi không phải là kẻ bị Lâm Hạo Hiên từ hôn! Tôn gia chúng ta muốn ngươi, là phúc phận kiếp trước ngươi tích được, ngươi tưởng rằng trừ Tôn gia chúng ta, còn có ai muốn ngươi kẻ chẳng biết xấu hổ, mặt lạnh lòng dạ hiểm độc bị chồng ruồng bỏ!”

Tô Hồng Tụ thản nhiên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tỏa ra vẻ quyến rũ và quyến rũ vô cùng: “Thật sao? Tôn phu nhân thật sự cảm thấy thiếp thân sẽ không có ai muốn sao?”

Tô Hồng Tụ nói xong, tay ngọc thon thon nhẹ nhàng vẫy vẫy với đám quan binh vây quanh, sóng mắt ướt át đá lông nheo với mọi người: “Các

https://thuviensach.vn

ngươi nói, Tôn phu nhân nói đúng sao? Nếu ta muốn gả cho một người trong số các ngươi, các ngươi sẽ không cần ta sao?”

Một đám tướng lĩnh vốn bị Tô Hồng Tụ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tâm hồn lạc phách ít nhất cũng một nửa, nào còn có ai sẽ nói chữ không? Rối rít đỏ mặt lên, cùng nhau gật đầu, cùng nhau đi về phía trước vây lấy Tô Hồng Tụ cá nước chảy không lọt.

“Không đâu, không đâu, chỉ cần Tô tiểu thư nguyện ý, bản tướng nguyện ý làm lễ chính thê, kiệu lớn tám người khiêng cưới hỏi đàng hoàng đón Tô tiểu thư vào cửa!”

“Chỉ cần Tô tiểu thư gật đầu, tại hạ thề, đời này tuyệt đối không cưới người khác, nhất định toàn tâm toàn ý, đối đãi với Tô tiểu thư như châu như bảo, không xa không rời!”

“Nếu có được Tô tiểu thư làm thê tử, vậy thật đúng là tam sinh hữu hạnh, đời trước đã tu được phúc phận, chính là để mạt tướng hưu tất cả thê thiếp trong nhà cũng không sao!”

Một đám tướng lĩnh cao lớn thô kệch nôn nóng sốt ruột, hoàn toàn triệt để liều mạng tiến đến trước mặt Tô Hồng Tụ thổ lộ tâm ý, chỉ thiếu chút nữa cầm đao cắt tay, đến uống máu ăn thề rồi.

Tôn phu nhân thấy một đám người được bà mời tới giúp đã bị một hai lời bâng quơ của Tô Hồng Tụ dụ tới, đáng hận hơn chính là, mỗi người bọn họ nghe Tô Hồng Tụ cố ý gả cho, đã sớm vứt bà sau đầu, đều chen chúc nhau vượt lên trước, sợ mình ở sau người khác.

Tôn phu nhân tức đến đòi mạng, mặt từ trắng thành đỏ, sau từ đỏ thành tím, chỉ chốc lát sau, lại đen sì chẳng khác đáy nồi.

“Tô Hồng Tụ! Ngươi đừng hả hê quá sớm! Ngày mai ta tự mình dẫn người tới Tướng phủ cầu hôn, ngươi cho rằng phụ thân ngươi có thể lưu lại

https://thuviensach.vn

ngươi?! Hắn đã sớm bị ngươi vứt hết mặt mũi, ước gì sớm gả ngươi ra ngoài!”

Tôn phu nhân cực kỳ tức giận, chỉ vào Tô Hồng Tụ tức giận mắng.

Tô Hồng Tụ cười nhạt, dùng đuôi khóe mắt liếc Tôn phu nhân, chẳng thèm ngó tới: “Tôn phu nhân xin cứ tự nhiên, không cần phải nói chuyện này trước cho ta biết. Chỉ có điều, hôm nay ta cũng để lại lời này ở đây. Tô Hồng Tụ ta gả heo gả chó, gả cho gà trống gáy sáng của quản gia phủ ta nuôi, cũng sẽ không gả cho nhi tử phong lưu phóng đãng của bà, ta muốn sống thêm vài năm, cũng không muốn giống như nhi tử của bà, tuổi còn trẻ thân đã dính quái bệnh!”

Ý trong lời này của Tô Hồng Tụ quá rõ ràng, bệnh của Tôn Kiệt, vốn không hề liên quan đến nàng, mà chính do hắn phong lưu phóng đãng trên người nữ nhân khác gây nên!

“Ngươi.. Ngươi...”Tôn phu nhân giận đến mắt đẹp đầy máu, toàn thân run rẩy, một cánh tay chỉ về Tô Hồng Tụ, dáng vẻ muốn xông lên liều mạng với nàng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, phía sau màn che vừa dày vừa nặng trên xe ngựa bên cạnh nàng truyền đến một tiếng cười suy yếu và tự giễu: “Haizzz, mẫu thân, không cần cầu xin nàng ấy nữa, nghe, tản ra, thả nàng ấy đi!”

Nghe giọng nói này, người trong xe ngựa không phải ai khác, chính là Tôn Kiệt.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Gặp Lại Tôn Kiệt (3)

Tôn Kiệt ra lệnh một tiếng, tướng sĩ vốn bao bọc vây quanh Tô Hồng Tụ lập tức tản ra bốn phía, nhường ra cho Tô Hồng Tụ một con đường.

Tô Hồng Tụ hơi ngạc nhiên, nàng là yêu, trực giác nhạy cảm, có thể nhận biết được tất cả các vật còn sống chung quanh ba dặm, nhưng trước khi Tôn Kiệt lên tiếng, nàng không hề cảm giác được sự tồn tại của hắn.

Tôn Kiệt cũng không phải yêu, hắn là người, không thể nào giấu diếm hơi thở của mình, như vậy, nguyên nhân Tô Hồng Tụ không cảm thấy được Tôn Kiệt tồn tại chỉ có một: Bệnh của Tôn Kiệt quả thật rất nặng, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, thân thể đã không có bao nhiêu khí nóng rồi.

Nghe giọng nói của Tôn Kiệt, quả thật hết sức yếu ớt, hình như còn pha trộn đau đớn ngấm ngầm.

Lúc Tôn Kiệt nói chuyện, giơ tay lên vén một góc màn xe, Tô Hồng Tụ không thấy rõ mặt của hắn, chỉ thấy hắn không buộc tóc, lụa tơ tằm xanh che hơn nửa khuôn mặt, khuôn mặt dưới tơ tằm xanh mơ hồ hiện ra gò má không chút huyết sắc, trắng bệch như tuyết.

Khách quan mà nói, Tôn Kiệt quả thật có tư cách phong lưu, tướng mạo của hắn hết sức tuấn mỹ, không kiên nghị phong độ như Sở Dật Đình, Tôn Kiệt này xem ra có vẻ hơi nữ tính, hơi ma quỷ.

Đương nhiên, ma quỷ của hắn vốn không xinh đẹp quyến rũ như nữ nhân. Mà đơn thuần thuộc về nam nhân, mê người mà quyến rũ, khóe mắt

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt hơi nhếch lên, lúc nhìn người cười trong mắt

đắm đuối đưa tình, dịu dàng vô hạn, nhưng nếu hắn nghiêm mặt với người khác, mặt mày lạnh lẽo này, tầm mắt sắc bén này, lập tức phát ra uy nghiêm lẫm liệt và khiếp người.

Hơn nữa dáng người của hắn bền chắc, luôn thích khẽ mở vạt áo, lộ ra lồng ngực lớn màu lúa mạch, thật sự có mấy phần quyến rũ mê hoặc của nam tử Hồ tộc.

Tô Hồng Tụ liếc Tôn Kiệt, nhìn dáng vẻ của hắn, chắc hắn vừa nghe được những lời nàng nói.

Chỉ có điều nàng không tính thu hồi những lời đó, nếu Tôn Kiệt cũng xuất hiện ở đây, đã nói lên hắn giật dây Tôn phu nhân tới chặn nàng.

Nàng rõ ràng đã từ chối hắn, nhưng hắn lại không chết tâm, dây dưa không rõ, có thể kéo tới hơn ngàn người vây nàng, thật cứng đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt nằm trong xe ngựa, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ vẻ lạnh lẽo xa cách, giọng lạnh nhạt nói: “Tôn công tử cũng ở đây, rất tốt. Lúc trước thiếp thân đã nói với công tử rồi, không muốn có bất cứ quan hệ gì với công tử. Hy vọng lần này công tử trở về, không cần phái người đến tìm thiếp thân, nếu không lần sau huy động lực lượng lớn như vậy, kinh động thủ vệ Kinh thành, sợ rằng không ổn.

Lời này của Tô Hồng Tụ rõ ràng gây áp lực cho Tôn Kiệt, trong ngoài Kinh thành, ai không biết, thủ vệ Kinh Thành Vệ Thập Nhị là người của Tô Thừa tướng?

Nếu thật sự kinh động Vệ Thập Nhị, biết được có người dây dưa không dứt với người Tô gia trên địa bàn của hắn, coi như Tôn Kiệt phú khả địch

https://thuviensach.vn

quốc *, cũng chỉ có thể chịu không nổi.

(*) phú khả địch quốc: giàu hơn quốc gia.

Tôn Kiệt vẫn cúi đầu, trầm mặc không nói, hồi lâu, giọng nói khàn khàn, khổ sở cười một tiếng.

“Cô nương thật sự ghét tại hạ như vậy? Mỗi lần tại hạ nhìn thấy cô nương, cô nương đều đùa bỡn tại hạ không đáng một đồng.”

Tôn Kiệt vẫn luôn không ngẩng đầu, mặc dù hắn trở về Tôn gia, ngày đêm không yên, mở mắt nhắm mắt đều là dung nhan tuyệt mỹ quyến rũ xinh đẹp của Tô Hồng Tụ.

Hắn đang sợ.

Trong lòng Tôn Kiệt đau đớn, tự giễu không dứt, lời nói này vừa thốt ra sợ rằng không có bất kỳ ai tin tưởng, nghĩ tới Tôn Kiệt hắn, mười hai tuổi để tang cha, mười lăm tuổi đã là một mình

chống đỡ Tôn gia, những năm này kinh doanh bốn phía, nhìn thấy vô số cảnh tượng kinh khủng ghê người đếm không hết, vu thuật Miêu cương gì đó, thiên tai khô hạn gì đó, thây chất khắp đồng, dân đói đổi con để ăn.

Thậm chí nhiều lần, Đại Chu và Đại Lương khai chiến, Tôn Kiệt cũng liều mạng qua hòn tên mũi đạn, mạo hiểm bị tên bắn trúng nguy hiểm xuyên qua vũ khí lưỡi đao sắc bén, vận chuyển quân lương vì Đại Chu.

Tôn gia vốn sắp ngã, quả thật năm đó chỉ nhờ Tôn Kiệt mới mười lăm tuổi dùng hai vai đơn bạc dốc hết sức gánh vác.

Nếu là ngày trước, có người nói Tôn Kiệt, một ngày kia trong lòng hắn e ngại người nào đó, sợ đến ngay cả ngẩng đầu lên nhìn nàng cũng không làm được, Tôn Kiệt nhất định sẽ cười ha ha, nói cho người nọ Tôn Kiệt hắn

https://thuviensach.vn

nam nhân đại trượng phu, kiên cường bất khuất, đội trời đạp đất, không sợ hãi.

Nhưng kể từ khi gặp được Tô Hồng Tụ, Tôn Kiệt sợ thật, hắn sợ nhìn thấy mặt Tô Hồng Tụ, sợ thái độ của nàng vẫn giống như lúc ở tiệm vịt nướng, tràn đầy chán ghét và khinh bỉ.

Hắn sợ nghe được giọng nói của nàng, sợ nàng một lời cự tuyệt hắn, mới vừa rồi ở trong xe ngựa, có một khoảng thời gian dài rất dài, hắn vẫn run sợ trong lòng, thấp thỏm lo âu.

HIện giờ, hắn lại bị cự tuyệt một lần nữa, đau đớn tê tâm liệt phế lại một lần nữa tràn lên ngực hắn, đau đến trong cổ họng

hắn toàn máu tanh, toàn thân trên dưới mỗi một chỗ đều giống như bị người dẫm dưới chân, hung hăng nghiền nát.

“Ta xác thực rất ghét ngươi, không biết vì sao, ta vừa nhìn thấy ngươi, toàn thân trên dưới đều không thoải mái, coi như xin ngươi thương xót, từ nay về sau, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Tô Hồng Tụ lạnh lẽo bỏ lại một câu như vậy, rồi nhìn cũng không nhìn Tôn Kiệt một cái, buông màn cửa vừa dày vừa nặng xuống, kêu phu xe: “”Đi, đi Tô phủ thành tây.”

Phu xe nâng roi ngựa lên, “Vút” một tiếng quất trên lưng ngựa, đi theo chính là một tiếng “Rầm” cực lớn, xe ngựa chạy vội, thổi lên bụi đất đầy trời, che khuất bầu trời, sặc đến mỗi người ở trạm kiểm soát đều ho khan không dứt.

Tôn phu nhân càng thêm căm phẫn, chợt vén màn xe, ngồi vào trong xe ngựa, nhìn Ton Kiệt vẫn không nhúc nhích phàn nàn một trận: “Kiệt nhi, ta thấy vẫn thôi đi, Tô Hồng Tụ này đẹp thì đẹp, nhưng lòng dạ lại quá ác độc, coi như con thật sự lấy nàng ta về nhà, nàng ta cũng không chắc sẽ sống tốt

https://thuviensach.vn

qua ngày với con, vẫn nghe mẫu thân nói đi, mẫu thân nạp mấy muội muội nhà dì con vào cửa, mặc dù mấy muội muội kia có dung mạo kém nàng ta, nhưng tính cách và tài tình đều là trong vạn người có một, không thể bắt bẻ...”

Tôn phu nhân tức đòi mạng, nắm lấy Tôn Kiệt phàn nàn một trận.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới hết lời, ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử đã trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đẹp đa tình cũng tràn đầy nước mắt.

“Kiệt nhi? Kiệt nhi...? Con không cần hù dọa mẫu thân, con tỉnh, tỉnh đi, Kiệt nhi...”

Tôn Kiệt vẫn ngồi như vậy, giống như yên lặng lắng nghe Tôn phu nhân dạy bảo, nhưng ánh mắt đã nhắm lại từ lúc nào.

Mặc dù hắn hôn mê bất tỉnh, nhưng tay vẫn nắm chặt, giống như móng vuốt quặp xuống, Tôn phu nhân thấy rõ ràng, Tôn Kiệt vẫn luôn cầm chặt không chịu buông, chính là sính lễ khi hắn ra cửa đi kinh doanh lần đầu tiên, muốn hắn đưa cho nàng dâu tương lai.

Đây là một cặp vòng ngọc thạch anh, một đôi lớn nhỏ có đôi có cặp. Tôn Kiệt vẫn cầm chặt nó trong tay, hiển nhiên muốn tìm cơ hội đưa cho Tô Hồng Tụ.

Trong lòng Tôn phu nhân lập tức đau đớn, nước mắt lại bỗng chốc chảy xuống, cũng không để ý đến thích hoặc ghét nữa, lập tức kêu phu xe ra roi thúc ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mỹ Nhân Khuynh Quốc

Tô Hồng Tụ ngồi trong xe ngựa, vốn định nhắm mắt dưỡng thần, tính chuyện nghỉ ngơi, nhưng chỉ chốc lát sau nàng đã cảm thấy, phía sau có một chiếc xe ngựa theo sát nàng.

Không cần nhìn về sau, Tô Hồng Tụ cũng biết, người nọ nhất định là Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt này, thật đúng là âm hồn không tan, đuổi sao cũng không đuổi được.

Khó trách Hồ Cửu ca vẫn liên tục dặn nàng, tương lai đến nhân gian tu luyện đừng quên thay đổi dung mạo, nếu không chỉ sợ sẽ rước lấy truy đuổi vô cùng vô tận và mơ ước.

Hồ Cửu ca nói thật đúng một câu không sai, đáng tiếc Tô Hồng Tụ mới tới nhân gian, trong lòng tràn đầy tò mò và hưng phấn, đã sớm ném cảnh cáo của Hồ Cửu ca ra sau đầu.

Hiện giờ, coi như nàng đổi dung mạo cũng đã chậm rồi, đã có quá nhiều người thấy khuôn mặt thật của nàng.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ thở dài, vén rèm xe lên, nói với phu xe: “Thôi, trước không đi Tô phủ, ở ngã ba phía trước rẽ phải, chúng ta ra khỏi thành.”

https://thuviensach.vn

Tính toán thời gian, Tô Hồng Tụ đã ra ngoài đi dạo được ba ngày rồi, Vệ Thập Nhị cũng đã chuẩn bị xong biệt viện ở ngoại ô Kinh thành.

“Được rồi, cô nương ngồi cẩn thận, đừng ngã!”

Phu xe lên tiếng, buông ra âm thanh “Giá” một tiếng, kéo đầu ngựa đi hướng ngược đường với Tô phủ.

Vó ngựa lộc cộc, cát bụi bay lên, chỉ chốc lát sau, Tô Hồng Tụ đã không cảm thấy có người đuổi theo nàng ở phía sau.

Lần này họ Tôn kia hẳn không tìm được nàng, Tô Hồng Tụ nghĩ. Nàng ở trong phủ Thừa tướng vốn vô hình trong suốt, chưa có ai để ý đến nàng, tự nhiên không ai sẽ biết nàng đi đâu.

Ngoại trừ Tô Hồng Mai, không ai biết Vệ Thập Nhị đưa biệt viện ở ngoại ô Kinh thành cho nàng.

Tô Hồng Mai sĩ diện như vậy, Vệ Thập Nhị tuyệt đối không để ý đến việc nàng ta phản đối, sẽ tuyên dương chuyện nàng ta đưa phòng cưới tự tay bố trí cho nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư, người có ở bên trong không, tiểu thư...?”

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Tô Hồng Tụ còn chưa kịp xuống xe, xa xa, đã nghe thấy giọng nói nóng nảy lo lắng kèm theo tiếng khóc nức nở kêu gọi mình.

Là Tú nhi, đã ba ngày liên tiếp tiểu nha đầu này không thấy Tô Hồng Tụ, gấp đến độ hỏi thăm khắp nơi, nàng thật sự nghe ngóng được, sau này Tô Hồng Tụ sẽ không về phủ, Vệ Thập Nhị đã đón tiểu thư ra ngoài, từ nay về sau, Tô Hồng Tụ sẽ ở trong biệt viện của Vệ Thập Nhị.

https://thuviensach.vn

Tú nhi lập tức thu dọn đồ đuổi theo, nhưng mà, mặc cho nàng kêu gọi thế nào ở cửa ra vào, đã dùng hết hơi sức đi đập cửa, cửa chính vẫn không mở.

Tú nhi lo lắng hỏng mất, gấp đến độ nước mắt rơi xuống giọng nói run rẩy.

Nếu như nói phủ Thừa tướng to như vậy, còn có một hai người thật tâm tốt với Tô Hồng Tụ, như vậy, tiểu nha hoàn Tú nhi tuyệt đối là một người trong đó.

Tú nhi vốn không phải nha hoàn của Tô phủ, mà là một ăn xin trên đường, mẫu thân Tô Hồng Tụ chứa chấp nàng, từ đó về sau, nàng coi Tô Hồng Tụ thành ông trời của mình, mạng của nàng, tất cả của nàng.

Tô Hồng Tụ muốn nàng đi hướng đông, nàng tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, Tô Hồng Tụ muốn nàng nhảy núi, nàng tuyệt đối sẽ không đi nhảy sông tự vẫn.

Cách thật xa, Tô Hồng Tụ đã nghe được hốt hoảng và lo âu trong lòng Tú nhi, tiểu thư rốt cuộc đi đâu, tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Đều do Tú nhi không tốt, không nên rời khỏi tiểu thư lâu như vậy, nếu lần này có thể tìm tiểu thư về, Tú nhi tuyệt đối không đi gặp tiểu Lưu tử nữa, nhất định vĩnh viễn đi theo bên cạnh tiểu thư, như hình với bóng, một tấc cũng không rời.

Tiểu Lưu tử là đầu bếp ở Tô phủ, miễn cưỡng cũng coi như một nửa người tốt với Tô Hồng Tụ, trong ngày thường dfienddn lieqiudoon

thường xuyên trộm chút tổ yến cháo gà trong phòng bếp cho Tô Hồng Tụ.

Chỉ có điều, hắn làm như vậy không phải định lấy lòng Tô Hồng Tụ, mà bởi vì không đành lòng nhìn tiểu thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư Tú nhi

https://thuviensach.vn

của hắn mặt ủ mày chau, dung nhan buồn bã.

Ban đầu sau khi mẫu thân Tô Hồng Tụ cứu Tú nhi đã từng nuôi nhờ Tú nhi ở Lưu gia năm năm.

Nghe được tiếng lòng của Tú nhi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi dâng lên nỗi niềm ấm áp, đây là lần đầu tiên, có người không hề nghĩ ngợi quan tâm nàng, nhớ nhung nàng.

Mặc dù Sở Dật Đình từng quan tâm Tô Hồng Tụ, nhưng mà từ đầu đến cuối tâm tư của hắn quá phức tạp, còn lâu mới bằng tam tư đơn thuần tha thiết chân thành của Tú nhi.

“Đừng khóc nữa, không phải ta đây rất tốt sao? Được rồi, Tú nhi, là ta không đúng, về sau nếu ta lại ra cửa, nhất định sẽ thông báo trước cho em một tiếng.”

Tô Hồng Tụ xuống xe ngựa, trên mặt chậm rãi nở nụ cười dịu dàng.

Nụ cười như phù dung mới nở, mây tan trăng tỏ, trong lúc nhất thời, phu xe, Tú nhi, tiều phu đi đốn củi ngang qua, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh sáng màu vàng đỏ, cô gái trắng như băng tuyết, vô cùng non mịn, môi không điểm son, lại đỏ thắm kiều diễm giống như trái anh đào mới hái.

Nàng mặc hết sức đơn giản mộc mạc, trên mặt không tô son phấn, trên tóc, trên người cũng không đeo bất kỳ đồ trang sức gì.

Chỉ có một mái tóc đen đang nhẹ nhàng đón gió đong đưa, trong hào quang màu vàng tỏa ra hết vòng này đến vòng khác ánh sáng lộng lẫy đẹp đẽ câu hồn đoạt phách.

https://thuviensach.vn

Theo nàng mím môi cười, ánh mắt từ lạnh lẽo nhạt nhẽo ban đầu trở nên quyến rũ xinh đẹp, giây phút đó, trời đất cũng giống như biến đổi màu sắc, cảnh xuân tuy đẹp, nhưng không so sánh được với nụ cười dịu dàng của giai nhân, hoàng hôn tuy nồng đậm, nhưng không bằng sắc đỏ bên má của mỹ nhân.

Trong lúc nhất thời, tiếng hít thở, tiếng tim đập, ngay cả tiếng gió xào xạc cũng yên tĩnh, phảng phất giống như

ngay cả trời cao cũng kinh ngạc với nét cười tuyệt mỹ xuất trần thoát tục như thế, không đành lòng phát ra bất kỳ âm thanh gì phá hỏng cảnh đẹp giống như mộng ảo này.

Đẹp đẽ rung động lòng người, điên đảo chúng sinh này, bất kỳ kẻ nào cũng không cách nào bỏ qua, báu vật xinh đẹp tuyệt luân sinh ra để hái lòng nam nhân, cho dù người nam nhân kia già hay trẻ, bạc tình hay vô tình, chỉ cần hắn là nam nhân, nhất định trốn không thoát, tránh không hết.

Lúc Vệ Thập Nhị xuất phủ, trên mặt cũng hiện ý cười, ánh mắt dịu dàng đối mặt với Tô Hồng Tụ.

Hắn vốn chỉ nhìn liếc qua, lập tức muốn thu hồi tầm mắt của mình. Nhưng sau khi liếc nhìn, hắn phát hiện, tầm mắt của mình giống như bị thứ gì đó dính chặt, không hề chớp mắt nhìn nụ cười rực rỡ tuyệt mỹ sáng chói của Tô Hồng Tụ, dù hắn cố gắng ra sao, ép buộc bản thân ra sao, thậm chí rút ra một nửa thanh kiếm tốt bên hông, dùng sức cắt tay mình, hắn cũng không cách nào rời tầm mắt của mình đi, không cách nào không toàn tâm say mê vẻ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Tô Hồng Tụ từ trong đáy lòng.

Thì ra cõi đời này thật sự có một cái đẹp, làm cho lòng người cam tâm tình nguyện vì nhận được một nụ cười của mỹ nhân, không tiếc khói lửa

https://thuviensach.vn

chiến tranh đùa giỡn thiên hạ các nước chư hầu, không tiếc ngàn dặm bay nhanh chỉ vì một sọt trái vải...

Nếu không có được giai nhân này, cả ngày lẫn đêm làm bạn bên mình, giang sơn gì đó, thiên hạ gì đó, chính là muốn vứt lại một thân vinh hoa phú quý, vứt bỏ tài sản và tính mạng của mình. Điên đảo càn khôn, dốc hết thiên hạ, cũng cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt, lần đầu tiên trong đời tròng mắt đen lạnh lẽo thoáng qua vẻ kinh ngạc không che giấu được và tim đập nhanh.

Ba ngày không thấy, cũng chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, xem ra Tô Hồng Tụ lại khác ba ngày trước một trời một vực, lại một lần nữa biến thành người khác.

Tô Hồng Tụ ba ngày trước, mặc dù cũng có thể nói là tuyệt sắc, nhưng chỉ không phân cao thấp với mỹ nhân tuyệt đỉnh trong hậu cung Đại Chu, khó phân sàn sàn như nhau.

Vệ Thập Nhị còn có thể không nhìn, dù sao hắn rất được Chu đế tin tưởng, có thể tự do ra vào hậu cung, dung mạo nữ nhân dù xinh đẹp thế nào, thấy cũng nhiều, nên không cảm thấy dễ nhìn.

Nhưng nào biết, chủ cũ này của hắn, rõ ràng trước kia cũng chỉ là Tô Hồng Tụ nhan sắc trung bình, ba ngày trước xinh đẹp tuyệt luân, ba ngày sau lại thành điên đảo chúng sinh.

Nhìn Tô Hồng Tụ như vậy, rất khó không khiến người ta phỏng đoán, thêm ba ngày nữa, lại ba tháng, thậm chí ba năm, nàng sẽ biến thành như thế nào?

Nhất định là quốc sắc thiên hương, chim sa cá lạn, câu hồn đoạt phát, mị hoặc chúng sinh.

https://thuviensach.vn

Có nam nhân nào có thể chống lại báu vật tuyệt sắc xinh đẹp xuất trần kinh hãi thế tục như vậy? Có nam nhân nào nhìn thấy mỹ nhân toàn thân trên dưới đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mỗi bước đi về trước, hương thơm câu hồn đoạt phách trên người lập tức xông đến đỉnh đầu người ta, sẽ không rung động, không muốn buộc mỹ nhân ngàn năm hiếm thấy, lầm lỡ rơi vào nơi phàm tục, trong cuộc sống vốn không tồn tại ở bên cạnh mình, đời này kiếp này, kiếp sau đều vĩnh viễn không chia lìa?

Cho dù tính tình Vệ Thập Nhị lạnh lùng bạc bẽo, tuyệt tình phụ nghĩa, nhưng dù sao hắn cũng là nam nhân, không phải thần tiên.

Vệ Thập Nhị nắm chặt hai tay, trong tay vẫn cầm chặt lưỡi đao để giữ bản thân tỉnh táo, máu tươi đỏ thẫm tí tách chảy dọc theo bàn tay hắn, xương ngón tay hắn rõ ràng trượt xuống dưới, mà bản thân hắn lại giống như không hề phát hiện, vẫn không chớp mắt, hết sức chăm chú nhìn Tô Hồng Tụ.

Không riêng gì Vệ Thập Nhị, hơn mười tướng sĩ đi theo sau hắn cũng lộ vẻ kinh ngạc, vẻ mặt hốt hoảng.

Đây là cô nương nhà ai, sao lại lớn lên... Lớn lên xinh đẹp như vậy, khuynh quốc khuynh thành?

Nàng vốn không giống con người.

Con người vì sao lại óng ánh trong suốt như thế, dưới sương mờ bao phủ, làn da giống như phát ra bên ngoài vạn đạo ánh sáng vàng?

Con người làm sao lại có con mắt như vậy?

Đây rốt cuộc là đôi mắt như thế nào? Quyến rũ xinh đẹp, mờ mịt đa tình, chỉ có điều trong lúc vô tình lướt qua về phía bọn họ, dường như bắn vèo vèo vào trong lòng mọi người ngàn vạn mũi tên nhọn.

https://thuviensach.vn

Đâm đến tâm thần phân liệt, hồn bay phách tán, kể từ đó chỗ sâu nhất trong linh hồn in dấu thật sâu hình ảnh xinh đẹp tuyệt luân khuynh quốc khuynh thành.

Con người không phải như vậy, không nên như thế...

Nữ tử này, tuyệt đối là yêu tinh hại nước hại dân, thiên hạ sụp đổ!

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vệ Thập Nhị Động Lòng (1)

Không riêng gì Vệ Thập Nhị nhìn thấy đến ngây người, trong mắt Thanh Ngọc sau lưng hắn cũng nhuốm lên vẻ ngạc nhiên.

Thanh Ngọc quả thật không thể tin được, ba ngày ngắn ngủi không thấy, dường như Tô Hồng Tụ thay da đổi thịt, so sánh với ba ngày trước, trình độ xinh đẹp một cái trên trời một cái dưới đất.

Nếu như nói ba ngày trước Tô Hồng Tụ vẫn chỉ là một người phàm xinh đẹp lộng lẫy, ba ngày sau, nàng quả thật thành một yêu tinh khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chúng sinh.

Kể cả Thanh Ngọc là nữ tử nhìn thấy tim cũng đập cuồng loạn, mắt đui mù không sai, Vệ Thập Nhị thân là nam tử có thể ngăn cản sắc đẹp mị hoặc vô biên này như thế nào?

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Thanh Ngọc giật mình tỉnh lại, vội vàng nhìn Vệ Thập Nhị bên cạnh, lại chỉ thấy tròng mắt đen của Vệ Thập Nhị thanh thúy, không chớp mắt, dùng một ánh mắt nghiêm túc chăm chú trước nay chưa từng thấy nhìn Tô Hồng Tụ.

Lòng Thanh Ngọc lập tức đau nhói, nàng ở bên cạnh Vệ Thập Nhị nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Vệ Thập Nhị dùng ánh mắt như vậy nhìn một nữ tử khác?

Mặc dù Vệ Thập Nhị đã sớm đính hôn cùng Tô Hồng Mai, nhưng Thanh Ngọc biết, thật ra thì Vệ Thập Nhị vốn chưa nói tới thích Tô Hồng

https://thuviensach.vn

Mai, cũng chỉ mượn Tô Hồng Mai đả thông quan hệ, vững chắc địa vị của mình ở triều đình và Binh bộ.

Thanh Ngọc chưa bao giờ ghen tỵ với Tô Hồng Mai, bởi vì nàng biết, Vệ Thập Nhị là nam nhân như ưng như sói, dã tâm bừng bừng, cả đời sẽ không động lòng vì một nữ tử, trong tròng mắt sắc bén của hắn vĩnh viễn chỉ sẽ bùng cháy lên với quyền lục vào tràn đầy khao khát với địa vị.

Thanh Ngọc vẫn cảm thấy, chỉ cần mình tiếp tục theo Vệ Thập Nhị, chỉ cần mình vẫn cẩn thận, dịu dàng chăm sóc Vệ Thập Nhị, coi như Vệ Thập Nhị không thể cưới nàng làm chính thê, một ngày nào đó cũng sẽ bị nàng cảm động, thu nàng bên người.

Nhưng kể từ khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ, ý nghĩ trong lòng Thanh Ngọc đã thay đổi.

Thì ra Vệ Thập Nhị không phải tâm địa sắt đã, vĩnh viễn không động lòng với nữ tử, chỉ có điều, nữ tử kia vĩnh viễn không thể nào là nàng mà thôi.

“Vệ Tướng quân...”

Thanh Ngọc thật sự không thể nhịn được đau nhói như đao cắt lửa cháy trong lòng, không khỏi mở miệng, gọi Vệ Thập Nhị một tiếng.

Vệ Thập Nhị không nhúc nhích, giống như vốn không nghe thấy Thanh Ngọc đang gọi hắn, vẫn nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt như cũ.

Tiểu nha hoàn Tú Nhi giống như cảm thấy gì đó, liếc nhìn Vệ Thập Nhị, lại nhìn Tô Hồng Tụ bên cạnh mình, trong mắt có thứ gì đó lóe sáng, nghiêng người sang, lặng lẽ che chắn Tô Hồng Tụ.

Năm đó Vệ Thập Nhị rời khỏi Tô Hồng Tụ, Tú Nhi cũng ở bên cạnh, Vệ Thập Nhị lạnh lùng cũng tuyệt tình, Tú Nhi nhìn tất cả vào trong mắt.

https://thuviensach.vn

Bây giờ tiểu thư trở nên xinh đẹp, ánh mắt Vệ Thập Nhị nhìn tiểu thư cũng thay đổi, hừ, mặc kệ tương lai tiểu thư ở chung một chỗ với ai, Tú Nhi nàng không có lập trường, cũng không có tư cách đi phản đối, nhưng chỉ có Vệ Thập Nhị, Vệ Thập Nhị lòng lang dạ sói, tâm địa sắt đá này, nàng quyết không cho hắn tổn thương tiểu thư của nàng nữa.

“Vệ Tướng quân! Thời gian không còn sớm nữa, không phải ngày hôm qua ngài hẹn với Lý lão tướng quân, tối nay sẽ đi thăm hỏi ngài ấy sao?”

Thanh Ngọc phiền não trong lòng, giọng nói không khỏi hơi cất cao, chấn động một đám lá cây bên đường lay động như vậy, hơn mười phó tướng sau lưng Vệ Thập Nhị cũng rối rít hồi hồn, tầm mắt đồng loạt nhìn về phía Vệ Thập Nhị vẫn trầm mặc không nói, trong mắt mờ mịt không rõ.

Thấy thái độ của Vệ Thập Nhị, chúng tướng đều ngẩn ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người đều biết, Vệ Thập Nhị luôn luôn nghiêm cẩn và kỷ luật, trừ Tô Hồng Mai thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng lớn lên với ngài, còn lại chưa từng thấy nhìn lâu một nữ nhân nào, đã có danh không gần nữ sắc.

Nhưng hôm nay sao ngài lại...

“Các ngươi đi trước, ta còn có chuyện. Thanh Ngọc, đi nói với Lý Tướng quân một tiếng, nói tối nay ta có chuyện, không thể đến phủ, ngày khác sẽ đến thăm hỏi.”

Vệ Thập Nhị cuối cùng mở miệng, giọng nói trầm thấp mà khàn đặc, lúc hắn nói chuyện, ánh mắt không hề rời khỏi Tô Hồng Tụ.

“Nhưng mà, chủ tử, hôm nay ngài đi tìm gặp Lý Tướng quân vì có chuyện rất quan trọng!”

https://thuviensach.vn

Thanh Ngọc không cam lòng, vẫn không thuận theo, trong lòng nàng có một dự cảm rất không rõ ràng, Vệ Thập Nhị lưu lại, vốn không có chuyện gì khác, mà vì ở cùng một chỗ với Tô Hồng Tụ.

“Tanh Ngọc, lúc nào thì lời của ta nói, phải dùng tới ngươi phản bác?” Vệ Thập Nhị cuối cùng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc vẫn coi hắn là ân nhân cứu mạng của mình, ông trời của nàng, tất cả của nàng, nhưng có thể với Vệ Thập Nhị mà nói, lúc đầu hắn lưu lại Thanh Ngọc, không phải nhìn trúng nàng trung thành và tận tâm với mình, nói gì nghe nấy.

Thanh Ngọc coi Vệ Thập Nhị thành mạng của mình, Vệ Thập Nhị lại chỉ coi nàng như một con chó mình nuôi.

Chó có thể cưng chiều, có thể dụ dỗ, nhưng nếu không nghe lời, cũng không cần tiếp tục nuôi.

Sao Thanh Ngọc lại không biết, Vệ Thập Nhị chưa từng coi trọng mình?

Ở trong mắt Vệ Thập Nhị, Tô Hồng Mai, Tô Thừa tướng, cả Tô phủ, bao gồm cả Thanh Ngọc nàng, tất cả, chẳng qua chỉ là đá kê chân để cho hắn giẫm đạp bò lên mà thôi.

“Xin lỗi, Vệ Tướng quân. Thanh Ngọc vượt khuôn rồi.”

Thanh Ngọc biến sắc, lập tức trong lòng quặn đau, lòng nàng tràn đầy không cam lòng, tràn đầy ghen tỵ trừng mắt nhìn Tô Hồng Tụ, nhưng khi tầm mặt Thanh Ngọc chạm đến gò má xinh đẹp tuyệt luân, khi Thanh Ngọc thấy, Tô Hồng Tụ khẽ nâng khóe môi, cười như không cười quăng một nụ cười đùa cợt về phía mình, cho dù không cam lòng, trong lòng Thanh Ngọc vẫn bắt đầu dâng tràn tự ti mặc cảm hèn mọn và đau đớn.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, nữ tử này xinh đẹp như vậy, kiều mỵ như thế, ngay cả nữ tử là nàng, nhìn cũng không kiềm chế dfienddn lieqiudoon

được muốn động lòng, coi như lòng Vệ Thập Nhị cứng rắn, nhưng hắn vẫn là một nam nhân.

Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Vệ Thập Nhị trải qua mấy trăm trận chiến, bại trận cực ít, đã sớm là anh hùng danh xứng với thực, đáng tiếc Thanh Ngọc và Tô Hồng Mai không được coi là mỹ nữ, nhịn đến đố kỵ đi, hai nàng vốn không được coi là mỹ nhân của Vệ Thập Nhị.

Thanh Ngọc cuối cùng lui ra, chỉ có điều khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì ghen ghét mà trở nên trắng bệch, đôi tay cũng nắm chặt thành quyền trong tay áo.

Tô Hồng Tụ chẳng thèm liếc qua Thanh Ngọc. Thế gian từ xưa có tình ngu si, thích một người quá mức cho tới bây giờ cũng không tính là sai, chỉ có điều như Thanh Ngọc vậy, yêu một người yêu đến ngay cả tự ái của bản thân cũng buông tha, Tô Hồng Tụ thật sự không có cách nào tán thành, mỗi lần nàng liếc nhìn Thanh Ngọc, mỗi lần nghe một ý nghĩ trong lòng Thanh Ngọc, nội tâm không thể kiềm chế dâng lên đầy chán ghét và khinh bỉ.

Nữ nhân này, thật sự đáng bị coi thường, biết rõ trong lòng Vệ Thập Nhị không có mình, vẫn bám lấy không buông mà dính lên, thậm chí cũng không tiếc làm nô tỳ cho Vệ Thập Nhị, chỉ vì một ngày kia có thể bò lên giường Vệ Thập Nhị, có thể gả cho Vệ Thập Nhị làm thiếp.

Con người trước phải tự nhục, sau đó mới có thể chịu nhục, giống như Thanh Ngọc cam chịu thấp hèn, không hề có tôn nghiêm, cũng khó trách Vệ Thập Nhị chẳng thèm ngó tới, từ đầu tới đuôi chỉ coi nàng ta như một con chó mình nuôi.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vốn không có ý định chào hỏi Vệ Thập Nhị, nàng chỉ mang đồ vào, kêu nha hoàn Tú Nhi đi hỏi Vệ Thập Nhị đưa khế ước mua bán nhà là xong.

Nhưng nơi này lại có một Thanh Ngọc đáng ghét hơn. Rõ ràng chuyện gì nàng cũng không làm, nhìn cũng không nhìn lâu Vệ Thập Nhị một cái, nữ nhân này không biết là điên hay là ngu, trong lòng lại tràn đầy ghen tỵ và căm hận nàng.

Chân mày thanh tú của Tô Hồng Tụ khẽ nhíu, đột nhiên thản nhiên cười với Vệ Thập Nhị, nụ cười này, giống như mùi thơm vạn cây, ánh bình minh vừa ló dạng, tất cả trong trời đất giống như được nụ cười xinh đẹp sáng chói này thắp sáng.

“Vệ Tướng quân nếu còn chưa đi, có thể giúp tiểu nữ mang đồ xuống xe ngựa không? Đồ quá nhiều, ta và Tú Nhi hai nữ tử yếu đuối, thật sự không mang được nhiều như vậy.”

Theo nụ cười rạng rỡ của Tô Hồng Tụ, Thanh Ngọc bén nhạy chú ý tới, thân thể cao lớn cường tráng của Vệ Thập Nhị khẽ run run khó cảm thấy.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vệ Thập Nhị Động Lòng (2)

Tô Hồng Tụ vén màn xe, cùng Tú Nhi ôm mấy món đồ nhẹ nhàng, rồi không hề làm nữa, mà một người vừa đứng ở bên cạnh xe ngựa, vừa dùng ánh mắt không mang theo chút cảm tình nào, thậm chí hơi lạnh lẽo nhìn Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị không nói một lời, ánh mắt vẫn chưa hề rời khỏi mặt Tô Hồng Tụ, dần dần, vẻ mặt mờ mịt trong mắt hắn dần chuyển thành thâm thúy, sau đó thâm thúy hóa thành một vùng tối không chừng mực, sau là đầm đen không thấy đáy.

Lúc Vệ Thập Nhị mở miệng, trên mặt đã sớm không thấy một chút động tình và tim đập nhanh với Tô Hồng Tụ.

“Có phải Tô tiểu thư nhớ lộn không? Vệ mỗ đã không còn là người làm của Tô tiểu thư, không cần thiết phải nghe lời của tiểu thư, làm bất cứ chuyện gì vì tiểu thư.”

Tô Hồng Tụ nhíu mày, sao lời này quen tai thế?

Đúng rồi, ba ngày trước nàng đã từng nói những lời như vậy với Vệ Thập Nhị. Khi đó nàng vừa mới hóa thân thành người, trong lòng tràn đầy khinh bỉ và chán ghét Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ mím môi cười một tiếng, cũng không phản bác lại lời của Vệ Thập Nhị, chỉ theo lời hắn nói: “Nói cũng phải, haizzz, Tú Nhi, em nói

https://thuviensach.vn

tại sao cùng là một con chó, lúc ta nuôi, chỉ biết làm việc sẽ không sủa, đổi lại muội muội ta nuôi, thì trở nên chỉ biết sủa không biết làm việc?"

"Đó còn cần phải nói sao, chủ tử như thế nào, dĩ nhiên nuôi ra chó dạng đó."

Tú Nhi dịu dàng mỉm cười, đi theo Tô Hồng Tụ chuyển đồ gì đó ở trên xe ngựa xuống, Vệ Thập Nhị không đến giúp họ, phu xe rất ân cần, vừa nhìn thấy họ xuống xe ngựa, lập tức đỏ mặt, tự nguyện mang giúp các nàng những món đồ nặng nhất khiêng trên vai.

"Tiểu thư, không sao, hắn không giúp nàng, ta đây tới."

Phu xe ấp úng nói, kể từ khi Tô Hồng Tụ xuống xe ngựa, ánh mắt của hắn vẫn không hề rời khỏi mặt của nàng. Hiện giờ phu xe thật sự hận chết mình, mới vừa rồi lúc nàng lên xe, sao không liếc nhìn nàng, nữ tử xinh đẹp như vậy, tuyệt sắc như thế, đời này chỉ sợ hắn không có cơ hội liếc mắt nhìn như vậy.

Không riêng gì phu xe, người đốn củi, săn thú đi ngang qua, chỉ cần là nam nhân, sau khi nhanh chóng liếc nhìn Tô Hồng Tụ, sắc mắt lập tức ửng hồng, thân bất do kỷ mà bu lại.

Ngôi biệt viện này của Vệ Thập Nhị nằm ở ngoại ô Kinh thành, đáng ra không có người ở, nhưng Tô Hồng Tụ vừa đứng ở cửa lớn, chỉ chốc lát sau, ngoài cửa lại có hơn mười thanh niên trai tráng tụ tập.

Quả thật không biết xuất hiện từ đâu.

"Tiểu thư, không quan trọng, tiểu thư buông đồ trên tay xuống, ta đây tới mang giúp tiểu thư."

"Đúng vậy, tiểu thư, ngài da mịn thịt mềm, ăn sung mặc sướng, nào mang được vật nặng như vậy? Hãy để cho ta tới giúp tiểu thư, ngộ nhỡ

https://thuviensach.vn

không cẩn thận quẹt hỏng tay tiểu thư, vậy làm sao cho phải?”

Theo một câu chỉ điểm này của người đốn củi, trong lúc nhất thời, mọi người vây xem đồng loạt ném tầm mắt lên tay nhỏ bé trắng mềm mại của Tô Hồng Tụ.

Tay này thật đẹp, trắng nõn mềm mại, óng ánh trong suốt, dưới ánh mặt trời, giống như ánh sáng trâu châu óng ánh trơn bóng.

Nếu có thể được bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn đó sờ một cái, đừng nói mang chút đồ, chính là để cho bọn họ làm trâu làm ngựa, giúp người làm khổ dịch cũng cam tâm tình nguyện.

Tô Hồng Tụ bị người bao bọc vây quanh, tiếng lòng người ta cũng truyền rõ ràng vào trong đầu nàng.

Mặc dù nói chuyện và hành động của những thôn phu nông thôn này hết sức thô lỗ, nhưng tính cách lại hết sức trong sáng, ngoại trừ muốn giúp nàng khuân đồ, nhân cơ hội nhìn lâu nàng mấy lần, trong lòng cũng không có suy nghĩ tạp nham không chính đáng gì.

Từ trước đến giờ người khác đối xử tốt với Tô Hồng Tụ, nàng cũng sẽ có vẻ mặt ôn hòa với người ta, lập tức nhếch khóe môi, dịu dàng mỉm cười với đám người vây quanh: “Đã như vậy, thế xin cám ơn mọi người.”

Theo một nụ cười khuynh thành của mỹ nhân, mọi người lập tức đầu váng mắt hoa, tim đập loạn, nhìn cái gì cũng mơ mơ màng màng, ba bốn bóng hình chồng lên nhau.

“Mấy người, đi theo ta.” Tiểu nha hoàn Tú Nhi đứng mũi chịu sào, dẫn mọi người vào biệt viện, còn lại một mình Tô Hồng Tụ ở phía sau, bốn mắt nhìn nhau với Vệ Thập Nhị, hai bên nhìn nhau, giống như có ý không muốn đi.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ đang chờ Vệ Thập Nhị đưa khế ước mua bán nhà cho nàng.

Vẻ mặt Vệ Thập Nhị thì hung ác nham hiểm, ánh mắt bén nhọn, giống như con dao sắc, cắt từng dao từng dao trên người Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cách hắn chừng hai ba mươi bước, nhưng vẫn có thể cảm giác được khí lạnh thấu xương tản mát ra từ trên người hắn.

Ngay như vừa rồi, khoảnh khắc khi Tô Hồng Tụ nói hắn thành chó, sát khí trên người Vệ Thập Nhị lập tức dâng cao, quanh thân nhanh chóng quẩn quanh vẻ thù địch như băng dày ba thước kinh người.

Mặt Tô Hồng Tụ không đổi sắc, giống như hồn nhiên không phát hiện ra sát khí và lạnh lẽo tỏa ra trên người Vệ Thập Nhị, vẫn tươi cười yêu kiều nhìn hắn nói: “Vệ Tướng quân, hôm nay là ngày thứ ba, ngươi nên đưa khế ước mua bán nhà cho ta.”

Hai người một âm trầm, một lạnh lẽo, trong lúc này ngoài biệt viện không khí gióng như giương cung bạt kiếm, khí lạnh lẽo.

Ngay cả con chim trên cây cũng bị khí lạnh kinh người tỏa ra trên người hai người làm giật mình, cũng không dám chíp chíp, vội vẫy cánh bay ra xa.

Không biết qua bao lâu, khí lạnh trong mắt Vệ Thập Nhị dần rút đi, khóe môi mỏng lạnh lẽo chậm rãi nhếch lên, tạo thành một nụ cười.

Ngay cả Tô Hồng Tụ ngày thường thấy yêu ma quỷ quái, cả đời giao thiệp với đủ loại ác quỷ, cũng hơi ngẩn ra, nàng sống năm trăm năm, chưa từng thấy vẻ mặt người nào lộ ra nụ cười âm trầm lạnh lùng như vậy.

Vệ Thập Nhị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tình lạnh nhạt của Tô Hồng Tụ, tâm tình nơi đáy mắt không ổn định, hồi lâu, thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Ngươi nói không sai. Cho dù giờ phút này thân phận và địa vị của Vệ Thập Nhị ta khác ngày trước đến cỡ nào, ở trong mắt người khác, ta

https://thuviensach.vn

vẫn là một con chó Tô phủ các ngươi nuôi. Tô Hồng Tụ, ta không có mạng như ngươi, sinh ra đã cao cao tại thượng, hưởng thụ phú quý vô cùng, ta chỉ là một nô bộc, chỉ là một con chó. Nhưng mà, ngươi nhớ kỹ cho ta, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta quyết không cho phép nửa đời sau của mình vẫn là một con chó của người khác!"

Ánh mắt tối đi, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét, Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị, vẫn hờ hững lạnh như băng mở miệng: "Vệ Tướng quân suy nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ nói tới con chó tiểu Bạch ta nuôi lúc trước, từ sau khi theo muội muội Tô Hồng Mai của ta, tiếng kêu lớn hơn, nhưng đã quên sạch tất cả bản lĩnh đi săn trông cửa. Vệ Tướng quân cần gì phải kích động như vậy? Vừa rồi không nói ngươi, mặc dù tiểu Bạch chỉ là con chó, mặc dù bị muội muội của ta mang đi nuôi, nhưng nếu ta kêu nó, nó vẫn sẽ lập tức trở lại bên cạnh ta. Không giống như những người khác, coi như cắt thịt của mình đi nuôi hắn, giống như vẫn nuôi không quen!"

Tròng mắt sắc lạnh như băng của Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị, khi nàn nhắc tới, bản thân đã từng cắt thịt cứu Vệ Thập Nhị, hai mắt Vệ Thập Nhị buồn bã, khí lạnh và sắc bén ở đó nhất thời tản đi không ít, vẻ thù địch quanh thân cũng nhạt đi trong nháy mắt.

Bớt đi giận dữ lúc trước, ánh mắt Vệ Thập Nhị dần trở nên tĩnh mịch mà khó dò, hắn không nói thêm gì, mà mắt không chớp, tiếp tục không hề chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cười nhạt trong lòng, khinh bỉ không thôi.

Buồn cười, phản bội chính là phản bội, nào có nhiều lý do như vậy?

Vệ Thập Nhị hắn không cam tâm làm nô tài, vắt óc tìm kế bò lên trên, chẳng lẽ Tô Hồng Tụ nàng đáng đời làm đá kê chân cho hắn, vì hắn lao tâm lao lực, cắt thịt lấy máu cũng không thể có một câu oán trách?

https://thuviensach.vn

Thật sự là trò cười lớn nhất thiên hạ, trên đời này, mỗi người đều có tư cách đến chỉ trích Tô Hồng Tụ nàng, chỉ có Vệ Thập Nhị, ngay cả một chút xíu lập trường, một chút xíu tư cách hắn cũng không có.

Mà ngay cả mạng của hắn, cũng vẫn do Tô Hồng Tụ nàng cứu về!

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (Tiểu Tu 1)

Tô Hồng Tụ không hề để ý đến Vệ Thập Nhị nữa, lên xe ôm bài vị của Tô phu nhân xuống.

Tuy nói đây cũng không phải là mẹ ruột của nàng, nhưng không biết có phải bởi vì nàng chiếm cứ thân thể của Tô Hồng Tụ không, mỗi nửa đêm nằm mộng, đều thấy một nữ nhân từ ái ôn nhu xuất hiện trước mắt nàng, sờ lên tóc nàng, cười dịu dàng mà gọi nàng Tụ nhi.

Nữ nhân đáng thương này, khi còn sống bị cha Thừa tướng lật lọng, thấy sắc quên nghĩa, dốc hết tài sản giúp Tô Phúc đả thông các nơi quan hệ trong Kinh thành, vẫn cứ một mình dùng sức trợ giúp Tô Phúc leo lên vị trí Thừa tướng, không ngờ Tô Phúc vừa leo lên vị trí Thừa tướng, thì liên tiếp cưới hơn mười nữ nhân của quan viên quan trọng trong triều, quên hết sạch thề non hẹn biển lúc trước.

Khó khăn lắm, Tô phu nhân quên được tổn thương mà Tô Phúc mang đến, toàn tâm toàn ý, dốc hết tâm lực bồi dưỡng Vệ Thập Nhị, hy vọng trong tương lai Vệ Thập Nhị có thể bảo vệ, chiếu cố tốt cho nữ nhi của mình, không ngờ lại nuôi ra một đầu bạch nhãn lang, nàng mới vừa tắt thở, hạ táng không bao lâu, Vệ Thập Nhị đã phản bội nữ nhân của nàng, theo Tô Hồng Mai có gia thế bối cảnh càng thêm hùng hậu, càng có thể mang đến cho hắn tiền đồ xán lạn.

Tô phu nhân buồn bã tăm tối khi còn sống, tất cả đều bị những nam nhân vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói này làm hại.

https://thuviensach.vn

Không riêng gì Tô phu nhân, Tô Hồng Tụ mềm yếu nhu nhược lúc trước không phải cũng như thế sao?

Nếu không phải liên tiếp bị Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên vứt bỏ, hoàn toàn mất đi dũng khí sống tiếp, Tô Hồng Tụ vốn sẽ không tự sát.

Người chết đã chết rồi, nếu bây giờ nàng đã thay thế Tô Hồng Tụ, nhất định sẽ phải đi hết cuộc sống sau này của nàng ấy, nàng tuyệt đối không cho phép mình giống như Tô Hồng Tụ lúc trước, mặc cho những nam nhân lòng lang dạ sói này tùy ý chà đạp!

Vệ Thập Nhị ở bên cạnh lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ, chân mày xinh đẹp này, tròng mắt lạnh nhạt này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, mỗi lần hắn đều liếc mắt nhìn vài lần, cảm giác trong lòng mình đau đớn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vệ Thập Nhị không hiểu, hắn cũng không phải mới biết Tô Hồng Tụ ngày hôm nay, hắn đã ở bên cạnh Tô Hồng Tụ quá lâu, lâu đến hắn vẫn cho rằng mình không có cảm giác với Tô Hồng Tụ, mặc kệ Tô Hồng Tụ sống hay chết, quỳ gối bên chân hắn đau khổ cầu khẩn hay kể từ đó thề không đội trời chung với hắn, hắn cũng không có chút xíu xúc động nào.

Nhưng mà, kể từ vài ngày trước khi hắn gặp lại Tô Hồng Tụ một lần nữa ở phủ Thừa tướng, khi hắn nhìn thấy, Tô Hồng Tụ dùng ánh mắt chán ghét, hoàn toàn xem như người xa lạ nhìn hắn, hắn lại phát hiện, bản thân vốn không phải một chút cũng không quan tâm.

Vệ Thập Nhị hoảng hốt trong chốc lát, mày kiếm của hắn khẽ nhíu, quá khứ tốt đẹp lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn, nhưng mà hắn lại hết sức bối rối mà phát hiện, hắn phân không rõ tốt đẹp này là mộng hay là sự thật.

https://thuviensach.vn

Ở nơi sâu nhất trong trí nhớ của hắn, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược như hình với bóng đi theo sau lưng hắn.

Bóng dáng kia có khi dí dỏm, có lúc e lệ, có khi vui mừng, có lúc đau thương.

Tính tình Vệ Thập Nhị lạnh lạc, ở trong cuộc đời hắn, hắn chưa bao giờ để bất kỳ kẻ nào dừng lại trong lòng hắn.

Cho dù là Tô Hồng Mai, Thanh Ngọc, hay là Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà, ngay vừa rồi, khi hắn nhìn không chớp mắt nụ cười lạnh nhạt trên mặt Tô Hồng Tụ, hắn lại kinh ngạc phát hiện, bóng dáng này lại một lần nữa hiện ra trước mặt hắn.

Nó giống như biến thành vật còn sống, duyên dáng thướt tha, lung lay sinh động, dần dần chồng lên bài vị Tô Hồng Tụ ôm trên người, cùng nàng biến thành một người.

Tròng mắt Vệ Thập Nhị thâm thúy, nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt.

Hắn không biết vì sao mình lại có một đoạn ký ức khó hiểu như vậy, vốn không thuộc về trí nhớ của mình, nhưng mà, có điều hắn lại nhớ rất rõ ràng, đó chính là, bóng dáng kia tuyệt đối không phải Tô Hồng Tụ.

Không giống, tướng mạo của các nàng, bóng lưng, giọng nói tất cả đều không giống.

Vệ Thập Nhị cười tự giễu, hắn đây là điên rồi phải không, đây vốn chẳng phải thật, chỉ là một ảo ảnh.

Mười mấy năm qua, không biết hắn đã bỏ ra bao nhiêu, hy sinh bao nhiêu mới đạt được quyền lực và địa vị như hôm nay, hắn tuyệt đối không

https://thuviensach.vn

có khả năng chỉ bởi vì một bóng hình mà dao động, hối hận quyết định ban đầu của mình.

“Chuyện năm đó, đúng là ta không đúng, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ trả lại ân tình của ngươi, còn có của Tô phu nhân.”

Vệ Thập Nhị hạ thấp giọng nói, ánh mắt của hắn đã khôi phục trong sáng, quanh thân cũng không còn lạnh thấu xương rét căm căm như vừa rồi.

“Không cần, từ nay chúng ta lộ quy lộ, kiều quy kiều *, nghĩ không ra còn có lý do gì để gặp lại Tướng quân.”

(*) lộ quy lộ, kiều quy kiều: đường trả về đường, cầu trả về cầu = đường ai nấy đi

Tô Hồng Tụ hời hợt nói, khi nàng đang nói thì mặt đầy vẻ khinh thường, một cái liếc mắt cũng không liếc về phía Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị nhíu nhíu mày, hắn phát hiện Tô Hồng Tụ quả thật có tiềm chất khơi dậy lửa giận của hắn, hắn đã không nhớ được mình có bao nhiêu năm chưa từng nổi giận, tối thiểu chưa từng nổi giận trước mặt người khác, nhưng mà, mỗi lần gặp mặt Tô Hồng Tụ, lửa giận lại đảo loạn trong ngực hắn, lập tức như kim đâm nhất thời như lửa cháy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bộc phát.

Bởi vì giọng nói bâng quơ của Tô Hồng Tụ, bởi vì thái độ không thèm quan tâm của nàng, có lẽ, cũng bởi vì ở trong cặp mắt to quyến rũ của nàng, không còn có bóng dáng của Vệ Thập Nhị hắn.

“Gặp hay không gặp không phải do ngươi. Người đâu, canh giữ cửa cho ta, không có lệnh của ta, không cho phép để mặc cho người phương nào đi vào, còn nữa, nếu nàng ta ra cửa, các ngươi lập tức theo nàng ta, thông báo hành tung của nàng ta lại cho ta.”

https://thuviensach.vn

Vệ Thập Nhị nói qua, bỏ lại những lời này rồi phóng người lên lưng ngựa, không ai chú ý tới khóe môi của hắn vẫn giữ nụ cười như có như không, cười có thâm ý, giống như đang mong đợi cái gì, chờ đợi cái gì.

Quả nhiên, Tô Hồng Tụ giận tím mặt, oán hận nói sau lưng Vệ Thập Nhị: "Vệ Thập Nhị! Ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, lật lọng phản lời, nói không giữ lời! Rõ ràng chính miệng ngươi nói, sẽ giao biệt viện này lại cho ta!"

Rốt cuộc, cũng đến lượt nàng bị hắn chọc giận, cũng đến lượt nàng trong lòng không thuận, tức giận lần đầu tiên.

Nụ cười trên mặt Vệ Thập Nhị sâu hơn, phó tướng hộ vệ bên cạnh hắn không có ai không lộ vẻ mặt kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn thẳng hắn. Đây vẫn là lần đầu tiên, Vệ Tướng quân cười đến thoải mái như vậy, vui thích trong tiếng cười vô hạn. Nheo lại tròng mắt đen, tràn đầy vui vẻ và thoải mái.

"Ta nói sẽ tặng biệt viện này lại cho ngươi, nhưng mà, ngươi có biết không? Chu vi trăm dặm này đều là lãnh địa của ta, ta thích xếp ngươi vào đâu, thì sẽ xếp vào đó. Có bản lĩnh, ngươi đi bẩm báo Thánh thượng, để người thu mảnh đất này về."

"Ngươi... Được, Vệ Thập Nhị, ngươi chờ xem!"

Không phải khiến Chu đế thu hồi lãnh địa của Vệ Thập Nhị sao? Chuyện này có khó khăn gì? Nếu thật sự để cho nàng gặp được Hoàng đế Đại Chu, nàng chỉ khẽ xuất ra chút mị thuật với hắn, không tin hắn không nói gì nghe nấy với nàng, cúi đầu nghe theo!

Nhớ tới Hồ Cửu ca đã từng nói, trong cuộc sống vốn không có nam nhân nào có thể ngăn cản mị thuật điên đảo chúng sinh của Hồ tộc, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Thật sự có đúng như vậy sao? Nhưng mà, Vệ Thập Nhị, bao gồm cả Sở Dật Đình đáng ghét đó, giống như không chịu ảnh hưởng mị thuật của nàng.

Nếu bọn họ thật sự trúng mị thuật của nàng, nên cúi đầu nghe theo nàng, nói gì nghe nấy, nhưng mà, dáng vẻ hiện tại này, một ít nàng cũng không nhìn ra trong bọn họ có ai thần hồn điên đảo vì nàng.

Sở Dật Đình thì ngay cả tô mì cũng không chịu tặng nàng, còn có Vệ Thập Nhị đáng ghét này, hoàn toàn không nghe lời nàng dù chỉ một điểm, đưa nàng phòng ốc còn kèm theo vài chục cọc gỗ, nguyên một đám hung thần ác sát chặn ở cửa ra vào của nàng, từ nay về sao còn có ai dám tới cửa?

Chẳng lẽ thật sự giống như Hồ Cửu ca từng nói, khi Hồ tộc mới nhập vào thân thể con người, mị thuật sẽ hơi giảm bớt, nếu không siêng năng tu luyện, mị thuật sẽ dần biến mất?

Như vậy làm sao cho phải? Nàng đã đồng ý với chủ nhân của thân thể này, sẽ báo thù vì nàng ấy, nếu ngay cả chỗ dựa duy nhất là mị thuật cũng biến mất, vậy nàng chỉ có thể chờ huyết chú phát tác, trời giáng ngũ lôi, thần hồn đều bị tiêu diệt rồi.

Trong lòng Tô Hồng Tụ càng không yên, hơi bất an, thấy nàng đột nhiên không nói thêm gì nữa, Vệ Thập Nhị quay đầu đi, tròng mắt đen thâm thúy nhìn nàng.

Nàng thật đẹp, cho dù là tức giận, là cười, là trầm mặc, cho dù trên mặt không hề có cảm xúc gì, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn người khác, đều đẹp kinh người, có ý vô ý tản ra quyến rũ và quyến rũ người thường hoàn toàn khó có thể ngăn cản ra ngoài.

Để một mình nàng lưu lại nơi núi hoang đồng vắng nguy cơ bốn phía, lỡ như gặp người xấu thì làm sao?

https://thuviensach.vn

Cho dù nàng đi đâu, đều phải có người đi theo.

“Đi, chúng ta hồi kinh!”

Không biết qua bao lâu, Vệ Thập Nhị cuối cùng thu hồi tầm mắt, ra lệnh một tiếng, mang theo hơn một trăm tên thuộc hạ của hắn đi mất.

Tô Hồng Tụ vốn không biết Vệ Thập Nhị đi lúc nào, đầy trong đầu nàng đều là suy nghĩ, chẳng lẽ mị thuật của nàng thật sự mất hiệu lực?

Kể từ khi nàng hóa thân thành người đến nay, còn chưa từng gặp phiền não.

Mặc dù thỉnh thoảng có người hơi đáng ghét lắc lư trước mặt nàng, ví dụ như Vệ Thập Nhị đã từng phản bội nàng, hiện giờ giả mù sa mưa muốn trả lại ân tình cho nàng, hay Tô Hồng Mai vênh váo tự đắc, suốt ngày ăn mặc như hoa khổng tước, nhưng mà, những thứ đó đều là tình cảm của chủ nhân thân thể này, chỉ cần Tô Hồng Tụ không thấy những người này, nàng ngay cả một lần cũng sẽ không nghĩ đến bọn họ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (2)

Tô Hồng Tụ trước khi làm người, vốn không biết giữa người với người khác nhau một trời một vực, có vinh hoa phú quý như Sở Dật Đình, thì có Vệ Thập Nhị sinh ra làm nô tài.

Dĩ nhiên, còn có một số người nàng chưa bao giờ từng thấy, nghe cũng không nghe nói qua.

Sau khi Vệ Thập Nhị đi không lâu, thì có một cao tăng vân du đến thăm, nói là muốn hóa duyên, Tô Hồng Tụ thấy vẻ mặt cao tăng lạnh nhạt, ngay cả con mắt cũng không nhìn về phía nàng, trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ, thừa dịp cho cao tăng tiền bạc, cười dịu dàng mà đá lông nheo với đối phương.

Tô Hồng Tụ vốn tưởng rằng cao tăng sẽ đỏ mặt, tối thiểu cũng sẽ nhìn nàng lâu vài lần, lại không ngờ, nam nhân đầu được cạo trọc, trên người mặc trang phục màu vàng ly kỳ cổ quái cầm hết tiền bạc, nói tiếng cám ơn với nàng, quay đầu rời đi luôn, trên mặt không có chút lưu luyến nào.

Không phải chứ, rõ ràng buổi trưa lúc nàng dọn vào, bên cạnh còn có một đám người vây quanh, mỗi người đều cực kỳ ân cần, đỏ bừng cả mặt giúp nàng khuân đồ đấy.

Sao mới nửa ngày, mị thuật của nàng lại biến mất gần như sắp không có đây?

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tô Hồng Tụ càng thêm nghi ngờ, lại tìm đến những thị vệ canh cửa Vệ Thập Nhị lưu lại, cười khanh khách ném rất nhiều ánh mắt quyến rũ về phía từng người.

Nhưng mà, mỗi thị vệ kia đều như đầu gỗ, đừng bảo mắt đỏ tim đập, quả thực là mắt nhìn thẳng, một cái cũng liếc qua mặt nàng.

Tô Hồng Tụ nào biết những người Vệ Thập Nhị để lại đều là tử sĩ do chính hắn huấn luyện năm năm trở lên? Những người này đã sớm bị vết đao liếm máu ngày tôi luyện mỗi ngày không có chút tình cảm, dù cốt nhục chí thân của bọn hắn chết trước mặt hắn, bọn họ cũng nhất định không nhìn nhiều, mỹ nhân đẹp nữa đứng trước mặt bọn họ, bọn họ cũng sẽ không liếc nhiều lên mặt nàng.

Dĩ nhiên, trừ hai lần liên tiếp do Tô Hồng Tụ gặp phải nhân vật đặc biệt, kể từ sau khi nàng hóa thân thành người, mị thuật của nàng quả thật cũng thoái hóa không ít.

Hồ là hồ, người là người, mị thuật của hồ dùng trên thân người, vốn cần một quá trình cọ sát thích ứng.

Lần này Tô Hồng Tụ thật sự sốt ruột, vốn định ra khỏi phủ Thừa tướng, rồi trực tiếp đi tìm Lâm Hạo Hiên, ban đầu Lâm Hạo Hiên như thế nào với nàng, nàng sẽ theo hình mà vẽ hồ lô *, trả tất cả đã chịu đựng ban đầu cho hắn.

(*) theo hình mà vẽ hồ lô (依样画葫芦): Mô phỏng đơn giản một điều gì đó, một thứ gì đó.

Lâm Hạo Hiên bội tình bạc nghĩa với nàng, vui vẻ với người mới, nàng sẽ dùng mị thuật của Hồ tộc quyến rũ Lâm Hạo Hiên, ngoài ra để hắn hối hận một lần, cho hắn đội nón xanh.

https://thuviensach.vn

Đây chính là biện pháp trả thù Lâm Hạo Hiên tốt nhất mà Tô Hồng Tụ có thể nghĩ đến rồi.

Chủ nhân thân thể này buộc nàng phải lập huyết chú, nhất định phải khiến Lâm Hạo Hiên sống không bằng chết, hối hận suốt đời. Tô Hồng Tụ thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn cách này.

Nhưng mà, hiện giờ thảm rồi, sao những nam nhân này nhìn thấy nàng đều không có chút phản ứng gì?

Mị thuật của nàng sẽ không biến mất nhanh như vậy chứ? Nửa ngày không còn nữa như thế?

Tô Hồng Tụ mặt ủ mày ê, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi tới đi lui trong phòng, lúc thì ra sân trước cười cười với người trông cửa, lúc lại ra phía sau, tìm được đầu bếp, không nói câu nào, nhìn chằm chằm người ta.

Cả phòng này cho dù là người quét sân hay người giữ cửa đều là thủ hạ của Vệ Thập Nhị chính là tử sĩ, đương nhiên sẽ không có chút phản ứng nào với mị thuật của nàng.

Cũng không lâu lắm, Tô Hồng Tụ hoàn toàn tuyệt vọng, nhốt mình trong phòng, mặc kệ Tú Nhi kêu như thế nào cũng không chịu đi ra.

Nàng tĩnh tọa trong phòng ngủ, hy vọng tu luyện mị thuật mình làm mất trở lại một lần nữa.

Tú Nhi nào biết trong lòng Tô Hồng Tụ suy nghĩ cái gì? Chỉ có điều khi nhìn thấy hành động thất thường hôm nay của Tô Hồng Tụ, cảm xúc mất mát của nàng là vì chuyện khác.

Một chuyện khác, trong Kinh thành truyền ra ngoài đến xôn xao, rất có thể đã bị Tô Hồng Tụ nghe được.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, tiểu thư?”

Tiểu nha hoàn Tú Nhi đang cầm bữa tối, cẩn thận từng li từng tí gõ cửa phòng, cố gắng khuyên nhủ Tô Hồng Tụ, không để cho tiểu thư vì chuyện này mà ấm ức.

“Tiểu thư, người không cần tức giận nữa. Lâm Hạo Hiên có gì tốt? Cho dù là nhân phẩm hay là tướng mạo, hắn đều kém xa lục Vương gia nước Lương tiểu thư đã gặp trước đó. Tiểu thư, theo Tú Nhi nhìn ra, dường như Vương gia nước Lương đó có ý tứ với tiểu thư...”

Tú Nhi hạ thấp giọng, hôm nay trong ngoài khắp Kinh thành đều truyền đi, Lâm Hạo Hiên tự mình cầu được Thánh chỉ, muốn mười dặm hồng trang, lấy lễ Vương phi cực kỳ náo nhiệt mà đón Lương Hồng Xu vào phủ.

Tú Nhi cho rằng Tô Hồng Tụ chưa dứt tình với Lâm Hạo Hiên, nghe được những lời này bên ngoài, cho nên mới buồn buồn không vui, cả ngày sắc mặt cũng cực kém.

“Được rồi, Tú Nhi, ta không phải vì chuyện của Lâm Hạo Hiên mà tức giận, đừng đoán mò.”

Tô Hồng Tụ ngắt lời Tú Nhi, nàng không hề có hứng thú với việc Lâm Hạo Hiên muốn kết hôn với ai, muốn làm hôn sự cực kỳ náo nhiệt như thế nào.

Nàng chỉ quan tâm một việc duy nhất - - mới vừa rồi tĩnh tọa một chút, nàng không hề có cảm giác được mị thuật của mình lui bao nhiêu bước, việc này là sao, tại sao vừa rồi nàng thi triển mị thuật với nhiều người như vậy, đều không tạo nên tác dụng?

Hay mị thuật này chỉ tạo ra tác dụng với người có tâm trí không kiên định, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình có tâm trí kiên định như vậy, khó có thể rung chuyển, sẽ rất khó tạo ra tác dụng?

https://thuviensach.vn

Đang nghi ngờ, trăm mối vẫn không có cách giải, tiểu nha hoàn Tú Nhi cẩn thận từng ly từng tí quan sát sắc mặt Tô Hồng Tụ, thấy tiểu thư thật sự không quá khổ sở, mới thở phào mạnh một hơi, giọng điệu mềm đi nói, "Tiểu thư có thể nghĩ thông suốt cũng tốt. Tú Nhi cảm thấy, lục Vương gia nước Lương kia thật sự rất tốt, Tú Nhi nghe người ta nói, khi ở nước Lương, cho tới bây giờ ngài ấy không gần nữ sắc, phụ hoàng của ngài ấy đưa tới bao nhiêu thiếu nữ, cho tới bây giờ ngài ấy vẫn không hề liếc mắt nhìn bọn họ, bọn họ đều nói tâm địa ngài ấy sắt đá, vô tâm vô tình, nhưng Tú Nhi thấy, lần trước khi ngài ấy thấy tiểu thư, mặt đỏ bừng, ngài ấy nhất định đã động lòng với tiểu thư, cũng khó trách, bây giờ tiểu thư đã trở nên xinh đẹp như vậy, ngay cả Tú Nhi nhìn thấy, trong lòng cũng nhảy loạn không ngừng, dừng lại không được..."

Nghe thấy Tú Nhi nhắc đến Sở Dật Đình, trong lòng Tô Hồng Tụ khẽ động, giống như gạt mây thấy trời xanh.

Đúng vậy, Sở Dật Đình xa lánh nữ nhân như vậy, căm hận dáng vẻ của nàng giống Thục phi, nếu nàng có thể tu luyện mị thuật khiến Sở Dật Đình động lòng với nàng, bắt lại Lâm Hạo Hiên, nhất định nắm chắc, không nói chơi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tu Luyện Mị Thuật, Quyến Rũ Sở Dật Đình (3)

Buổi tối hôm đó, Tô Hồng Tụ chạy đi chạy lại một chuyến, lấy một đống lớn bột mì, nước lá ngải cứu, thậm chí lấy cả mực nước bôi lên mặt.

Mặc dù nàng không nhận bột thuốc Sở Dật Đình đưa cho nàng, nhưng không nói lên nàng không đồng ý lời của Sở Dật Đình nói, mang theo gương mặt này đi ra ngoài, quả thật quá nguy hiểm.

Đợi nàng dịch dung xong, đứng xa xa trước gương đồng, mặc dù thiếu nữ trong gương vẫn thướt tha duyên dáng, phong thái yểu điệu như cũ, nhưng rõ ràng ít đi tuyệt mỹ và linh động so với trước.

Dáng vẻ này ra cửa, sẽ không dẫn phiền toái đến!

Tô Hồng Tụ vui vẻ, gác chân trên giường ngồi đến nửa đêm, rạng sáng ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, nàng đã dùng phương pháp biến thân ra cửa.

Mặc dù Vệ Thập Nhị phái rất nhiều người canh giữ cửa nhà nàng, mặc dù bọn họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng dù sao bọn hắn cũng chỉ là người thường, không có pháp thuật, nào đề phòng được yêu thuật thay đổi vô cùng của Tô Hồng Tụ?

Cho đến khi đầu bếp làm xong điểm tâm, tiểu nha hoàn Tú Nhi la hét tìm nàng khắp nơi, bọn hộ vệ mới phát hiện, không thấy Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Bọn hộ vệ lập tức truyền tin này cho Vệ Thập Nhị đang luyện binh ở quân doanh, chỉ có điều, khi đó, không thấy Tô Hồng Tụ đã qua một canh giờ rồi.

Tô Hồng Tụ ra cửa mới phát hiện, nàng vốn không biết đi đâu tìm Sở Dật Đình.

Người của dịch quán vốn không để cho nàng đi vào, nàng làm huyễn thuật lặng lẽ ẩn vào dịch quán, lại phát hiện, Sở Dật Đình vốn không ở bên trong.

Tô Hồng Tụ lại dùng thuật đọc tâm đọc hết tất cả tâm trí của thị vệ dịch quán một lần, phát hiện không ai trong bọn họ biết Sở Dật Đình đi đâu.

Tô Hồng Tụ mãi không tìm được Sở Dật Đình.

Tối hôm nay đúng là đêm thất tịch, trên đường thật sự náo nhiệt, khắp nơi đều là người đến người đi, qua lại không dứt.

Lòng ham chơi của Tô Hồng Tụ nổi lên, định đi dạo lung tung khắp nơi theo dòng người, lúc thì đi theo đám người giành đoán đố đèn trước quán nhỏ bán đèn lồng hoa sen, lúc lại chen đến trước thuyền hoa xem náo nhiệt theo điệu sênh ca dẳng dặc cách đó không xa.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ thấy cảnh tượng đẹp đẽ như vậy, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, mấy chục thuyền hoa có lầu điêu lan ngọc thế * sóng đôi, nhiều tiếng nhạc trên thuyền, mơ hồ có thể nhìn thấy được cả nam nam nữ nữ trên đó. Có một công tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, xem ra hết sức trẻ tuổi, mỗi tay ôm một mỹ nhân, trên đùi còn có một mỹ nhân khác đang ngồi, mỹ nhân lớn nhỏ cười dịu dàng, mềm mại vô hạn đang bón nho mới hái cho hắn.

(*) điêu lan ngọc thế: Dùng để diễn tả một công trình kiến trúc giàu sang tráng lệ.

https://thuviensach.vn

Mỗi mỹ nhân đều má phấn đỏ bừng, lóng lánh, giống như ngượng ngùng nhìn mặt công tử thiếu niên.

“Dáng dấp Bạch công tử thật anh tuấn, nếu như chàng có thể chuộc ta về thì tốt rồi.”

“Bạch công tử thật dịu dàng, chỉ cần chàng có thể chuộc ta, ta tình nguyện làm nô tỳ vì chàng.”

Hình như nữ tử chung quanh cũng rất ái mộ Bạch công tử phong lưu phóng khoáng, Tô Hồng Tụ nghe lén tiếng lòng của các nàng, trong mười ý nghĩ thì có chín cái như vậy.

Với cách nghĩ của đám nữ tử, Tô Hồng Tụ cười nhạt, chẳng thèm ngó tới.

Thôi đi, cái này mà gọi là anh tuấn? Bạch công tử này, đôi mắt một bự một nhỏ, cái mũi hơi lệch, lúc nhìn từ xa mới thoáng nhìn được một chút mà thôi, so với Sở Dật Đình, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất, một là mây trắng cao cao tại thượng, một là bùn nhão dơ bẩn không chịu nổi.

Chính bản thân Tô Hồng Tụ cũng không biết tại sao mình lại hết sức chán ghét nam tử phong lưu háo sắc, có lẽ bởi vì bị chủ nhân thân thể này ảnh hưởng, mẫu thân chủ nhân thân thể này bị phụ thân Thừa tướng phong lưu háo sắc chọc giận mà chết.

Tô Hồng Tụ không hề có hứng thú với đám nữ nhân chân thành sùng bái Bạch công tử, ngược lại hết sức tò mò với thuyền hoa có lầu xếp song song trên mặt hồ, xem ra những thuyền hoa này cách rất gần bến tàu, gần đến mức dường như đưa tay ra là có thể sờ tới.

Tô Hồng Tụ nhón chân lên, thử kiểm tra hoa văn trên thuyền hoa có lầu, đúng lúc này, một đám người chen lấn, không biết một nhóm người từ nơi

https://thuviensach.vn

nào tới, lại chen vào đám người ven hồ, tất cả mọi người chuyển động, Tô Hồng Tụ bị đẩy ra bên ngoài, nàng âm thầm kêu khổ, lại chen nữa, nàng sẽ rơi vào trong sông rồi.

Nàng lại không biết bơi!

Đang tim gan run sợ, không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên, một mùi cực kỳ giống mùi xạ hương của phái nam kín đáo chui vào trong lỗ mũi Tô Hồng Tụ.

Một cánh tay mạnh mẽ mà có lực, cách vải vóc, mơ hồ có thể nhìn thấy bắp thịt màu lúa mạch vươn tới, vững vàng vòng chặt vòng eo nhỏ nhắn không đủ một nắm tay của Tô Hồng Tụ.

Đám người vẫn không ngừng túm tụm ở chỗ cũ, nhào lên phía trước, chỉ có thiếu niên đứng ở sau lưng Tô Hồng Tụ, mang trên lưng một thanh kiếm sắc màu đen, áo trắng như tuyết, bản lĩnh cường tráng, mặc kệ đám người chen chúc hắn như thế nào, hắn vẫn cao lớn giống như cây tùng, không nhúc nhích.

Tô Hồng Tụ vừa ngửi mùi đã biết, che chở nàng nhất định là Sở Dật Đình.

Chỉ có Sở Dật Đình, mặc dù không phải nam tử Hồ tộc, lại giống như nàng, trên người mang theo mùi thơm lạ lùng mê người trời sinh.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ thích một người như vậy, Sở Dật Đình tới thật đúng lúc.

Thiếu chút nữa, nàng sẽ bị đám người chen lấn vào trong hồ.

“Cám ơn ngươi, ta...”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ mỉm cười, vừa định ngửa đầu nói cám ơn Sở Dật Đình, thuận tiện nói cho hắn biết, bởi vì hắn cứu nàng lần này, nàng quyết định xóa bỏ ầm ĩ với hắn lần trước.

Sở Dật Đình cũng kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tô Hồng Tụ, khóe miệng dần dần lộ ra nụ cười gượng kinh ngạc.

Tô Hồng Tụ dựa vào trong ngực hắn, vừa lúc có thể nghe được tiếng lòng của hắn.

Thì ra nàng đã dịch dung, Sở Dật Đình vốn không nhận ra nàng.

Nhưng mặc dù hắn không nhận ra nàng, nhưng vừa rồi ở bên hồ liếc nhìn, chỉ vì Sở Dật Đình thấy được bóng lưng quen thuộc, mắt thấy bóng dáng nhỏ bé nhu nhược này sẽ bị mọi người chen vào trong hồ, không tự chủ vươn tay, kéo nàng lại.

Tô Hồng Tụ không khỏi ấm áp trong lòng, lần này nàng tới tìm Sở Dật Đình, vốn chính là muốn lấy lòng hắn, xem mị thuật có thể có tác dụng với hắn không, nên thay đổi lạnh lẽo và xa cách mấy ngày trước đó, cẩn thận từng ly từng tí ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng đỏ, đáng thương nói: “Làm thế nào bây giờ? Chân của ta bị trẹo, không thể bước đi, như thế nào cho tốt?”

Không thể không nói, mị thuật của Hồ tộc quả thật vô cùng cường hãn, già trẻ ăn sạch, Tô Hồng Tụ rõ ràng đã dịch dung, hiện giờ chỉ ở mức trung bình, nhưng theo hốc mắt đỏ ửng, nước mắt lăn lăn hai vòng trong cặp mắt quyến rũ, dáng vẻ uất ức, muốn khóc lại thôi, nam nhân chung quanh lập tức đỏ mặt một nhóm lớn.

Có mấy nhịp tim như đánh, tướng mạo coi như đẹp trai, thậm chí đã xắn áo lên, kích đọng muốn đến nâng Tô Hồng Tụ dậy.

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc Sở Dật Đình không bán nợ cho nàng, chỉ cúi đầu liếc nhìn nàng, quay đầu nhấc chân di.

Mị thuật của nàng không có tác dụng với Sở Dật Đình!

Tô Hồng Tụ cả kinh trong lòng, ảo não không thôi.

Tại sao có thể như vậy?

Mị thuật càng không có tác dụng, ý chí chiến đấu của Tô Hồng Tụ lại dâng lên, trong lòng suy nghĩ, nàng nhất định phải bắt Sở Dật Đình lại, như thế nào cũng phải tu luyện mị thuật đến lô hỏa thuần thanh *, không ai có thể ngăn cản.

(*) lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện. Tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lên màu xanh, coi là đã thành công,ví với sự thành thục của học vấn, kĩ thuật... (Theo Lạc Việt)

Sở Dật Đình hờ hững với nàng, Tô Hồng Tụ không có cảm giác rất tức giận, tự mình vỗ vỗ bùn đất trên váy, đi về trước mấy bước chăm chú đuổi kịp hắn.

Thật kỳ quái, cảm giác đã từng quen biết lại dâng lên trong lòng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nghi ngờ trong lòng, mắt không chớp mà nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn phong độ của Sở Dật Đình.

Thật sự kỳ quái, tại sao nàng có cảm giác bóng lưng của Sở Dật Đình thật quen thuộc, phảng phất trước đây thật lâu, nàng đã từng giống như bây giờ, theo sát sau lưng người nào đó.

Kỳ quái hơn chính là, nàng đi tới nhân gian, bởi vì mượn thân thể hiện tại đã từng bị nam nhân thương tổn, gặp phải nam nhân hoặc nhiều hoặc ít

https://thuviensach.vn

cũng hơi chán ghét.

Nhưng duy nhất chỉ có Sở Dật Đình, ngay cả khi có chán ghét, có tức giận, nhưng qua không được bao lâu, chán ghét này, tức giận này đều tiêu tan.

Khi nàng nghĩ đến muốn tìm người giúp mình tu luyện mị thuật, nàng chỉ nghĩ tới chính là Sở Dật Đình, còn như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên gì đó, nàng chỉ mới nghĩ tới tên của bọn hắn, đáy lòng đã không kiềm chế được mà dâng lên khinh bỉ và chán ghét nồng đậm.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (1)

Không biết tại sao, mỗi lần nghĩ tới bóng lưng quen thuộc kia, lồng ngực Tô Hồng Tụ lại đau ê ẩm, trong đầu cũng hỗn độn, mặc kệ nàng cố gắng nhớ lại như thế nào, liều mạng nhớ lại, cuối cùng đều nhớ không nổi.

Nhất định là ký ức không tốt, Tô Hồng Tụ nghĩ, bằng không tại sao mỗi lần nàng nghĩ tới bóng lưng kia, trong lòng khó chịu như vậy, giống như trong đáy lòng thấp thoáng có một giọng nói khuyên bảo nàng, không nên nghĩ nữa, tuyệt đối không cần nhớ lại.

Không nghĩ thì không nghĩ, Tô Hồng Tụ cũng không muốn tự tìm phiền não, giống như bây giờ mỗi ngày đều thật vui vẻ, vui vui vẻ vẻ, như vậy là tốt nhất.

Không biết có phải bởi vì lần trước cãi nhau cùng nàng một trận không, Tô Hồng Tụ phát hiện, Sở Dật Đình càng lạnh nhạt với nàng hơn lúc trước rồi.

Trước kia mặc dù hắn rất lạnh nhạt, nhưng không phải cần thiết, sẽ tuyệt đối không chủ động nói chuyện với nàng, nhưng sẽ không giống như bây giờ, ngay cả mắt cũng không nhìn xuống.

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ tiểu tử này thật nhỏ mọn, nàng đã chủ động lấy lòng hắn rồi, suốt dọc đường hắn vẫn nghiêm mặt, không nói một lời, một lần cũng không quay đầu nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải có thể nghe rõ ràng tiếng lòng của hắn, nàng thật sự cho rằng Sở Dật Đình không thích nàng.

Không phải hoàn toàn không để ý, nghe Tô Hồng Tụ nói chân nàng bị trẹo, phát giác Tô Hồng Tụ đi đường thật sự hơi khập khiễng, chậm chạp từ từ, Sở Dật Đình vẫn không tự chủ thả chậm bước chân.

Người đến người đi, ngựa xe như nước, thỉnh thoảng trên mặt đường sẽ nổi lên cơn gió nhẹ, thoáng nhấc nón dùng để che mặt của Sở Dật Đình lên. Mỗi một lần, hắn sẽ nhanh chóng thò tay đè chặt nón, nhưng mỗi một lần, mặc dù chỉ thoáng lộ ra cái cằm hoàn mỹ kiên nghị, giống như đao khắc, người trên đường vẫn xôn xao ầm ĩ, đều xoay đầu nhìn theo hắn chằm chằm.

Tô Hồng Tụ cũng hơi nhập thần, cuộc sống thật kỳ diệu, lẽ ra con người không nên có dáng dấp tuấn mỹ như thế, đẹp nhất trong tam giới, cho dù là nam hay là nữ, cũng nên xuất thân từ Hồ tộc.

Nhưng mà, Tô Hồng Tụ lớn lên từ nhỏ ở Hồ tộc, chưa từng gặp nam tử nào có dáng dấp anh tuấn mê hoặc như Sở Dật Đình, cũng khó trách hắn đi đến đâu cũng đều phải đội nón.

Tô Hồng Tụ cũng đẹp, nhưng căn cứ vào quan hệ với mị thuật, vẻ đẹp của nàng chỉ có khả năng hấp dẫn nam nhân.

Nhưng cái đẹp của Sở Dật Đình, nam nữ đều xơi, già trẻ đều chơi, thật sự phải nói nguy hiểm, Sở Dật Đình mang theo gương mặt tuấn mỹ vô song này hành tẩu bên ngoài quan năm, nói không chính xác, còn nguy hiểm hơn nàng.

Tô Hồng Tụ vốn không kiên trì, đi theo sau lưng Sở Dật Đình một lúc, lập tức mệt mỏi, người này không tỏ vẻ kỳ lạ gì, uổng phí bề ngoài anh tuấn tuyệt mỹ, thật ra lại là một cọc gỗ, không hề có chút tình thú nào, nàng

https://thuviensach.vn

đã theo hắn lâu như vậy, hắn vẫn chỉ biết đến bản thân đi về phía trước, một câu cũng không có.

Cặp mắt quyến rũ của Tô Hồng Tụ nhìn loạn khắp nơi, lúc thì nhìn chằm chằm vào người bán hàng rong vớt cá vàng, nuốt nước miếng với cá vàng trong hồ cá người ta, nghĩ thầm, cá đẹp mắt như vậy, trước kia sao ta chưa bao giờ thấy? Không biết ăn có hương vị như thế nào.

Lúc lại trông mong nhìn lão nhân làm kẹo mạch nha bên đường, lén lút lấy tiền đồng từ trong túi quần ra, theo phía sau dfienddn lieqiudoon đám người chờ mua kẹo mạch nha vừa làm xong.

Sở Dật Đình đen sì mặt, hắn vốn không muốn để ý đến Tô Hồng Tụ, định đi thẳng.

Nhưng hắn đi tới đi lui, lại phát hiện, chỉ cần hắn không nghe thấy tiếng loẹt xoẹt, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng đằng sau, chỉ cần chóp mũi hắn không ngửi thấy mùi hương thanh nhã, trong lòng hắn lại lo lắng, đầy trong đầu đều là nàng có thể đã xảy ra chuyện gì không, có thể giống như lần trước trong tiệm vịt quay, gặp phải người lòng dạ khó lường, bị người dụ đi?

Nghĩ như vậy, Sở Dật Đình vốn không khống chế được bản thân, Tô Hồng Tụ đi nhanh, thì hắn cũng đi nhanh, Tô Hồng Tụ đi chậm, đứng ở trước mặt người bán hàng rong mua đồ, hắn cũng không tự chủ, tùy theo thả chậm bước chân, đứng trong đám người như nước chảy chờ nàng.

Nữ nhân này, đúng là không tim không phổi, bạc tình bạc nghĩa đến trình độ làm cho lòng người ta kinh ngạc.

Cho tới trưa Sở Dật Đình đều bận rộn chuyện hôn sự của nghĩa muội Lương Hồng Xu, vốn đang lo lắng chuyện này truyền vào tai Tô Hồng Tụ, nàng sẽ đau lòng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, hiện giờ, nhìn dáng vẻ này của nàng, nào có chút đau lòng khổ sở nào?

Bản thân Sở Dật Đình không biết cảm giác trong lòng mình như thế nào, hình như bởi vì tính tình lạnh lùng bạc bẽo của Tô Hồng Tụ giống Thục phi, hơi đau đớn, nhưng càng nhiều hơn, lại là vì Tô Hồng Tụ không thèm để ý, không hề đau lòng mà cảm thấy mừng rỡ.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, xem ra lời đồn đại là giả, hay nói rằng người khác nói ngoa, thật ra nàng vốn không thích Lâm Hạo Hiên như vậy.

Sở Dật Đình nghĩ như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng không chú ý tới, cằm luôn căng cứng hơi thả lỏng, ánh mắt lạnh như băng thấu xương cũng thoáng mang theo vẻ ấm áp.

Tô Hồng Tụ đi dạo chơi suốt dọc đường, chỉ chốc lát sau đã ôm một đống đồ lớn.

Nàng nhìn cánh tay rắn chắc có lực của Sở Dật Đình, nhớ tới lúc trước bản thân để cho hắn khuân đồ giúp nàng, hắn không nói lời nào đã ném toàn bộ đồ trên đất.

Lúc này Tô Hồng Tụ dùng chút đầu óc, không ném thẳng đồ vào trong ngực Sở Dật Đình, mà móc hai miếng kẹo mạch nha mới mua được ở quán nhỏ, vẻ mặt cười lấy lòng kéo tay Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình cúi đầu nhìn nàng giống như hỏi dò, Tô Hồng Tụ cũng không nói năng gì, chỉ cười tủm tỉm nhét hai miếng kẹo mạch nha vào trong lòng bàn tay Sở Dật Đình.

Mặc dù Sở Dật Đình không có thuật đọc tâm, nhưng nhìn vẻ cười không có ý tốt của Tô Hồng Tụ, lại nhìn một đống đồ lớn nàng ôm trong ngực, làm gì có chuyện không nghĩ ra nàng cho hắn để làm cái gì?

https://thuviensach.vn

Lập tức không nói không rằng, vung tay một cái ném kẹo mạch nha đi không thấy bóng dáng.

Lần này thật sự chọc giận Tô Hồng Tụ, lập tức sa sầm mặt, không đi dạo phố nữa, một mình ôm đống đồ lớn tức giận đứng ở giữa đường.

Sở Dật Đình tiếp tục đi về phía trước, nhưng dần dần không nghe thấy tiếng bước chân loẹt xoẹt, hắn không khỏi nhíu mày, thấp giọng mắng chửi câu gì đó, lại xoay người đi về phía bên cạnh Tô Hồng Tụ.

“Ta không phải tạp dịch của Tô phủ các ngươi! Ngươi muốn người cầm đồ giúp ngươi, sao không mang theo người dưới ra cửa!”

Sở Dật Đình vừa nói, ánh mắt lại lạnh như băng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, nhìn dáng vẻ của hắn, gương mặt chán ghét và không kiên nhẫn, một chút cũng không có ý tứ giúp Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ căm giận trong lòng, nhưng không dám biểu hiện trên mặt, lần trước nàng đối đầu với Sở Dật Đình không ai nhường ai, không nhượng bộ chút nào, cuối cùng Sở Dật Đình không thèm quan tâm đến nàng đã đi, nhất định do nàng dùng phương pháp không đúng.

Nếu thi triển mị thuật thành công, nàng nói gì Sở Dật Đình phải nghe nấy, muốn gì được đó.

Vì vậy Tô Hồng Tụ thay đổi phương pháp, cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng cúi đầu, từ từ khiến hốc mắt đỏ bừng, dáng vẻ muốn khóc lại thôi, nản lòng thoái chí.

Đáng tiếc, cho dù nàng sử dụng chiêu nhỏ gì, dường như đều chạy không thoát được hỏa nhãn kim tinh của Sở Dật Đình.

“Bớt giả bộ cho ta, ngươi cho rằng ta không nhìn thấu trò mèo của ngươi!” Sở Dật Đình lại tức giận mắng, túm lấy cánh tay Tô Hồng Tụ, cũng

https://thuviensach.vn

không quan tâm tới thứ gì đó đang lộp bộp không ngừng rớt xuống đất, dữ tợn nói: “Trời tối đen như mực rồi, ngươi thân nữ tử trong nhà, mò mẫm đi dạo bên ngoài làm gì? Nhanh về nhà!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (2)

Khiến Tô Hồng Tụ tức giận, thiếu chút nữa lại giận dỗi chọc tức hắn.

Sở Dật Đình kia, sao dầu muối không vào, hồ đồ không linh nghiệm? Nàng đã nhẫn nhịn nở nụ cười như vậy với hắn, sao hắn vẫn ác thanh ác khí *?

(*) ác thanh ác khí: giọng nói tức giận và lời nói nặng nề.

Tô Hồng Tụ không biết, thái độ của Sở Dật Đình với nàng coi như tốt rồi, nếu biến thành người khác, hắn hoàn toàn sẽ không nói nhảm nhiều như vậy với đối phương, đã sớm để cho kẻ dưới đuổi người ta đi rồi.

“Ta không quay về! Không phải ngươi không biết, phủ Thừa tướng kia, vốn không có ai để ý đến ta, phụ thân ta đã sớm quên ta và mẫu thân, hắn hiện giờ, đầy trong đầu chỉ có muội muội ta và tân phu nhân kia, ta trong nhà, một câu không đúng, đắc tội bọn họ, không biết bọn họ sẽ phạt ta như thế nào!”

Nghe như vậy, Sở Dật Đình hơi kinh ngạc.

Quả thật, lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ đang ở trong một căn phòng rách nát, trong phòng gió lùa bốn phía nát cỏ tranh.

Nhìn dáng dấp nàng vừa thấp vừa nhỏ, vừa nhìn chính là dinh dưỡng không đầy đủ, đã lâu không được ăn cái gì ngon lành.

https://thuviensach.vn

Cũng khó trách nàng lại thèm ăn như vậy, vừa ra ngoài lập tức tìm đồ ăn khắp nơi.

Nghĩ như vậy, phiền loạn trong lòng Sở Dật Đình dần tản đi, nhìn Tô Hồng Tụ, trong mắt không tự chủ nổi lên vẻ đau đớn thương tiếc.

“Tùy ngươi.”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, không hề đi theo sau lưng Tô Hồng Tụ nữa, một mình xoay người sang chỗ khác, cứ thế đi.

Tô Hồng Tụ vội vàng đi theo, Sở Dật Đình đưa lưng về phía nàng, không nhìn tới, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp động lòng người của nàng, chậm rãi ở sau lưng hắn hiện lên một nụ cười mưu ma chước quỷ đã thực hiện được.

Hai người cứ một trước một sau đi tới như thế, Tô Hồng Tụ nhìn cái gì cũng mới mẻ, xem cái gì cũng chơi hay, trước cửa võ quán người ta mở võ đài luận võ kén rể, nàng cũng muốn đi tham gia náo nhiệt, còn thiếu chút nữa bị cô nương nhà người ta dùng tú cầu ném trúng.

Không biết từ lúc nào, đống đồ lớn ban đầu nàng ôm trong ngực rơi vãi hết trên đường rồi.

Lại đi một lúc lâu, Tô Hồng Tụ rốt cuộc cảm thấy đường có điểm không đúng, trời đã trễ như vậy, sao Sở Dật Đình không đi về phía dịch quán, mà càng ngày càng đi vào trong rừng sâu núi thẳm rồi?

Kỳ quái, hắn không cần trở về sao?

Buổi tối hắn không ngủ được sao?

Tô Hồng Tụ nào biết, bởi vì khuôn mặt của dfienddn lieqiudoon Sở Dật Đình quá mức tuấn mỹ, từ nhỏ đã rước lấy vô số phiền phức.

https://thuviensach.vn

Nếu để cho người ta biết buổi tối hắn ngủ ở đâu, không cần phải nói, đêm hôm đó nhất định sẽ có người len lén sờ tới trên giường hắn, những người đó có đôi khi là nữ, có lúc lại là nam, thậm chí có một lần, sờ tới trên giường hắn là một lão già sáu bảy chục tuổi, râu tóc cũng hoa râm.

Vì vậy, Sở Dật Đình chưa bao giờ ngủ trong phòng, nóng đi nữa, lạnh đi nữa, hắn cũng đã quen lấy trời làm chăn, đất làm chiếu, ngủ ngoài đồng hoang.

Lý do trong đó hết sức đơn giản, ở nơi cánh đồng bát ngát bao la, khó gặp được người lòng dạ khó lường, ra tay tương đối dễ dàng, không đến mức bị kẹt trong phòng, không để ý sẽ bị người ta ám toán.

Tô Hồng Tụ trước đây hết sức đáng thương, chỉ có thể ở trong nhà cỏ bốn phía gió lùa, lung lay sắp đổ, thật không ngờ Sở Dật Đình còn thảm hơn nàng, mặc kệ trời mưa gió, thậm chí bên ngoài lạnh lẽo đến kết thành băng, hắn đều có thói quen ngủ ngoài đồng hoang.

Mặc dù Tô Hồng Tụ không biết Sở Dật Đình muốn dẫn nàng đi đâu, nhưng mà, đi theo sau lưng Sở Dật Đình, nàng lại không hề cảm giác thấy không yên bình hay bất an.

Đợi cho đêm chậm rãi khuya dần, hai người tới một cánh đồng bát ngát bao la, côn trùng kêu rả rích bốn phía, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ trong suốt.

Sở Dật Đình dừng bước chân, thản nhiên nói: “Nếu ngươi thật sự không muốn về nhà, vậy tối nay ngủ ở đây cùng ta.”

Tô Hồng Tụ lập tức vui mừng, nơi này thật đẹp, giống như sơn cốc khi nàng còn làm hồ ly đã từng ở.

“Được, ngươi chờ đó, ta đi bắt cá cho ngươi!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vui mừng hớn hở nói, cả cánh đồng bát ngát đều rải đầy tiếng cười êm tai quyến rũ của nàng, giống như tiếng chuông ngân trong trẻo.

Sở Dật Đình không khỏi kinh ngạc, mặc dù Tô Hồng Tụ ở phủ Thừa tướng không được quan tâm, dù sao cũng là một đại tiểu thư, Sở Dật Đình không ngờ nàng sẽ bắt cá, lập tức kinh ngạc liếc nhìn nàng.

Không nghĩ rằng, cái nhìn này vừa đúng lúc đối diện với khuôn mặt mềm mại đỏ bừng của Tô Hồng Tụ, thẹn thùng vô hạn, không lúc nào không tỏa ra vẻ quyến rũ và quyến rũ.

Sở Dật Đình lập tức đen sì mặt, quay đầu đi.

Tô Hồng Tụ đi đến bên dòng suối nhỏ, kéo cao làn váy nhảy vào trong dòng suối ấm áp.

Không ngờ, nàng hóa thân thành người, không còn là hồ, kỹ xảo bắt cá lại đều biến mất, mặc kệ nàng đạp nước như thế nào, mở to hai mắt đưa tay đi bắt cá ra sao, những con cá trơn mượt kia cứ chạy trốn khỏi kẽ tay nàng, hận đến nàng nghiến răng kèn kẹt.

Náo loạn hồi lâu, cá không bắt được nửa con, ngược lại tự biến mình thành mặt mày xám tro, lôi tha lôi thôi không thành dáng vẻ gì.

Nhìn lại Sở Dật Đình, khá lắm, chẳng qua chỉ trong một lát, hắn bắt được nhiều thỏ hoang ở đây như vậy? Lại còn bắt được nhiều chim trĩ như thế?

Hơn nữa bên trong còn có gà rừng đuôi đỏ nàng thích nhất.

Tô Hồng Tụ nuốt nước miếng, cá cũng không bắt, cũng không mò mẫm đập nước nữa, loẹt xoẹt đi về phía Sở Dật Đình ngồi xuống bên cạnh, hai

https://thuviensach.vn

cặp mắt to quyến rũ như nước nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm vào gà rừng thỏ hoang trong tay Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình mới vừa nướng xong một con, rút gà rừng từ trên gậy gỗ ra, hai mắt Tô Hồng Tụ sáng lên, thò tay ra định đoạt lấy từ trong tay hắn.

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng, gậy gỗ không chút lưu tình đánh vào mu bàn tay nàng.

Tô Hồng Tụ hít khí, mắt to chớp chớp, vừa định giả khóc, lại lơ đãng liếc nhìn mu bàn tay trắng nõn mềm mại của mình.

Hả, lần này mu bàn tay của nàng không đỏ.

"Thật nhỏ mọn, thật sự không thích, nhiều thứ như vậy, một mình ngươi lại ăn không hết..."

Đang nói nhỏ, không ngừng oán trách, đã thấy Sở Dật Đình không biết đào đâu ra một tấm lá chuối, rửa lá chuối vào trong suối, cầm lá cây bọc gà nướng nhét vào trong tay nàng.

"Còn nóng, để lát nữa ăn."

Không sai, Sở Dật Đình vừa nhét gà nướng vào trong tay Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ đã bị bỏng đến "A" một tiếng ném gà nướng xuống đất.

May mà còn cách một lớp lá chuối, bằng không, hai bàn tay bé nhỏ mềm mại trắng nõn kia lại bị nóng đỏ rồi.

Tô Hồng Tụ giờ mới hiểu được, thì ra không phải Sở Dật Đình không chịu tặng gà nướng cho nàng, mà sợ gà nướng làm bỏng tay nàng. Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình, nhìn thấy Sở Dật Đình nhếch môi, ra vẻ muốn cười lại không.

"Quỷ chết đói đầu thai, luôn ăn không đủ no."

https://thuviensach.vn

Nghe lén được tiếng lòng mang theo ý cười của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ lập tức sa sầm mặt, liên tiếp trợn mắt nhìn hắn vài lần.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Trái Tim Nam Nhân, Kim Dưới Đáy Biển (3)

Khó khăn lắm, rốt cuộc đợi được đến gà nướng nguội, Tô Hồng Tụ đang định ăn ngấu nghiến, lại nghe Sở Dật Đình đột nhiên nói: “Mặt của ngươi, mực nước cũng ngấm vào rồi.”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, trong lòng hoảng hốt, vội vàng chạy đến bên dòng suối nhỏ soi xuống.

Đúng vậy, trước khi nàng ra cửa cố ý dùng mực nước vẽ chân mày, chân mày thật sự biến thành khó coi thô to rồi, nhưng mực nước cũng thấm vào trong làn da nàng, mặc cho nàng rửa như thế nào, chà ra làm sao, vẫn đen sì một mảng lớn, trên cặp mắt to tròn xoe ngập nước trong sáng, lại có hai chân mày vô cùng xấu xí nằm đó, dáng vẻ này, muốn bao nhiêu tức cười có bấy nhiêu tức cười, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Khi nào hai vết này mới có thể tiêu tan đi? Ta không muốn từ nay về sau đều biến thành như vậy!”

Tô Hồng Tụ nóng nảy, kéo ống tay áo Sở Dật Đình, đáng thương nói.

“Không biết, có thể phải vài ngày.” Sở Dật Đình thản nhiên nói, “Cầm lấy cái này đi, bôi cái này lên mặt, có thể che khuất dấu vết trên mặt ngươi.”

Sở Dật Đình nói xong, vung tay lên ném bột thuốc lúc trước cho Tô Hồng Tụ vào trong ngực nàng.

https://thuviensach.vn

Lần này Tô Hồng Tụ không để ý thối hay không thối, mặt đang yên ổn, nàng cũng không muốn phá hủy nó.

“A, được, cám ơn ngươi.” Tô Hồng Tụ nói cám ơn Sở Dật Đình, vội vàng đến bên bờ suối dùng nước suối hòa tan thuốc bột ra, bôi một tầng mỏng lên mặt.

Lúc từ bên bờ suối trở lại, vẻ diễm lệ của Tô Hồng Tụ đã giảm xuống, lần này chân chân chính chính trở thành một thiếu nữ bình thường.

Rốt cuộc không cần lại thu hút người khác nữa rồi, Tô Hồng Tụ vui vẻ không thôi, nàng ngồi bên cạnh Sở Dật Đình, cầm lấy gà nướng ăn nghiêm túc.

Lúc Tô Hồng Tụ làm hồ ly thích ăn gà nhất, hơn nữa bởi vì hồ ly trong núi quá nhiều, con mồi không dễ tìm như vậy, mỗi một lần ăn gà nàng đều ăn sạch sẽ, ngay cả xương cũng cắn, hút sạch tủy trong xương.

Lại không biết dáng vẻ mình như vậy trong mắt Sở Dật Đình, ngược lại thành ăn không đủ no, ăn một con gà hận không thể nhai cả xương.

Bản thân Sở Dật Đình không phát hiện ra, Tô Hồng Tụ lại nhạy cảm mà nhận thấy, bất tri bất giác, ánh mắt Sở Dật Đình nhìn nàng đã nhu hòa hơn lúc trước nhiều, nhàn nhạt, mơ hồ lóe ra vẻ ôn nhu và thương tiếc, không còn lạnh thấu xương và xa lánh như trước.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ rốt cuộc mị thuật của mình có tác dụng với hắn?

Nhưng gay go chính là, nàng không nhớ rõ mình sử dụng chiêu gì, thái độ của Sở Dật Đình lại đột nhiên trở nên thân thiện với nàng.

Là bởi vì nàng đón nhận thuốc hắn đưa? Hay bởi vì Sở Dật Đình thuần túy thích xem người khác ăn đồ gì đó hắn làm?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nào biết, thái độ của Sở Dật Đình trở nên ôn hòa với nàng, hơn phân nửa bởi vì khuôn mặt của nàng.

Thuốc này bôi lên, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức đen đi không ít, vẻ tương tự với Thục phi giảm bớt rất lớn.

Trước đó, nàng có năm phần giống Thục phi, đặc biệt là cặp mắt quyến rũ, rồi lại lộ ra vẻ hờ hững lạnh như băng.

Nhưng bây giờ, ăn gà nướng thích nhất, nàng khó có được tâm trạng tốt, trong cặp mắt to xinh đẹp tràn đầy vui vẻ và thỏa mãn, tự nhiên cũng ít phần không giống Thục phi đi rồi.

Tô Hồng Tụ ăn quá tập trung, không hề phát hiện về sau khi Sở Dật Đình đưa gà nướng cho nàng, đều cố ý bỏ hết xương ra.

Hơn nữa, Sở Dật Đình đưa cho nàng đều là cánh gà và đùi gà, những phần thịt ở xương ngực hay mỡ ăn không ngon, hắn đều tự ăn hết.

Qua chừng nửa canh giờ, Tô Hồng Tụ ăn no thỏa thuê, một mình đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ rửa tay, sắc trời đã tối, cá trong nước không có linh hoạt, Tô Hồng Tụ nhào tới bắt, liên tiếp chộp được ba bốn con, trên mặt cỏ trống trải yên tĩnh, khắp nơi tràn ngập tiếng cười sung sướng ngọt ngào của nàng.

Sở Dật Đình dập tắt đống lửa, trải thảo dược phòng côn trùng mình hái trong rừng lúc trước trên mặt đất, lại cởi áo ngoài trên người, trải trên bãi cỏ.

Ngay cả chính hắn cũng không chú ý đến, trước kia lúc hắn ở bên ngoài hoang dã, cho tới bây giờ đều tùy tiện tìm cành cây nằm xuống, đây là lần đầu tiên cẩn thận thu xếp cho người ta.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nghịch nước lung tung, Sở Dật Đình thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn nàng, khóe miệng của hắn không tự chủ nở nụ cười, trên mặt, cũng từ từ thư giãn.

Một lát sau, Sở Dật Đình nhỏ giọng gọi: “Có thể rồi, lại đây ngủ đi.”

Sau khi kêu xong không nghe thấy trả lời, hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại không thấy Tô Hồng Tụ nữa.

Không khỏi bị dọa cho hết hồn, hắn che giấu tâm tư lại xem xét thì phát hiện tiểu nha đầu này bò lên một gốc cây đại thụ gần mười mét, đầu gối vào chạc cây nhìn lên không trung. Trong tay còn cầm hai con cá ướt đẫm đang đùa.

Lúc này, Sở Dật Đình mới phát hiện, bản thân mình thu xếp uổng công rồi.

Nhìn dáng vẻ nàng thoải mái dễ chịu danh xứng với thực, cũng biết ngủ trên đại thụ, đối với nàng mà nói, không khác ngủ trên giường.

Tô Hồng Tụ đột nhiên chợt xoay người, cúi đầu nhìn Sở Dật Đình dưới tàng cây, kêu lên: “Dật Đình ca ca, ngày mai ta còn tới tìm ngươi, vẫn ngủ chung với ngươi ở đây.”

Dật Đình ca ca? Sở Dật Đình sững sờ, hắn ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, vừa đúng lúc đối diện với cặp mắt to sáng lấp lánh trong đêm tối. Hắn cúi đầu thản nhiên nói: ‘Tùy ngươi.”

Sở Dật Đình không từ chối nàng, Tô Hồng Tụ càng vui mừng hơn, giọng nói hưng phấn: “Dật Đình ca ca, ta rất thích cùng ngươi, ta thật vui vẻ.”

Sở Dật Đình không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ tự thấy mất mặt, làm sao vậy, mới vừa rồi còn rất tốt, ánh mắt Sở Dật Đình nhìn nàng rõ ràng mềm mại ấm áp không ít, sao trong nháy mắt, hắn lại trở nên lạnh như băng, ánh mắt lạnh thấu xương chứ?

Thật sự kỳ quái, làm cho người ta không hiểu nổi.

Trái tim nam nhân, đúng là kim dưới đáy biển, dò không đến, sờ không tới.

Sở Dật Đình lại không để ý đến nàng, Tô Hồng Tụ càng không nói chuyện với hắn, bản thân tìm hai cành cây xiên cá, quyết định phơi gió đến sáng mai nướng ăn.

Đang bận rộn, đột nhiên nghe thấy giọng nói đột ngột mà lạnh lùng như băng của Sở Dật Đình: “Ta không lưu lại lâu ở đây, sẽ nhanh chóng trở về.”

Tô Hồng Tụ sửng sốt, lúc này mới nhớ ra, đúng vậy, Sở Dật Đình là lục Vương gia nước Lương, đương nhiên không có khả năng vẫn luôn ở lại Đại Chu, sau đại hôn của Lương Hồng Xu và Lâm Hạo Hiên, Sở Dật Đình phải quay về Đại Lương rồi.

Không khỏi phiền muộn trong lòng, nàng đến nhân gian, không dễ gì mới gặp được một người nguyện ý chung đụng một chỗ.

Thật sự không nghĩ đến, Sở Dật Đình phải trở về nhanh như vậy.

Nói cho cùng, hắn vẫn không hề bị mị thuật của nàng ảnh hưởng chút nào, không hề luyến tiếc nàng chứ?

Tô Hồng Tụ không cam lòng, lát sau, nàng đột nhiên nhảy từ trên cây xuống, quay mắt đối diện với Sở Dật Đình, dùng ánh mắt cực kỳ chuyên chú, cực kỳ thâm tình nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn cứ nhìn, Sở Dật Đình lại lạnh nhạt, cũng không khỏi mở mắt ra, đối mặt với ánh mắt của nàng.

Thấy hắn nhìn về phía mình, Tô Hồng Tụ đắm đuối đưa tình nói: “Dật Đình ca ca, người nhà ta đều không tốt với ta, ngươi dẫn ta đi Đại Lương, được không?”

Sở Dật Đình lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Chẳng liên quan tới ta.”

Dứt lời, thân thể lộn một vòng, ngủ bên cạnh.

Tô Hồng Tụ nghe được đáp án trong dự kiến, không khỏi vui vẻ cười rộ lên.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên trong đêm tối, dọa Sở Dật Đình nhảy dựng lên.

Hắn không khỏi hoài nghi nhìn về phía Tô Hồng Tụ, vừa vặn đối diện với nàng đang làm mặt quỷ về phía mình. Trên gương mặt kia tràn đầy nụ cười, trong đôi mắt cũng là vẻ ngây thơ. Nào có dáng vẻ thâm tình như vừa rồi.

Không tim không phổi! Sở Dật Đình oán hận mắng một tiếng trong lòng, lại lật người, không để ý đến nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lâm Hạo Hiên Chịu Khổ Sở Phản Bội (1)

Một giấc ngủ đến thẳng hừng đông, Tô Hồng Tụ đang lúc mơ mơ màng màng, chỉ nghe được dưới gốc cây vang lên tiếng bước chân lạo xạo, giống như có rất nhiều người vội vã dẫm nát lá cây rụng.

Còn mang theo một giọng nữ lanh lảnh và chói tai, nghe hết sức nóng nảy, có một cảm giác đã từng quen biết.

“Tìm! Tiếp tục tìm cho ta! Không tìm được, các ngươi đừng mơ có ai có thể sống trở về!”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, đây không phải là giọng của Lương Hồng Xu sao? Một buổi sáng tinh mơ, nàng ta mang theo một đám người tới rừng sâu núi thẳm tìm cái gì?

Đang định mở miệng hỏi, lại thình lình bị một bàn tay đầy vết chai của kiếm bụm chặt miệng.

Một giọng nói trầm thấp khàn khàn, giống như băng ngọc đánh nhau, sáng chói khiến người ta nghe thấy không kiềm chế được đáy lòng tê dại từng cơn vang lên bên tai Tô Hồng Tụ: “Suỵt, đừng nói gì cả.”

Đúng là Sở Dật Đình.

Lúc này Tô Hồng Tụ mới phát hiện, không biết từ khi nào, Sở Dật Đình đã ngồi trên một nhánh cây ngay sau mình, Sở Dật Đình bất ngờ che miệng, môi anh đào màu đỏ kiều diễm ướt át của Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng cọ

https://thuviensach.vn

vào lòng bàn tay hắn, trong lúc này, một dòng nước ấm tê dại nhanh chóng chạy qua đáy lòng hai người.

Sở Dật Đình lập tức buông tay, quay đầu đi, cố gắng hết sức ngăn chặn nhịp tim đập nhanh rầm rộ, phảng phất giống như sóng lớn xô bờ trong lòng.

Tô Hồng Tụ lại hết sức tò mò, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác như vậy với người khác phái, đáy lòng ngứa ngáy, tê tê, lại không nói thành lời cụ thể là cảm giác như thế nào, nhưng lại cũng không khó chịu, giống như còn hơi thoải mái.

Tô Hồng Tụ định kéo tay Sở Dật Đình, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, Sở Dật Đình đã nhanh chóng né tránh xa xa, mọi người đã chạy đến một gốc cây khác.

Hứ, thật nhỏ mọn, chạm một chút sẽ không rơi mất miếng thịt.

Đang hờn dỗi, không ngừng nói thầm trong lòng, phía dưới cuối cùng Lương Hồng Xu tìm được đống lửa tối hôm qua Sở Dật Đình nướng đồ ăn, lập tức, nàng tức giận mà ghen ghét, tiếng lòng giống như tiếng sấm, cao quãng tám mà vang vọng bên tai Tô Hồng Tụ.

“Không! Điều này sao có thể! Đây không phải là thật! Sở ca ca chắc sẽ không bỏ ta xuống! Chàng không thể nào thích nữ nhân khác!”

“Chàng nhất định vì giận ta, giận ta không nên giận dỗi với chàng, tùy tùy tiện tiện tìm người đính hôn.”

“Đúng, chẳng qua chàng chỉ đang giận ta, chàng chẳng qua chỉ đang giận ta... Chỉ cần ta mềm mại lại với chàng, chỉ cần ta lập tức từ hôn với Lâm Hạo Hiên, chàng nhất định còn có thể trở về bên cạnh ta...”

https://thuviensach.vn

“Dật Đình ca ca không thể là của người khác, chàng chỉ có thể là của ta, của ta!”

Thì ra mặc dù tối hôm qua Sở Dật Đình không ở dịch quán, nhưng thủ hạ của Lương Hồng Xu chính là mật thám vẫn một mực lặng lẽ đi theo hắn.

Đáng lẽ ra nếu tối hôm qua Sở Dật Đình còn ngủ một mình, Lương Hồng Xu sẽ không tìm đến chỗ này vào sáng sớm tinh mơ, nhưng mà, tối hôm qua mật thám lại co nàng một tin tức giống như sấm sét giữa trời quang.

Sở Dật Đình không chỉ không ngủ một mình, tối hôm qua hắn còn ngủ cùng nơi với một cô nương tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp, không chỉ như thế, hắn còn tận tay nướng mấy con gà rừng vì cô nương đó, lúc ngủ, còn săn sóc cô nương đó khác thường, rải bột thuốc đề phòng côn trùng lên.

Lương Hồng Xu ở chung một chỗ với Sở Dật Đình từ nhỏ, sao lại không biết, nghĩa huynh này có khúc mắc lúc nhỏ, lạnh nhạt vô tình với nữ nhân nhất, tránh như tránh rắn rết, chẳng thèm ngó tới.

Lương Hồng Xu và Sở Dật Đình chung sống cùng nhau gần mười lăm năm, nàng vốn vẫn luôn rất tự tin, Sở Dật Đình vốn không thích bất kỳ nữ nhân nào, gần quan được ban lộc, chỉ cần nàng thêm chút sức, tìm cơ hội bò lên giường Sở Dật Đình, cho dù Sở Dật Đình có đồng ý hay không, tương lai hắn nhất định phải phụ trách nàng.

Không ngờ Sở Dật Đình dầu muối không vào, không thân thiện và lạnh lùng khác thường với nàng, Lương Hồng Xu dưới cơn giận dữ, lúc này mới đáp ứng lời cầu hôn của Lâm Hạo Hiên, vốn định nhờ hôn sự này kích thích Sở Dật Đình một chút, khiến Sở Dật Đình tự phát hiện, mình vốn chẳng phải có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mà là không thể thiếu.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, tối hôm qua mật thám báo lại như thế, trong lòng Lương Hồng Xu thật sự luống cuống.

Đều nói người vô tình thật ra mới là người si tình nhất, kiểu người này hoặc không động lòng, một khi động lòng, cũng là chuyện khó quên nhất.

Sở Dật Đình chưa bao giờ cho bất kỳ nữ nhân nào sắc mặt tốt, nhưng hắn rõ ràng đã bắt đầu quan tâm, săn sóc một nữ tử.

Đây chỉ nói rõ một chuyện: Hắn thật sự động lòng với nữ nhân này.

Giờ phút này Lương Hồng Xu chân chân chính chính đau thắt trong lòng, hối hận không thôi.

Sở Dật Đình không để ý đến nàng sẽ không để ý đến nàng, nàng có nhiều thời gian dây dưa với hắn, nhưng mà, giờ thì hay rồi, đều do nàng, nhất thời xúc động đáp ứng cầu thân của Lâm Hạo Hiên, nếu như Sở Dật Đình không đi Đại Chu cùng nàng, nếu như Sở Dật Đình không gặp nữ tử kia, hắn vô cùng có khả năng cả đời sẽ không động lòng với bất kỳ nữ nhân nào.

Nhưng mà, hiện giờ xong rồi, Sở Dật Đình rõ ràng động lòng với nữ nhân khác.

Phải biết rằng, mặc dù con của Lương đế đông, nhưng giữa các con, chỉ có Sở Dật Đình cực kỳ giống người.

Cho dù là tướng mạo, giọng nói, hay tính cách cố chấp, cố chấp đến mức mười đầu bò cũng kéo không lại.

Lương Hồng Xu lớn lên trong hậu cung Đại Lương từ nhỏ, Lương đế sinh tình Thục phi bao nhiêu, sao nàng không biết?

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình giống phụ hoàng hắn như vậy, hắn nhất định cũng cố chấp, nam nhân như vậy, một khi động lòng với nữ tử nào, nhất định cả đời sẽ không biến đổi, sẽ không thay đổi.

Lương Hồng Xu nghĩ tới nghĩ lui, càng hoảng hốt, một mình ngây ngốc ngồi chồm hổm dưới tàng cây, hai mắt sưng đỏ, giống như quả đào mật, khóc đến hu hu, rất thê thảm.

Tô Hồng Tụ ở trên cây nghe được đến ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lương Hồng Xu ở phía dưới.

Thật sự không ngờ tới.

Ban đầu khi Lâm Hạo Hiên tới phủ Thừa tướng từ hôn, thái độ kiên quyết như vậy, là người đều có thể nhìn ra, hắn nhất định thật sự động lòng với Lương Hồng Xu, bởi vì khi hắn nhắc tới ba chữ Lương Hồng Xu, tròng mắt lạnh như băng sẽ lướt qua vẻ mềm mại nhàn nhạt.

Thật sự không nghĩ tới, buồn cười chết người rồi, Lương Hồng Xu chỉ coi hắn như ván cầu, chẳng qua nàng ta chỉ muốn mượn hắn trèo lên cành cây cao Sở Dật Đình này, trong lòng nữ nhân họ Lương kia vốn sớm đã bị Sở Dật Đình chất đầy, ngay cả chút khe hở nho nhỏ cũng không lưu lại cho Lâm Hạo Hiên.

Tô Hồng Tụ không muốn cười, cũng không muốn thể hiện cao hứng ra như vậy, nhưng mà, ước chừng tình cảm lưu lại trong chủ nhân thân thể này đang tác quái, nàng ấy chính là sao cũng không nhịn được nữa, trong lòng vui sướng thoải mái cười từng trận.

Thật có ý tứ, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, xem ra nàng thật sự tuyển đúng người.

Chỉ cần có thể một mực túm lấy Sở Dật Đình, không riêng gì có thể đả kích Lâm Hạo Hiên, cả Lương Hồng Xu, cũng là một kích trí mạng.

https://thuviensach.vn

Một mũi tên trúng hai con nhạn, huyết chút trên người nàng không cần hai lần công phu, chỉ cần một lần có thể giải quyết.

Tô Hồng Tụ cực kỳ vui thích, càng cảm thấy Sở Dật Đình nhất định là của báu.

Không được, bảo bối như vậy, ta nhất định không thể để cho hắn trở về Đại Lương như thế, để cho hắn chạy, sao giải được huyết chú trên người ta?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức thò tay nhỏ bé, nắm thật chặt vạt áo của Sở Dật Đình.

Khi ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình thì Tô Hồng Tụ hơi ngạc nhiên, sắc mặt của hắn thật tệ, tròng mắt đen lạnh thấu xương bắn ra sát khí lạnh như băng, toàn thân căng cứng, đốt ngón tay đều hơi trắng bệch.

Không cần phải nghe lén tiếng lòng hắn, Tô Hồng Tụ cũng biết, hắn cực kỳ chán ghét hành động việc làm nhỏ mọn của nghĩa muội hắn.

Lương Hồng Xu đang ở phía dưới, nàng ta chỉ cần ngẩng đầu lên, thì có thể phát hiện Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình ở trên cây.

Tô Hồng Tụ lặng lẽ niệm chú ẩn thân, che giấu mình và Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lâm Hạo Hiên Chịu Khổ Phản Bội (2)

Lương Hồng Xu dẫn người đi vòng vo cả buổi, từ đầu đến cuối vẫn không tìm được Sở Dật Đình, cuối cùng nàng và một đám thủ hạ dần đi xa.

Sau khi bóng hình bọn họ biến mất hồi lâu, Tô Hồng Tụ mới biết rõ mà còn cố hỏi: “Này, nghĩa muội kia của ngươi, có phải tới tìm ngươi không?”

Lúc đó, mới phát hiện Sở Dật Đình bên cạnh chẳng biết đã không thấy từ lúc nào.

Cúi đầu xem xét, Sở Dật Đình đã sớm xuống dưới, ngồi chồm hổm bên dòng suối giống như rửa mặt.

Hừ, không nói thì thôi, ngươi không nói, ta không biết sao?

Tô Hồng Tụ dương dương đắc ý nghĩ, Lương Hồng Xu đã sớm gần như triệt để nói hết chuyện trong lòng của ngươi và nàng ta cho ta biết.

May mà khi đó ngươi và nàng ta không có gì, nếu ngươi cũng dám như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, xem ta có... không.

Hả?

Tô Hồng Tụ nghĩ đến đây, trong lòng chợt hồi hộp.

Ta... Rốt cuộc ta muốn làm gì?

Sao ta lại để ý chuyện của hắn như vậy?

https://thuviensach.vn

Cọc gỗ kia, hồ lô cưa miệng kia, ta mới không quan tâm chuyện của hắn, ta chỉ muốn để cho hắn giải huyết chú trên người ta thôi!

Tâm phiền ý loạn một lúc, nhìn mặt trời lên cao, sắc trời không còn sớm, Tô Hồng Tụ quyết định xuống cây, đến bên bờ suối rửa mặt một chút.

Nhưng không ngờ lúc bò xuống cây, chân trượt, hơi lảo đảo, "A" một tiếng mặt ngã thẳng xuống dưới.

Thảm, xong rồi, lần này gương mặt này sao cũng không giữ được rồi, dưới cây có một bụi cây gai lớn rậm rạp.

Đang tâm hoảng ý loạn, tâm loạn như ma, đột nhiên trên người nhẹ bẫng, rơi xuống rồi ngừng lại.

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, vừa lúc đối diện với hai mắt Sở Dật Đình.

Bốn mắt nhìn nhau một lát, Sở Dật Đình khẽ buông tay, ném mạnh Tô Hồng Tụ trên mặt đất.

Đau đến nàng nhe răng há miệng.

Nàng vừa bò lên từ trên mặt đất, vừa nghiến răng nghiến lợi nhìn Sở Dật Đình, thấy hắn quay lưng với mình, Tô Hồng Tụ tức giận không thôi.

Nàng chạy đến trước mặt hắn, oán hận nhìn hắn.

Nhưng không ngờ tiểu tử này thấy nàng đi đến đối diện với mình, lại cúi đầu.

Tô Hồng Tụ nào chịu từ bỏ ý đồ, đột nhiên thò đầu ra, đưa cả mặt tới dưới mặt Sở Dật Đình, khuôn mặt vẫn mang theo oán hận nhìn về phía hắn.

Đến khi Sở Dật Đình nhìn thẳng nàng vài lần, lúc này nàng mới vui sướng hài lòng đưa đầu ra, đương nhiên cũng khôi phục bình thường.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Sở Dật Đình hơi co giật, không nói một lời, quay đầu rời đi.

Tô Hồng Tụ lập tức như cái đuôi nhỏ không chịu bỏ rơi chăm chú đi theo.

Suốt dọc đường, chỉ nghe thấy tiếng cười êm tai dễ nghe như chuông bạc của Tô Hồng Tụ không ngừng quanh quẩn trong rừng: “Dật Đình ca ca, mau nhìn, trái cây màu đỏ trên cây kia là cái gì vậy? Ngươi có thể hái một trái cho ta không?”

“Dật Đình ca ca, ta không muốn về nhà, ta có thể về nhà với ngươi không?”

“Dật Đình ca ca, ngươi đi chậm một chút, ta không theo kịp.”

Nếu đổi thành người khác, bất kỳ là ai, chỉ cần là nam nhân, bị Tô Hồng Tụ dùng giọng nói êm tai mềm mại như vậy năn nỉ, không biết sẽ rung động như thế nào, không chỉ hái trái cây cho nàng, đưa nàng về nhà, cho dù đưa tính mạng cho nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc người Tô Hồng Tụ năn nỉ là Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình thật sự không khác gì cọc gỗ núi băng, mặc kệ Tô Hồng Tụ nói gì với hắn, năn nỉ hắn cái gì, từ đầu đến cuối hắn không nói lời nào, một chữ cũng không trả lời nàng.

Không nói thì thôi, hừ.

Ngày mai ta còn tìm hắn, từ nay về sau mỗi ngày ta đều quấn quýt lấy hắn, không tin trong tương lai hắn không chịu ta nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi cao hứng lên.

https://thuviensach.vn

Đi tới đi lui, bất tri bất giác, đã vào thành, một buổi sáng không ăn gì, Tô Hồng Tụ đói bụng lắm, nhìn thấy một cửa tiệm bán bánh bao, lập tức vội vã chạy đến.

“Dật Đình ca ca, ngươi đói chưa, có muốn ăn bánh bao không?”

Tô Hồng Tụ cười híp mắt hỏi Sở Dật Đình, Sở Dật Đình cũng không trả lời, lại dừng bước, đứng ở góc đường cách không xa Tô Hồng Tụ.

Hừ, giả bộ lạnh lùng cái gì, rõ ràng chính là muốn ăn!

Tô Hồng Tụ chép miệng, hỏi chủ tiệm muốn mua mười cái bánh bao, móc túi tiền ra muốn đưa bạc, nhưng mà, khi cầm túi tiền trên tay, dùng sức sờ, Tô Hồng Tụ lại ngẩn ngơ, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tràn đầy rầu rĩ và kinh ngạc.

Không có tiền.

Hôm qua lúc nàng đi ra, mặc dù mang không ít bạc, nhưng sớm đã bị nàng mua đồ lung tung tiêu hết lúc đi dạo phố đêm qua rồi, hiện giờ trên dưới người, không tìm ra được một đồng tiền.

Đang không biết làm sao, đang không biết làm như thế nào, ngước mắt nhìn bánh bao nóng hôi hổi nuốt nước miếng, một bàn tay màu lúa mạch xương cốt rõ ràng đột nhiên thò tới từ phía sau.

Là Sở Dật Đình.

“Cầm lấy đi, tiền bánh bao.”

Sở Dật Đình lạnh lùng như băng nói, đưa tiền cho chủ tiệm bánh bao, cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

Tô Hồng Tụ sửng sốt, thế mới biết, vừa rồi Sở Dật Đình đứng ở góc đường, cũng không phải vì đợi nàng, mà vì sớm phát hiện nàng đã tiêu hết

https://thuviensach.vn

tiền trên người, chuẩn bị trả tiền giúp nàng.

Ngực lập tức nóng lên, ấn tượng tốt với Sở Dật Đình lại tăng thêm vài phần.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, rất kỳ quái, Sở Dật Đình nên biết Vệ Thập Nhị đã đưa biệt viện ở ngoại ô Kinh thành cho nàng, ngày đó hắn cũng ở đó, nhưng dường như hắn lại không đưa Tô Hồng Tụ về phủ Thừa tướng, càng không dẫn nàng về biệt viện của Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ kỳ quái hỏi hắn: "Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?"

Sở Dật Đình thản nhiên nói: "Ta có vài tòa nhà trên con đường này, ta đưa cho ngươi một căn nhà, từ nay về sau, ngươi ở lại đây."

Nói xong, hai người đã dừng lại trước một căn nhà đặc biệt trang nhã, nhìn có vẻ rất giống dinh thự phủ Thừa tướng thu nhỏ.

"Tại sao? Bản thân ta có nhà ở." Tô Hồng Tụ không rõ chân tướng, tiếp tục đuổi theo Sở Dật Đình hỏi.

Giọng Sở Dật Đình vẫn nhạt nhẽo như cũ, nghe không ra cảm xúc đặc thù gì: "Ngươi ở trong phòng ốc hắn đưa, ngươi khác sẽ nghĩ đến hai người có quan hệ không rõ ràng gì đó."

Tô Hồng Tụ "A" một tiếng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta ở trong phòng ngươi đưa cho ta, người khác còn không phải sẽ cho rằng ta và ngươi có quan hệ không rõ ràng gì đó sao?

Hơn nữa, Sở Dật Đình vốn chẳng phải người Đại Chu, sao lại có nhà ở Đại Chu?

Có phải vì muốn bố trí cho nàng, đi mua cả đêm chứ?

https://thuviensach.vn

Mắt thấy Sở Dật Đình muốn đi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi hơi không muốn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đừng Tổn Thương Lòng Hắn

Không biết vì sao, lúc nàng ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình, bình thường đều tốt, nhưng chỉ khi hắn không đưa lưng về phía nàng, mỗi lần, chỉ cần hắn đưa lưng về phía nàng, trong lòng Tô Hồng Tụ lập tức sẽ dâng trào một cảm giác vừa chua vừa chát, lại như đau đớn, lại như lưu luyến.

Mặc dù nàng biết rõ bóng dáng chỗ sâu nhất trong trí nhớ không phải là Sở Dật Đình, nhưng mà, nàng không kiềm chế được, vừa nhìn thấy Sở Dật Đình đưa lưng về phía nàng, nàng lại khổ sở.

Tô Hồng Tụ im hơi lặng tiếng đi theo sát sau lưng Sở Dật Đình, đi trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Ngươi đi lúc này à? Vậy chừng nào ngươi tới tìm ta?”

Sở Dật Đình đương nhiên không trả lời nàng, Tô Hồng Tụ tự nói một mình: “Ngươi không tới tìm ta, vậy ta đi tìm ngươi!”

Sở Dật Đình vẫn không trả lời, hai mắt Tô Hồng Tụ láo liên, cố ý ai oán nói: “TA biết rồi, ngươi không thích cùng với ta, ngươi thích cùng một chỗ với nghĩa muội kia của ngươi, đúng rồi, vừa rồi lúc nàng ta tìm ngươi, thái độ sốt ruột, ai không biết, còn tưởng rằng nàng ta đang tìm trượng phu chạy theo người khác đó!”

Tô Hồng Tụ nói đến đây, bản thân cười rộ lên.

Híp mắt nghiêng đầu nhìn về phía Sở Dật Đình, quả nhiên, mặt Sở Dật Đình nhanh chóng hiện lên vẻ không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình lên lưng ngựa, Tô Hồng Tụ mắt thấy không cùng hắn được nữa, không khỏi thò bàn tay nhỏ bé ra, nắm chặt bàn tay to của hắn đang cầm dây cương, tỏ vẻ lưu luyến không rời, không muốn để cho hắn đi.

Cho dù Sở Dật Đình lạnh lùng bình tĩnh tự kiềm chế như thế nào, bị nàng như miếng kẹo mè xửng dính chặt lấy, cũng có khuynh hướng không chống cự nổi.

Mọi người ở ven đường đều chỉ chỉ chỏ chỏ về phía hai người, Tô Hồng Tụ lại không hề phát hiện ra, Sở Dật Đình cuối cùng không chịu nổi nữa quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng: “Rốt cuộc ngươi có phải là nữ nhân không? Nào có nữ hài tử nào quấy lấy nam nhân như vậy?”

Sở Dật Đình nghiêm mặt, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm. Đoán nàng sẽ biết khó mà lui, nhưng không ngờ Tô Hồng Tụ coi như không nghe thấy, vẫn nắm chặt tay hắn, giả bộ đáng thương nói: “Ngươi tới tìm ta nhanh một chút, ta phải trở về mang đồ, ngươi không đến, ta sợ Vệ Thập Nhị sẽ tìm ta gây rắc rối.”

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nghe thấy Sở Dật Đình hừ lạnh một tiếng, đáp lại nàng một câu: “Ngươi không đi gây sự với hắn đã không tệ rồi, hắn còn có thể làm phiền ngươi?”

Tuy Sở Dật Đình nói vậy, nhưng Tô Hồng Tụ đã sớm lặng lẽ nghe trộm tiếng lòng hắn, “Ta tiến cung đưa danh mục quà tặng xong sẽ tới đây.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe, lập tức vui không thể tả, lúc này mới không tiếp tục nhìn Sở Dật Đình chằm chằm, cảm thấy mĩ mãn mà đi.

Vừa mới vào phòng, đã nhìn thấy một lão già đầu tóc râu ria đều hoa râm ra đón, cung kính hành lễ với nàng: “Tiểu thư, ta là quản gia, từ nay về sau ngài gọi ta lão Lý là được.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ dừng bước, tỉ mỉ đánh giá lão Lý một phen, chỉ thấy mặc dù tuổi lão cao, nhưng thân thể hết sức nhẹ nhàng tráng kiện, ánh mắt hết sức sắc bén, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Hẳn là do Sở Dật Đình phái tới bảo vệ nàng.

Mặc dù tuổi lão thật lớn, nhưng đối xử với người lại hết sức hiền từ, từ khi Tô Hồng Tụ vào phòng, vẫn mặt mũi hiền lành với nàng, cười híp mắt, không biết tốt hơn những kẻ cọc gỗ núi băng cả ngày nghiêm mặt mà Vệ Thập Nhị sắp xếp cho nàng bao nhiêu.

Tô Hồng Tụ vào phòng, dò xét một phen, trang trí trong phòng không hề kém hơn biệt viện Vệ Thập Nhị đưa cho nàng, thậm chí còn hơn phủ Thừa tướng một chút, Tô Hồng Tụ không khỏi nghĩ đến nàng muội muội Tô Hồng Mai kia, nàng ta hao tâm tổn trí, xa hoa vô tận, không dễ gì mới trang trí biệt viện của Vệ Thập Nhị tráng lệ, đáng tiếc nàng ta không ở lại được một ngày, đã bị Vệ Thập Nhị đưa hết cho mình.

Không biết trong lòng nàng ta có tư vị gì. Nhưng mà, đối với người đã từng có lỗi với mình, cho tới giờ Tô Hồng Tụ không bao giờ sinh ra ý tốt gì đó.

Nàng quyết định, mấy ngày nữa sẽ bán phòng ốc Vệ Thập Nhị đưa cho nàng.

Nhà chuẩn bị vì người khác, nàng vốn không thích ở. Định bán tốt chọc tức Tô Hồng Mai.

Nhà trong tay nàng, Tô Hồng Mai còn nghĩ cho dù thế nào, không từ thủ đoạn phải đoạt vào tay, nhưng nếu là người khác, vào trong tay người nào đó còn quyền khuynh thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh hơn Tô Phúc, chỉ sợ Tô Hồng Mai tức giận đến hộc máu cũng không lấy về được.

https://thuviensach.vn

Một mình ở trong phòng đến sau trưa, Tô Hồng Tụ quá buồn chán, không khỏi nghĩ đến tiểu nha hoàn Tú Nhi của mình, nếu như nàng ấy cũng ở đây, nàng còn có thể tìm được người trò chuyện.

Nhưng mà, muốn gặp được Tú Nhi, nhất định phải gặp người của Vệ Thập Nhị trước.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Tô Hồng Tụ hết sức bài trừ Vệ Thập Nhị, vừa nghĩ tới phải gặp hắn, thì phiền lòng chán ghét, toàn thân đều không thoải mái.

Ngẫm lại vẫn là thôi, vẫn chờ đến khi Sở Dật Đình đến đây, tìm hắn đi cùng mình, đến lúc đó, cho dù Vệ Thập Nhị muốn tìm nàng, tốt xấu gì cũng có Sở Dật Đình giúp nàng chống đỡ.

Tô Hồng Tụ nhìn lão Lý, người này cười tủm tỉm, ra vẻ rất dễ nói chuyện, nen cũng cười hỏi hắn: “Lão gọi là lão Lý? Này, lão Lý, chỗ nào trong Kinh thành nhiều nữ nhân nhất, giỏi quyến rũ nam nhân nhất, dáng dấp đẹp nhất?”

Tô Hồng Tụ hỏi lão Lý lời này thì tâm tư hết sức đơn thuần, ánh mắt cũng ngây thơ

Nàng mới hóa thân thành người, ngay cả tiếng lòng người ta cũng không đoán ra, lại càng không muốn đề cập đến quyến rũ nam nhân làm sao, quyến rũ người khác như thế nào.

Vì vậy muốn tìm “Nữ nhân có kinh nghiệm phong phú ở phương diện này” một chút, theo người khác học một chút tâm đắc.

Lời này vừa mới hỏi ra, lão Lý giật mình, ở đâu ra nữ nhân đẹp nhất, giỏi quyết rũ nam nhân nhất, đây không phải thanh lâu sao?

Đang yên ổn, Tô tiểu thư này hỏi lão những thứ đó làm gì?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, trước khi đi Sở Dật Đình đã dặn dò lão, tất cả đều nghe theo nàng, mặc dù lão Lý đầy lòng nghi ngờ, hơi lo lắng, vẫn theo tình hình thực tế trả lời Tô Hồng Tụ: “Là Thúy Hồng lâu.”

“Thúy Hồng lâu?” Là chỗ nào? Tô Hồng Tụ lục lọi trong trí nhớ, cũng không nhớ nổi đây là địa phương nào.

Cũng khó trách tin tức trong đầu Tô Hồng Tụ hết sức cằn cỗi, không biết thanh lâu lớn nhất Kinh thành. Từ nhỏ đến lớn, trí nhớ của nàng gần như bị hai người chiếm hết.

Trước mười tuổi là thị vệ cận thân của nàng – Vệ Thập Nhị, đầy trong đầu Tô Hồng Tụ đều là bình thường Vệ Thập Nhị thích ăn gì nhất, thích gì nhất, thân thể Vệ Thập Nhị không tốt, nàng nên cho hắn ăn chút gì mới có thể bồi bổ thân thể giúp hắn.

Sau mười tuổi thì là Lâm Hạo Hiên, cả trái tim Tô Hồng Tụ đều bị Lâm Hạo Hiên lấp đầy, mỗi ngày trời mới tờ mờ sáng, gà trống còn chưa gáy sáng, nàng đã rời giường làm điểm tâm cho Lâm Hạo Hiên, sau đó tự mình mang đến quân doanh cho hắn.

Có thể nói, kiếp sống ngắn ngủi bi thảm của Tô Hồng Tụ, chưa bao giờ sống vì mình.

Tiếp nhận tầm mắt nghi hoặc của Tô Hồng Tụ, sắc mặt lão Lý không được tốt mà giải thích: “Chính là thanh lâu, là nơi nữ nhân hầu hạ nam nhân!”

Nơi nữ nhân hầu hạ nam nhân? Gì chứ? Tô Hồng Tụ không hiểu được, nàng là một con hồ ly, nào biết trong cuộc sống lại có nhiều nơi gió trăng xấu xa dơ bẩn như vậy?

Nhưng nàng liếc nhìn sắc mặt lão Lý, vẫn thông minh ngậm miệng lại, không có ý định hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt lão Lý đen sì, nhìn sắc mặt lão cũng biết, thanh lâu này nhất định không phải chỗ gì tốt.

“Tô tiểu thư...”

Không biết qua bao lâu, sắc mặt lão Lý đột nhiên ngưng trọng, chân thành thấm thía nói với Tô Hồng Tụ: “Dật Đình giao cho ngài, xin ngài từ nay về sau phải đối xử tốt với ngài ấy, tuyệt đối không làm ra chuyện gì khác người, làm đau lòng ngài ấy.”

Nghe vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi kinh ngạc liếc nhìn lão vài lần.

Lão Lý lại không nói thêm gì nữa, chỉ thu hồi nụ cười trên mặt, yên lặng lui về phía sau lưng Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà tiếng lòng của lão vẫn rành mạch truyền vào trong tai Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tâm Tư Của Phong Lăng Thiên

Thì ra lão Lý này vốn chẳng phải là quản gia gì, mà là lão thái giám trong cung theo Sở Dật Đình từ nhỏ đến lớn.

Không riêng gì lão Lý, nô bộc hạ nhân cả phòng này, không có một ai bình thường, Vệ Thập Nhị kín đáo đưa cho nàng tử sĩ vô tâm vô tình, Sở Dật Đình tuyệt hơn, dứt khoát làm một đống thái giám không ra nam không ra nữ.

Tô Hồng Tụ không khỏi hơi tức giận, nàng nhìn có vẻ không đứng đắn như vậy sao, dễ dàng có quan hệ không rõ ràng với nam nhân như vậy sao?

Nàng không biết, thật ra Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình thu xếp như vậy cho nàng vốn không liên quan gì đến đứng đắn hay không, mà thuần túy xuất phát từ lòng riêng của nam nhân, dù sao, ai cũng không yên lòng để nữ nhân trong lòng mình, đặc biệt là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, tướng mạo đẹp vô song đặt vào trong một đám nam nhân tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng.

Nhưng mà, không phải thị vệ võ công hơi cao cường một chút để ý nàng, bọn họ lại không yên lòng.

Lão Lý đi theo Sở Dật Đình từ nhỏ, tình huống Sở Dật Đình như thế nào, lão đương nhiên quá rõ ràng.

Người đời đều nói Sở Dật Đình vô tâm vô tình, tâm địa sắt đá, nhưng lão Lý biết, trong lòng Sở Dật Đình vẫn còn sợ hãi, ngài làm như vậy, chỉ

https://thuviensach.vn

vì bảo vệ mình.

Lão Lý theo Sở Dật Đình nhiều năm như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy Sở Dật Đình để ý đến một nữ tử nào như vậy.

Ở trong cảm nhận của lão, địa vị của nữ tử này không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, không biết là may mắn dfienddn lieqiudoon hay không may mắn, đôi mắt của nữ tử này giống Thục phi như đúc, thậm chí vừa mới mở miệng đã hỏi lão làm thế nào để quyến rũ nam nhân.

Sao lão Lý có thể không lo lắng?

Trời cao phù hộ, đừng để Sở Dật Đình lại gặp một Thục phi, Đại Lương điên một gã Hoàng đế là đủ rồi, nếu điên thêm một Vương gia, đất nước không giống đất nước.

Đọc hiểu tiếng lòng lão Lý, ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn lão lập tức trở nên lạnh như băng, hết sức rét lạnh.

Có ý tứ gì? Một người nghĩ như vậy, hai người cũng nghĩ như vậy, dựa vào cái gì mà Thục phi hư thân mất nết, nàng nhất định thủy tính dương hoa *?

(*) thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, lả lướt nhẹ nhàng như hoa dương; chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất.

Thật sự là đầu óc có bệnh.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng từ trong lòng lão Lý đọc hiểu được thanh lâu là nơi như thế nào, Tô Hồng Tụ lập tức bỏ đi ý niệm tìm “Sư phụ” trong đầu.

Thôi đi, thì ra nữ tử trong thanh lâu làm... Làm chuyện như vậy.

https://thuviensach.vn

Tổ sư của nàng Đắc Kỷ, Bao Tự, cũng từng khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chúng sinh, nàng chưa từng nghe ai trong các nàng ấy tìm nữ tử như vậy bái sư, không uổng phí hạ thấp thân phận của mình.

Tô Hồng Tụ không chủ động đi trêu chọc người khác, nhưng không thể ngăn cản người khác chủ động tới trêu chọc nàng.

Có ít người, vừa đứng trên đường cái, thậm chí không cần mở miệng nói một câu, cũng không cần thể hiện thái độ gì, vẫn sẽ khiến người nhìn thấy cả ngày lẫn đêm không yên.

Nhã gian lầu hai Thúy Hồn lâu, một nam tử áo trắng đứng thẳng người, nam tử quay mặt về phía cửa sổ, không nói chuyện, cũng không tỏ vẻ gì, nhưng trên dưới toàn thân đều lộ ra vẻ vương giả nghiêm nghị cường thế.

Nam tử này không phải ai khác, chính là Phong Lăng Thiên Thái tử Đại Chu.

Từ lần trước vội vã thấy mặt Tô Hồng Tụ trên đường lớn, đưa nàng đoạn đường ngắn ngủi, không biết tại sao, lúc nào trong đầu Phong Lăng Thiên cũng hiện lên dung nhan xinh đẹp của Tô Hồng Tụ.

Đây không nên, Phong Lăng Thiên có địa vị Thái tử cao quý, từ nhỏ đến lớn, nào chưa từng thấy mỹ nhân như thế nào, nào không đụng phải nữ nhân tuyệt sắc ra làm sao, nhưng lại không có một ai giống như Tô Hồng Tụ, chỉ một nét mặt, nhưng lại khắc sâu trong tim hắn, giống như một dấu ấn, xua đi không được, không thể trừ tận gốc.

Giây lát, một mật thám gõ cửa phòng, cung kính quỳ gối sau lưng Phong Lăng Thiên.

Rõ ràng Phong Lăng Thiên không hề quay đầu, nhìn cũng không nhìn hắn, nhưng mật thám lại kinh hồn bạt vía, giống như đứng ngồi không yên,

https://thuviensach.vn

không khỏi cảm giác toàn thân mình từ trên xuống dưới bị bao phủ một luồng khí lạnh rét thấu xương.

“Đã tra ra chưa?” Phong Lăng Thiên lạnh lùng mở miệng, hơi nghiêng người, lộ ra chiếc ly trong tay phải.

Tay kia xương cốt rõ ràng, khỏe mạnh có lực, nắm chính giữa ly sứ trắng nõn như ngọc, phảng phất thoáng dùng sức, cái ly sẽ hóa thành bột phấn, tan xương nát thịt.

“Tra được, nàng ấy là trưởng nữ của Tô Thừa tướng, khuê danh Tô Hồng Tụ, đây là tư liệu của nàng.”

Mật thám đi về phía trước một bước, cúi đầu xuống, hai tay cung kính dâng tài liệu trong tay lên.

“Tô Hồng Tụ trưởng nữ Tô Thừa tướng?” Nghe vậy, Phong Lăng Thiên hơi ngạc nhiên, tròng mắt lạnh bạc hờ hững nhuộm lên vẻ kinh ngạc.

Nữ tử này là người Đại Chu?

Còn là trưởng nữ của Tô Thừa tướng?

Điều này sao có thể?

Nếu nữ tử Đại Chu tuyệt sắc giống như vậy, đã sớm truyền đi xôn xao, mọi người đều biết, phụ hoàng đã sớm phái người nghênh nữ tử này vào hậu cung rồi.

Nhưng mà, đã nhiều năm như vậy, cho tới giờ Phong Lăng Thiên vẫn không nghe người ta nói trưởng nữ của Tô Thừa tướng có tướng mạo đẹp.

“Dạ, nữ tử này chính là ngày trước bị Lâm Tướng quân – tức là Hộ quốc Tướng quân Lâm Hạo Hiên – hưu. Nghe nói kể từ sau khi bị Lâm Tướng quân hưu, tính tình và dung mạo của nữ tử này bắt đầu thay đổi lớn, so sánh

https://thuviensach.vn

với ngày trước giống như hai người, lời đồn đại trên phố, nói nàng bị Lâm Tướng quân kích thích quá mức, tự giam mình trong phòng suốt ba ngày ba đêm, không uống một giọt nước, lúc đi ra thì biến thành dáng vẻ như vậy.

"Ngươi nói gì!? Ý ngươi muốn nói nàng thích Lâm Hạo Hiên!?"

Nghe mật thám nói Tô Hồng Tụ đã từng là vị hôn thê của Lâm Hạo Hiên, trong giọng nói của Phong Lăng Thiên lập tức có tức giận.

Giây phút đó, mật thám chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng chợt hạ xuống, trên dưới toàn thân giống như bị trăm ngàn mũi kiếm sắc bén hung hăng đâm thủng.

Đầu mật thám tuôn đầy mồ hôi, không tự chủ lui lại phía sau mấy bước.

"Không... Thuộc hạ không có ý này." Mật thám lắp bắp, vội vàng trả treo, "Nghe hạ nhân Tô phủ nói, mấy ngày nay Tô tiểu thư vẫn ăn, vẫn ngủ, hành vi như thường, không có biểu hiện ra quá nhiều đau lòng và lưu luyến, những lời đồn kia chắc chỉ do người khác lung tung truyền ra, không thể coi như thật."

"Nói tiếp đi."

Giọng Phong Lăng Thiên lạnh lẽo, trong nháy mắt thu lại nổi giận và sát ý vừa rồi, cả người tâm cơ sâu nặng, năng lực tự kiểm soát mạnh mẽ, quả thật mới nghe lần đầu, trên đời hiếm thấy.

"Chỉ... Chỉ có điều, kể từ khi dung mạo Tô tiểu thư trở nên đẹp, thật sự trêu chọc tới không ít người, nghe nói Tôn công tử... Tôn Kiệt, chính vì nàng mà bỏ hết thê thiếp, hiện giờ bệnh nặng nằm trên giường, thuốc và châm cứu không cứu được, còn có người nói, Vệ Tướng quân... Chính là thủ vệ Kinh thành Vệ Thập Nhị, dường như cũng có ý với Tô tiểu thư, hắn đưa tòa nhà vốn nên đưa cho Tô nhị tiểu thư, cũng chính là vị hôn thê của hắn Tô Hồng Mai, cho Tô tiểu thư, còn phía tử sĩ đắc lực nhất bên cạnh đi

https://thuviensach.vn

bảo vệ Tô tiểu thư. Nhưng mà, dường như Tô tiểu thư không nhận nhân tình của hắn. Nàng không ở trong tòa nhà Vệ Tướng quân đưa cho, mà không chào mà đi, bản thân mua một tòa nhà ở phố Phượng Hoàng trong Kinh thành, tối ngày hôm qua mới chuyển vào."

"Nghe nói Vệ Tướng quân đang phái người tìm nàng chung quanh, tối ngày hôm qua hắn đã có một đêm không ngủ, gần như chạy hơn nửa Kinh thành, buổi sáng hôm nay hắn không còn lên triều, chắc vẫn đang tìm Tô tiểu thư."

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nam Nhân Vô Tâm Vô Tình

Không thể không nói Sở Dật Đình làm việc quả thật hết sức đắc lực, rõ ràng là hắn mua tòa nhà cho Tô Hồng Tụ, nhưng lúc thủ hạ của Phong Lăng Thiên đi điều tra, chỉ tra được là Tô Hồng Tụ tự mua tòa nhà.

Một đám nam nhân quay chung quanh Tô Hồng Tụ, mật thám của Phong Lăng Thiên đã điều tra rõ ràng một hai, chỉ không tra ra được Sở Dật Đình.

"Tôn Kiệt và Vệ Thập Nhị?" Phong Lăng Thiên thì thào nói nhỏ, tròng mắt đen sắc bén không tự chủ dâng trào vẻ kinh ngạc và âm trầm.

Về hai người này, Phong Lăng Thiên đã sớm nghe thấy, trợ thủ đắc lực đã lén điều tra rõ ràng tình trạng thân thế của hai người này.

Tôn Kiệt biểu hiện chỉ là một phú thương, lại lén lút tiếp xúc với quyền quý của rất nhiều nước xung quanh Đại Lương, Đại Sở.

Mặc dù hắn biểu hiện phong lưu, nhưng phần lớn những nữ nhân kia đều là quà tặng do quyền quý các nước đưa cho hắn, những nữ nhân này thật sự là cơ thiếp của hắn, nhưng vẫn là biện pháp cần thiết để giữ liên lạc với quyền quý các nước, cũng không thể biết được.

Lại nói Vệ Thập Nhị, trong Kinh thành, ai không biết, ai không hiểu, Vệ Thập Nhị xuất thân đê tiện, chẳng qua chỉ là một nô bộc trong Tô phủ, nếu không phải Tô Hồng Mai chống lại tất cả, ra sức nâng đỡ, hắn vốn không thể có thân phận địa vị như ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, với năng lực của Vệ Thập Nhị, quả thật có năng lực đảm nhiệm vị trí Tả Tướng quân này, bởi vậy trong triều cũng không có ai phê phán hắn lợi dùng nữ nhân từng bước thăng cấp.

Chỉ có điều hai người này lại vì Tô Hồng Tụ mà làm đến nước này, quả thật hoàn toàn ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của Phong Lăng Thiên.

Tôn Kiệt vì Tô Hồng Tụ mà bỏ tất cả thê thiếp trong nhà?

Hắn điên rồi?

Bởi vì như vậy hắn còn có thể giữ liên lạc với quyền quý các nước như thế nào, sẽ không sợ trái ý bọn họ, từ nay về sau bọn họ không buôn bán cùng hắn?

Vệ Thập Nhị cả đêm không về, tìm Tô Hồng Tụ khắp nơi trong Kinh thành?

Người này càng điên khùng rồi, hắn không sợ chuyện này rơi vào tai vị hôn thê Tô Hồng Mai của hắn, Tô Hồng Mai náo loạn lên với hắn, giải trừ hôn ước?

Nhưng mà, nói đi nói lại, dựa vào quyền thế và địa vị hiện nay của Vệ Thập Nhị, hắn đã sớm không cần phải tiếp tục chịu đựng nữ nhân Tô Hồng Mai ương ngạnh hung hãn kia, còn không bằng nhân cơ hội này một cước đá văng nàng ta ra.

Thấy Phong Lăng Thiên cầm ly đứng yên, không nói, mật thám lấy can đảm tiến lên, cố gắng làm cho hắn vui lòng: “Gia, có cần tối nay tiểu nhân mang Tô cô nương đến cho gia không?”

Mặc dù từ nhỏ Phong Lăng Thiên không trải qua kinh nghiệm như Sở Dật Đình, nhưng mà không hiểu tại sao, hắn lại chưa bao giờ gần nữ sắc.

https://thuviensach.vn

Bây giờ là lần đầu tiên hắn chủ động quan tâm một nữ nhân nào đó, mật thám không phải người ngu, tuy nói không nhìn thấy manh mối gì từ trên mặt Phong Lăng Thiên, nhưng đùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, ý nghĩa của nữ tử này với Phong Lăng Thiên nhất định không thể dùng tầm thường để so sánh.

Có lẽ, bọn họ nhanh chóng có đương gia chủ mẫu.

Có lẽ Đông cung nhanh chóng có tiểu Hoàng tôn mà chư vị đại thần tha thiết hy vọng rồi.

Y theo tình huống của Phong Lăng Thiên, mật thám cảm thấy, hắn vô cùng có khả năng đăng cơ làm đế, nhưng vẫn không có hậu phi, cho nên chân trước Phong Lăng Thiên để cho hắn đi dò la Tô Hồng Tụ, chân sau mật thám đã thông báo cho Lưu Vĩnh và các đại thần cánh tay đắc lực của Phong Lăng Thiên.

Bọn họ đã sớm vụng trộm sắp xếp, muốn tứ hôn Tô Hồng Tụ cho Phong Lăng Thiên trên tấu chương dâng Thiên tử rồi.

Nhưng không ngờ Phong Lăng Thiên chỉ buồn bã, đôi mắt sắc bén nhanh chóng nhìn lướt qua mật thám quỳ trên mặt đất, thản nhiên nói: “Không cần, bây giờ còn chưa phải lúc, ta không muốn vì nàng mà gây ra xung đột gì với phụ hoàng. Ngươi nói cho nhóm người Lưu Vĩnh, cố gắng đè chuyện của nàng trong Kinh thành xuống, đừng truyền việc này đến tai phụ hoàng. Còn có, ngươi kêu Quỷ Tử Thất bọn họ mua toàn bộ nhà xung quanh nàng, điều vài ám vệ Đông cung qua.”

Mật thám kinh ngạc, lời Phong Lăng Thiên quả thật không phải không có lý, đương kim Thánh thượng có danh ngu ngốc háo sắc đã sớm truyền khắp bốn biển. Mấy tháng trước, Phúc Vương mang theo vị Thiên phi mới nạp vào cung diện thánh, kết quả nói bâng quơ vài câu, Thánh thượng đã muốn vị đòi vị Thiên phi từ trong tay Phúc Vương.

https://thuviensach.vn

Phúc Vương là đệ đệ ruột cùng một mẹ sinh ra với Thánh thượng, Thánh thượng không chút kiêng dè với chính nữ nhân của đệ đệ ruột, nói muốn là muốn, nữ nhân của con mình tự nhiên càng không phải nói, gì đó của nhi tử vốn đều là gì đó của phụ thân, từ xưa đến nay chuyện này không phải không có tiền lệ.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh, thuộc hạ cáo lui!” Mật thám nhận lệnh, dập đầu thật mạnh với Phong Lăng Thiên, quay người đi.

Mật thám vừa mới đi ra ngoài, đã thấy một tú bà trung niên phát tướng, sắc mặt tươi đẹp dẫn theo một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, dung mạo xinh đẹp đến.

Nữ tử vừa thấy Phong Lăng Thiên, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ lập tức ửng hồng, thẹn thùng đầy mặt, giọng nói ngọt ngào mà làm một vái chào với Phong Lăng Thiên: “Khách quan, vừa rồi, đấu giá được đêm đầu tiên của tiểu nữ là ngài...”

Nữ tử vừa nói, vừa đỏ bừng mặt, ánh mắt thẹn thùng không ngừng trộm liếc nhìn Phong Lăng Thiên.

Thì ra vừa rồi ở dưới lầu đấu giá đêm đầu tiên của Uyển Nương - hoa khôi mới của Thúy Hồng lâu, Phong Lăng Thiên ra giá cao nhất, mua được nàng ta.

Uyển Nương vốn hết sức đau lòng, một thân thanh bạch mình đã giữ bao nhiêu năm qua sắp khó giữ được, từ nay về sau, nàng vĩnh viễn không nhảy ra khỏi vũng bùn Thúy Hồng lâu kia rồi.

Nhưng không ngờ đi vào phòng, tú bà dẫn nàng gặp được người mua, còn chưa kịp nhìn kỹ dung mạo Phong Lăng Thiên, tim Uyển Nương đã đập thình thịch, hoảng hốt thẹn thùng không ngẩng đầu lên được.

https://thuviensach.vn

Trên đời này một kiểu nam nhân, trời sinh đã có lực hấp dẫn trí mạng với nữ nhân, Sở Dật Đình là như thế, Phong Lăng Thiên cũng như thế.

Chỉ có điều, Sở Dật Đình hấp dẫn nữ nhân bởi vì dung mạo tuyệt thế vô song của hắn, mà Phong Lăng Thiên khiến nữ nhân động lòng, bởi vì hắn hồn nhiên thiên thành *, cao cao tại thượng, khí chất vô cùng dồn nén và quyết đoán.

(*) hồn nhiên thiên thành: bẩm sinh, trời sinh, tự nhiên, hoàn hảo, không có tỳ vết gì, giống như được thiên nhiên tạo ra.

Uyển Nương vốn không nhìn thấy mặt Phong Lăng Thiên, chỉ thấy một bóng dáng đẹp mắt nho nhã đứng gần cửa sổ, bóng lưng cao lớn phong độ kiên nghị, trên dưới toàn thân là khí thế bá vương lạnh thấu xương.

Liếc nhìn như vậy, Uyển Nương đã đỏ bừng cả mặt, tim đập như sấm đánh.

Nàng vốn tự phụ dung mạo xinh đẹp, nếu không phải thân chốn thanh lâu, nàng nhất định có thể gả được cho nam tử tốt nhất thế gian.

Nhưng lần đầu gặp Phong Lăng Thiên, đột nhiên từ sâu trong nội tâm nàng lại sinh ra tự ti.

Nam tử trời sinh cao cao tại thượng, hoa mỹ cao quý như vậy, nữ tử xuất thân không sạch sẽ như nàng, cho dù dáng dấp đẹp bao nhiêu, sợ rằng cũng sẽ không được hắn nhìn trúng, ngay cả xách giày thay hắn cũng không xứng.

Quả nhiên, ngay cả nhìn Phong Lăng Thiên cũng chưa từng nhìn Uyển Nương một lần, lập tức dặn dò tú bà: “Ta bao nữ nhân này, quy củ cũ, qua vài ngày ta phái người tới đón nàng.”

https://thuviensach.vn

Phong Lăng Thiên lạnh nhạt nói, lúc đi qua bên cạnh Uyển Nương, mắt cũng không nhìn nàng ta một cái, Uyển Nương tràn đầy buồn bã, đứng phía sau nhìn theo hắn không thôi, hắn giống như hoàn toàn không có cảm giác.

Mãi cho đến khi Phong Lăng Thiên lên lưng ngựa, thân hình hoàn toàn biến mất ở góc đường, Uyển Nương vẫn đứng bên cửa sổ như cũ, lưu luyến không rời, đắm đuối đưa tình nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Kẻ Thù Gặp Nhau

Những năm này, tú bà nhìn thấy tình cảnh như thế không biết bao nhiêu lần, không khỏi đứng bên cạnh vừa châm chọc, vừa đùa cợt mà nói: “Đừng nhìn, có nhìn hắn cũng không quay đầu lại nhìn ngươi. Hắn tới Thúy Hồng lâu đã bốn đến năm năm rồi, không biết có bao nhiêu cô nương trong lầu giao hết trái tim lên người hắn, có người đẹp hơn ngươi, cũng có người trẻ tuổi hơn ngươi. Nhưng cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ để cô nương nào đi theo, hắn mua ngươi, cũng chẳng qua chính là đưa cho người khác, đừng mơ tưởng hão huyền.”

Mặc dù tú bà nói không biết rõ thân phận chân thật của Phong Lăng Thiên, nhưng tú bà nghênh tới đón đi nhiều năm như vậy, đã sớm luyện được một đôi hỏa nhãn kim tinh.

Nam nhân này, cách mấy tháng lại đến Thúy Hồng lâu mua một nữ tử xinh tươi đẹp nhất, còn chưa phá thân, người phú quý tầm thường, ai cũng không chịu được tiêu tiền như nước xài tiền bậy bạ như vậy.

Xuất thân của hắn, không phải đại phú, chính là đại quý.

Lại nhìn cặp mắt kia của hắn, thâm thúy sắc bén, lạnh như băng vô tình. Ánh mắt nhìn cô nương dung mạo xinh đẹp trẻ tuổi nhất trong lầu, không hề khác khi nhìn lão thái bà tàn tạ tuổi trên năm mươi.

Tú bà nhìn đã hiểu, nam nhân này chắc chắn không mua cô nương trong lầu về làm thiếp, tám phần là đền đáp, có khi là quà tặng người.

https://thuviensach.vn

Đáng thương cho những cô nương bị hắn mua, không có một ai không thử làm một giấc mộng đẹp, cho rằng kể từ đó có thể gặp được lão công tốt, thoát khỏi bể khổ.

Tú bà vốn cho rằng Uyển Nương thông minh, nhưng mà, nhìn Uyển Nương xứng với dáng vẻ si nhốc mê mẩn, mất hồn mất vía, thì ra là một người rất tự cao, thích nằm mơ giữa ban ngày.

Tú bà đoán không sai một chút nào, Phong Lăng Thiên chính xác mua những nữ nhân này về tặng người, đưa cho chính phụ hoàng háo sắc của của hắn, là Hoàng đế Đại Chu.

Những năm này, vì để chèn ép hai ca ca trên mình, có thể nói Phong Lăng Thiên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Thánh thượng thích gì, hắn sẽ tốn tâm cơ, lấy được cái đó, Thánh thượng không thích gì, hắn hao người tốn của, huy động nhân lực, cho dù như thế nào cũng loại trừ nó đi.

Bên ngoài nói bóng nói gió, đều truyền hắn sưu cao thuế nặng, tàn bạo bất nhân, nhưng Chu đế lại vô cùng thích hắn, trong mười nhi tử, được lòng Chu đế nhất, được Chu đế thích nhất chính là Phong Lăng Thiên.

Sáng sớm hôm nay, Tô Hồng Tụ mới vừa chuyển vào tòa nhà Sở Dật Đình đưa cho nàng, tất nhiên không biết, nàng vừa đến không lâu, hàng xóm láng giềng bên cạnh cũng thay đổi hoàn toàn, tất cả đều thành thủ hạ của Phong Lăng Thiên.

Thủ hạ của Sở Dật Đình cũng chú ý đến, thời gian này hình như hộ gia đình phố Phượng Hoàng cũng đổi một dfienddn lieqiudoon nhóm người, nhưng mà bọn họ làm sao biết trong lúc vô tình Tô Hồng Tụ lại trêu chọc thái tử Đại Chu – Phong Lăng Thiên?

Vì vậy ai cũng không để chuyện này ở trong lòng. Cho rằng chỉ là di chuyển tầm thường, không ai cố ý thông báo việc này cho Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Liên tiếp ở nhà mới trong hai ba ngày, trong hai ba ngày này, Tô Hồng Tụ có cảm giác là lạ, mỗi lần nàng ra khỏi cửa, cảm giác có rất nhiều ánh mắt canh chừng nàng.

Nàng có thử sử dụng thuật đọc tâm, nhưng mà, cảm giác này giống như khi nàng sử dụng thuật đọc tâm trên những tử sĩ mà Vệ Thập Nhị phái tới bảo vệ nàng, hoàn toàn trống rỗng, đều không đọc ra cái gì.

Giống như có người nào đó đang len lén đi theo nàng, những những người này giấu tâm sự thật sâu, để cho nàng hoàn toàn không đọc được ra. Hơn nữa, cảm giác này, không giống người Sở Dật Đình phái tới bảo vệ nàng.

Những thủ hạ Phong Lăng Thiên phái tới đều có khinh công tuyệt đỉnh, võ nghệ cao cường, đương nhiên sẽ không bị người phát hiện, nhưng mà, bọn họ không biết, người bọn họ theo vốn không phải người.

Sáng ngày thứ ba, cuối cùng Tô Hồng Tụ cũng không chịu đựng được cảm giác mình bị người rình trộm khắp nơi, bị người nhìn chằm chằm, nên nhốt mình trong phòng ngủ, sử dụng thuật biến thân, một cái biến mình không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, ban đầu, nếu một mình Tô Hồng Tụ đi ra bên ngoài, nhất định tò mò không chịu được, thấy cái gì di@en*dyan(lee^qu.donnn) cũng hứng thú, thấy cái gì cũng chơi hay, không đi dạo đến trời tối tuyệt đối không bỏ qua.

Nhưng lần này, một mình nàng trên đường, rõ ràng tẻ nhạt vô vị. Nhìn cái gì cũng không có hứng thú, chơi không hết sức.

Nếu Sở Dật Đình cũng ở đây thì tốt.Tuy nói người này rầu rĩ, không thích nói chuyện, lại thích tỏ vẻ ngầu, từ sáng đến tối đều nghiêm mặt, nhưng mà, nếu như hắn ở đây, có thể có người cầm đồ giúp nàng. Hơn nữa,

https://thuviensach.vn

nếu Sở Dật Đình ở đây, nàng không cần lo lắng tới không cẩn thận xài hết tiền trên người, hắn còn sẽ trả tiền giúp nàng.

Lúc này, Tô Hồng Tụ hoàn toàn đã quên, Sở Dật Đình ném đồ của nàng xuống đất hai lần.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức nhắm mắt lại, đọc một khẩu quyết, làm thuật truy tung.

Trên người Sở Dật Đình có mùi của nàng, Tô Hồng Tụ nhanh chóng tìm được chỗ của hắn, vì vậy đọc một khẩu quyết, biến hóa khôn lường mà đi.

Khi Tô Hồng Tụ tìm được Sở Dật Đình, Sở Dật Đình đang dùng bữa trong phòng một tửu lâu. Trong phòng cũng không có ai khác, vì vậy Sở Dật Đình cũng không mang nón che mặt màu thâm đen kia.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ vô song của Sở Dật Đình, mỗi một đường cong giống như rìu đục đao khắc, hoàn mỹ kiên nghị không tìm ra được một khuyết điểm, cho dù thân Tô Hồng Tụ làm hồ ly, từ nhỏ đến lớn đã thường thấy mỹ nhân, cũng không nhịn được giật mình trong lòng.

Kỳ quái, Tô Hồng Tụ sờ ngực, lòng tràn đầy ý nghĩ nghi ngờ.

Nàng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Sở Dật Đình, rõ ràng đã sớm thường thấy khuôn mặt này của hắn, lúc trước không hề có cảm giác như vậy nha?

Trừ nhịp tim, Tô Hồng Tụ nhiều vui vẻ hơn, hình như chính là từ khi bắt đầu qua đêm nơi hoang dã cùng Sở Dật Đình dieenndkdan/leeequhydonnn lần trước, nàng chỉ vừa thấy được Sở Dật Đình, vừa ngửi thấy mùi đàn hương mê người nồng nặc trên người hắn, phiền não gì đó đều biến mất, vui mừng từ trong đáy lòng.

“Dật Đình ca ca.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ “Cạch” một tiếng đẩy cửa phòng ra, cười đến thật vui vẻ, chạy về phía Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình ngẩng đầu liếc nhìn nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhanh chóng lướt qua vẻ không được tự nhiên, đang định nói gì đó, đột nhiên, lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân cộp cộp trên hành lang, không bao lâu, bên ngoài phòng truyền đến một giọng khàn khàn trầm thấp: “Lục Vương gia, sắc trời đã tối, trưởng Công chúa mời ngài về.”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, trưởng Công chúa?

Không phải chứ, tại sao lại là Lương Hồng Xu?

Thật sự bám lấy không buông, oan hồn không siêu thoát!

Đang định mở miệng đuổi người, nhưng lòng bàn tay ấm áp, thân thể khẽ nghiêng, thình lình bị Sở Dật Đình kéo một phát vào trong lòng.

Tô Hồng Tụ sửng sốt, không khỏi ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình, chỉ thấy Sở Dật Đình tỏ vẻ nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng, Tô Hồng Tụ đang định mở miệng hỏi hắn, như này là thế nào?

Lại nghe được giọng nói lạnh như băng, khí thế kinh người của Sở Dật Đình: “Đừng ẩn núp nữa, nếu đến đây, thì xuất hiện đi!”

Sở Dật Đình vừa dứt lời, một bóng dáng mảnh khảnh yếu ớt, khoan thai sau lưng người áo đen ở ngoài cửa ra vào nhẹ nhàng bước ra.

Nữ tử mặc bộ đồ trắng, dung mạo diễm lệ, hai mắt to câu người khóc đến sưng đỏ, rất thê thảm.

Không phải là Lương Hồng Xu mấy ngày trước còn tìm kiếm Sở Dật Đình khắp trong rừng thì còn có thể là ai?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hết Sức Đỏ Mắt

Ah, đây là thế nào?

Nhìn vẻ mặt Lương Hồng Xu ghen ghét mà nhìn chằm chằm vào nàng và Sở Dật Đình, thế nào, hôm nay nữ nhân này cố ý chạy tới đây bắt kẻ thông dâm sao?

Chẳng biết tại sao, thái độ của Lương Hồng Xu càng ghen ghét, càng tức giận đố kỵ đến gần như nổi điên, trong lòng Tô Hồng Tụ càng sảng khoái, đại khái chắc là tình cảm của chủ nhân thân thể này.

Vì vậy Sở Dật Đình ôm lấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ không hề chống cự, thậm chí, Sở Dật Đình kéo nàng ra sau lưng, Tô Hồng Tụ cũng giấu mặt sau lưng hắn, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ mềm mại, làm mặt quỷ về phía Lương Hồng Xu kìm nén đến đỏ bừng, giận đến mạch máu gần như nổ tung.

Lương Hồng Xu nhẫn nhịn, nàng gần như mất hết hơi sức toàn thân, mới không gào khóc, giở trò ngang ngược trước mặt Sở Dật Đình.

Đổi thành người khác, nếu thấy mỹ nhân bị uất ức, chán nản rơi lệ, nhất định sẽ động lòng, nhưng Lương Hồng Xu biết, người ca ca này của nàng ngay từ nhỏ đã không giống nam nhân khác, dáng vẻ này của nàng, đối với người khác, chính là Lâm Hạo Hiên, bách phát bách trúng, hiệu quả nhanh chóng, nhưng dùng với Sở Dật Đình, lại sẽ chỉ càng khiến cho hắn khinh bỉ và chán ghét hơn.

https://thuviensach.vn

Lương Hồng Xu dùng tay áo lau nước mắt, thấp giọng, đáng thương nói: “Dật Đình ca ca, muội... Muội chỉ không yên lòng để một mình huynh ở bên ngoài, sắc trời đã trễ như vậy, huynh theo muội về đi.”

Sở Dật Đình vừa nghe đến bốn chữ “Theo muội về đi” này, cơ mặt mạnh mẽ co lại, Tô Hồng Tụ tò mò nhìn hắn, vụng trộm thò tay chạm lên lồng ngực hắn, sử dụng thuật đọc tâm với hắn.

Vừa đọc được, nàng thiếu chút nữa sợ ngây người.

Thì ra sau hôm đó, Sở Dật Đình từng trở lại trạm dịch một lần, bị Lương Hồng Xu tìm một đám người chặn trong phòng, còn cởi quần áo ra, mặt dày mày dạn nhất định bò lên giường của hắn.

Tô Hồng Tụ lập tức trừng lớn hai mắt, vừa kinh ngạc, vừa bội phục nhìn thẳng Lương Hồng Xu.

Nàng chỉ biết trên đời này có vài người làm ra chuyện đến không biết xấu hổ, lại không biết có người có thể không biết xấu hổ đến mức này, lúc ấy Sở Dật Đình bị mười mấy thị vệ cường tráng khỏe mạnh liều chết chặn trong phòng, Lương Hồng Xu lại không chút kiêng dè, vì bò lên giường Sở Dật Đình, cởi toàn bộ áo, chỉ còn lại một cái yếm, thật sự có thể nói không da không mặt, bất chấp tất cả.

Mặt trong mặt ngoài đều không muốn rồi.

May mà võ nghệ Sở Dật Đình cao cường, khinh công càng tuyệt vời, bằng không, hắn đã sớm không giữ được trong sạch!

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình nghiêm mặt, sắc mặt xanh mét, lại nhìn vẻ mặt ghen ghét, đau lòng muốn khóc của Lương Hồng Xu, tròng mắt xoay xoay, từ phía sau nghênh ngang, không chút kiêng dè mà thò tay vào trong vạt áo Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng như tuyết, thân mật khăng khít mà đặt trên lồng ngực rắn chắc, cứng như sắt màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ đang kết ấn, làm một chú phòng thân dưới ngực vì Sở Dật Đình, như vậy, từ nay về sau Lương Hồng Xu gần hắn chút nữa, thoáng cái sẽ bị pháp thuật bắn ra rồi.

Nhưng mà, Sở Dật Đình và Lương Hồng Xu nào biết nàng đang làm gì?

Sở Dật Đình nao nao, trên mặt có vẻ hơi kinh ngạc, từ khi sinh ra đến giờ, trừ Thục phi và nhũ mẫu, còn chưa bao giờ bị bất kỳ nữ tử nào gần gũi thân thể, lập tức mặt biến sắc, hết sức không được tự nhiên quay đầu đi.

Tô Hồng Tụ không chú ý tới, nhưng Lương Hồng Xu lại rất nhạy bén nhận thấy, lúc Sở Dật Đình quay qua chỗ khác gò má hơi ửng đỏ.

Tim Lương Hồng Xu lập tức đau nhói, giận tím mặt, cũng không để ý tới cái gì là mặt mũi hay giả bộ, chỉ vào Sở Dật Đình thét một tiếng thê lương chói tai: “Mục thúc thúc, nhanh chóng tách hai người kia ra cho ta!”

Lại nghe được Sở Dật Đình hừ lạnh một tiếng, “Mục Đức, hôm nay ta sẽ không xuống tay lưu tình với ngươi.”

Hắn vừa nói xong, kiếm trong tay vung lên, kéo theo vài vệt ánh sáng bạc xán lạn.

Ánh mắt như mũi tên nhìn về phía người mặc đồ đen kia.

Người áo đen cười khổ, nhưng không lập tức ra tay, hắn là Tổng quản Thị vệ hậu cung Đại Lương, hắn đều tận mắt nhìn Sở Dật Đình và Lương Hồng Xu lớn lên, với hắn mà nói, hai người này không khác nữ nhi thân sinh của hắn.

https://thuviensach.vn

Mục Đức tận tình khuyên bảo, cố gắng thuyết phục: “Lục Vương gia, ngài vẫn nên trở về cùng thuộc hạ đi. Đao kiếm không có mắt, lát nữa ra tay, Lục Vương gia sẽ không sợ chúng ta lỡ tay làm tổn thương cô nương sau lưng ngài sao?”

Mặc dù Lâm Hạo Hiên đã từng là vị hôn phu của Tô Hồng Tụ, hiện giờ lại biến thành vị hôn phu của Lương Hồng Xu, nhưng mà, Lương Hồng Xu chưa bao giờ thấy Tô Hồng Tụ, đám người Mục Đức càng không biết nữ tử trước mắt chính là vị hôn thê trước của vị hôn phu của Lương Hồng Xu.

Huống chi, hôm nay lúc Tô Hồng Tụ ra cửa, vốn dịch dung, nàng bây giờ, chỉ còn ba phần xanh tươi mơn mởn thôi, khác một trời một vực với nàng chân chính, khác xa nhau, cho dù như thế nào cũng sẽ không khiến cho người ta liên tưởng đến nhau.

Nghe vậy, Sở Dật Đình cười nhạt một tiếng, lạnh lùng thốt lên: “Mục thúc thúc cũng không khỏi quá để ý bản thân rồi, tất cả các ngươi cộng lại, cũng không thể vượt qua ta đi làm tổn thương nàng ấy.”

Ý trong lời này của Sở Dật Đình đã rõ ràng, quyết tâm không chịu đi về cùng Lương Hồng Xu, sắc mặt Lương Hồng Xu lập tức tối sầm lại, vẻ mặt nhìn Tô Hồng Tụ lại càng thêm chút ác độc.

Mục Đức cười nhẹ: “Không sai, bọn thuộc hạ quả thật không phải là đối thủ của Lục Vương gia, chỉ có điều...”

Mục Đức liếc nhìn Tô Hồng Tụ núp sau lưng Sở Dật Đình, nhàn nhạt nói: “Vương gia có thể bảo vệ được vị cô nương này trong chốc lát, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ được nàng ta cả đời? Vương gia đừng quên, không bao lâu nữa, chúng ta phải trở về Đại Lương rồi, đến lúc đó cô nương này một thân một mình ở Đại Chu, ngươi khác muốn tìm nàng ta gây phiền toái, Vương gia còn có thể bảo vệ nàng ta?”

https://thuviensach.vn

Mục Đức giống như nhất quyết không tha, thật ra vẫn đang khuyên Sở Dật Đình, thuận tiện nhắc nhở Sở Dật Đình, ngài vừa đi, để một mình Tô Hồng Tụ lại Đại Chu, Lương Hồng Xu có thể ra tay với nàng ấy bất cứ lúc nào.

Dù sao hắn nhìn Lương Hồng Xu và Sở Dật Đình lớn lên từ nhỏ, nếu không cần gấp, hắn không cần đắc tội bất kỳ người nào.

Sở Dật Đình nghe nói thế, trên mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Như vậy, các ngươi đang uy hiếp ta đó hả?”

Lúc nói chuyện, Tô Hồng Tụ có thể cảm giác được sát khí tỏa ra trên người hắn.

Mục Đức sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn giống như không biết nên trả lời như thế nào cho đúng.

Mũi kiếm của Sở Dật Đình chỉa ra, quát: “Ai dám tổn thương nàng, ta nhất định không tha!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sở Dật Đình Dịu Dàng (1)

Lần này Mục Đức hoàn toàn ngây người, lúc trước Lương Hồng Xu đến tìm hắn, khóc lóc kể lể với hắn, nói Sở Dật Đình thích nữ tử khác, Mục Đức còn tưởng rằng Lương Hồng Xu thấy gió chính là mưa, cẩn thận quá mức, nhất định là nhìn thấy nha hoàn nào đó hầu hạ Sở Dật Đình quá mức thân cận, sinh ra hiểu lầm.

Mục Đức nhìn Sở Dật Đình lớn lên từ nhỏ, sao có thể không biết, từ nhỏ Sở Dật Đình chịu nhiều đau khổ vì mẫu phi hư thân mất nết, trăng hoa, có nhiều lần, Sở Dật Đình gần như đã bị Lương đế ban được chết rồi.

Sở Dật Đình đã tràn đầy chán ghét với nữ nhân từ nhỏ, chỉ sợ tránh không kịp, làm sao có thể thích một nữ tử?

Nhưng mà, hiện giờ, nghe lời Sở Dật Đình nói, nhìn vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng khốc liệt của ngài ấy, Mục Đức lại không thể không tin, lần này, không phải Lương Hồng Xu nhỏ mọn, sợ rằng Sở Dật Đình thật sự động lòng với nữ tử sau lưng.

Mục Đức vẫn nhìn Sở Dật Đình, cuối cùng rút kiếm đeo sau lưng ra, nhỏ giọng nói: “Lục Vương gia, đắc tội!”

Hắn vừa dứt lời, phía sau giống như phân thân, xoẹt xoẹt xuất hiện sáu thủ hạ, đồng thời rút binh khí trên người, tạo thành vòng vây, vây chặt Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình không ngẩng đầu, nhét Tô Hồng Tụ vào dưới gầm bàn: "Tự chiếu cố tốt cho mình."

Sở Dật Đình rút trường kiếm sau lưng, thân hình nhanh như tia chớp, hành động nhanh như chớp hăng hái đánh về phía Mộc Đức đứng đầu tiên, cùng lúc đó, sáu người mặc áo đen cùng lúc bắt đầu hành động, cầm binh khí trong tay mãnh liệt đánh về phía Sở Dật Đình.

Mục Đức quá sợ hãi, trước kia không phải hắn chưa từng giao đấu với Sở Dật Đình, nhưng không có dù chỉ một lần, Thiếu chủ hắn nhìn lớn lên từ nhỏ nhẫn tâm hạ sát chiêu với hắn.

Nhưng lúc này đây, tình huống không đúng, chiêu số của Sở Dật Đình quá độc ác, mỗi một kiếm đều đâm về phía điểm yếu của hắn, Thiếu chủ quyết tâm muốn phế võ công của hắn.

Mục Đức vội vàng lui về phía sau, miễn cưỡng ra tay ứng phó với Sở Dật Đình, cuối cùng không chống lại được, chỉ chốc lát sau, cánh tay, đùi, eo, phía sau lưng, liên tiếp trúng bốn kiếm của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình ra chiêu cực kỳ xảo trá, lại không chính thức tổn thương đến tâm mạch của Mục Đức, chỉ liên tiếp đánh gãy gân chân, gân tay, còn có huyệt mệnh môn phía sau lưng và trên lưng hắn.

Mặc dù bảo vệ được tính mạng của Mục Đức, nhưng một thân võ công lại bị Sở Dật Đình hủy ngay lập tức.

Không riêng gì Mục Đức, theo sáu tiếng "A a" thét thảm, thủ hạ của hắn cũng giống vậy, từng người một lăn lộn dfienddn lieqiudoon trên đất, mặt đầy máu, kêu rên không dứt.

Tất cả từ khi xảy ra đến khi kết thúc ngắn ngủi khác thường, giống như chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi Sở Dật Đình thu tay lại, lau sạch vết máu trên kiếm, thu kiếm vào vỏ, Mục Đức mới mặt trắng bệch, không thể tin nhìn Sở Dật Đình nói: “Lục Vương gia... Ta là Mục thúc thúc của ngài... Ngài... Sao ngài lại có thể đối xử với ta như thế...?”

Sở Dật Đình cúi đầu, lạnh lùng liếc nhìn Mục Đức.

Cái nhìn lạnh lẽo rét căm căm đó, âm u ác độc tàn bạo không nói ra được: “Thì ra ngươi còn nhớ rõ ta từng gọi ngươi là thúc thúc, lúc trước ngươi giúp nàng ta chặn ta, sao không nhớ rõ ta đứa cháu này?”

Nghe vậy, sắc mặt Mục Đức tái nhợt, lập tức cúi đầu, không dám nhìn Sở Dật Đình nữa.

Thì ra mấy ngày trước Lương Hồng Xu chặn Sở Dật Đình trong phòng, chính là chủ ý do Mục Đức cho nàng.

Là Mục Đức âm thầm phái người mai phục trong phòng Sở Dật Đình, Sở Dật Đình mới thiếu chút nữa trúng chiêu.

“Mục... Mục thúc thúc cũng chỉ vì tốt cho hai ngươi...”

Sắc mặt Mục Đức trắng bệch, càng không từ bỏ ý định, vẫn giải thích.

“Câm mồm! Từ nay về sau, ta không có người thúc thúc này!”

Sở Dật Đình lạnh lùng quát, ôm lấy Tô Hồng Tụ ở dưới bàn, cũng không quay đầu lại, kéo nàng rời đi.

Mục Đức kinh ngạc mà nhìn theo bóng lưng Sở Dật Đình đi xa, lập tức trong lòng hối hận khó hiểu, đau đớn vô cùng.

Bởi vì lúc trước Sở Dật Đình từng bị Thục phi phản bội, Thục phi bỏ lại ngài và Lương đế bỏ trốn cùng nam nhân khác, cho nên cả đời ngài hận nhất người khác lừa gạt và phản bội.

https://thuviensach.vn

Mục Đức vốn cho rằng hắn và Sở Dật Đình chung đụng nhiều năm như vậy, tình như phụ tử, cho dù hắn làm gì, Sở Dật Đình nhất định sẽ tha thứ cho hắn, không nghĩ tới lần này chân chính chạm phải chỗ hiểm của Sở Dật Đình, Sở Dật Đình tự thân ra tay phế võ công của hắn, như vậy, sợ rằng tình cảm chủ tớ giữa bọn họ cũng không còn cách nào đền bù nữa.

Không thể không nói vóc người đẹp đúng là có chỗ tốt, thủ hạ của Sở Dật Đình, cho dù là Hắc Tháp, hay Mục Đức, mỗi người đều có tình cảm mập mờ nói không rõ ràng với hắn.

Thấy Sở Dật Đình quay đầu đi, cũng không thèm nhìn hắn một cái, Mục Đức chỉ cảm thấy tim như đao cắt, cả khuôn mặt xám trắng, rốt cuộc không nói thành lời một chữ.

Tô Hồng Tụ đang cảm thấy thú vị, nào chịu đi?

Sở Dật Đình giao đấu với người khác bên cạnh, nàng ngồi một mình dưới bàn, vẻ mặt buồn cười, vô cùng thoải mái nhìn khuôn mặt Lương Hồng Xu lúc biến đỏ, lúc tím, lúc lại đen giống như đáy nồi.

Khi Sở Dật Đình nói ra ai dám tổn thương nàng, nhất định không tha cho, Tô Hồng Tụ nhìn thấy, cả khuôn mặt Lương Hồng Xu đều bị bóp méo, nhìn ánh mắt nàng ta lại là đau lòng tức giận, ghen ghét căm hận khó diễn tả bằng lời.

Thật sự hết giận, thật sự thoải mái!

Lúc Lương Hồng Xu này đoạt nam nhân của người khác, sợ rằng tuyệt đối không ngờ rằng, một ngày nào đó nam nhân trong tim mình cũng sẽ bị nữ nhân khác cướp đi.

Thế này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

https://thuviensach.vn

Nếu như Lương Hồng Xu biết nàng chính là vị hôn thê trước kia của Lâm Hạo Hiên, nếu như nàng ta biết, bởi vì nàng ta đoạt Lâm Hạo Hiên đi, nàng mới có thể ở trong thân thể này, tiến tới nhận biết Sở Dật Đình, không biết mặt của nàng ta sẽ biến thành như thế nào, nàng ta có thể tức đến ói máu hay không?

Nghĩ đến chỗ vui mừng, Tô Hồng Tụ không khỏi mặt mày hớn hở, cười khanh khách không ngừng, Sở Dật Đình kéo nàng đến lảo đảo, có vài lần thiếu chút nữa té ngã sấp về phía trước, nàng vẫn không quên suốt dọc đường quay đầu lại, càng không ngừng làm mặt ngáo ộp về phía Lương Hồng Xu ở phía sau.

Khinh công của Sở Dật Đình xuất sắc, hết sức cao, về sau, quả thật là đi bộ mang theo gió, kéo Tô Hồng Tụ cùng bay.

May mà Tô Hồng Tụ biết yêu thuật, đọc khẩu quyết, cũng không bị Sở Dật Đình đánh rơi lại phía sau.

Nhìn sắc trời đã hơi tối, Sở Dật Đình dẫn Tô Hồng Tụ tới thẳng một khách điếm, đẩy cửa phòng ra ném một mình nàng vào: “Ngày mai ta đưa ngươi về nhà, từ nay về sau ngươi đừng tìm ta nữa.”

Tô Hồng Tụ lập tức mất hứng, mím môi hỏi: “Tại sao? Ta mặc kệ, ta cứ muốn đi theo ngươi.”

Cùng một chỗ với Sở Dật Đình, không chỉ có người cầm đồ giúp nàng, giúp nàng trả tiền, còn có thể nhìn thấy vẻ mặt tức giận đến hóa rồ của Lương Hồng Xu, cớ sao không làm?

Sở Dật Đình ngoảnh mặt làm ngơ: “Trước khi đi ta sẽ cho ngươi thêm vài gói thuốc kia, từ nay về sau mỗi ngày ngươi bôi một chút trên mặt, sẽ không có ai tới tìm làm phiền toái cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn hắn một lúc, ngước đầu, hừ một tiếng: “Sao ta phải nghe lời ngươi? Ta thích đi đâu thì đi đó, không mượn ngươi xen vào.”

Sở Dật Đình biến sắc, ánh mắt nhìn Tô Hồng Tụ khó có được mang theo chút nghiêm túc: “Ngươi không nghe lời Mục Đức vừa nói sao? Ngươi cùng với ta, tương lai có thể sẽ có vô số nguy hiểm và rắc rối.”

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ ta là yêu, các ngươi dùng gì đó vốn không gây ra thương tổn là ta, có gì mà phải sợ?

Mặc kệ Sở Dật Đình uy hiếp nàng ra sao, cảnh cáo nàng, nàng cũng chỉ ngước mặt lên cao, dùng khuôn mặt nhỏ trông mong khéo léo xinh xắn nhìn hắn, không trả lời bất kỳ câu nào của hắn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sở Dật Đình Dịu Dàng (2)

Sở Dật Đình nhìn Tô Hồng Tụ cuộn tròn trên giường lớn trắng như tuyết, nhìn dáng vẻ nàng ngước đầu thật cao, vừa giống như con mèo nhỏ kiêu ngạo, cứng đầu cứng cổ, vừa giống như con chó nhỏ phủ phục lông toàn thân dựng đứng, giống như cần người ngoài che chở khẩn cấp.

Ngay cả chính hắn cũng không để ý đến, hắn càng nói, giọng càng nhẹ mềm, càng về sau, quả thật giống như người lớn đang dỗ dành trẻ nhỏ, không có chút sức uy hiếp nào, Tô Hồng Tụ sao nghe lời hắn?

Đợi đến khi hắn nghe tiểu nhị gõ cửa, nhận lấy bữa tối nóng hổi, thơm ngào ngạt trong tay đối phương, để xuống trước mặt Tô Hồng Tụ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hồng Tụ lập tức cười nở hoa.

Sở Dật Đình nhìn nàng mấy lần, không nói thêm gì nữa, quay đầu dời tầm mắt đi.

Tô Hồng Tụ ăn đùi gà, nhìn Sở Dật Đình bận đến bận đi, đầu tiên chuẩn bị xong nước ấm cho nàng trắm rửa, tiếp theo sửa sang lại giường chiếu, cuối cùng, nhắm mắt lại ngồi bên cạnh bàn, giống như nhập định.

“Hả, ngươi không ra ngoài hả?”

Tô Hồng Tụ nhìn thùng nước tắm bốc hơi nóng, nhìn Sở Dật Đình nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh, trong lòng kỳ quái, không nhịn được hỏi.

Ngươi không đi, bảo ta làm sao tắm?

https://thuviensach.vn

“Ửmh, tiền thuê phòng là ta ra, muốn đi ra ngoài, cũng là ngươi đi ra ngoài.”

Một câu qua loa của Sở Dật Đình, khiến Tô Hồng Tụ á khẩu không trả lời được, không khỏi bùng nổ dựng lông hồ ly, hung dữ mà nhìn hắn chằm chằm.

Lại nhìn thấy Sở Dật Đình chậm rãi cong khóe môi lên, giống như đang cười.

Hừ, có gì hay ho chứ, cùng lắm thì một lát nữa nàng tìm tiểu nhị khách điếm, ra giá gấp đôi thuê lại căn phòng này!

Đang tức đầy ngực, không có chỗ phát tiết, lại nghe được trong lòng Sở Dật Đình có một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng mềm mại, gần như cưng chiều: Nha đầu ngốc, nơi này không phải Kinh thành, lỡ gặp phải khách điếm giết người cướp của, một mình ngươi, làm thế nào mới tốt?

Vì đọc được tiếng lòng của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ không hề đề phòng hắn nữa, ăn xong đồ rồi, nàng lại thật sự chạy đến bên cạnh thùng tắm, cởi từng cái quần áo ra.

Mới vừa ngâm mình vào trong nước ấm, chợt nghe thấy một tiếng thở dài bất lực của Sở Dật Đình bên cạnh.

Tô Hồng Tụ khó hiểu, còn hỏi hắn một câu: “Ngươi sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái?”

Sở Dật Đình không nói, xoay người, đưa lưng về phía nàng, vẻ mặt tức giận và bất lực.

Tô Hồng Tụ đưa tay, vừa mới chuẩn bị lấy cánh hoa dùng lá sen gói kỹ, đặt ở trên bàn rắc vào trong nước, lại đột nhiên thấy Sở Dật Đình hơi nhíu

https://thuviensach.vn

mày, thản nhiên không biến sắc mà nghiêng người, vững vàng ngăn nàng lại.

“Mặc quần áo, nhanh!”

Tô Hồng Tụ quét mắt ra ngoài cửa sổ, biết rắc rối lại nữa rồi, vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Mới vừa buộc lại dây lưng, chợt nghe một giọng nói ai oán u uẩn quen thuộc nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ vào.

“Dật Đình ca ca, chuyện lúc trước là Hồng Xu không đúng, Hồng Xu không nên gọi đám người Mục thúc thúc chặn huynh ở trong phòng, huynh tha thứ cho Hồng Xu một lần, ca ca có người thích, Hồng Xu không ngại, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với ca ca, Hồng Xu làm thiếp cũng không sao cả.”

Nói xong, bóng dáng mảnh khảnh yểu điệu chậm rãi tiến vào từ ngoài cửa.

Khóe miệng Tô Hồng Tụ co rút, thầm nghĩ nữ nhân này quả thật là oan hồn không siêu thoát, dây dưa không rõ.

Nàng ta không để tâm, cũng phải hỏi xem người trong lòng Sở Dật Đình có để ý hay không!

Ai nguyện ý dùng chung một trượng phu với nàng ta, làm thiếp gì đó cũng không quan trọng, mơ mộng hão huyền, không biết xấu hổ!

Nếu như nàng là vợ cả của Sở Dật Đình, nhất định sẽ tung một cước đá nàng ta thật xa, ngay cả vạt áo Sở Dật Đình cũng không sờ được.

Chỉ có điều, nói đi nói lại, rốt cuộc Lương Hồng Xu này đang nói gì?

https://thuviensach.vn

Nàng ta nói những ngày qua từ trước đến nay cùng một chỗ với Sở Dật Đình, Sở Dật Đình không thích nữ nhân như vậy, hắn lấy đâu ra người trong lòng chứ?

Tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ nắm chặt vạt áo Sở Dật Đình, vẻ mặt Sở Dật Đình chán ghét, nét mắt lạnh như băng mà nhìn Lương Hồng Xu, nàng cũng học dáng vẻ của hắn, nâng cằm tinh tế xinh xắn lên cao cao, ra vẻ chẳng thèm ngó tới, con mắt cũng không liếc nhìn dáng vẻ của Lương Hồng Xu.

Lương Hồng Xu được nuông chiều từ nhỏ, cho dù là Lương đế, hay được xưng là Chiến thần Đại Chu – Lâm Hạo Hiên, có ai không coi trọng, dịu dàng che chở nàng?

Duy chỉ có người nghĩa huynh này, mỗi lần thấy nàng, đều lạnh như băng, lạnh lùng vô tình.

Nếu chỉ một mình Sở Dật Đình nhìn nàng như vậy thì thôi đi, nhưng hôm nay lại thêm một Tô Hồng Tụ, Lương Hồng Xu nào chịu được?

Nàng ỷ thế tướng mạo mình đẹp, chưa bao giờ đặt Tô Hồng Tụ vào trong mắt.

“Dật Đình ca ca, huynh đừng quên! Phụ hoàng cưng chiều ta biết bao nhiêu, chỉ cần ta mở miệng, người nhất định sẽ khiến cho huynh lấy ta!”

Năn nỉ không có hiệu quả, Lương Hồng Xu cũng nghiêm mặt, mềm không được, nàng đổi thành mạnh bạo với Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình lạnh lùng nhìn nàng, mặt không hề thay đổi, trong ánh mắt đen nhánh lộ ra sát khí.

Nắm chặt tay càng lộ rõ gân xanh.

https://thuviensach.vn

Lúc này, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy, Sở Dật Đình đã lộ ý muốn giết người.

Lương Hồng Xu hoảng hốt, không khỏi lui về sau một bước, nhìn Sở Dật Đình, sắc mặt tái nhợt mà nói: “Sở Dật Đình, ngươi không cần phải đưa ra dáng vẻ này, ngươi không dám giết ta! Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Sở Dật Đình lạnh lùng hừ khẽ: “Vậy sao? Ta không biết thì ra ta có chuyện không dám làm, chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ ngươi đã là thê tử xuất giá của Lâm Hạo Hiên? Câu dẫn nam nhân trắng trợn, hư thân mất nết, điều này đã đủ để cho ngươi chết trăm ngàn lần, Phụ hoàng cũng không bảo vệ được ngươi!”

Nói đến đây, Sở Dật Đình rút kiếm ra, cắm mạnh trên mặt bàn, giọng căm hận: “Nếu ngươi không tin, đại khái có thể thử xem, xem Sở Dật Đình ta rốt cuộc có dám giết ngươi hay không!”

Sắc mặt Lương Hồng Xu càng trắng bệch, sao nàng có thể không biết, tuy rằng hôn sự này do nàng nhất thời tâm huyết dâng trào đề ra, hiện giờ lại trở thành chính sự quan trọng liên quan đến Đại Chu và Đại Lương có thể kết thành liên minh hay không, thật sự muốn từ hôn, nói dễ vậy sao?

Nếu Sở Dật Đình không đứng về phía nàng, Lương đế vốn sẽ không đồng ý, nói không chừng còn có thể vì nàng phá hủy hôn ước, giáng tội cho nàng.

Sắc mặt Lương Hồng Xu trắng bệch, u oán vô hận mà nhìn Sở Dật Đình.

“Dật Đình ca ca, có phải cho dù như thế nào huynh cũng không chịu cùng ta?”

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình vừa nghe lời này, không khỏi sửng sốt, lúc này, bàn tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ vẫn luôn nắm lấy vạt áo hắn hơi căng chặt, tiến tới bên lỗ tai hắn lén lút nói: “Bên ngoài còn có người, Dật Đình ca ca, hình như chúng ta bị bao vây.”

Sở Dật Đình đi ra ngoài nhìn, đúng vậy, bên ngoài có một đám người thật lớn, chen chen chúc chúc, xem ra, Lương Hồng Xu đã mang đến toàn bộ người phải đưa tới Đại Chu cùng nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Sở Dật Đình Dịu Dàng (3)

Cho dù võ công Sở Dật Đình cao thế nào, nội công sâu thế nào, lúc này, hắn đã thay đổi sắc mặt.

Chỉ có một mình hắn, cho dù như thế nào hắn cũng có thể tìm cách chạy trốn, cùng lắm thì liều cá chết lưới rách với người của Lương Hồng Xu.

Nhưng bây giờ bên cạnh hắn lại có một Tô Hồng Tụ.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Mặt Sở Dật Đình không chút thay đổi, hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc giận dữ của mình.

“Ta muốn thế nào, không phải Dật Đình ca ca đã sớm biết sao?”

Lương Hồng Xu vẫn hết sức u oán, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hơi hài lòng, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết không chút kiêng dè di động trên lồng ngực màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình nheo mắt lại, tròng mắt đen thâm thúy âm trầm nhìn Lương Hồng Xu: “Ta và nàng ấy chỉ là bèo nước gặp nhau, vốn không như ngươi nghĩ, ngươi thả nàng ấy ra đi.”

Nghe vậy, ánh mắt Lương Hồng Xu sáng lên, sắc mặt tái nhợt lập tức hơi hồng nhuận: “Ta biết, Dật Đình ca ca, ta đã sớm biết, chẳng qua huynh chỉ đang giận ta, thật ra trong lòng huynh vẫn luôn có ta...”

https://thuviensach.vn

Lương Hồng Xu nói xong, nhón chân chân, khuôn mặt đỏ bừng hôn một cái lên gò má Sở Dật Đình.

Một cái hôn này, toàn thân Sở Dật Đình căng cứng, gân xanh trên khuôn mặt tuấn tú nhảy lên, hầu kết hơi động đậy, tỏ vẻ muốn nôn.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh nhìn thấy mà mắt chữ A mồm chữ O, khâm phục không thôi.

Lương Hồng Xu kia, thật sự là da mặt dày, vô sỉ thấp hèn đến mức thiên hạ vô địch, người thần đều căm phẫn.

Rõ ràng từ đầu đến cuối Sở Dật Đình đều tỏ vẻ chán ghét nàng ta, không thể nhịn được, rốt cuộc nàng ta nhìn ra từ đâu, trong lòng Sở Dật Đình có nàng ta?

Từ khi Tô Hồng Tụ hóa thân thành người, từng đọc vô số tâm tư người, nhưng vẫn là lần đầu tiên đọc được vô liêm sỉ như thế, tự mình cảm thấy hài lòng, ngoại trừ chính nàng ta, không để bất kỳ kẻ nào vào mắt.

Bởi vì Lương Hồng Xu là đệ nhất mỹ nữ Đại Lương, từ nhỏ lại được Lương đế nuôi dưỡng, ỷ mình rất cao, tự cho rằng tất cả nam nhân trên đời này đều sẽ ái mộ mình, trên đời này không có nam nhân nào thấy nàng mà không thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê.

Nam nhân yêu nàng, mê mẩn nàng đều là đạo lý hiển nhiên, lẽ đương nhiên, nếu nam nhân hờ hững nàng, nhìn như không thấy, vậy nhất định là lạt mềm buộc chặt, cố gắng trấn tĩnh.

Tô Hồng Tụ vốn không hề có hứng thú với Lâm Hạo Hiên, nếu không phải nhất định phải báo thù thay cho chủ nhân thân thể này, nàng vốn không muốn đi quen biết Lâm Hạo Hiên.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà bây giờ nàng lại đột nhiên sinh ra hiếu kỳ nồng đậm với hắn, rốt cuộc là mẫu nam nhân như thế nào, lại có thể mê đắm nữ nhân như Lương Hồng Xu này đến vậy?

Lâm Hạo Hiên kia, có phải mắt mù hoặc đầu xảy ra vấn đề không?

“Bản thân đi cẩn thận, hừng đông đã về đến nhà.” Sở Dật Đình theo Lương Hồng Xu rời khỏi khách điếm, lúc đi qua cửa, đưa lưng về phía nàng, thản nhiên nói.

Tô Hồng Tụ lại không vui.

Lương Hồng Xu tỏ vẻ dâm đãng như vậy, nàng vốn không cần dùng thuật đọc tâm với nàng ta, cũng biết nàng ta ép Sở Dật Đình đi theo mình làm cái gì.

Lập tức niệm một khẩu quyết ẩn thân, vụng trộm đi theo phía sau hai người.

Mới vừa ra khỏi cửa chính khách điếm, chỉ thấy Lương Hồng Xu tỏ vẻ xuân sắc mà đút một viên thuốc màu đen vào trong miệng Sở Dật Đình: “Dật Đình ca ca, chờ ta đưa thân thể cho chàng, thì lập tức đi tìm Lâm Hạo Hiên từ hôn.”

Nghe được khiến Tô Hồng Tụ nôn mửa, Sở Dật Đình không đổi sắc mặt, chỉ nhàn nhạt quét một cái qua Lương Hồng Xu, không chống lại, cũng không nói bất kỳ lời nào với nàng ta.

Lương Hồng Xu ép Sở Dật Đình lên một chiếc xe ngựa, nhưng bản thân nàng ta vẫn chưa lên xe, một mình vội vã chạy đến trước đoàn xe, không biết đã làm gì.Tô Hồng Tụ lập tức lên xe ngựa theo Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình đang vận công ép thuốc, đột nhiên thấy cặp mắt long lanh, câu hồn đoạt phách của Tô Hồng Tụ xuất hiện, không khỏi ngẩn ra: Nàng

https://thuviensach.vn

xuất hiện từ đâu?

Nhưng nghĩ lại, Tô Hồng Tụ là yêu không phải người, đương nhiên có thể làm việc người khác không thể.

Không khỏi lộ ra vẻ mặt mong đợi với nàng, Tô Hồng Tụ khó có thể thấy được Sở Dật Đình dùng vẻ mặt này nhìn nàng, ngày trước hắn nhìn nàng, vẫn lạnh như băng, chẳng thèm ngó tới, lần này, cuối cùng đến lượt hắn cầu cạnh nàng, không khỏi đắc ý, cười hì hì đá lông nheo với hắn.

Mặt Sở Dật Đình lập tức trở nên cứng ngắc, Tô Hồng Tụ cũng không nhìn hắn, đôi tay nhỏ bé bận bịu không nghỉ, lục lọi khắp người Sở Dật Đình, không biết tìm cái gì ở đây.

Phía trên không tìm được, tìm phía dưới, phía dưới không tìm được, định đưa tay nhỏ bé kéo dây lưng Sở Dật Đình, còn định thò xuống phía dưới tìm tòi đến cùng.

Sở Dật Đình thấy Tô Hồng Tụ để tay tại vị trí kia, mặt đen sì rồi.

Tô Hồng Tụ vui lên, đáng lẽ ra nàng không định tiếp tục di chuyển xuống phía dưới để tìm, nghĩ đến vị trí kia cũng sẽ không có, nhưng nhìn sắc mặt Sở Dật Đình, không khỏi càng lên mặt, bàn tay nhỏ bé xoẹt một tiếng kéo dây lưng Sở Dật Đình xuống.

“Hả, đây là cái gì? Sao ngươi có ta không có.” Tô Hồng Tụ tỏ vẻ hiếu kỳ, nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Sở Dật Đình, ngắm nhìn, dường như thấy không rõ lắm, còn đưa khuôn mặt nhỏ tới.

Bàn tay nhỏ bé lại hết nhào nặn rồi bóp véo, rất vui vẻ.

Mặt Sở Dật Đình đã đen như đít nồi rồi, muốn đẩy Tô Hồng Tụ ra, nhưng dưới thân lại dâng lên cảm giác tê dại, lại như thiêu đốt, cả đời hắn cũng chưa từng trải qua.

https://thuviensach.vn

Khi Sở Dật Đình sợ run, Tô Hồng Tụ đã sớm buộc lại dây lưng cho hắn rồi.

Vẻ mặt vô tội, tràn đầy nghi ngờ nhìn hắn: “Thuốc đâu? Vừa rồi nàng ta cho ngươi ăn thuốc, sao ta tìm không thấy?”

Thì ra Tô Hồng Tụ không ngừng sờ trên dưới người Sở Dật Đình, là muốn dùng pháp thuật cầm viên thuốc Sở Dật Đình vừa nuốt.

Nhưng liếc mắt nhìn Sở Dật Đình, hả, đây là sao?

Trong lòng Tô Hồng Tụ hiếu kỳ, không nhịn được thò ngón tay chọc chọc gương mặt đỏ đến như trái cà chua của Sở Dật Đình.

Chơi thật tốt, hả, sao hắn không quát mình? Sao mặt của hắn ửng đỏ như vậy? Vừa rồi mình làm cái gì chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, lại đưa tay bé nhỏ sờ đến vị trí vừa rồi, cầm chặt nơi đó, dùng sức xoa nhẹ hai cái.

Sở Dật Đình đột nhiên nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi, mặt đỏ gần như muốn nhỏ ra máu.

Đúng lúc này, màn xe bất ngờ nhấc lên, Lương Hồng Xu vui mừng cất giọng: “Dật Đình ca ca, chúng ta đã đến, a – sao ngươi cũng ở đây?”

Một câu cuối cùng, biến thành âm thanh sắc lạnh, giận dữ the thé gào lên.

Gọi như vậy, Sở Dật Đình lập tức tỉnh táo lại.

Hắn tự tay ôm eo Tô Hồng Tụ, thân thể bay một phát ra, xông ra khỏi xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Biến cố lần này, động tác mau lẹ! Khiến đám người Lương Hồng Xu không phản ứng kịp!

Nhưng mà, lúc này người nàng mang tới, mỗi người đều là cao thủ đứng đầu.

Bởi vậy, Sở Dật Đình mới bay ra chưa tới năm mươi mét, bọn họ đã theo kịp sát nút rồi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sở Dật Đình Dịu Dàng (4)

Sở Dật Đình vừa đặt Tô Hồng Tụ xuống, đằng sau lập tức phóng tới mấy ám tiễn.

Sở Dật Đình lăn một vòng, né ra, lo lắng liếc nhìn Tô Hồng Tụ.

Đã thấy nàng bước chân nhẹ nhàng cách xa vài mét, cũng không bị thương. Không khỏi thả lỏng.

Hai người nhanh chóng chạy đến bên đồi, Lương Hồng Xu mang theo thủ hạ hô to gọi nhỏ đuổi theo.

Chạy một lúc, hai người đã chạy tới đỉnh dốc, đưa mắt vừa nhìn, không khỏi âm thầm kêu khổ: xa mười mấy mét phía dưới, là một con sông lớn! Nước sông chảy xiết không ngừng, gầm thét không dứt.

Mắt thấy đám người Lương Hồng Xu sắp đuổi theo tới, Sở Dật Đình đột nhiên ôm Tô Hồng Tụ lên, nhảy vào trong sông.

Hai người vẫn còn ở giữa không trung, đã nghe được tiếng kêu tức giận đau lòng của Lương Hồng Xu.

Tô Hồng Tụ ngước mắt, vừa lúc đối diện với tròng mắt đen sâu không thấy đáy của Sở Dật Đình.

Đúng lúc này, “Tủm”một tiếng hai người rơi xuống mặt nước. Lực rơi mạnh mẽ, khiến phần lưng Sở Dật Đình đập vào mặt nước không khỏi phun ra một ngụm máu.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ngây người một lúc, nước sông đã ùn ùn kéo đến ngập chìm.

Tô Hồng Tụ vội vàng nắm thật chặt tay Sở Dật Đình, chỉ sợ hai người bị dòng nước xiết này tách ra.

Lực nước sông đánh vào cực kỳ mạnh, thảm nhất chính là, lúc Sở Dật Đình nhảy xuống, phần lưng va phải một khối đá bén nhọn, ngất đi luôn, máu không ngừng chảy ra từ trên lưng hắn.

Tô Hồng Tụ vội vàng ôm thật chặt hắn, thi triển yêu thuật nổi lên.

Nàng vốn không biết bơi, may mà có pháp thuật hộ thể, lúc nổi lúc chìm, qua chừng nửa canh giờ, mắt thấy bọn người Lương Hồng Xu cuối cùng không truy đuổi kịp. Lập tức dẫn Sở Dật Đình chậm rãi bơi qua phía bờ sông bên kia.

Mất công mất sức cực khổ, khó khăn lắm mới lên bờ, Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, hai tay Sở Dật Đình vẫn ôm chặt eo nàng, hình thành một tư thế bảo vệ nàng.

Hồi tưởng lại, vừa rồi lúc nhảy xuống, hình như hắn cũng ôm nàng như vậy.

Vừa rồi rõ ràng tảng đá bén nhọn ở phía dưới đập vào nàng, nhưng Sở Dật Đình lại ôm nàng lật người, để bản thân đụng phải.

Người này, ngoại trừ cầm đồ giúp nàng, trả tiền giúp nàng, còn có thể bảo vệ nàng.

Hắn đúng là người tốt.

Tô Hồng Tụ ấm áp trong lòng, nghiêng người sang muốn cõng Sở Dật Đình, nhưng hơi động đậy, sau lưng Sở Dật Đình đã ào ào không ngừng

https://thuviensach.vn

chảy máu ra, khiến nàng gấp đến mức không xong, tay chân luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Đang tâm hoảng ý loạn, gấp đến mức không biết làm gì cho đúng, lại nghe được Sở Dật Đình ho khan một hồi, giọng nói khàn khàn yếu đuối chậm rãi vang lên bên cạnh.

“Một mình ngươi đi trước, thấy ngọn núi bên kia không? Đi về hướng đó, chờ ngươi vào thành tìm người đến cứu ta.”

Sở Dật Đình nói xong, một tay đẩy hai tay Tô Hồng Tụ đang đỡ bên hông hắn ra, nhắm mắt lại ngồi xuống dưới đất, nhìn giống như tĩnh tọa chữa thương, nhưng mà, Tô Hồng Tụ nghe được rõ ràng, hắn đã thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, hắn giống như sắp chết rồi!

Quả thật như thế, coi như võ công của Sở Dật Đình cao cường bao nhiêu, nội lực thâm hậu như thế nào, chẳng qua hắn cũng chỉ có một mình, che chở Tô Hồng Tụ nhảy từ trên vách đá cao như thế xuống, ngũ tạng đã sớm bị thương, tính mạng đe dọa.Thật ra thì Tô Hồng Tụ đi ra ngoài, nào còn có thể trở về nữa? Khi đó trời đã đen thui rồi, dã thú trong rừng cũng sẽ ra ngoài, chỉ thoáng chốc trong rừng sẽ trở nên nguy cơ bốn phía, nửa bước khó đi.

Nhưng mà, chỉ cần một mình Tô Hồng Tụ, có thể đi ra ngoài là được.

Cũng không biết có phải bởi vì mất quá nhiều máu không, sinh ra ảo giác, trước mắt Sở Dật Đình tràn đầy trôi nổi đều là khuôn mặt nhỏ kiều diễm tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ.

Có đôi khi, khuôn mặt này ửng hồng, đối diện với hắn mà cười, có lúc, khuôn mặt này lại tức giận, không biết càu nhàu phàn nàn gì với hắn.

Sở Dật Đình đưa tay sờ ngực, chỗ đó căng đến tràn đầy, giống như dùng vật gì chống ngực hắn, gần như muốn tràn đầy.

https://thuviensach.vn

Từ lúc quen biết Tô Hồng Tụ đến nay chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng mà, nửa tháng này lại là thời gian vui sướng nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời của hắn.

Thấy trên mặt Sở Dật Đình chậm rãi hiện lên ý cười, phảng phất giống như người chết hồi quang phản chiếu, Tô Hồng Tụ sợ hãi, vội vàng xông lên dùng sức đỡ hắn dậy.

“Ngươi đừng chết! Dật Đình ca ca, ngươi cũng đừng làm ta sợ! Hu hu, cùng lắm thì từ nay trở đi ta sẽ tu luyện pháp thuật thật tốt. Từ nay về sau, ta nhất định sẽ không bao giờ khiến ngươi bị thương nữa! Hu hu, Dật Đình ca ca, ngươi cũng đừng bỏ ta lại!”

Tô Hồng Tụ thật sự luống cuống, có gì nói hết rồi, nói năng lộn xộn, lắp bắp.

May mà Sở Dật Đình đã sớm biết nàng là yêu, bằng không, nghe thấy những lời này của nàng, nói không chừng sẽ cho rằng đầu óc nàng bị bệnh.

“Buông tay. Ta không có việc gì, ngươi đi một mình trước!”

Mắt thấy hai chân mềm mại trắng nõn của Tô Hồng Tụ giẫm trong bụi gai bị gai đâm, chân nhỏ non mềm, trắng như vậy, trời sinh nên được người nâng trong lòng bàn tay, che chở tất cả, lại mỗi bước một vết máu, mỗi bước một vết thương, trong lòng Sở Dật Đình đau nhức kịch liệt, không khỏi xụ mặt, dùng sức đẩy mạnh Tô Hồng Tụ một cái.

“Trời ạ!” Tô Hồng Tụ bất ngờ không kịp đề phòng, bị Sở Dật Đình đẩy một phát vào trong bụi gai, trên người bị cắt thật nhiều chỗ.

“Ngươi!” Hai tay Tô Hồng Tụ chống nạnh, đang định phát tác, lại nhìn thấy hai mắt Sở Dật Đình nhắm nghiền, chân mày run rẩy, giống như đang nhẫn nhịn khổ sở cực độ.

https://thuviensach.vn

Không khỏi trong lòng mềm nhũn, lúc này phàn nàn gì, đau đớn gì đều không cánh mà bay, tràn đầy trong lòng, tràn đầy trong đầu đều chỉ có: Hắn bởi vì ta mới trở thành như vậy, không được, cho dù như thế nào, ta cũng không thể bỏ lại một mình hắn!

Hai người một muốn tránh, một cố gắng phải ôm, xô xô đẩy đẩy, vẫn bước ra đám bụi gai này, không chỉ có như thế, Tô Hồng Tụ còn mở cờ trong bụng mà nhìn thấy, cách chỗ nàng và Sở Dật Đình không xa, dưới chân núi hoang dã, có một căn nhà gỗ thợ săn dùng để tạm thời cất con mồi.

Việc này thật tốt! Lúc trước nàng vẫn còn đang lo lắng, lỡ không tìm thấy lối ra khỏi khu rừng này, đến buổi tối, thú hoang lảng vảng, làm thế nào cho phải.

Không phải chỉ có một mình Sở Dật Đình phải lo lắng, trời tối trong rừng sẽ nguy hiểm, Tô Hồng Tụ là hồ, ngày trước nàng vẫn luôn sống trong rừng, không ai biết ban đêm trong rừng nguy hiểm cỡ nào bằng nàng.

Lập tức hoan hô một trận, dùng sức đỡ Sở Dật Đình dậy, lảo đảo, bước chân không ổn mà đi tới nhà gỗ.

“Dật Đình ca ca, không sợ, chúng ta an toàn rồi! Ngươi trông kìa, phía trước có gian phòng!”

Tô Hồng Tụ vui mừng hớn hở, hai mắt tỏa sáng, đều không nhớ đến tất cả vết thương trên người mình, chỉ lo dùng hết toàn lực, từng bước một đỡ Sở Dật Đình đi về phía trước.

Tròng mắt Sở Dật Đình thâm thúy, trong con mắt u ám bắt đầu khởi động kích động liên tục, trong giây lát ánh mắt chuyên chú cũng không rời khỏi vết thương chồng chất của Tô Hồng Tụ, mỗi bước nhỏ về phía trước, nhất định sẽ chảy ra một mảng lớn máu tươi trên chân nhỏ trắng nõn.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm, Tô Hồng Tụ đẩy cửa phòng ra, vừa để Sở Dật Đình xuống chiếc giường nhỏ bằng gỗ ở chính giữa phòng, Sở Dật Đình lập tức hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền hơi thở không có.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sở Dật Đình Dịu Dàng (5)

“Dật Đình ca ca? Ngươi làm sao vậy? Dật Đình ca ca?”

Tô Hồng Tụ sợ hãi, cầm lấy vạt áo Sở Dật Đình kéo đẩy một lúc, may mà võ công Sở Dật Đình cao cường, có nội lực hộ thân, nếu không, bị nàng dùng sức đẩy tới đẩy đi như vậy, toàn bộ vết thương sau lưng sẽ bị phá rách, không rơi mất nửa cái mạng không thể.

“Sở Dật Đình! Sở Dật Đình!” Kêu hồi lâu, tí tách, toàn bộ nước mắt rớt xuống trên mặt hắn rồi, khó khăn lắm, Sở Dật Đình mới hơi nhúc nhích khóe miệng, nhưng vẫn không mở mắt ra, chỉ yếu ớt nói: “Đừng gọi. Đi tìm chút nhánh cây tới đốt lửa.”

Sở Dật Đình vừa nói như thế, Tô Hồng Tụ mới chợt hiểu ra, đúng vậy, trời sắp tối, đây nơi hoang dã, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh nhau cực lớn, ban đêm không đốt lửa, không phải chết rét không thể.

Vội vàng “A” một tiếng, xoay người định đi, lại không yên lòng để một mình Sở Dật Đình ở đây, chỉ sợ có dã thú ngửi thấy mùi tươi, phá vỡ cửa phòng tới ăn hắn.

Mất sức chín trâu hai hổ, gần như tiêu hoa hết pháp lực toàn thân, khó khăn lắm mới bày xong kết giới xung quanh Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ mệt mỏi, mặt đầy mồ hôi, nhưng mà, không được, hiện giờ nàng vẫn không thể nghỉ ngơ, củi còn chưa nhặt!

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình chảy nhiều máu như vậy, nhiệt độ thân thể hắn thấp như vậy, không nổi lửa sưởi ấm cho hắn, hắn nhất định không chống đỡ được đến ngày mai.

Nghĩ như vậy, mặc dù mệt đến hai mắt hoa hoa, hai tay, hai chân đều đang không ngừng co quắp, Tô Hồng Tụ vẫn chống đỡ hai chân, tìm được cái rìu trong nhà gỗ, miễn cưỡng đi vào rừng cây chặt một đống củi.

Lúc trở lại, trên dưới toàn thân Tô Hồng Tụ mệt mỏi không có chút sức lực.

Áo tơ tuyết trắng phóng khoáng vốn mặc trên người nàng, hiện giờ đã biến thành một đống vải rách, dùng áo rách không đủ che thân để hình dung là thích hợp nhất.

Tóc cũng rối tung rối mù không thành hình dáng, phía trên mặt dính đầy cành và lá khô, chứ đừng nói tới, trên dưới dfienddn lieqiudoon toàn thân Tô Hồng Tụ gần như bị bụi gai trong rừng tàn phá, vết máu loang lổ, rất thê thảm.

Nhưng phảng phất giống như nàng không hề có cảm giác, vẫn kéo theo hai chân đầy vết thương chồng chất, đi tới đi lui khắp nơi đun nước nóng cho Sở Dật Đình, cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Còn nấu một nồi canh gà từ con gà rừng mình vừa bắt được từ trong rừng, vừa nuốt nước miếng, lưu luyến không rời mà nhìn canh gà, vừa đỡ Sở Dật Đình dậy, vừa thổi, vừa đút canh gà vào trong miệng hắn.

Tô Hồng Tụ lúc này, nàng thật sự đã hóa thành người có dáng vẻ xấu nhất rồi.

Chính bản thân nàng không biết, dịch dung trên mặt nàng ngâm vào trong nước, trôi hơn phân nửa, hiện giờ biến thành một mảng lớn đen sì, rối tung rối mù dính trên mặt, vốn không nhìn rõ là người hay quỷ.

https://thuviensach.vn

Cộng thêm toàn thân vết thương, quần áo rách nát, quả thật không khác gì tên ăn xin nhỏ xin cơm trên đầu đường.

Nhưng mà nhìn trong mắt Sở Dật Đình, hắn biết Tô Hồng Tụ lâu như vậy, nhưng chỉ có lúc này nàng đẹp nhất. Đẹp này không liên quan đến dung mạo, không liên quan đến giới tính, chỉ mơ hồ nhìn không rõ dáng vẻ của nàng, chỉ cảm thấy nàng dịu ngoan săn sóc rúc vào bên cạnh mình, khiến từ chỗ sâu nhất trong lòng hắn sinh ra một niềm hạnh phúc đầy cảm giác ý nghĩa.

Trong nháy mắt đó, Sở Dật Đình đột nhiên hiểu ra, tại sao Phụ hoàng hắn lại nổi điên.

Tại sao khi mẫu phi đi, Phụ hoàng gào khóc thảm thiết trong tẩm cung, hận không thể hủy diệt tất cả bên cạnh.

Hạnh phúc vào ngọt ngào, nếu như chưa từng lấy được, đương nhiên vĩnh viễn sẽ không nhớ thương, nhưng một khi đã lấy được, tách nó đang sống sờ sờ ra khỏi tính mạng của mình, là người cũng không có cách nào chịu được, khổ sở này không thể tốt hơn moi tim móc phổi bao nhiêu.

“Này, rốt cuộc ngươi có ăn không? Ngươi không ăn, ta muốn ăn đó?”

Tô Hồng Tụ mãnh liệt nuốt nước miếng, eo nhỏ uốn éo nhìn cháo gà nóng hổi trong tay.

Nàng không chú ý, bởi vì làm phép quá độ, chín cái đuôi hồ ly của nàng đều lộ ra, đang rung qua lắc lại dưới mắt Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình không lên tiếng, giả bộ không đói bụng, đẩy cháo gà lại cho Tô Hồng Tụ: “Không ăn, mùi vị gì, thúi chết.”

Khiến Tô Hồng Tụ giận đến trừng mắt lên với hắn: “Cái gì thúi chết! Ngươi có biết không, vừa rồi vì bắt con gà này, ta thiếu chút nữa lăn vào

https://thuviensach.vn

hốc núi! Ngươi xem! Ngươi xem! Chân của ta cũng té rách! Ngươi còn ở đây nói bóng nói gió!”

Vừa dứt lời, đã thấy tròng mắt thâm thúy của Sở Dật Đình xẹt qua đau lòng không dễ cảm thấy.

“Ngốc chết, tóm một con gà thôi, khiến cho khắp nơi trên dưới toàn thân đều vết thương.”

Qua rất lâu, lâu đến mức khiến Tô Hồng Tụ cho rằng Sở Dật Đình đã ngủ rồi, lại nghe được Sở Dật Đình giảm thấp âm lượng, nói một câu không thể nghe nổi.

Sở Dật Đình nói chưa dứt lời, cơn tức trong lòng Tô Hồng Tụ càng lớn, tiếng nói cũng càng vang.

“Còn không phải bởi vì ngươi! Người ta tốt bụng đến đỡ ngươi, ngươi! Ngươi không biết lộ ra tật xấu gì, một phát đẩy người ta ngã trên mặt đất, chẳng lẽ ngươi không thấy trên mặt đất toàn bụi gai sao?”

Khi đó Sở Dật Đình tập trung tinh thần định đuổi Tô Hồng Tụ đi, chỉ sợ trời tối, nàng sẽ bị dã thú xé thành mảnh nhỏ, nào còn nhìn thấy mặt đất có bụi gai không?

Tô Hồng Tụ vừa nói như thế, hắn mới nhớ lại, quả thật, vừa mới bắt đầu, vết thương trên người Tô Hồng Tụ không nhiều như vậy, chính là sau khi bị hắn đẩy một cái, toàn thân nàng mới đều bị thương, dáng vẻ vết thương chồng chất, bị người ngược đãi.

Không khỏi cúi đầu, ngực buồn buồn, nói không ra lời.

Hai người không biết làm sao, rõ ràng quan tâm đối phương, lo lắng cho đối phương, lại vừa nói sẽ phải gây gổ, vốn không có biện pháp hòa bình sống chung.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Tô Hồng Tụ lấy thịt ở xương ngực ra ăn, lưu lại một đùi gà, còn có chút rau dại, đưa cho Sở Dật Đình: “Cho ngươi. Ngươi nhanh chóng khỏe lên, bảo dưỡng tốt rồi, ngươi phải cõng ta ra ngoài!”

Tô Hồng Tụ cau mày nhìn hai chân máu thịt be bét của mình, mới vừa rồi còn không phát hiện, lúc ngồi xuống nàng mới nhìn ra, hai chân nàng đều bị bụi gai cào rách rồi, lại vẫn luôn lo trong lo ngoài đi không ngừng, hiện giờ tất cả đều nát rồi.

Máu tươi đầm đìa, rất thê thảm.

May mà không phải là thân thể của nàng, nàng không cảm thấy đau, nếu không nàng thật sự sẽ khóc chết đi.

Tô Hồng Tụ cau mày, cụp khuôn mặt nhỏ xuống phiền muộn không vui nhìn hai chân mình, đang suy nghĩ, chân này có thể trị không?

Trị không hết, chẳng lẽ nàng lại phải tìm một thân thể mới?

Lại đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng, trên lưng căng chặt, trời đất quay cuồng, đã bị Sở Dật Đình ôm một phát lên giường.

“Ngươi... Khoan đã! Ha ha, ngươi không cần hút chỗ đó, nhột!”

Tô Hồng Tụ mắt chữ A mồm chữ O, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Sở Dật Đình rõ ràng cầm hai chân của nàng lên, giúp nàng hút cục đá nhỏ và cát dính trong da thịt.

“Đừng đụng, đừng đụng! Ngứa quá!”

Tô Hồng Tụ kêu không ngừng, vừa uốn éo vừa giãy, không để cho Sở Dật Đình chạm vào chân của nàng, còn có một cảm giác nói không rõ ràng, vừa tê dại, vừa thiêu đốt từ chân nàng truyền đến đáy lòng, theo mỗi một

https://thuviensach.vn

tấc đường cong đôi môi đẹp đẽ của Sở Dật Đình dính vào chân nàng, như điện quang hỏa thạch đánh xuyên vào lòng nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sở Dật Đình Dịu Dàng (6)

Bờ môi của hắn thật đẹp, hơi mỏng, lành lạnh, hơi tỏa sáng, giống như viên trân châu lấy ra từ vỏ trai lúc trước nàng và Hồ Cửu ca vớt được trong hồ nước.

Mặt của hắn lại càng xinh đẹp tuấn mỹ đến kỳ cục, mỗi một đường cong, hình dáng mỗi đường cong đều hoàn mỹ quyến rũ đến điêu luyện sắc sảo, nhất là ánh mắt của hắn, sâu như vậy, bén nhọn như vậy, ngay cả Hồ Cửu ca xinh đẹp nhất Hồ tộc cũng xa xa không sánh kịp.

Hồ Cửu ca đã từng nói với nàng, nam nhân càng xinh đẹp, môi càng mỏng càng lạnh bạc, càng sẽ làm tổn thương lòng nữ nhân.

Nhưng nàng ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình, mặc dù có cãi nhau, có không vui, nhưng nhiều hơn vẫn là vui vẻ và thoải mái, nàng cũng không cảm thấy Sở Dật Đình lạnh bạc ở chỗ nào?

Tô Hồng Tụ cũng không biết Sở Dật Đình chỉ không lạnh bạc với riêng mình nàng, ở Đại Lương, hắn nổi tiếng không gần nữ sắc, máu lạnh vô tình.

Lời Hồ Cửu ca vẫn chính xác trên mức độ cực lớn.

“Đừng kêu nữa. Gào khóc thảm thiết. Ta hút hạt cát trên chân ngươi ra, lát nữa ngươi xé mấy mảnh vải từ trên người xuống bọc lấy chân, mấy ngày nữa sẽ tốt lắm.”

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình lạnh nhạt nói, mặt mệt mỏi rã rời, lại nằm trên rơm rạ sau lưng nhắm hai mắt lại.

Tô Hồng Tụ đang định ra ngoài rửa nồi, đột nhiên, cách đó không xa "Ngao" một tiếng, giống như sói tru, bị sợ đến cả người nàng run rẩy, nồi "Loảng xoảng" một tiếng rơi trên đất, cả người càng như nhúm lông tuyết trắng vo tròn bất lực, "Xoạt" một cái cuộn tròn, không biết làm sao lại trốn trong ngực Sở Dật Đình.

"Này – có sói."

Trời sinh hồ ly chỉ sợ sói, trước kia khi Tô Hồng Tụ ở Hồ ly cốc, mỗi lần gặp phải sói hoang, cũng sẽ nơm nớp lo sợ trốn sau lưng Hồ Cửu ca.

Sở Dật Đình liếc nhìn nàng, qua hồi lâu, mới lạnh lùng nói: "Đó không phải sói, là chó hoang."

"Ngươi nói bậy! Ngươi cho rằng ta ngốc, ngay cả chó và sói cũng không phân biệt ra được!"

Tô Hồng Tụ nổi giận, duỗi nắm đấm nhỏ đấm Sở Dật Đình.

Nàng không để ý đến, nghe thấy sói tru, nàng không chỉ giấu đầu lòi đuôi, ngay cả lỗ tai hồ ly của nàng cũng lộ ra cả rồi, đều dán trên đầu, ra vẻ sợ hãi đến không xong, lông tơ dựng đứng.

Sở Dật Đình mất máu quá nhiều, đã sớm buồn ngủ, phải mạnh mẽ giữ vững tinh thần an ủi nàng: "Không sợ, nhà gỗ này rất chắc chắn, sói không vào được."

Dứt lời còn thò tay nhéo lông mềm như nhung trên lỗ tai hồ ly của Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, lại nghe được bên ngoài “Grào -” một tiếng, lúc này không phải sói, nghe giống như gấu! Lại giống như cọp!

Lần này thật sự khiến Tô Hồng Tụ sợ tới mức lộ ra nguyên hình – nàng vốn vì chữa thương cho Sở Dật Đình đã tiêu hao hết pháp lực, không còn có cách nào miễn cưỡng gắng sức duy trì hình người.

Chỉ thấy một đám lông trắng như tuyết lạnh run, cuộn tròn chặt cứng, cọ loạn trong ngực Sở Dật Đình, tìm được một khe hở, thì liều mạng chui vào bên trong, chỉ hận không thể nhét cả người vào trong khe hở đó đi.

Sở Dật Đình lúc này vừa tức giận lại vừa buồn cười, lấy tay không ngừng vuốt ve lông hồ ly trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ, mềm giọng nhỏ nhẹ cố gắng an ủi nàng: “Không sợ, lát nữa con cọp thật sự vào nhà, ta đánh chúng chạy giúp ngươi.”

Lại cởi áo ra, che kín trên người hồ ly nhỏ đang run rẩy.

“Chi chi chi - ?”

(Thật hả? Không cho ngươi đổi ý, một lát nữa con cọp tới thật, ta sẽ đẩy ngươi qua, ngươi đi đuổi chúng chạy.)

Tô Hồng Tụ đã biến thành hồ ly, Sở Dật Đình nào nghe hiểu được nàng đang nói gì, chỉ thấy hồ ly nhỏ trong lòng hắn hoảng hốt đến con mắt chuyển loạn, chi chi chi không biết đang nói những gì.

“Dĩ nhiên, ta bảo đảm sẽ đuổi chạy tất cả bọn chúng.”

Ngạc nhiên thay, rõ ràng nghe không hiểu Tô Hồng Tụ đang nói gì, nhưng hết lần này tới lần khác Sở Dật Đình vẫn có thể đáp lại Tô Hồng Tụ.

Mỗi lời nói, đều vừa đúng lúc một hỏi một đáp với Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Nếu Lương Hồng Xu đang ở đây bây giờ, thấy Sở Dật Đình như vậy, nhất định sẽ tức chết thăng thiên lập tức, thù của Tô Hồng Tụ lập tức có thể báo một nửa.

Mặc dù Sở Dật Đình hỗn loạn, bởi vì bị thương mà khuôn mặt tuấn tú trở nên trắng bệch, nhưng nét mặt lại vô cùng mềm mại.

Phảng phất trong đêm tối đột nhiên có ánh sáng chiếu rọi vào, lại giống như ánh nắng chiều tươi đẹp động trời đất lúc chạng vạng.

Cả buổi tối, khóe môi hắn đều mềm mại mà cưng chiều hơi nhếch lên, đôi tay lại càng không ngừng vỗ vào trong ngực, giống như dỗ dành tiểu hài tử không yên phận chìm vào giấc ngủ.

Đương nhiên, trong ngực Sở Dật Đình không có đứa nhỏ nào, chỉ có một hồ ly nhỏ cực kỳ không yên phận, chi chi chi la hoảng.

Suốt một buổi tối, trong nhà gỗ đều không ngừng lặp lại đối thoại như vậy.

“Chi chi chi?”

“Được.”

“Ngao -”

Sói lại bắt đầu kêu ở bên ngoài.

“Chi chi chi chi!”

Trong phòng lập tức truyền ra tiếng roẹt roẹt, móng vuốt chộp vào quần áo trên người, âm thanh xé rách quần áo.

“Không sợ, sói rời đi rất xa.”

https://thuviensach.vn

“Chi.”

“Hu grào ngao -”

Lúc này đổi thành gấu gầm lên.

“Chi -!”

“Phiền chết! Còn để cho người ta ngủ không! Kêu nữa ta sẽ ném ngươi ra ngoài!”

“Chi.”

Có câu nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, lúc nửa đêm, Sở Dật Đình phát sốt lên, toàn thân hắn lạnh lẽo, nhưng trên trán lại nóng như lửa, trên người đổ mồ hôi đầm đìa, tất cả quần áo đều ướt đẫm.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ, tiếp tục như vậy không phải cách, lúc lạnh lúc nóng, hắn nhất định sẽ bệnh nặng thêm.

Nên cởi toàn bộ quần áo giúp hắn, vẫn không ngừng nấu nước nóng, dùng khăn nóng lau mồ hôi giúp hắn.

Khó khăn lắm, trời đã tờ mờ sáng rồi, nhiệt độ trên người Sở Dật Đình cuối cùng hạ xuống.

Tâm tình Tô Hồng Tụ thật tốt, không để ý đi đứng không tiện, buổi sáng lại vào trong rừng bắt một con gà rừng, nướng thịt gà cháy nát, miệng đối miệng, mớm từng mớm đút cho Sở Dật Đình.

“Ngươi nhanh tỉnh lại đi, ngươi còn trẻ như vậy, dáng dấp lại đẹp mắt như thế, su này có thể có rất nhiều ngày tốt lành, chết ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi thật sự tuyệt đối không cảm thấy nuối tiếc?”

https://thuviensach.vn

Cũng không biết có phải Sở Dật Đình thật sự nghe được lời của nàng không, đến ngày thứ ba, sốt cao trên người hắn cuối cùng lui xuống.

Tô Hồng Tụ đã sớm mệt muốn chết rồi, cả người rúc vào trong ngực Sở Dật Đình, ngủ đến hỗn loạn, mắt mở không ra.

Lúc này Sở Dật Đình đã hoàn toàn tỉnh táo, mấy ngày nay hắn đều sốt đến hôn mê bất tỉnh, nhưng như vậy không có nghĩa hắn không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra lúc hôn mê.

Mỗi một lần, lúc hắn tỉnh táo, đều sẽ thấy một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kiều diễm, lúc lơ lửng trên đầu hắn, vẻ mặt lo lắng, nhỏ giọng nói chuyện với hắn, lúc lại đỡ hắn, từng muỗng từng muỗng, thậm chí miệng đổi miệng khó khăn mớm đồ ăn cho hắn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Mang Nàng Đi (1)

Sở Dật Đình đột nhiên cười, nụ cười này, lại chóng mặt một phen, thân thể không khỏi run rẩy.

Run lên như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức bị choàng tỉnh, ngồi dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn Sở Dật Đình: “Ngươi tỉnh rồi? Có cảm giác khá hơn không?”

Nói xong, đưa bàn tay nhỏ bé sờ lên trán hắn, kiểm tra một phen.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của nàng không ngừng quanh quẩn trong rừng cây: “Sốt của ngươi đã lui, ngươi thật sự khỏe rồi!”

Sở Dật Đình không nói ra lời, chỉ có thể vô lực mà nhìn nàng cười, nhìn hắn yếu ớt, mặt mày trắng bệch, Tô Hồng Tụ đột nhiên nhớ tới, ngoại trừ thỉnh thoảng nàng mớn thịt gà cho hắn, hắn đã có ba bốn ngày chưa ăn cái gì.

Vội vàng lảo đảo chạy vào cánh rừng, bởi vì đi đứng không tiện, vẫn nhảy lò cò.

“Ngươi chờ đó, ta chuẩn bị đồ ăn ngon cho ngươi!”

Thật vất vả, uổng phí công phu hồi lâu, lại vào trong rừng chộp được hai con gà rừng, một con thỏ, còn hái một rổ nấm, ngoài ra còn non nửa giỏ quả dại đỏ đỏ.

https://thuviensach.vn

Lúc trở lại, trời đã tối, cũng không dọn dẹp, đốt đống lửa trước, sưởi ấm cho Sở Dật Đình, rồi đến bờ sông rửa rau.

Chờ gà chính thức nướng xong, lúc có thể ăn cơm, trời đã đen thui.

“Cầm đi, may mắn là ngươi ở cùng với ta, bằng không, đổi thành cô nương nhà khác, đừng hy vọng các nàng có thể hầu hạ ngươi.”

Tô Hồng Tụ vừa ăn gà nướng thơm nức, vừa chân chính dương dương đắc ý.

Lúc này nàng hoàn toàn đã quên, bởi vì bảo vệ nàng nên Sở Dật Đình mới rơi vào tình trạng này.

Sở Dật Đình cũng không tức giận, nhận lấy gà nướng nàng đưa, đột nhiên nở nụ cười dịu dàng với nàng, dần dần bắt đầu ăn.

Nụ cười này của hắn, mang theo khuynh quốc khuynh thành, khiến Tô Hồng Tụ ôm chặt ngực.

Sở Dật Đình nhìn sắc mặt khác thường của nàng, không khỏi kỳ quái hỏi: “Ngươi sao vậy? Không thoải mái?”

“Không phải!” Tô Hồng Tụ dùng sức lắc đầu, trong ánh mắt lo lắng của Sở Dật Đình, tiếp tục nói: “Ta chưa nói với ngươi nhỉ? Ngươi cười lên thật đẹp mắt, khiến tim ta đập thật nhanh, nhanh giống như sắp bật ra rồi!”

Mặt Sở Dật Đình, thoáng cái lại đỏ. Chỉ có điều, lần này đỏ mạt, đồng thời hai mắt của hắn lại mang theo ý cười.

Nhìn hắn rốt cuộc lại đỏ mặt, Tô Hồng Tụ không cưỡng nổi thầm đắc ý: Hà hà, nói như vậy quả nhiên có ích, nhìn hắn lại đỏ mặt, có phải nói rõ mị thuật của ta lại tăng tiến không?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không biết, nhìn bề ngoài Sở Dật Đình bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giãy giụa không thôi.

Một mặt, hắn không ngừng cảnh cáo bản thân, không được đến gần Tô Hồng Tụ, ngàn vạn lần không thể có mối tình thắm thiết với một nữ tử như Phụ hoàng của hắn.

Nhưng ở một phương diện khác, càng ở chung một chỗ với Tô Hồng Tụ, trong lòng hắn lại càng dâng lên một ý niệm mãnh liệt khác.

Có lẽ, ở cùng một chỗ với nàng không có liên quan gì?

Dù sao, trừ mắt Tô Hồng Tụ giống Thục phi ra, không có bất kỳ chỗ nào giống nhau.

Tính tình Thục phi lạnh nhạt, cũng không quan tâm bất kỳ kẻ nào bên cạnh, sự vật hay sự việc.

Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn khác người, nhìn cái gì cũng chơi tốt, thấy cái gì cũng thú vị.

Thục phi lạnh lẽo vô tình, tuyệt đối sẽ không tận tâm tận lực đi cứu một nam nhân không có chút quan hệ nào với mình, nhưng Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn khác người, vì cứu hắn, nàng đã liên tiếp ba bốn ngày không nghỉ ngơi tốt.

Sở Dật Đình nhắm hai mắt lại.

Hắn biết, tất cả đều chỉ vì hắn đang cố gắng thuyết phục mình.

Nguyên nhân chân chính chỉ có một: Hắn muốn ở chung một chỗ với Tô Hồng Tụ.

Hai người vẫn luôn ở trong rừng đợi tròn nửa tháng, Tô Hồng Tụ tất nhiên vô cùng sung sướng, nàng vốn chính là động vật, từ trước tới nay

https://thuviensach.vn

càng ưa thích rừng cây tươi mát âm u yên tĩnh hơn phòng ở, thành trấn.

Sở Dật Đình thì vẫn bận ngồi xuống luyện công, phải chăng vì lúc trước Tô Hồng Tụ cứu hắn, có truyền vào trong cơ thể hắn yêu khí, mấy ngày nay công lực của hắn tăng tiến, so với lúc trước có thể nói một cái trên trời một cái dưới đất, mấy cái yếu quyết lúc trước không đoán được giờ đã hiểu thấu toàn bộ rồi.

Nếu hiện tại để cho hắn lại ôm Tô Hồng Tụ nhảy từ trên vách núi đen xuống, nhất định sẽ không bị thương, nói không chừng còn có thể dùng khinh công đi trên mặt nước.

Sở Dật Đình không biết, đây chính là tác dụng kỳ diệu của hồ yêu, yêu vật thần thú có thể chống đỡ trăm vạn đội quân hùng mạnh, thật ra vốn chẳng phải thân mình Tô Hồng Tụ có thể ngăn cản trăm vạn đội quân hùng mạnh, mà người cùng với nàng, chính xác mà nói, người hấp thu yêu khí của nàng công lực sẽ tăng tiến, lâu thì ba năm, ngắn thì ba tháng, chắc chắn sẽ quét ngang thiên hạ, không thể địch nổi.

Đến ngày thứ mười lăm, cuối cùng vết thương trên người Sở Dật Đình đã bảo dưỡng tốt rồi, nên cõng Tô Hồng Tụ trên lưng, rời khỏi núi, đi lên đường lớn.

Mặc dù lúc trước Tô Hồng Tụ luôn mồm nói muốn Sở Dật Đình cõng nàng đi ra ngoài, nhưng mà, khi thật sự được hắn cõng trên lưng, không chút kiêng dè mà qua qua lại lại trong đám người, nàng vẫn nhăn nhăn nhó nhó, trên dưới toàn thân không được tự nhiên.

Không biết Sở Dật Đình muốn mang nàng đi đâu, Tô Hồng Tụ mơ mơ hồ hồ cảm thấy, dường như hắn mang theo nàng đi ngược hướng Kinh thành.

Hơn nữa, không biết vì sao, ra khỏi cánh rừng, hắn không mang nón che mặt nữa, dọc theo đường đi thật nhiều người đều nhìn theo hắn.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình cũng không dịch dung, nhưng trên mặt Tô Hồng Tụ lại bị hắn bôi sơn đen, hoàn toàn thay đổi, có thể nghĩ, suốt dọc đường người khác dùng ánh mắt như thế nào nhìn hai người bọn họ.

"Nam nhân này thật sự tuấn tú, đáng tiếc, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu, sao cưới một phu nhân bình thường như vậy?"

Suốt dọc đường, tất cả những người Tô Hồng Tụ gặp phải, gần như trong đầu đều có ý nghĩ như vậy.

Sở Dật Đình là hoa tươi, nàng là cứt trâu.

Chọc tức nàng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, quai hàm phồng lên, dọc đường đều không ngừng quay tới quay lui trên lưng Sở Dật Đình, quậy ầm ĩ nhất định khiến hắn thả nàng xuống.

Sở Dật Đình không thèm để ý đến nàng, chỉ khi đi ngang qua cửa tiệm bán mứt hoa quả, cõng nàng đi dạo một vòng, lúc đi ra, chỉ thấy trong ngực Tô Hồng Tụ trên lưng hắn đầy bao lớn bao nhỏ, trong miệng nhét đầy căng, đôi mắt vui vẻ đến mức nhíu lại, đã sớm quên người khác đều không quan tâm đến nàng mà gọi là cứt trâu.

Tô Hồng Tụ không biết Sở Dật Đình muốn đưa nàng đi đâu, nhưng mà, ở cùng một chỗ với Sở Dật Đình thật vui vẻ, hắn không chỉ mua đồ ăn cho nàng, còn sẽ chăm sóc nàng, còn có thể bảo vệ nàng, dù sao nàng tuyệt đối không muốn ở trong nhà tại Đại Chu kia, nên yên tâm thoải mái nằm sấp trên lưng Sở Dật Đình, tùy ý hắn mang theo nàng đi một đường về phía tây.

Tô Hồng Tụ không biết, Sở Dật Đình vốn dẫn nàng rời khỏi Đại Chu, mang vào Tây Kinh Đại Lương, chính là đất phong của hắn.

Tây Kinh cách kinh thành Đại Chu rất gần, hai người chỉ đi ra khỏi cánh rừng kia, Sở Dật Đình đã trở lại lãnh địa của hắn, đương nhiên không cần thiết mang nón che mặt, che che giấu giấu.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi nhanh, khó khăn lắm mới đến một thành trấn hơi phồn hoa, Sở Dật Đình đi mua mấy cái da hồ ly trong nhà thợ săn trong trấn.

Tô Hồng Tụ vừa thấy những da hồ ly này, cực kỳ hoảng sợ, quậy ầm ĩ, sống chết không chịu mặc, bị Sở Dật Đình ép đến góc tường, đổi hết quần áo trên người, ngay cả trên đầu cũng đội nón nỉ bằng da hồ ly mới toanh.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Mang Nàng Đi (2)

Nàng tức giận đến hai ngày không nói chuyện với Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ không biết, Sở Dật Đình đã sớm nhìn thấy nguyên hình của nàng.

Mặc dù Sở Dật Đình là Vương gia, nhưng không phải Hoàng đế, từ xưa đến nay điển tích trong cung đình có ghi lại về thần thú yêu vật, mặc dù hắn đã sớm không có ý định muốn lợi dụng thân yêu thuật này của Tô Hồng Tụ, nhưng mà, lỡ như bị người khác phát hiện, Tô Hồng Tụ không phải người, rơi vào trong lỗ tai Phụ hoàng hắn, hắn muốn bảo vệ Tô Hồng Tụ, cũng tốn công.

Nên dứt khoát mua một đống lớn da hồ ly khoác lên người nàng, như vậy, lỡ như có một ngày nào đó nàng không cẩn thận lại lộ ra cái đuôi lỗ tai, trên da những hồ ly này vốn có đuôi lỗ tai, cũng không dễ dàng bị người khác phát hiện.

“Ta không thích những thứ quần áo này, không thích! Ta chán ghét ngươi! Chán ghét ngươi!”

Một ngày này, Sở Dật Đình vẫn cõng Tô Hồng Tụ đi trên đường lớn, Tô Hồng Tụ cực kỳ khó chịu, trên dưới toàn thân giống như bị ngàn vạn con trùng bò lên, vừa kinh khủng vừa ghê tởm.

Nàng là hồ ly, Sở Dật Đình lại nhất định tìm một đống da hồ ly khoác lên người nàng, cảm giác này giống như ép buộc một người khoác da người, khó chịu không nói ra được, sợ hãi không nói ra được.

https://thuviensach.vn

Vì vậy nhao nhao ầm ĩ, cả ngày níu lấy áo Sở Dật Đình, nhất định để hắn thả nàng xuống.

Sở Dật Đình mắt điếc tai ngơ, coi như không nghe thấy, Tô Hồng Tụ cởi tung vạt áo của hắn, hắn khép lại, Tô Hồng Tụ dám cởi quần áo trên người xuống, hắn lập tức xoay người sang chỗ khác, dùng phương thức ép buộc nhanh chóng ép nàng mặc lại.

Đang đi tới, phía sau truyền đến một loạt tiếng vó ngựa dồn dập, nghe rất nhiều người, ước chừng mấy chục.

Sở Dật Đình cõng Tô Hồng Tụ nhường sang một bên, Tô Hồng Tụ mặt đỏ bừng, còn đang không ngừng lôi lôi kéo kéo, ồn ào một cái đã không cẩn thận lại giật ra góc áo Sở Dật Đình, một tảng lớn lồng ngực bền chắc mê người màu lúa mạch lộ ra, một đám người trên lưng ngựa lập tức đỏ bừng mặt.

Thủ lĩnh là một thiếu niên anh tuấn mười bảy mười tám tuổi, theo sát hắn là một đám hộ vệ người cao ngựa lớn, xa hơn cuối cùng là hai thiếu nữ sắc mặt đỏ bừng, vô cùng thẹn thùng.

Thiếu niên nheo mắt đánh giá kỹ lưỡng Sở Dật Đình, đột nhiên xuống ngựa, ôm quyền hành lễ với Sở Dật Đình từ xa xa: “Vị công tử này, ngài được xưng là Thường thắng Tướng quân, đương kim Lục Vương gia Sở Dật Đình?”

Dọc đường bôn ba, một thân phong trần, dung man tuyệt mỹ của Sở Dật Đình cũng bị cát bay đá chạy che lấp không ít, nhưng vẫn rạng rỡ bức người, tuấn mỹ bất phàm.

Hai nữ quyến phía sau cách xa hắn trọn vẹn vài trăm bước, hắn cũng đưa lưng về phía các nàng, các nàng vốn không thấy rõ mặt của hắn, nhưng không biết tại sao, chỉ vội vã thoáng nhìn về phương hướng hắn như vậy,

https://thuviensach.vn

hai nữ quyến đồng loạt đỏ bừng mặt, ngực thình thịch sắc mặt hàm xuân, trong tròng mắt to ngập nước tràn đầy thẹn thùng và mong đợi.

Sở Dật Đình quay đầu nhìn bọn họ, vừa quay đầu lại, tất cả mọi người hít vào một hơi, vốn trong đội ngũ có hai lão đầu tuổi trên năm mươi, râu tóc cũng hoa râm, vẫn còn cố gắng trấn tĩnh, miễn cưỡng không nhìn về phía Sở Dật Đình, như thế còn tốt, tất cả mọi người đồng loạt tập trung nhìn Sở Dật Đình, trên mặt lão đầu cũng dần hiện lên vẻ đỏ ửng khả nghi.

Thiếu niên liều mạng hút khí, miễn cưỡng trấn tĩnh bản thân, cười nói với Sở Dật Đình: “Sở Tướng quân còn nhớ rõ tại hạ? Lúc chúng ta đại chiến ở Kinh Tây đã gặp mặt, khi đó tại hạ là thủ hạ của ngài.”

Nghe hắn giới thiệu, Sở Dật Đình ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn hắn mấy lần, chỉ chốc lát sau, chân mày nhíu chặt chậm rãi thả lỏng, cười nói với người kia: “Tống huynh, là ngươi à? Đã lâu không gặp. Ngọn gió nào quét ngươi đến đây?”

Thì ra là người quen biết Sở Dật Đình đã lâu, đã từng cùng kề vai chiến đấu với hắn, còn cứu hắn một lần, là con trai của Binh bộ Thượng thư, Tống Liễn.

Lúc này Sở Dật Đình đã đi về phía Tống Liễn, hắn cách đội ngũ đối phương càng ngày càng gần, mặt hai nữ quyến trong đội ngũ càng cháy sạch đỏ bừng, dáng vẻ mất hồn mất vía, thần hồn điên đảo.

Tống Liễn đi tới bên cạnh Sở Dật Đình, vỗ vai hắn một cái: “Không có gì, tại hạ đi ngang qua đây, cố ý tới thăm ngài.”

Lại liếc về phía Tô Hồng Tụ trên lưng Sở Dật Đình, không khỏi rất ngạc nhiên, trừng lớn cặp mắt, há to miệng chỉ nàng nói: “Chuyện này... Vị này là?”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Sở Dật Đình không thay đổi, hời hợt nói: “Một người bằng hữu của ta.”

Hắn vừa nói thế, đôi mắt Tống Liễn càng trừng lớn, tỏ vẻ hoảng hốt quá mức, không thể tin được, cùng lúc đó, hai thiếu nữ phía sau hắn cũng cúi đầu xuống, một người trong số đó còn dùng khăn lau mắt, nhìn có vẻ như bị đả kích lớn, đau thương muốn khóc.

“Ngài... Bằng hữu của ngài? Sở Dật Đình, ngài kết giao bằng hữu với nữ nhân từ lúc nào?” Tống Liễn quá mức giật mình, ngay cả chữ Lục Vương gia cũng quên nói, kêu thẳng tên Sở Dật Đình.

Vừa cực kỳ hoảng hốt, vừa cất bước đến gần Tô Hồng Tụ, híp mắt cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới, từ trước ra sau mấy lần.

Tô Hồng Tụ không biết người này định làm gì.

Chẳng quả cảm thấy ánh mắt người này nhìn nàng rất kỳ quái, giống như bàng hoàng, lại giống như tìm tòi tới cùng.

Làm sao vậy? Tại sao Sở Dật Đình vừa nói nàng là bằng hữu của hắn, sắc mặt những người này lại trở nên kỳ quái như vậy?

Nàng không thể làm bằng hữu của hắn sao?

Tống Liễn tò mò nhìn nàng, Tô Hồng Tụ cảm thấy nội tâm người này không ác ý, nên cũng ngọt ngào, cười híp mắt nở nụ cười tươi rói với hắn.

Cười như vậy, cho dù dung mạo Tô Hồng Tụ đã sớm được Sở Dật Đình dùng thuốc bột che bảy tám phần, Tống Liễn vẫn cảm thấy có một dải ánh sáng đẹp đẽ từ khuôn mặt tươi cười của Tô Hồng Tụ bắn thẳng vào trong lòng hắn.

Lập tức tim đập loạn, sắc mặt ửng đỏ.

https://thuviensach.vn

“Sở... Sở Dật Đình, bằng hữu này của ngài được... Được.”

Tống Liễn nói được hồi lâu, lại phát hiện mình vốn không tìm được chữ để hình dung Tô Hồng Tụ, nói nàng đẹp quá, nhưng rõ ràng màu da nàng ngăm đen, dung mạo không tuyệt sắc.

Nói nàng bình thường, nhưng ngay cả khuôn mặt bình thường, không hề đặc sắc này, hắn càng nhìn tim càng đập mạnh, càng nhìn càng mê muội.

Không khỏi ấp úng, nói không ra lời.

Sở Dật Đình cảm giác được Tống Liễn luống cuống, nhíu nhíu mày, thò tay về phía sau, dùng sức đè cái đầu nhỏ đang ló đầu ra nhìn xuống.

Đang chuẩn bị nói tạm biệt với Tống Liễn, về thẳng Vương phủ, lại nghe phía sau truyền đến một giọng nói êm tai mềm mại: “Liễn ca ca, thì ra huynh biết Lục Vương gia? Sao chưa bao giờ nghe huynh nhắc đến?”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nói chuyện không phải ai khác, chính là thiếu nữ xinh đẹp vừa rồi cúi đầu gạt lệ.

Nhìn dáng vẻ thiếu nữ thẹn thùng, vô tình dịu dàng, không cần phải nói, lại là một người sùng bái si mê lưu luyến Sở Dật Đình.

Thấy Tống Liễn không đáp, thiếu nữ khác bên cạnh cũng dính vào: “Đúng vậy đúng vậy, Liễn ca ca, huynh có bằng hữu như vậy, sao không sớm giới thiệu cho muội và tỷ tỷ?”

Hai nữ một lớn một nhỏ, một mặt tròn một trái xoan, ước mơ vô hạn giống nhau, yêu say đắm đầy cõi lòng nhìn về phía Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ không biết vì sao, lập tức quên hết sạch chán ghét và không thoải mái vì mới vừa rồi bị Sở Dật Đình ép mặc da hồ ly, trong lòng không dễ chịu, bụng còn hơi buồn nôn, chịu hết nổi đưa tay bấm mạnh trên lưng Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Tống Liễn cười cười, nói với hai muội muội của mình: “Không phải ta cố ý không giới thiệu cho hai muội, chỉ có điều cho tới bây giờ Lục Vương gia vẫn hơi kỳ quái, ngài sẽ không nhận bất kỳ nữ nhân nào làm bằng hữu, không ngờ... Hiện giờ xem ra, không phải ngài ấy thật sự không thích làm bằng hữu với nữ nhân, mà ánh mắt hơi đặc biệt thôi.”

Tống Liễn nói đến hai chữ bằng hữu này, giọng nói lập tức trở nên chế giễu lại kỳ quái, vừa nói, còn vừa chớp chớp mắt với Sở Dật Đình, khóe mắt còn không tự củ liếc về phía Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Sẽ Không Gả Cho Hắn (1)

Nghe Tống Liễn nói như vậy, ái mộ trong mắt hai thiếu nữ càng nồng đậm, đầu tiên dứt khoát xuống ngựa, đi đến bên cạnh Tống Liễn, ghé sát vào lỗ tai hắn nói: “Ca, huynh nói là thật? Ý của huynh là, bên cạnh Lục Vương gia vẫn chưa có nữ quyến?”

Dáng vẻ hiện tại của Tô Hồng Tụ xấu như vậy, lúc nhìn người không e dè, tuyệt đối không phải khuê tú đại gia, nghĩ cũng không thể là phu nhân của Sở Dật Đình.

Tống Liễn khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ừ.”

Một câu ừ của Tống Liễn, mặt hai thiếu nữ càng đỏ, nhất là tỷ tỷ kia, hoàn toàn không coi Tô Hồng Tụ đang tồn tại, lộ liễu quăng lửa nóng và ánh mắt nóng rực về phía Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ nghĩ thầm: Hai nữ nhân này điên rồi, họ đang nghĩ muốn gả cho Sở Dật Đình, lớn làm thê, nhỏ làm thiếp, hai nữ chung một chồng đấy.

Thật không hiểu nổi, cho dù dáng dấp Sở Dật Đình đẹp hơn nữa, anh tuấn như thế nào, đáng giá để những nữ nhân này tre già măng mọc, từng người nối tiếp muốn cướp và chia sẻ hắn sao?

Tô Hồng Tụ không hiểu, khi nàng ở hồ ly cốc, tất cả hồ ly đực chỉ có một hồ ly cái, vì vậy với nàng mà nói, làm thiếp, vài nữ chung một chồng, hoàn toàn không thể lý giải, chết cũng không thể nào tiếp nhận.

https://thuviensach.vn

Đang liều lĩnh mạo hiểm quan sát mấy người này, lại có mấy người giống như biết Sở Dật Đình tiến lên chào hỏi hắn, như thế Tô Hồng Tụ mới biết, nơi này đã không phải Đại Chu, mà là Tây Kinh Đại Lương

Không khỏi tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi theo phía sau đoàn xe của Tống Liễn chậm rãi chạy tới gần, màn xe vén lên, một thiếu nữ xinh đẹp khuôn mặt nhỏ thanh tú lộ ra.

Xem chừng tuổi thiếu nữ không lớn lắm, chừng mười bảy mười tám tuổi, nhiều hơn hai tỷ muội kia chút đoan trang và trầm ổn, thiếu nữ xuống xe, cười đi tới bên cạnh Tống Liễn: “Tống ca ca, mọi người đang nói gì vậy?”

Mặc dù nàng cũng gọi Tống Liễn là ca ca, nhưng nhìn dáng vẻ thân mật của nàng và Tống Liễn, nàng vừa lại gần, tay ngọc thon thon đã cầm chặt tay Tống Liễn, Sở Dật Đình tuấn mỹ như vậy, nàng lại ngay cả mắt cũng không nhìn mặt hắn.

Không khó đoán ra, quan hệ của thiếu nữ này và Tống Liễn nhất định không phải tầm thường.

Quả nhiên, Tống Liễn đỏ mặt lên, cười ha hả giới thiệu với Sở Dật Đình: “Đây là phu nhân Dong Dong của ta, ta và nàng thành hôn năm ngoái, Dong Dong, đây là Lục Vương gia.”

Thân thể thiếu nữ nhỏ bé và yếu ớt, trên mặt cũng hơi trắng bệch, giống như một trận gió có thể thổi đi, nàng vừa xuống xe, Tống Liễn lập tức đưa tay, ôm nàng thật chặt.

Hai người nhìn có vẻ thân mật khăng khít, ân ái vô cùng.

https://thuviensach.vn

Thấy nàng lại đây, tất cả mọi người tự giác tản ra, nhường cho nàng con đường, hai thiếu nữ này dường như hết sức thân mật với nàng, đều đi lên trước nắm lấy tay nàng.

“Chị dâu, bên ngoài trời lạnh, tẩu không có việc gì cũng đừng đi ra.”

“Đúng vậy, chị dâu, đến đây muội giới thiệu cho tẩu, vị này chính là Lục Vương gia, vị này chính là... tiểu thiếp của ngài.”

Thiếu nữ tương đối cao – Tống Liên - nhị muội muội của Tống Liễn tỏ vẻ khinh miệt mà nhìn Tô Hồng Tụ, giọng điệu thuần túy không tốt.

Sở Dật Đình chưa bao giờ nói Tô Hồng Tụ là thiếp của hắn, nhưng mọi người nhìn thấy hai người thân mật như vậy, trong lòng đã sớm coi nàng là nữ nhân của hắn.

Mặc dù như thế, Sở Dật Đình chỉ có một mình Tô Hồng Tụ là thiếp, vẫn tốt hơn nam nhân khác nhiều, bởi vậy điểm ấy không hề ảnh hưởng đến hình tượng của hắn trong suy nghĩ mấy nữ nhân.

Lời Tống Liên còn chưa dứt, đã bị Tô Hồng Tụ cười nhạt, không hề khách khí cắt đứt: “Xin lỗi, các ngươi nhận nhầm người, ta không phải là thiếp của hắn, hắn đã nói, chúng ta là bằng hữu. Ta không làm thiếp người khác.”

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Tống Liên lúc đỏ lúc trắng, hai mắt long lanh câu người mở thật to, hung dữ mà nhìn chằm chằm vào nàng.

Nữ nhân này nói lời ấy có ý gì? Vừa rồi nàng vẫn còn suy nghĩ trong lòng, tối nay phải khiến Tống ca ca đi phủ Lục Vương gia cầu hôn, dù làm thiếp cũng không sao.

Nghe Tô Hồng Tụ nói không làm thiếp người khác, nữ tử được gọi là Dong Dong đó hơi kinh ngạc, chần chừ chốc lát, hỏi Tô Hồng Tụ: “Vậy...

https://thuviensach.vn

Cô nương định làm chính phi của Lục Vương gia?”

Bởi vì thân phận của Dong Dong đặc biệt, nàng có một tỷ tỷ làm Quý phi trong cung, cho nên biết một chút bí mật của Sở Dật Đình không muốn ai biết, người khác đều cho rằng có thể cả đời Sở Dật Đình sẽ không lấy vợ, quả thật, nếu không có Tô Hồng Tụ, có thể cả đời Sở Dật Đình sẽ không thích bất kỳ nữ nhân nào, nhưng việc này không hề liên quan đến việc hắn sẽ không lấy vợ.

Thân phận địa vị Sở Dật Đình như vậy, cưới vợ nạp thiếp vốn không phải do chính hắn có thích hay không.

Hàng năm Thánh thượng đều sẽ sắp đặt một nhóm nữ tử đến Tây Kinh, cho Sở Dật Đình lựa chọn, bởi vì hắn chậm chạp chưa lập gia đình, Thánh thượng đã tức giận, buộc hắn năm nay nhất định phải lập phi.

Chính phi của Sở Dật Đình phải là một trong những nữ nhân Thánh thượng sắp đặt kia, hắn không thể nào lấy Tô Hồng Tụ là nữ tử không hề có thân phận địa vị làm chính thê.

Dong Dong hỏi như vậy, Tô Hồng Tụ cũng sững sờ.

Phải rồi, nàng lại không hề chú ý, từ trước đến nay nàng và Sở Dật Đình dính vào một chỗ, theo người khác, thật ra nàng đã sớm là nữ nhân của hắn rồi?

Chỉ có điều...

Tô Hồng Tụ cười nhạt một tiếng, không chút do dự nói với Dong Dong: “Không phải, ta và hắn chỉ là bạn bè bình thường, ta sẽ không gả cho hắn.”

Tuy thân thể Tô Hồng Tụ là yêu, nhưng xưa nay nàng vẫn muốn tu tiên, thành tiên thì phải lên trời, là người lên trời thì không thể có thất tình lục dục, lưu luyến thế gian.

https://thuviensach.vn

Cái này không khác hòa thượng đạo sĩ, tư tưởng không thành thật, không thể luyện thành thân thể tiên nhân.

Tô Hồng Tụ vừa nói như vậy, thân thể Sở Dật Đình đứng bên cạnh nàng cứng đờ, ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên sắc sảo lạnh lẽo đáng sợ, giống như hơi lạnh, lại hơi bén nhọn.

Tô Hồng Tụ lại không muốn gả cho Sở Dật Đình, Dong Dong kinh ngạc không thôi, phải biết, Sở Dật Đình gần như là tình nhân của mỗi nữ tử ở Đại Lương, có bao nhiêu nữ tử tìm chết, cầu Thần bái Phật chỉ vì có thể đi vào trong phủ của hắn làm nô tỳ, hiện giờ, nhìn dáng vẻ của Sở Dật Đình, rõ ràng cho thấy cố ý muốn nàng, nhưng Tô Hồng Tụ lại nói không lấy chồng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghĩ tới cùng một điểm.

“Vậy... Mạo muội hỏi cô nương một câu, cô nương... Đã có người trong lòng?”

Trừ cái này, mọi người thật sự không nghĩ ra, tại sao Tô Hồng Tụ không chấp nhận Sở Dật Đình.

“Người trong lòng cái gì? Không có. Ta chỉ thích một mình, gả cho người nhiều phiền toái, còn phải hiếu kính cha mẹ chồng, còn phải giúp chồng dạy con, ta không làm được.”

Tô Hồng Tụ đảo mắt nhìn Dong Dong, vẻ mặt rất hồn nhiên.

Sở Dật Đình bên cạnh nàng rõ ràng thở phào một hơi, trên mặt Dong Dong cũng vui vẻ, nhìn dáng vẻ của nàng ấy, hoàn toàn là một tiểu nữ hài nhi còn chưa lớn lên, không rành việc đời.

“Cô nương ngốc, nữ hài tử trưởng thành phải lập gia đình, sao lại rắc rối? Lục Vương gia, người thiếp... Bằng hữu kia của ngài thật đáng yêu.”

https://thuviensach.vn

Dong Dong nói Tô Hồng Tụ đáng yêu, là nhìn thấy tính tình nàng khờ dại, năm nay muội muội Dong Dong cũng bị Thánh thượng chọn trúng, là chính phi dự bị của Sở Dật Đình.

Nếu Sở Dật Đình cưới muội muội nàng, tương lai Tô Hồng Tụ nhất định sẽ không uy hiếp được muội muội nàng, cộng thêm, chờ muội muội nàng gả cho Sở Dật Đình, nàng và Tô Hồng Tụ cũng không thể không làm thân thích, nhiều kẻ địch không bằng nhiều thêm một người bạn, bởi vậy thái độ đối với Tô Hồng Tụ cũng không tự chủ mà thân thiết.

Sở Dật Đình lại từ chối cho ý kiến, cười nhạt một tiếng, khiến người ta nhìn không ra hắn đang nghĩ gì.

“Tiểu muội muội, muội qua đây, thấy muội vẫn nằm trên lưng ngài ấy, cũng thật mệt mỏi, không bằng ngồi kiệu với tỷ tỷ?”

Dong Dong nói xong, híp mắt vẫy vẫy tay với Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Sẽ Không Gả Cho Hắn (2)

Tô Hồng Tụ sớm không muốn nán lại trên lưng Sở Dật Đình rồi, sẽ bị hắn áp chế, lại không thể lộn xộn, còn bị hắn ép mặc da hồ ly.

Không khỏi vui vẻ ra mặt, luôn miệng đồng ý: “Được được, ta ngồi kiệu với tỷ tỷ!”

Vừa lên kiệu, mới vừa ngồi xuống bên cạnh Dong Dong, Tô Hồng Tụ lập tức dùng cả tay chân, lột sạch da hồ ly che đậy mình đến không thở nổi xuống.

Khi nhìn thấy những vết đao lột da trên da hồ ly, còn ửng đỏ vành mắt, hung dữ trừng ba bốn cái về phía Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình liếc nhìn nàng, không nói gì, xoay người đi.

Đoàn người vừa đi vừa nghỉ, chuyện trò vui vẻ, vì Tô Hồng Tụ không quen bọn họ, đại đa số thời điểm đều một mình cảm xúc dâng trào nhìn ra bên ngoài.

Sở Dật Đình và Tống Liễn đi ở bên ngoài, hai muội muội kia đều tỏ vẻ ái mộ Sở Dật Đình, một trái một phải chăm chú quấn quýt lấy hắn.

Nhưng dường như Sở Dật Đình không có hứng thú với các nàng, suốt dọc đường đều giữ thái độ trầm mặc.

Tô Hồng Tụ hết nhìn đông lại nhìn tây, phát hiện đằng sau còn có vài cái kiệu đi theo, đều là gia quyến của Tống Liễn, thì ra mặc dù Tống Liễn

https://thuviensach.vn

và Dong Dong là thanh mai trúc mã từ nhỏ, hai nhỏ vô tư, nhưng cũng không chỉ cưới một mình Dong Dong làm thê tử, còn có bốn người tiểu thiếp khác, đều đi theo phía sau đội ngũ.

Tô Hồng Tụ nhìn phía sau xe ngựa, lại nhìn Dong Dong ngồi bên cạnh tỏ vẻ bình tĩnh, phảng phất giống như đã tập mãi thành thói quen với chuyện này, không khỏi sinh ra đồng tình vô cùng với nàng ấy từ trong đáy lòng.

Mới vừa rồi khi nhìn Dong Dong và Tống Liễn đi chung, thật sự vẫn cho rằng bọn họ có nhiều ân ái, không ngờ phu thê nhân gian có tình cảm tốt như vậy, cũng không làm được kề vai sát cánh, nâng khay ngang mày, làm người như vậy thật sự không có gì hay, còn không bằng như nàng, chỉ làm hồ ly.

Tô Hồng Tụ lại nghĩ tới lúc trước nhóm người Dong Dong gọi nàng thành phu nhân của Sở Dật Đình.

Hừ, nàng còn lâu mới gả cho hắn, người khác không biết, nàng là yêu.

Mới vừa rồi khi Sở Dật Đình nhìn thấy Dong Dong, ý niệm trong đầu lóe lên rồi biến mất đã sớm bị Tô Hồng Tụ bắt được.

Thì ra tiểu tử này cũng sắp thành thân rồi.

Tô Hồng Tụ không khỏi hơi mất mát, dù sao Sở Dật Đình là người đầu tiên nàng chung đụng vui sướng như vậy kể từ khi nàng đến nhân gian.

Nhưng mà, như vậy cũng tốt, luôn dính bên cạnh Sở Dật Đình, thường xuyên qua lại với nhau, nàng thật sự hơi không nỡ rời hắn.

Thời gian lâu dài, lỡ như huyết chú phát tác, nàng sẽ ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Hai nữ nhân quay chung quanh Sở Dật Đình đều hết sức hoạt bát, thỉnh thoảng lộ ra tiếng cười khoan khoái, giống như không biết nói những chuyện gì ở bên cạnh Sở Dật Đình.

Nhưng mà hoạt bát thì hoạt bát, dù sao các nàng đều là tiểu thư khuê các, vẫn luôn luôn phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, cũng không dám làm ra chuyện quá giới hạn.

Tô Hồng Tụ cũng không giống các nàng, mới đến Đại Lương, tật xấu tò mò của nàng lại tái phát, nhìn cái gì cũng mới lạ, thấy cái gì cũng chơi hay.

Chỉ thấy nàng lúc thì thò đầu nhỏ ra khỏi cửa sổ, chỉ vào gánh hàng rong làm bánh quẩy bên đường hỏi Dong Dong: “Đây là cái gì? Hắn đang làm cái gì?”

Lúc lại phát ra tiếng thét khoa trương “Wow wow” về phía người đi đường cưỡi lạc đà trên đường.

Tô Hồng Tụ chưa từng tới sa mạc, đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật lạc đà kỳ quái cao lại to, trên lưng lồi lõm như vậy.

Nghe được tiếng thét của Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình giống như thần trí cuối cùng quay lại, hỏi Tống Liễn bên cạnh: “Sao Tống huynh lại nghĩ tới đi đến chỗ này? Trừ đến thăm tại hạ, có phải có chuyện quan trọng gì khác không?”

Tống Liễn hé miệng cười cười, liếc mắt nhìn về phía Dong Dong: “Ta cố ý tới tìm ngài, mấy tháng trước phu nhân ta mới nói cho ta biết chuyện này. Trong số nữ tử Thánh thượng lựa chọn vì ngài có muội muội của Dong Dong, Oanh Oanh. Đến lúc đó, ngài không nể mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, nể mặt ta, cho dù ngài không muốn Oanh Oanh làm chính phi của ngài, tốt xấu gì cũng lưu muội muội ấy làm trắc phi bên cạnh ngài. Nhưng mà, Lục Vương gia, thì ra thân thể ngài không có vấn đề... Ngài đừng nóng

https://thuviensach.vn

giận, lúc trước ta vẫn cho rằng ngài có tật xấu gì đó. Không nhìn ra, từ khi nào bên cạnh ngài lại có nhiều hơn một giải ngữ hoa * như vậy?"

(*) giải ngữ hoa: chỉ người con gái mỹ lệ, xinh đẹp.

Tống Liễn nói một hơi dài một đống lớn, Sở Dật Đình lại không đáp, qua rất lâu, mới hạ thấp giọng, hơi khàn khàn mà nói: "Khi nào họ đến?"

Tống Liễn thuận miệng đáp: "Các nàng ấy vẫn ở phía sau chúng ta, mấy ngày nữa sẽ đến."

Sở Dật Đình còn định hỏi gì đó, xe ngựa Tô Hồng Tụ ngồi lại vừa đúng lúc đi đến gần phía sau hắn, Sở Dật Đình lập tức ngậm miệng, nghiêng người qua, ánh mắt hơi tĩnh mịch nhìn thoáng qua Tô Hồng Tụ đang ngó dáo dác ở cửa sổ xe.

Tô Hồng Tụ giống như vô tâm quét mắt liếc nhìn hắn, trong lòng lại cố ý lén lút xì mũi coi thường Tô Hồng Tụ: Hừ, hắn còn không muốn cho nàng biết! Nàng đã sớm nghe được từ trong lòng hắn.

Nhưng mà cho dù nói cho nàng biết thì có thể như thế nào?

Ý nghĩ trong lòng của những người này đều thật kỳ quái, Dong Dong nghĩ như vậy, Tống Liễn nghĩ như vậy, ngay cả Sở Dật Đình, ý nghĩ trong lòng lại cũng như vậy, đều cho rằng nàng nhìn thấy những nữ nhân kia sẽ tức giận, tại sao nàng phải tức giận?

Hơn nữa, dáng vẻ phu nhân tương lai của Sở Dật Đình như thế nào, nàng cũng hơi ngạc nhiên.

Lọc cọc lọc cọc, Tô Hồng Tụ ngồi trên xe ngựa dần dần chạy nhanh tới trước mặt Sở Dật Đình, Sở Dật Đình không nhúc nhích, vẫn dùng ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Thật ra nàng sẽ không để ý sao?

Chẳng biết tại sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng hớn hở, mặt mày hồng hào hưng phấn của Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt trong lòng Sở Dật Đình đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy.

Cho dù nàng biết rõ hắn phải cưới vợ, biết rõ hắn sẽ ở chung một chỗ với nữ nhân khác, nàng vẫn sẽ cao hứng như vậy, vốn sẽ không đau lòng không khống chế được như hắn dự đoán, hắn lo lắng.

Như vậy rất tốt, bởi vì hắn vốn không muốn liên lụy với nàng quá sâu.

Chờ sau khi hắn điều dưỡng tốt vết thương, sẽ đưa nàng trở về.

Từ nay về sau, hắn vẫn là Lục Vương gia, nàng vẫn là tiểu hồ ly không buồn không lo, vui vẻ hạnh phúc cả đời.

Như vậy là tốt rồi, không thể tốt hơn.

Tuy Sở Dật Đình nghĩ như vậy, nhưng chẳng hiểu sao, hắn vừa nghĩ tới, cho dù tương lai hắn lấy nữ nhân như thế nào, lấy bao nhiêu thiếu nữ, Tô Hồng Tụ đều sẽ không để ý, nàng còn có thể vui mừng cười, thoải mái vui sướng.

Từ nay về sau hắn và nàng sẽ thành người lạ, lại không dính dáng gì đến nhau, lòng của hắn lại co rút đau đớn một trận, phảng phất giống như có một bàn tay vô hình tiến vào trong lồng ngực hắn, một mực chiếm lấy trái tim hắn.

Văng vẳng loáng thoáng, hắn nghe thấy có một giọng nói từ sâu trong đáy lòng hắn có một giọng nói đang ở đó cười nhạo hắn: Nàng không thể khiến ngươi đau lòng, yêu tinh này còn vô tình hơn Thục phi, ngươi không nghe nàng nói sao, nàng vốn không muốn gả cho ngươi kìa?

https://thuviensach.vn

Ngươi biết rõ nàng vô tình với ngươi, vì sao còn khiến cho mình rơi vào?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt

Sở Dật Đình kinh ngạc mà nhìn cặp mắt lạnh nhạt trong suốt của Tô Hồng Tụ, hoảng hoảng hốt hốt, giống như trở lại ngày Thục phi rời khỏi hắn và Phụ hoàng mà đi.

Thật ra ngày đó hắn núp ở phía sau tẩm cung của Thục phi, hắn tận mắt nhìn thấy Thục phi và gian phu đó của người triền miên trên giường. Ánh mắt Thục phi nhìn gã gian phu của người hoàn toàn khác khi nhìn Phụ hoàng, yêu say đắm và nhiệt tình, giống như trong hai mắt như đóng băng hừng hực nổi lên hai ngọn lửa mãnh liệt.

Cũng bởi vì như thế, nên Sở Dật Đình có thể phân biệt rõ ràng được, ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn hắn, không phải ánh mắt một nữ nhân động lòng với nam nhân.

Ngược lại giống ánh mắt ban đầu Thục phi nhìn Phụ hoàng như đúc.

Hắn không muốn làm Phụ hoàng thứ hai, thật sự không muốn.

Bởi vì nhớ tới bản thân vẫn luôn không muốn nhắc đến quá khứ, sắc mặt Sở Dật Đình bắt đầu trở nên hơi tái nhợt, tinh thần cũng thẫn thờ trong nháy mắt.

Tống Liễn dùng cùi chỏ huých Sở Dật Đình, hỏi hắn: “Hôm nay là tiết Vạn hoa, buổi tối ngài có ra ngoài dạo chơi cùng chúng ta không?”

https://thuviensach.vn

Tiết Vạn hoa là một ngày lễ đặc biệt của Đại Lương, buổi tối cả nam lẫn nữ đều sẽ hẹn đi thả hoa đăng, đương nhiên, một khi nhắc tới chữ hoa, ngày lễ kia cũng có liên quan đến nữ nhân, đến ngày đó, văn nhân mặc khách cùng hội tụ, sẽ bình chọn ra nữ tử đẹp nhất năm nay, cùng với nam tử võ công cao nhất, tướng mạo anh tuấn nhất.

Gần như mỗi năm Sở Dật Đình đều sẽ ở trên bảng, hắn vẫn là nam tử đứng đầu bảng ở tiết Vạn hoa.

Tống Liễn cho rằng hắn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, nhưng không ngờ Sở Dật Đình chỉ cười cười lắc đầu: “Ta không đi, ta mệt rồi.”

Sở Dật Đình nói không đi, Tô Hồng Tụ trong xe ngựa phía trước lập tức dựng lỗ tai, ngẩng cao đầu ra sức quay về sau, nhìn chằm chằm về phía Tống Liễn, hỏi hắn liên tiếp: “Cái gì? Tiết Vạn hoa gì? Tiết kia có chơi vui sao? Có ăn ngon gì đó không?”

Tống Liễn cười ha ha: “Đâu chỉ ăn ngon? Còn có chơi vui, còn có đẹp mắt.”

Hắn vừa nói vậy, Tô Hồng Tụ lập tức dâng trào cảm xúc, hai mắt tỏa sáng: “Thật sự là thế? Vậy ta muốn đi!”

Tống Liễn không hề đáp lại nàng, chỉ chuyển mắt nhìn về phía Sở Dật Đình bên cạnh.

Trong mắt đám người Tống Liễn, Tô Hồng Tụ đã sớm là phu nhân của Sở Dật Đình, bọn họ muốn dẫn Tô Hồng Tụ ra ngoài, trước tiên phải được sự đồng ý của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình nhíu nhíu mày, bởi vì liên quan đến dung mạo, hắn ghét nhất chỗ nhiều người náo nhiệt, nhưng khi hắn đối mặt với cặp mát long lanh, tràn ngập tò mò và mong đợi của Tô Hồng Tụ, lòng của hắn đột nhiên sụp một góc.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình cười nhẹ với Tô Hồng Tụ, khẽ nói: “Được, vậy buổi tối ta đi với ngươi.”

Tô Hồng Tụ lập tức hoan hô: “Được được! Dật Đình ca ca, ta biết ngay, ngươi đối xử tốt nhất với ta!”

Nàng hoan hô như vậy, Tống Liễn lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, nghi ngờ liếc Sở Dật Đình vài lần.

Mặc dù Tống Liễn và Sở Dật Đình không coi là quen biết, dù sao hai người cũng coi như đồng liêu, đã nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ nhìn thấy Sở Dật Đình tỏ vẻ ôn hòa, mỉm cười với nữ tử nào.

Chẳng lẽ, hắn thật sự động tình với nữ tử này?

Tống Liễn nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song, điên đảo chúng sinh của Sở Dật Đình, lại nhìn vẻ mặt Tô Hồng Tụ bình thường không có gì lạ, bởi vì bị vẽ loạn, nhìn sơ qua khuôn mặt hơi xấu xí trước mặt, không khỏi sửng sốt sâu trong đáy lòng: Đôi mắt Sở Dật Đình thật sự bị mù, yêu thích của hắn đúng là cổ quái.

Đến buổi tối, một đám người vô cùng náo nhiệt ra cửa, Tô Hồng Tụ tất nhiên sung sướng vô hạn, la chạy trước khắp nơi, mặt mũi mệt đến mức đỏ ửng, khóe mắt đuôi mày đều là mới lạ và vui vẻ.

Dáng vẻ kia của nàng, nhìn trong mắt Sở Dật Đình và Tống Liễn, đều động lòng, rung động không thôi.

Nhưng mà, nhìn trong mắt nhị nữ Tống Liên, không phải là rung động, mà là đáng ghét.

Trên đường người đến người đi, ngựa xe như nước, khắp nơi đều là dòng người, đi lên phía trước một bước cũng khó khăn, nhóm Tống Liên đều bị chen lấn ngã trái ngã phải, đứng không thẳng, duy chỉ có một mình

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ, rõ ràng trong đoàn người, chỉ có nàng chui được hăng say nhất vào trong đám người, lại linh hoạt lạ thường, một chút cũng không bị người đụng vào.

Thì ra mặc dù Sở Dật Đình giữ im lặng không lên tiếng, nhưng suốt đường đều làm bạn bên cạnh Tô Hồng Tụ, có người chen chúc nàng, hắn sẽ hơi nghiêng người, ngăn cách đám người chen chúc bên cạnh giúp nàng.

Nhìn mà khiến đám nữ nhân vừa đố kỵ vừa căm hận, nhưng không có kế gì, chỉ đành đỏ hốc mắt lên, nắm chặt hai quả đấm, hàm răng cũng nghiến kèn kẹt.

Đi dạo sắp một canh giờ, Tô Hồng Tụ đã sớm đói bụng, không khỏi dừng trước một tiệm bán xâu thịt.

Kỳ quái, thịt này có mùi vị gì? Không giống mùi thịt nướng nàng đã ngửi thấy lúc trước. Hình như thịt này không phải thịt gà vịt heo dê trâu.

Không khỏi trợn to mắt nhìn chằm chằm về phía chủ tiệm, ánh mắt đắm đuối đưa tình, sóng nước mênh mông nhìn lão chủ tiệm, gương mặt già nua lập tức đỏ bừng.

Sở Dật Đình vừa bực mình vừa buồn cười, khóe miệng co rúm, móc ra tấm ngân phiếu ném cho chủ tiệm: “Về sau ngươi không cần mở tiệm ở đây, đi Vương phủ Thành Tây làm đầu bếp đi.”

Chủ tiệm vừa mừng vừa sợ, luôn miệng nói vâng, vội vàng thu dọn gian hàng, gọi hai tiểu nhị giúp hắn chọn đồ, đi vào trong phủ của Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình mỉm cười, nhìn Tô Hồng Tụ, vốn tưởng rằng nàng sẽ vui vẻ, nào biết khi nàng thấy chủ tiệm quay đầu đi, ánh mắt lập tức trở nên oán giận không thôi.

“Sao ngươi lại đuổi hắn đi, ta còn chưa ăn đâu!”

https://thuviensach.vn

Thốt ra lời này, khiến một đám người phía sau cười vang, Tống Liễn cười hả hê tiến lên sờ đầu Tô Hồng Tụ: “Không phải Vương gia đuổi bọn hắn đi, là để cho bọn hắn đi vào Vương phủ, từ nay về sau chuyên môn nướng thịt cho ngươi.”

Hai muội muội của hắn lại tỏ vẻ khinh thường, tràn đầy khinh bỉ: “Quỷ chết đói đầu thai, xem ra cũng không phải xuất thân từ thế gia vọng tộc.”

“Đúng vậy, nhìn dáng vẻ này của nàng ta, nào xứng đôi với Lục Vương gia.”

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Sở Dật Đình đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hai người. Lập tức, hai người đồng thời run lập cập, cúi đầu không dám nói nữa.

Từ đó tới giờ trong đầu Tô Hồng Tụ đều liên tục không ngừng tiếp nhận ý niệm oán hận khinh bỉ của hai nữ, nhưng nàng không hề để ý, đồ ăn không có, nàng bỏ chạy qua nhìn chằm chằm vào người khác chơi tạp kỹ.

Lại thình lình bị Sở Dật Đình kéo tay: “Đừng xem, không phải ngươi đói rồi sao? Đi, ta dẫn ngươi đi ăn gì đó.”

Những lời này thành công thu hút sự chú ý của Tô Hồng Tụ, nàng lập tức rời khỏi đám người đang xem tạp kỹ, hai con mắt sáng ngời trong suốt mà nhìn Sở Dật Đình, tràn ngập mong đợi nói: “Được được, vậy ngươi dẫn ta đi ăn gà nướng... Không, ta vẫn thích ăn vịt nướng hơn!”

Nàng vừa nói vậy, đám người Tống Liễn rối rít nhăn mày lại, mang theo chút lo lắng, chút trách cứ nhìn về phía Tô Hồng Tụ.

Chỉ cần là người Đại Lương, gần như không ai không biết, Thục phi thích ăn nhất chính là vịt nướng, Lương đế đã từng vì Thục phi mà vơ vét đầu bếp nổi danh Kinh thành.

https://thuviensach.vn

Cũng vì vậy, Sở Dật Đình không thích nhất là người khác nhắc tới hai chữ này trước mặt hắn, hắn còn không ăn bất kỳ món ăn gì có liên quan đến con vịt.

Nhưng mà, càng làm cho đám người Tống Liễn kinh ngạc, Tô Hồng Tụ nhắc tới kiêng kỵ trước mặt Sở Dật Đình, Sở Dật Đình lại không giận không buồn, ngược lại vẫn mỉm cười như cũ, mặt mày ôn hòa hỏi nàng: "Vịt nướng hả, có thể. Trước mắt có một tiệm vịt nướng, nhưng trên người ngươi mang theo bao nhiêu bạc? Ít hơn mười hai, nhưng không đủ."

Một câu nói, khiến Tô Hồng Tụ lập tức dẩu môi. Trong đôi mắt to sóng nước nhộn nhạo, đáng thương nhìn Sở Dật Đình.

Trên người nàng bây giờ làm gì có bạc?

Sở Dật Đình thấy dáng vẻ đáng thương lại uất ức này của nàng, không khỏi ngửa đầu cười ha ha: "Ha ha, quỷ thèm ăn, nào, nắm tay ta, ta dẫn ngươi đi."

Hai bóng dáng một cao một thấp, một lớn một nhỏ sóng vai tựa sát, đi về phía tiệm vịt nướng, để lại đám người Tống Liễn, mắt to trừng mắt nhỏ, tràn đầy trong lòng đều là bàng hoàng và không thể tưởng tượng nổi.

Người lạnh bạc quả nhiên không có khả năng động tình, một khi động tình, quả thật hoàn toàn trái ngược với lúc đầu, nhìn dáng vẻ Sở Dật Đình, rõ ràng đã đào cả lòng cho Tô Hồng Tụ.

Nhưng chính hắn cũng không hề phát hiện ra, không biết là họa hay phúc, là đúng hay sai.

Nhanh chóng đã đến tiệm vịt nướng, Sở Dật Đình gọi cả bàn món ăn, Tô Hồng Tụ nhìn chân vịt bên kia, lúc sau lại nhìn lưỡi vịt bên này, rón ra rón rén kéo món ăn mình thích nhất đến trước mặt, vừa kéo, lại vừa cẩn

https://thuviensach.vn

thận, không ngừng lén nhìn Sở Dật Đình, tỏ vẻ sợ hắn sẽ tức giận, khiến mọi người vui đến không xong.

Sở Dật Đình vốn không tức giận, đôi mắt Tô Hồng Tụ nghiêng đến đâu, hắn sẽ gắp vài đũa, đưa đến trong chén Tô Hồng Tụ.

Chỉ chốc lát sau, chén Tô Hồng Tụ đã chồng chất giống như núi nhỏ, đám nữ nhân bên cạnh nhìn, lại càng hâm mộ ghen ghét ghê gớm.

Đang ăn đến vui mừng, lại nghe được, "Rầm" một tiếng, cửa lớn bị người đạp mạnh một cước, gây ra bụi bặm đầy trời, đám khách đều sợ hết hồn, rối rít tản ra bốn phía.

Tô Hồng Tụ ngước mắt nhìn, chỉ thấy ngoài cửa tiệm vịt nướng có một thiếu niên tướng mạo anh tuấn chừng mười bảy mười tám tuổi, khóe mắt thiếu niên hơi xếch lên, nhìn có vẻ hơi quyến rũ nữ tính.

Tiếng vang vừa rồi do hắn phát ra, nhìn vóc người thiếu niên có vẻ mỏng manh, yếu ớt, nhưng sức lực lại rất lớn, một cước đã đá văng cả cửa chính của tiệm vịt nướng ra ngoài.

Thiếu niên vừa đi vào, Tô Hồng Tụ đã tiếp nhận được ánh mắt âm độc oán hận của hắn, chỉ có điều, ánh mắt này vốn không phải nhằm về phía nàng, mà hướng về Sở Dật Đình bên cạnh vẻ mặt không có chút cảm xúc gì, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm lạnh như băng trong nháy mắt.

Thiếu niên này trông hết sức xinh đẹp, không anh tuấn tuyệt mỹ giống như Sở Dật Đình, vẻ đẹp của hắn hết sức ma quái, có chút nữ tính.

Tô Hồng Tụ nhìn mặt thiếu niên kia, cảm giác gương mặt này hết sức quen thuộc, dường như nàng đã từng gặp ở đâu.

Trong đầu tìm tòi kỹ lưỡng, nhớ lại chủ nhân khuôn mặt tương tự này không phải người khác, chính là Tôn Kiệt lúc trước bị Tô Hồng Tụ mạnh

https://thuviensach.vn

mẽ từ chối.

Dáng dấp thiếu niên này rất giống Tôn Kiệt, đôi mắt lông mi cái mũi tất cả đều giống như đúc, giống như Tôn Kiệt trẻ ra vài tuổi, thu nhỏ lại.

Ánh mắt thiếu niên tuy độc, nhưng khóe môi vẫn vểnh lên, ra vẻ cười như không cười, thật sự có cảm giác hơi quyến rũ.

Thiếu niên kia vừa bước vào tiệm vịt quay, lập tức ngồi lên bàn gần cửa sổ nhất: "Chưởng quầy, mang thức ăn lên!"

Chỉ nghe thiếu niên kia "Rầm" một tiếng vỗ cái bàn, nhìn có vẻ không dùng sức mấy, nhưng cái bàn gỗ bằng lim hảo hạng lại chia năm xẻ bảy dưới chưởng của hắn.

"Chưởng quầy!" Thiếu niên lập tức nhíu mày, thái độ ác độc: "Chuyện gì xảy ra? Có phải trong tiệm của ngươi không có bàn không? Bàn rách nát như vậy, ngươi cũng có ý chuyển ra để cho người ta ngồi!"

Chưởng quầy không ngừng kêu khổ, vội vàng gọi tiểu nhị vào phòng trong mang bàn bằng gỗ tử đàn ra, luôn miệng nói xin lỗi: "Xin lỗi, khách quan, ngài đổi cái bàn này, nếu không tiểu điếm đưa thêm một mâm vịt nướng an ủi?"

Nghe chưởng quầy nói như vậy, sắc mặt thiếu niên mới thoáng chuyển biến tốt: "Vậy còn không kém nhiều."

Không lâu sau, tiểu nhị nơm nớp lo sợ cầm vịt nướng lên, dọn ra cho thiếu niên, đang chuẩn bị đi xuống, lại nghe thiếu niên vỗ bàn một cái, gầm lên một tiếng: "Đây là thịt gì? Thúi vậy! Chưởng quầy, ngươi chính là dùng thịt vịt ôi thiu này chiêu đãi khách sao?"

Mặc dù lời thiếu niên bén nhọn, ánh mắt vừa nham hiểm lại thâm độc, nhưng lúc hắn nói chuyện, không hề liếc về phía chưởng quầy, từ đầu đến

https://thuviensach.vn

cuối đều nhìn chằm chằm vào Sở Dật Đình tỏ vẻ lạnh lùng, một lời không nói.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt 2

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình, lại nhìn vào tên thiếu niên ở cửa ra vào rất giống Tôn Kiệt kia, Sở Dật Đình chắc biết tên thiếu niên kia, không riêng gì Sở Dật Đình, từ khi tên thiếu niên kia vào tiệm, sắc mặt toàn bộ đám người Tống Liễn cũng thay đổi.

Không đợi Sở Dật Đình mở miệng, đám người Tống Liễn đã không nhịn được, vỗ bàn một cái đứng lên: "Tôn Kha! Ngươi có chuyện gì, có thể quang minh chính đại hướng về phía chúng ta, không cần ở đó chỉ dâu mắng hòe!"

Sở Dật Đình không ngờ Tống Liễn sẽ mở miệng, muốn ngăn cản hắn đã không kịp nữa rồi.

Tống Liễn vừa mắng như vậy, đôi mắt Tôn Kha lập tức đỏ ửng, khuôn mặt anh tuấn trở nên vặn vẹo mà dữ tợn.

Lúc này, Dong Dong đứng bên cạnh Tống Liễn, giơ ly rượu đưa về phía Tôn Kha ở xa xa thăm hỏi: "Tôn hiền đệ, ngươi cũng ở đây? Đã lâu không gặp."

Tròng mắt lạnh lẽo của Tôn Kha dừng lại trên mặt Dong Dong trong chốc lát, không biết tại sao, rõ ràng vừa rồi mặt hắn còn đầy ác độc, ánh mắt oán độc, nhưng sau khi nhìn Dong Dong một lúc, lại dần thu lại vẻ ác độc trên mặt, khẽ nâng khóe môi lạnh lùng lên: "Thật ra không tính là lâu, cũng chỉ nửa năm không gặp thôi. Chỉ có điều, không ngờ sau nửa năm Lục Vương gia thay đổi nhiều như vậy."

https://thuviensach.vn

Lúc Tôn Kha nói câu này, ánh mắt lạnh lẽo vô tình hay cố ý liếc về phía Tô Hồng Tụ ở bên cạnh Sở Dật Đình.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo ác độc, Tô Hồng Tụ không ngừng rùng mình.

Tô Hồng Tụ thật sự tò mò, rốt cuộc Tôn Kha này và Sở Dật Đình có thâm thù đại hận gì?

Không khỏi núp sau lưng Sở Dật Đình lặng lẽ dùng thuật đọc tâm với Tôn Kha.

Nàng vừa đọc, khóe miệng Tô Hồng Tụ thoáng co quắp lại, vẻ mặt buồn cười không thể tưởng tượng nổi.

Thì ra Tôn Kha này lại là em họ của Tôn Kiệt, so với anh họ phong lưu háo sắc, lưu tình khắp nơi, Tôn Kha có thể chân chính được xưng là si tình một lòng rồi.

Hắn và muội muội của Dong Dong, cũng chính là Oanh Oanh đó, từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, lúc hai người mười tuổi đã tự định cả đời, một thề không phải khanh không cưới, một lập chí không phải quân không lấy.

Dĩ nhiên, khi đó Oanh Oanh còn chưa gặp mặt Sở Dật Đình.

Sau đó, Oanh Oanh được phụ thân nàng dẫn đi Lục Vương phủ, gặp được Sở Dật Đình, từ đó, thế giới của nàng ta xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Oanh Oanh vừa thấy Sở Dật Đình đã yêu, vừa vặn khi đó, Thánh thượng chọn phi vì Sở Dật Đình, Oanh Oanh tất nhiên vui mừng vô hạn, không nói hai lời lập tức tiếp nhận thánh chỉ.

https://thuviensach.vn

Đáng thương Tôn Kha, cứ như vậy biến thành một kẻ dư thừa.

“Chúc mừng Lục Vương gia, nửa năm không gặp, Lục Vương gia nạp thiếp khi nào? Cũng không mời Tôn mỗ uống một ly, Tôn mỗ kính Lục Vương gia một ly.” Tuy Tôn Kha nói như vậy, nhưng cái ly lại chỉ về phía khóe miệng Tô Hồng Tụ, ánh mắt nhìn nàng cũng vô cùng lạnh lẽo, hơi hung ác nham hiểm, hơn nữa là ác độc.

Tô Hồng Tụ buồn cười trong lòng, Tôn Kha kia, thật sự rất giống ca ca hắn, đầu óc đều có tật xấu, thích làm người khác khó chịu, dây dưa không rõ.

Oanh Oanh người ta rõ ràng không cần hắn nữa, Sở Dật Đình cũng chưa bao giờ để hắn vào trong mắt, hắn lại cứ tiếp cận trước mặt người ta, ra vẻ trên đời này tất cả mọi người thiếu nợ dáng vẻ của hắn, chẳng lẽ không biết dáng vẻ của bản thân bây giờ, trong mắt mọi người xung quanh, chỉ có buồn cười và đáng thương?

Có bản lĩnh, cứ túm chặt lấy Oanh Oanh, có bản lĩnh, hắn khiến cho Oanh Oanh hồit âm chuyển ý.

Hai việc hắn lại đều không làm được, chỉ có thể căm tức đầy bụng, thỉnh thoảng xuất hiện tìm Sở Dật Đình gây phiền phức.

Cho tới bây giờ Tô Hồng Tụ đều xem thường người như vậy.

Nàng khẽ đưa tay nhận lấy ly rượu Tôn Kha đưa, nhưng không uống, chỉ nâng ly rượu lên cao, thản nhiên cười với Tôn Kha.

Nàng cười như vậy, trời đất lập tức biến sắc, phảng phất giống như bầu trời đêm tối đột nhiên bắn ra hào quang vạn trượng, ánh sáng lung linh, đẹp đẽ khuynh thành.

https://thuviensach.vn

Đám người Tống Liễn đều trừng lớn hai mắt, hai gò má ửng hồng, ngây ngốc nhìn nàng chằm chằm không dời mắt đi được.

Tôn Kha cũng kinh ngạc, không hiểu sao khuôn mặt nhỏ nhắn xanh đen, hình dáng không gì đặc biệt này tại sao cười nhạt một tiếng, trong nháy mắt lại giống như hoa phù dung mới nở, lại giống như hoa khói lộng lẫy nhất tuôn ra từ bầu trời đêm tối, chiếu thẳng lên người khác đều mở mắt không ra, tim không tự chủ đập mạnh thình thịch.

Hai gò má Tôn Kha ửng đỏ, không được tự nhiên quay đầu đi.

“Từ đã, ly rượu này có vấn đề.”

Nhìn thấy Tô Hồng Tụ giơ ly rượu lên, Sở Dật Đình lập tức đi lên phía trước, một tay dùng sức nắm lấy cổ tay nàng.

Tô Hồng Tụ không né tránh, vẫn cười dịu dàng giơ ly rượu về phía Tôn Kha, phảng phất giống như không nghe thấy lời Sở Dật Đình nói.

“Xin lỗi, Tôn thiếu gia, thiếp thân không phải thiếp Lục Vương gia nạp, thiếp thân chắc không biết làm thiếp cho người khác, cho dù Lục Vương gia dùng kiệu lớn tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng, chưa chắc thiếp thân đã gả cho hắn. Không phải ai cũng thích nhặt đồ người khác dùng thừa lại không cần!”

Lời Tô Hồng Tụ vừa nói ra, sắc mặt Sở Dật Đình và Tôn Kha đều biến đổi.

Sở Dật Đình vì một lần nữa nghe thấy Tô Hồng Tụ nói sẽ không gả cho hắn, không khỏi ngực thắt lại, sắc mặt lạnh lẽo.

Tôn Kha thì hoàn toàn nghĩ sai, Tô Hồng Tụ nói nàng sẽ không cần đồ người khác dùng thừa lại không cần, phản ứng đầu tiên của hắn chính là Tô

https://thuviensach.vn

Hồng Tụ châm chọc và chế nhạo hắn, mặt không khỏi lạnh lẽo, vẻ hung ác nham hiểm lại ác độc hiện lên trên mặt.

Thấy Tôn Kha không đáp, Tô Hồng Tụ giả bộ thất vọng thở dài một hơi: “Haizzz, xem ra Tôn thiếu gia không chịu nể mặt mũi này của thiếp thân rồi, cũng được, hôm nay thiếp thân liều mình cùng quân tử, hết ly rượu này cùng Tôn thiếu gia.”

Mới vừa nâng ly rượu lên khóe miệng, đã bị Sở Dật Đình vỗ mạnh một cái rớt trên đất.

Chỉ nghe “Xoảng” một tiếng, ly rượu đổ vỡ tan, trên mặt đất bốc lên luồng khói trắng.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Tô Hồng Tụ nhìn rượu độc đã tạo thành một lỗ thủng to trên sàn nhà, mặt không đổi sắc, cười nhạt: “Tôn thiếu gia cần gì chứ? Ngươi muốn hận, phải hận Oanh Oanh, hận đương kim Thánh thượng, bọn họ một vứt bỏ ngươi, một đoạt vị hôn thê của ngươi. Có liên quan gì đến tiểu nữ? Vẫn là Tôn thiếu gia thật sự hèn nhát, không hạ tay được với Oanh Oanh cô nương, lại bị Hoàng uy trấn nhiếp, chỉ có thể trút cơn giận lên một nữ tử yếu đuối?”

Khi Tô Hồng Tụ nói lời này, mắt không thèm nhìn Tôn Kha, trong giọng nói tràn đầy khinh thường và khinh bỉ.

Tôn Kha giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên: “Câm miệng!”

Tôn Kha đứng dậy, chỉ thoáng chốc quanh thân phát ra sát khí sắc bén lạnh lẽo, đôi mắt ửng đỏ, đưa tay muốn chộp lấy cổ Tô Hồng Tụ.

Lại bị Sở Dật Đình thò đũa ra, nhẹ nhàng bình thản chặn một kích trí mạng của hắn: “Tôn Kha, trong lòng ngươi có hận, có thể nhằm vào ta,

https://thuviensach.vn

không cần phải tìm một nữ tử yếu đuối trút giận.”

Tôn Kha nào chịu từ bỏ ý định? Hắn cũng không biết bây giờ mình làm sao, cỉ biết từ lúc chào đời cho đến nay chưa bao giờ tức giận giống như bây giờ.

Giọng điệu trào phúc của Tô Hồng Tụ, ánh mắt khinh thường của nàng giống như thanh đao nhọn bén sắc đâm vao trong lòng hắn, mà ngay cả lúc trước khi Oanh Oanh rời hắn mà đi, hắn cũng chưa từng cảm thấy khổ sở không chịu nổi như vậy.

Hiện giờ hắn thầm nghĩ ngăn chặn miệng dfienddn lieqiudoon Tô Hồng Tụ, để nàng không thể nào nói những lời hèn mọn khinh miệt hắn nữa.

“Cút ngay, Sở Dật Đình! Nếu không cút, đừng trách Tôn mỗ hạ thủ vô tình với ngươi!”

Tôn Kha hét lớn một tiếng, bởi vì nổi giận mà đôi mắt ứ máu đỏ bừng.

Đại thương nhân, đại quyền quý giống như Tôn Kha và Sở Dật Đình, cho dù sau lưng có bao nhiêu huyết hải thâm cừu, ngoài mặt vẫn sẽ giả vờ khách khí, Tôn Kha bởi vì hòa khí sinh tài, Sở Dật Đình có lẽ có lòng lung lạc hào kiệt khắp nơi.

Không giữ thể diện, vung tay như thế này là lần đầu tiên, ban đầu Tôn Kha bị Oanh Oanh đơn phương lui hôn, hắn cũng chỉ ở trên tửu lâu buồn bực uống rượu vài ngày, mấy ngày nữa, vẫn làm buôn bán như thường, nên với người cần khách khí, hắn vẫn tươi cười chào đón.

Nhưng mà không biết tại sao, Tô Hồng Tụ giống như khắc tinh của hắn, nói mấy câu vô cùng đơn giản, mấy lần chẳng thèm ngó đến, ánh mắt khinh miệt, khiến cho lý trí của hắn mất hết, giận dữ công tâm.

https://thuviensach.vn

Hai người ngươi tới ta đi, thời gian chỉ trong nháy mắt, đã từ dưới lầu đánh lên trên lầu, chỉ nghe trên lầu không ngừng phát ra tiếng nổ ầm ầm, thỉnh thoảng có bụi bay tan tác xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt bọn Tống Liễn nhìn Tô Hồng Tụ đã trở nên quái dị lại kiêng kỵ.

Thật sự là một yêu tinh, dễ dàng có thể đầu độc nam nhân mất trí, bất chấp tính mạng vì nàng.

Sở Dật Đình giao tâm cho nàng, không biết là may mắn hay không may mắn.

Bọn người Tống Liễn nghĩ như vậy, thật sự đã đoán đúng, Tô Hồng Tụ vốn chính là một yêu tinh.

Tổ tiên của nàng Bao Tự Đát Kỷ, có thể mê hoặc được Quân Vương vì các nàng mà dốc hết thiên hạ nước mất nhà tan, mê hoặc được hai nam nhân đánh nhau một trận vì nàng, chỉ có thể coi là dao trâu mổ gà, không đáng nhắc tới.

Chỉ trong giây lát, nghe trên lầu vang lên tiếng "Rầm" thật lớn, một bóng người màu xám lao thẳng xuống, đụng đổ cái bàn dưới lầu, "Phụt" một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Là Tôn Kha, mặc dù võ nghệ của hắn cũng được tính là cao cường, nhưng cũng không phải là đối thủ của Sở Dật Đình, huống chi, những ngày qua Sở Dật Đình vẫn ở chung một chỗ với Tô Hồng Tụ, vốn hấp thu yêu khí trên người Tô Hồng Tụ, công lực tiến nhanh.

"Đi, chúng ta đổi tiệm khác."

Sở Dật Đình hời hợt nói, đưa tay ôm chặt eo nhỏ nhắn của Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Đám người Tống Kha bên cạnh đều tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn hắn đều nghi ngờ không xác định.

Như vậy thật sự được sao? Trước mặt mọi người xé toang mặt với Tôn Kha, Sở Dật Đình sẽ mất đi một lực hỗ trợ lớn ở bên ngoài triều đình.

Lục Vương gia xưa nay giấu tài, sở trường nhẫn nhịn và che giấu, nay lại vì một nữ tử mà đắc tội với Tôn gia mạng lưới buôn bán trải rộng sáu nước.

Sợ rằng hắn thật sự không chỉ mê luyến và yêu thích nữ tử này.

Sở Dật Đình ôm Tô Hồng Tụ ra khỏi tiệm, lúc đi qua bên cạnh Tôn Kha, khóe mắt lạnh lùng liếc qua hắn.

Ở phương diện khác Tô Hồng Tụ thật sự hết sức nhất trí với Sở Dật Đình, cái nhìn lạnh lẽo hung ác nham hiểm, tràn đầy khinh thường kia của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ cũng liếc Tôn Kha giống y như vậy.

Chỉ có điều, trong cái nhìn này của nàng, ngoại trừ lạnh như băng và khinh thường, còn nhiều thêm vài phần khinh bỉ nồng đậm.

Trong lúc nhất thời, ngực Tôn Kha đau đớn, “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi.

“Sở Dật Đình... Ngươi đừng vội đắc ý, một ngày nào đó... Một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại Oanh Oanh từ bên cạnh ngươi...”

Tôn Kha khàn giọng nói nhỏ, nhưng trong giọng nói khàn khàn lại là oán hận, cực kỳ giống nguyền rủa, Tô Hồng Tụ liếc mắt nhìn hắn, lạnh như băng, tràn đầy khinh thường lên tiếng: “Ngươi người này thật sự ngu xuẩn không linh hoạt, đầu óc có bệnh, không phải Dật Đình ca ca muốn cướp người với ngươi, mà là Oanh Oanh kia không cần ngươi nữa. Nếu như

https://thuviensach.vn

trong lòng nàng ta có ngươi, mười, một trăm Sở Dật Đình cũng không có cách nào cướp nàng ta đi.”

“Câm mồm! Nếu không phải Vương phủ bọn họ thế lớn quyền lớn, sao Oanh Oanh lại bị hắn ép phải từ hôn với ta? Rõ ràng chính hắn lấy quyền đè người, chia rẽ nhân duyên tốt của ta và Oanh Oanh.”

Tôn Kha cực kỳ căm hận, đôi mắt trừng đến đỏ tươi, tràn đầy oán hận và không cam lòng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

Tô Hồng Tụ bất đắc dĩ, thật sự không biết nên khuyên hắn như thế nào, chỉ có thể nhìn khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo của hắn, cười lạnh: “Được rồi, coi như Oanh Oanh kia bị người ta ép. Vậy sao ngươi không đi tìm nàng ta? Sao nàng ta không đến tìm người? Ngươi có thể mang nàng ta đi. Nàng ta cũng có thể thà chết không theo, từ xưa đến nay trinh tiết liệt phụ, không phải đều thích lấy cái chết để chứng minh sao? Ngươi không bỏ được một thân vinh hoa phú quý của ngươi? Nàng ta không bỏ được cái mạng của mình? Thật ra thì chính ngươi cũng biết, nếu nói cùng sống cùng chết, nhân duyên tốt đẹp, vốn chính ngươi đang lừa gạt mình.”

Tô Hồng Tụ phản bác bén nhọn, chọc giận Tôn Kha đến sắc mặt ửng đỏ, máu tươi trên khóe miệng lại rịn thêm ra: “Câm miệng! Oanh Oanh không phải như ngươi nói, khi đó ta không có ở Đại Lương, cho nên mới...”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đệ Đệ Của Tôn Kiệt (3)

Lời Tôn Kha còn chưa dứt, Tô Hồng Tụ đã lắc đầu cắt lời hắn.

“Bỏ ta đi mà không thể lưu lại, chắc ngươi không hiểu đạo lý này. Người ta cũng không muốn ngươi, ngươi còn cứ liều chết không buông. Bản thân ngươi đường đường là nam tử hán, trừ giành nữ nhân với người khác, chẳng lẽ ngươi không còn chuyện gì tốt để làm? Không có nữ nhân, ngươi còn có thể quyền khuynh thiên hạ, còn có thể phú khả địch quốc, chờ khi người giữ tất cả trên đời này trong tay, kiểu nữ nhân gì không phải do ngươi tùy chọn? Nói không chừng, đến lúc Oanh Oanh không sùng bái ngươi không được, tự mình trở về rồi. Dáng vẻ nửa sống nửa chết giống như ngươi bây giờ, nói trắng ra, chính là không có chí khí, không có tiền đồ. Đổi lại ta là Oanh Oanh, ta cũng không sẽ không cần ngươi.”

Tô Hồng Tụ nói mấy câu như vậy, khiến đám người Tống Liễn bên cạnh nàng ngẩn ra, liên tiếp nhìn nàng chằm chằm vài lần, trong ánh mắt nhiều hơn vẻ sùng bái và tôn kính.

Bọn hắn cũng đều nghĩ như vậy, nam nhân đại trượng phu, dĩ nhiên nên lấy nghiệp lớn làm trọng, nếu ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, làm sao có thể bảo vệ gia đình, làm sao có thể bảo vệ thê tử?

Nhưng mà rất nhiều nữ nhân không hiểu đạo lý này, thê tử của Tống Liễn cũng không hiểu, mỗi lần hắn đi ra ngoài, thời gian hơi lâu một chút, Dong Dong lại tỏ vẻ lưu luyến không rời, trời cũng sắp sụp xuống.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, một thôn cô hoang dã dáng vẻ tầm thường, ngăm đen gầy nhỏ lại có kiến thức không tầm thường, khó trách Sở Dật Đình sẽ chọn nàng, nàng quả thật có thể đảm nhiệm thê tử Đế Vương.

Tôn Kha bị Tô Hồng Tụ chọc giận đến máu gần như phun hết rồi, run rẩy đưa tay, vô cùng oán độc chỉ về phía nàng: “Ngươi nói thật dễ nghe! Nếu đổi lại là ngươi, nếu gặp được nam nhân anh tuấn, quyền lực địa vị cao hơn Sở Dật Đình, ngươi có thể đảm bảo không động lòng không?”

Ý tứ trong lời này của Tôn Kha rõ ràng, hắn vốn biết chuyện Oanh Oanh từ hôn với hắn không trách được Sở Dật Đình, rõ ràng do Oanh Oanh tự thay lòng.

Buồn cười hiện giờ lúc nào hắn cũng muốn tới chặn Sở Dật Đình, lại còn muốn đầu độc nàng.

Tô Hồng Tụ ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn Tôn Kha sau lưng, xoay người sang chỗ khác, hừ khẽ: “Nếu là nam nhân ta chọn trúng, nếu hắn làm Hoàng làm Đế, ta sẽ trấn thủ một phương vì hắn, nếu hắn nghèo rớt mồng tơi, ta sẽ cùng hắn chân trời góc bể. Dù có một ngày, hắn da ngựa bọc thây, ta cũng sẽ theo hắn dưới đất.”

Tô Hồng Tụ phẩy tay áo bỏ đi, ánh hòa quang màu vàng rải đầy cả người nàng, giây phút đó, toàn thân trên dưới Tô Hồng Tụ đều đắm chìm trong ánh vàng vạn trượng, sáng chói đẹp mắt, đẹp như tiên trên trời.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người kinh hoàng, sắc mặt ửng hồng, phảng phất giống như bị trăm ngàn mũi tên nhọn rít gào hung hăng xuyên qua trái tim.

Nhất là Tôn Kha quay mắt chính diện về phía Tô Hồng Tụ, trái tim nhảy giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên dưới toàn thân đều rung động lắc lư kịch liệt, gương mặt tuấn tú đỏ đến mức muốn nhỏ ra máu.

https://thuviensach.vn

Trong một đám người, chỉ có Sở Dật Đình còn giữ được trấn tĩnh, nét mặt tự nhiên, sắc mặt lạnh nhạt, dù sao chỉ có hắn mới được nhìn diện mạo chân thật của Tô Hồng Tụ.

“Đi, ngươi còn đói không? Muốn ăn gì không? Ta dẫn ngươi đi.” Sở Dật Đình ôm eo Tô Hồng Tụ, cúi đầu nói.

Tô Hồng Tụ sững sờ, không nghĩ tới hắn sẽ dịu dàng hỏi mình như vậy. Nhưng mà bụng của nàng cũng no rồi. Nên lắc đầu nói: “Ăn no, không muốn ăn.”

Sở Dật Đình cười nhẹ, vẻ mặt dịu dàng.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, tất cả mọi người đều sửng sốt. Lập tức mấy người cũng muốn nói: Đúng là một vật khắc một vật.

Tô Hồng Tụ ở trong Vương phủ của Sở Dật Đình không tới mấy ngày, những mỹ nhân mà Phụ hoàng hắn chọn cho hắn lục tục vào cửa.

Chuyện Tôn Kha và Oanh Oanh đã sớm truyền đi xôn xao khắp Đại Lương, hơn nữa Tô Hồng Tụ biết ca ca của Tôn Kha, Sở Dật Đình cho rằng lúc trước Tô Hồng Tụ đã biết chuyện này, cũng không hoài nghi nàng biết đọc tâm.

Một ngày này, trong Vương phủ liên tiếp tiến vào ba mỹ nữ, khó khăn lắm mới ngừng nghỉ trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng kêu hoảng hốt đến hơi cà lăm của quản gia: “Tiểu, tiểu thư... Mời qua bên này.”

Theo tiếng nói vừa ngừng, mọi người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một đại mỹ nhân chói lọi xuất hiện ở cửa Vương phủ.

Tầm mắt mọi người đều nhìn về nữ tử kia. Ngay cả Tống Liễn và Dong Dong đang làm khách ở Vương phủ cũng không tự chủ được mà ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ tử kia.

https://thuviensach.vn

Số tuổi của nữ tử kia tương đương với Tô Hồng Tụ, chừng mười bảy mười tám tuổi, trên người mặc một bộ lụa mỏng màu hồng nhạt, duyên dáng yêu kiều. Khuôn mặt như trăng non, ngũ quan vô cùng lộng lẫy.

Mắt to thu thủy bích ba quét qua mọi người, ngực mọi người lập tức đập mạnh thình thịch, Dong Dong nao nao, ngay sau đó trên mặt nở rộ một nụ cười vô cùng xán lạn: “Muội muội, muội đã đến rồi?”

Thì ra đại mỹ nhân này không phải ai khác, chính là muội muội của Dong Dong, Oanh Oanh.

Tô Hồng Tụ nhìn mặt Oanh Oanh không chớp mắt, đương nhiên nàng không giống như người khác, bị khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng của Oanh Oanh mê hoặc, chỉ có điều cảm giác hơi kỳ quái.

Cảm giác kỳ quái này giống như lúc đầu gặp Sở Dật Đình, không, chính xác mà nói, là khi nhìn thấy nghĩa muội Lương Hồng Xu của Sở Dật Đình thì có.

Tướng mạo của Lương Hồng Xu và Oanh Oanh kia dường như hơi giống nàng.

Cái mũi của Lương Hồng Xu giống nàng, khéo léo mượt mà, đáng yêu non mềm.

Còn Oanh Oanh kia thì khuôn mặt gần như giống nàng như đúc, đều cùng là gương mặt trái xoan nho nhỏ.

Nếu như cộng thêm Thục phi mẫu thân của Sở Dật Đình, lấy cái mũi khuôn mặt đôi mắt từ trên mấy phụ nhân này ghép lại quả thật có thể ghép vào ra Thục phi.

Mặc dù Tô Hồng Tụ cảm thấy kỳ quái, nhưng không để chuyện này trong lòng, dáng dấp người với người giống nhau vốn là chuyện bình

https://thuviensach.vn

thường không liên quan gì, chỉ có điều một chút tương đối ngạc nhiên, những nữ nhân giống nàng đều kịp thời xuất hiện bên cạnh nàng.

“Đây chính là Vương phi mà Thánh thượng chọn cho Vương gia? Thật đẹp...”

“Đúng vậy, Oanh Oanh này đẹp hơn Tô Hồng Tụ kia gấp trăm ngàn lần.”

“Vương gia nhất định sẽ không lấy nữ nhân họ Tô kia, ngài cũng chỉ tâm huyết nhất thời thôi.”

Không biết vì sao, hình như tỳ nữ trong phủ Sở Dật Đình có địch ý rất lớn với Tô Hồng Tụ, từ ngày đầu tiên khi nàng dọn vào, họ đã xa cách nàng, chê cười, hôm nay xuất hiện đại mỹ nhân như Oanh Oanh, Tô Hồng Tụ càng bị đối phương so đến trong bụi bặm, ánh mắt chúng tỳ nữ nhìn nàng càng thêm khinh thường, thậm chí không hề e dè mà chế nhạo nàng ngay trước mặt nàng.

Tô Hồng Tụ không hề để ý đến bàn luận của mọi người, nàng vốn không có ý định làm Vương phi của Sở Dật Đình, thê tử Sở Dật Đình rất xinh đẹp, nàng sẽ chỉ mừng thay cho hắn.

Tô Hồng Tụ liếc qua Oanh Oanh, sau đó kéo lực chú ý lại, một lần nữa tập trung trên một bàn lớn đồ ăn ngon trước mặt.

Nước ô mai kia uống thật ngon, chua chua ngọt ngọt, vừa giải nóng, lại ngon miệng. Lại còn bánh bơ giòn, bắt đầu ăn có một mùi sữa thật ngon, lại ngọt, ngon quá.

Cuộc sống Vương phủ thật xa xỉ, trời nóng như vậy, cũng không biết Sở Dật Đình đào đâu ra nhiều băng như thế, đều thêm vào trong thức ăn, tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự không nỡ đi.Đến đêm tôi, Sở Dật Đình mới

https://thuviensach.vn

hồi phủ, Tống Liễn và Dong Dong cười nghênh đón: “Lục, Vương gia, cuối cùng ngài đã trở lại.”

Sở Dật Đình bất đắc dĩ đáp lại: “Tống huynh, Dong Dong, các ngươi đã tới?”

Oanh Oanh cũng thướt tha duyên dáng nghênh đón, nhìn nàng mỉm cười bước đi, mọi cử động đều hết sức đoan trang, nhưng mặt nàng vẫn lộ ra cách nghĩ chân thật trong lòng.

Vừa thấy được Sở Dật Đình, gương mặt Oanh Oanh lập tức đỏ bừng, ngực càng đập thình thịch không ngừng, nàng mềm mại ngọt ngào nói, vô cùng thẹn thùng mà làm một lễ chào với Sở Dật Đình.

“Ra mắt Lục Vương gia, tiểu nữ có lễ này.”

Vừa nói, đôi mắt tròn xoe quyến rũ như nước câu người còn không ngừng nhấp nháy, không ngừng vứt ánh mắt quyến rũ về phía Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình không đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Chào Oanh Oanh cô nương, bao năm không gặp, Sở mỗ rất nhớ.” Tuy hắn nói như vậy, nhưng thái độ lại lạnh lùng xa cách, hoàn toàn không giống như ý trong lời hắn nói

Oanh Oanh không hề tức giận, vẫn cười yếu ớt nhẹ nhàng, đôi mắt quyến rũ hàm xuân nhìn Sở Dật Đình: “Dật Đình ca ca, sắc trời đã tối, chàng đã đói bụng đúng không? Oanh Oanh vừa mới d1end4nl3q21yd0n tự mình xuống bếp làm món gà say * mà chàng thích nhất, Dật Đình ca ca, nếu như không ghét bỏ, không ngại thử tay nghề Oanh Oanh một chút?”

(*) gà say: món ăn Hán truyền thống của vùng Chiết Giang, dùng rượu Thiệu Hưng làm gia vị cơ bản.

https://thuviensach.vn

Vừa nghe đến chữ "Gà", Tô Hồng Tụ lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe nháy nháy, nuốt nước miếng nhìn thẳng Sở Dật Đình.

Dù sao người đến đều là khách, thêm nữa, Oanh Oanh là muội muội của thê tử Tống Liễn bạn tốt của hắn. Sở Dật Đình không tiện từ chối, vì vậy chắp tay với Oanh Oanh, đáp ứng nàng: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, mời."

Sở Dật Đình đưa tay, làm tư thế mời nàng ta đi vào trước, chính hắn đi theo phía sau Oanh Oanh, hai người một trước một sau đi vào sảnh chính.

Thấy Sở Dật Đình đi theo Oanh Oanh, Tống Liễn lặng lẽ đụng Tô Hồng Tụ một cái, đối diện với ánh mắt hỏi dò của nàng, hạ thấp giọng nói: "Ngươi còn không mau tới? Dật Đình ca ca của ngươi sắp bị đại mỹ nhân khác quyến rũ đi." Dứt lời, còn đưa tay chỉ về phía sảnh chính.

Không giống như những tỳ nữ kia ở trong Vương phủ, Tống Liễn hết sức có cảm tình với Tô Hồng Tụ, thậm chí hơi thoáng có rung động, nếu như Tô Hồng Tụ không phải người của Sở Dật Đình, nói không chừng hắn đã sớm phái người đến nhà Tô Hồng Tụ đặt sính lễ rồi.

Tô Hồng Tụ liếc mắt nhìn Tống Liễn, lại liếc mắt nhìn Dong Dong bên cạnh hắn, cũng hạ thấp giọng nhẹ nhàng nói: "Có phải ngươi muốn đi gặp đại mỹ nhân đó, lại ngại quá, cho nên muốn tìm ta mở đường?" Nàng tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt to đều là chân thành.

Tống Liễn sững sờ, sắc mặt Dong Dong cũng thay đổi, lúc này, Tô Hồng Tụ khẽ lên tiếng: "Nếu ngươi không mở được miệng, ta sẽ tới giúp ngươi biểu đạt tình ý với Oanh Oanh tiểu thư, tin tưởng nàng ta sẽ không để ý cùng tỷ tỷ nàng ta hầu hạ ngươi!" Dứt lời, nàng hé miệng, chuẩn bị kêu lên.

Tống Liễn sợ hết hồn, vội vàng giẫm mạnh lên chân nàng. Hắn nào biết một cước này đạp đi, lại đạp vào khoảng không. Mà chính bởi vì mũi chân

https://thuviensach.vn

hắn dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa bị gãy. Đau đến hắn đổ mồ hôi hột.

Tô Hồng Tụ cười mỉm nhìn hắn, mắt to chớp chớp, vô cùng thật lòng nói: “Ngươi làm sao vậy? Có phải ăn đồ bị đau bụng không? Sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy?” Lúc nàng nói chuyện hơi lên giọng. Lập tức, Dong Dong bên cạnh mặt đen sì, trừng mắt lườm Tống Liễn, xoay người rời đi.

Tống Liễn cũng không để ý đến Tô Hồng Tụ nói giỡn, vội vã đuổi theo: “Dong Dong? Nàng đừng tức giận, nàng ta nói giỡn, Dong Dong!”

Vừa chạy, còn vừa quay đầu dữ tợn trợn mắt nhìn Tô Hồng Tụ vài lần.

Tô Hồng Tụ dùng ống tay áo che lại hơi thở mùi đàn hương từ miệng, dịu dàng mỉm cười.

Vừa rồi lúc Tống Liễn tới gần nàng, cách nghĩ trong đầu truyền đến rành mạch, hắn phong lưu hoa tâm như vậy, đáng đời nhận lấy chút giáo huấn.

Tiếng cười của Tô Hồng Tụ không khẽ, hoàn toàn truyền đến chỗ Oanh Oanh và Sở Dật Đình ở đại sảnh.

Giọng cười ngọt ngào nhẹ nhàng, giống như nhạc tiên, quanh quanh quẩn quẩn bên tai Oanh Oanh và Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình nao nao, ngay sau đó nhếch khóe môi, trên mặt lộ ra nụ cười mềm mại vô hạn.

Oanh Oanh ngây ngốc nhìn Sở Dật Đình, nàng biết Sở Dật Đình lâu như vậy, còn chưa từng thấy hắn cười ôn nhu như thế bao giờ. Trong lúc này cơm nuốt không trôi, ánh mắt nhìn Sở Dật Đình vừa u oán vừa phức tạp.

Cả ngày Oanh Oanh quấn lấy Sở Dật Đình, không có ai cùng Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ buồn bực chịu không nổi, một ngày này, tự mình tìm kẽ

https://thuviensach.vn

hở, lặng lẽ chạy ra khỏi Vương phủ.

Đi chưa được mấy bước, đã nhìn thấy một nam nhân ăn mặc cổ quái cưỡi lạc đà mà Tô Hồng Tụ lần đầu tiên nhìn thấy khi tới Tây Kinh.

Lập tức tò mò không chịu được, vây quanh người ta vòng tới vòng lui, thế nào cũng không chịu để người ta đi.

Người cưỡi trên lưng lạc đà là Tướng quân dưới trướng Sở Dật Đình, trong ngày thường là người nghiêm khắc nhất, người dưới không phục tùng mệnh lệnh của hắn thì hắn xuống tay vô tình nhất.

Cũng không biết tại sao, nhìn mắt to thu thủy bích ba của Tô Hồng Tụ, nhìn ánh mắt tràn ngập chờ đợi và mong chờ của nàng, Tướng quân này không hạ quyết tâm đuổi nàng chạy đi được.

Hắn không những không hạ được quyết tâm, cũng bởi vì Tô Hồng Tụ vẫn cứ vòng tới vòng lui nhìn, gò má màu lúa mạch dần dần đỏ bừng.

Tô Hồng Tụ rất tò mò rồi, hận không thể kéo đối phương từ trên lưng lạc đà xuống, để nàng ngồi lên, nhưng mà, nàng không biết đối phương, hơn nữa, sắc mặt người ngồi trên lưng lạc đà rất nghiêm túc, nhìn ra rất hung dữ đó.

Sở Dật Đình không có ở đây, dường như lá gan của Tô Hồng Tụ cũng nhỏ đi không ít, thử nhiều lần, mãi vẫn không dám mở miệng, chỉ có thể vây quanh người ta vòng tới vòng lui. Trong đôi mắt kia lộ ra vẻ khát vọng mãnh liệt, gần như mỗi người ven đường đều cảm nhận được.

“Cái đó ta...”

Đang lấy hết dũng khí, định mở miệng, đột nhiên bên tai lại nghe được một giọng nói lạnh như băng, dường như đã từng quen biết: “Là Mã Tướng quân sao? Đã lâu không gặp, gần đây Mã Tướng quân có tốt không? Lạc đà

https://thuviensach.vn

này của Mã Tướng quân không tệ, không biết Mã Tướng quân có nguyện ý bỏ thứ mình yêu thích? Tại hạ nguyện ra một trăm lượng bạc mua nó.”

Tô Hồng Tụ sững sờ, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, sau lưng nàng không phải ai khác, chính là Tôn Kha mấy ngày trước nàng đã từng hung hăng chế nhạo, hộc máu gần như muốn chết.

Tô Hồng Tụ vừa thấy Tôn Kha, thì biết nguyện vọng cưỡi lạc đà của mình không được rồi, không khỏi dẩu môi, lạnh lùng hừ khẽ, xoay người rời đi.

Tôn Kha dùng khóe mắt lạnh lùng liếc Tô Hồng Tụ, cũng không nói chuyện với nàng, dặn dò người dưới đưa lạc đà mới mua về phủ.

Mặc dù trong lòng Tô Hồng Tụ tức giận, nhưng nàng trời sinh chính là không mang thù. Không bao lâu đã quên sạch vụ này, lại cảm xúc dâng trào chen chúc trong đám người, theo người khác mò mẫm ồn ào, xem một đám người đi cà kheo, làm xiếc tạp kỹ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Quan Tâm Của Sở Dật Đình

Người người đều có thể đi cà kheo, năm đồng một lần. Khó khăn lắm, cuối cùng đến lượt Tô Hồng Tụ rồi, Tô Hồng Tụ vui sướng đến mặt đỏ bừng, cao hứng bừng bừng mà đưa năm đồng tiền vẫn giữ trong tay đến.

Vừa định đeo cà kheo lên đùi, lại bất ngờ nghe được giọng nói khàn khàn quen thuộc, lạnh như băng vang lên sau lưng: “Ta cho các ngươi năm trăm lượng bạc, hôm nay các ngươi nghỉ quán, đừng diễn.”

Có tiền có thể xui khiến được ma quỷ, những người này biểu diễn bên đường, một năm chưa chắc có thể kiếm được năm trăm lượng bạc.

Tôn Kha vừa ra tay chính là năm trăm lượng bạc, đám người này lập tức mặt mày hớn hở, vui mừng vô hạn, nguyên một đám không ngừng chắp tay nói lời cảm tạ Tôn Kha, nhận bạc Tôn Kha đưa cho bọn hắn, nào còn để ý đến Tô Hồng Tụ u oán vô hạn bên cạnh mà nhìn bọn hắn? Đều cúi đầu khom lưng đi đến, tốc độ biến mất được gọi là nhanh chóng.

“Ngươi!”

Tô Hồng Tụ bị chọc tức, đột nhiên xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng mắt lên với Tôn Kha.

Mặc dù trên mặt nàng đã dịch dung, màu da ngăm đen dung mạo không xuất sắc, nhưng đôi mắt như thế nào cũng không che giấu được, thu thủy nhẹ nhàng, sương mù mơ màng, nói là vô tình nhưng lại có tình, nhìn ai

https://thuviensach.vn

cũng đều giống như đang quyến rũ, đảo qua ai cũng đều giống như đưa tình đa tình.

Chỉ nhìn đã khiến ngực mọi người xung quanh đều nhảy lên, ngay lập tức trong một nửa đám người vây xem – thì ra tất cả đều là nam nhân, đều đỏ mặt lên, ngây ngốc ngơ ngác nhìn thẳng Tô Hồng Tụ.

Nhưng Tôn Kha lại mặt lạnh như băng, đôi mắt hung ác nham hiểm lạnh thấu xương, bên trong giống như cất giấu hàng trăm ngàn con dao nhọn, từng dao từng dao cắt trên người Tô Hồng Tụ.

“Ta làm sao? Ta có tiền, thích tiêu sao thì tiêu, nếu trong lòng ngươi không vui, đại khái có thể ra tiền mua bọn họ giống như ta.”

Tô Hồng Tụ hết cách rồi, nàng không phải Hồ Cửu ca, ngoại trừ ảo thuật, vốn không làm được pháp thuật khác.

Nhưng mà để cho trở về không, trong lòng suy cho cùng vẫn tức anh ách, không khỏi hạ thấp giọng, âm thầm chửi bới Tôn Kha.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ, chờ sau khi ta tu luyện thành tiên, sẽ biến ra đống vàng cao như núi nhỏ đè chết ngươi!”

Khi Tô Hồng Tụ tức giận, miệng sẽ cong lên, đổi thành người khác, dáng vẻ bĩu môi chỉ vô cùng tức cười , còn hơi làm ra vẻ.

Nhưng động tác chu môi đặt trên người Tô Hồng Tụ, lại trong vô cùng ngây thơ xen lẫn chút quyến rũ khó tả.

Tuy Tôn Kha tỏ vẻ hung ác nham hiểm, nhưng đôi mắt lại chưa hề rời khỏi Tô Hồng Tụ, thật ra hắn không muốn cùng Tô Hồng Tụ, hắn chỉ vừa nhìn thấy mặt Tô Hồng Tụ, lập tức sẽ nhớ tới ngày đó Tô Hồng Tụ dùng mọi cách sỉ nhục hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hắn vốn không khống chế được mình, chỉ vì chóp mũi ngửi thấy mùi hương thanh tân trang nhã trên người Tô Hồng Tụ, chỉ vì khóe mắt liếc thấy một bóng dáng nhỏ bé xinh xắn yếu đuối, lại thân bất do kỷ, đôi chân dường như có ý thức của mình, một tấc cũng không rời theo sát Tô Hồng Tụ.

Hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy trong đời, trong lòng Tôn Kha không phân biệt rõ được, rốt cuộc trong lòng mình Tô Hồng Tụ có cảm giác như thế nào, chỉ có điều thấy nàng không thoải mái, thấy nàng buồn bực, chỗ sâu nhất trong lòng hắn sẽ sinh ra vui sướng khó tả.

Dừng như trong lòng hắn có âm thanh như căm hận lại thuần túy giải thoát, nhìn xem, ngươi cũng có thể khiến cho nàng không thoải mái, ngươi cũng có thể ảnh hưởng đến nàng, không chỉ nàng có thể ảnh hưởng đến ngươi, khiến cho ngươi đau đớn.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Tôn Kha lại không tự chủ nhếch lên một nụ cười quỷ dị u ám.

Tô Hồng Tụ thấy Tôn Kha cười càng thêm căm hận, nhưng khổ nỗi pháp thuật không tinh, không còn cách nào, chỉ đành cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, suốt dọc đường đi không ngừng vân vê ngón tay.

Cũng không lâu lắm, mặt trời lên cao ba sào, bất tri bất giác, Tô Hồng Tụ đã cách Vương phủ của Sở Dật Đình một khoảng cách xa.

Nàng vừa nóng lại vừa đói, trong bụng vẫn kêu ùng ục, nhìn tiệm thịt nướng, tiệm cơm hai bên đường, nuốt nước miếng hoài.

Nhưng mà đằng sau lúc nào cũng có Tôn Kha oan hồn không siêu thoát theo sát nàng, không cần đọc tâm hắn, Tô Hồng Tụ cũng biết, cho dù nàng vào tửu lâu nào, Tôn Kha nhất định sẽ không cho nàng ăn xong bữa cơm trưa này.

https://thuviensach.vn

Hừ, không ăn thì không ăn, hiếm gì!

Tô Hồng Tụ liếc mắt nhìn Tôn Kha sau lưng mình, vừa lúc nhìn thấy Tôn Kha cười như không cười, vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn nàng chằm chằm.

Sợ ngươi sao!

Tô Hồng Tụ giận tím mặt, cũng không đi trên phố chính, cất mấy bước rẽ vào đường mòn bên cạnh, bên cạnh đường mòn vừa vặn là một mảnh rừng rậm nhìn không thấy bờ bến.

Không cho nàng ăn cơm trong tửu lâu, nàng có thể tự mình đi săn gà rừng, thỏ hoang, còn có thể tự mình hái nấm ăn!

Vào rừng cây, -Tôn Kha chỉ thấy lúc thì Tô Hồng Tụ chui vào bụi cỏ cao cỡ nửa người không thấy bóng dáng, lúc lại trèo lên cây to cao mười mấy thước, chỉ chốc lát sau, tiếng cười êm tai mà dễ nghe như chuông bạc của nàng vang vọng khắp rừng cây.

Tôn Kha không khỏi nhìn đến mất hồn.

Kiếm tìm hồi lâu, khó khăn lắm mới bắt được một con gà rừng, hai con thỏ hoang, lại hái được một nửa túi nấm lớn, Tô Hồng Tụ vén ống tay áo lên, một người ngồi xổm cạnh bờ sông lề mề rửa tay.

Chỉ thấy lúc thì nàng thò chân nhỏ trắng nõn sáng long lanh vào thẳng trong nước sông trong suốt, đá lung tung phành phạch phành phạch, lúc thì nhảy cả người vào trong sông, vừa cười vừa đuổi theo cá nhỏ lượn vòng.

Tôn Kha cũng không biết vì sao, ở trên bờ nhìn, tim đột nhiên đập thình thịch thình thịch loạn lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này, bốn phía trừ tiếng cười của Tô Hồng Tụ, còn vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc, dồn dập và hốt hoảng, Tôn Kha lại mắt điếc tai ngơ, hai mắt giống như bị thứ gì dính chặt, chớp cũng không chớp, một cách hết sức chăm chú nhìn gương mặt ngăm đen thô ráp của Tô Hồng Tụ chằm chằm.

Thì ra Tô Hồng Tụ chơi trong nước sông quá mức tùy ý, bắn tung tóe rất nhiều giọt nước lên mặt, không cẩn thận xóa mất một ít dịch dung trên mặt.

Thật ra thì lớp dịch dung không mất nhiều, chỉ mấy điểm nhỏ, tập trung ở cằm, cộng lại chưa đến một nửa bàn tay lớn.

Nhưng Tôn Kha nhìn thấy lại không chớp mắt, gương mặt tuấn tú càng ngày càng đỏ, âm thanh nhịp tim cũng càng ngày càng lớn.

Thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch, cũng không lâu lắm, khắp nơi trong rừng cây đều quanh quẩn tiếng nhịp tim như tiếng trống mãnh liệt của Tôn Kha, gần như át cả tiếng Tô Hồng Tụ chơi đùa trong nước.

Đây là gương mặt như thế nào? Chẳng qua chỉ lộ một phần mười gương mặt bị nước bùn che phủ, nhưng dường như lại chậm rãi dâng lên một vòng sáng chói khôn cùng như trăng.

Cũng khó trách Sở Dật Đình phải che mặt của nàng đi, chẳng qua chỉ lộ ra nửa cằm, chẳng qua chỉ lộ ra màu da chân chính trên cằm, nhưng Tôn Kha nhìn thấy lại đầu váng mắt hoa, mấy chục bóng dáng bay lơ lơ lửng lửng trước mắt, trong tầm mắt, khắp nơi đều là cái cằm lớn cỡ nửa bàn tay của Tô Hồng Tụ, da thịt óng ánh trong suốt, như châu như ngọc.

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không biết Tôn Kha thấy được khuôn mặt chân chính của mình, chỉ thấy mặt Tôn Kha đỏ ửng, đôi mắt không chớp nhìn

https://thuviensach.vn

mình chằm chằm, chỉ đến khi bụng hắn cũng đã đói, lúc đó mới nhìn chằm chằm vào nấm và gà rừng trong tay nàng.

Tô Hồng Tụ đương nhiên sẽ không chia nấm và gà rừng kia cho Tôn Kha, chỉ có điều, hừ hừ, hôm nay hắn hành hạ nàng lâu như vậy, cũng đến lượt nàng tra tấn hắn một chút.

Hai con mắt của Tô Hồng Tụ chuyển động nhanh như chớp, thừa dịp Tôn Kha không chú ý, nhanh chóng bỏ thêm chút nguyên liệu vào trong nấm và gà rừng, đó là nấm độc lúc nàng hái nấm tìm được, độc không chết người, nhưng sẽ khiến cho người ta sinh ra ảo giác, cho rằng gặp quỷ, có thể dọa người chết khiếp.

Đương nhiên, những nấm độc này chỉ có thể khiến cho con người sinh ra ảo giác, còn không tạo ra bất kỳ tác dụng gì tới Tô Hồng Tụ là yêu.

Tô Hồng Tụ thêm nguyên liệu vào trong nấm và gà rừng, vì che giấu sự chột dạ của mình, vừa nhóm lửa, vừa rầm rì hát.

Mặc dù Tôn Kha nghe không hiểu nàng đang hát gì, nhưng cảm thấy giọng hát này uyển chuyển êm tai như nhạc tiên, mỗi một câu, mỗi một chữ đều giống như xuyên qua màng nhĩ của hắn, gõ thẳng vào trong lòng hắn.

Lòng của hắn vốn đã vết thương chồng chất, trăm ngàn vết thương, hôm nay dường như lại bị người nghiền nát bấy lần nữa, thành từng mảnh vụn, mỗi một vết bụi bặm đều bị ép buộc in dấu bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ không gì sánh bằng của Tô Hồng Tụ lên, kèm theo mỗi một lần nhảy lên, cảm thấy đau đớn âm ỉ.

Nhưng mà rốt cuộc vì sao hắn đau? Tôn Kha lại nghĩ mãi không ra, hắn chỉ biết mình đang đứng trên bờ, mỗi lần thấy Tô Hồng Tụ nhảy vào lòng sông hơi xa một chút, mình gần như không thấy rõ nàng, ngực chính là co rút đau đớn kịch liệt từng cơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà mỗi lần, khi Tô Hồng Tụ nhích đến gần bờ, thấy khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cười khanh khách xuất hiện trước mặt hắn, ngực hắn giống như bị thứ gì đó nhét đầy, thế nào cũng không kiềm chế được bản thân, không tự chủ được khẽ nhếch khóe môi, ở trên mặt hiện ra nụ cười hết sức cứng ngắc.

Tô Hồng Tụ nào biết Tôn Kha đứng trên bờ nhìn nàng, trong lòng thay đổi liên tục, suy nghĩ nặng nề?

Nàng chỉ biết người này lúc thì nhìn nàng cười, lúc lại làm bộ nghiêm mặt với nàng, lúc thì ánh mắt mê mẩn mông lung, giống như mê muội, lúc lại trở nên lạnh như băng, trên dưới toàn thân đều tỏa ra khí lạnh của băng dày ba thước, quả thật đầu óc giống như có bệnh, tinh thần không bình thường.

Ánh mắt Tôn Kha nhìn nàng thật sự quá quỷ dị, quá dọa người rồi.

Đầy trong đầu Tô Hồng Tụ đều là làm như thế nào để nhanh chóng thoát khỏi Tôn Kha, làm thế nào để hung hăng dạy dỗ hắn một trận, để cho hắn không chịu nổi.

Đợi sau khi rửa xong thức ăn ở trong sông, nàng thừa dịp Tôn Kha không chú ý, dùng phép thuật sơ cấp biến ra một cái nồi sắt xinh xắn, đặt trên đống lửa, vừa nghêu ngao, vừa hầm canh thịt nấm.

“Này, ta hầm nhiều canh lắm, một người ăn không hết, ngươi có muốn lại đây uống mấy ngụm không?”

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, canh thịt cuối cùng cũng chín rồi, bọt nước bốc lên lục bục lục bục trong nồi, bốn phía khắp nơi đều tràn đầy mùi thịt nồng đậm.

Nếu đổi lại lúc bình thường, Tô Hồng Tụ đã sớm thèm ăn đến chảy nước miếng, giành lấy đi múc canh đầu tiên rồi, nhưng lúc này, đầy trong

https://thuviensach.vn

đầu nàng đều là Tôn Kha ức hiếp nàng như vậy. Không khỏi nhịn một bụng tức giận, ngay cả món ngon trước mắt, giống như cũng không lớn bằng rồi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 2

Tôn Kha kia, chỉ cho hắn độc người khác, không cho phép người khác mắng hắn?

Nàng không hạ độc lại hắn coi như không tệ, hắn lại cả buổi sáng tinh mơ nghiêm mặt không ngừng bới lông tìm vết nàng, thật sự ngang ngạnh, bụng dạ hẹp hòi.

Tô Hồng Tụ gọi Tôn Kha mấy tiếng, thấy Tôn Kha không phản ứng, nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng không nhịn được nữa, bản thân múc một chén canh gà, rạo rực lâng lâng uống bên cạnh đống lửa.

Vừa uống, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hạnh phúc và thỏa mãn mà đỏ bừng, dường như trong rừng cây tối tăm cũng bị khuôn mặt hạnh phúc và đỏ ửng của nàng chiếu lên sáng rực, Tôn Kha bên cạnh nhíu nhíu mày, tuy không nói gì, lại liên tiếp liếc nhìn về phía Tô Hồng Tụ mấy lần, mỗi một lần, ánh mắt đều chuẩn xác không sai rơi xuống mặt nàng.

“Này, rốt cuộc ngươi uống hay không uống vậy? Nếu không uống, cũng không còn đâu -”

Nhìn thấy canh gà sắp bị mình uống sạch, tuy trong lòng Tô Hồng Tụ vô cùng không muốn, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, cố ý kéo dài giọng gọi Tôn Kha.

Không ngờ Tôn Kha chẳng thèm quan tâm để ý đến nàng, nghe thấy giọng nói của nàng, chỉ lạnh như băng liếc nhìn qua mặt nàng, rồi vẻ mặt

https://thuviensach.vn

hung ác nham hiểm quay đầu đi.

Tô Hồng Tụ cho rằng mình làm rất bí ẩn, nhưng không ngờ lúc trước khi nàng bỏ thêm nấm độc vào nấm và thịt gà, sớm đã bị Tôn Kha thấy được.

Mặc dù Tôn Kha còn trẻ tuổi, năm nay mới mười bảy tuổi rưỡi, nhưng lúc mười hai mười ba tuổi hắn đã theo Tôn Kiệt làm buôn bán bốn phía, mánh khóe lừa bịp người nào mà chưa từng thấy, mánh khóe nào mà không biết?

Tay Tô Hồng Tụ vừa động, hắn đã thấy trong canh thịt của nàng lặng lẽ bỏ thêm vài cây nấm độc màu sắc không giống.

Bởi vậy cho dù Tô Hồng Tụ gọi hắn như thế nào, dùng quyến rũ như thế nào, ánh mắt lại mong đợi nhìn hắn ra sao, từ đầu tới cuối hắn vẫn chưa từng để ý đến nàng.

Đến cuối cùng, tất cả một nồi canh gà lớn đều vào bụng một mình Tô Hồng Tụ.

Sắc trời đã tối, Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn trời, hình như có dấu hiệu một cơn mưa, nên không để ý tới tức giận với Tôn Kha, một mình chạy vào rừng cây hái được hai mảnh lá chuối cực lớn, bản thân mình một lá, cũng ném cho Tôn Kha một lá: “Đi mau, trời sắp mưa, nhanh chóng về nhà đi.”

Dứt lời bản thân giơ lá chuối lên tung tăng nhảy nhót mà đi, lưu lại một mình Tôn Kha ở phía sau, hơi kinh ngạc, lại hơi thẫn thờ nhìn lá chuối Tô Hồng Tụ đưa cho hắn, dường như không dự định trước được Tô Hồng Tụ cũng sẽ hái cho hắn một lá.

Lúc Tô Hồng Tụ trở về phủ, đêm đã đen thui, cửa Vương phủ treo đầy đèn lồng, bóng người lắc lư, nhìn có vẻ giống như rất náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không khỏi hơi kỳ quái, lúc trước, trong Vương phủ đã sớm tắt đèn rồi, sao hôm nay, lại có nhiều khách mời đến đây vậy, đèn lồng thắp khắp đường lớn?

Vào Vương phủ, mới thấy bên trong rất hỗn loạn, khắp nơi đều là người chạy tới chạy lui, có nha hoàn đang vừa khóc vừa gọi: “Sao Vương gia vẫn chưa về? Có thể đã xảy ra chuyện gì ở bên ngoài rồi không?”

Cũng có thị vệ vội vội vàng vàng, đầu đầy mồ hôi mà thông báo vào bên trong: “Người còn chưa tìm được, thuộc hạ phải đi ngay tăng ít người.”

Vốn không có ai chú ý tới Tô Hồng Tụ đã trở lại, mỗi người đều tỏ vẻ hoảng sợ, nét mặt hốt hoảng không biết đang lo lắng cái gì ở đây.

Lại tiến về phía trước vài bước, rầm rầm, một đám người có lòng oán hận như dời núi lấp biển lao qua Tô Hồng Tụ.

Thì ra Sở Dật Đình luyện binh xong trở về không tìm được Tô Hồng Tụ, đầu tiên đợi một lúc ở trong phòng dfienddn lieqiudoon của nàng, sau đó, trời đã đen thui rồi, Tô Hồng Tụ vẫn chưa trở lại, Sở Dật Đình lập tức dẫn người ra cửa tìm nàng.

Trong lúc đó Sở Dật Đình đã từng phái hai lính liên lạc về, hỏi rõ ràng Tô Hồng Tụ vẫn chưa trở về phủ, Sở Dật Đình tìm quá vội, lại một mình ra roi thúc ngựa xông vào trong rừng sâu.

Hiện giờ, hắn và thủ hạ đã thất lạc một canh giờ, mọi người cũng không biết hắn đi đâu rồi, có thể lạc đường trong rừng sâu núi thẳm không.

Mặc dù võ công Sở Dật Đình cao cường, nội lực cao thâm, nhưng bởi vì dung mạo, từ nhỏ đến lớn gặp vô số nguy hiểm.

Lúc hắn mười hai mười ba tuổi, đã từng thất lạc thủ hạ một lần rồi, một mình xông vào rừng sâu, lúc đó bị người bắt đi, gần như chịu nhục.

https://thuviensach.vn

Không ngờ lịch sự lại tái diễn lần nữa, hễ là người, luôn ước mơ bảo vệ chuyện tốt đẹp, gần như mỗi tỳ nữ thủ hạ kia ở quý phủ của Sở Dật Đình đều có tình cảm mập mờ nói không rõ ràng với hắn, một khi không thấy hắn, tất cả mọi người trong Vương phủ sẽ lo lắng, cả đám đều như kiến bò trên chảo nóng, nhớ tới ba chữ Tô Hồng Tụ kia, thái độ đều biến thành oán hận tức giận khó có thể diễn tả.

Nhất là Oanh Oanh, đã sớm khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Tô Hồng Tụ cũng hoảng hốt, nàng vốn không nghĩ tới Sở Dật Đình sẽ ra ngoài tìm nàng.

Cho dù hắn thật sự một mình xông vào rừng sâu, dựa vào bản lĩnh của hắn, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Đám người này, sao khi nghĩ về nàng đều căm hận tức giận giống như nghĩ đến kẻ thù giết cha vậy?

Thầm oán hận thì thầm oán hận, dù sao Tô Hồng Tụ cũng không muốn Sở Dật Đình gặp chuyện không may, nàng không giống như mấy thủ hạ kia của Sở Dật Đình, chỉ có thể giống như loạn xì ngầu tìm lung tung khắp nơi, nàng sẽ dùng thuật truy tung.

Nên lặng lẽ lui về góc phía sau nơi tất cả mọi người không thấy, tập trung tinh thần, đang chuẩn bị làm phép tìm kiếm Sở Dật Đình, lại đột nhiên nghe thấy trước cửa “Rầm rầm” một tiếng vang thật lớn, còn chưa ngẩng đầu, chóp mũi đã ngửi thấy mùi đàn hương quyến rũ quen thuộc.

Là mùi trên người Sở Dật Đình.

Mùi thơm này, chỉ trên người hắn mới có.

Tô Hồng Tụ vui vẻ trong lòng, vừa định xông lên tìm Sở Dật Đình, không ngờ mọi người trong Vương phủ thấy Sở Dật Đình trở lại, rối rít ùa lên, những tỳ nữ nha đầu kia, mỗi người đều vô cùng vui mà khóc, dáng vẻ

https://thuviensach.vn

vui mừng hớn hở, lệ tràn đầy vành mát, không biết, còn tưởng rằng các nàng đi xa về gặp được tình lang.

Tô Hồng Tụ chen lấn hồi lâu, vốn không chen qua được, người nàng trời sinh đã lùn, cho dù ở phía sau liều mạng nhón chân lên, nhìn cũng không thấy được Sở Dật Đình bị nhóm người vây chặt lại.

Nhưng mà, mặc dù không thấy được người, Tô Hồng Tụ vẫn có thể xuyên qua đám người nghe được giọng nói tràn đầy mệt mỏi, rồi lại chứa đựng uy nghiêm và vô cùng lực lượng của Sở Dật Đình: "Tránh ra, đừng vây quanh ta! Triệu Đại và Triệu Nhị đâu? Để cho bọn họ mang theo thủ hạ đi Thành Đong, còn lại, đều cùng ta đi Thành Tây."

Sở Dật Đình còn chưa dứt lời, đã có giọng nữ sướt mướt khuyên hắn: "Vương gia không thể, vạn lần không được! Bên ngoài đang mưa rất lớn, vừa rồi Triệu Đại quay lại báo với chúng nô tỳ, bên Thành Tây có thể sẽ có đất đá lở!"

"Đúng vậy, Vương gia, trên người Vương gia rất ướt, vẫn tranh thủ vào trong nhà hong khô, không bằng như thế này đi, tỷ muội chúng nô tỳ sẽ đi Thành Tây tìm người giúp ngài!"

"Đúng vậy, Vương gia, ngài tuyệt đối đừng đi ra ngoài, bên ngoài vừa tối gió lại lớn, ngài đi ra ngoài, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?"

Có thể nói là mỹ nhân, sức quyến rũ quả thật vô cùng lớn, nếu Tô Hồng Tụ vừa đi ra ngoài, tất cả nam nhân đều sẽ thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê, Sở Dật Đình này thì càng nam nữ đều xơi, tùy tùy tiện tiện cho một ánh mắt, một câu nói, sẽ khiến người bên cạnh hắn quên cả sống chết, bất chấp tất cả.

"Không cần, các ngươi đều quay lại cho ta!"

https://thuviensach.vn

So sánh với chúng nô tỳ ân cần và nhiệt tình, giọng nói Sở Dật Đình rõ ràng lạnh như băng và tràn đầy không kiên nhẫn.

Động tác của hắn thô bạo đẩy chúng nô tỳ vây chung quanh mình ra, vừa định bước ra khỏi đám người, lại thình lình đụng phải một thân thể mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn mà nhu nhược.

Sở Dật Đình ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt vô cùng lo lắng của hắn vừa đúng lúc đối diện với một hồ sâu yên tĩnh trong suốt.

Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình mặt đối mặt, vừa vặn mắt nhìn thẳng.

Trước đó Tô Hồng Tụ chỉ nghe đám tỳ nữ ríu ríu rít rít, không ngừng khuyên Sở Dật Đình, bây giờ đối diện với Sở Dật Đình, trong lòng nàng đột nhiên hồi hộp rung động, thình lình từ nơi sâu nhất trong đáy lòng dâng lên một cảm giác mềm mại ngọt ngào.

Dáng vẻ của hắn thật nhếch nhác.

Nàng biết hắn lâu như vậy, còn chưa từng thấy dáng vẻ hắn như hôm nay, trên dưới toàn thân đều bị nước mưa làm ướt nhẹp, từng lọn tóc rối tung rối mù phủ trên mặt, quần áo trên người cũng rách tung tóe, không biết đi đâu tìm mà nát bét.

Mùi trên người hắn thật khó ngửi.

Nhìn kỹ, không biết hai chân hắn chạy đi đâu mà dính đầy bùn, mùi vừa thiu vừa thối này chính là phát ra từ trên hai chân hắn, gần như lấn át mùi đàn hương mê người trời sinh của hắn.

Không chỉ như thế, vết thương trên người Sở Dật Đình vốn đã tốt, lăn qua lăn lại như vậy, toàn bộ vết thương sau lưng hắn đã nứt ra cả rồi, máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ cả vỏ bảo kiếm phía sau lưng hắn.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cả người Sở Dật Đình nhìn có vẻ giống như vớt ra từ máu loãng và bùn nhão, đâu còn vẻ đẹp trai tuyệt mỹ lúc trước?

Nhưng mà không biết tại sao, Tô Hồng Tụ chính là cảm thấy càng nhìn, càng cảm thấy khuôn mặt dơ bẩn chật vật đầy bùn của Sở Dật Đình vô cùng tuấn mỹ, càng nhìn, càng cảm thấy sâu trong lòng mình có một dòng nước ấm áp ngọt ngào róc rách chảy xuôi ra.

“Dật Đình ca ca, ta, ta...”

Ngực Tô Hồng Tụ đập thình thịch, đang định đi tới gặp Sở Dật Đình nói những gì đó, lại không ngờ Sở Dật Đình thấy nàng đột nhiên chui ra từ trong đám người, xuất hiện trước mặt mình, không vui mà lại giận, loảng xoảng một tiếng, chén canh do người nào đó cứng rắn nhét vào trong lòng bàn tay hắn rơi bể trên mặt đất.

“Ai cho ngươi chạy loạn khắp nơi? Ra cửa không biết nói một tiếng với quản gia? Có phải ngươi không biết mở miệng không!?”

“Muộn như vậy mới về, ngươi có biết mùa này hai ngày ba bữa sẽ có mưa to, một khi xảy ra lũ lụt, không biết ngươi sẽ bị cuốn đi đâu!”

“Nói chuyện! Có phải ngươi không có đầu óc không? Có phải ngươi không có miệng không?”

Sở Dật Đình giận tím mặt, lại bất chấp tất cả ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tay xách Tô Hồng Tụ lên, bịch bịch vài bước đi vào phòng trong, đặt nàng lên chân mình, tay đánh bôm bốp bôm bốp một trận.

Mới đầu lòng bàn tay ấm áp thô ráp vỗ lên mông mềm mịn nõn nà của Tô Hồng Tụ, đáy lòng Tô Hồng Tụ còn dâng lên vừa ngứa vừa mềm, lại giống như tim đập nhanh, lại có cảm giác ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 3

Nhưng theo Sở Dật Đình đánh càng lúc càng nặng, hắn giống như không phải giả vờ giả vịt, mà thật sự đánh mông trắng của nàng sưng lên, Tô Hồng Tụ "Oa" một tiếng khóc lên.

"Oa, ngươi còn nghi ngờ ta! Còn không phải bởi vì chính ngươi, cả ngày cùng Oanh Oanh kia, ta muốn đi ra ngoài chơi, đều không tìm được người!"

"Cũng không phải ta muốn về trễ, ta gặp phải Tôn Kha trên đường, hắn một mực tìm ta gây phiền toái, còn đuổi ta vào trong rừng cây!"

"Đều do ngươi không tốt! Đều do ngươi! Ta thiếu chút nữa lạc đường trong rừng cây, không về được, ngươi còn đánh ta, ta hận chết ngươi! Hận chết ngươi!"

Vài câu đầu của Tô Hồng Tụ còn nói có hình có dáng, đúng như sự thật oán trách Sở Dật Đình mấy câu, nhưng đến phía sau, nàng thấy tay Sở Dật Đình vẫn đánh lên mông nàng, mãi không ngừng, lời nói dối gì đó đều nói hết ra rồi.

Tôn Kha đáng thương.

Rõ ràng là Tô Hồng Tụ dẫn hắn vào trong rừng, rõ ràng là Tô Hồng Tụ suýt chút nữa đầu độc hắn, giờ thì hay rồi, tất cả tội lỗi đều bị Tô Hồng Tụ đổ hết lên đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Nghe Tô Hồng Tụ nhắc tới Tôn Kha, Sở Dật Đình hơi kinh ngạc, bàn tay to đang nhấc lên không tự chủ hơi khựng lại, ngừng giữa không trung.

Quả thật, lúc trước Tôn Kha là như vậy, chỉ cần Sở Dật Đình đang ở Tây Kinh, Tôn Kha nhất định sẽ tìm tất cả lý do để đến gây phiền toái cho hắn (Sở Dật Đình).

Nhưng Tôn Kha nào đấu được Sở Dật Đình?

Sở Dật Đình chưa bao giờ đặt hắn vào trong mắt, lần này chạm mặt Tôn Kha ở tửu lâu, cũng không để hắn vào trong lòng.

Dưới cách nhìn của Sở Dật Đình, chỉ cần một đầu ngón tay của hắn cũng có thể nghiền chết Tôn Kha, sở dĩ chậm chạp không ra tay, đơn giản chính là một Tôn Kha, vốn không đáng để cho hắn gây chiến.

Không ngờ tới, Tôn Kha không lung lay được hắn, lại chuyển mục tiêu, đổi đối tượng gây phiền toái thành Tô Hồng Tụ.

Nói như vậy, Tô Hồng Tụ về muộn, không phải cố ý muốn ra ngoài chạy loạn, là vì gặp phải Tôn Kha?

Khi Sở Dật Đình sững sờ ngừng động tác lại, Tô Hồng Tụ đã sớm trở mình bò dậy từ trên đùi hắn, bàn tay nhỏ bé đấm thình thịch mãnh liệt trên lồng ngực cứng như sắt như đồng của hắn.

“Tại sao ngươi lại đánh ta, tại sao? Ngay cả cha ta cũng không đánh mắng ta, ca ta cũng không đánh ta, Sở Dật Đình, ta hận chết ngươi!”

Mặc dù Tô Hồng Tụ luôn miệng nói hận Sở Dật Đình, thật ra tình cảm trong lòng lại hết sức vi diệu *, cảm giác càng nhìn dáng vẻ Sở Dật Đình chật vật không chịu nổi, trong lòng càng vui mừng, nghĩ tới hắn biến thành như vậy vì tìm nàng, đáy lòng như thế nào cũng không nhịn được, ngọt ngào ấm áp giống như quét mật.

https://thuviensach.vn

(*) vi diệu: vi = tinh vi, tinh tế; diệu = tuyệt diệu, huyền diệu, kỳ diệu.

Sở Dật Đình giận dữ phẫn nộ, dừng ra sức mạnh mẽ đánh mông nàng, nàng lại vốn không xuống tay được, chỉ gần như không có chút sức nặng nào cào vài cái trên ngực Sở Dật Đình.

Cào mấy cái như thế, thấy ngực Sở Dật Đình đỏ một mảng lớn, trong lòng lại rất không thoải mái, không khỏi quay khắp phòng muốn tìm thuốc trị thương vội vàng đắp lên cho Sở Dật Đình, thuận tiện xử lý vết thương sau lưng giúp hắn.

Nhưng mà, cứ chịu thua như vậy, Tô Hồng Tụ lại không cam lòng, mông của nàng còn đau rát nhức nhối đó!

Dưới sự tuyệt vọng, đành phải phồng má, càng không ngừng cắn nhằn chửi bới Sở Dật Đình.

“Hừ, ngày mai ta sẽ đi, ta ghê tởm ngươi, không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Sở Dật Đình, sao ngươi đánh nữ nhân? Ta hận chết ngươi!”

“Sở Dật Đình, ngươi không phải nam nhân, ta...”

Lời còn chưa nói hết, lại bị Sở Dật Đình gầm một tiếng thô bạo cắt đứt, “Câm mồm! Quản gia, dẫn nàng trở về phòng, trông giữ nghiêm ngặt, nếu ngày mai ta không nhìn thấy nàng, xách đầu tới gặp!”

Sở Dật Đình gầm to như vậy, Tô Hồng Tụ hoảng hồn ú ớ, hai lỗ tay hồ ly lại bị dựng lên.

May mà quản gia vẫn luôn cúi đầu, không thấy lỗ tai hồ ly của nàng, chỉ một mình Sở Dật Đình thấy.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình thô bạo kéo Tô Hồng Tụ đến bên cạnh, cũng không quan tâm sắc mặt nàng trở nên trắng bệch trong d1end4nl3q21yd0n thoáng chốc, lấy một đống lớn da hồ ly trong tủ quần áo bên cạnh, bất chấp tất cả khoác lên trên người nàng.

Tô Hồng Tụ vừa định giãy giụa, sắc mặt Sở Dật Đình lập tức thay đổi, mặt mũi lạnh lùng tỏ vẻ uy nghiêm cường thế khó nói: “Không cho cởi! Cởi một cái ta bóc một lớp da của ngươi!”

Dọa sợ Tô Hồng Tụ, nuốt toàn bộ lời oán trách nguyền rủa trong miệng vào bụng, hai lỗ tai hồ ly vừa mềm lại nhọn thu lại toàn bộ dính vào vỏ não.

Khó khăn lắm, cuối cùng quản gia mới kéo được Tô Hồng Tụ giận đến đỏ bừng cả mặt, thân thể nhỏ không ngừng phát run đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình cũng không thắp đèn, không tắm rửa, chỉ một mình cứng ngắc ngồi trên giường, hai nắm tay bên người nắm chặt căng, trên dưới toàn thân lộ ra khí lạnh khiến người ta sợ hãi.

Không tới mấy ngày, càng ngày càng nhiều mỹ nhân đi cùng gia quyến liên tiếp tới Vương phủ.

Trong đó cũng không thiếu đại mỹ nhân dung mạo như tiên trên trời, thanh danh vang xa.

Một ngày này, Tô Hồng Tụ vừa mới ăn xong đồ ăn sáng đi từ sảnh chính ra, xa xa đã thấy Sở Dật Đình đi từ cửa chính đến, đi theo phía sau hắn còn có một thiếu nữ che mặt, dáng người thướt tha, màu da như tuyết, chỉ có đôi mắt to thông minh lộ ra bên ngoài, xinh đẹp lay động lòng người, vừa nhìn đã biết là một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Bên cạnh thiếu nữ còn có một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt rất giống thiếu nữ, hẳn là huynh đệ của thiếu nữ.

https://thuviensach.vn

Tống Liễn vừa thấy hai người này, lập tức nghênh đón, ôm quyền về phía hai người: “Lý huynh, Lý tiểu thư, đã lâu không gặp, mời vào mời vào.”

Không thể không nói Tống Liễn này tỏ vẻ rất quen thân, với bất kỳ ai đều có vẻ nhiệt tình thân thiện, không biết, còn tưởng rằng hắn mới là chủ nhân của Vương phủ.

Ngược lại với Tống Liễn nhiệt tình, Sở Dật Đình lại lạnh lùng khác thường, gần như chỉ gật đầu một cái với hai người này, rồi đi vào Vương phủ.

May mà mọi người đã sớm nghe thấy hắn lạnh nhạt với nữ nhân, cho nên cũng không thấy khó coi.

Lý tiểu thư giống như biết Oanh Oanh, vừa tiến đến đã kéo tay Oanh Oanh, nhiệt tình trò chuyện với nàng ta. Nói xong, tầm mắt hai nữ nhân đều hữu ý vô ý liếc nhìn về phía Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình có thể không để ý tới huynh muội Lý thị, nhưng lại không thể không chính thức tiếp đãi huynh muội Lý thị cùng nhau đến, phụ thân của bọn hắn là Lý Băng.

Lý Băng là Thượng thư Bộ Lại, có ảnh hưởng rất quan trọng trong triều đình Đại Lương, một đám người vừa vào sảnh chính, thì trò chuyện hàn huyên đặc biệt lớn bên trong.

Tỳ nữ Vương phủ tới tới lui lui, đều bận rộn thăm hỏi Lý đại mỹ nhân mới tới, ngoại trừ Lý đại mỹ nhân, còn có Lưu đại mỹ nhân, Đường đại mỹ nhân mới tới mấy ngày.

Cũng như trước đây, gần như không ai để ý tới Tô Hồng Tụ ở trong góc.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vốn không sao cả, chỉ cần có ăn ngon chơi vui, nàng ước gì không có ai để ý đến nàng.

Tối hôm đó, Tô Hồng Tụ lật qua lật lại trên giường không ngủ được, mấy gnày nay, màu sắc huyết chú trước ngực nàng càng ngày càng sâu rồi, phát thuật của nàng cũng càng ngày càng không tốt.

Xem ra nàng phải nhanh chóng trở lại Đại Chu, nhưng nàng hoàn toàn không biết đường về, trên người cũng không có một lượng bạc.

Nếu không phải vì chữa thương cho Sở Dật Đình, đã tiêu hao hết tất cả pháp lực của nàng, nàng vốn có thể một biến đã biến về.

Lần này thật tốt, ngay cả phương pháp biến ảo sơ cấp nhất của nàng cũng mất đi.

Dù sao trước tiên cũng phải kiếm được chút tiền mới tốt.

Làm người thật rắc rối, người với người chung đụng, lại phải nhìn thân phận, lại phải nói về địa vị, như nàng đã không có thân phận lại không có địa vị như vậy, đi tới đâu cũng khiến cho người ta xem thường, cái này còn chưa tính là gì, trên người nàng lại còn không có tiền, không có tiền thật sự là nửa bước khó đi.

Một đêm ngủ không làm sao, ngày hôm sau trời mới vừa sáng, Tô Hồng Tụ đã thức dậy.

Thổi gió sáng, đạp lên sương sớm, Tô Hồng Tụ từ từ đi lại trong hoa viên.

“Tô cô nương!” Còn chưa đi được mấy bước, xa xa, đã nghe thấy một giọng nói êm tai tươi đẹp truyền đến đấy, Tô Hồng Tụ quay đầu, thấy hai thiếu nữ xinh đẹp một trước một sau đi về phía nàng.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ đi trước mặt trái xoan, da trắng như tuyết, lúc đi lại giống như liễu yếu đu đưa theo gió, vòng eo nhỏ xíu yếu ớt đong đưa đầy cám dỗ theo mỗi một một lần bước lên phía trước, chính là Oanh Oanh – muội muội của Dong Dong.

Thiếu nữ khác mặc bộ áo trắng, trên mặt che phủ lớp sa mỏng màu trắng, chỉ lộ ra hai mắt tròn xoe ngập nước, sương mù mông lung, trên dưới toàn thân giống như bị mây mủ che phủ, quả thật như thần tiên mới vừa bước ra từ trong bức tranh.

Đây chính là Lý cô nương vừa mới tới Vương phủ mấy ngày trước rồi.

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, cảm thấy mê hoặc khó hiểu nhìn hai thiếu nữ, nhiều ngày như vậy rồi, cho tới giờ các nàng gặp nàng đều coi như không thấy, chưa bao giờ bắt chuyện với nàng, bây giờ như vậy là sao? Mặt trời mọc đằng tây rồi hả? Hai người kia lại có thể chủ động bắt đầu chào hỏi nàng.

Đang không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hai thiếu nữ, đã thấy Oanh Oanh chỉ về phía nàng, tràn ngập khinh thường mà nói với Lý cô nương bên cạnh: “Người kia chính là tiểu thiếp của Vương gia, dường như gọi là Tô Hồng Tụ gì đó.”

Tô Hồng Tụ nghe Oanh Oanh nói như vậy, hơi nhíu mày xuống, nàng đã thanh minh lần nữa, nàng không phải là thiếp của Sở Dật Đình rồi, sao những người này cứ tự cho là đúng, nhất định phải chỉ hươu gọi ngựa?

Lý cô nương quét qua Tô Hồng Tụ mấy lần, hình như cực kỳ khinh thường nàng, thản nhiên nói: “Dáng dấp không ra sao, có lẽ Vương gia thích đồ mới lạ.”

Oanh Oanh cũng quét qua Tô Hồng Tụ một cái, cười khúc khích nói theo Lý cô nương: “Nói cũng phải, dáng dấp Lý tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, đẹp hơn sửu * nữ này gấp trăm gấp nghìn lần. Vương gia nhất định sẽ cưới Lý

https://thuviensach.vn

tỷ tỷ làm chính phi, về phần sửu nữ này, phì, nàng ta chỉ xứng làm thiếp cả đời.”

(*) Sửu (丑): xấu, ngốc

Tô Hồng Tụ híp mắt nhìn hai thiếu nữ, nghĩ thầm mình có nên hiện ra nguyên hình hù dọa các nàng một chút không? Ngẫm nghĩ lại thôi, bây giờ pháp lực của nàng vốn suy yếu, vẫn không nên lãng phí pháp lực vô ích trên hai người không liên quan này làm gì.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Quan Tâm Của Sở Dật Đình 4

Hai thiếu nữ đều tỏ vẻ chẳng thèm ngó tới, giống như nhìn Tô Hồng Tụ nhiều hơn, cũng sẽ làm ô uế mắt của các nàng.

“Đi thôi, mặt trời lớn như vậy, sẽ làm rám đen.” Lý cô nương thản nhiên nói, xoay người rời đi.

Oanh Oanh theo sát phía sau, lộ ra một nụ cười mỉa mai đùa cợt về phía Tô Hồng Tụ: “Tô cô nương, có phải cãi nhau với Vương gia không? Hình như những ngày này Vương gia không quan tâm đến ngươi.”

Dứt lời, cũng xoay người đi, để lại cho Tô Hồng Tụ một bóng lưng cao quý lạnh lùng kiêu ngạo.

Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm theo bóng lưng hai người, bĩu môi, lại chạy đến phòng bếp lấy một chén lớn băng bào mỏng, thật vui vẻ bắt đầu ăn.

Vừa mới từ phòng bếp ra ngoài, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Tô cô nương.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe giọng nói này, trong lòng khẽ động, giống như có một cái giũa cùn thô ráp xẹt qua trong lòng.

Là giọng Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ biết Sở Dật Đình lâu như vậy, cho tới bây giờ còn chưa bao giờ thấy Sở Dật Đình gọi nàng như thế.

“Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ xoay người sang chỗ khác, trên mặt bất ngờ nổi lên hai vết đỏ ửng, vừa muốn giống như lúc trước đi lên quấn chặt lấy Sở Dật Đình, lại đột nhiên nhớ ra, hiện giờ nàng đang còn giận dỗi hắn.

Đồ bại hoại kia, mấy ngày trước đánh mông nàng sưng lên, làm hại nàng nhiều ngày như vậy không cách nào ngồi xuống.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi dẩu môi, đột nhiên lui về sau hai bước.

Nhưng Sở Dật Đình người cao ngựa lớn, không tới vài bước đã đi đến bên cạnh nàng, hắn nhìn Tô Hồng Tụ, mặt không lộ cảm xúc gì, giọng nói lạnh như băng: “Cũng sắp nửa tháng, thân thể của ngươi cũng không sai biệt lắm nên dưỡng tốt rồi. Mấy ngày nữa, ta phái người đưa ngươi về nhà.”

Lời này của hắn vốn dĩ không phải hỏi ý kiến Tô Hồng Tụ, mà là quyết định.

Mặc dù Tô Hồng Tụ đã sớm quyết định mấy ngày nữa thì rời đi, nhưng tự bản thân nàng rời đi, với Sở Dật Đình đuổi nàng đi, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tô Hồng Tụ nhìn mặt Sở Dật Đình, vẫn anh tuấn tuyệt mỹ, hoàn hảo vô khuyết như cũ, ngày trước nàng nhìn thấy mặt của hắn luôn cảm thấy vui vẻ, lòng ấm áp, nhưng chẳng biết tại sao, bây giờ nhìn hắn, trên mặt hắn không tỏ vẻ gì, ánh mắt cũng lạnh như băng, hơi lẫm liệt, hơi bén nhọn, Tô Hồng Tụ nhìn một chút, trong lòng lại hơi không thoải mái.

Sao vậy? Đang êm đẹp, tại sao muốn đuổi nàng đi?

Chăng lẽ bởi vì ngày đó nàng không nói với hắn một tiếng đã đi ra cửa? Nhưng mà, cho tới bây giờ nàng đều một mình, chưa từng có thói quen khi ra cửa phải báo cho người ta.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng không phải cố ý, cùng lắm thì, từ nay về sau trước khi ra cửa nàng đều lên tiếng thông báo cho hắn.

“Ta sẽ không...”

Thầm thì cằn nhằn, đang định oán trách, lại nghe thấy một giọng nữ vui vẻ mềm mại truyền đến từ sau lưng: “Vương gia, thật đúng dịp, hôm nay ngài cũng đi dạo hoa viên?” Chính là giọng Oanh Oanh.

Tô Hồng Tụ nhìn lại, quả nhiên, mới vừa rồi còn nói mặt trời quá lớn, sẽ làm rám đen các nàng, Oanh Oanh và Lý cô nương lại đi ra, đang đứng phía sau thẹn thùng e lệ nhìn Sở Dật Đình.

Sau lưng các nàng là hồ nước, trên đầu là rặng liễu. Sương mù thật mỏng che trên đầu hai người. Như một mạng che mặt.

Cảnh sắc như vậy, nổi bật lên vẻ tuyệt mỹ càng khó tả của hai vị mỹ nhân.

Dùng ánh mắt bắt bẻ của Tô Hồng Tụ, không thể không thừa nhận hai người này đúng là mỹ nữ.

Sở Dật Đình quay đầu lại, đối diện với hai mỹ nhân. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Hắn thản nhiên hỏi: “Hai vị tiểu thư thức dậy thật sớm!”

Sau khi nói xong, hắn lại xoay đầu, giống như cảnh trí tuyệt đẹp như vậy, không hề lưu lại bất kỳ dấu vết gì ở trong lòng hắn.

Tô Hồng Tụ đối diện với hai nàng rất tức giận, rồi lại ép mình tỏ vẻ bình tĩnh, mắt không khỏi cong lên, bên trong chứa đầy ý cười.

Thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, Oanh Oanh hận không thể dùng ánh mắt sắc như đao giết nàng, mà trong sóng mắt của Lý cô nương, dường

https://thuviensach.vn

như cũng nổi lên vẻ sát khí.

Lúc này, Sở Dật Đình nói với Tô Hồng Tụ: “Chuẩn bị một chút, ngày mai ta đi tìm ngươi, muốn mua những gì, ta dẫn ngươi cùng đi.” Dứt lời, lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

Một câu nói này của hắn, khiến sắc mặt hai nàng kia càng thêm biến đổi.

Tô Hồng Tụ đang thích thú, vui vẻ gật đầu: “Được,” sau đó lại thêm một câu: “Ta chờ ngươi.”

Sở Dật Đình thật sự không ngờ nàng lại có thể vui vẻ đáp ứng như thế, không khỏi sửng sốt, tỏ vẻ không kịp phản ứng.

Lòng nghịch ngợm của Tô Hồng Tụ nổi lên, nàng bước lên một bước, ôm lấy eo Sở Dật Đình. Đôi mắt tròn xoe cười thành đường thẳng nỉ non nói: “Đừng để cho ta đợi quá lâu nha!”

Giọng nói cực kỳ mềm mại, giống như mang theo ma lực gì đó, khiến trái tim Sở Dật Đình rung động, cuống quýt dời mắt đi chỗ khác.

Hai nàng vốn hận chết Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lại còn làm ra động tác như thế ở trước mặt hai nàng.

Càng khiến cho người ta tức giận hơn chính là, Sở Dật Đình không hề động lòng với nữ sắc trong truyền thuyết, lại biểu hiện ra vẻ động tình rõ ràng như vậy.

Oanh Oanh lập tức phẫn nộ quát lên: “Thật sự không biết xấu hổ! Một nữ nhân, ban ngày ban mặt lại đi ôm eo nam nhân!”

Lý cô nương cũng lạnh lùng nói: “Lục Vương gia, nơi này không phải phòng ngủ trong Vương phủ của ngài.”

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình đỏ mặt, nhìn về phía Tô Hồng Tụ.

Lúc này Tô Hồng Tụ đang khiến cho hai nàng nhìn thấy ảo giác vô cùng vui mừng.

Thấy Sở Dật Đình lại có thể đỏ mặt, lửa giận trong lòng hai nàng bùng lên, càng thêm cháy hừng hực.

Oanh Oanh cắn răng, lớn tiếng quát: “Thật là một dâm phụ!”

Dứt lời, thân thể bay lên, vọt tới trước mặt Tô Hồng Tụ tung một cái tát tới.

Thân thể Tô Hồng Tụ khẽ lui lại, trốn về phía sau một bước.

Nàng vừa tránh, còn vừa cười hì hì nói: “Hai vị tỷ tỷ, nếu hai người thích Lục Vương gia, cũng có thể ôm hắn một cái như ta vậy. Hắn sẽ không ngại.”

Sở Dật Đình vừa nghe nàng nói lời này, mặt tím xanh tái mét đi. Vốn chuẩn bị ra tay ngăn cản Oanh Oanh, lúc này, khoanh tay đứng nhìn. Trong lòng thầm nghĩ: Nha đầu này nói bậy. Dạy dỗ một chút cũng tốt, đợi nàng gặp nguy hiểm ta lại ra tay cũng không muộn.

Oanh Oanh thấy hắn không ngăn cản, lá gan càng lớn. Rút kiếm trên lưng ra, sử một chiêu thiên nữ tán hoa ngay cả giọt nước cũng không lọt.

Tô Hồng Tụ vừa linh hoạt lẩn tránh, vừa thỉnh thoảng chụp một chưởng lên người Oanh Oanh.

Cái chụp này không có nội lực. Chỉ có điều, mục đích của nàng không phải muốn đánh làm nàng ta bị thương, mà chỉ muốn hủy hoại hình tượng của nàng ta mà thôi.

Cho nên bàn tay vừa ra, lập tức mang theo một tiếng roẹt.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, mấy món quần áo bằng lụa mỏng màu phấn hồng trên người Oanh Oanh như ống tay áo và váy đều bị xé thành vài mảnh.

Xé như vậy, một là sẽ không khiến cho cảnh xuân của nàng ta lộ hết ra, tạo thành hận thù không thể giải, hai là có thể khiến cho nàng ta một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé sẽ ném hết mặt mũi trước mặt mọi người, đúng là chỗ tốt của Tô Hồng Tụ.

Lý cô nương ở bên cạnh nìn, càng nhìn càng kinh hãi: Không ngờ dã nha đầu không biết xuất hiện từ đâu lại có khinh công cao siêu như vậy. Oanh Oanh là con gái nhà Tướng quân, một thân công phu đều từ khổ luyện mà ra. Lại đấu qua đấu lại lâu như vậy, ngay cả thân thể của nàng ta cũng không tới gần được, ngược lại còn nhiều lần bị nàng ta tận dụng.

“Roẹt -” Lại là một tiếng lụa bị xé thật dài, ống tay áo của Oanh Oanh bị Tô Hồng Tụ xé thành hai mảnh. May mà nàng ta mặc không ít y phục, nên không lộ ra cánh tay ngọc.

Lúc này Oanh Oanh đã giận dữ, nàng quát: “Thật là một tiện nhân to gan!”

Kiếm chiêu trong tay đã thay đổi, là sát chiêu!

Sở Dật Đình nghiêm mặt, bước chân đang định bước ra lại thu về. Bởi vì hắn nhìn ra dưới sát chiêu này, Tô Hồng Tụ thừa sức!

Mặc dù Tô Hồng Tụ không biết võ công, nhưng là yêu, linh hoạt đa dạng, người bình thường nào phải đối thủ của nàng?

Một chiêu của Oanh Oanh không trúng, tiếp đó thêm mấy chiêu, nhiều chiêu nhằm thẳng vào chỗ yếu của Tô Hồng Tụ.

Lúc này, Sở Dật Đình và Lý cô nương đều nhíu mày lên: Trong lòng Sở Dật Đình thầm trách Oanh Oanh lòng dạ độc ác. Mà Lý cô nương thì trách

https://thuviensach.vn

nàng ta không biết nặng nhẹ. Muốn hạ sát chiêu, cũng phải dùng lúc không có ai, hiện giờ Sở Dật Đình ở ngay bên cạnh, nàng ta làm như vậy, chẳng phải sẽ bị người gièm pha?

Nhưng mà, chiêu thức của nàng ta mạnh nữa, Tô Hồng Tụ lại vẫn giống như một chiếc thuyền nhỏ trong phong ba, phiêu đãng trong đó. Thoạt nhìn thì giống như chạy bán sống bán chết, nhưng xem xét lại, giống như thích thú.

Nhìn vui sướng trong đáy mắt nàng, khóe miệng Sở Dật Đình cũng không tự chủ mang theo chút vui vẻ.

Đúng lúc này, trường kiếm trong tay Oanh Oanh vung lên, vẽ ra ba ảo ảnh, nhắm thẳng về hai mắt, miệng trên mặt và bên gáy Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng

Nàng ta ra một chiêu này, mặt Sở Dật Đình lập tức biến sắc. Chỉ nghe keng keng hai tiếng, một thanh trường kiếm bị gãy thành hai đoạn.

Thân thể bay ra như tia chớp, đảo mắt đã chen vào giữa hai người.

Sở Dật Đình ôm Tô Hồng Tụ bay ra, còn Oanh Oanh, bay theo hướng ngược lại, khóe miệng mang theo máu té trên thảm cỏ.

"Ngươi!" Trong mắt Oanh Oanh rưng rưng, vẻ mặt không thể tin nhìn Sở Dật Đình.

Nàng run rẩy nói: "Chàng lại có thể đánh ta!"

Sở Dật Đình lạnh lùng nhìn nàng ta, mặt không chút cảm xúc gì nói: "Tuổi còn nhỏ, lại ra tay ác độc như vậy!"

Oanh Oanh đột nhiên bị ý trung nhân nói như vậy, uất ức ngăn ở trong ngực đột nhiên phun ra khỏi miệng, phun một tiếng hộc ra máu tươi.

Lúc này, một nam tử vội vàng cất giọng gọi: "Oanh Oanh, muội làm sao vậy? A?"

Tống Liễn phi thân ra, bổ nhào đến trước mặt nàng ta đè mạch trên cổ tay.

Sau một lát, sắc mặt hắn chuyển thành bình thường, nhẹ giọng an ủi: "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

https://thuviensach.vn

Hắn đứng lên, liếc mắt nhìn Sở Dật Đình và Tô Hồng Tụ trong ngực Sở Dật Đình. Không cần hỏi, cũng đã đoán được đã xảy ra chuyện gì, không khỏi tràn ngập áy náy ôm quyền về phía Sở Dật Đình: “Lục Vương gia, xin lỗi, muội muội của thê tử ta từ nhỏ bị trong nhà quản không nghiêm, đắc tội.”

Lúc này dường như Sở Dật Đình mới phản ứng kịp, mình đang ôm Tô Hồng Tụ, vội vàng để nàng xuống.

Sau khi buông Tô Hồng Tụ ra, hắn ôm quyền nói: “Nào có, là ta ra tay quá nặng. Tống huynh đừng thấy lạ.”

“Xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói trầm thấp uy nghiêm truyền đến.

Mấy người quay đầu nhìn, đồng thời khom lưng nói: “Lý bá bá.”

Lý Băng khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn tình hình trong sân, ánh mắt chuyển sang Tô Hồng Tụ.

Lão nhìn hồi lâu, mắt dần tối tăm.

Khi mọi người đang không hiểu gì, Lý Băng chậm rãi hỏi: “Tiểu cô nương, cô nương tên họ là gì? Năm nay mấy tuổi? Nhà ở đâu? Phụ mẫu trong nhà là ai?”

Lời vừa thốt ra, khuôn mặt Oanh Oanh càng thêm vặn vẹo, không đợi Lý Băng hỏi xong, đã lạnh lùng cắt lời lão: “Nàng ta chẳng qua chỉ là một dã nha đầu Tô Hồng Tụ được Dật Đình ca ca nhặt về từ trên đường, phụ mẫu chẳng qua cũng chỉ là một tên khất cái xin cơm bên đường, Lý bá bá cần gì phải hỏi?”

Lý Băng không để ý đến Oanh Oanh, vẫn nhìn Tô Hồng Tụ không chớp mắt, ánh mắt tập trung này, phảng phất giống như muốn nhìn thấu triệt để Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Thấy Lý Băng nhìn Tô Hồng Tụ như vậy, Sở Dật Đình nao nao, giống như có thứ gì đó nhanh chóng hiện ra trong đầu, nhưng nó biến mất quá nhanh, hắn chưa kịp bắt lấy.

Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi kỳ quái, ánh mắt Lý Băng nhìn nàng giống như muốn nhìn thấu từ đầu đến chân nàng, vốn dĩ đây không phải là ánh mắt nhìn người không quen biết, mà càng giống tìm tòi gì đó đến cùng, giống như định nhìn thấu qua bề ngoài của nàng để tìm ra chân tướng gì đó.

Chẳng lẽ, Lý Băng kia biết nàng không phải người?

Nhưng mà, nàng vốn chưa từng gặp Lý Băng?

“Ta... Ta tên Tô Hồng Tụ, năm nay mười bảy tuổi, ta không phải người Đại Lương, ta là người Đại Chu, phụ thân ta là Thừa tướng Tô Phúc của Đại Chu, làm sao vậy?”

Mặc dù bị Lý Băng nhìn khiến trên dưới toàn thân đều không thoải mái, nhưng chú ý đến lão là khách nhân quan trọng của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ cũng không giấu diếm, ngoan ngoãn trả lời lão.

“Cái gì? Không thể nào! Lý bá bá, bá bá đừng tin tưởng nàng ta, nàng ta nhất định đang nói bậy!”

Nghe Tô Hồng Tụ nói thân phận của nàng ta lại có thể cao quý hơn mình, nụ cười của Oanh Oanh vặn vẹo, nàng đưa tay chỉ Tô Hồng Tụ, toàn thân cũng bởi vì tức giận mà khẽ run.

Đáng tiếc cho dù nàng ta nói cái gì, làm gì, từ đầu tới cuối cũng không có ai hỏi đến nàng ta.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Lý Băng cũng không rời khỏi Tô Hồng Tụ, hoàn toàn hết sức chăm chú, hình như tìm tòi nghiên cứu gì đó, hoài nghi gì đó mà nhìn chằm chằm vào mắt Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sở Dật Đình đột nhiên “Lộp bộp”, trong nháy mắt đó, ngực của hắn giống như bị thanh đao sắc bén nhọn hung hăng đâm thủng, đột nhiên, toàn bộ huyết sắc trên mặt Sở Dật Đình mất hết, dung nhan tuấn mỹ trắng bệch như tờ giấy.

Lý Băng không chú ý đến sự khác thường của Sở Dật Đình, lão vẫn tập trung tinh thần, tỉ mỉ quan sát Tô Hồng Tụ.

“Cô nương nói thật? Cô nương thật sự mới mười bảy tuổi? Trước giờ cô nương chưa bao giờ tới Đại Chu sao? Chẳng lẽ cô nương tuyệt đối không cảm thấy Lục Vương gia khiến cho cô nương rất quen thuộc?”

Lý Băng vừa nói thế, Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, quả thật nàng cảm thấy Sở Dật Đình hơi quen thuộc, đặc biệt là mỗi lần nhìn thấy bóng lưng của hắn, trong lòng nàng luôn sẽ có cảm giác vừa chua xót vừa không nỡ.

Cảm giác kia giống như đã từng quen biết, nhưng rồi nàng lại cảm thấy rõ ràng, Sở Dật Đình không phải là người nàng đã từng gặp kia.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Lý Băng kia biết gì đó?

Trong khoảng thời gian ngắn lòng hiếu kỳ của Tô Hồng Tụ nổi lên, hai mắt tròn xoe sáng ngời mà trong suốt nhìn Lý Băng: “Đúng vậy đúng vậy, ngươi nói không sai, ta cảm thấy hắn khiến cho ta hơi quen thuộc. Nhưng tại sao ngươi biết? Chẳng lẽ ngươi biết ta trước đó?”

Khi Tô Hồng Tụ nói lời này, cực kỳ nhanh chóng lật tìm ký ức trong đầu, nàng rất xác định, nàng chưa bao giờ gặp Lý Băng kia. Trong đầu nàng hoàn toàn không lưu lại bất kỳ ấn tượng gì có liên quan đến lão.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lý Băng lại tỏ vẻ rất quen thuộc với nàng, còn biết nàng cảm thấy đã từng quen biết Sở Dật Đình?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ hắn có thuật đọc tâm?

Lúc này, tất cả mọi người chung quanh đều để ý đến Sở Dật Đình khác thường, sắc mặt của hắn thật sự quá không bình thường rồi.

Lý Băng liếc nhìn Sở Dật Đình, hơi do dự nói: “Cái này... Nếu Tô cô nương muốn biết, có thể tới tìm ta, ở đây sợ rằng không tiện nói...”

Lời Lý Băng còn chưa nói hết, đã bị giọng nói lạnh lùng của Sở Dật Đình cắt đứt: “Đủ rồi! Lý bá bá, nàng không phải là người mà bá bá nghĩ, hai người chỉ có đôi mắt hơi giống, chẳng lẽ bá bá nhìn không ra? Nàng trẻ trung hơn người kia rất nhiều!”

Lý Băng hiển nhiên không tiếp nhận cách nói của Sở Dật Đình, nhíu nhíu mày, hạ thấp giọng nói: “Ngươi không hiểu, Dật Đình, ba năm trước đây ta đã từng gặp Tô cô nương ở Đại Chu, mặc dù ngươi dùng thuốc che phủ dung mạo của nàng, nhưng mà ta vẫn nhìn ra được, nàng và người ngày trước quả thật là hai người, nhất là đôi mắt của nàng. Dật Đình, khi đó ngươi còn nhỏ, cho nên không nhớ rõ, ánh mắt của mẫu phi ngươi vốn không như vậy, ước chừng khi người mười hai tuổi, ánh mắt đột nhiên biến thành như thế. Không riêng gì mắt, tính cách của người cũng thay đổi theo, người vốn buồn bực không thích nói chuyện, sau lại đột nhiên trở nên sáng sủa hoạt bát, quả thật là một người khác...”

“Câm mồm! Quản gia, tiễn khách!”

Sở Dật Đình tức giận cắt ngang lời Lý Băng, hai mắt hắn đỏ tươi, hai quả đấm nắm chặt, gân xanh trên trán mơ hồ hiện ra, nhìn vậy, cực kỳ giống một đầu thú bị thương.

Lý Băng lại trì trệ, cũng nhìn ra phản ứng của Sở Dật Đình rất không tầm thường.

https://thuviensach.vn

Lý Băng nhìn Sở Dật Đình, lại nhìn Tô Hồng Tụ, nhất là cặp mắt Tô Hồng Tụ giống Thục phi như đúc, năm đó Lương đế bị chính đôi mắt như vậy mê hoặc, rồi lại bị ánh mắt hờ hững lạnh như băng này hấp dẫn, cái gọi là cha con, luôn có một vài thứ giống nhau, ví dụ như sở thích, chẳng hạn như thói quen, lại ví dụ như, nữ nhân yêu thích...

Lý Băng nghĩ tới nghĩ lui, không khỏi kinh ngạc trong lòng, lão bàng hoàng nhìn Sở Dật Đình, thái độ chậm chạp trở nên hơi trầm trọng.

“Dật Đình, ngươi không thể... Ngươi... Ngươi và nàng...”

Tiếng Lý Băng còn chưa hết, Sở Dật Đình đã kéo tay Tô Hồng Tụ, xoay người rời đi.

Mặc dù Tô Hồng Tụ không rõ chân tướng, nhưng nàng có thể nhìn ra, phản ứng của Sở Dật Đình rất không đúng.

Biết hắn lâu như vậy, nàng còn chưa bao giờ thấy sắc mặt hắn tái nhợt như thế, vừa rồi trong nháy mắt, cặp mắt của hắn tràn đầy bàng hoàng và đau đớn, ngay cả môi cũng run rẩy, nhìn ánh mắt của nàng có vẻ hoảng sợ và đau xót khó diễn tả bằng lời.

Tô Hồng Tụ không biết tại sao, nhìn dáng vẻ này của Sở Dật Đình, trong lòng đau ê ẩm, mặc dù nàng rất ngạc nhiên, rốt cuộc Lý Băng muốn nói gì với nàng, nhưng lúc Sở Dật Đình kéo tay nàng, nàng không hề giãy giụa, ngoan ngoãn đi theo hắn.

Sở Dật Đình không khống chế được như vậy, mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Những người quen Sở Dật Đình đều biết rõ, sau khi mẫu phi Sở Dật Đình chạy theo người khác, Lương đế đã có hai lần có ý nghĩ muốn xử tử hắn, đều do Lý Băng hết sức bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Lý Băng đối với Sở Dật Đình, tuyệt đối không dừng lại ở thúc bá hay đồng liêu, càng là trưởng bối, là ân nhân của hắn.

Mỗi lần hắn gặp Lý Băng, đều khách khí, cung kính lễ độ, nhưng lúc này đây lại giận dữ với Lý Băng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều hiếu kỳ không biết Lý Băng muốn nói gì với Tô Hồng Tụ.

Bởi vì Lý tiểu thư là nữ nhi của Lý Băng, nên đi thẳng tới bên cạnh Lý Băng: "Phụ thân, rốt cuộc người muốn nói gì với Tô cô nương? Chẳng lẽ ngày trước Tô cô nương đã từng biết Lục Vương gia? Tại sao Lục Vương gia nghe được người nói những lời kia, sắc mặt khẩn trương rồi vậy? Còn có, người nói Lục Vương gia dùng thuốc che dung mạo Tô cô nương, điều này có thật không?"

Lý cô nương tràn ngập hiếu kỳ, tràn ngập mong đợi mà nhìn Lý Băng.

Nhưng sắc mặt Lý Băng chỉ nặng nề, không ngừng lắc đầu: "Oan nghiệt, oan nghiệt,tại sao sự việc lại biến thành như vậy? Không, có lẽ Dật Đình nói rất đúng, thật ra ta nhận lầm người!"

Lý Băng vừa nói, thở một hơi thật dài, cũng không quan tâm tất cả mọi người ở sau lưng đang chờ lão trả lời, một mình vào trong phòng, "Rầm" một tiếng khép cửa phòng lại.

Tô Hồng Tụ không biết hiện giờ Sở Dật Đình làm sao, chỉ biết hắn túm nàng thật chặt, tay của nàng bị hắn bóp đau, thân thể của hắn cứng ngắc, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, giống như còn đang khẽ run.

Trong lòng Tô Hồng Tụ đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy, nàng muốn cùng Sở Dật Đình rời khỏi nơi đây, rời xa những nữ nhân khiến nàng sinh ghét, rời xa hết tất cả thị phi.

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ này mãnh liệt như vậy, thế cho nên tất cả hiếu kỳ với Lý Băng ở trong lòng nàng đều bị ép xuống.

“Dật Đình ca ca, chúng ta trở về Đại Chu có được không? Dù sao Tây Kinh gần Đại Chu như vậy, cũng không xa lắm.”

Tô Hồng Tụ lảo đảo đi theo sau lưng Sở Dật Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, khẽ nói.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 2

Nếu như lúc này Sở Dật Đình quay đầu lại ngắm nhìn Tô Hồng Tụ, chỉ cần một cái, hắn sẽ phát hiện, ánh mắt Tô Hồng Tụ nhìn hắn dịu dàng trước nay chưa từng có, đã sớm không còn lạnh nhạt như lúc trước.

Đáng tiếc hắn không có, mãi cho đến khi Tô Hồng Tụ đỏ mặt, cúi đầu xin lỗi, Sở Dật Đình mới toàn thân cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch quay đầu lại.

Mới vừa quay đầu lại, chỉ nhìn Tô Hồng Tụ một cái, khoảnh khắc khi tầm mắt chạm đến cái cổ trắng nõn của nàng, Sở Dật Đình vội vội vàng vàng rời tầm mắt đi chỗ khác, giống như liếc nhìn nàng nhiều thêm một cái, tất cả đều mang đến cho hắn khổ sở vô cùng vô tận, khó có thể chịu được.

Sở Dật Đình nhắm hai mắt lại, giọng cười chua xót: “Ngươi muốn ta và ngươi cùng về?”

Tô Hồng Tụ không cách nào nhìn thẳng mặt Sở Dật Đình, không biết vì sao, nàng cảm giác trên gương mặt cương cứng tái nhợt của Sở Dật Đình hiện lên căm hận và giận dữ với nàng.

Đây là làm sao? Nàng lại làm gì chọc giận hắn rồi hả? Nàng đều nghe hắn bảo, mấy ngày nay cũng không chạy loạn khắp nơi?

Tô Hồng Tụ không nghĩ ra, đành phải cúi đầu như cũ, thầm thì nói: “Không đi về cũng không sao, chẳng qua ở Đại Chu ta còn có việc quan

https://thuviensach.vn

trọng muốn làm, chờ ta làm xong chuyện, không bằng chúng ta đi chơi khắp nơi một chút?”

“Dật Đình ca ca, ngươi không cần nhìn ta như vậy, ngươi nhìn ta như vậy, ta hơi sợ...”

Lời này nói tự nhiên như thế, giống như trong lòng nàng thật sự nghĩ như vậy.

Sở Dật Đình hé mắt liếc nàng một cái, nhưng chỉ liếc mắt nhìn, rồi nhanh chóng xoay tầm mắt: “Ngươi nói thật cho ta biết, rốt cuộc năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Tên thật của ngươi là gì? Ngoại trừ nhập vào thân thể Tô Hồng Tụ này, ngươi đã nhập trên người người khác bao giờ chưa?”

Tô Hồng Tụ sửng sốt, nàng không ngờ Sở Dật Đình sẽ bới móc chuyện nàng là yêu ngay trước mặt.

Nhìn ánh mắt của hắn, vừa lạnh lùng vừa hung ác nham hiểm, thế này là sao?

Cũng không phải hôm nay hắn mới biết nàng không phải là người?

Chẳng lẽ đến bây giờ hắn mới bắt đầu chú ý nàng không phải là người?

Trong khoảng thời gian ngắn, mùi vị chua xót không nói ra được xông lên đầu.

Tô Hồng Tụ liếc trộm Sở Dật Đình, cúi đầu nói: “Không có, trước kia ta vẫn luôn không tìm được thân thể phù hợp, đây là lần đầu tiên ta nhập vào thân thể người. À. Ta cũng không giết người! Là Tô Hồng Tụ kia tự sát.”

Giọng nói hờn dỗi, khiến đáy lòng Sở Dật Đình lại không khống chế nổi mà nhảy lên.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, bắp thịt trên mặt hắn vặn vẹo, dường như hít sâu mấy cái, sau đó ánh mắt hắn nhìn Tô Hồng Tụ càng thêm lạnh lẽo, nét mặt cứng ngắc không lộ ra cái gì.

Sở Dật Đình lạnh lùng nói: “Chuẩn bị một chút, chiều nay chúng ta sẽ lên đường.”

Đối diện với ánh mắt vui mừng của Tô Hồng Tụ, hắn lại nói: “Ta đưa ngươi trở về.”

Tô Hồng Tụ tức chết, hung hăng dậm chân: “Ta không muốn trở về! Cho nên ta sẽ chạy trốn ra ngoài, cũng bởi vì vẫn cảm thấy có người cứ nhìn ta chằm chằm!”

Chỉ tiếc, lần này dậm chân của nàng cũng không khiến Sở Dật Đình thương tiếc, Sở Dật Đình vẫn không thay đổi mặt như cũ, lạnh như băng nhìn nàng: “Không trở về đó, ta có thể đưa ngươi đến nơi khác, ta có một đồng liêu năm nay đã sáu mươi tám tuổi rồi, hắn vẫn rất muốn có nữ nhi.”

Sở Dật Đình dứt lời, không để ý đến Tô Hồng Tụ nữa, xoay người sải bước rời đi.

Ngày hôm sau khi Sở Dật Đình đến tìm Tô Hồng Tụ, vây quanh bên cạnh một nhóm người, tất cả nữ quyến trong Vương phủ đều ra đón, bởi vì mọi người chưa bao giờ nhìn thấy Sở Dật Đình chủ động thân cận một nữ tử, ánh mắt nhìn Tô Hồng Tụ, được gọi là ước ao ghen tỵ.

Lý Băng cũng không xuất hiện, mặt Sở Dật Đình đen như đít nồi, không ai dám ra mặt ngăn cản hắn, hắn liền cùng một mình Tô Hồng Tụ cưỡi ngựa rời khỏi Vương phủ.

Đi thật lâu, Sở Dật Đình không để ý đến Tô Hồng Tụ, mỗi lần Tô Hồng Tụ cưỡi ngựa đi qua bên cạnh hắn, cũng sẽ đưa tay ra kéo hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn coi như không thấy, một cái cũng không nhìn nàng.

Dần dần, Tô Hồng Tụ cũng nóng giận, giả bộ không để ý đến Sở Dật Đình nữa.

Suốt dọc đường hai người vừa đi vừa nghỉ, kỳ quái ở trên nửa đường Tô Hồng Tụ nhìn thấy được bóng dáng của Vệ Thập Nhị, chỉ có điều, khi đó nàng và Sở Dật Đình đang chen chúc trong một đám người qua lại không dứt, Vệ Thập Nhị không phát hiện ra nàng.

Vệ Thập Nhị mang theo thủ hạ của hắn vội vã đi qua, không biết bọn họ tới Đại Lương làm gì, trên mặt mỗi người đều hết sức lo lắng, nhất là Vệ Thập Nhị, một thân phong sương, Tô Hồng Tụ thấy hắn gầy đi một vòng lớn so với trước.

Đi không bao lâu, Tô Hồng Tụ đã bắt đầu hối hận, rốt cuộc tại sao nàng lại đồng ý với Sở Dật Đình đi đến nhà đồng liêu của hắn? Nàng còn có việc phải làm, nàng phải trở lại Đại Chu.

Nhưng nhìn dáng vẻ Sở Dật Đình, mặt không chút thay đổi, lạnh như băng, trên người quanh người đều đang quanh dfienddn lieqiudoon quẩn một lớp băng dày ba thước lạnh lẽo kinh người.

Không khỏi vừa sợ vừa giận, lời không đi cùng Sở Dật Đình đến khóe miệng, thế nào cũng nói không ra.

Đi tới đi lui, đến một ngã ba, Tô Hồng Tụ nhìn trộm Sở Dật Đình, hắn đang đưa lưng về phía nàng, đi một mình phía trước nàng.

Tô Hồng Tụ xoay đầu ngựa chạy về phía ngã ba, đáng tiếc còn chưa chạy được mấy bước, Sở Dật Đình đã ngay lập tức bay đến bên cạnh nàng, đoạt mất dây cương trong tay nàng rồi.

https://thuviensach.vn

Khi bàn tay ấm áp của hắn chạm phải hai tay mềm mại của Tô Hồng Tụ, trái tim Tô Hồng Tụ đập thình thịch lên.

Kịch liệt như vậy, nhiệt huyết như vậy, khiến cho nàng không khỏi nghi hoặc: Ta làm sao vậy? Sao hắn khẽ dựa gần vào ta, trên dưới toàn thân ta đều không đúng?

Nhưng mà, không chỉ có mình nàng thấy không đúng, mới vừa rồi khi Sở Dật Đình ngồi sau lưng Tô Hồng Tụ, thân thể hai người vừa tiếp xúc, trái tim Sở Dật Đình cũng đập thình thịch lên.

Tô Hồng Tụ còn muốn lĩnh hội một chút cảm giác thần kỳ này, không khỏi hai cánh tay khép lại, nắm được bàn tay to màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Khẽ nắm chặt như vậy, Sở Dật Đình lập tức giống bị vật gì đó làm bỏng, vụt một cái bắn lên khỏi lưng ngựa, lại lên lưng ngựa của mình.

Tô Hồng Tụ nhìn trộm hắn, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, nhưng ngoại trừ đỏ mặt, trên mặt hắn gần như có vẻ khổ sở tự trách.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình đỏ mặt, tâm trạng trở nên thật tốt.

Đi nhà đồng liêu của hắn thì đi nhà đồng liêu của hắn, đến lúc đó Sở Dật Đình phải đi, nàng sẽ ăn vạ, nếu không, nàng có thể giả khóc, không tin hắn có thể thật sự vứt bỏ một mình nàng lại.

Đồng liêu theo lời Sở Dật Đình là Thái giám Tổng quản trong cung, mặc dù theo thân phận mà nói, đối phương hắn là thủ hạ của hắn, nhưng Tổng quản này vẫn chăm sóc hắn từ nhỏ, Sở Dật Đình coi hắn như trưởng bối của mình.

Chạy bảy tám ngày đường, dần dần, hai người cách Tây Kinh càng ngày càng xa, mà mặt của Sở Dật Đình, cũng trong bình tĩnh tăng thêm mấy

https://thuviensach.vn

phần tịch mịch.

Hai người đến nhà Thái giám Tổng quản Trương Trấn ở Uyển Thành, xuyên qua một đường phố hối hả, nhanh chóng đã đến cửa trạch viện Trương Trấn.

Mặc dù Trương Trấn chỉ là Thái giám Tổng quản, nhưng lại là nguyên lão tam triều danh xứng với thực, hắn nhìn Lương đế và Sở Dật Đình lớn lên, nếu muốn luận bối phận, Lương đế cũng là tiểu bối của hắn.

Bởi vậy trong nhà hắn tráng lệ, không thể lấy tầm thường để so sánh, đứng ở ngưỡng cửa, hai mắt Tô Hồng Tụ đều lòe lòe tỏa sáng.

Đây là nhà ở sao? Rõ ràng là một tòa cung điện to lớn tráng lệ.

Trương phủ không phải là một tòa trạch viện vô cùng đơn giản, mà là một cụm kiến trúc cổ điển lớn đan xen hợp lý, bên trong có rừng cây, có trường săn bắn, có hồ cá, thậm chí gian phòng dành cho người hầu cũng có vài trăm.

Đứng trước hai chữ "Trương phủ" thiếp vàng cực lớn, Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình đều trầm mặc.

Bởi vì từ trước tới giờ Sở Dật Đình chưa từng tới, cho nên thị vệ ở cửa không nhận ra hắn, nhưng nhìn cách ăn mặc, ngọc bội tơ lụa trên người đều là cống phẩm trong cung, cũng biết xuất thân nhà cao cửa rộng, không phú thì quý.

"Có phải hai vị đến thăm chủ nhân nhà ta? Có thiệp mời?"

Thị vệ đón chào, nhìn Sở Dật Đình, vẻ mặt thật sự ân cần.

Sở Dật Đình tháo nón che mặt trên đầu xuống, nhìn thị vệ, giọng khàn khàn: "Đi nói cho chủ nhân nhà ngươi một tiếng, nói Lục Vương gia đến

https://thuviensach.vn

thăm.”

Thị vệ nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Sở Dật Đình, trước mặt chỉ cảm thấy trước mắt rạng rỡ, trong đầu hơi choáng váng: “Được, được, tiểu nhân lập tức đi vào thông báo.”

“Sao những người này giống như không biết ngươi? Ngươi cũng đừng gạt ta, không cho ngươi ném một mình ta lại nơi kỳ kỳ quái quái xa lạ!” Tô Hồng Tụ nghi ngờ nói.

Sở Dật Đình liếc nhìn Tô Hồng Tụ, cũng không trả lời.

Giờ phút này, bởi vì lo lắng và bất an, trên người Tô Hồng Tụ thêm vào khí chất điềm đạm đáng yêu, nhưng điềm đạm đáng yêu của nàng, kẹp giữa vẻ thoát tục biến ảo khôn lường của không cốc u lan *.

(*) Không cốc u lan (Bông hoa lan tuyệt đẹp trong sơn cốc): vẻ ngoài hiếm thấy, thường dùng để ví von nhân phẩm cao nhã.

Hoàn toàn khác với lúc trước hoặc là lạnh nhạt, hoặc xinh đẹp quyến rũ, khiến cho Sở Dật Đình nếu không nhìn kỹ thì nhìn đến ngây người. Nhưng mà, hắn nhanh chóng tỉnh táo lại. Trên mặt tỏ vẻ giống như hận không thể đánh mình một cái bạt tai thật mạnh để nhắc nhở.

Chỉ chốc lát sau, một người trung niên béo ục ịch đi từ trong cổng ra.

Người này mặt tròn, dáng người mập mạp, trên dưới toàn thân giống như bong bóng phồng lên.

Bởi vì thịt béo trên mặt quá nhiều, ánh mắt của hắn bị đẩy đến nhíu lại, nhìn có vẻ cực kỳ giống Phật Di lặc trong miếu cung phụng.

Đúng là Trương Trấn.

https://thuviensach.vn

Trương Trấn vừa nhìn thấy Tô Hồng Tụ, chính là kinh ngạc, bật thốt lên: “Thục phi?”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 3

Sở Dật Đình đi lên phía trước một bước cắt đứt lời lão: “Nàng không phải, nàng chỉ có đôi mắt giống với mẫu phi ta.”

Trương Trấn hốt hoảng như không nghe thấy, giống như Lý Băng, giật mình tại chỗ, đôi mắt híp chớp cũng không chớp mà nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

“Quả thật, nhìn kỹ, đúng là chỉ có đôi mắt tương đối giống nhau.”

Bởi vì Trương Trấn không giống như Lý Băng, đã từng thấy Tô Hồng Tụ chân chính, vì vậy không sinh lòng hoài nghi với thân phận Tô Hồng Tụ giống như Lý Băng.

Sau khi bỏ đi nghi ngờ, lão lập tức cung cung kính kính đón Sở Dật Đình và Tô Hồng Tụ vào: “Lục Vương gia, đúng là khách ít đến. Ngọn gió nào thổi ngài tới nơi này? Nào, mời vào mời vào!”

Lập tức có tỳ nữ bước lên định cầm bọc đồ trên tay Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ liếc mắt như cầu cứu nhìn Sở Dật Đình, nhưng Sở Dật Đình vốn không để ý đến nàng, đã sớm đi vào theo Trương Trấn rồi.

Không khỏi càng thêm tức giận, ở trong lòng thầm mắng Sở Dật Đình đến máu chó đầy đầu.

Trương phủ cực lớn, khắp nơi đều là điêu lan ngọc thế *, khắc họa tòa nhà hành lang. Nhìn có vẻ đẹp không sao tả xiết. Quản gia kia đi ở phía

https://thuviensach.vn

trước, Tô Hồng Tụ nhìn xem, đếm ra được trong viện này có vài chục viện nhỏ.

(*) điêu lan ngọc thế: miêu tả một kiến trúc công trình giàu sang tráng lệ.

Quản gia vừa dẫn đường vừa nói: “Tiểu thư đi phía này, tiểu thư, không biết đã có ai nói với tiểu thư, dáng dấp của ngài thật giống mẫu phi của Lục Vương gia, vừa rồi ở ngoài cửa tiểu nhân vừa nhìn, cũng hoảng hồn giật mình, còn tưởng rằng Thục phi đã trở lại.”

Hắn vừa nói xong, lập tức cảm thấy lời này không phải người có thân phận như mình có thể nói, lại lập tức thỉnh tội: “Tiểu nhân lắm miệng, xin tiểu thư tha thứ.”

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ nàng đương nhiên sớm biết rồi, khi nàng mới quen Sở Dật Đình, suy nghĩ nhiều nhất trong lòng Sở Dật Đình chính là mẫu phi kia.

Nhưng mà, nói đi nó lại, nàng và người đó thật sự có dáng dấp giống nhau như vậy sao? Không phải chỉ có mắt thôi sao? Tại sao một Lý Băng, một Trương Trấn, khi nhìn thấy nàng đều ngộ nhận thành Thục phi?

Tô Hồng Tụ hết nhìn đông lại nhìn tây, thuận miệng đáp lại quản gia một câu: “Không đâu, sao ta có thể trách ngươi?”

Quản gia đáp lại một tiếng, tuy hắn dẫn Tô Hồng Tụ đi về phía trước, nhưng suốt dọc đường không ngừng quay lại vụng trộm nhìn nàng, thái độ cũng hết sức kỳ quái, vừa giống như vui mừng, vừa giống như hơi bi thương.

Nhớ năm đó, vẻ đẹp của Thục phi cũng nghiêng nước nghiêng thành, điên đảo chúng sinh, quản gia là tiểu thái giám bên cạnh Trương Trấn, theo

https://thuviensach.vn

Trương Trấn ra mắt Thục phi vài lần, lúc ấy đã giật nảy mình với Thục phi, đã nhiều năm như vậy, quản gia vẫn luôn không quên Thục phi.

Không riêng gì quản gia, Lý Băng, Trương Trấn, không ai không bị điên đảo bởi vẻ đẹp của Thục phi, mọi người chỉ cần gặp Thục phi một lần, đời này kiếp này sẽ không thể quên mất nàng.

Hai người một trước một sau đi với một viện cũ kỹ. Quản gia kia hơi không được tự nhiên nói: “Tiểu thư, mấy ngày nay khách trong phủ tương đối nhiều, nên không dư phòng, tiểu thư ở tạm nơi này mấy ngày trước, chờ ít ngày nữa, những khách nhân đi, tiểu nhân lập tức chuyển phòng cho tiểu thư. Tiểu thư, người xem, nơi này, còn là...?”

Khi quản gia nói lời này, giọng nói kia, biểu lộ kia, phảng phất Tô Hồng Tụ bị uất ức cực kỳ.

Thật ra khu viện bỏ hoang này hơi cổ xưa, lại rất lớn, chính giữa còn có hồ cá, hơn nữa nhìn từ vẻ ngoài, cho dù lan can hành lang, đều có một vẻ đặc sắc khác.

Tô Hồng Tụ khẽ mỉm cười, nói: “Không sao, nơi này rất tốt, không cần phải phiền toái như vậy, dọn đến đây đi.”

Quản gia lập tức nói: “Vậy tiểu nhân lập tức phái vài nha hoàn đến đây hầu hạ tiểu thư.”

Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn về phía Sở Dật Đình, thấy hắn đứng chắp tay, mắt nhìn xa xa, lại chuyển hướng sang Tô Hồng Tụ, cung kính nói: “Lục Vương gia, tiểu thư, tiểu nhân xin được cáo lui trước.”

Tô Hồng Tụ khẽ gật đầu, nàng vốn định đợi quản gia vừa đi lại quấn quýt lấy Sở Dật Đình, để cho hắn không ném một mình nàng lại trong này, đâu có ngờ rằng, Sở Dật Đình lại đi theo quản gia, đến khi vài nha hoàn đến đây hành lễ với nàng, nàng mới tỉnh táo lại từ trong mất mát.

https://thuviensach.vn

“Đứng lên đi, trước tiên dọn dẹp phòng và bày biện lại.” Những nha hoàn này mang theo không ít vật dụng, Tô Hồng Tụ dặn dò vài câu, rồi đi lại trong sân.

Nàng vừa đi, vừa thầm nghĩ trong lòng: Sao lúc ấy ta lại nhất thời hồ đồ muốn đi qua đây? Chỗ này rất không thú vị! Ngay cả người quen cũng không có, còn phải cẩn thận lời nói, còn phải đề phòng người khác ám hại ta, đúng là nơi chơi không thú vị.

Mím môi, Tô Hồng Tụ rất uất ức tự thương hại bản thân.

Lúc này, nghe thấy hàng loạt chim chóc kêu to trên đỉnh đầu, trong lòng nàng thoáng cái lại hưng phấn lên. Quay đầu nhìn chung quanh, thấy không có người, nàng dắt váy bên hông, cầm lấy cành cây hai ba cái đã trèo lên ngọn cây.

Ánh mặt trời lốm đốm từ lá cây rơi xuống, Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng vuốt đầu con chim hỉ thước khép hờ mắt, một nỗi ủ rũ xong lên đầu. Nàng duyên dáng ngáp một cái, nằm giữa đống lá cây ngủ.

Khi Sở Dật Đình nhìn thấy nàng thì nàng đang ngủ trên cây. Nét mặt kia điềm tĩnh mà xa xôi, giống như giây phút tiếp theo sẽ biến mất trước mắt hắn. Đột nhiên, lồng ngực của hắn thoáng tê rần. Sở Dật Đình vội nhìn đi chỗ khác, hít sâu một hơi, rồi quay đầu lại.

Trong lòng hắn vô cùng không yên, Lý Băng và Trương Trấn đều rất quen biết Thục phi, bọn họ đều nhận Tô Hồng Tụ thành Thục phi, nhất là những lời Lý Băng nói với hắn, để cho hắn không khỏi không hoài nghi, Tô Hồng Tụ đứng trước mắt hắn rốt cuộc có phải là Tô Hồng Tụ chân chính không? Có phải trước đó nàng nhập vào người Thục phi, sau đó hiện giờ lại nhập vào người Tô Hồng Tụ?

Nếu thật sự là như thế, vậy nàng cả ngày vẫn lộ ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ xán lạn như tờ giấy, nàng vẫn luôn quấn quýt lấy hắn, là đang đùa

https://thuviensach.vn

giỡn phụ tử bọn hắn sao?

Có thể nhìn khuôn mặt Tô Hồng Tụ ngây thơ trong sáng, xinh đẹp động lòng người, hắn lại cảm giác mình không có căn cứ hoài nghi nàng, hơn nữa hết sức ti tiện. Hoặc cho rằng bọn họ thật sự nhận nhầm người? Coi như là yêu, giữa năm mươi năm xuất hiện hai con hồ yêu, cũng không kỳ quái sao?

Trong lúc này chua ngọt đau xót cùng nhau xông lên đầu, Sở Dật Đình chỉ cảm thấy đau đớn như dời sông lấp bể d1end4nl3q21yd0n trong lòng khiến cho hắn gần như không cách nào thừa nhận, những năm gần đây, hắn thấy bao nhiêu người? Khuyên bảo bản thân bao nhiêu lần? Nhưng vì sao lần này cũng vậy cứ gặp Tô Hồng Tụ, vẫn tránh không được để bản thân chìm đắm vào?

Tô Hồng Tụ cả đêm không ngủ, cứ lật qua lật lại trên giường, ở đáy lòng nàng cứ có một cảm giác lạ lùng, kỳ lạ, giống như kể từ đó giữa nàng và Sở Dật Đình có thêm một tầng ngăn cách, rốt cuộc không còn như trước kia vậy.

Nhưng nàng lại rất không cam lòng, dựa vào cái gì, đơn giản chỉ vì đôi mắt, tất cả mọi người coi nàng như Thục phi? Rõ ràng nàng không phải.

Lúc rời giường, trong lòng nàng vốn rất tức giận, quyết định một ngày này đều không để ý đến Sở Dật Đình, nhưng lại sợ hắn thật sự ngay cả một câu chào hỏi cũng không có đã rời đi một mình.

Do dự hồi lâu, Tô Hồng Tụ vẫn thân bất do kỷ đi về phía viện Sở Dật Đình ở.

Đi đến hoa viên trước viện kia, không biết tại sao, nàng lại không có dũng khí bước thêm một bước nữa.

https://thuviensach.vn

Mắt to xoay chuyển một hồi, Tô Hồng Tụ đưa tay đè lại nhịp tim đang tăng nhanh của mình. Lén lút nhìn cửa chính, nhìn chung quanh một chút, thấy không có người khác. Lập tức nhanh như mèo, nhanh chóng đi vào viện kia.

Viện này chuyên chuẩn bị vì khách nên cực lớn, Tô Hồng Tụ đi vào, chính giữa là một khu rừng trúc, loáng thoáng mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng người nói chuyện. Tô Hồng Tụ vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ Sở Dật Đình đã thức dậy?

Nghĩ tới đây, bước chân của nàng thêm nhẹ, nàng im hơi lặng tiếng cất bước đi về phía phát ra giọng nói.

Không lâu sau, nàng đến bãi cỏ trước hồ nước nhỏ, hai bóng người đứng trên đó, nghe giọng nói, hai người kia hẳn đang cãi nhau.

Tô Hồng Tụ hơi tò mò, theo tính cách của Sở Dật Đình, tuyệt đối không cãi vã cùng người, bởi vì hắn thật sự quá lạnh nhạt.

Vậy, rốt cuộc là ai, chạy đến viện Sở Dật Đình ở cãi lộn?

Tô Hồng Tụ trốn sau một tảng đá lớn, nhìn về phía hai bóng người kia.

Chỉ thấy hai người một cao một thấp đứng trên bãi cỏ, cao là người có tướng mạo anh tuấn, nhìn bên mặt, hơi nham hiểm thâm độc, thấp có màu da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, vòng eo mảnh khảnh không đầy một nắm tay, lúc đi đường, giống như nhành liễu đón gió lắc lư.

Lại là Tôn Kha và Oanh Oanh.

Tô Hồng Tụ cực kỳ kinh ngạc, sao Oanh Oanh lại xuất hiện ở đây? Hôm qua nàng và Sở Dật Đình mới đến Trương phủ, hôm nay nàng ta lại xuất hiện trong viện Sở Dật Đình ở.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ hồi tưởng lại ngày trước Sở Dật Đình hung hăng đánh cho Oanh Oanh một chưởng, nàng ta hộc máu, nhưng vó ngựa vẫn không dừng đuổi theo, xem ra Oanh Oanh kia đúng là tẩu hỏa nhập ma với Sở Dật Đình.

“Ngươi buông ta ra, Tôn Kha, ta đã sớm nói với ngươi, ta đã là người của Lục Vương gia, không còn quan hệ với ngươi, nếu ngươi lại quấn quýt lấy ta, đừng trách ta không khách khí với ngươi!”

Giọng nói và vẻ mặt của Oanh Oanh đều nghiêm khắc, vẻ mặt chán ghét và không kiên nhẫn, sắc mặt Tôn Kha cũng rất kém, chỉ có điều hắn có vẻ không hề giống như quấn quýt lấy Oanh Oanh.

“Ngươi không cần phải lớn tiếng gào lên với ta như vậy, ta đã nghe được, hôm nay ta tới tìm ngươi, vốn chẳng phải nối lại tình xưa với ngươi, chỉ muốn ngươi trả lại mảnh ngọc bội trước đó ta đã tặng cho ngươi!”

Mặc dù trên miệng Tôn Kha nói không định nối lại tình xưa với Oanh Oanh, nhưng sắc mặt của hắn lại hết sức tái nhợt, ánh mắt khi nhìn Oanh Oanh càng vô cùng lo lắng và khổ sở.

Vừa nhìn đã biết, hắn vẫn còn dư tình chưa dứt với Oanh Oanh.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hoài Nghi Thân Phận Của Nàng 4

Tô Hồng Tụ ở phía sau tảng đá lắc đầu, trên đời này thật sự có người u mê không tỉnh ngộ như vậy, rõ ràn người ta đã lạnh lùng tàn khốc với hắn như vậy, hắn vẫn không bỏ xuống được, bám lấy không buông cố gắng đuổi theo người ta.

Nếu đổi lại lúc trước, dù chỉ là ba ngày trước, Tô Hồng Tụ nhất định tràn đầy khinh bỉ và xem thường dáng vẻ hiện giờ của Tôn Kha, liếc cũng không muốn liếc hắn nhiều.

Khi đó rễ tình của nàng chưa động, vốn không cách nào lý giải tình cảm con người.

Nhưng bây giờ, lúc này, nhìn lo lắng và vô cùng khổ sở trên mặt Tôn Kha, không biết tại sao, trong lòng Tô Hồng Tụ có biến hóa kỳ diệu.

Tinh thần nàng thẫn thờ, mơ mơ hồ hồ nhìn hai người trước mặt thành Sở Dật Đình và chính nàng.

Đúng vậy, không phải Sở Dật Đình cũng nghe người khác nói nàng chính là Thục phi, nên để một mình nàng ở đây, rời nàng mà đi sao?

Nếu Sở Dật Đình cũng đi như vậy cho xong việc, nếu một ngày kia Sở Dật Đình cũng thích nữ tử khác...

Chỉ suy nghĩ một chút, Tô Hồng Tụ đã cảm thấy ngực đau đớn, không thể hô hấp.

https://thuviensach.vn

Nàng hoàn toàn không ý thức được, trong tiềm thức của nàng, Sở Dật Đình đã thuộc về nàng rồi. Hắn nên luôn ở cùng nàng, cưng chiều nàng che chở nàng, khi nàng không có tiền thì trả tiền cho nàng, khi nàng gặp nguy hiểm thì kịp thời xuất hiện cứu nàng.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ rõ ràng hơi hiểu Tôn Kha, tâm lý chán ghét khinh thường hắn lúc trước cũng thoáng thay đổi.

Tô Hồng Tụ ở phía sau tảng đá như đi vào cõi thần tiên, bên kia, Tôn Kha và Oanh Oanh còn đang không ngừng tranh chấp.

Nghe Tôn Kha nói phải để lại miếng ngọc bội đính ước, sắc mặt Oanh Oanh lạnh xuống, hơi khinh bỉ mà cười nhạo Tôn Kha: “Ta cũng không biết, từ khi nào Tôn thiếu gia trở nên nhỏ mọn như vậy rồi hả? Thứ gì đó đưa ra ngoài cũng muốn lấy lại. Không có, miếng ngọc bội đưa ta đã sớm mất. Cho dù có, ta cũng sẽ không trả lại cho ngươi, nó sớm là đồ đạc của ta rồi!”

Oanh Oanh chính là ngang ngược không hiểu chuyện, dù sao Tôn Kha cũng không biết miếng ngọc bội này rốt cuộc có ném hay không ném. Đã bao năm qua, Tôn Kha đưa vô số quà tặng cho Oanh Oanh, Oanh Oanh chỉ lưu lại miếng ngọc bội này, nó phảng phất như có linh khí, có nhiều lần, Oanh Oanh sinh bệnh nặng, đeo miếng ngọc bội này lên, không tới vài ngày, bệnh tình bắt đầu chuyển biến tốt đẹp rồi.

Cả nhà Oanh Oanh đều coi miếng ngọc bội này trở thành bảo bối, đâu đơn giản mà chịu trả lại cho Tôn Kha?

Oanh Oanh ngang ngược không hiểu chuyện như vậy, Tôn Kha cũng hơi tức giận, hắn túm lấy tay Oanh Oanh, cậy mạnh kéo nàng đến bên cạnh mình: “Ngươi vẫn phải trả, không trả cũng phải trả! Đó là báu vật tổ truyền của Tôn gia ta, cho tới giờ chỉ truyền cho nàng dâu của Tôn gia, hiện giờ

https://thuviensach.vn

nếu ngươi khinh thường làm phu nhân của Tôn Kha ta, vẫn mong ngươi vui vui vẻ vẻ trả ngọc bội lại!”

Hai người ngươi đẩy ta đẩy, ầm ĩ qua lai, rất náo nhiệt, chỉ chốc lát sau, đã có một đống người vây chung quanh xem náo nhiệt.

Chỉ có Sở Dật Đình ở viện này, vẫn chậm chạp không xuất hiện, đại khái là vốn không muốn nhìn thấy Tôn Kha và Oanh Oanh.

Tô Hồng Tụ đang xem được hăng say, đột nhiên Tôn Kha liếc nhìn về phía nàng, Tô Hồng Tụ nhìn thái độ của hắn, biết ngay hắn đã thấy mình rồi. Lập tức co thân thể lại, tròng mắt xoay chuyển, muốn tìm chỗ người ta không thấy để ẩn núp đi.

Nhưng mà mới vừa nghiêng người, lại thấy bóng dáng quen thuộc ở đối diện rừng trúc.

Không khỏi vui vẻ trong lòng, nhanh chóng lướt tới bên kia, động tĩnh lần này cũng lớn, không riêng gì Tôn Kha chú ý đến nàng, ngay cả Oanh Oanh cũng nhìn thấy nàng.

Đi chưa được mấy bước, Tô Hồng Tụ đã nhìn thấy Sở Dật Đình ngồi tĩnh tọa bên gốc cây to, không khỏi cực kỳ vui mừng, bước nhanh hơn, chạy đến bên cạnh hắn, đầu tiên là vòng quanh hắn vài vòng, đợi cho hắn phát hiện ra mình, chậm rãi mở mắt ra, rồi vui vẻ ra mặt mà mở miệng: “Thì ra ngươi chưa đi? Buổi sáng ta không tìm được ngươi, còn tưởng rằng ngươi bỏ lại một mình ta không quan tâm. Cái kia, ta không biết một ai trong này, cái gì cũng không hiểu, ngươi không thể bỏ lại một mình ta!”

Sở Dật Đình mở mắt ra, không mảy may cảm xúc quan sát nàng. Thần thái trong ánh mắt kia thật kỳ quái, Tô Hồng Tụ nhìn không rõ chút nào.

Nàng cười hì hì chạy đến trước mặt hắn, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, sương sớm, có vài giọt nhỏ trên gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng

https://thuviensach.vn

của nàng, hai mắt thần bí sáng rỡ lưu chuyển mê người.

Sở Dật Đình lẳng lặng nhìn, không nói lời nào.

Tô Hồng Tụ thấy hắn không tránh ra như lúc trước, lại đến gần vài bước.

Lặng lẽ nhìn hắn từ dưới lông mi, thấy hắn vẫn chẳng mảy may nhúc nhích nhìn mình, Tô Hồng Tụ cười hì hì, đưa tay kéo cánh tay hắn.

Khoảnh khắc khi kéo tay hắn, lòng Tô Hồng Tụ ngọt như mật.

Nàng tựa vào Sở Dật Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Dật Đình ca ca, không bằng ngươi cũng để ta ở cùng nơi này được không? Ta thấy phòng này lớn hơn Vương phủ của ngươi nhiều, Trương Trấn gì đó lại khách khí với ngươi như vậy, hắn sẽ không chú ý nhiều người.”

Giọng của nàng mềm mại uyển chuyển, giống như dòng suối chảy giữa khe núi.

Sở Dật Đình nhìn nàng, hơi khó khăn dời tầm mắt, nhẹ nhàng nói: “Ta rất bận rộn, không có thời gian rảnh cùng ngươi ở chỗ này.”

Tô Hồng Tụ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mặc dù trên mặt nàng vẫn dịch dung, nhưng khuôn mặt nhỏ không kinh người dưới ánh mặt trời chiếu rọi vẫn hiện ra vẻ đẹp kinh người.

“Vậy ta lặng lẽ theo ngươi. Dù sao ngươi đã sớm biết, ta cũng không phải người, ngươi không đuổi ta đi được.”

Lúc nàng nói chuyện, có thể cảm thấy rõ ràng ánh mắt Sở Dật Đình giãy giụa và khổ sở. Tuy bởi vì Tô Hồng Tụ thấy Sở Dật Đình lộ ra ánh mắt như

https://thuviensach.vn

vậy với nàng, trong lòng rất không thoải mái, nhưng so với ngày sau không thấy được Sở Dật Đình, chút không thoải mái này không tính là gì.

Tô Hồng Tụ kéo tay Sở Dật Đình, vùi đầu trước ngực hắn cọ tới cọ lui, thật ra thì nàng không có ý gì khác, chỉ có điều d1end4nl3q21yd0n lúc nàng làm hồ ly vẫn có thói quen như vậy, thích dùng phương thức cọ cọ thân thể đối phương biểu đạt sự thân mật.

Nhưng dáng vẻ này nhìn dưới mắt Oanh Oanh và Tôn Kha, đã có thể không chỉ là biểu đạt thân mật rồi, quả thực là tuyên dâm giữa ban ngày, không e ngại gì.

Gương mặt Oanh Oanh lập tức thiêu đốt đến đỏ bừng, trong hai mắt xinh đẹp giống như bốc cháy lên hai ngọn lửa hừng hực kiều diễm: “Tô Hồng Tụ, ngươi buông chàng ra! Ban ngày ban mặt, lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì!? Tô Hồng Tụ, rốt cuộc còn biết xấu hổ không?”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Dật Đình phát lạnh, đang định phát tác, Tô Hồng Tụ lại nhẹ nhàng kéo tay hắn, ngăn cản hắn.

“Đúng vậy, ta rất thích hắn, ta thích lôi lôi kéo kéo hắn, vậy thì thế nào? Nếu ngươi cũng thích hắn, ngươi cũng lại đây lôi lôi kéo kéo hắn? Chỉ có điều, hì hì, không biết Dật Đình ca ca có đồng ý cho người lôi kéo tay hắn không?”

Tô Hồng Tụ vừa nói, vừa cố ý đặt bàn tay to màu lúa mạch của Sở Dật Đình vào trong lòng bàn tay nhẫn nhụi trắng nõn của mình, hai bàn tay nhỏ bé một trên một dưới bao lấy tay Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình chỉ khẽ liếc nàng một cái, cũng không nói gì, không rút tay lại, Tô Hồng Tụ lại kéo tay kia của Sở Dật Đình, giả bộ muốn đặt vào trong tay Oanh Oanh.

https://thuviensach.vn

Lần này, sắc mặt Sở Dật Đình khẩn trương rồi, mặt hắn run lên, nhăn mày lại, quát khẽ Tô Hồng Tụ một tiếng: “Đừng hồ đồ!”

Nói xong dùng sức rút tay lại.

Oanh Oanh thấy Sở Dật Đình thân mật như vậy với Tô Hồng Tụ, lại lạnh lùng với mình, không khỏi giận dữ công tâm, đôi mắt đẹp chớp chớp, trào nước mắt.

“Dật Đình ca ca, chàng, chàng đừng như vây, ta van cầu chàng, ta, ta thật tâm với chàng...”

Oanh Oanh vừa khóc, vừa đáng thương nhìn Sở Dật Đình, dáng vẻ buồn bã bi thương, khổ sở này, không biết, thật sự cho rằng nàng bị uất ức to lớn.

Tô Hồng Tụ không nháy mắt nhìn Oanh Oanh, thình lình hỏi nàng ta một vấn đề: “Oanh Oanh tỷ tỷ, không biết tỷ có biết một người như này không? Hắn tên Lưu Quân, hình như là một Tổng binh dưới trướng cha tỷ.”

Tô Hồng Tụ nhắc tới Lưu Quân thì vẻ mặt khờ dại, nụ cười trên mặt càng xán lạn, giống như thật sự nói với Oanh Oanh về một người quen.

Sở Dật Đình liếc nhìn nàng, thoáng nhíu mày, không nói gì.

Nghe Tô Hồng Tụ nhắc tới Lưu Quân, Oanh Oanh đột nhiên trở nên hoảng hốt, khuôn mặt nàng vốn đỏ bừng, Tô Hồng Tụ vừa nói ra hai chữ Lôi Quân, mặt của nàng thoáng trở nên trắng bệch, thân thể cũng hơi run rẩy, ngay cả Tôn Kha đứng bên cạnh cũng chú ý thấy nàng không đúng.

“Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì vậy? Lưu Quân gì? Ta không có liên quan gì đến hắn, ngươi không cần nói mò!”

Tô Hồng Tụ chỉ hỏi Oanh Oanh có biết Lưu Quân không, nhưng không ngờ Oanh Oanh thoáng cái hoảng hồn, lắp bắp, lập tức bắt đầu phủi sạch

https://thuviensach.vn

quan hệ giữa mình và Lưu Quân.

“Hả, thật sao? Nhưng mà mấy ngày trước ta còn gặp Lưu Quân trên đường, ta nhìn thấy hắn mang theo một đứa bé mua kẹo đường, Oanh Oanh cô nương, đứa bé kia thật giống cô nương, ngay cả mi tâm của hắn, cũng giống cô nương như đúc, còn có thêm một nốt ruồi son nữa...”

Tô Hồng Tụ chuyển mắt, buồn cười nhìn Oanh Oanh, nàng còn chưa nói hết, Oanh Oanh đã thét lên cắt lời nàng: “Ngươi nói năng bậy bạ gì vậy? Cái gì mà giống ta với không giống ta? Không được ngậm máu phun người!”

Cho dù chết Oanh Oanh cũng không thừa nhận, nhưng mọi người nhìn sắc mặt của nàng, lại nhìn dáng vẻ cực kỳ tức giận này, còn gì mà không hiểu?

Mặt của Tôn Kha lập tức trở nên trắng bệch.

“Ah, Oanh Oanh cô nương, cô nương thật kỳ quái, ta chỉ nói, ta ở trên đường thấy một đứa bé, hắn rất giống Oanh Oanh cô nương, không biết có phải là thân thích của Oanh Oanh cô nương không, Oanh Oanh cô nương kích động như thế làm gì?”

Tô Hồng Tụ yêu kiều nhìn Oanh Oanh, cười đến cảnh xuân rực rỡ.

Oanh Oanh đột nhiên hiểu ra, nàng bị Tô Hồng Tụ đào hố.

Tô Hồng Tụ vốn không thể gặp Lưu Quân trên đường cái, bởi vì, để giữ danh dự cho nàng, Lưu Quân và đứa bé kia đã sớm bị cha nàng đưa đến ngoại thành.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lần Đầu Tiên Hôn Môi (1)

Cảm giác được mình luống cuống, Oanh Oanh không khỏi thẹn quá hóa giận, xông lên phía trước đòi bắt đánh Tô Hồng Tụ: “Ngươi câm miệng! Câm miệng! Ngươi còn dám nói bậy, ta vả nát miệng ngươi!”

Hai mắt Oanh Oanh đỏ bừng, giống như đầu thú cuồng vọng, xông lên định kéo đánh Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lại tránh ra sau, nhẹ nhàng khéo léo tránh sau lưng Sở Dật Đình.

“Oanh Oanh cô nương, cô nương thật sự cho rằng cô nương làm chuyện xấu kia, người khác không biết sao? Cô nương có nghĩ tới không, tại sao Lục Vương gia tuy rất lạnh lùng với những nữ nhân khác, nhưng các nàng chào hỏi hắn, tốt xấu gì hắn cũng gật đầu, nhưng mỗi lần thấy cô nương, hắn luôn hờ hững, lạnh như băng? Cô nương vừa nói ta cái gì? Ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì? A, như vậy Oanh Oanh cô nương, ta cũng muốn hỏi cô nương một câu, ta lôi kéo tay Lục Vương gia cho dù còn ra thể thống gì, cô nương chưa thành thân mà có con, đứa nhỏ cũng đã ba bốn tuổi rồi, vẫn còn không biết xấu hổ mà giấu Lục Vương gia, thông báo khắp nơi mình là người của Vương gia, cô nương như vậy, có tính là vô sỉ thấp hèn, phụ nữ dâm đãng không?”

Tô Hồng Tụ miệng lưỡi bén nhọn một phen, chọc tức Oanh Oanh đến sắc mặt ửng đỏ, hai con mắt lộ ra vẻ hung dữ, gần như muốn nổ ra từ trong hốc mắt, không hề có yếu ớt và nũng nịu như trước.

Mặc dù trời sinh tính tình Oanh Oanh lỗ mãng, sau lưng Tôn Kha từng có mấy nam nhân, nhưng là một kẻ chết vì sĩ diện, luôn biểu hiện ra tâng

https://thuviensach.vn

bốc mình giống như một liệt phụ trong trắng, Tôn Kha muốn nắm tay nàng một chút, nàng đều chưa bao giờ chịu.

Hiện giờ, nàng vẫn luôn hết sức che giấu, tự cho rằng không chê vào đâu được, chuyện xấu giọt nước không lọt đang bị Tô Hồng Tụ vạch trần trước mặt người lòng Sở Dật Đình của nàng rồi, Oanh Oanh sao có thể không tức giận, sao có thể không hận?

Lập tức bất chấp tất cả mãnh liệt đánh về phía Tô Hồng Tụ: "Ngươi câm miệng, ngươi nói bậy! Tô Hồng Tụ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn dám nhiều lời một câu, ta sẽ để cho cha ta tìm người khâu miệng của ngươi lại!"

Oanh Oanh vừa gào vừa bổ nhào về phía trước như vậy, có thể nói làm trò hề, lộ ra nguyên hình, không chỉ tương đương với gián tiếp thừa nhận lời Tô Hồng Tụ nói là sự thật, còn lộ ra bản tính nàng vẫn cố hết sức che giấu.

Tôn Kha giống như bị đả kích thật sâu, không thể tin được nữ nhân hắn yêu nhiều năm qua lại là một phụ nữ dâm đãng bụng dạ ác độc như vậy, mặt trắng bệch, thân thể khẽ lay động.

Sở Dật Đình cũng đã sớm nghe thấy chuyện của Oanh Oanh, Oanh Oanh tự cho rằng mình che giấu vô cùng tốt, nhưng mà do thám Hoàng gia đã sớm tra ra toàn bộ nội tình của nàng.

Mặc dù Lương đế chú ý đến mặt mũi của cha nàng, cũng tỏ ý sắp xếp cho nàng thành chính phi dự bị của Sở Dật Đình, nhưng trên thực tế, đã sớm phái tâm phúc báo cho Sở Dật Đình, ngàn vạn lần không được chọn nàng làm phi.

Bởi vậy so sánh với Tôn Kha bàng hoàng luống cuống, Sở Dật Đình chỉ thoáng liếc nhìn Oanh Oanh, một chút kinh ngạc cũng không có.

https://thuviensach.vn

Đã bao năm qua Oanh Oanh lừa Tôn Kha vây quanh nàng, cúi đầu nghe theo nàng, nói gì nghe nấy, đối với nam nhân, nàng chỉ cần nhìn mặt bọn họ, lập tức có thể đoán được trong lòng họ đang nghĩ gì.

Sở Dật Đình nhìn nàng như vậy, Oanh Oanh lập tức hiểu ra, khó trách mặc dù Sở Dật Đình lạnh nhạt với nhóm người Lý cô nương, nhưng dù sao vẫn là khách khí, còn vừa nhìn thấy nàng, mặt của hắn lập tức trở nên lạnh lùng.

Thì ra hắn đã sớm biết, chẳng qua bận tâm đến thể diện của phụ thân nàng, cho tới bây giờ vẫn không nói mà thôi.

Nghĩ thông suốt tất cả, trong lòng Oanh Oanh không khỏi cực kỳ thảm thiết, nếu như lúc trước nói nàng đau đớn và bi thương là giả bộ, thì lần này, nàng chân chân chính chính đau khổ rồi.

Dù sao, nàng cũng thật tâm thích Sở Dật Đình.

Sắc mặt Oanh Oanh trắng bệch, hoảng hốt, kéo vạt áo Sở Dật Đình đau khổ cầu khẩn: “Dật Đình ca ca, chàng không nên tin lời nàng ta nói, cái này... Đứa bé kia không liên quan gì đến ta...”

Cho đến lúc này, Oanh Oanh vẫn không quên nói xạo, vẫn cố gắng để cho Sở Dật Đình tin tưởng nàng, nàng chưa từng có đứa nhỏ với người khác.

Tô Hồng Tụ không khỏi cực kỳ kính nể nàng ta, một người sao da mặt có thể dày đến mức độ này? Nếu không phải trên mặt Oanh Oanh đầy nước mắt nước mũi, Tô Hồng Tụ thật sự muốn đi chọc thử mặt nàng ta, nhìn xem có phải da mặt của nàng ta còn dày hơn tường thành không.

“Oanh Oanh cô nương, ta biết Lưu Quân, đứa bé kia của ngươi ta cũng từng gặp, dáng dấp của hắn thật sự rất giống ngươi. Nếu ngươi đã thân là

https://thuviensach.vn

người làm mẹ, hành vi xử sự không nên tùy hứng như vậy, vẫn nên nhận cha con bọn họ về, sớm ngày thành hôn mới tốt.”

Sở Dật Đình thản nhiên nói, hắn nói sự kiện xấu mặt này, vẻ mặt giống như người đang bàn chuyện thời tiết, hờ hững và lạnh lùng.

Cho dù Oanh Oanh bị Sở Dật Đình mê hoặc đến thần hồn điên đảo như thế nào, thần trí không tỉnh ra làm sao, cũng biết, mình và Sở Dật Đình không có khả năng rồi.

Không khỏi khốc thiên thưởng địa *, gào khóc rống lên: “Dật Đình ca ca, không, đừng, chàng đừng vứt bỏ ta! Sở Dật Đình, ngươi đừng đắc ý vội, không có phụ thân ta giúp đỡ, ngươi tưởng rằng ngươi có thể đứng vững gót chân trên triều đình sao!”

(*) khốc thiên thưởng địa: thành ngữ, chỉ trong miệng kêu trời, đầu đập đất mà lớn tiếng kêu khóc. Hình dung đau lòng cực độ (Theo baidu)

Oanh Oanh vừa tức vừa hận, khóc nhóc, lời nguyền rủa nhục mạ gì đó đều nói ra hết.

“Ha ha ha! Sở Dật Đình, ngươi đừng đắc ý quá sớm, người vô tình vô nghĩa, tâm địa sắt đá như ngươi, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng,t a nguyền rủa ngươi, cả đời đều không chiếm được trái tim người trong lòng ngươi, ha ha ha, ha ha ha!”

Giọng nói càng lúc càng thê lương, càng lúc càng gào khóc thảm thiết, giống như Sở Dật Đình có lỗi với nàng ta vậy.Cuối cùng, người làm trong Trương phủ vội vàng chạy đến, một trái một phải kéo Oanh Oanh đi ra ngoài.

Cũng không ai mời Tôn Kha đang đứng ngơ ngác, sắc mặt tái nhợt, nhìn có vẻ bị đả kích đến lung lay sắp gục ngã ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thì ra mặc dù Tôn Kha và Oanh Oanh đồng thời xuất hiện ở Trương phủ, nhưng chỉ có một mình Oanh Oanh không mời mà đến, còn Tôn Kha được Trương Trấn mời đến bàn chuyện làm ăn với hắn.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn Tôn Kha, vừa nãy, khi Oanh Oanh bị người Trương phủ "Mời" đi ra ngoài, nàng đã sử dụng pháp thuật nhanh chóng lấy miếng ngọc bội vốn thuộc về Tôn Kha xuống.

Nàng vốn định dùng miếng ngọc bội này để chọc tức Tôn Kha, tiện thể, ai bảo miếng ngọc bội này là bảo bối của Oanh Oanh, nàng muốn để cho bảo bối của nữ nhân này không cánh mà bay.

Nhưng bây giờ, nhìn dáng vẻ của Tôn Kha, trong lòng Tô Hồng Tụ cũng cảm thấy hơi tẻ nhạt.

Mặc dù tính tình Tôn Kha này hơi ác độc một chút, hơi không hiểu tình người, nhưng dù sao cũng bị Oanh Oanh làm hại, thôi, để cho một mình Oanh Oanh xui xẻo đi.

Nên lập tức đi tới bên cạnh Tôn Kha, đặt miếng ngọc bội vào trong tay hắn: "Này, cầm đi, bảo bối của ngươi. Nhớ lần sau mở to mắt một chút, không nên chọn một nữ nhân giống như nàng ta."

Không ngờ Tôn Kha không nhận, chỉ trắng bệch cả khuôn mặt, thái độ hơi dữ tợn, nhìn có vẻ hơi méo mó quát Tô Hồng Tụ: "Ta không cần ngươi tới giả mù sa mưa! Tô Hồng Tụ, nhìn ta bị bêu xấu, nhìn ta bị người đùa giỡn, trong lòng ngươi thật cao hứng đúng không? Ngươi cút cho ta!"

Điều này khiến Tô Hồng Tụ kinh ngạc, lửa giận hừng hực dấy lên trong lòng.

Đây là lời nói gì?

https://thuviensach.vn

Vừa rồi sở dĩ nàng nói chuyện của Oanh Oanh ra, hoàn toàn vì để cho nàng ta biết khó mà lui, không cần từ sáng đến tối cứ quấn quýt lấy Sở Dật Đình.

Nàng thề, vừa rồi ngay cả trong phút chốc cũng không ngờ tới Tôn Kha.

Tôn Kha kia, đúng là đầu óc có bệnh, Oanh Oanh lừa hắn, hắn không đi trách Oanh Oanh, ngược lại đi trách nàng.

Nói ra, nếu không phải Oanh Oanh di tình biệt luyến * đi yêu Sở Dật Đình, nếu không phải vừa đúng lúc nàng đọc được lòng Oanh Oanh, Tôn Kha kia hoàn toàn không biết sẽ bị Oanh Oanh lừa gạt đến năm nào tháng nào, nón xanh trên đầu nhiều đến mức có thể chất thành núi nhỏ.

(*) di tình biệt luyến: lúc trước yêu một người nhưng sau yêu người khác = thay người yêu như thay áo = thay lòng đổi dạ

“Ta có gì mà cao hứng? Tôn Kha, ngươi cũng không khỏi quá coi trọng bản thân, nếu không phải vừa đúng lúc hôm nay ta gặp ngươi ở đây, ta cũng sắp quên tên ngươi là gì rồi.”

Tô Hồng Tụ chán ghét liếc nhìn Tôn Kha, nắm tay Sở Dật Đình, xoay người rời đi: “Dật Đình ca ca, chúng ta đi, không cần để ý tới hai kẻ điên này.”

Dứt lời ngẩng đầu lên, cười dịu dàng với Sở Dật Đình, nụ cười này, giống như hoa phù dung mới nở, mây tan trăng tỏ, chiếu lên bốn phía, hoa muôn hồng nghìn tía giống như đều mất đi màu sắc.

Sở Dật Đình nhìn Tô Hồng Tụ, hơi sững sờ, trên mặt như ngọc lại lần nữa chậm rãi hiện lên vẻ đỏ ửng khả nghi.

Hắn thử tránh hai lần, Tô Hồng Tụ lại một mực ôm hắn, đôi mắt tinh ranh quỷ quái mở thật to nhìn hắn, giọt nước bên trong lăn lăn, giống như

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình đẩy tay nàng ra, nàng lập tức sẽ bật khóc.

Tôn Kha ở ngay bên cạnh nứt đỏ cặp mắt, khuôn mặt vặn vẹo nhìn Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình nắm tay, bản thân Tô Hồng Tụ không nhận ra, Tôn Kha đã chú ý từ sớm, từ khi Sở Dật Đình xuất hiện, đôi mắt to quyến rũ câu người của Tô Hồng Tụ không hề rời khỏi Sở Dật Đình.

Giờ phút này tâm trạng của Tôn Kha rất phức tạp, cùng lúc, Oanh Oanh là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên cùng hắn, thực chất lại là dâm phụ, hắn lại bị nàng lừa lâu như vậy, điều này khiến cho hắn khó có thể chấp nhận được, về phương diện khác, kể từ khi Tô Hồng Tụ xuất hiện, đôi mắt của Tôn Kha không hề rời khỏi nàng.

Tôn Kha vẫn đang ngó chừng Tô Hồng Tụ, giống như Tô Hồng Tụ một mực nhìn Sở Dật Đình.

Thật ra trong lòng Tôn Kha cực kỳ rõ ràng, Tô Hồng Tụ đâm chọc chuyện của Oanh Oanh, vốn dĩ chẳng phải vì kích thích hắn, mà vì để cho Oanh Oanh cảm thấy thẹn, để cho nàng biết khó mà lui, từ nay về sao không còn thể diện đến quấn quýt lấy Sở Dật Đình nữa.

Vừa rồi, khoảnh khắc khi Sở Dật Đình tỏ vẻ chán ghét Oanh Oanh, mặt Tô Hồng Tụ thật sự cười tươi như hoa, hắn đứng xa nàng như vậy, vẫn bị vui vẻ và vui sướng nồng đậm trên người nàng lây đến.

Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Tôn Kha tức giận.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lần Đầu Tiên Hôn Môi (2)

Hắn không muốn nhìn thấy Tô Hồng Tụ thân mật với người khác, không biết vì sao, nhìn thấy Tô Hồng Tụ cười tươi rạng rỡ với Sở Dật Đình, nhìn thấy Tô Hồng Tụ vì Sở Dật Đình mà hao tâm tổn trí, nhất là khi, toàn bộ chú ý của Tô Hồng Tụ đều đặt trên người một mình Sở Dật Đình, liếc cũng không liếc nhìn hắn, ngực Tôn Kha lập tức giống như bị vật gì đó xé rách, kéo căng ra, đau đến lòng dạ tan nát.

Trong cuộc đời hắn chưa bao giờ có cảm giác đau đớn khổ sở như vậy, mà ngay cả vừa rồi khi Tô Hồng Tụ vạchtrần Oanh Oanh trước mặt hắn, hắn chỉ cảm giác khiếp sợ và khó chịu, mà sẽ không giống như bây giờ, trên dưới toàn thân mỗi một ngóc ngách đều giống như bị bánh xe hung hăng nghiền qua, đau đến giống như trong ngoài hắn đều bị chia năm xẻ bảy.

Tô Hồng Tụ không nhìn Tôn Kha nữa, Sở Dật Đình lại thấy rõ ràng, trên người Tôn Kha giống như bùng lên một ngọn lửa hừng hực, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Tình cảm kịch liệt như vậy, thay vì nói là chán ghét hoặc căm hận, chi bằng nói...

Sở Dật Đình nhìn theo ánh mắt vô cùng nóng ruột và điên cuồng vẫn chăm chú nhìn vào bàn tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ ở trên cánh mình của Tôn Kha, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại không nói thành lời là vui hay buồn.

https://thuviensach.vn

Có lẽ theo người khác, hắn và Tô Hồng Tụ thân mật khăng khít, đến nỗi tuy hai mà là một, nhưng mà chỉ có chính hắn mới biết, Tô Hồng Tụ là hồ ly không phải người, nàng làm rất nhiều việc, nói rất nhiều lời đều không phải như trong suy nghĩ của người ta.

Cũng giống như bây giờ nàng níu tay hắn, cũng chỉ muốn thể hiện thân mật với hắn, vốn không phải như người khác nghĩ, nàng có ý nghĩ kín đáo với hắn.

Những yêu tinh này, rất có thể vốn chỉ chọc ghẹo hắn, chọc ghẹo cha con hắn, thậm chí chọc ghẹo mọi người làm vui!

Khi Sở Dật Đình lý trí phân tích điều này thì sâu trong nội tâm hắn lại thoáng sinh ra lửa giận vô cùng với Tô Hồng Tụ, thậm chí còn có ý hận!

Sở Dật Đình vung tay một cái, rút cánh tay bị Tô Hồng Tụ ôm thật chặt ra, quay đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Đừng làm rộn.” Dứt lời lập tức xoay người bước đi.

Tô Hồng Tụ tức giận mà nhìn theo phương hướng hắn biến mất, cái gì chứ, rõ ràng vừa rồi hắn còn đỏ mặt, hắn nhìn có vẻ rõ ràng thích nàng quấn quýt lấy hắn, giả bộ lạnh lùng gì chứ!

Không khỏi hung hăng dậm chân, vừa định chạy đi, nhưng xa xa lại nhìn thấy Trương Trấn mang theo mấy nam nhân trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi đi về phía nàng.

“Chờ một chút, Tô cô nương. Cô nương đừng đi vội, có thể bớt chút thời gian tâm sự cũng những lão già như chúng ta hay không?”

Trương Trấn cười híp mắt nói với Tô Hồng Tụ, lão cười rộ lên thật sự có dáng vẻ cực kỳ giống Phật Di Lặc, chỉ có điều lão có thêm vẻ âm hiểm so với Phật Di Lặc.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn ra sau lưng Trương Trấn, nàng không nhận ra mấy lão già đi theo phía sau, chỉ có điều bọn họ dường như đều rất quen với nàng, vừa nhìn thấy nàng, nhất là khi nhìn thấy cặp mắt kia của nàng, trên mặt lập tức cùng hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Thục phi?”

Có một nam nhân tướng mạo tuấn tú, nhìn có vẻ giống Sở Dật Đình ba phần, nhưng hơn hắn chừng mười mấy tuổi kinh ngạc kêu lên đầu tiên.

Còn lại mọi người đều châu đầu ghé tai, rầm rầm rì rì bàn luận đơn giản chính là Thục phi đã trở lại? Đã nhiều năm như vậy rồi, tại sao nhìn có vẻ nàng không hề già đi chút nào, vẫn còn trẻ như vậy?

Nhưng mà, chờ sau khi kinh ngạc nhiệt tình ban đầu trôi qua, mọi người lại nhìn kỹ lại khuôn mặt Tô Hồng Tụ một chút, lại cảm thấy ngoại trừ đôi mắt, gương mặt này đâu giống Thục phi. Không khỏi hơi nghi ngờ không xác định, đồng loạt đưa mắt về phía Trương Trấn, chờ lão đưa ra lời giải thích.

Thật ra trong lòng Trương Trấn cũng không chắc chắn, bằng không hôm nay lão sẽ không mang theo nhiều người như vậy tới đây.

Lão mang theo vài người đã từng quen biết lão tới đây, đơn giản là muốn để cho bọn họ giúp đỡ nhìn xem, Tô Hồng Tụ rốt cuộc có phải chính là Thục phi không.

“Mọi người cảm thấy thế nào?”

Trương Trấn hạ thấp giọng nói, chân chính nặng nề, ánh mắt lão nhìn Tô Hồng Tụ nghiêm túc lạ thường, mặc dù quan hệ giữa lão và Sở Dật Đình rất tốt, nhưng nếu như Tô Hồng Tụ chân chính là Thục phi, chuyện này lão nhất định phải báo lên triều đình.

https://thuviensach.vn

Dù sao đã bao năm đi qua, Lương đế bởi vì điên rồ tìm kiếm Thục phi, tinh thần càng ngày càng kém, đã sắp điên rồi.

“Khó nói lắm, thoạt nhìn có điểm giống, nhất là cặp mắt kia, khí chất kia, nhưng cảm giác lại hơi không đúng lắm.”

“Ta lại cảm thấy không phải, Thục phi không có khả năng còn trẻ như vậy.”

“Ta cũng cảm thấy không giống, nói không ra là chỗ nào, tóm lại phong cách trên mặt hơi không giống.”

“Ta lại cảm thấy nàng thật sự giống Thục phi như đúc, các ngươi có nhìn cặp mắt kia của nàng không? Ta vừa die nda nle equ ydo nn nhìn thấy, trong tim đập thình thịch rất lợi hại, đôi mắt như vậy, ta chưa từng thấy trên thân bất kỳ nữ nhân nào, chỉ có Thục phi mới có.”

Một đám lão đầu bu đầu tụ tập một chỗ, thầm thì lải nhải một hồi, mặc dù bọn họ đều cố hết sức hạ thấp giọng, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn nghe ra được bọn hắn đang bàn luận về nàng.Cũng được, cứ để cho bọn họ nhìn cẩn thận, đỡ phải đi tới đâu cũng có người nói nàng là Thục phi, ngay cả Sở Dật Đình cũng bắt đầu hoài nghi nàng.

Tô Hồng Tụ không tránh không né, thoải mái đón nhận ánh mắt hoài nghi tìm tòi nghiên cứu của mọi người.

Khoảnh khắc khi ánh mắt giao thoa, gần như tất cả nam nhân đều đỏ mặt tim đập, không kiềm chế được mà ôm chặt ngực.

Nữ tử này, không nói đến tướng mạo rốt cuộc như thế nào, chỉ có điều cặp mắt kia, thật sự nhẹ nhàng như thu thủy, mê hoặc chúng sinh, thật sự giống Thục phi năm đó như đúc.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người thật sự không thương lượng ra nguyên do vì sao. Cuối cùng, vẫn là Trương Trấn hạ quyết tâm đưa ra chủ ý: "Như vậy, chúng ta tìm cơ hội để Hoàng thượng gặp nàng một chút, chúng ta nhận không ra, không có khả năng Hoàng thượng cũng nhận không ra, các vị cảm thấy như thế nào?"

Lời Trương Trấn vừa nói ra, lập tức có người quắc mắt nhìn lão chằm chằm, trừng hai mắt lên với lão: "Ngươi điên rồi? Ngươi đã quên năm đó Thục phi vì cái gì mà đi? Nàng ta chạy đi cùng nam nhân khác! Ngươi muốn Hoàng thượng đến nhìn nàng, chẳng phải muốn chọc cho Hoàng thượng nổi giận?"

Cũng có người do do dự dự, phụ họa lời Trương Trấn: "Hạ quan cảm thấy biện pháp của Trương đại nhân rất tốt, dù sao mấy năm này Hoàng thượng càng ngày càng bạo ngược, các người đều không nhớ sao? Mấy ngày hôm trước Hoàng thượng còn hạ chỉ chém Tôn đại nhân, có lẽ Thục phi nương nương có thể khuyên Hoàng thượng."

Vị đại nhân này vừa nói vậy, chúng vị đại nhân đều ưu tư trong lòng, vẻ mặt sợ hãi.

Tôn đại nhân trong miệng lão là thân cận của Lương đế, xưa nay là người thân Lương đế nhất, nhưng tính tình càng ngày càng nóng nảy gắt gỏng của Lương đế, dường như Lương đế đã lục thân bất nhận * rồi.

(*) Lục thân bất nhận: Lục thân bao gồm cha, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận.

Ngay cả Tôn đại nhân cũng có kết quả như vậy, bọn họ những người này không được coi là thân cận với Hoàng thượng, tương lai nhất thời sơ suất, đắc tội Thánh thượng, hậu quả có thể nghĩ.

Một đám người nghị luận một phen, cuối cùng vẫn nhất trí với đề nghị của Trương Trấn, lấy lý do sinh thần của Trương Trấn, mời Lương đế đến

https://thuviensach.vn

Trương phủ.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh bọn họ nghe thấy hết lời họ nói, trong lòng nàng không khỏi sinh ra hiếu kỳ nồng đậm với Lương đế và Thục phi, rốt cuộc Lương đế là người như thế nào? Hắn có thể có dáng dấp giống như Sở Dật Đình không?

Gặp thì gặp, dù sao nàng cũng không phải Thục phi, vừa vặn, chờ Lương đế thấy nàng, nàng có thể coi như chứng minh die~nda4nle^qu21ydo^n cho Sở Dật Đình, nàng không có quan hệ gì với Thục phi rồi.

Sở Dật Đình cũng sẽ không âm dương quái khí * với nàng nữa.

(*) âm dương quái khí: Nhân vật, lời nói và việc làm bất thường, khác với bình thường.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi mơ hồ có vài phần thấp thỏm chờ mong gặp được Lương đế.

Đám người Trương Trấn nào biết Tô Hồng Tụ đã sớm nghe được rành mạch tâm sự của bọn hắn, còn đang rầm rầm rì rì, lén la lén lút, Tô Hồng Tụ đợi một lúc, phát hiện bọn họ chỉ tụ tập một chỗ nói chuyện, vốn không để ý đến nàng, nàng cảm thấy mất mặt, nên tự mình một người trở về phòng rồi.

Nhưng không ngờ đi tới đi lui, chân lại không nghe chỉ huy của nàng, rõ ràng trong đầu nàng muốn về phòng, nhưng chân lại mang nàng đi về phía sân nhỏ của Sở Dật Đình.

Không khỏi đỏ mặt lên, thầm mắng mình không có tiền đồ.

Sở Dật Đình cũng không đi xa, đứng trước một cây đại thụ trong sân.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình trải qua trắc trở từ nhỏ, chuyện như thế nào cũng từng trải qua, lên lên xuống xuống, gần như vô số lần đến bước đường cùng, hắn đều biến nguy thành an, bình an vượt qua.

Nhưng lần này, hắn cảm nhận thật sâu một cảm giác vô lực, lòng bấp bênh lên xuống, vốn không có thể tự kiềm chế.

Hiện giờ hắn đang đánh từng quyền về phía cây lớn. Quyền đầu tiên chém ra, chính là chém bay một cành lá. Nhưng không giống lúc trước chính là, mặt của hắn vặn vẹo, đỏ lên, mồ hôi chảy xuống từng giọt từng giọt.

Cuối cùng, sau khi hoàn toàn đánh đổ một gốc cây to mười người ôm kín, suýt chút nữa đè sập một tòa nhà, hắn mới rối tung rối mù ngồi trong sân, ngơ ngơ ngác ngác nhìn một đống bừa bộn đầy đất.

Mà lúc này, Tô Hồng Tụ cũng đã chạy đến rồi, nàng vốn định tiếp tục quấn quýt lấy Sở Dật Đình, nhưng mà, dáng vẻ hiện giờ của Sở Dật Đình, đôi mắt đỏ tươi như máu, trên dưới toàn thân đều căng thật chặt, nàng đâu dám đi tới trêu chọc hắn?

Đành phải bất đắc dĩ trốn sau một cây to, đôi mắt to quyến rũ lại không bỏ được khát vọng mà nhìn hắn.

Sở Dật Đình đã sớm cảm giác được Tô Hồng Tụ trốn sau lưng hắn, mặc dù hắn cố gắng nhẫn nại, nhưng vẫn không kiềm chế được, mùi thơm thanh tân trang nhã trên người Tô Hồng Tụ giống như hương kích tình tốt nhất, chỉ ngửi thôi mà khiến hắn hoa mắt váng đầu, tim đập loạn.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lần Đầu Tiên Hôn Môi 3

Khi Tô Hồng Tụ xoay người định lén chuồn đi, Sở Dật Đình kéo nàng lại.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, đã bị Sở Dật Đình giữ chặt eo nhỏ nhắn, cúi đầu, hung hăng hôn.

Cái hôn này, như thiên lôi câu động địa hỏa *, Tô Hồng Tụ cảm giác trên dưới toàn thân mình giống như bị ném vào một lò luyện cực nóng, vừa nóng lại vừa tê dại, nhưng không khó chịu, ngược lại có một say mê và thoải mái khó diễn tả bằng lời.

(*) Thiên lôi câu động địa hỏa: 天雷勾地火

Nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất)

Nghĩa bóng: Ám chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

Không khỏi đưa hai tay ra, ôm thật chặt cổ Sở Dật Đình.

Hai người hôn đến quên hết tất cả dưới lá rơi trong sân, cuồng nhiệt mà mãnh liệt, khi Sở Dật Đình đặt một tay to lên ngực nhô cao cao của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cũng không ngăn cản, ngược lại rầm rì một tiếng, mặt đỏ bừng rót vào trong ngực hắn.

Giây phút này, đôi mắt quyến rũ của nàng bởi vì tình dục mà trở nên mờ mịt mông lung, nhiệt độ cơ thể cũng nhanh chóng tăng lên, ngực càng đập

https://thuviensach.vn

thình thịch thình thịch không ngừng, cả thân thể mềm nhũn, giống như bị người rút sạch xương.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng Sở Dật Đình buông Tô Hồng Tụ ra, Tô Hồng Tụ đối diện với cặp mắt của hắn.

Trên khuôn mặt hắn còn sót lại tình triều, ánh mắt cũng chuyển thành trong sáng.

Tô Hồng Tụ chớp mắt, chỉ nghe thấy Sở Dật Đình lạnh lùng nói: “Biết vừa rồi ta làm gì với nàng không?” Tô Hồng Tụ ngu ngơ nhìn hắn, đôi mắt còn chớp chớp.

Sở Dật Đình lại nói: “Ta mới vừa làm, chính là chuyện một nam nhân sẽ làm với một nữ nhân.”

Nói tới đây, hắn lập tức đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, lạnh như băng mà nhìn nàng: “Nàng nhớ cho ta, có một số việc, có vài lời, không thể tùy tùy tiện tiện làm với nam nhân, nếu không nàng sẽ không có quả ngon mà ăn!” Không biết tại sao, khi hắn nói lời này thì hơi nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn Tô Hồng Tụ dựa vào lòng mình, vẻ mặt thẹn thùng vô hạn, Sở Dật Đình hít sâu một hơi, nói từng câu từng chữ: “Nàng cứ ở chỗ này vài ngày trước, mấy ngày nữa Phụ hoàng sẽ đến gặp nàng, nếu nàng thật sự không có quan hệ gì với mẫu phi, ta sẽ dẫn nàng rời đi, nếu như nàng nguyện ý, về sau nàng có thể ở chỗ của ta!”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, thế này mới ý thức được, thì ra vừa rồi mấy lão đầu tử bàn luận, Sở Dật Đình cũng nghe được.

“Được, vậy sau này làm phiền ngươi.”

Tô Hồng Tụ cúi đầu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóe môi mỉm cười mà dựa sát vào trong ngực Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Sở Dật Đình cũng kinh ngạc, giống như không ngờ Tô Hồng Tụ sẽ đáp ứng, ngơ ngác kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ, hồi lâu không nói ra lời.

Tim đang đập loạn, sóng tình dâng trào, lại nghe thấy Tô Hồng Tụ dựa sát vào trong ngực hắn, giọng nói mềm mại nũng nịu: "Nếu ta với ngươi ở cùng một chỗ, có phải từ nay về sau ta mua đồ, ngươi sẽ trả tiền thay ta? Nếu ta gặp nguy hiểm, ngươi sẽ kịp thời tới cứu ta? Nếu như vậy, ta nguyện ý ở cùng một chỗ với ngươi."

Lời nói chuyện khiến khóe môi Sở Dật Đình run rẩy, mặt hơi ửng đỏ thoáng cái đen như đít nồi.

Mấy ngày nay Tô Hồng Tụ thật sự vô cùng vui vẻ, bởi vì Sở Dật Đình dẫn nàng ra ngoài mua một đống lớn đồ, giúp nàng cẩn thận bố trí phòng, buổi chiều còn ở trong phòng nàng ăn bữa tối với nàng.

Không biết tại sao, chỉ cần vừa nhìn thấy Sở Dật Đình, vừa dựa vào một chỗ cùng với hắn, Tô Hồng Tụ cảm thấy cao hứng từ trong đáy lòng, phảng phất như có một dòng nước ấm ngọt ngào róc rách chảy xuôi qua đáy lòng nàng.

Có đôi ki nàng cũng sẽ nghĩ, như thế này có tính là phá hủy quy củ không? Nàng còn muốn tu tiên, theo đạo lý không thể thân mật với người khác như vậy.

Nhưng mà vừa nghĩ tới không thể thân mật như vậy với Sở Dật Đình, trong lòng lại rất không thoải mái, bởi vì nàng thật sự thích quấn quýt lấy Sở Dật Đình, mỗi lần nhìn thấy bóng lưng rắn chắc cao lớn của hắn, trong lòng lại yên tâm.

Một ngày này, Sở Dật Đình ra cửa lúc giữa trưa, hình như Trương Trấn tìm hắn uống rượu.

https://thuviensach.vn

Một mình Tô Hồng Tụ chạy loạn ở Trương phủ, nàng đến Trương phủ đã rất nhiều ngày rồi, dịch dung trên mặt không dfienddn lieqiudoon đắp thêm, dần dần, bắt đầu lộ ra dung mạo chân thật phía dưới.

Thỉnh thoảng có gã sai vặt tỳ nữ đi tới đi lui rồi ngừng lại, mắt không chớp, ngơ ngác kinh ngạc nhìn nàng.

Ngắm nhìn, không được bao lâu, nguyên một đám người này đều đỏ bừng mặt, giống như thẹn thùng, lại giống như sợ mình xấu mặt, che mặt vội vàng rời đi.

Thường xuyên qua lại, cả Trương phủ gần như không ai có thể nhìn thẳng Tô Hồng Tụ vừa quá nửa khắc, Tô Hồng Tụ đã sớm mắt điếc tai ngơ với việc này, có đôi khi, nhìn thấy người khác mặt đỏ bừng nhìn nàng, nàng còn có thể cố ý nhăn mặt với người ta.

Chỉ có Tôn Kha, mỗi lần gặp nàng, cho dù hắn đang làm gì, đều sẽ lập tức dừng lại, toàn thân cứng ngắc, sắc mặt hung ác nham hiểm mà nhìn nàng chằm chằm.

Ánh mắt lạnh như băng này, trong mắt đầy oán hận và đấu tranh, lúc nào thấy Tô Hồng Tụ trên dưới người đều không thoải mái, giống như bị trăm ngàn cây kim châm từng phát từng phát một lên.

Không phải vạch trần chuyện xấu của người trong lòng hắn trước mặt hắn sao? Đáng để mỗi lần gặp hắn, hắn đều nhìn nàng giống như nhìn kẻ thù giết cha sao?

Trong lòng Tô Hồng Tụ tràn đầy không vui, ngọc bội của Tôn Kha còn ở chỗ nàng, nhưng bây giờ nàng không muốn trả ngọc bội cho hắn nữa, để mình đeo chơi cũng tốt, không cần phải trả lại cho Tôn Kha, kẻ không biết phân biệt, lấy oán báo ơn, dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không cám ơn nàng!

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ tìm sợi tơ hồng, đeo ngọc bội lên, thoải mái treo nó trên cổ, nhắc tới cũng kỳ, ngọc này dường như có linh khí, lần đầu đeo lên nó lạnh buốt như khối băng, nhưng mà đeo sau hai ngày, cho dù lúc Tô Hồng Tụ tắm thay quần áo tháo nó xuống bao lâu, lúc đeo lại, từ đầu tới cuối đều ấm áp ôn hòa, phảng phất giống như mang theo nhiệt độ cơ thể nàng.

Không chỉ như thế, dường như miếng ngọc bội này còn có khả năng tăng linh lực của nàng lên, sau khi đeo, Tô Hồng Tụ phát hiện, thuật truy tung và huyễn thuật của nàng rõ ràng cao hơn lúc trước một bậc.

Lần này từ dưới đáy lòng càng quyết tâm, chết cũng không trả ngọc bội lại cho Tôn Kha.

Tô Hồng Tụ cố ý muốn chọc giận Tôn Kha, cố ý mỗi lần ra cửa đều đeo miếng ngọc bội này, hơn nữa, chưa bao giờ giấu ngọc bội sau quần áo.

Chỉ có điều, phản ứng của Tôn Kha lại không giống như trong tưởng tượng của nàng, mà hơi kỳ quái.

Mỗi lần hắn nhìn thấy nàng đeo bảo bối gia truyền của hắn, cũng không giống như rất tức giận, ngay cả liếc cũng không liếc về phía nàng.

Ngược lại có mấy lần, Tô Hồng Tụ thấy Tôn Kha kinh ngạc mà nhìn ngọc bội trong cổ nàng, ngắm nhìn, gương mặt tuấn tú bắt đầu dần ửng đỏ.

Cho dù lúc trước ánh mắt Tôn Kha nhìn nàng lạnh như băng bén nhọn cỡ nào, mỗi lần vừa thấy miếng ngọc bội trong cổ nàng, tầm mắt của hắn sẽ bắt đầu trở nên ôn hòa.

Tên ngốc này, có phải nhìn thấy miếng ngọc bội này, lại nghĩ tới thanh mai trúc mã Oanh Oanh kia không?

Tô Hồng Tụ không hề có chút ấn tượng tốt đẹp nào với Tôn Kha, bởi vậy, mỗi lần thấy Tôn Kha si ngốc đứng đó nhìn nàng, nàng đều sẽ như con

https://thuviensach.vn

mèo nhỏ kiêu ngạo ngẩng cao đầu lên hừ một tiếng tránh xa.

Nàng không biết dáng vẻ tùy hứng bướng bỉnh, đùa giỡn tính tình nhỏ này, nhìn trong mắt Tôn Kha, ngây thơ đáng yêu khó diễn tả bằng lời.

Mỗi lần Tôn Kha đều phải lao hết toàn lực, mới có thể khống chế bản thân, không giống như mê muội đi đến bên cạnh Tô Hồng Tụ, đưa tay vuốt đầu nhỏ mềm như nhung của nàng.

Mỗi lần này, nham hiểm hung ác trong mắt Tôn Kha sẽ chứa đầy kiềm chế và đau đớn.

Buổi chiều ngày nọ, một mình Tô Hồng Tụ ở trong vườn hoa bắt được hai con chim trĩ, bị kích động nhổ lông gà nướng trên lửa ăn, đợi cho nàng ăn ngấu nghiến, ăn đến cái bụng tròn vo, lúc này nàng mới phát hiện, bản thân mình từ đầu đến chân dính đầy lông gà, lôi tha lôi thôi không còn hình dáng.

Vội vàng khẽ than một tiếng, luống cuống tay chân gạt lông gà trên người, nhưng mà phủi với đập, vẫn có một chút lông gà nhỏ vụn dính trên người nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát khom lưng giấu mình sau thân cây, rón rén đi về phía viện của mình, sợ trên đường có người phát hiện ra nàng.

Nhưng mà mới đi được nửa đường, nhìn thấy dưới cây lớn trong viện nhỏ của mình có một nữ tử xinh đẹp dung mạo đoan trang, cúi đầu trầm tư.

Nữ tử giống như có tâm sự gì, hai chân mày cong cong nhíu lại, dáng vẻ xinh đẹp thanh tú, khiến người ta nhìn thấy thì sinh lòng thương tiếc, khuôn mặt nhỏ tròn chứa đầy u sầu.

Tô Hồng Tụ nhìn không ra tuổi đối phương, nhưng mơ hồ có thể cảm giác ra từ trên khí chất đoan trang tao nhã của đối phương, đối phương chắc

https://thuviensach.vn

trên ba mươi tuổi rồi.

Trong viện này ngoại trừ nàng ra sẽ không có người khác, nữ tử này xuất hiện ở đây, chẳng lẽ tìm nàng?

Nhưng mà dường như nàng không quen nàng ta? Thật sự kỳ quái.

Tô Hồng Tụ khẽ ho khan một tiếng, cũng bất chấp trên người mình còn dính đầy lông gà, dù sao nàng cũng không thể có khả năng vòng qua nữ tử này vào phòng, dứt khoát thoải mái lên tiếng chào hỏi với nữ tử này: “Cô nương, xin chào, cô nương ở chỗ này chờ ai vậy?”

Tiếng nói còn chưa dứt, nữ tử này mãnh liệt ngẩng đầu lên, gương mặt hiện đầy kinh ngạc và bàng hoàng, nhìn ánh mắt của nàng, quả thật giống như nhìn thấy cảnh hiếm thấy trăm năm khó gặp một lần.

Nữ tử lắp bắp, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, từng câu từng chữ, giống như ép ra từ trong cổ họng: “Ngươi... Thục phi? Tỷ thật sự đã trở lại?”

Thêm nữ nhân này, Tô Hồng Tụ đã là lần thứ mười bảy nghe thấy người khác gọi nàng Thục phi rồi, không khỏi sinh ra cảm giác mâu thuẫn trong lòng, há miệng lên nói: “Ta không phải, cô nương nhận lầm người!”

Nữ tử hiển nhiên cũng không tin tưởng nàng, đang ngơ ngác kinh ngạc, sau khi mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi và khiếp sợ nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm chừng một phút đồng hồ, chân mày nữ tử càng nhíu chặt, ánh mắt nhìn Tô Hồng Tụ vẫn bàng hoàng kinh ngạc như trước nhưng tăng thêm một vòng sầu lo nhàn nhạt.

“Tỷ không cần phải đề phòng muội như vậy, Thục phi tỷ tỷ, tỷ đã quên? Trước giờ trong cung tỷ vẫn có quan hệ tốt nhất với muội...”

https://thuviensach.vn

Tên nữ tử này là Xuân Hoa, cũng là phi tử của Lương đế, giống như Thục phi, nàng cũng hết sức bất mãn với việc phụ mẫu của mình ép nàng gả cho Lương đế.

Tướng mạo Lương đế hết sức tuấn tú, trên người lại mang theo vẻ vương giả tự nhiên trời sinh, nữ tử bị tuyển tiến cung gần như không ai không thần hồn điên đảo, nhớ thương Lương đế.

Chỉ có Xuân Hoa và Thục phi, một là sớm trong lòng có chủ, luôn ngày nhớ đêm mong biểu ca thanh mai trúc mã đã lớn lên cùng nàng, người khác thì không có ấn tượng tốt với Lương đế, từ đầu đến cuối đều lạnh như băng, chưa bao giờ cho Lương đế sắc mặt tốt.

Xuân Hoa nghe nói từ trong miệng tiểu thái giám trong cung, đám người Trương Trấn đã tìm được Thục phi, mấy ngày nay sẽ thu xếp để Thục phi gặp mặt Lương đế, lúc này mới cố ý chạy ra, mục đích chính là vì nhắc nhở Thục phi, ngàn vạn lần không thể gặp mặt Lương đế.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lần Đầu Tiên Hôn Môi 4

Lương đế đã sớm không phải là Lương đế lúc trước, ngài lúc trước, mặc dù cao cao tại thượng, quen dùng bạo lực và quyền thế trấn áp tất cả người bên cạnh không phục tùng, nhưng mà, dù sao khi đối mặt với nữ nhân Thục phi mình yêu mến nhất, ngài vẫn còn dịu dàng, còn bình dị gần gũi, dễ dàng chung đụng.

Nhưng mà, dù sao Thục phi cũng lấy phương thức như vậy rời khỏi Lương đế, toàn bộ người Đại Lương đều biết, Thục phi cho Lương đế đội nón xanh.

Mặc dù thị vệ đại nội kia sau đó đã chết, nhưng mà, theo đó Lương đế càng ngày càng bạo ngược và tàn nhẫn, nghĩ cũng biết, Lương đế không thể nào dễ dàng tha thứ cho Thục phi.

Phi tần trong cung hơi tương tự Thục phi, những năm này không biết Lương đế nạp vào bao nhiêu, lại hại chết bao nhiêu, nếu Thục phi thật sự trở về cung, rất có thể sẽ bị Lương đế tra tấn đến chết!

Xuân Hoa nghĩ đến tình tỷ muội lúc trước với Thục phi, cố ý bất chấp nguy hiểm xuất cung đến nhắc nhở Thục phi.

Nhưng không ngờ Tô Hồng Tụ lẳng lặng nghe nàng ta nói xong, trên mặt không lộ ra vẻ hoảng sợ bối rối như nàng tưởng tượng.

Tô Hồng Tụ hết sức bình tĩnh, trên thực tế, nàng đã hết chịu nổi việc người ta ngội nhận nàng là Thục phi rồi.

https://thuviensach.vn

Thò đầu một đao, co đầu lại cũng một đao, cho dù Lương đế tàn bạo đáng sợ như thế nào, nàng đã quyết định phải gặp hắn một lần, muốn cho chính miệng hắn chiếu cáo thiên hạ, nàng là Tô Hồng Tụ, vốn không phải là Thục phi đã vứt bỏ hắn mà đi.

“Đừng lo, hắn không gây thương tổn cho ta được, ta không sợ hắn! Ngược lại là ngươi, Xuân Hoa, ngươi vẫn nên nhanh chóng hồi cung đi, lỡ như để cho bọn họ biết, ngươi vụng trộm chạy ra ngoài tìm ta, phiền phức của ngươi có thể to lắm.”

Vì Tô Hồng Tụ đọc tâm, thoáng cái gọi ra tên Xuân Hoa, nàng vừa gọi như vậy, tương đương với chứng thực d1end4nl3q21yd0n suy nghĩ trong lòng Xuân Hoa, nàng chính là Thục phi.

Hiện giờ trong cung Xuân Hoa đã là Quý phi rồi, sớm đã không có ai gọi nàng là Xuân Hoa.

Nghe xưng hô quen thuộc như thế, ngực Xuân Hoa nóng lên, hai mắt to dịu dàng ngập nước chỉ chốc lát sau đã tràn đầy nước mắt.

“Thục phi tỷ tỷ, không phải... Tỷ không biết, hiện giờ Thánh thượng trở nên đáng sợ bao nhiêu. Muội thật sự hận bản thân mình, lúc kia tại sao lại không có dũng khí, không cùng tỷ trốn xuất cung, Khứ, Khứ Niên, chàng, chàng cũng đã lấy vợ rồi...”

Xuân Hoa hu hu, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cuối cùng không nhịn được nữa, thê thảm khóc thành tiếng.

Hắn trong miệng nàng chính là biểu ca cùng lớn lên từ nhỏ với nàng, bởi vì năm nay đã ba mươi lăm, cuối cùng hắn không chịu được áp lực, mùa xuân năm trước, dưới sự sắp xếp của Lương đế và phụ mẫu, đã thành hôn với một công chúa.

https://thuviensach.vn

Thấy Xuân Hoa khóc đến thương tâm như vậy, Tô Hồng Tụ vốn không có cảm giác với Lương đế, cùng lắm thì hơi tò mò, nhưng người này hại nhiều người như vậy, luôn miệng nói yêu Thục phi còn cưới nhiều nữ nhân như thế, làm hại tình nhân khác bị cứng rắn chia rẽ, đau đớn không chịu nổi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi sinh ra khinh bỉ và chán ghét nồng đậm với Lương đế kia.

Yêu là gì? Si tình như thế nào? Ngay cả nửa người dưới của mình cũng không quản được, vậy có gì khác heo giống trong chuồng?

Nếu đổi lại nàng là Thục phi, cho dù yêu hay không yêu hắn, cũng sẽ rời xa hắn mà đi, cho dù là yêu, có nữ nhân nào có thể lòng dạ rộng lớn đến mức chia sẻ trượng phu của mình với mấy trăm ngàn nữ nhân khác?

Nếu hắn có thể lấy danh nghĩa yêu để làm tổn thương Thục phi, tổn thương nhiều nữ nhân vô tội như vậy, bị đội lên một hai nón xanh, tận mắt nếm thử đau đớn khi người trong lòng lên giường cùng nam nhân khác, vậy cũng đáng đời!

“Đừng khóc, Xuân Hoa, hắn không cần ngươi, là tổn thất của hắn! Một ngày nào đó, ngươi sẽ gặp được nam nhân tốt hơn hắn!”

Tô Hồng Tụ vỗ vỗ bả vai Xuân Hoa, vẻ mặt ân cần nói với nàng.

Xuân Hoa phì cười, đáy lòng lập tức có một dòng nước ấm nóng hỏi chảy qua.

“Cũng chỉ có tỷ, luôn nói tương lai sẽ gặp được người tốt hơn. Chúng ta là những nữ tử thâm cung, nào dám mộng như vậy? Muội thật sự hâm mộ tỷ, có thể gặp được nam nhân tốt như Trương die,n; da.nlze.qu;ydo/nn Tổng binh. Năm đó hắn vì tỷ, tiền đồ, gia đình, thanh danh, cái gì cũng có thể từ bỏ. Hắn rõ ràng là một người có hiếu, lại vì tỷ mà đoạn tuyệt quan hệ với trong nhà, sau đó, cũng vì mang tỷ đi, rơi vào bất trung bất nghĩa... A...

https://thuviensach.vn

Thục phi tỷ tỷ, xin lỗi, muội không nên nhắc tới Trương Tổng binh, khiến tỷ đau lòng!”

Xuân Hoa tỏ vẻ áy náy, luôn miệng nói xin lỗi Tô Hồng Tụ, sợ nhắc tới Trương Thiệu, lại khiến Tô Hồng Tụ đau lòng.

Năm đó chuyện Trương Thiệu và Thục phi huyên náo dư luận xôn xao, chỉ cần là người Đại Lương, gần như không ai không biết, không ai không hiểu.

Tính tình Trương Thiệu này thẳng thắn, tướng mạo đường hoàng, là một thủ hạ đắc lực nhất của Lương đế, tuổi hắn còn rất trẻ, chỉ có hai mươi lăm, đã lên đến quan nhị phẩm, người khác đều nói trước ba mươi hắn sẽ lên làm Nhất phẩm trấn quốc Đại tướng quân, không ngờ hắn lại mang theo Thục phi rời khỏi Hoàng cung.

Nghe nói vào ngày rời cung, Trương Thiệu quỳ gối trước cửa cung, khấu đầu một trăm cái về phía Lương đế, cha già của hắn, trầy trụa toàn bộ trán hắn, máu chảy đầy mặt, thê thảm không nỡ nhìn.

Sau đó không lâu lắm, Trương Thiệu bị bệnh nặng, một bệnh là bệnh chết.

Sau khi Thục phi và Trương Thiệu rơi đi, Xuân Hoa đã từng gặp bọn họ một lần, nàng đã từng hỏi Trương Thiệu, có hối hận vì mang Thục phi đi không.

Nụ cười thản nhiên trong suốt khi đó của Trương Thiệu vẫn lưu lại trong lòng Xuân Hoa: Trương mỗ không hối hận tất cả những việc mình đã làm.

Xuân Hoa vẫn luôn rất hâm mộ Thục phi, có thể tìm được một nam nhân tốt nư vậy.

https://thuviensach.vn

Lần này gặp được Thục phi, nàng vốn không có ý định nhắc tới Trương Thiệu, khiến Thục phi đau lòng, nưng không hiểu tại sao, vừa nhìn thấy Thục phi, trong đầu nàng sẽ lại hiện lên nụ cười thản nhiên trong suốt và vẻ tuấn tú của Trương Thiệu.

Trò chuyện với Thục phi một lúc, lời của nàng đã chuyển từ Lương đế lên Trương Thiệu rồi.

Xuân Hoa vẫn luôn không để ý đến, năm đó vừa vội vàng gặp mặt một lần, nàng đã bất tri bất giác thích Trương Thiệu.

Tô Hồng Tụ có thể nghe thấy tiếng lòng của Xuân Hoa, bởi vì khi Xuân Hoa nhắc tới Trương Thiệu, không tự chủ liếc nhìn nàng ấy vài lần.

Cũng may nàng ấy không ý thức được mình đã sớm động lòng với Trương Thiệu, nếu không sợ rằng họ Trương này đã sớm chết nhiều năm rồi, Xuân Hoa kia lại phải đau lòng.

Xuân Hoa nói thống thiết, Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn coi nó là chuyện xưa của người khác, nàng không tìm được dù chỉ một chút cảm giác hòa vào.

“Thục phi, nếu tỷ thật sự không chịu đi, nhất định vào cung gặp Lương đế, cẩn thận Lý phi, không, nàng ta sắp dinendian.lơqid]on lập tức là Hoàng hậu nương nương rồi...”

Xuân Hoa thao thao bất tuyệt, còn đang không ngừng nói những gì, Tô Hồng Tụ không nghe lọt vào dù chỉ một chữ.

Nàng nhìn Xuân Hoa động đậy đôi môi, lại như đi vào cõi thần tiên, suy nghĩ không tự chủ trôi dạt đến trên người Sở Dật Đình.

Cũng không biết buổi trưa hắn và Trương Trấn đi đâu uống rượu, có thể sớm trở lại không.

https://thuviensach.vn

Bờ môi của hắn vừa mỏng vừa ngọt, giống như thoa mật, nhưng Sở Dật Đình vốn không thể bôi mật lên môi, vậy sao lúc được hắn ngậm đôi môi mình lại cảm thấy trong lòng ngọt như vậy?

Đang suy nghĩ đông tây, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, không cần ngẩng đầu lên, chỉ cần nghe, Tô Hồng Tụ lập tức nhận ra, tiếng bước chân kia chỉ có thể thuộc về Sở Dật Đình.

Không khỏi mở cờ trong bụng, vui vẻ vô cùng, bịch một cái chạy đi ngay trước mặt Xuân Hoa, vui vui vẻ vẻ chạy tới trước mặt Sở Dật Đình.

Ngước mắt xem xét dung nhan tuấn mỹ thiên hạ vô song của Sở Dật Đình, nhếch khóe môi, cười xán lạn, sau đó hớn hở, vui vẻ ra mặt kéo lấy cánh tay Sở Dật Đình.

“Cuối cùng ngươi đã về rồi? Ta chờ ngươi thật lâu, ngươi không ở đây, ta cảm thấy trong lòng trống rỗng!”

Vừa nói, còn theo thói quen đưa đầu nhỏ vào trong ngực Sở Dật Đình, cực kỳ thân mật mà cọ cọ.

Vừa cọ cọ như vậy, sắc mặt toàn bộ đám người Trương Trấn đều thay đổi, vừa sợ hãi lại khủng hoảng, rất đặc sắc.

Ngay cả Xuân Hoa cũng thay đổi sắc mặt, vừa kinh ngạc, lại không dám tin.

Xuân Hoa nhìn Tô Hồng Tụ, lắp bắp nói: “Thục... Thục phi, muội cảm thấy tỷ hơi hoàn toàn trái ngược trước kia... Có phải tỷ không nhớ rõ chuyện trước kia không? Hắn... Hắn là hài tử của tỷ, là Sở Dật Đình...”

Ánh mắt của Xuân Hoa nhìn Tô Hồng Tụ vừa hoảng sợ, vừa hốt hoảng, giống như nhìn thấy cảnh gì đó cực kỳ khủng bố.

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ Tô Hồng Tụ ôm cánh tay Sở Dật Đình, người sáng suốt một chút đã nhìn ra, nàng với Sở Dật Đình thân mật mập mờ rất không bình thường.

Thân mật này, mập mờ này, vốn không giống với mẫu tử tầm thường, mà càng giống, càng giống là...

Xuân Hoa trắng bệch mặt, hơi không dám nghĩ tới phương diện kia, sao nàng có cảm giác quan hệ của Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình giống như tình nhân vậy?

Lại nữa rồi, lại là kiểu này.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch

Nghe được tiếng lòng của Xuân Hoa, Tô Hồng Tụ buồn bực, nâng khuôn mặt nhỏ lên, khó có được hết sức đứng đắn, lại mang theo chút giận dỗi nói: “Ta không phải! Rốt cuộc các ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần? Ta là Tô Hồng Tụ, không phải là Thục phi mà các ngươi nói! Các ngươi nhận lầm người!”

Dứt lời kéo Sở Dật Đình, xoay người rời đi.

Vừa rồi Sở Dật Đình nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Tô Hồng Tụ, nụ cười đầy mặt chạy vội về phía mình, trong lòng đã sớm ngòn ngọt, khóe miệng cũng không tự chủ nhếch lên.

Mặc dù trong lòng hắn có hoài nghi, nhưng dù sao ở cùng một chỗ với Tô Hồng Tụ nhiều ngày như vậy, nếu Tô Hồng Tụ thật sự là Thục phi, hắn cũng có thể cảm giác được.

Cộng thêm từ đáy lòng hắn không muốn tin tưởng Tô Hồng Tụ là Thục phi, nên không tự chủ mà tiếp nhận lý do thoái thác của Tô Hồng Tụ.

Khi Tô Hồng Tụ chạy về phía hắn, ngay cả chính hắn cũng không chú ý đến, trong mắt hắn tràn đầy thấp thỏm chờ mong và khát vọng.

Tô Hồng Tụ kéo Sở Dật Đình chạy đi thật xa, cuối cùng không nhìn thấy đám người đáng ghét đằng sau, Tô Hồng Tụ vốn là người không mang thù, buồn bực trong lòng lập tức biến mất sạch sẽ, cười hì hì nhìn Sở Dật

https://thuviensach.vn

Đình, tràn ngập mong đợi mà nói: “Dật Đình ca ca, ta buồn bực, ngươi đi chơi cùng ta đi?”

Khi nàng nói lời này, thật ra trong lòng rất không yên, sợ Sở Dật Đình bị đám người Trương Trấn ảnh hưởng, sẽ coi nàng là Thục phi.

Sở Dật Đình nhìn nàng từ dưới lông mi, vụng trộm ngước mắt lên nhìn mình, vẻ mặt kia vừa thấp thỏm chờ mong, lại sợ hãi, không khỏi muốn cười, kiềm chế thì trong lòng hơi đau đớn, hắn khẽ gật đầu, nói: “Đi thôi.”

Sở Dật Đình rất muốn tin tưởng Tô Hồng Tụ, nhưng mà nhiều người nói Tô Hồng Tụ là Thục phi như vậy, cộng thêm, hắn biết Tô Hồng Tụ là yêu, nàng có thể nhập vào thân thể con người, hơn nữa cũng sẽ không già đi, cho nê trong lòng hắn dù ít dù nhiều vẫn luôn có một chút mê hoặc.

Nhưng mà hắn không kháng cự được Tô Hồng Tụ, mỗi lần, Tô Hồng Tụ thoải mái cười với hắn, từ trong đáy lòng hắn sẽ cảm thấy vui vẻ và ngọt ngào.

Những vui vẻ và ngọt ngào kia có thế tới hung hãn, thậm chí áp đảo, chiến thắng vô cùng lo lắng và sợ hãi xưa nay trong lòng hắn.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi cửa viện, lúc đi tới vườn hoa thì Tô Hồng Tụ phát hiện, người ở đây rất nhiều, nhìn sơ qua, nam nam nữ nữ, có chừng gần hai mươi.

Một loạt tiếng đàn tiếng cười nói truyền đến, chỉ có điều, khi gặp phải hai người Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình, tiếng đàn và tiếng cười nói này đều dừng lại.

Lúc này dịch dung trên mặt Tô Hồng Tụ không sai biệt lắm đã rơi sạch, Sở Dật Đình lại có dung nhan tuấn mỹ thế gian độc nhất vô nhị, hai người vừa xuất hiện, đã trấn áp tất cả mọi người!

https://thuviensach.vn

Bọn họ đứng cạnh một bụi hoa, một tuấn tú phi phàm, một vô cùng tuyệt mỹ.

Thật sự là cảnh đẹp nhất trên nhân gian, đều tập trung trên hai người.

Cứ đứng như vậy, nhẹ nhàng mà cười, lại giống như thần tiên giữa loài người, đã không thể dùng ngôn ngữ thế tục để hình dung.

Khiến người ta nhìn không chỉ rung động, giật mình, mà còn có tan nát cõi lòng khó có thể diễn tả bằng lời.

Những thiếu nữ kia, chăm chú nhìn Sở Dật Đình chằm chằm, khi nhìn có người thì hoảng hốt mở to mắt, có người lại lặng lẽ ngắm không ngừng, có người lại ngẩn ngơ tại chỗ, ánh mắt không sao dời đi được.

Có mấy giọng nói hạ thấp xuống, vụng trộm hỏi người bên cạnh: “Vị công tử này là ai? Sao dáng dấp tuấn tú như vậy?” Giọng của nàng hơi run rẩy, nữ tử lớn lên trong khuê phòng như vậy, đâu đã từng gặp được một nam nhân phong lưu anh tuấn đến cực hạn như Sở Dật Đình?

Nói việc này cũng buồn cười, những nữ tử này vốn vì Tôn Kha mà đến, bởi vì mấy năm nay Tôn Kha vẫn luôn buôn bán bên ngoài, vào nam ra bắc, người quen biết tương đối nhiều, cũng thường xuyên đi nhà khác làm khách, cho nên phần lớn những đại tiểu thư cổng lớn không ra, cổng nhỏ không đi đều biết hắn.

Sau khi hôn sự của Tôn Kha và Oanh Oanh thất bại, Trương Trấn một mực vì Tôn Kha mà thu xếp, thật ra vòng luẩn quẩn của đám người quyền quý này rất nhỏ, phần lớn trong đó đều biết lẫn nhau, đều là bạn tốt.

Ví dụ như Trương Trấn và Tôn Kha, lại ví dụ như Trương Trấn và Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Các nữ tử trong hoa viên đều do Trương Trấn cố ý mời tới, vì chính là để cho Tôn Kha chọn lựa ra một phu nhân vừa lòng đẹp ý.

Đâu có biết rằng xem mắt còn chưa thành, nhưng hết lần này tới lần khác lại gặp Sở Dật Đình.

Có thể nói Tôn Kha kia cũng thật sự xui xẻo đến tận cùng, Oanh Oanh người trong lòng hắn cũng bởi vì nhìn trúng Sở Dật Đình mới thay lòng, lúc này, cả đám nữ nhân vốn đầy mặt đỏ bừng vì Tôn Kha đều bắt đầu thất thần, trên mặt vừa ước mơ lại vừa hướng tới, đôi mắt đẹp mờ mịt nhắm thẳng Sở Dật Đình.

Cho dù là hạng người nào, ở trước mặt Sở Dật Đình, đều không tránh khỏi ảm đạm thay đổi sắc mặt.

Hôn sự lần này của Tôn Kha lại uổng công vô ích rồi.

Tô Hồng Tụ kéo tay Sở Dật Đình, vừa định kéo hắn rời đi, lại bất ngờ nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tôn Kha, một tiếng gầm nhẹ: “Tô Hồng Tụ, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Sở Dật Đình khẽ quay đầu lại, ánh mắt hờ hững liếc mắt nhìn khuôn mặt hung ác nham hiểm của Tôn Kha.

Đây là Trương phủ, dù muốn Tôn Kha cũng sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình nâng cằm Tô Hồng Tụ lên, gỡ tay nhỏ bé vẫn quấn quanh trên cánh tay mình, đi một mình tới bên một cây lớn đứng, ra dấu Tô Hồng Tụ đi qua nói chuyện với Tôn Kha.

Vốn cho dù Tôn Kha nói gì với Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình hoàn toàn có thể không để ý đến hắn, cứ dẫn Tô Hồng Tụ đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mấy ngày trước đây hắn phát hiện, trong cổ Tô Hồng Tụ đeo một miếng ngọc bội đã nhìn thấy trước đó, cẩn thận ngẫm lại, hình như hắn đã từng thấy miếng ngọc bội kia trên người Oanh Oanh, Tôn Kha đưa cho nàng ta nhất định là tín vật định tình.

Sở Dật Đình nghĩ cái đã rõ, nhất định vì Tô Hồng Tụ tức Oanh Oanh, cho nên lặng lẽ trộm từ trên người nàng ta mới có.

Tuy nói Tô Hồng Tụ mang một miếng ngọc bội trên người không có gì lớn, không đáng chú ý như vậy, nhưng trong lòng Sở Dật Đình vẫn không thoải mái, trong lòng hắn vẫn không muốn trên người Tô Hồng Tụ đeo thứ gì đó của nam nhân khác.

Vậy mới dừng bước, buông Tô Hồng Tụ ra.

Ngoại trừ về miếng ngọc bội này, Sở Dật Đình đoán chừng Tôn Kha cũng không có việc gì để nói với Tô Hồng Tụ.

Quả nhiên, Tôn Kha gọi Tô Hồng Tụ lại, đôi mắt vô cùng lo lắng lại vừa khổ sở dừng lại một lát trên gương mặt tuyệt mỹ vô song của nàng, như trốn tránh cái gì lại nhanh chóng cúi đầu, giọng khàn khàn nói: “Ngọc bội, ngươi đã đeo mấy ngày rồi, hiện giờ, mong ngươi trả nó lại cho ta.”

“Ta không trả!”

Tô Hồng Tụ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cố ý phân cao thấp với Tôn Kha, Tôn Kha muốn giật lấy ngọc bội trên ngực nàng, nhưng cứ mỗi khi ngón tay Tôn Kha chạm vào trước ngực nàng, trong nháy mắt Tô Hồng Tụ nhanh chóng lui về sau, tránh được bàn tay to run nhè nhẹ của Tôn Kha.

“Tô Hồng Tụ! Ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Đắc tội Tôn gia ta, cuộc sống sau này của ngươi sẽ không được dễ chịu!”

https://thuviensach.vn

Tôn Kha nổi giận, ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, giống như một đầu trâu bị chọc giận triệt để, quát um lên về phía Tô Hồng Tụ.

“Ngươi muốn làm cho cuộc sống của ta không dễ chịu? Ngươi tới đi! Tới đi! Ta sợ ngươi sao, ngươi hạ độc ta, liên tiếp tìm ta gây rắc rối, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Coi như miếng ngọc bội này đền bù tổn thất, hiện giờ nó thuộc về ta, ta cứ không trả lại cho ngươi, ngươi muốn làm thế nào?”

Tô Hồng Tụ nói xong làm mặt quỷ với Tôn Kha, vèo cái trốn sau lưng Sở Dật Đình.

Cho dù ở sau lưng Sở Dật Đình, nàng vẫn không quên trừng mắt lè lưỡi về phía Tôn Kha.

“Nữ nhân thấp hèn, không biết xấu hổ!”

Thấy Tô Hồng Tụ thò tay ngọc thon thon, không chút kiêng dè mà ôm eo Sở Dật Đình, Tôn Kha đột nhiên bị kích thích, đôi mắt đỏ như tụ máu, gào to một tiếng đưa tay định túm lấy Tô Hồng Tụ.

Thật ra hắn không muốn làm tổn thương Tô Hồng Tụ, chỉ có điều trong tiềm thức muốn tách Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình ra, chính Tôn Kha cũng không biết hiện giờ bản thân mình bị sao, cứ nhìn thấy Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình đứng chung một chỗ thì toàn thân không thoải mái, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Tô Hồng Tụ cười với Sở Dật Đình, trong lòng đau đến giống như đao cắt.

Tay của hắn vừa mới đưa vào không trung, còn chưa đụng tới được dù chỉ một góc áo của Tô Hồng Tụ, đã bị Sở Dật Đình túm được.

“Tôn Kha! Có chuyện gì thì nhằm vào ta! Đừng túm đánh nữ nhân, đừng để ta xem thường ngươi!”

https://thuviensach.vn

Giọng nói và vẻ mặt của Sở Dật Đình đều nghiêm khắc, trong hai trong mắt không hề che giấu tàn bạo hung hăng đánh thức Tôn Kha trong nháy mắt, Tôn Kha giật mình, như vậy mới ý thức được, mình lại không tự chủ sử dụng nội lực với Tô Hồng Tụ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như trái đào của Tô Hồng Tụ nhanh chóng xẹt qua vẻ sợ hãi, nàng rụt cổ lại, càng thêm dùng sức giấu mình sau lưng Sở Dật Đình.

Sợ hãi và hoảng hốt đột nhiên lóe lên trong cặp mắt to trong suốt đâm sâu vào làm đau Tôn Kha.

“Không... Không phải vậy! Nàng hãy nghe ta nói, ta không muốn làm tổn thương nàng...”

Tôn Kha vội vội vàng vàng đi lên phía trước, muốn giải thích với Tô Hồng Tụ, nhưng không ngờ hắn mới bước lên một bước, Sở Dật Đình bỗng nhiên xoay người, ống tay áo mở rộng, sử dụng nội lực, một chưởng đánh mạnh lên ngực hắn.

Một chưởng này của Sở Dật Đình gần như dùng toàn lực, Tôn Kha lại không hề phòng bị, ngực lập tức đau đớn, “Phụt” một tiếng phun ra ngoài một ngụm lớn máu tươi.

“Cách xa nàng một chút, Tôn Kha.”

Sở Dật Đình thật sự lạnh lùng, tròng mắt đen cảnh cáo liếc Tôn Kha, kéo lấy tay Tô Hồng Tụ, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch (2)

Tô Hồng Tụ nhắm mắt theo đuôi hắn, mới vừa rồi khi Sở Dật Đình kéo tay nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp nở rộ nụ cười đẹp như hoa đào trong nháy mắt.

Tô Hồng Tụ rúc vào bên cạnh Sở Dật Đình, thật vui vẻ đi theo hắn, từ đầu tới cuối, ngay cả nhìn cũng chẳng màng tới Tôn Kha bị bọn họ lưu lại phía sau, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ tươi, nét mặt giống như thú hoang bị thương.

Tô Hồng Tụ đã lâu không ra cửa với Sở Dật Đình, nàng vui vẻ đến hỏng rồi, kéo Sở Dật Đình, vội vội vàng vàng đi ra cửa.

Nhưng mà, khi thật sự đi ra tới cửa, dùng sức kéo hắn đi, hả, sao hắn lại bất động?

“Dật Đình ca ca, đi chơi...”

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, chớp chớp, giả bộ đáng thương nhìn Sở Dật Đình. Sở Dật Đình không hề động đậy gì.

Chỉ thấy hắn đi tới cửa hông, nhỏ giọng nói gì đó với quản gia, quản gia đáp tiếng, xoay người lại, vội vàng lấy ra một bao thuốc bột dùng lá sen gói lại để ở trong phòng sát cổng.

Tô Hồng Tụ vừa thấy bao thuốc bột thì cực kỳ không vui, tại sao lại muốn nó? Nàng không cần, thối quá.

https://thuviensach.vn

Đang buồn bã ỉu xìu, xoắn chặt ngón tay, Sở Dật Đình đã bưng một chậu nước, hòa thuốc bột vào trong nước: “Cầm lấy đi, bôi lên mặt.”

“Có thể không bôi không?” Tô Hồng Tụ phiền muộn không vui, tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình, Sở Dật Đình lại chỉ ngước đầu lên cao cao, chỉa cằm về phía nàng, dùng khóe mắt không được phép không lim dim nhìn nàng.

Tô Hồng Tụ nhìn dáng vẻ này của hắn biết ngay không đùa giỡn, đành phải vừa lẩm bẩm, vừa không vui, lại vừa dây dưa mè nheo bôi thuốc lên mặt.

Đi đến trên đường cái, bởi vì nơi dân gian, Sở Dật Đình không kéo tay Tô Hồng Tụ nữa, suốt dọc đường Tô Hồng Tụ đều trông mong nhìn chằm chằm vào tay Sở Dật Đình, trong đầu đầy suy nghĩ muốn qua kéo tay hắn.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không có cảm xúc gì của Sở Dật Đình, lúc hắn nghiêm túc thật ra rất đáng sợ, nàng lại không dám.

Đi vài bước, phía trước xuất hiện một tửu lâu, Sở Dật Đình không nói hai lời, nhanh chóng bước về hướng đó.

Tô Hồng Tụ thì nhìn người ta đan lồng nhốt dế trước một tiệm hàng rong, không khỏi vứt mấy đồng tiền, kêu lên: “Đợi ta một chút!”

Nàng vừa gọi vừa vội vàng chạy về phía hắn. Giọng nàng mềm mại uyển chuyển, lập tức khiến cho không ít người chú ý. Những người này nhìn thấy khuôn mặt bôi sơn đen của nàng thì không hẹn mà cùng lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tô Hồng Tụ chạy tới trước mặt Sở Dật Đình, lúc này, hắn đã ngồi xuống trong một nhã gian, cũng gọi món ăn.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ giống như hiến vật quý đưa dế đến trước mặt Sở Dật Đình: “Thú vị chứ? Nó sẽ kêu.”

Sở Dật Đình liếc nhìn lồng trúc đựng dế, không để ý đến nàng.

Tô Hồng Tụ kéo tay Sở Dật Đình, đặt lồng trúc trong lòng bàn tay hắn, đối diện với ánh mắt hỏi dò của Sở Dật Đình, nàng hơi ngượng ngùng nói: “Ta, ta tặng cho ngươi.”

Không ngờ Sở Dật Đình vốn không nhìn đến: “Không cần, náo loạn chết, không quá vài ngày sẽ chết đói.” Dứt lời tiện tay ném dế xuống đất, Tô Hồng Tụ giận đến phồng quai hàm lên.

Sở Dật Đình nhìn khuôn mặt tức giận đến phồng má lên của Tô Hồng Tụ, không tự chủ khẽ mỉm cười, nụ cười này, tiểu nhị bên cạnh lập tức sửng sốt xuất thần, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Chỉ chốc lát sau lại thức ăn đã lên một loạt toàn bộ rồi, Sở Dật Đình gần như không hề động đũa, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhấp một ngụm rượu.

Tô Hồng Tụ trái lại, nhìn thức ăn thơm ngào ngạt đầy bàn, tròng mắt đều trừng sáng, cả một buổi chiều, phòng bao đều vang lên tiếng chóp chép chóp chép không ngừng nhai nuốt.

Sở Dật Đình lẳng lặng nhìn dáng vẻ khờ khạo lại đáng yêu của nàng, chỉ cảm thấy giờ phút này, thời gian giống như có thể kéo dài thật dài.

Ở cùng Sở Dật Đình một chỗ một buổi chiều, Tô Hồng Tụ vui vẻ đến chết, đến tối, khó khăn lắm, Sở Dật Đình mang nàng dạo phố xong về nhà, một mình đi tắm trước rồi, bởi vì Tô Hồng Tụ không thấy Sở Dật Đình, cả người đều cảm thấy trống rỗng, không khỏi một mình chui loạn khắp nơi, tìm Sở Dật Đình khắp các trạch viện.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm, mới tìm thấy mùi thơm đàn hương là mùi của Sở Dật Đình tản ra từ căn phòng trước mặt, mới đến gần vài bước, Tô Hồng Tụ đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nước ào ào.

Đang ngẫm nghĩ, chắc Sở Dật Đình đang tắm? Trước tiên nàng vẫn không nên vào, cứ ở cửa chờ hắn là được rồi.

Nhưng bất ngờ nghe được tiếng một nữ nhân trong phòng: "Vương gia, có muốn thêm chút nước ấm không?"

Lần này không hay rồi, lông mao của Tô Hồng Tụ bỗng chốc dựng lên, trong lòng dời sông lấp biển, cũng không biết có cảm giác như thế nào, chỉ cảm thấy giống như có một con dao nhọn hung hăng chọc vào ngực mình.

Từ khi Tô Hồng Tụ hóa thân thành người, còn chưa bao giờ có cảm giác chua xót và cảm giác khổ sở.

Hôm nay, hai tình cảm này có thế tới hung hãn, giống như sóng biển xô bờ muốn bao phủ nàng.

Sao lúc Sở Dật Đình tắm rửa trong phòng lại có nữ nhân? Sao hắn lại có thể háo sắc như vậy!

Không phải đều nói hắn không thích nữ nhân thân cận sao? Gạt người! Bọn họ đều gạt người!

Thoáng cái đỏ vành mắt, ào một cái đứng lên từ trên mặt đất, bất chất tất cả, ầm ầm một tiếng một cước đá văng cửa phòng.

Thò đầu vào trong nhìn, Tô Hồng Tụ suýt chút nữa tức giận đến té xỉu, Sở Dật Đình đúng là đang tắm rửa, trên người không mặc bất cứ quần áo gì, mà bên cạnh có một đám nha hoàn người hầu thật lớn vây quanh, cả đám đều đỏ bừng mặt, cung kính đổ thêm nước ấm, xoa bóp người cho hắn.

https://thuviensach.vn

Thấy Tô Hồng Tụ đột nhiên xông vào, Sở Dật Đình chỉ thoáng liếc nàng một cái, không nói năng gì, vẫn yên tâm thoải mái hưởng thụ lấy mọi người vây quanh và hầu hạ.

Hắn sinh trưởng trong Hoàng cung từ nhỏ, chuyện như vậy vốn bình thường, không cảm thấy có gì.

Nha hoàn phụ trách thêm nước cho hắn, người hầu phụ trách xoa bóp cho hắn, không thích nữ nhân thân cận vẫn không thích, nhưng thân thể của hắn đều cho những nữ nhân khác xem sạch hết rồi!

Tô Hồng Tụ bị chọc tức, bịch bịch bịch chạy đến bên cạnh hắn, dùng sức đẩy mấy nha hoàn bên cạnh hắn ra ngoài cửa.

“Các ngươi tránh ra! Từ nay về sau không cho gần hắn chút nào nữa!”

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết Tô tiểu thư kia đột nhiên phát ra tật xấu gì, nhưng những ngày này, bên cạnh Sở Dật Đình đều biết, hắn thân mật sủng ái Tô Hồng Tụ đến không bình thường.

Bọn nha hoàn không dám nói gì, đều cúi đầu lui xuống.

Sở Dật Đình đang lạnh lùng ăn trái táo trong tay mà một nha hoàn vừa đưa đến cho hắn, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn, giống như không có chuyện gì, không hề bị ảnh hưởng bởi Tô Hồng Tụ tức giận.

“Làm gì vậy? Không nói một tiếng đã chạy vào. Không thấy ta đang tắm sao?”

Sở Dật Đình vừa ăn táo, thản nhiên nói, gương mặt tuấn mỹ của hắn không nhìn ra chút vui giận.

Trong lòng Tô Hồng Tụ càng thêm khó chịu, nàng đột nhiên ý thức được điều đó, nam nhân vốn không phải như trong suy nghĩ ban đầu của

https://thuviensach.vn

nàng, đơn giản có thể bị nàng khống chế.

Có lẽ cả đời nàng đều không ảnh hưởng đến hắn được.

“Ta không thích người khác nhìn ngươi, chạm vào ngươi! Không thích! Không thích! Không thích!”

Tô Hồng Tụ ào một tiếng nhảy vào trong nước, cũng không quan tâm hiện giờ thân thể Sở Dật Đình còn trần truồng. Lập tức ôm chặt eo hắn.

Khoảnh khắc khi ôm lấy, vẻ quen thuộc này, dòng nước ấm ngọt ngào lại bắt đầu róc rách chảy xuôi trong lòng nàng, giống như nàng ôm không phải một Sở Dật Đình, mà là toàn bộ thế giới thuộc về nàng.

“Đừng náo loạn, không phải chỉ là tắm rửa thôi sao? Tất cả mọi người đều như vậy.” Sở Dật Đình vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn thật sự không hiểu rõ đau đớn và chua xót trong lòng Tô Hồng Tụ, hắn vẫn sống trong hoàn cảnh như vậy từ nhỏ đến lớn, từ nhỏ, tất cả huynh đệ tỷ muội của hắn đều được người ta hầu hạ như vậy, tất cả mọi người đều coi tập mãi thành thói quen.

Tô Hồng Tụ thở phì phò ngẩng đầu lên, chớp cũng không chớp mắt nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, ngay cả mí mắt của nàng cũng không nhúc nhích.

Tâm tư Sở Dật Đình truyền đến trong lòng nàng, thật ra Tô Hồng Tụ hiểu ra trong nháy mắt, vừa rồi nàng hiểu lầm hắn, theo ý hắn, đây chẳng qua chỉ là vài hạ nhân hầu hạ hắn, cũng không phải háo sắc, vốn dĩ không phải là việc giống như nàng nghĩ.

Nhưng mà trong lòng vẫn không thoải mái, không nói chỉ là tỳ nữ, ngay cả đầy tớ người hầu bên cạnh đều ngẩn ngơ giật mình, đầy mặt đỏ bừng nhìn Sở Dật Đình, trong lòng Tô Hồng Tụ đều rất không thoải mái.

Không khỏi thò bàn tay nhỏ bé, hung hăng, dùng toàn lực nhéo thịt trên lưng Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, hu, cứng quá, thịt này giống như thép, nàng nhéo Sở Dật Đình, Sở Dật Đình không có phản ứng gì, ngược lại nàng nhéo khiến ngón tay của mình xanh tím rồi.

Quyết định cúi đầu, bắt đầu sụt sùi rớt nước mắt.

Sở Dật Đình liếc nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Tô Hồng Tụ, mang đầy nước mắt, rất đáng thương.

Sở Dật Đình thoáng nhíu mày, đưa tay ôm chặt Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc khi được hắn ôm chặt, cả người Tô Hồng Tụ mềm đến gần như muốn tê liệt, cho dù nàng chậm hiểu như thế nào, cho dù nàng một chữ tình cảm với người cũng không biết ra sao, giờ phút này, trong lòng cũng loáng thoáng hiểu ra, hình như nàng thích Sở Dật Đình.

Thế nhưng sao được? Nàng còn phải báo thù, còn phải tu luyện!

Đang tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao, bất tri bất giác, đôi môi nóng ran của Sở Dật Đình đã đè lại, đầu tiên khẽ hôn lên giữa hai chân mày Tô Hồng Tụ, theo đó, luồng nhiệt nóng bỏng dán lên gò má mềm mại trắng nõn của nàng.

Cuối cùng, khi hai cánh môi nóng bỏng dính vào đôi môi đỏ tươi mềm mại của Tô Hồng Tụ, khi lưỡi tinh tế như lửa nóng kia lần đầu cạy hàm răng trắng như tuyết, khi cái lưỡi mềm mại bị môi lưỡi nóng bỏng xiết lấy, ngực Tô Hồng Tụ đập thình thịch thình thịch như muốn nổ tung.

Nàng vốn không khống chế được bản thân, thò hai tay ra ôm chặt eo Sở Dật Đình.

Hai người hôn điên cuồng trong bồn tắm, trên người Sở Dật Đình vốn không mặc quần áo, quần áo trên người Tô Hồng Tụ cũng đều ướt, dán chặt lên thân thể hấp dẫn linh lung.

https://thuviensach.vn

Vừa hôn, bàn tay to như lửa nóng của Sở Dật Đình bắt đầu chạy khắp thân thể mềm mại của Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch 3

Trong lúc này Tô Hồng Tụ mất hồn trong nháy mắt, nghĩ thầm: Không phải hắn không gần nữ sắc sao, sao không hề lạnh nhạt, thuần thục như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng uất nghẹn

Mặc dù Sở Dật Đình chưa từng chạm vào nữ nhân, nhưng không có nghĩa hắn chưa từng thấy, chuyện hoang dâm trong hậu cung chỗ nào cũng có, có đôi khi huynh đệ hắn đang lén lút hoan ái với cung nữ trong cung, hắn ở bên cạnh nhìn, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi.

Nếu không phải đã sớm đọc thông suốt tâm tư và ký ức của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ xác định muốn đẩy hắn ra.

Nhưng mà hai tay vừa chạm vào lồng ngực rắn chắc nóng bỏng của hắn, trong lòng lại không nỡ, chẳng những không ra lực đẩy hắn ra, ngược lại càng dán chặt lên thân thể hắn rồi.

Đang ý loạn tình mê, toàn thân nóng như phát hỏa, Sở Dật Đình lại hít sâu một hơi, dùng sức đẩy Tô Hồng Tụ ở trong lồng ngực mình ra.

“Đừng náo loạn bừa! Lúc nam nhân tắm rửa, nàng có thể tùy tùy tiện tiện vào sao? Không phải lúc trước ta đã cảnh cáo nàng sao, từ nay về sau không cho phép đối với nam nhân như vậy!”

https://thuviensach.vn

Mặt Sở Dật Đình lạnh như sương, thật ra trong lòng hắn giãy giụa hết sức gian nan, về mặt nào đó, hắn là một nam nhân bình thường, đã bao năm qua vẫn chưa từng ăn mặn, ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, lại là nữ nhân mình thật lòng thích, đột nhiên ngừng như vậy, toàn thân hắn đều đau đến gần như kéo căng ra.

Về phương diện khác, hắn thật sự sợ hãi, nhiều người nói Tô Hồng Tụ là Thục phi như vậy, nàng có thể là thật vậy không.

Nếu như Lý phi, Trương phi, bất kỳ phi tử nào của Phụ hoàng hắn, hắn có thể sẽ phóng túng bản thân. Có lẽ Tô Hồng Tụ thật sự nhiệt tình với hắn, có lẽ hắn càng thêm cường thế hơn Phụ hoàng hắn năm đó, nhưng mà hắn sẽ không cho phép mình rơi vào kết cục giống như Phụ hoàng.

Nhưng Tô Hồng Tụ lại có thể là Thục phi, Thục phi là mẫu phi của hắn! Hắn không thể tiếp nhận được, cho dù Tô Hồng Tụ đã thay đổi thân thể, hắn vẫn không cách nào thừa nhận, cảm giác này giống như lăng trì hắn từ trong ra ngoài từng tấc một.

Sở Dật Đình vừa đẩy Tô Hồng Tụ ra, Tô Hồng Tụ đã nghe được cách nghĩ trong lòng hắn.

Không khỏi tức giận trong lòng, trong lòng cảm giác vừa đắng vừa chát: “Ta không phải! Ta đã nói cho ngươi bao nhiêu lần! Ta không phải Thục phi, tại sao ngươi không tin!”

Tô Hồng Tụ đỏ ửng vành mắt, khó có được lên giọng với Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình lại lẳng lặng nhìn nàng, gương mặt tuấn mỹ hơi bất lực, hơi giãy giụa, lại hơi đau đớn.

Nhìn thấy Sở Dật Đình đau đớn, không biết sao, trong lòng Tô Hồng Tụ cũng khó chịu.

https://thuviensach.vn

Nàng thật sự không nhìn được hắn giãy giụa khổ sở như vậy nhìn nàng, không khỏi hung hăng dậm châm, rầm một tiếng sập cửa rời đi.

Vừa náo loạn lên, ra khỏi cửa, trong lỗ mũi không ngửi thấy mùi đàn hương mê người trên người Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ lại cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nàng nghĩ, nàng chắc chắn bị Sở Dật Đình mê hoặc, nhưng tu đạo thì làm thế nào bây giờ?

Vừa nghĩ đến tu đạo, hai chân giống như có ý thức của mình, bất tri bất giác đi vào trong phòng ngủ của Sở Dật Đình.

Mới vừa đi vào, trong lòng không nhịn được ngọt ngào một phen, thơm quá, khắp trong gian phòng này đều là mùi vị của hắn, nàng rất thích.

Nhưng nghĩ như vậy, lại cảm giác mình là đồ dở hơi.

Ngẫm lại hôm nay mình theo hắn ra cửa, sờ khắp toàn thân, chỉ tìm được mấy đồng tiền, không khỏi cực kỳ không vui.

Lại bắt đầu lục tung phòng Sở Dật Đình, muốn tìm xem hắn có thứ gì đáng giá không.

Hừ, ai bảo hắn mắng nàng, ai bảo hắn hung dữ với nàng, xem nàng có trộm sạch đồ của hắn không!

Lục lọi suốt nửa canh giờ, không tìm được ngân phiếu, ngược lại lấy ra một miếng ngọc bội từ dưới gối của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ cầm miếng ngọc bội kia lên, cẩn thận quan sát một phen, ah, miếng ngọc bội này hình như giống miếng nàng đeo trên cổ. Cũng là long phượng trình tường, cũng ngụ ý trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ Sở Dật Đình cũng giống như Tôn Kha, đặc biệt lưu lại một miếng ngọc bội đưa cho phu nhân chính thất tương lai của mình?

Nghĩ như vậy, đôi mắt to của Tô Hồng Tụ không khỏi sáng lên, ánh mắt nhìn ngọc bội cũng thay đổi, giống như nhìn bảo vật hiếm thấy gì đó.

Tô Hồng Tụ híp mắt, vui sướng hài lòng mà đeo ngọc bội lên cổ, suy nghĩ một chút, đeo hai miếng ngọc bội trên cổ thật khó nhìn, lại gỡ miếng của Tôn Kha xuống, kêu một nha hoàn làm việc nặng: "Người đâu, đưa cái này cho Tôn Kha Tôn đại nhân ở sương phòng phía đông."

Lúc này mới mặt mày hớn hở, cực kỳ vui mừng mà nghiêng trái nghiêng phải trước gương, nhìn như thế nào, dù sao cũng cảm thấy miếng ngọc bội này đẹp mắt hơn miếng của Tôn Kha, hình như còn có linh khí hơn!

Lại không biết mới vừa rồi Sở Dật Đình bị nàng quậy một phát, đã sớm không còn tâm tình tắm, lại nhìn bên cạnh thấy nhiều người vây quanh như vậy, không khỏi phiền não trong lòng, đuổi hết mọi người ra ngoài, mình kỳ cọ lung tung thân thể, mặc quần áo trở về phòng ngủ.

Mới vừa đến cửa phòng ngủ lại đứng lại, đã nhìn thấy Tô Hồng Tụ lục lọi loạn ở khắp bên trong, sau khi tìm được d1end4nl3q21yd0n miếng ngọc bội của hắn, ánh mắt của nàng cũng mừng rỡ híp lại.

Thấy Tô Hồng Tụ không chút do dự tháo miếng ngọc bội của Tôn Kha xuống, lòng Sở Dật Đình nóng lên, cũng không nói gì, cứ đứng đó nhìn Tô Hồng Tụ vòng tới vòng lui trước gương.

Tô Hồng Tụ đang xoay đến vui mừng, thình lình nhìn thấy một người trong gương, giật mình, định thần lại, nhìn ra chính là Sở Dật Đình.

Không khỏi tức giận nhếch hàm, đang định náo loạn với hắn, lại đột nhiên nhớ tới, ngọc bội của hắn còn đeo trên cổ mình!

https://thuviensach.vn

Hừ, tất cả đều để cho hắn nhìn thấy rồi, nếu như hắn không đưa ngọc bội cho nàng thì làm thế nào?

Vừa nghĩ tới Sở Dật Đình định đưa ngọc bội cho người khác, tương lai hắn sẽ có phu nhân chính thất, trong lòng Tô Hồng Tụ lại khó chịu, hai tay nhỏ bé nắm thật chặt ngọc bội trong ngực, trừng mắt hung dữ nhìn Sở Dật Đình, dáng vẻ kia, ánh mắt kia, giống như đang nói với Sở Dật Đình, không đưa ngọc bội cho nàng, nàng sẽ cắn hắn.

Sở Dật Đình lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ, một lúc lâu, khẽ lướt trên khóe môi, thái độ cười như không cười.

Tô Hồng Tụ lập tức mặt mày hớn hở, nhanh như chớp thu ngọc bội vào trong lòng. Ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình vẫn còn nhìn mình chằm chằm, lập tức tăng thêm một câu: “Cái này, coi như bồi thường ngươi hôn ta nhiều như vậy, nó thuộc về ta.”

Sở Dật Đình vẫn đang cười, cũng không nói phải, càng không nói không phải, bản thân đi đến giường ngồi xuống, mở chăn đệm ra, hình như buồn ngủ.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn ngoài cửa sổ, quả thật, sắc trời đã tối.

Nhưng mà, trời tối, hình như nàng cũng nên có cảm giác đi ngủ chứ?

Nhưng khi nhìn Sở Dật Đình die,n; da.nlze.qu;ydo/nn bên cạnh, lại nhìn ngọc bội long phượng trình tường trên cổ, trong lòng bỗng dưng dâng lên không đành lòng nồng đậm.

Nhưng mà... Có thể vừa tu đạo, còn vừa chung một chỗ với Sở Dật Đình không?

Hình như không thể...

https://thuviensach.vn

Trong lòng phiền muộn không vui, càng nhìn Sở Dật Đình, càng thấy không bỏ được.

“Nàng có ngủ không? Không ngủ thì đi nhanh một chút, không cần náo loạn phiền ta ngủ!”

Bỗng dưng, Sở Dật Đình trên giường lạnh lùng thốt ra câu như vậy. Đang nói những lời này thì thân thể của hắn cũng dịch vào bên trong, nhường cho Tô Hồng Tụ một chỗ có thể chứa được nàng.

Trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi tắc nghẹn, lầu bà lầu bầu nói: “Vừa nói không cho phép người ta và ngươi thân cận, lại vừa quyến rũ người ta, rõ ràng đều là lỗi của ngươi, kết quả tất cả mọi chuyện đều chỉ biết trách người khác...”

Lời còn chưa nói hết, Sở Dật Đình đã hét to một tiếng: “Nói cái gì đó? Ta nghe sao lại giống như nàng đang len lén mắng ta? Không ngủ được thì đi ra đi!”

Không khỏi giật mình, trong đôi mắt to tràn đầy sương mù mê man lập tức tràn đầy lệ.

Mà Sở Dật Đình trên giường, mặc dù nghiêm mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng uất ức của Tô Hồng Tụ, nhưng đáy mắt lại là cười.

Một ngày ngắn ngủi, số lần hắn dinendian.lơqid]on cười đã nhiều hơn vô số lần cười cả nửa đời trước cộng lại.

Tô Hồng Tụ nhìn trời bên ngoài đã tối đen như mực, lại nhìn vị trí bên cạnh Sở Dật Đình kia, nó giống như hấp dẫn nàng, giống như đang lên tiếng kêu gọi nàng, hãy ngủ ở chỗ này đi, nằm bên cạnh hắn, như vậy, cả một buổi tối nàng có thể ngửi thấy mùi thơm dễ ngửi trên người hắn, nói không chừng còn có thể ôm hắn.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới ôm Sở Dật Đình váng đầu hoa mắt, tâm thần đều cảm giác say, Tô Hồng Tụ giống như ma quỷ mê muội.

Mới vừa đến đầu giường của Sở Dật Đình, thình lình bị một bàn tay ấm áp màu lúa mạch nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn.

Lập tức toàn thân mềm nhũn, ngực mềm nhũn, cũng không có chút khả năng chống cự, mềm mại không xương mà rúc vào trong ngực ấm áp bền chặt của Sở Dật Đình.

Cả buổi tối Tô Hồng Tụ quấn lấy Sở Dật Đình không buông, không chỉ có hai chân hai tay đều quấn lấy người hắn, cả chín cái đuôi hồ ly lông mềm như nhung cũng lộ ra, giống như con rắn quấn lấy eo và cổ Sở Dật Đình, dáng vẻ không nỡ thả hắn rời đi.

Sở Dật Đình không ngủ cả đêm, trợn tròn mắt nhìn xà nhà, không biết đang nghĩ cái gì.

Vừa nhìn thấy tròng mắt đen nhánh thâm thúy của Sở Dật Đình, trong lòng Tô Hồng Tụ lại hốt hoảng, có lúc Sở Dật Đình sẽ giấu tâm sự rất sâu, nàng như thế nào cũng không đụng tới được.

Mỗi lúc này, Tô Hồng Tụ đều cảm thấy trong lòng hoang mang, sợ sệt.

Không ngừng đưa tay nhỏ bé che tròng mắt đen sâu không thấy đáy của Sở Dật Đình, Sở Dật Đình liếc nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, nhắm hai mắt lại.

Tô Hồng Tụ vui vẻ chết rồi, Sở Dật Đình không chỉ ôm nàng một buổi tối, buổi sáng lúc rời giường, cũng vì nàng ngủ đến mơ mơ màng màng, mở mắt không ra, nên ôm nàng rửa mặt cho nàng, còn dũng muỗng đút cho nàng mấy muỗng canh gà.

https://thuviensach.vn

Nếu như cả đời có thể dựa vào trong ngực hắn, cả đời được hắn cưng chiều là tốt rồi, cảm giác này thật sự tốt đẹp như ăn mật ngọt, hình như tu đạo cũng không lực hút lớn như vậy với Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình đút Tô Hồng Tụ ăn xong canh gà, Tô Hồng Tụ vẫn còn mơ mơ màng màng mở mắt không ra, Sở Dật Đình cầm khăn lông lau miệng cho nàng, Tô Hồng Tụ đột nhiên bĩu môi, chụt một tiếng hôn một cái lên mặt Sở Dật Đình.

“Dật Đình ca ca, ta thích chàng, ta muốn cả đời đều ở cùng chàng...”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Sở Dật Đình Đại Ngốc Nghếch 4

Tô Hồng Tụ mơ mơ màng màng, mơ hồ nói không rõ, Sở Dật Đình hơi kinh ngạc, theo đó trên khóe môi lướt qua một nụ cười dịu dàng vô hạn, đặt Tô Hồng Tụ lại một lần nữa vào trong đệm chăn, đứng dậy đi.

Chuyện cũng đã sắp xếp xong xuôi, tối nay Lương đế sẽ đến Trương phủ gặp Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình nên đi chuẩn bị rồi.

Không dễ gì tỉnh ngủ, bên ngoài mặt trời cũng đã lên cao rồi, trong sảnh chính khách mời đã sớm ngồi vào chỗ của mình rồi, ngoại trừ vị Lương đế trên cao nhất, bên cạnh hắn là Lý phi khoan thai phú quý, đoan trang hào phóng, còn có nhi tử của Lý phi, đương kim Thái tử, cũng là ca ca của Sở Dật Đình – Sở Hiên.

Sở Hiên lớn hơn Sở Dật Đình năm tuổi, tướng mạo anh tuấn, dáng vẻ không tầm thường, hắn có một đôi mắt rất sâu rất bén nhọn, lúc nhìn người, cho dù là vẻ mặt mỉm cười hay nghiêm túc, trong cặp mắt lạnh lẽo kia luôn tỏa ra vẻ vương giả lạnh lẽo.

Nói đến Thái tử Sở Hiên kia, văn võ cả triều nghị luận ầm ĩ về hắn, khen chê không đồng nhất, có người nói hắn bụng dạ ác độc, trời sinh tính tàn nhẫn, cũng có người nói hắn người thành chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, tương lai tất thành đại khí.

Năm đó lúc Lương đế chọn Thái tử, Lương đế vứt mỗi nhi tử vào trong sa mạc vắng vẻ, chỉ trang bị cho bọn hắn mỗi một thái giám thiếp thân cùng

https://thuviensach.vn

lớn lên với bọn hắn, nói cho bọn hắn biết ai có thể ở lại trong đó lâu nhất, ai có thể sống sót, người đó chính là Thái tử tương lai.

Phương pháp này rất tàn nhẫn, vô cùng không bình thường, là một Quân Vương không ai sẽ để cho nhi tử của mình chịu khổ như vậy.

Cho nên Lương đế mới nghĩ ra phương pháp này, bởi vì khi đó đúng là hắn không bình thường, hắn hoàn toàn điên rồi.

Một lần đó, trừ Sở Dật Đình về mặt thân phận mang theo chút điểm nhơ, không có cách tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, tất cả nhi tử của Lương đế đều không thể kiên trì trong đó đến ba ngày.

Nhưng Sở Hiên kiên trì được, hắn ở trong hoang mạc chừng nửa tháng.

Lúc Lý phi khốc thiên thưởng địa phái thủ hạ đi tìm Sở Hiên, vốn đã làm xong chuẩn bị phải nhặt xác, ai ngờ bọn họ tìm được Sở Hiên ở trong một hang động.

Sở Hiên bình yên vô sự, trên người không có một vết thương, bởi vì thời gian dài thiếu nước và lương thực, hắn thoáng gầy hơn trước kia một chút.

Nhưng thái giám đi cùng hắn đã không thấy rồi, cũng không ai biết thái giám đó đi đâu, chỉ có điều ba năm sau, ở trong thâm cung lặng lẽ lưu truyền ra một lời đồn đại như vậy: Thái giám kia bị Sở Hiên ăn, máu cũng bị Sở Hiên uống. Hơn nữa, vì không để cho thịt thái giám kia bị hư thối, Sở Hiên không lập tức giết chết hắn, mà hết lần này đến lần khác, chia ra thật nhiều ngày, xơi tái hết hắn sống sờ sờ.

Đây chính là người bầu bạn lớn lên với hắn từ nhỏ! Trong cung, mỗi Hoàng tử khi vừa sinh ra đều có một thái giám chuyên môn hầ hạ, khi còn bé thái giám kia làm ngựa cho các Hoàng tử cưỡi, trưởng thành làm trâu

https://thuviensach.vn

làm ngựa vì các Hoàng tử, coi như là tâm phúc, lẽ ra phải là người thân mật nhất người được Hoàng tử kia tín nhiệm nhất.

Sở Hiên vì ngôi vị Hoàng đế, có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy với người thân mật nhất người tín nhiệm nhất, lòng tàn nhẫn cũng đến thế, người độc ác cũng đến vậy, quả thật không thể tưởng tượng.

Cho dù như thế nào, Sở Hiên đánh bại đối thủ đang cạnh tranh với hắn, bây giờ hắn đã là Thái tử. Trong phủ Trương Trấn bày yến mừng thọ, phụ hoàng hắn không dẫn ai theo, chỉ mang die nd da nl e q uu ydo n theo hắn, có thể thấy được thân phận cao trong Đại Lương của hắn, trong suy nghĩ của Lương đế có địa vị không giống.

Giờ phút này Tô Hồng Tụ vẫn ngủ mơ mơ màng màng, chỉ thấy bên cạnh có một đám người vây lấy nàng.

Dùng sức mở mắt nhìn, chỉ thấy chung quanh khắp nơi đều là nha hoàn tỳ nữ chạy tới chạy lui, có mấy nha hoàn cầm gương đồng trang điểm ăn mặc cho nàng, còn có mấy nha hoàn mang theo vài món nhẹ nhàng, xem xét mang trên quần áo nàng sẽ có bao nhiêu phân lượng.

“Tiểu thư? Cuối cùng người đã tỉnh rồi hả? Đại nhân trở lại, còn dẫn theo khách quý, đại nhân căn dặn tụi nô tỳ, lát nữa dẫn tiểu thư đến sảnh chính.”

Tô Hồng Tụ còn chưa kịp phản ứng, thuận miệng ừ một tiếng, nhắm lại lại định ngủ tiếp, đột nhiên hoảng hốt, mở luôn mắt.

“Cái gì? Quý nhân gì? Là phụ thân của Sở Dật Đình tới sao?”

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt nhìn, mặt tò mò hỏi tỳ nữ.

Tỳ nữ khẽ gật đầu, cực kỳ để tâm dặm phấn lên mặt nàng: “Sao tiểu thư biết? Không sai, hôm nay là sinh thần của lão gia, không riêng gì đương

https://thuviensach.vn

kim Thánh thượng, mấy người Thái tử cũng đến, hiện giờ mọi người ở trong phòng khách."

Wow, nhanh như vậy? Làm thế nào? Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Những ngày qua Tô Hồng Tụ vẫn muốn nhanh chóng nhìn thấy Lương đế, nàng tiện thể giải thích rõ thân phận với Sở Dật Đình, thật sự đợi đến sắp gặp được Lương đế rồi, nàng lại không khỏi bắt đầu khẩn trương.

Làm thế nào, làm thế nào? Lỡ như phụ thân Sở Dật Đình cũng nhận lầm người thì làm sao? Hoặc hắn không nhận lầm người, nhưng cũng cảm thấy nàng giống Thục phi, cứng rắn trói nàng tiến cung thì làm sao?

Trong lúc nhất thời ngực thình thịch, cực kỳ lo âu, muốn gọi Sở Dật Đình, nhưng Sở Dật Đình lại không có ở đây.

Đang tâm hoảng ý loạn, tâm thần thấp thỏm, cuối cùng chúng tỳ nữ đã trang điểm xong cho nàng, một tỳ nử dung mạo xinh đẹp chừng mười bảy mười tám tuổi vẻ mặt hâm mộ cầm gương đứng trước mặt Tô Hồng Tụ: "Tiểu thư, mau nhìn. Tiểu thư thật đẹp, sợ rằng mỹ nhân đẹp nhất trong cung Lý phi cũng không sánh nổi với tiểu thư!"

Lý phi trong miệng tỳ nữ chính là người lúc trước Xuân Hoa đã từng nhắc đến với Tô Hồng Tụ, muốn hết sức cẩn thận die nda nle equ ydo nn người đó, cũng chính là mẫu phi của đương kim Thái tử.

Năm đó mặc dù Thục phi không có ý định tranh thủ tình cảm với Lý phi, nhưng bởi vì Lương đế đặt tất cả một lòng trên người Thục phi, gần như không kêu các phi tử khác qua hầu ngủ, đám người Lý phi gần như hận Thục phi triệt để, vụng trộm làm ra không biết bao nhiêu ngáng chân muốn diệt trừ Thục phi.

https://thuviensach.vn

“Lục Vương gia ở đâu? Các ngươi, ai đi kêu Sở Dật Đình một tiếng giúp ta? Nói ta có chuyện rất quan trọng muốn tìm hắn!”

Tô Hồng Tụ vòng tới vòng lui giữa các tỳ nữ chuẩn bị trang điểm trang phục vì mình, không ngừng cất tiếng muốn đối phương tìm Sở Dật Đình giúp nàng.

Tỳ nữ không cưỡng lại được, đáp tiếng đi, Tô Hồng Tụ vừa nghĩ tới Sở Dật Đình sẽ lập tức đến, trong lòng không kiềm chế được vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến như hoa tươi nở rộ.

Đang một mình trong phòng nóng nảy và hưng phấn chờ đợi, lúc này, trong sân có hai tiểu nha đầu đặc biệt phụ trách giặt quần áo vừa tán gẫu, ríu ríu rít rít truyền đến.

Một người trong đó không khỏi cảm thán: “Thật sự không nhìn ra, Tô tiểu thư kia thì ra đã dịch dung, sau khi nàng lau lớp dịch dung trên mặt đi thì trở nên thật xinh đẹp, ta gần như không nhận ra.”

Một nha hoàn khác nói tiếp: “Nàng ta và Lục Vương gia thật xứng đôi, thật sự không nghĩ tới, đời này lại có thể có hai người đẹp như vậy, ta còn tưởng rằng bàn về dung mạo, Lục Vương gia đã sớm là đệ nhất thiên hạ!”

“Đó là ngươi kiến thức nông cạn, hiếm thấy vô cùng, chỉ có điều, thật kỳ quái, vừa rồi nhìn thấy Trương đại nhân gọi Lục Vương gia đi nói vài lời, còn giống như cho Lục Vương gia xem một bức họa, sau khi xem xong, cũng không biết thế nào, gương mặt Lục Vương gia lập tức trở nên trắng bệch, người chẳng hề nói một câu nào, đã cưỡi ngựa rời đi.”

Tô Hồng Tụ nghe nói như thế, trong lòng chợt trầm xuống, nụ cười trên mắt thoắt cái biến mất không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng trở nên trắng bệch, đôi môi không ngừng run, “Kẹt kẹt” một tiếng đẩy cửa sổ ra, hỏi mấy nha hoàn đi ngang qua kia: “Các ngươi nói gì? Sở Dật Đình đi?”

https://thuviensach.vn

Có thể do sắc mắt Tô Hồng Tụ quá trắng, giọng nói quá bén nhọn, mấy nha hoàn kia bị giật mình, một người trong đó vội vàng hấp tấp nói: “Đúng, đúng...”

Bây giờ Tô Hồng Tụ đã không nghe rõ giọng nói nha hoàn rồi, chỉ cảm thấy bên tai vang lên ong ong ong ong, nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, ba bốn bóng dáng liên tiếp.

Nàng gần như tốn toàn hơi sức, mới miễn cưỡng hỏi ra từ trong cổ họng: “Sao hắn phải đi? Ta lập tức phải gặp Phụ hoàng của hắn rồi, chân tướng lập tức rõ ràng rồi, tại sao lúc này hắn lại muốn bỏ ta lại?”

Tô Hồng Tụ bị tin tức Sở Dật Đình đột nhiên rời đi đả kích đến đầu váng mắt hoa, tim giống như bị một bàn tay vô hình không nhìn thấy bóp chặt, ngay cả pháp thuật duy trì lấy thân người cũng quên, cả khuôn mặt lập tức trở nên trắng trắng sắc nhọn, giống như hồ ly, lúc lại biến về người, dọa sợ nha hoàn, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Nô... Nô tỳ không biết, chỉ nghe loáng thoáng được Thục phi gì đó, nốt ruồi gì đó, còn hồ ly gì đó.”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này đã hiểu, ngày hôm qua lúc nàng và Sở Dật Đình ngủ cùng nhau, bởi vì sợ nóng, cởi áo ra, lộ ra nốt ruồi đỏ trên cánh tay hồ ly.

Nếu như mẫu phi Sở Dật Đình cũng là hồ yêu, như vậy trên cánh tay nàng nhất định cũng có nốt ruồi đỏ giống vậy.

Không cần phải đoán, Trương Trấn kia nhất định đưa bức họa cánh tay trần của Thục phi cho Sở Dật Đình nhìn, Sở Dật Đình nhất định phát hiện, trên người nàng và mẫu phi hắn đều có nốt ruồi đỏ giống nhau.

Sở Dật Đình nhất định đã nhận định nàng chính là Thục phi rồi.

Chỉ bởi vì một nốt ruồi, hắn đã coi nàng thành Thục phi, hắn cứ như vậy, một câu cũng không hỏi nàng, đã một mình chạy...

https://thuviensach.vn

Rõ ràng nàng vẫn luôn nói cho hắn biết, nàng không phải Thục phi, tại sao hắn, tại sao cho dù như thế nào cũng không tin nàng?

Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, đau lòng như cắt, cũng bất chấp bữa tiệc hay không bữa tiệc, Trương đại nhân hay không Trương đại nhân gì đó nữa, đẩy nha hoàn tỳ nữ vây quanh mình ra, nước mắt tí tách rơi đầy đất, một mình lao ra tìm Sở Dật Đình rồi.

“Dật Đình ca ca, chàng đang ở đâu?”

“Dật Đình ca ca, chàng đi ra đi, đi ra gặp ta đi? Tại sao chàng không tin ta? Ta đã nói rồi, ta không phải Thục phi, thật sự không phải...”

--- ---------- -----

Lời tác giả:

Vẫn có người hỏi nam chính, ở đây thống nhất trả lời xuống, nam chính chính là yêu tinh mà nữ chính nằm mơ thấy, bởi vì quá cường hãn không cách nào tiêu diệt, bị người trấn áp, linh hồn chia làm ba, chính là Sở Dật Đình, Sở Hiên, Phong Lăng Thiên.

Nam yêu là Thao Thiết. Sở dĩ bị chia ra làm ba cũng bởi vì hắn có một nhược điểm, chính là lòng độc chiếm mạnh không cho người khác đụng chạm vào nữ chính, cho nên biến thành ba người, cho nên các bản thân hắn sẽ càng đấu không chết không dừng, như vậy hắn sẽ tự mình giết chết mình. Cái này phù hợp với điển cố của Thao Thiết, tự hủy tự thân, dĩ nhiên ta đây là chuyện xưa có kết cục tốt đẹp.

Còn tất cả nam nhân khác đều là vật hy sinh, ta nói vật hy sinh chính là sẽ bị nam chủ tiêu diệt, sẽ bị giết chết, cho nên không nên đi thích bọn họ, sẽ không sống lâu.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Một Nô Tỳ

“Sở Dật Đình, chàng ngu hết biết, người khác nói cái gì chàng đều tin, ta nnói cái gì chàng cũng không tin, ta chán ghét chàng, ghê tởm chàng!”

Dọc đường lảo đảo, hoảng hốt chạy bừa, vừa khóc thật thê thảm, đầu óc choáng váng, không những không thể tìm được Sở Dật Đình, ngay cả bản thân mình cũng lạc đường, bảy chuyển tám chuyển cũng tìm không ra đường ra.

Sở Dật Đình không biết dùng cách gì, cứng rắn cắt đứt thuật truy tung của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ vì tìm hắn, gần như hao phí hết toàn bộ linh lực.

Nhưng nàng không tìm được, di chuyển khắp thành, ngay cả một tia khí tức trên người Sở Dật Đình nàng cũng không truy lùng được.

“Sở Dật Đình, ngươi kẻ đại ngốc! Ta chán ghét ngươi! Ta hận chết ngươi!”

Không biết qua bao lâu, trong rừng núi cuối cùng vang lên tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế, âm thanh thê thảm và bi thương, thấu tận trời mây, không tiêu tan.

Gió thu tiêu điều, lá rơi khắp trên đất, một mình Tô Hồng Tụ vòng tới vòng lui trong rừng, sao cũng không đi ra được, cuối cùng, đi đến bản thân mình đầu váng mắt hoa, ngay cả lòng bàn chân cũng bị cọ đến chảy máu rồi.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm, tìm được một hang núi có thể nương thân, Tô Hồng Tụ sợ có thú hoang, dùng tảng đá chặt cửa hang, lúc này nàng bất chấp linh lực hay thể lực đã hao hết, sau khi chặn hết cửa hang, nàng lập tức rơi vào hôn mê. Nhưng mà, ngay cả trong hôn mê, nàng vẫn khóe mắt rưng rưng, vẫn không ngừng mắng Sở Dật Đình trong miệng.

Hôn mê lần này chính là ba ngày, ngày thứ ba, ngoài hang núi có mấy con sói hoang ngửi thấy mùi máu tanh, luẩn quẩn ngoài cửa hang, hết con này đến con khác không ngừng đào bởi đá ở cửa hang, hòn đá bị đào ra, lại bị chúng đào ra một cái hố, sói hoang vui mừng kêu lên một tiếng, sẽ từ khe đá chui vào hang núi.

Đúng lúc này, một đầu roi dài từ phía sau mỏm núi quét ngang qua, một cây roi quất lên trán sói hoang.

Sói hoang gầm thét, nhanh chóng chui vào bụi cỏ phía sau.

Người tới mặc một bộ áo bào bằng gấm màu đen tuyền, vóc người cao gầy thẳng tắp hơn nữa tràn đầy lực đạo.

Một túm tóc màu đen xám trên trán hắn, càng nổi bật con mắt màu xanh lam lạnh lẽo và vô tình.

Hắn có một đôi mắt đẹp thâm thúy sắc bén, vẻ mặt lạnh lẽo làm người khác nổi da gà.

Hắn cẩn thận chu đáo nhìn Tô Hồng Tụ một lúc lâu, nhíu nhíu mày, trầm giọng gọi: “Tô Hồng Tụ?”

Người vừa tới không phải ai khác, chính là Thái tử Sở Hiên trước đó dự tiệc cùng Lương đế ở Trương phủ.

Tô Hồng Tụ mất tích, Lương đế vốn không nhìn thấy mặt nàng, sau khi dự xong yến tiệc đã trở về cung rồi, bởi vì Sở Hiên còn có việc phải xử lý,

https://thuviensach.vn

ở Trương phủ thêm mấy ngày, lúc đi qua rừng cây, vừa vặn phát hiện một mình Tô Hồng Tụ núp trong hang núi.

Thật ra Sở Hiên không nhận ra Tô Hồng Tụ, chỉ nghe thủ hạ chính là do thám nói, gần đây người đệ đệ Sở Dật Đình kia rất thân cận với một nữ tử, mà tên tuổi nữ tử kia chính là Tô Hồng Tụ.

Bởi vì tò mò, rốt cuộc kiểu nữ nhân gì có thể hấp dẫn đệ đệ mình vốn không gần nữ sắc, Sở Hiên đã từng nhìn bức họa của Tô Hồng Tụ.

Không thể không nói Tô Hồng Tụ này đúng là một đại mỹ nhân khó gặp, Sở Hiên làm Thái tử nhiều năm như vậy, đã gặp vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy ai mềm mại như nàng, còn quyến rũ hơn nàng.

Nhưng mà, bây giờ là như thế nào? Sao đại mỹ nhân này lại bị Sở Dật Đình nhét vào trong rừng một mình?

Hơn nữa, nghe người bên Tây Kinh dfienddn lieqiudoon nói, Sở Dật Đình cũng mất tích mấy ngày rồi, vẫn không có ý định trở về.

Hắn đi nơi nào rồi? Nữ nhân này, hắn không có ý định muốn rồi sao?

Sở Hiên nhíu mày, ánh mắt chợt lóe, đuôi khóe mắt thoáng thấy ngọc bội trên cổ Tô Hồng Tụ.

Trên mặt ngọc bội, có một chữ Đình thật to, giống như chỉ sợ người khác không biết, miếng ngọc bội này thuộc về ai.

Trong lòng Sở Hiên sáng tỏ, xoải bước tới ôm lấy Tô Hồng Tụ mặt đỏ bừng, toàn thân nóng bóng vào trong ngực.

Thân thể nóng bỏng vừa vào trong ngực, trong lòng Sở Hiên giống như bị một cây châm nhỏ nhẹ nhàng nhói một cái.

Thật mềm, thân thể thật thơm ngọt.

https://thuviensach.vn

Tổng quản thị vệ Hắc Mộc đi theo phía sau Sở Hiên thấy Sở Hiên lại không để ý đến bẩn thỉu, tự mình ôm lấy Tô Hồng Tụ từ dưới đất lên, không khỏi ngạc nhiên, cực kỳ kinh ngạc.

Người người Đại Lương đều biết, Sở Hiên rất thích sạch sẽ, thậm chí thích sạch sẽ đến trình độ không bình thường.

Trong tẩm cung của hắn không thể có một hạt bụi, y phục trên người hắn cũng chưa bao giờ có một nếp gấp.

Tô Hồng Tụ nằm trong bụi cỏ, một thân bụi và bùn, Sở Hiên lại làm như không thấy, tự tay ôm nàng lên, đám người Hắc Mộc cực kỳ kinh ngạc, quả thật không thể tin vào mắt mình.

Trên người Sở Hiên còn đeo một cây thương bạc nặng mấy chục cân, Hắc Mộc chỉ sợ Sở Hiên ôm không cử động được, vội vàng tiến lên: “Thái tử gia, người quá nặng, vẫn nên để tiểu nhân tới ôm.”

“Không cần, ta ôm được.”

“Nhưng mà, Thái tử gia...”

“Đừng dài dòng, nói cho đội tiên phong, gia tăng tốc độ, nhanh chóng hồi cung.”

Hắc Mộc vẫn không yên lòng, đuổi theo Sở Hiên nói, “Thái tử gia, ngài vẫn nên đi cùng đội ngũ kỵ mã phía trước đi, thần đi phía sau.”

“Không cần, ngươi dẫn thủ hạ đi trước, ta lưu lại phía sau.

“Nhưng mà, Thái tử gia, như vậy rất nguy hiểm.”

“Ngươi đi hay không đi? Không đi ta một đao chém ngươi!”

https://thuviensach.vn

Hắc Mộc không dám nhiều lời, cưỡi lên ngựa chạy thẳng đến phía đội ngũ trước mặt.

Còn dư lại Sở Hiên, một người một kiếm, sau lưng một cây thương bạc dài sáng, trong ngực ôm Tô Hồng Tụ, đi phía sau cùng đội ngũ.

Mặc dù xa xa chỉ còn lại cái bóng, đám người Hắc Mộc vẫn có cảm giác Vương giả lạnh thấu xương lại rét buốt như băng từ trên người Sở Hiên tỏa ra mãnh liệt truyền đến.

Suốt đường vừa đi vừa nghỉ, cho đến sáng ngày hôm sau, Tô Hồng Tụ coi như tỉnh lại.

Đau lòng kịch liệt hành hạ nàng đến mệt mỏi không chịu nổi, sắc mặt của nàng tái nhợt như quỷ, mắt to vốn đen nhánh sáng ngời đã mất đi thần thái từ lâu.

Ngực truyền đến đau đớn co rút kịch liệt từng cơn, nàng không thể không hao hết toàn lực che ngực, mới có thể miễn miễn cưỡng cưỡng phát ra âm thanh.

“Ngươi... Ngươi, ngươi là ai?”

“Đi ngang qua. Ta lượm được ngươi.”

“A, vậy cám ơn, cám ơn ngươi.”

Tô Hồng Tụ xoa ngực, bởi vì hôn mê quá lâu, hơi không tỉnh táo.

Nàng cẩn thận nhớ lại, dùng sức nhớ lại, chỉ nhớ rõ sau khi mình mắng Sở Dật Đình xong thì hôn mê ở trong hang núi.

Về phần nam nhân ôm nàng xuất hiện khi nào, cho dù như thế nào nàng cũng không nhớ nổi.

https://thuviensach.vn

Nàng thử để nam nhân đang ôm nàng buông nàng xuống.

“Cái đó, ngươi có thể buông ta xuống không, cám ơn ngươi đã nhặt được ta, tự ta có thể đi.” Tô Hồng Tụ nâng tay nhỏ bé, lau khô nước mắt nơi khóe mắt, nhỏ giọng nói.

“Không được.” Sở Hiên không chút do dự cự tuyệt nàng.

“Vì, vì sao?” Tô Hồng Tụ ngạc nhiên, trừng lớn mắt.

“Nếu ta lượm được ngươi, ngươi chính là của ta.”

“Ta, ta có thể trả bạc cho ngươi!”

“Mười triệu lượng, giao bây giờ!”

“Ngươi người dã man không hiểu chuyện này, buông ta xuống nhanh lên!”

“Ngươi dám mắng ta, có tin ta một đao chém ngươi không?” Sở Hiên đột nhiên xuất kiếm, vững vàng đặt lên cổ Tô Hồng Tụ.

Ánh mắt lạnh lẽo, hơi thở lạnh thấu xương, tất cả đều làm cho người ta kinh ngạc sợ hãi.

Tô Hồng Tụ trừng lớn cặp mắt, nàng đột nhiên ý thức được nam nhân trước mắt hơi quen mặt, giống như hơi giống Sở Dật Đình. Nàng thử dò xét tiếng lòng nam nhân này, trong lúc nhất thời sợ ngây người, người ôm nàng lại là ca ca của Sở Dật Đình, Thái tử Đại Lương, Sở Hiên.

“Ta biết rồi, ngươi là ca ca của Sở Dật Đình, Sở Hiên! Ngươi bắt ta, rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tô Hồng Tụ nóng nảy, vùng vẫy, không ngừng dùng đôi tay đập lồng ngực Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có biết không, quan hệ của Sở Dật Đình và ta là quan hệ như thế nào? Nếu để cho hắn biết ngươi mang ta đi, hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!”

Tô Hồng Tụ cũng không muốn nhắc đến ba chữ Sở Dật Đình này, từ sau khi Sở Dật Đình bỏ nàng lại rời đi một mình, nàng đã âm thầm hạ lời thề với mình, về sau nếu như nhìn thấy hắn cũng coi như không biết, không bao giờ suy nghĩ về hắn, sẽ không để ý đến hắn nữa.

Nhưng mà, lúc tình thế nguy cấp, vào giờ phút này, nàng không thể không dùng tên tuổi Sở Dật Đình tới uy hiếp Sở Hiên, hy vọng Sở Hiên có thể thả nàng thoát thân.

“Câm miệng! Ta đương nhiên biết quan hệ giữa ngươi và Sở Dật Đình, có biết Sở Dật Đình và ta vốn có thù oán không? Ngươi đã là nữ nhân của hắn, không bằng ngươi thay hắn để cho ta báo thù này, để cho ta róc xương lọc thịt ngươi, chặt làm trăm mảnh!”

“Ngươi...” Tô Hồng Tụ trắng bệch cả khuôn mặt nhỏ nhắn, không tự chủ rúc về phía sau.

Tròng mắt đen lạnh thấu xương của Sở Hiên nhếch lên, khóe môi lạnh bạc khẽ vểnh.

“Không muốn chết, cũng được, theo quy củ Đại Lương, ngươi phải làm đầy tớ cho ta mười năm!”

“Mười năm -? Ngươi điên khùng -” Tô Hồng Tụ vốn định nói có phải Sở Hiên điên rồi không, nhưng khi nhìn thấy tròng mắt lạnh lẽo như băng của Sở Hiên, nàng lại không thể không nuốt lời trong miệng xuống.

“Rốt cuộc tại sao ngươi muốn bắt ta? Ta cho ngươi biết, nếu ngươi định dùng ta tới uy hiếp Sở Dật Đình, vậy vô dụng, hắn vốn không quan tâm ta...”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ bưng chặt ngực, trong lòng lại co rút đau đớn.

“Có tác dụng hay không, không thử một chút sao biết?” Câu nói đầu tiên của Sở Hiên hoàn toàn chặt đứt ý niệm của Tô Hồng Tụ.

“Ngươi nhớ cho ta, từ hôm nay trở đi, ngươi không phải là nữ nhân của Sở Dật Đình nữa, mà là nữ đầy tớ đê tiện nhất, hèn mọn nhất của Sở Hiên ta, nếu dám chạy trốn, ta nhất định cắt đứt chân ngươi!”

Sở Hiên vừa nói chuyện vừa mang Tô Hồng Tụ vào một phòng khách điếm.

Đẩy cửa phòng ra, hắn không chút lưu tình ném Tô Hồng Tụ vào trong đống rơm rạ góc tường.

Tô Hồng Tụ vội vàng ôm chặt mình, tinh thần thấp thỏm nhìn Sở Hiên.

“Đứng dậy, đừng chờ ta lại đây túm ngươi!” Ánh mắt bén nhọn của Sở Hiên liếc về phía Tô Hồng Tụ, lạnh lùng như băng nói.

Nhìn dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống của hắn, khí chất vương giả bẩm sinh.

Khí phách như vậy, Tô Hồng Tụ chỉ từng cảm nhận được từ một người, người kia chính là người trước kia đi trên đường, ngẫu nhiên gặp được, Thái tử Đại Chu, Phong Lăng Thiên.

Tô Hồng Tụ ý thức được, nam nhân này không dễ chọc, chọc giận tới hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng quả ngon để ăn.

Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, vì tìm Sở Dật Đình, nàng gần như đã dùng hết sạch linh lực, hiện giờ, ngay cả thuật chạy trốn cơ bản nhất cũng không dùng được.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ tạm thời quyết định nhịn một chút, cho dù Sở Hiên muốn nàng làm gì, làm theo là được.

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ rụt cổ lại, nuốt lời mắng tới tận họng trở lại.

“Chưởng quỹ, lấy thùng nước cho ta, chuẩn bị hai bộ quần áo sạch.”

“Tới đây khách quan, sẽ đi ngay!”

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị mang nước nóng, bưng thức ăn nóng hổi lên lầu.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc không thôi, nam nhân này muốn làm gì? Hắn không phải định tắm rửa thay quần áo trước mặt nàng chứ?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Một Nô Tỳ (2)

Nàng lui về phía sau rụt thân thể nhỏ bé lại, mặt cảnh giác nhìn Sở Hiên. “Ngươi là Thái tử, có tiền như vậy, sao không thể gọi hai gian phòng?”

“Ta có tiền, nhưng ta sẽ không ngu tới mức để cho ngươi có cơ hội chạy trốn.”

“Ngươi yên tâm, nữ nhân, ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, xuyên qua giày rách của người khác, ta ngay cả liếc mắt cũng khinh thường!”

Ngươi nhìn ta không chỉ một mắt. Tô Hồng Tụ âm thầm oán, đồ giày dởm, ngươi chính là áo rách, quần rách, giày rách, hừ!

Sở Hiên đã bắt đầu uống rượu dùng bữa, Tô Hồng Tụ đói bụng đến bụng kêu ùng ục, nàng không nhịn được nhìn Sở Hiên, ôm chặt bụng.

Cái gì Tô Hồng Tụ cũng có thể nhịn, không thể nhịn được nhất chính là bị đói.

Tô Hồng Tụ cố gắng giảng đạo lý với Sở Hiên.

“Ngươi có thể cho ta ăn một chút gì không? Trên bàn của ngươi nhiều đồ ăn như vậy, dù sao cũng không ăn hết, cùng lắm thì ta, ta trả bạc cho ngươi là được.”

Nhưng không ngờ Sở Hiên vung tay lên, ném thẳng một đùi gà béo ngậy xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Muốn ăn chỉ có thể ăn trên đất, đầy tớ không có tư cách ngồi cùng bàn với chủ nhân.”

Tô Hồng Tụ hận không thể đi lên túm tóc hắn. Hừ! Đợi đến ngày kia nàng khôi phục pháp thuật, nhất định sẽ biến Sở Hiên này thành đầu trọc!

“Ngươi đã muốn lợi dụng ta uy hiếp Sở Dật Đình, dù sao cũng nên nghĩ cách giữ lại mạng ta trước. Nếu ta chết rồi, sẽ không còn bất kỳ giá trị lợi dụng!”

“Ngươi cho rằn ta đối phó với Sở Dật Đình, còn cần dùng đến con tin?” Sở Hiên thu hồi vẻ lười biếng trên mặt, mặt của hắn trở nên lạnh lẽo như băng sương trong nháy mắt.

“Tô Hồng Tụ! Ngươi tạm thời tự cho là thông minh trước mặt ta!”

Thấy Sở Hiên đột ngột thay đổi sắc mặt, Tô Hồng Tụ thức thời ngậm miệng lại.

Nàng co ro thân thể, phía bên ngoài cửa sổ là hoang mạc vô tận, chạy trốn cũng không phải là ý tốt, nàng vốn không biết đường.

Hơn nữa nhiều năm chiến loạn liên tục, nàng là một nữ tử yếu đuối tay không tấc sắt, lanh chanh láu táu chạy đi, còn không chắc chắn sẽ rơi vào kết cục thê thảm như thế nào.

Tô Hồng Tụ co rúc lại góc tường, Sở Hiên đã dùng xong bữa trưa, cởi quần áo ngâm mình trong thùng tắm tắm rửa.

Không thể không nói, dáng dấp của Sở Hiên hết sức anh tuấn, không phân cao thấp với Sở Dật Đình. Đôi mắt hắn đen nhánh thâm thúy, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng.

https://thuviensach.vn

Vừa nhìn đôi môi của hắn, hắn chính là nam nhân lạnh bạc vô tình trong miệng Hồ Cửu ca.

Tô Hồng Tụ hối hận trong lòng, Hồ Cửu ca nói một điểm không sai, thua thiệt nàng lúc trước vẫn còn cảm thấy Sở Dật Đình và hai chữ bạc tình vốn kéo không lên, nhưng mà, hiện giờ, hắn không nói với nàng một tiếng, đã bỏ nàng lại, một mình chạy đi.

Hắn chính là tên khốn kiếp, đại ngốc nghếch!

Nghĩ tới Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ nổi giận trong lòng, hốc mắt cũng đỏ lên. Chỉ có điều thật may, nàng mới hóa thân thành người, rễ tình còn thấp, chuyện đau lòng khổ sở hơn nữa, chỉ chớp mắt đã quên đi.

Vóc người Sở Hiên rất tốt, giống Sở Dật Đình đến chín phần, cánh tay bền chắc có lực, bắp thịt trên dưới toàn thân khít khao và cân xứng.

Ngay cả cái mông của hắn hơi vểnh lên, cũng kiên cường dẻo dai bóng loáng, mạnh mẽ có lực, không tìm ra chút thịt dư.

Nếu như không phải hắn có khí thế vương giả trời sinh, nhìn từ phía sau lưng, hắn quả thật giống Sở Dật Đình đến mười thành.

Tô Hồng Tụ cũng không muốn nhìn chằm chằm vào Sở Hiên, nhưng nhìn bóng lưng Sở Hiên cực kỳ giống Sở Dật Đình, nàng nhìn không khỏi ngây dại, trong lòng vừa chua xót vừa khổ sở, mười ngón tay trắng như ngọc bất tri bất giác xiết chặt làn váy.

Không được tiếp tục nghĩ đến hắn. Nàng tự nói với mình.

Đại ngốc nghếch này, đại ngốc, về sau nếu như nàng đụng phải hắn, nhất định sẽ không để ý đến hắn!

https://thuviensach.vn

Đang miên man suy nghĩ, tâm thần thấp thỏm, đột nhiên nghe được Sở Hiên quát lớn một tiếng.

“Đừng luôn nhìn ta chằm chằm!”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, giật mình, gò má của Sở Hiên lại ửng đỏ.

“Quay lại! Ăn đồ trên bàn!”

Ra lệnh một tiếng, không cần Sở Hiên nói lần thứ hai, Tô Hồng Tụ lập tức sáng mắt, xoay tròn chạy đến bên bàn ngồi xuống.

Buổi tối Sở Hiên thoải mái dễ chịu die nd da nl e q uu ydo n nằm trên giường mềm, mà Tô Hồng Tụ lạnh run lẩy bẩy nằm cuộn tròn trong đống rơm.

Nàng ôm mình thật chặt, ngược lại cảm thấy hết sức yên lòng.

Trừ Sở Dật Đình, nàng không thích nam nhân khác quá thân cận với mình, lúc trước Sở Hiên ôm nàng vào lòng, trên dưới toàn thân nàng giống như có trăm con kiến bò đầy, chỗ nào cũng không được tự nhiên.

Sau khi thân thể ấm áp, chỉ chốc lát sau Tô Hồng Tụ đã tiến vào giấc mộng đẹp, dù sao, nàng đã tiêu hao hết linh lực và thể lực, vốn thích ngủ.

Giấc ngủ này ngủ hết sức không yên ổn, cả tối không ngừng nói mơ, phần lớn đều liên quan đến Sở Dật Đình.

Trên lông mi dài vểnh lên dính đầy lệ trong suốt.

Tỉnh dậy, cũng hết sức ngạc nhiên, nàng đã không nằm trên sàn nhà, mà được người ôm lên giường đệm ấm áp mềm mại.

Tô Hồng Tụ ngước mắt nhìn xem một chút, kinh ngạc phát hiện Sở Hiên nằm trước bàn nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Hắn lại có thể nhường giường cho nàng.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy đêm khuya ngủ say giấc còn khóc mê lớn như ngươi vậy.”

Sở Hiên lạnh như băng nói, hắn cũng không ngẩng đầu, chỉ có điều trong giọng nói tràn đầy khô khốc, vừa nghe chính là thiếu ngủ, nghỉ ngơi không tốt.

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ lên, trong lòng lướt qua ấm áp nhàn nhạt.

Chà, xem ra, Sở Hiên này cũng không hư hỏng như trong tưởng tượng của nàng.

Tô Hồng Tụ đang định mở miệng, để Sở Hiên đưa ra điều kiện, như thế nào mới bằng lòng thả nàng, tiểu nhị lại gõ cửa vào đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp và khàn khàn của Hắc Mộc.

“Thái tử gia, mở cửa ra.”

“Chuyện gì?”

“Người xem cái này một chút.”

Sở Hiên mở cửa, nhận lấy bức tranh trong tay Hắc Mộc.

Mở ra xem, người trong tranh không phải ai khác, chính là Tô Hồng Tụ hiện giờ đang nằm trên giường.

Sau khi Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình rời khỏi Đại Chu, Phong Lăng Thiên phái người tìm kiếm nàng chung quanh, thậm chí không tiếc treo giải thượng vạn kim, dán đầy bức họa Tô Hồng Tụ ở dọc đường.

Sở Hiên nhìn bức họa, trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên đã từng đi sứ đến Đại Chu, đã nhìn thấy Phong Lăng Thiên từ xa xa, mặc dù chỉ mơ mơ hồ hồ, không cẩn thận die nda nle equ ydo nn liếc qua, Sở Hiên lại nhạy cảm cảm giác được, Thái tử Đại Chu này tuyệt đối không phải người phàm, có thể nói là nhân trung long phượng.

Tiếng xấu của Phong Lăng Thiên này vang dội ở Đại Chu, có thể nói xấu nổi tiếng, người người đều nói hắn lòng dạ độc ác, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào.

Không ngờ, hắn lại dán bố cáo tìm Tô Hồng Tụ như vậy.

Đây cũng quá khoa trương, gần như hơn nửa tài sản của phủ Thái tử.

“Rốt cuộc ngươi và Phong Lăng Thiên...”

Sở Hiên mở miệng, định hỏi, vậy mà khi hắn nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cũng nhìn thấy bố cáo trong tay hắn, vẻ mặt ngây thơ trong sáng, hai mắt to ngập nước vòng tới vòng lui, tràn ngập tò mò.

Sở Hiên hơi nhíu mày, cuối cùng không lên tiếng.

Xem ra Tô Hồng Tụ cũng không biết Phong Lăng Thiên có ý định vi diệu với nàng, thôi, có liên quan gì đến hắn đâu? Hắn không cần thiết đi chọc phá.

Một đường xóc nảy, cuối cùng ba ngày sau trở lại Đại Lương, sau ba ngày, Thái tử hồi kinh, văn võ cả triều sắp hàng hai bên đường hoan nghênh.

Khó khăn lắm mới vào cung, Tô Hồng Tụ lại ngạc nhiên.

Thái tử hồi cung, lẽ ra thị thiếp phi tần trong nội cung của hắn phải đi ra đón chào, Tô Hồng Tụ lại không thấy dù chỉ một người, chỉ nhìn thấy một

https://thuviensach.vn

nữ tử duyên dáng sang trọng mặc hoa phục, bị một đám người vây kín đi từ xa tới.

Mặc dù nữ tử đã trung niên, nhưng da vẫn trắng như tuyết, dung nhan xinh đẹp, đầu tóc đen nhánh chỉ dùng một cây trâm ngọc đơn giản cài lên, từ xa mà đến, dáng vẻ xinh đẹp mười phân vẹn mười.

Là mẫu phi của Sở Hiên.

Lúc này Tô Hồng Tụ đã tiêu hao hết linh lực, đôi mắt to trong suốt sáng rỡ mất đi thần thái và vẻ linh động ngày thường, Lý phi cũng không liên tưởng về nàng đến chỗ Thục phi.

Lý phi thấy Tô Hồng Tụ, hình như rất vui mừng, đôi mắt quyến rũ nhìn từ trên xuống dưới, tới tới lui lui quan sát, dừng lại hồi lâu trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của Tô Hồng Tụ, rồi mới ngước lên, rơi lên khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi của nhi tử mình.

Tô Hồng Tụ bị nàng nhìn cả người không thoải mái, nàng có thể cảm thấy, ánh mắt nữ nhân này nhìn nàng có nhiều chờ đợi, có nhiều tha thiết.

Đặc biệt là, khi nàng nhìn thấy mình và Sở Hiên vai kề vai dựa chung một chỗ, ánh mắt kia quá nóng bỏng, quá không bình thường, quả thật giống như thấy núi vàng núi bạc.

“Hiên nhi, đây là?”

Lý phi tràn đầy hy vọng hỏi, nhưng không ngờ bị một câu lạnh lùng của Sở Hiên, hy vọng bị phá vỡ trong nháy mắt.

“Nhặt được dọc đường, dùng coi như thuận tay, nhi thần định nạp nàng làm tỳ nữ Đông cung.”

“À.”

https://thuviensach.vn

Lý phi hạ mắt, nét mặt tràn đầy thất vọng.

“Con à, con cũng trưởng thành rồi, có phải cũng có thể...”

Lời Lý phi còn chưa nói hết, Sở Hiên đã cười nhạt, kéo tay phải Tô Hồng Tụ.

Hình như Tô Hồng Tụ rất không nguyện ý, giãy giụa không thôi, kêu lên “Buông ra”.

Giữa lúc đi đến, bởi vì phạm vi die~nda4nle^qu21ydo^n giãy giụa quá lớn, Tô Hồng Tụ va phải cung nữ bưng quần áo thay đổi vội vàng đi qua.

Cung nữ không sao, Tô Hồng Tụ nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược quay một vòng tại chỗ, thiếu chút nữa đặt mông ngã ngồi trên đất.

Sở Hiên nghiêng mắt, nhìn tỳ nữ không cẩn thận đụng phải Tô Hồng Tụ, tròng mắt đen thâm thúy hiện lên sát ý lạnh như băng.

“Kéo xuống chém.”

Cung nữ kia quỳ trên mặt đất, liên tục cầu xin tha thứ, khóc không thành tiếng, trán đập trên mặt đất kêu bịch bịch.

Tô Hồng Tụ không ngờ mình va chạm nhè nhẹ như vậy, lại khiến cho đối phương rước phải họa mất mạng, vội vàng quỳ xuống bên cạnh cung nữ kia, cầu tình thay nàng ta.

Mọi người chung quanh không một ai dám đi lên phía trước, tất cả đều nhìn từ xa xa, có người biết cung nữ kia, trong lòng than thở không thôi. Trong lòng đã chọn lựa vị trí đặt mồ mả thay cho cung nữ kia.

Nhưng không ngờ Sở Hiên lại dừng bước, đôi mắt đen thâm thúy, nhìn chằm chằm Tô Hồng Tụ đang quỳ trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có biết thân phận của ngươi là gì?”

Tô Hồng Tụ đầu tiên lắc đầu, sau đó lại gật đầu: “Ta biết, nhưng mà, nàng ta không sai, là ta đụng phải nàng ta trước, ta van cầu ngươi, tha cho nàng ta!”

“Dựa vào cái gì? Vì sao bản Thái tử phải nghe lời một nữ nô tỳ là ngươi? Đừng quên, ngươi chẳng qua chỉ là nô lệ của ta, có tư cách gì cầu xin ta?”

Tô Hồng Tụ ủ rũ, cúi gằm đầu nhỏ xuống.

Nhưng không ngờ ngay sau đó, Sở Hiên vung tay lên, không tốn bao nhiêu công sức kéo nàng từ dưới lên.

“Người đâu, áp giải người vào Thiên lao, giam giữ nửa tháng!”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao, nhất là Lý phi đứng ở phía sau, tầm mắt vẫn đuổi theo bóng lưng Sở Hiên từ xa xa.

Chuyện này thật sự quá không bình thường rồi, một tay nàng nuôi dưỡng nhi tử này từ nhỏ đến lớn, nàng hiểu rõ được tính khí tính cách của nó.

Nói nó máu lạnh, vô tình cũng không đủ, đưa ra quyết định sẽ không thay đổi vì bất kỳ ai, Tô Hồng Tụ là người đầu tiên.

Nữ tử đầu tiên, nói mấy câu có thể dễ dàng thay đổi quyết định của Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Một Nô Tỳ (3)

Sở Hiên nói được làm được, đêm đó an bài cho Tô Hồng Tụ tiến vào tẩm cung của hắn.

Đương nhiên, tỳ nữ không có giường ngủ, chỉ có thể nằm ngủ trên đất.

Tô Hồng Tụ tràn đầy kinh ngạc ngắm nhìn bốn phía, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy kiến trúc nguy nga như vậy, không hề kém Hoàng cung chút nào.

Bốn phía điêu lan ngọc thế, mỗi một cái bàn, mỗi một cái ghế đều có chất liệu thượng thừa, khảm đầy bạc.

Nhất là giường lớn chính giữa, chân giường, nóc giường khảm đầy hoa văn rồng, chín con rồng bay lên, quý khí ngút trời.

Khắp nơi đều hết sức sạch sẽ, thậm chí trên sàn nhà sáng bóng còn nhìn thấy bóng người.

Sở Hiên nửa nằm trên giường lớn, mi dài khẽ rủ xuống, che hờ tròng mắt đen nghiêm nghị lạnh như băng, đang nghỉ ngơi.

Suốt dọc đường, được Tô Hồng Tụ ban tặng, hắn không thể ngủ một giấc ngon.

Tô Hồng Tụ tự ti mặc cảm, xem đông nhìn tây, trong cung Thái tử một hạt bụi cũng không có, người bẩn nhất vô cùng nhất chính là nàng.

https://thuviensach.vn

Haizzz, nàng muốn được tắm!

Suốt dọc đường, ăn gió nằm sương, hơn mười ngày rồi, nàng đều không thể tắm một lần.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ xoay tròn chạy ra sau điện, quả nhiên, tuy nói tòa tẩm cung tráng lệ, bố cục tinh xảo, thật ra thì bố cục không khác Lục Vương phủ của Sở Dật Đình nhiều.

Sau phòng ngủ liền với hồ tắm.

Tô Hồng Tụ lại nhìn đông xem tây, Sở Hiên này quả thật thích sạch sẽ đến trình độ không bình thường, bày biện bốn phía và đồ dùng trơn bóng sáng rõ, không dính một hạt bụi.

Đông cung của Sở Hiên và Vương phủ của Sở Dật Đình tương tự kinh người, không riêng gì bố cục bày biện trong phòng, hai địa phương đều trầm lặng giống như, cực kỳ trống vắng như vậy.

Sở Dật Đình bởi vì lý do an toàn, vẫn cứ có người thừa dịp hắn không chú ý, nửa đêm len lén leo lên giường hắn, cho nên nha hoàn và thị vệ trong phủ hắn không tính là nhiều, tất cả đều là người hắn tin cẩn.

Sở Hiên có lẽ vì thích sạch sẽ, sợ dơ, cho nên không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy ý đi lại trong Đông cung.

Tô Hồng Tụ không biết, trừ Hoàng đế và Lý phi, cùng với nô tỳ trong cung đi vào quét dọn, nàng là nữ nhân đầu tiên được phép bước vào Đông cung.

Tô Hồng Tụ vội vã tắm rửa xong, ôm tấm thảm co rúc đến góc xa Sở Hiên nhất.

https://thuviensach.vn

“Sao, sợ ta ăn ngươi phải không?” Sở Hiên vẫn lười biếng nằm trên giường, lông mi dài vểnh lên, dưới đó đôi mắt sắc bén tĩnh mịch.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới bằng lòng thả ta đi? Ta nói rồi, Sở Dật Đình sẽ không chịu thỏa hiệp với ngươi. Hắn không còn để ý đến ta, hắn là tên khốn kiếp, nghe người khác nói lung tung bịa đặt mấy câu, đã một mình chạy mất!”

Nhớ tới Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ vừa tức giận, vừa đau lòng.

“Gấp cái gì, ta không nói muốn dùng ngươi đi uy hiếp hắn.”

“Không phải ngươi có thù oán với hắn sao?”

“Ta nói cái gì ngươi cũng tin, quả thật là kẻ ngu."

“Ngươi... Thôi, ngươi cứ tự nhiên! Về sau rồi ngươi sẽ biết, ngươi bắt ta, không có bất kỳ chỗ tốt gì với ngươi!”

Con mắt sắc u ám của Sở Hiên nhìn Tô Hồng Tụ cuộn tròn thành đoàn trên sàn nhà.

Nàng đã ngủ, gò má mềm mịn dỏ bừng, thân thể nho nhỏ cuộn tròn thành đoàn. Hoàn toàn khác biệt dáng vẻ dfienddn lieqiudoon toàn thân xù lông, tức giận bừng bừng vừa rồi.

Giờ phút này, nàng nhu nhược không đề phòng gì như hài tử mới sinh.

Trước mắt Sở Hiên dần hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc.

Giống như ảo mộng, nhìn không rõ lắm, trắng nõn mềm mại, xinh đẹp khác thường.

Vẻ mặt xinh đẹp, ngây thơ, tràn đầy hiền hòa, lông mi dài cong lên, tròng mắt tinh khiết.

https://thuviensach.vn

Tay nhỏ bé mềm mịn, ấm áp nắm tay hắn, giọng nói yếu ớt đáng yêu mà êm tai.

“Đại ca ca, dáng dấp ca đẹp quá, có thể nói cho ta biết tên của ca không?”

“Sở Hiên.”

“A, Hiên ca ca, ca lấy ta có được không? Chờ ta trưởng thành, gả cho Hiên ca ca làm thê tử.”

Nhắc tới cũng kỳ lạ, kể từ khi Sở Hiên trưởng thành, hắn vẫn mơ một giấc mộng, nữ tử trong mộng kia có dáng dấp rất giống Tô Hồng Tụ, cũng mắt to, vóc người nhỏ bé, gương mặt trái xoan trắng nõn xinh đẹp.

Đây cũng chính là lý do vì sao, lần đầu tiên Sở Hiên nhìn thấy Tô Hồng Tụ, không chút do dự đã bế nàng lên.

Nhớ tới khuôn mặt tươi cười ngọt ngào trong giấc mộng, Sở Hiên nhếch môi, cười nhạt, hắn điên rồi phải không, đã qua mười mấy năm rồi, hắn vẫn còn bị một giấc mộng hư vô mờ mịt ảnh hưởng.

Thân thể Lương đế càng ngày càng kém, đôi mắt cũng không tốt, gần như mù dở. Cho nên nửa năm qua, Đại Lương vẫn là Thái tử giám quốc.

Sở Hiên phê xong tấu chương, Hắc Mộc trình lên mật báo truyền từ Đại Chu cho hắn.

Không riêng gì Phong Lăng Thiên đang tìm kiếm Tô Hồng Tụ khắp nơi, Đại tướng Đại Chu Vệ Thập Nhị cũng đang bí mật tìm kiếm Tô Hồng Tụ mọi nơi.

Vừa bắt đầu, Phong Lăng Thiên dán bố cáo, phía trên chỉ nói treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim, ruộng tốt trăm mẫu, nhưng mà, một tháng

https://thuviensach.vn

sau, con số phía trên đã thay đổi hơn mười lần, biến thành vạn lượng hoàng kim, phong hầu, phần thượng vạn mẫu ruộng tốt.

Có thể thấy trong lòng Phong Lăng Thiên, Tô Hồng Tụ có địa vị tuyệt đối không tầm thường.

Không nghiêm trọng đến mức đó chứ?

Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, huống chi bây giờ nàng đã thành nữ nhân của người khác.

Đổi lại là hắn, cho dù trước kia thích bao nhiêu, tuyệt đối sẽ xóa sạch tên nữ tử này khỏi đáy lòng mình.

“Đệ đệ ta, hắn đã về chưa?”

Sở Hiên hỏi Hắc Mộc. Cho tới bây giờ Sở Hiên đều không gọi các Hoàng tử khác bằng đệ đệ, hắn chỉ gọi một người, đó chính là đệ đệ cùng mẹ sinh ra với hắn, Sở Vũ.

“Đã trở lại, người đã về Vương phủ, tối nay sẽ đến.”

“Ừm, biết rồi, lui ra đi.”

“Hắc Mộc tuân mệnh.”

“Đợi chút, tối nay kêu người đổi thảm trong cung, lấy thảm dày hơn một chút trải lên.”

“Dạ.”

Hắc Mộc hơi kỳ quái, mỗi một trang trí, dụng cụ đều do Sở Hiên tự mình chọn, cũng sắp hơn chục năm không đổi rồi, sao hôm nay đột nhiên nghĩ tới thay đổi chứ?

https://thuviensach.vn

Hôm nay Sở Hiên khó có được vừa hạ triều đã trở lại Đông cung, hắn nghĩ tới Tô Hồng Tụ chưa quen cuộc sống ở đây, một mình đợi trong cung, cuối cùng cảm thấy không ổn.

Không biết có người thừa dịp hắn không ở đây bắt nạt nàng không, đám nịnh hót trong cung, hắn cũng đã sớm nắm rõ dieenndkdan/leeequhydonnn bọn chúng rồi, nếu hắn mang về là Thái tử phi của hắn, hoặc không phải Thái tử phi, chỉ là một thiếp thất, bọn họ sẽ rất hầu hạ, bố trí ổn thỏa cho nàng, nhưng hắn lại nói với bọn họ, hắn mang về một tỳ nữ.

Tô Hồng Tụ rất có thể bị người khác bắt nạt.

“Hắc Mộc, hôm nay nàng ở trong cung ta làm gì?”

“Bẩm Thái tử gia, Hắc Mộc không biết.”

Hắc Mộc ngạc nhiên, Đông cung chưa bao giờ cho phép người không có nhiệm vụ tiến vào, Sở Hiên hỏi hắn cái này, sao hắn biết?

Sở Hiên cũng ngẩn ra, ngay sau đó khóe môi chậm rãi kéo ra một nụ cười tự giễu.

Tẩm cung của hắn, Hắc Mộc không đi vào được, sao hắn lại hỏi điều này?

Vào Đông cung, Sở Hiên ngây người, sao Tô Hồng Tụ lại chạy đến trên giường hắn?

Bẩn rồi, rất nhiều bụi, đen thui, y phục trên người nàng cũng không biết mặc đã bao lâu!

Giường ngọc này của hắn, ngoại trừ chính hắn ra, chưa bao giờ có bất kỳ kẻ nào ngủ lên!

https://thuviensach.vn

Thật sự đáng hận, xem ra hôm nay hắn phải kéo cả cái giường này ra rửa sạch một lần!

Bản thân Sở Hiên cũng không ý thức được, nếu như đổi lại là người khác, cho dù người nọ là ai, hắn nhất định đã sớm kéo người nọ từ trên giường xuống, ném ra bên ngoài cung loạn côn đánh chết.

Nhưng người ngủ trên giường hắn là Tô Hồng Tụ, hắn chỉ tức giận trong lòng, cũng không làm gì Tô Hồng Tụ, ngược lại đến gần bên giường, rón rén nhặt chăn bị Tô Hồng Tụ đá xuống đắp lên cho nàng.

“Thái tử gia, bữa tối đã chuẩn bị xong, có muốn bưng lên bây giờ không?”

“Bưng lên đi, đúng rồi, đưa cả thuốc bổ nấu cho nàng tới.”

“Tuân mệnh.”

Có thể mấy ngày liền không ngừng tự khuyên bảo bản thân, không cần nghĩ đến Sở Dật Đình thật sự có tác dụng, hôm nay Tô Hồng Tụ thật sự không nằm mơ thấy Sở Dật Đình, ngược lại mơ một giấc mơ ngọt ngào cực kỳ tuyệt vời, cực kỳ mê người.

Trong mộng khắp nơi đều là đùi gà, cá, thịt bay trên trời.

Tô Hồng Tụ là thú, chuyện lớn hàng đầu của thú vốn không phải là tình tình ái ái, mà là lấp đầy bụng, đơn giản mà nói, chính là ăn.

Hơn nữa dọc đường đi Sở Hiên chỉ cho nàng ăn đồ hắn ăn dư lại, vốn không có một miếng thịt, cũng gần nửa tháng, Tô Hồng Tụ đói bụng lắm, cho nên trong mộng cũng xuất hiện thịt.

Khi Tô Hồng Tụ tỉnh lại từ trong giấc mộng, thấy món ngon đầy bàn trước mặt, không chút nghĩ ngợi, thò tay định bốc, nhưng không ngờ bị Sở

https://thuviensach.vn

Hiên một đũa đánh vào trên tay, ai ôi một tiếng rút tay về.

Đói chết, lúc nào thì có thể ăn cơm no!?

Đang cắn răng nghiến lợi, nguyền rủa trong lòng, nhưng không ngờ Sở Hiên nghiêng người sang bên cạnh, bưng một nồi cháo gà thuốc bổ tới cho nàng.

“Ngươi ăn cái này.”

Sở Hiên không hề tỏ vẻ gì, thản nhiên nói.

Tô Hồng Tụ sững sờ một thời gian dài, nhìn chằm chằm vào nồi cháo gà lớn, đột nhiên mặt đỏ lên, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Cám ơn ngươi, thật ra thì ngươi vô cùng tốt, không hề hư hỏng giống như vẻ bề ngoài.”

“Nếu như ngươi không để ý, chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Nhanh thả ta ra, có được không?

Làm ơn, sẽ không ai nhốt, lợi dụng bằng hữu mình!

Đáng tiếc, mong đợi hồi lâu, chỉ đổi lại một câu nói lạnh lùng như băng của Sở Hiên: “Không thể nào.”

“Ta không cần ngươi làm bằng hữu của ta.”

Tô Hồng Tụ cực kỳ thất vọng, trong lòng tắc nghẹn, cúi đầu nhỏ xuống.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Mộc đi đến bên ngoài cửa cung, nhỏ giọng bẩm báo.

“Thái tử gia, Vũ Thân vương đến.”

https://thuviensach.vn

“Cho hắn đi vào.”

Chỉ chốc lát sau, một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn, dáng dấp có ba phần giống Sở Hiên đi vào.

“Hoàng huynh, đệ -” Giọng Sở Vũ kích động và hưng phấn, hình như gặp được chuyện gì vui vẻ.

Nhưng lúc hắn nhảy vào cung điện, thấy Tô Hồng Tụ bên cạnh Sở Hiên, nho nhỏ lùn lùn, giống như quỷ chết đói đầu thai, cúi đầu ra sức dùng muỗng múc cháo gà trong nồi, nhất là, hắn phát hiện Tô Hồng Tụ lại là một nữ nhân, trong khoảng thời gian ngắn, hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đây là nữ nhân đầu tiên xuất hiện bên cạnh Sở Hiên.

“Hoàng huynh, nàng là -?” Sở Vũ chớp chớp mắt, trên mặt tràn đầy mong đợi, lại mang theo chút chế nhạo hỏi.

“Đừng nghĩ sai, nàng chỉ là một nô tỳ trong cung của ta.” Vẻ mặt Sở Hiên không chút thay đổi, lạnh lùng như băng nói.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời?

Tô Hồng Tụ còn đang cố sức múc canh gà, “Phẹt” một tiếng, một muỗng cháo gà bị nàng không để ý văng ra ngoài, món ăn béo ngậy rớt xuống đất.

Cung nữ và thái giám hầu hạ bên ngoài lập tức đổi sắc mặt, kể cả Sở Vũ vừa ngồi đối diện Tô Hồng Tụ.

Trong lòng mỗi người đều mang theo thấp thỏm, lo sợ lo lắng, chỉ sợ Sở Hiên lại đột nhiên phát tác.

Dù sao, trước đó có vài tỳ nữ làm dơ Đông cung, đều không có kết quả gì tốt.

Mà hành động của Sở Hiên lại quá nằm ngoài dự đoán của đám người Sở Vũ.

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại khom lưng xuống, tự mình cầm vải lau vết ố mỡ trên mặt đất.

“Ăn gì cũng không yên? Cầm tới đây ta múc vào trong chén cho ngươi.”

Lời Sở Hiên vừa nói ra, sắc mặt mọi người cũng thay đổi, nhất là Sở Vũ, trở nên hơi vui mừng, hơi nhạo báng, lại hơi giễu cợt.

“A, nô tỳ, Hoàng huynh, đệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy huynh ngồi ăn cùng bàn với nô tỳ, Hoàng huynh, chẳng lẽ huynh không thấy trên người nô

https://thuviensach.vn

tỳ này hơi bẩn sao? Hoàng huynh, y phục của nàng nhăn rồi, hơn nữa, trên miệng nàng đều là dầu."

"Sở Vũ, ta nghe nói lần này đệ ra ngoài lại gây họa, chẳng lẽ đệ không biết, mỗi lần ta chùi đít giúp đệ có bao nhiêu mệt mỏi, lần sau tái phạm, ta sẽ không xen vào việc của đệ nữa."

"Không... Đừng, van cầu huynh, Hoàng huynh, nếu như huynh mặc kệ đệ, Phụ hàng nhất định sẽ cho người nhốt đệ vào trong ngục -"

Không thể không nói khí thế của Sở Hiên rất mạnh, bản thân khí thế của Sở Vũ cũng mạnh, lúc mới vào cung, Tô Hồng Tụ vội vã lướt mắt nhìn hắn, thấy người này phong thái hiên ngang, phong cách không tầm thường.

Nhưng khi Sở Vũ ngồi xuống bên cạnh Sở Hiên, lập tức bị Sở Hiên đè xuống một mảng lớn, thành một tiểu tử choai choai còn chưa lớn lên, tâm thần không yên.

"Lần sau không được tái phạm nữa."

"Đệ biết rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa. Đúng rồi, Hoàng huynh, nô tỳ này tên là gì?"

"Nàng tên Tụ nhi, theo họ ta." Sở Hiên mặt không đổi sắc, trong giọng nói không hề chấn động.

"Tụ nhi, vậy, Tụ nhi, ngươi đi chung với Hoàng huynh của ta khi nào? Tụ nhi, ngươi có biết không, Hoàng huynh của ta người này kén cá chọn canh, mắt cao hơn đầu, ta vẫn cho rằng huynh ấy không thích nữ nhân. Không ngờ, thì ra huynh ấy thích người như ngươi vậy."

Sở Vũ nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, nhìn trái nhìn phải, lại nhìn từ trên xuống dưới, thật nhỏ, thật non, thật mềm mịn, như nước, giống như một

https://thuviensach.vn

trái cầu nhỏ trơn bóng như nước, thật sự đáng yêu. Cung chưa từng gặp người như vậy.

Sở Vũ lanh chanh hạ quyết định: “Tụ nhi, ngươi thật có phúc khí, sau khi Hoàng huynh ta nạp ngươi, nhất định sẽ không nạp nữa. Từ nhỏ huynh ấy đã như vậy, người khác nuôi một đám chó săn, huynh ấy chỉ nuôi một con, trong sân ngựa của người khác có hàng trăm hàng ngàn tuấn mã, huynh ấy chỉ có một Trục Nguyệt. Đồ huynh ấy thích, thứ gì cũng chỉ có một, Tụ nhi, nếu Hoàng huynh của ta chọn ngươi, vậy từ nay về sau, trong mắt của huynh ấy sẽ chỉ biết có mình ngươi.”

“Câm miệng! Ta nói rồi nàng ấy chỉ là một tỳ nữ trong cung của ta!” Sở Hiên đột nhiên biến sắc, mặt vốn không có cảm xúc gì thoáng cái lạnh như băng ngàn năm, toàn thân tỏa ra khí lạnh kinh người.

Sở Vũ hơi sững sờ, đột nhiên nhớ tới, Tụ nhi gì chứ? Trời ạ, sao hắn lại quên! Không phải là Tô Hồng Tụ mấy tháng trước Hoàng huynh đã phái hắn đi dò xét sao?

Cỉ có điều, dường như Tô Hồng Tụ này hơi không quá giống trong bức họa?

Đúng là, là mắt của nàng.

Bức họa vẽ Tô Hồng Tụ, một đôi mắt to quyến rũ xinh đẹp như nước, câu hồn đoạt phách không nói ra được, bằng vào cặp mắt kia, nàng quả thật có thể gọi là nữ nhân quyến rũ nhất đẹp nhất mà Sở Vũ được gặp đời này.

Nhưng mà, Tô Hồng Tụ trước mắt, không biết có phải đói quá mức không, hay gặp chuyện gì đau lòng, khóc quá mức, mà con mắt đỏ ngàu, không có chút thần thái nào?

Sở Vũ liếc nhìn Sở Hiên vẻ mặt d1end4nl3q21yd0n xanh mét, lại liếc nhìn Tô Hồng Tụ tâm thần thấp thỏm, lộ vẻ sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn lại khẽ đau nhói trong chớp mắt.

Sở Vũ hiểu rõ vị Hoàng huynh Sở Hiên này.

Sở Hiên quả thật theo như lời hắn nói, đều rất chung tình với đồ tốt, chó săn chỉ nuôi một con, ngựa yêu mến nhất cũng chỉ có một.

Nói cách khác, nếu như huynh ấy có nữ nhân yêu mến, nữ nhân kia cũng chỉ có một.

Không phải hiện tại chỉ có một, tạm thời chỉ có một, mà là cả đời chỉ biết có một.

Nhưng không phải do thám nói rằng, Tô Hồng Tụ là nữ nhân của Sở Dật Đình sao? Hình như Hoàng huynh của hắn chậm một bước...

“Đừng nghe nó nói bậy, đừng để lời của nó vào trong lòng.”

Sau khi Sở Vũ đi, sắc mặt Sở Hiên vẫn không tốt, nhưng giọng nói đã không phẫn nộ sắc bén như vừa rồi, mà là lạnh lẽo như băng, sóng nước không xao động.

“Ta sẽ không coi trọng ngươi.”

“Cho dù trên đời này tất cả nữ nhân đều chết sạch, ta cũng sẽ không nhìn trúng ngươi, vừa thấp vừa gầy, một người quái dị!”

“Ngươi... Ngươi mới đúng...”

“Ta là cái gì?”

Sở Hiên khẽ nâng đầu, thái độ lạnh lẽo cực độ, như băng vạn năm.

Tô Hồng Tụ kinh sợ trong lòng, vội vàng nuốt toàn bộ lời đã vọt ra tới khóe miệng lại.

https://thuviensach.vn

Đông cung Đại Lương.

Trước mặt Sở Hiên là một núi tấu chương và văn thư, hắn bận tối mắt tối mũi, thỉnh thoảng cũng sẽ nhíu mày, lấy hai tay dùng sức ấn huyệt thái dương đau ê ẩm.

Tô Hồng Tụ nhìn thấy mà ngây người, dù sao Sở Hiên và Sở Dật Đình cũng là huynh đệ ruột, có lúc, nhìn nghiêng mặt, hai người bọn họ quả thật giống nhau như đúc.

Trong lòng Tô Hồng Tụ cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, nàng cắn cắn môi, không nhìn Sở Hiên nữa, xoay người sang chỗ khác, cố hết sức để cho mình nhắm hai mắt lại.

“Này, Sở Hiên, ngươi có thể phái mấy người đi theo ta không, để cho ta ra ngoài đi dạo một chút?”

Luôn buồn bực trong cung, nàng cứ nghĩ tới Sở Dật Đình. Nàng không muốn nhớ tới hắn, đại ngốc nghếch này, tên ngốc, đáng ghét chết đi, không nói một tiếng đã bỏ nàng lại chạy đi. Lần sau nếu gặp được hắn, nàng nhất định sẽ dùng pháp thuật đánh cho mông hắn nở hoa, gào khóc kêu!

“Không được.”

Sở Hiên không ngẩng đầu lên, đáp đơn giản tóm tắt, không hề cho chút thương lượng.

Thật đáng hận!

“Không được thì thôi, vậy ta đi ngủ đây.”

“Ngủ ngủ ngủ, cả ngày ngủ, giống như con heo vậy.” Sở Hiên mím môi cười một tiếng, khóe môi tràn ra nụ cười nhạt nhẽo, nghiễm nhiên là Sở Dật Đình lại xuất hiện. Trong lòng Tô Hồng Tụ lại đau đớn co rút một trận.

https://thuviensach.vn

Nàng vội vàng quay đầu, không nhìn Sở Hiên nữa.

“Không ngủ còn có thể như thế nào! Ngươi lại không cho ta ra ngoài!” Tô Hồng Tụ chu miệng nhỏ nhắn, tức giận gào lên.

“Có phải ngươi đã quên? Thân phận ở nơi này của ngươi? Ngươi là nô tỳ, ta mới là chủ tử, nào có chuyện chủ tử mệt mỏi nửa chết nửa sống, nô tỳ lại ở bên tranh thủ thời gian ngủ?”

“Vậy, vậy ngươi muốn ta làm sao? Ta, ta nói trước cho ngươi biết, trên tay ta không có khí lực, công việc quá nặng ta làm xong sẽ bất động!”

“Lại đây -” Sở Hiên ngả người vào ghế dựa, vẻ mặt lười biếng nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lề mà lề mề đứng dậy, đến chỗ cách Sở Hiên ba bước thì dừng lại.

“Ngồi xuống.”

Mặc dù uể oải, nhưng giọng Sở Hiên vẫn lộ ra ba phần khí phách.

Tô Hồng Tụ cực kỳ cẩn thận, ôm chặt thân thể ngồi xuống thảm trải sàn.

Sở Hiên cười ha ha: “Ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Chẳng lẽ người thật sự cho rằng ta có hứng thú với ngươi như cái bàn giặt, muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông?"

“Ngươi, ngươi mới là bàn giặt -”

“Đến đây, hát cho ta nghe một khúc nhạc ngắn.”

“Ta không biết.”

“Vậy, nhảy một điệu.”

https://thuviensach.vn

“Ta đau chân, không nhảy được.”

“Điều này không được điều kia không được, nuôi ngươi có ích lợi gì!”

Sở Hiên giả bộ giận dữ, tròng mắt sắc bén kiên định lạnh lẽo như băng, sắc như dao nhọn nhằm thẳng về phía Tô Hồng Tụ.

“Hừ?”

Tô Hồng Tụ lập tức co rúm lại, ôm chặt thân thể co rúc thành một đoàn.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của Tô Hồng Tụ, hình như Sở Hiên thật sự vui mừng, đưa tay, túm chặt lấy tay nhỏ bé trắng nõn của Tô Hồng Tụ.

“Buông ra! Buông ra!”

“Đi theo ta, không phải ngươi nói, muốn ra ngoài đi dạo một chút?”

Hả? Hắn thật sự muốn dẫn nàng ra ngoài đi dạo một chút, thật tốt quá! Từ khi đến Đại Lương, nàng vẫn bị giam trong Hoàng cung, nàng sắp buồn chết!

“Không nên quá nhanh, coi chừng ngã”

Trăng tròn nhô lên cao, trăng sáng sao thưa, đã là ban đêm, hơi đêm lạnh tỏa đầy đường phố.

Khắp nơi đều là tiệm nhỏ bán đầy kẹo đường và tượng đất, Tô Hồng Tụ cao hứng đến điên rồi, không nhịn được hết nhìn đông tới nhìn tây, chạy đông chạy tây.

Đột nhiên, một bàn tay to kéo Tô Hồng Tụ qua, ngay sau đó, bên tai vang lên tiếng gầm rú nhức óc.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện, chỗ nàng vừa đứng, một chiếc xe ngựa vù vù chạy qua, liên tiếp đụng ngã vài người đi đường.

Cho dù ở Đại Chu hay Đại Lương, người có tiền có quyền, vốn là như vậy, ngang ngược càn rỡ, không ai bì nổi.

Tô Hồng Tụ vốn đang định nói lời cảm tạ Sở Hiên, Sở Hiên đã xoay người lên ngựa: "Ngươi cưỡi lên con ngựa lùn này, đi theo phía sau ta, cưỡi chậm thôi." Sở Hiên thản nhiên nói.

Tô Hồng Tụ lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Sở Hiên ngồi trên lưng ngựa, ngực lại co rút đau đớn lần nữa.

Sở Hiên mặc một bộ đồ đen, bóng lưng phong độ, đón gió phần phật, khí phách hùng hồn.

Một thân khí phách và kiêu ngạo này lướt qua, Sở Hiên thật sự rất giống Sở Dật Đình rồi.

Người đến người đi, ngựa xe như nước, có thể có người không nhận ra Sở Hiên lẫn trong đám người, cũng có thể không có ai không nhận ra Sở Hiên cưỡi trên lưng ngựa.

Ánh mắt Sở Hiên thâm thúy, nhìn thẳng phía trước, tròng mắt đen u ám bình thản không gợn sóng, có vẻ tĩnh mịch mà khó dò.

Trên dưới toàn thân hắn tỏa ra sức hấp dẫn của phái nam người khác khó có thể ngăn cản, cùng khí thế bá vương áp đảo chúng sinh, quét sạch bốn phương.

Sở Hiên như vậy, thật sự rất mê người, nếu như trong ngực hắn không phải ôm chút đồ hoàn toàn không hợp với khí chất của hắn, đồ chơi nhỏ linh tinh lung tung.

https://thuviensach.vn

Có trống bỏi, có chuông gió, thậm chí còn có cả kẹo đường, rùa đen nhỏ.

Đều là đồ khi Tô Hồng Tụ đi dạo phố mua lung tung.

“Đi chậm một chút, không nên chạy loạn khắp nơi!”

“Biết rồi! Đừng nói dai như giẻ rách, ta không phải hài tử!”

“Ngươi lạc đường rồi, đừng mơ tưởng ta tới tìm ngươi.”

“Hừ, ngươi không tới tìm ta càng tốt.”

Tô Hồng Tụ dừng trước một gian hàng nặn tượng đất, cầm hình tượng đất tiểu nữ oa chủ tiệm đưa cho nàng, mỉm cười xoay người, giơ tiểu nữ oa này lên cho Sở Hiên.

“Ngươi nhìn đi nhìn đi, cái này không phải rất giống ta sao?”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 2

Trăng trong như nước, lẳng lặng chảy xuôi qua khóe mắt đuôi mày Tô Hồng Tụ, da thịt trắng nõn sáng long lanh như sữa tươi, trong nháy mắt nhuộm lên một tầng sáng chói kinh hồn đoạt vía người.

Phảng phất giống như có một lưỡi dao sắc bén nhọn hung hăng cắt lồng ngực Sở Hiên, lại giống như sóng biển xô bờ, vỡ tung trái tim.

Trong lúc nhất thời, Sở Hiên chỉ cảm thấy trong lòng sôi trào mãnh liệt, kích tình khó đè nén.

Hắn không có biện pháp nhìn thẳng vào ánh mắt nhu hòa của Tô Hồng Tụ, không thể làm gì khác hơn là mỗi lần nhìn thẳng vào mắt nàng thì nhắm mắt lại.

Không trách được, đệ đệ Sở Dật Đình lạnh lùng như vậy, không hợp tình hợp lý như vậy, cũng không gần nữ sắc cũng sẽ động lòng với nàng.

Tô Hồng Tụ, nàng quả thật có bản lĩnh thần không biết quỷ không hay đi câu hồn phách người khác.

Nhưng mà, hắn là Sở Hiên, không phải Sở Dật Đình.

Gia quyến xinh đẹp như hoa, vương đồ bá nghiệp *, sự lựa chọn của hắn, vĩnh viễn là vế sau.

(*) vương đồ bá nghiệp: tranh ngôi báu giành nghiệp lớn.

https://thuviensach.vn

Hắn sẽ không có cảm giác với tiểu nha đầu này, Sở Hiên giống như tự giễu lắc lắc đầu.

Bởi vì nàng là nữ nhân của Sở Dật Đình.

Mà hắn tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân của Sở Dật Đình.

Sở Vũ nói Sở Hiên bởi vì quá mức kiên định, không tìm được người trong lòng cho nên bên cạnh mới không có bất kỳ nữ nhân nào, nhưng lời này chỉ nói đúng một nửa.

Sở Hiên rất kiên định, nhưng chuyện này không để đại biểu hắn sẽ kiên định coi trọng những món đồ kia.

Tướng quân dưới tay hắn mừng sinh quý tử, Sở Hiên không chút do dự tặng chó săn mình yêu mến nhất cho đối phương làm lễ vật chúc mừng.

Thậm chí ngựa của hắn, hắn cũng coi như là nó quà tặng cho Hoàng đế Đại Chu.

Chỉ cần đạt được mục đích, không có thứ gì là không thể hy sinh, đây mới chân chân chính chính là vương giả, lòng Đế Vương, người ngoài có thể nhìn, vĩnh viễn là do bọn họ nguyện ý để cho ngươi thấy.

Cho nên mặc dù Sở Hiên có cảm tình với Tô Hồng Tụ, nhưng sẽ không coi trọng nàng hơn, trên thực tế, Sở Hiên cứu mạng Tô Hồng Tụ về, đơn giản vì cảm thấy nàng có chút giá trị lợi dụng với hắn.

Nếu Thái tử Đại Chu để ý đến nàng như vậy, thậm chí không tiếc hao phí một nửa tài lực của phủ Thái tử để tìm kiếm nàng, trong lòng Sở Hiên lập tức có chủ ý.

Ba tháng sau, là thọ thần sáu mươi tuổi của Hoàng đế Đại Chu, thọ thần của Hoàng đế, nước hữu nghị dĩ nhiên phải đưa quà tặng lên.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên định coi Tô Hồng Tụ thành quà tặng đưa đi.

Sáu nước trung nguyên, không ai không biết, không ai không hiểu, vị Hoàng đế Đại Chu này háo sắc nhất, hắn không chỉ thích cưỡng đoạt nữ nhân của người khác, thậm chí ngay cả nữ nhân của đệ đệ ruột mình cũng không bỏ qua cho.

Đến lúc đó, không biết hai phụ tử này sẽ vì Tô Hồng Tụ mà náo nhiệt đến mức độ nào. Sở Hiên rất chờ mong.

Sở Hiên đứng phía sau, lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ chạy đông chạy tây, chui đông chui tây trong đám người.

Nàng thật quá lùn quá nhỏ, da càng thêm phấn trắng nhẫn nhụi không thể tin nổi.

Giống như khẽ chạm vào, sẽ bể tan tành.

Thương tiếc như thủy triều cuốn lấy đáy lòng Sở Hiên, điều này làm cho chính hắn cũng giật mình.

Kể từ khi Sở Hiên vào làm chủ Đông cung, hắn đã không bao giờ thấy nụ cười không có cơ mưu, rực rỡ như vậy trên mặt bất kỳ kẻ nào.

Gió nổi lên, trong không khí lơ lửng tiếng cười như chuông bạc dễ nghe, gió thổi tung quần lụa mỏng trắng tinh của Tô Hồng Tụ lên, nàng đang nhìn về phía hắn, lúm đồng tiền như hoa, có một nỗi hoảng sợ không cách nào hình dung, xuyên thấu qua gió lành lạnh này, thấm vào bên trong lòng Sở Hiên, khắc trong lòng hắn.

Suốt dọc đường Sở Hiên đi theo sau lưng Tô Hồng Tụ, thỉnh thoảng xách chút đồ giúp nàng, ngăn một đám người bắt đầu náo động.

https://thuviensach.vn

“Qua một thời gian, chờ ngươi bồi dưỡng thân thể mập một chút, ta tìm người dạy ngươi vẽ tranh.”

“Hả, tại sao?”

“Bản thân ngươi là nữ nhân, cầm kỳ thư họa, một chữ cũng không biết, chẳng lẽ ngươi không tự cảm thấy xấu hổ?”

“Hả.” Có gì mà phải xấu hổ? Cầm kỳ thư họa một chữ cũng không biết có nhiều nữ nhân như vậy.

Chỉ có điều, được rồi, dù sao nàng cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, không bằng tìm một chút chuyện để làm.

“Còn nữa, về sau xức thêm son phấn trên thân thể, mùi bách hợp.”

“A.” Cái này khỏi cần ngươi nó ta cũng làm, ta vốn thích mùi bách hợp.

“Ta sẽ phái hai người dạy ngươi chút cầm kỹ.”

“A, nhưng mà cái đó sẽ phải dùng đầu ngón tay bắn ra, đau lắm.”

“Thật phiền phức! Vậy ngươi theo chân họ học thổi tiêu.”

“Có thể không cần học không?”

“Không học cũng được, bắt đầu từ hôm nay, ngươi không cần ở lại Đông cung, ở trong thủy lao đi!”

“...”

Trên đường trở về, Sở Hiên vẫn cưỡi con ngựa cao lớn đi phía trước mở đường, thân hình hắn phong độ, giống như núi cao sừng sững trong trời đất, khó có thể chinh phục, khó có thể leo lên, khó có thể với tới, khó có thể vượt qua.

https://thuviensach.vn

Một ngày kia, mới buổi sáng tinh mơ Sở Hiên đi lâm triều, bóng dáng không thấy.

Còn lưu lại một mình Tô Hồng Tụ ở trong cung, cầm áo ngủ hoa văn rồng màu vàng nhạt bị hắn thay ra. Hết nhìn trái tới nhìn phải, còn thỉnh thoảng đưa tới mũi ngửi hương thơm trên đó.

Cũng không biết đây rốt cuộc là vải gì, nhẹ như vậy, mỏng như vậy, cầm trên tay không hề có chút phân lượng nào.

Nếu như nàng cũng có thể lấy được món đồ như vậy mặc trên người, lúc ngủ sẽ sung sướng chết.

Giữa ngày hè, từ cổ đến chân đều che lại, suy cho cùng quá nóng.

Sở Hiên không có ở đây, mới sáng tinh mơ Sở Vũ đã đến Đông cung rồi, bảo là muốn mang Tô Hồng Tụ ra ngoài đi dạo một chút.

“Tránh ra tránh ra! Dám ngăn ta, ta sẽ kêu Hoàng huynh khi trở lại ném tất cả các ngươi vào Thiên lao.”

Không tâm cơ âm trầm như Sở hiên, Sở Vũ giống như một hài tử choai choai, hỉ nộ ái ố tất cả đều viết hết lên mặt.

Sở Hiên mang Tô Hồng Tụ vào Đông cung, mặc dù Tô Hồng Tụ đã từng là nữ nhân của Sở Dật Đình, Sở Vũ cũng đã nhận định, tương lai Tô Hồng Tụ chắc chắn là Hoàng tẩu của hắn không thể nghi ngờ. Dù sao, đây là lần đầu tiên Sở Hiên mang một nữ nhân trở về cung.

Về phần Sở Dật Đình kia, hừ, một tạp chúng, hai hắn cũng không có khả năng cướp người với Thái tử ca ca.

Sở Vũ vốn không để Sở Dật Đình vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hôm nay trong Kinh thành mới mở một tửu lâu, bên trong có tạp kỹ và xiếc khỉ. Phi tử trong cung đều thích tạp kỹ và xiếc khỉ, Sở Vũ cảm thấy, Tô Hồng Tụ nhất định cũng thích.

Hắn vội vã mang Tô Hồng Tụ đi xem một chút, thuận tiện cầu xin nàng thỉnh thoảng thổi chút gió vào bên tai Hoàng huynh mình, khiến cho Hoàng huynh phân mấy mỹ nhân Đại Chu mấy ngày trước đưa vào trong cung.

Sáu nước trung nguyên, nữ tử Đại Chu có tướng mạo đẹp nhất, mắt lớn nhất, giọng nói êm tai nhất, dáng người xinh đẹp nhất.

Đương nhiên rồi, Tụ nhi này không tồi, con mắt thật to, lỗ mũi nho nhỏ, da trắng trắng, vóc người lùn lùn, vừa nhìn thấy, giống như một cục lông tròng vo toàn thân trắng như tuyết, rất khiến người ta thương tiếc.

Cũng khó trách Hoàng huynh không để ý tới nàng là nữ nhân của Sở Dật Đình, dẫn nàng về cung.

Sở Vũ đi vào Đông cung, vừa vặn nhìn thấy Tô Hồng Tụ đang cầm áo ngủ của Sở Hiên mới thay ra, nhìn lên nhìn xuống, nhìn xung quanh.

Sở Vũ vui vẻ trong lòng, cho rằng Tô Hồng Tụ không nỡ để Sở Hiên rời xa nàng lên triều, cực kỳ hứng thú đi qua nghênh tiếp.

“Không cần nhìn nữa! Ngươi ở đây, Hoàng huynh vừa hạ triều sẽ trở lại!”

“Tiểu Tụ nhi, đi! Đừng buồn bực trong cung nữa, ta dẫn ngươi ra ngoài dạo chơi!”

Sở Vũ thoải mái, nắm tay Tô Hồng Tụ định đi ra ngoài.

Phong tục Đại Lương như thế, cũng không chú trọng nam nữ chi phòng *, trên đường cái, nam nữ nắm tay, rúc vào với nhau chỗ nào cũng có.

https://thuviensach.vn

(*) nam nữ chi phòng: nam nữ phải giữ khoảng cách, lễ tiết.

Kéo tay Tô Hồng Tụ, Sở Vũ hơi ngẩn ra.

Bàn tay nhỏ bé thật trơn, thật tinh tế, thật mềm.

Chỉ vội vã sờ một cái, dường như có lực hấp dẫn thần kỳ, trong khoảng thời gian ngắn hắn không nỡ buông tay nhỏ bé mềm mại trắng mịn màng ra.

Tô Hồng Tụ cũng hơi ngẩn ra, sao Sở Vù vừa đi lên đã lôi kéo tay nàng không buông?

Tô Hồng Tụ rút tay lui về phía sau, tránh khỏi Sở Vũ nắm cầm.

Sắc mặt Sở Vũ đỏ lên, hình như hơi xấu hổ, ấp úng nói: "Cái kia, cái kia, là Hoàng huynh kêu ta mang ngươi ra ngoài đi dạo một chút, hắn nói ngươi luôn ở trong cung, cực kỳ buồn bực."

"Biết, chúng ta đi thôi."

Sở Vũ mang Tô Hồng Tụ đi tửu lâu mới mở ở Đại Lương, Vạn Hoa lâu.

Mặc dù tửu lâu này có tên không đứng đắn, thật ra đây chỉ là một tửu lâu, hơn nữa đầu bếp làm ra món ăn đầy đủ sắc hương vị, hương vị rất ngon.

Vì vậy mặc dù Vạn Hoa lâu mở ra không lâu, mỗi ngày chật kín, quan lại quyền quý khách tới ăn nhiều vô số kể.

Lầu ba là phòng bao, lầu hai là phòng khách quý, dưới lầu là tạp kỹ và xiếc khỉ.

Tạp kỹ chơi thật tuyệt, không chỉ có người biết phun lửa, còn có người sẽ diễn ảo thuật, còn có chó nhỏ nhảy vòng lửa.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ đang nhìn mê mẩn, lão bản nhó tạp kỹ vội vã ra ngoài xin lỗi mọi người, nói có người bao bọn họ, bọn họ phải kết thúc trước.

Tô Hồng Tụ nhìn trái nhìn phải, Sở Vũ không có ở đây, hình như hắn vào nhà xí rồi.

Nàng gọi tiểu nhị tới, để tiểu nhị nói với Sở Vũ một tiếng, nàng xuống lầu xem cuộc vui.

Tô Hồng Tụ quay tròn đi theo đoàn tạp kỹ, nàng vốn cho rằng bọn họ nhất định bị người nào đó có tiền trong lâu bao, cửa sổ trong tửu lâu đều dùng giấy hồ, đến lúc đó, nàng chỉ cần dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm vào, phá rách cửa sổ, là có thể nhìn lén từ bên ngoài.

Nhưng không ngờ, đoàn tạp kỹ lại đi tới đi lui, rời khỏi tửu lâu, đi lên đường lớn.

Tô Hồng Tụ do dự hồi lâu, mình nên trở về, nhưng đoàn tạp kỹ đi không xa, bọn họ đi thẳng vào một tòa kiến trúc rộng lớn hùng tráng, mấy dặm màu đỏ thắm liên tiếp.

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền ra tiếng vỗ tay và tiếng đám người ồn ào.

Tô Hồng Tụ đứng ngoài tường, hết sức buồn bã, thật ra thì kiến trúc tường rào của nhà này không cao, chỉ cần đạp lên cái gì đó hơi cao, ghé đầu vào là có thể nhìn thấy bên trong tường.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 3

Nhưng mà, chân Tô Hồng Tụ bị thương, mặc dù cách đó không xa có một hòn đá cao cỡ nửa người, nhưng mà, lỡ như đạp lên, nàng đứng không vững, té ngã rồi, không phải là đùa giỡn.

Quanh đi quẩn lại, không có kế gì, Tô Hồng Tụ đành phải buồn bã ỉu xìu, cúi đầu nhỏ.

Đang lưu luyến không rời mà đi về, lại bất ngờ va phải một lồng ngực ấm áp quen thuộc.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là bóng dáng sáng sớm không thấy tăm hơi, giờ phút này cần phải ở trong triều Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ hơi kỳ quái, hỏi Sở Hiên: “Sao ngươi biết chỗ này?”

Tô Hồng Tụ còn không biết, bên trong tường cao, đang dự tiệc chính là Hoàng đế Đại Chu, mà vừa rồi Sở Hiên đã lấy thân phận Thái tử Đại Chu hứa hẹn với Hoàng đế Đại Chu, ba tháng sau sẽ đưa lên một món lễ lớn chúc thọ Hoàng đế Đại Chu.

Dĩ nhiên, bên trong phần quà tặng kia cũng bao gồm Tô Hồng Tụ.

“Ta thích đâu thì đi đó, chẳng lẽ còn phải bẩm báo với ngươi trước?”

Sở Hiên ngước mắt, lạnh lùng quét qua Tô Hồng Tụ, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc khi quay đầu, bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn túm chặt cánh tay.

“Nhờ, nhờ ngươi giúp ta một việc.”

Tô Hồng Tụ ấp úng, hơi không có ý tốt nhìn Sở Hiên.

Sở Hiên vốn muốn vùng thoát khỏi tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ, nhưng không ngờ tay nhỏ bé này nắm lấy hắn, giống như cao da chó dính trên người, cho dù Sở Hiên dùng lực ra sao, vẫn không cách nào thoát được.

Dĩ nhiên, nhớ vóc người Tô Hồng Tụ nhỏ nhắn, yếu không ra gió, thật ra Sở Hiên không hề dùng sức.

“Phiền chết được! Gấp cái gì? Nói!”

“Làm phiền ngươi, có thể, có thể ở dưới đỡ ta không? Ta rất muốn xem tạp kỹ bên trong.”

“Không được! Ngươi nặng như vậy, nhờ đỡ như thế nào!”

“Nhưng ta muốn nhìn.” Nghe Sở Hiên nói không chịu giúp nàng, lúc này Tô Hồng Tụ cắn chặt môi dưới, trong mắt đầy lệ, đáng thương.

Sở Hiên nhíu nhíu mày: “Gọi Sở Vũ lại đây đỡ ngươi.”

Mang Tô Hồng Tụ xuất cung, vốn do Sở Hiên sắp xếp cho Sở Vũ làm, hộ vệ trong Kinh thành tầng tầng lớp lớp, cộng thêm trên người Tô Hồng Tụ không có đồng nào, Sở Hiên vốn không lo lắng Tô Hồng Tụ mượn cơ hội chạy trốn.

“Nhưng mà nhìn Sở Vũ có vẻ gầy, không cường tráng như ngươi, ta sợ hắn đỡ không được.” Lúc Tô Hồng Tụ nói lời này, nước mắt cũng chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Sở Hiên co quắp, hình như muốn nói gì lại không nói ra khỏi miệng. Một lát sau, hắn lại ngồi xổm người xuống ra ý để Tô Hồng Tụ dẫm lên bả vai hắn.

Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, nàng không ngờ thủ đoạn mình thường dùng để đối phó với Sở Dật Đình lại có tác dụng với Sở Hiên. Vậy có phải nói rõ, nàng đã tìm được tinh túy của mị thuật không?

“Ngươi cần đứng vững một chút, không được lắc loạn nha!”

Tô Hồng Tụ khẩn trương, dù sao cũng là nhìn lén, nói không chừng lúc nào đó sẽ có người đi qua, thấy nàng đang làm chuyện xấu.

Nàng hơi chột dạ.

“Rốt cuộc ngươi có muốn nhìn hay không? Không nhìn ta đi thôi!”

Sở Hiên nổi giận, túm lấy chân mềm mại của Tô Hồng Tụ định kéo nàng từ trên người mình xuống.

“Không cần, ta không nói, ta không nói!”

“Nhanh lên một chút! Mập như heo vậy! Giẫm trên bả vai ta cũng sắp gãy!”

“Lập tức, xong ngay đây!”

Giẫm trên bả vai Sở Hiên, mặc dù hơi lung la lung lay, nhưng Tô Hồng Tụ dùng đôi tay bám chặt hàng rào, cuối cùng cũng ổn định thân thể.

Bên trong tường rào vừa đúng lúc biểu diễn chó nhảy qua vòng lửa, Tô Hồng Tụ sướng đến phát điên rồi, nhìn chằm chằm những con chó nhỏ lông mềm như nhung, rung đùi đắc ý phát ra tiếng kêu: “Wow! Wow!”

https://thuviensach.vn

Tục ngữ nói vui quá hóa buồn, Tô Hồng Tụ thật sự vui vẻ, không nhịn được hoa chân múa tay vui sướng, không để ý hụt chân, lung la lung lay, sợ hãi kêu một tiếng: “A!”

Mắt thấy sắp ngã nhào trên đất.

“Cẩn thận!”

Sau một âm thanh trầm đục, Sở Hiên và Tô Hồng Tụ cùng nhau ngã xuống đất. Sự khác biệt chính là, Tô Hồng Tụ được người bảo vệ trong ngực, trên dưới toàn thân, ngay cả cọng tóc cũng không dính đất.

Trái lại Sở Hiên, hơi thảm.

Cánh tay của hắn đều dùng để đỡ Tô Hồng Tụ rồi.

Sở Hiên võ nghệ cao cường, thân thể cường tráng, nhưng rất không đúng lúc, lúc trước ở Đồng Quan cánh tay phải của hắn từng bị trọng thương.

Thái y đã cảnh cáo hắn, ngàn vạn lần không được để cho cánh tay phải chịu đè nặng nữa.

Nhưng bây giờ cánh tay phải của hắn bị Tô Hồng Tụ cùng với mấy tảng đá bị nàng cạy ra đè lên.

Đây nào chỉ là đè nặng! Quả thật là bị thương nặng!

Sở Hiên xanh mặt đẩy Tô Hồng Tụ sang bên.

Đáng chết! Cánh tay phải của hắn lại bị gãy xương!

Mặc dù Tô Hồng Tụ không biết cánh tay phải của Sở Hiên bị nàng đè gãy, nhưng mới vừa rồi lúc nguy hiểm, chính là Sở Hiên kịp thời đưa tay che chở nàng, mới bảo vệ nàng không có việc gì.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không khỏi hơi xấu hổ, ấp úng, muốn nói xin lỗi Sở Hiên: “Cái đó, thật, thật lòng xin lỗi...”

Nhưng không ngờ Sở Hiên không nói một lời nào, đứng dậy bước đi. Ánh mắt khi ngước nhìn nàng lạnh lẽo như băng, hết sức hung ác nham hiểm.

Sau khi hồi cung, Tô Hồng Tụ mới biết được cánh tay phải của Sở Hiên lại bị nàng đè gãy.

Trong lòng nàng hết sức áy náy, nếu không phải nàng cố ý gây sự, nhất định bắt Sở Hiên đỡ nàng nhìn lén qua tường cao xem tạp kỹ bên trong, Sở Hiên sẽ không ngã xuống, càng dĩ nhiên không vì bảo vệ nàng mà bị thương.

Sở Hiên này, mặc dù thoạt nhìn lạnh lùng như băng, nói chuyện đối xử với người hầu như là dáng vẻ cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nhưng mà, Tô Hồng Tụ nghĩ, hắn thật sự rất giống Sở Dật Đình, thật ra cũng không xấu như vậy.

Nàng muốn tự mình nói xin lỗi Sở Hiên, tiện thể hầm một chén thuốc bồi bổ thân thể cho hắn.

Nào biết vừa mới trở lại Đông cung, đã thấy một nhóm tỳ nữ thị vệ ôm đồ của nàng đi ra.

Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, đuổi theo cung nữ dẫn đầu kia: “Các ngươi đang làm gì thế? Mang đồ của ta đi đâu?”

Tỳ nữ cung cung kính kính nhún chân phúc thân, giọng mềm mại: “Là Thái tử gia phân phó, từ nay Tụ cô nương chuyển ra khỏi Đông cung, đến chỗ Ngự Hà viên phía tây.”

“Hả? Cái gì? Chuyển ra khỏi Đông cung?

https://thuviensach.vn

Đầu tiên Tô Hồng Tụ không hiểu, Sở Hiên này, không phải luôn miệng nói muốn nàng làm nô tỳ cho hắn, muốn nàng phục vụ hắn, sao không lâu lắm đã thay đổi chủ ý, không cần nàng tới hầu hạ?

Chỉ có điều ngay sau đó nàng lại thở phào nhẹ nhõm, cô nam quả nữ, sống chung một phòng, suy cho cùng vẫn không ổn.

Phù! Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lại giúp tỳ nữ thị vệ bên cạnh chuyển đồ.

Sau một tháng tiến vào tẩm cung của Sở Hiên, Tô Hồng Tụ lại bị Sở Hiên "Đuổi" ra.

Bản thân Tô Hồng Tụ cũng không để việc này vào trong lòng, ngược lại trong ngoài cung, truyền việc này đi xôn xao, gì mà Sở Hiên quá thích sạch sẽ, gì mà Sở Hiên có bệnh, gì mà Sở Hiên không thích nữ nhân.

Thậm chí, còn có người truyền, thật ra Sở Hiên thích nam nhân.

Phàm là chuyện này, không đủ để kể ra.

Nhưng mà, có người vốn chẳng thèm để ý đến mấy lời đồn đại này, vốn không để lời đám đông thêm mắm thêm muối vào trong lòng, chỉ âm thầm hạ lệnh, bất cứ ai loạn truyền chuyện của Sở Hiên khắp nơi, chém.

Người này chính là mẫu thân của Sở Hiên, Lý phi.

Nửa tháng sau, trong cung có một nữ tử lúc sinh con bị khó sinh mà chết, theo quy củ, hài tử bị đưa đến Ngự Hà viên, do cung nữ trong Ngự Hà viên không có con cháu nuôi dưỡng.

Mấy ngày nay, mặc dù Sở Hiên một bước không bước vào Ngự Hà viên, nhưng Sở Vũ lại hưng phấn đến mặt đỏ bừng, giống như mình được nhi tử, ba ngày hai bữa chạy vào Ngự Hà viên.

https://thuviensach.vn

Sở Vũ rất thích hài tử, mấy hài tử nhỏ nhất của Lương đế đều thân với hắn nhất, bởi vì trong ngày thường hắn không làm gì, chỉ thích đi chọc chúng.

Lúc Lý phi vào Ngự Hà viên, vừa vặn thấy Sở Vũ một tay ôm tiểu mao đầu khóc oa oa không ngừng, một tay phe phẩy trống bỏi, mặt đỏ ửng dụ dỗ hài tử này.

Tên của hài tử này là Sở Thịnh, mẫu thân của nó chỉ là một tỳ nữ giặt quần áo trong cung, sau khi chết ngay cả linh vị cũng không có.

Tô Hồng Tụ không khỏi thóa mạ trong đáy lòng lần nữa, Lương đế lão sắc quỷ này, hại người không ít, đáng đời bị người ta cho đội nón xanh.

“Ôm cẩn thận! Cẩn thận kẻo làm ngã hài tử!”

Thấy Sở Vũ tay chân vụng về ôm tiểu mao đầu, chân mày Lý phi cau lại, lên tiếng quát lớn.

Sở Vũ kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy mẫu phi của mình đứng ở cửa cung, mặt lại đỏ bừng.

Dáng vẻ hiện giờ của hắn, trên đùi phủ tã, một tay ôm hài tử, một tay khác cầm trống bỏi, đường đường là thất Hoàng tử Đại Lương, nam nhi bảy thước, quả thật cũng đủ lúng túng.

Tô Hồng Tụ mím môi cười, vừa mới đầu thấy Sở Vũ giơ hài tử lên cao như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ cũng cảm thấy không ổn, chỉ sợ sức Sở Vũ lớn, không cẩn thận làm đau hài tử.

Nhưng dần dần, theo Sở Vũ ba ngày hai bữa chạy đến Ngự Hà viên, Tô Hồng Tụ phát hiện, nam nhân nhìn giống như thô lỗ lỗ mãng này lại thật lòng thích hài tử.

https://thuviensach.vn

Lúc hắn ôm Sở Thịnh, vĩnh viễn ôm cách một lớp vài tơ lụa mềm mại.

Hơn nữa, hiện giờ quả thật hắn rất biết cách dỗ dành hài tử vui vẻ, cho dù Sở Vũ khóc rống như thế nào, chỉ cần vừa thấy Sở Vũ, hắn nhất định sẽ hé môi, cười khanh khách không ngừng.

Thường xuyên qua lại, tỳ nữ Ngự Hà viên đều coi Sở Vũ thành khách quen, vừa thấy hắn, chỉ biết vội vàng chủ động mở cửa cung ra.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần sẽ không làm hắn ngã.”

Sở Vũ vuốt đầu, cực kỳ lúng túng ngồi xuống bên cạnh Tô Hồng Tụ.

Lý phi cũng không để ý đến Sở Vũ, kéo tay Tô Hồng Tụ, dịu dàng nói: “Tụ nhi, gần đây có phải điều dưỡng thân thể khá hơn một chút không? Muốn ăn cái gì? Ta kêu Ngự thiện phòng làm cho ngươi.”

Không biết vì sao, kể từ ngày Tô Hồng Tụ tìm kiếm Sở Dật Đình, hình như đều dùng hết linh lực rồi, cho tới bây giờ vẫn chưa khôi phục, vì vậy Lý phi vẫn luôn không cảm thấy nàng giống Thục phi như những người khác.

Tô Hồng Tụ nhìn vẻ mặt thân thiết của Lý phi, thầm nghĩ, hình như Lý phi này cũng không đáng sợ như lời Xuân Hoa nói. Tối thiểu nàng ta rất thân thiết với nàng.

Tô Hồng Tụ nào biết, bởi vì Sở Hiên mãi không nạp phi, trong lòng Lý phi gấp muốn chết, cho dù là ai, chỉ cần là nữ nhân, chỉ cần Sở Hiên nguyện ý tiếp nhận, nàng đã sớm thắp hương bái Phật, a di đà Phật.

Thấy Lý phi ân cần với mình như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ không được tự nhiên, mặc dù nàng mất pháp lực, nhưng vẫn còn thuật đọc tâm, Lý phi này, đầy trong đầu đều là nuôi thân thể nàng cho béo tốt, rồi sinh một nhi tử mập mập trắng trẻo cho Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Quái, quan hệ của nàng và Sở Hiên thành như vậy từ khi nào? Sao chính nàng cũng không biết?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lưu Lại Bên Cạnh Ta Cả Đời? 4

Không khỏi mở lớn mắt, ngượng ngùng nói: “Không có, gần đây nô tỳ không thích ăn gì.”

Thấy vẻ mặt nản lòng nản chí của Tô Hồng Tụ, trong lòng Sở Vũ cũng rất không thoải mái.

Mặc dù thoáng nhìn Sở Vũ có vẻ thô hào phóng khoáng, nhưng trong tình yêu nam nữ lại thông suốt hơn Hoàng huynh lạnh như núi băng kia gấp trăm lần.

Ngày đó khi hắn mang Tô Hồng Tụ xuất cung, sờ lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại của Tô Hồng Tụ, lại có thể động lòng, Sở Vũ biết, nếu không phải Sở Hiên gặp được Tô Hồng Tụ trước, nữ nhân như vậy hắn sẽ quý trọng.

Nhưng Sở Hiên rõ ràng rút được hạng đầu, nhưng không biết quý trọng, không biết vì cái gì, không giải thích được đã đuổi Tô Hồng Tụ ra khỏi tẩm cung, đến nay cũng sắp nửa tháng, cũng không thấy Sở Hiên đến nhìn Tô Hồng Tụ một cái.

Trong lòng Sở Vũ nóng nảy, không chút nào che giấu lập tức thốt ra.

“Nàng nào có ăn được đồ gì? Đã lâu như vậy, Hoàng huynh cũng không tới liếc nàng một cái! Mẫu hậu, nếu mẫu hậu thật sự muốn tiểu Tụ nhi vui vẻ, vậy gọi Hoàng huynh tới, để Hoàng huynh tới đây cùng Tụ nhi!”

https://thuviensach.vn

“Con không thấy mấy ngày nay Hoàng huynh con vì chuẩn bị đưa quà tặng đi Đại Chu, bận tối mày tối mặt sao? Đừng càn quấy, Hoàng huynh con là Thái tử, lúc này lấy đại sự quốc gia làm trọng.”

“Dù lấy đại sự quốc gia làm trọng như thế nào, cũng không thể ném nữ nhân của mình ra không để ý!”

“Càn quấy!”

“Nhi thần càn quấy như thế nào? Nếu Tụ nhi là người của nhi thần, trời sập xuống, nhi thần cũng chống giúp nàng, tuyệt đối sẽ không gạt bỏ nàng sang một bên, không quan tâm!”

“Câm mồm!”

Chỉ thấy Lý phi híp mắt nhìn Sở Vũ, ánh mắt như băng, vẻ mặt vô cùng bén nhọn trong nháy mắt.

Sở Vũ biết mình lỡ miệng, ngậm miệng lại, không dám lên tiếng.

“Vũ nhi, con đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với Tụ nhi. Người đâu, dặn dò xuống dưới, sau này không được tùy tùy tiện tiện để thất Vương gia vào Ngự Hà viên.”

“Mẫu thân -”

Sở Vũ kéo dài giọng, trên mặt anh tuấn hiện đầy nuối tiếc.

Lý phi cũng không thèm nhìn hắn một cái, vung tay áo lên sai người đưa hắn ra khỏi Ngự Hà viên.

Chờ Sở Vũ đi, sắc mặt Lý phi mới thoáng chuyển biến tốt, kéo tay Tô Hồng Tụ, giọng nhẹ nhàng: “Tụ nhi đừng nghe Vũ nhi nói bậy, chỉ bởi vì gần đây thật sự quá bận rộn, cho nên Hiên nhi mới không rảnh tới thăm ngươi.”

https://thuviensach.vn

“Hài tử của ta, ta đây kẻ làm mẫu thân, trong lòng rõ ràng nhất, đứa nhỏ Hiên nhi này, từ nhỏ tính tình lạnh lẽo, không thích thân cận với người khác, bên cạnh không có phi tần thị thiếp gì cả, hắn xác thực không hiểu tâm tư nữ nhân, nhưng mà, Tụ nhi, ngươi phải tin tưởng ta, Hiên nhi hắn thật sự có lòng với ngươi.”

“Haizzz, Tụ nhi, ngươi không biết, ngày đó nhìn Hiên nhi mang theo ngươi cùng hồi cung, trong lòng ta cao hứng biết bao nhiêu, lúc trước ta vẫn luôn lo lắng, cả đời này Hiên nhi sẽ không thân cận nữ nhân, không có phi tần.”

“Hiện giờ thì tốt rồi, cuối cùng ta cũng coi như yên tâm, Tụ nhi, đồng ý ta, được không? Cho dù tương lai Hiên nhi làm gì, chọc giận ngươi mất hứng, ngươi đều nhất định phải tha thứ cho hắn, nhất định không được giận dỗi với Hiên nhi.”

Người lạnh bạc, khó có thể động lòng, xem ra tâm địa sắt đá nhất, vô tình vô nghĩa nhất.

Không động lòng, tuyệt tình tuyệt nghĩa, động lòng, kinh thiên động địa.

Sở Hiên là nhi tử của Lý phi, sao Lý phi lại không đoán ra được tâm tư của nhi tử ruột của mình?

Lý phi kéo tay Tô Hồng Tụ, thao thao bất tuyệt, nói từ khi trời sáng đến lúc trời tối.

Tô Hồng Tụ lúng túng không thôi, vốn không biết nên trả lời đối phương cái gì, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, lần nữa dùng mím môi mỉm cười lừa gạt qua.

Vì sao ai cũng nói Sở Hiên động lòng với nàng, hắn thật tâm thật ý với nàng?

https://thuviensach.vn

Thật ra từ khi bọn họ biết nhau đến giờ, nói còn chưa đầy một trăm câu, gặp mặt cũng chưa đầy mười lần.

Lại qua nửa tháng rồi, ngay cả một lần di1enda4nle3qu21ydo0n Sở Hiên cũng không xuất hiện trước mặt nàng, còn phái tới mấy tỳ nữ tay áo dài múa đẹp, dung mạo xinh đẹp, bảo là muốn dạy Tô Hồng Tụ cầm kỳ thư họa.

Tỳ nữ dạy Tô Hồng Tụ đánh đàn tên là Hoa Dung, Tô Hồng Tụ chưa bao giờ biết trong cung Sở Hiên lại còn ẩn giấu tuyệt sắc như thế.

Hoa Dung người cũng như tên, tướng mạo tuyệt mỹ, khí chất thoát tục, đặc biệt một tay cầm kỹ cao sơn lưu thủy của nàng, mỗi lần khiến Tô Hồng Tụ nghe đến thất thần.

Mỗi khi Hoa Dung đánh đàn trước mặt Tô Hồng Tụ, nàng nhất định sẽ dâng hương trước, khói trắng lượn lờ, tiếng đàn của Hoa Dung như tiếng nhạc tiên, thỉnh thoảng như khóc như kể, lúc lại như tiếng chuông kêu leng keng, vừa róc rách như suối chảy, vuốt nhẹ lòng, lại giống như thiên binh vạn mã, rong ruổi chiến trường.

Dịu dàng mà trang nhã, đại khí và mênh mông.

Lại có Nguyệt Mạo tới dạy Tô Hồng Tụ tập viết, chữ viết đẹp đẽ đoan trang, giống như từng con bươm bướm bay nhanh giữa tờ giấy trắng, thỉnh thoảng lại ngân câu thiết họa *, nét chữ cứng cáp, mênh mông nguy nga giống như mây mù trong núi lượn quanh núi lớn.

(*) ngân câu thiết họa: một cách nói về chữ viết của các nhà văn học Trung Quốc, ý nói bút lực của người sử dụng thư pháp vừa cứng rắn, nhưng ẩn trong đó lại là sự mềm mại và tinh tế.

Tô Hồng Tụ vốn không hề có hứng thú với cầm kỳ thư họa, bái hai người này làm danh sư – hoặc là nói, nàng thật sự quá hâm mộ tài nghệ của

https://thuviensach.vn

Hoa Dung và Nguyệt Mạo, lại học theo hai nàng cũng có khuôn có dạng.

Chỉ không biết rốt cuộc trong lòng Sở Hiên có chủ ý gì, không cho nàng học trong Ngự Hà viên xinh đẹp, lại muốn nàng theo họ đến lãnh cung lạnh như băng, thê lương buồn bã học.

Mỗi lần học xong, đều không thấy bóng dáng Hoa Dung Nguyệt Mạo, chỉ còn lại một mình Tô Hồng Tụ, hoảng sợ biến sắc đợi trong lãnh cung không một bóng người. Không có ai dẫn đường, thậm chí không một chiếc đèn lồng theo đường, nơm nớp lo sợ mò mẫm trở lại Ngự Hà viên.

Thường xuyên qua lại, Tô Hồng Tụ cuối cùng chịu hết nổi, lừa gạt một ý chỉ từ chỗ Lý phi, thừa dịp Sở Hiên phê duyệt tấu chương ở Ngự thư phòng, bất chấp ngăn cản của nhóm thái giám tỳ nữ, cứ thế xông vào.

“Này, ngươi có thể đừng để cho Hoa Dung và Nguyệt Mạo đến lãnh cung dạy ta được không? Để các nàng tới Ngự Hà viên, được không?”

Tô Hồng Tụ vừa vào Ngự thư phòng, đi lên kéo cánh tay Sở Hiên.

Sở Hiên cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lẽo như băng nói: “Không được, không đi lãnh cung, sẽ không học.”

“Tại sao? Học ở đâu chẳng giống nhau?”

“Ta để hai nàng đi dạy ngươi, không chỉ d1end4nl3q21yd0n muốn ngươi học tài nghệ, còn muốn ngươi can đảm hơn, ngươi liên tục sợ trời tối, tương lai rời Hoàng cung, sinh tồn như thế nào?”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc trong lòng, ngẩng đầu, mắt to bối rối.

“Rời cung? Ngươi định đưa ta đi đâu?”

Có một khoảng thời gian rất dài, Sở Hiên không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tròng mắt hắn thâm thúy, lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ đứng trước chân, ôm chặt cánh tay mình.

“À.”

Hồi lâu, mới nâng khóe môi cười nhạt.

“Ngươi không định đi, chẳng lẽ còn định ở đây cả đời?”

“Tô Hồng Tụ, chẳng lẽ ngươi định lưu lại cả đời bên cạnh Sở Hiên ta?”

Hả? Lưu lại cả đời?

Tô Hồng Tụ ngẩn ngơ, trong lòng thoáng qua vẻ kinh ngạc, quả thật, nàng không thể ở lại trong Hoàng cung Đại Lương cả đời.

Nàng rốt cuộc thế nào? Chẳng lẽ ở đây thật sự quá tự tại, Lý phi và Sở Vũ thật sự quá mức thân thiết với nàng, nhưng lại quên, Sở Hiên cầm tù nàng, không có ý tốt.

Nói không chừng Sở Hiên định lợi dụng để nàng làm gì đó, dù sao, cũng nhất định không phải là việc gì tốt.

Tô Hồng Tụ rút tay nhỏ bé về, chậm chạp từ từ thả lỏng bên cạnh.

Nhưng mà nàng không cam lòng cứ nhận thua như vậy, nàng vẫn còn mạnh miệng.

“Ta không phải sợ tối, là con đường kia thật sự không nhìn rõ, có nhiều lần ta bị lạc đường, thiếu chút nữa không đi ra được!”

“Ngươi bị lạc đường, liên quan gì đến ta, có phải ngươi đã quên, ta dẫn ngươi vào cung, không phải mời tới làm khách!”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên nói xong, phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại một mình Tô Hồng Tụ đứng phía sau, tức giận trừng lớn cặp mắt về phía hắn.

Một ngày kia, Tô Hồng Tụ vẫn đi lãnh cung tìm Hoa Dung Nguyệt Mạo học tài nghệ.

Chờ học xong, trời đã tối đen, Tô Hồng Tụ die,n; da.nlze.qu;ydo/nn khép bàn tay nhỏ lên khóe miệng, thổi hơi nóng, rồi đút tay nhỏ bé vào trong túi quần.

Nàng đột nhiên đau buồn, không thể cắt đứt.

Sao lại không thấy rồi hả?

Mấy ngày trước nàng vẫn giấu đóa hoa nhỏ màu vàng nhạt ở trong túi quần.

Tô Hồng Tụ thật sự sợ tối, cộng thêm, đoạn đường từ lãnh cung về Ngự Hà viên vừa dốc lại hẹp, lúc trước nàng đã không biết bị vấp ngã bao nhiêu lần, nên ra một chủ ý, mỗi lần ra cửa, vụng trộm giấu một đóa hoa nhỏ màu vàng nhạt ở cửa ra vào Ngự Hà viên.

Như vậy, rắc cánh hoa trên đường, mặc dù không thấy rõ ràng, nhưng mà, dù sao cũng có thể khiến cho nàng thấy rõ lối về cung.

Nhưng mà, vừa rồi sờ sờ, lại không thấy đóa hoa nhỏ nàng giấu trong túi quần!

Kỳ quái, rốt cuộc là sao? Là buổi trưa lúc ra cửa nàng quên hái, hay túi quần nàng bị rách?

Tô Hồng Tụ vọi vội vàng vàng lật quần áo trắng như phấn trên người, khi nàng nhìn thấy hai lỗ to trên túi quần, nàng lập tức buồn bã ỉu xìu, cúi đầu nhỏ xuống.

https://thuviensach.vn

Thật sự chính là, trước lúc tới nơi này, quần của nàng không cẩn thận bị nhánh cây hai bên đường móc rách.

Đóa hoa nhỏ nàng giấu vào trong túi quần trước đó sớm bị rơi trên mặt đất, bị gió thổi đi, không thấy bóng dáng.

Thật đáng ghét, thật xui xẻo, lại phải mò mẫm về nhà.

Tô Hồng Tụ hít sâu một bụng tức, nhắm mắt lại, chuẩn bị một hơi chạy như điên về -

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc gọi nàng lại từ ngay phía trước.

“Tiểu Tụ nhi? Sao ngươi ở đây?”

Tô Hồng Tụ mở to hai mắt, thấy một người, trong tay xách đèn lồng, đứng cạnh bụi cây cách nàng không xa.

Không phải người nào khác, chính là đệ đệ của Sở Hiên, Sở Vũ!

Tô Hồng Tụ sướng đến phát rồ rồi, vội vàng quay lại nghênh đón, ôm lấy cánh tay Sở Vũ. Thật tốt quá –

Con đường này vừa đen thui vừa âm trầm, đứng một lúc trên đường trống trơn, nàng đã bị dọa sợ.

Sở Vũ bất ngờ bị Tô Hồng Tụ ôm cánh tay, thân thể không tự chủ cứng ngắc, nhưng lại không tránh đi, chỉ có điều dinendian.lơqid]on có một khoảng thời gian rất dài, vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

“Sở Vũ, sao ngươi biết ta ở đây?

“Buổi sáng ta bị đánh rơi đồ ở đây, đến tìm, còn ngươi?”

“Ta theo Hoa Dung và Nguyệt Mạo học đánh đàn và viết chữ.”

https://thuviensach.vn

“Đánh đàn và viết chữ? Học đâu mà không thể? Sao phải nhất định chạy tới nơi tối lửa tắt đèn, nơi cứt chim cũng không có để học?”

“Ta cũng không biết, là ca ca ngươi nhất định gọi ta tới.

“Ca ca ta? Hừ, đầu óc của huynh ấy thật sự có tật xấu.”

“Đúng vậy, đầu óc của ca cac ngươi thật sự có tật xấu.”

“Đúng rồi, tiểu Tụ, mấy ngày nữa là tiết hoa đăng, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một chút?”

“Được đó được đó! Đã lâu ta không ra ngoài đi dạo một chút!”

Có người đi cùng đường vào ban đêm, quả nhiên không đáng sợ như trong tưởng tượng, tâm tình Tô Hồng Tụ thật tốt, suốt đường sôi nổi, vừa nói vừa cười với Sở Vũ, chỉ chốc lát sau, đã đi đến nơi có ánh nến.

Đứng dưới ánh nến, Sở Vũ nói với Tô Hồng Tụ: “Lần sao nếu lại sợ tối, gọi ta tới đón ngươi.”

“Được.” Tô Hồng Tụ gắng sức gật đầu.

“Sở Vũ, ta còn có việc muốn làm phiền ngươi, nếu đã đi tới đây, có thể theo ta về Ngự Hà viên không? Thịnh nhi nhớ ngươi, buổi tối mấy ngày nay hắn vẫn khóc oa oa không ngừng.”

“Được, dù sao buổi tối ta cũng không có việc gì.”

“Thật sự cám ơn ngươi! Sở Vũ, ngươi thật tốt!”

Hai người đang nói, đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo u ám chen vào.

“Buông tay.”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng)

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Sở Hiên, một thân lạnh lùng đứng trước mặt mình.

“Sao ngươi biết ta ở chỗ này?”

Đang buồn bực, Sở Hiên đã đưa tay chộp nàng về bên cạnh mình.

“Người đâu! Đưa Vũ Vương gia về phủ! Phân phó, từ nay về sau, không cho người không có nhiệm vụ vào nơi này một bước!”

Rốt cuộc hắn đang giận cái gì? Tô Hồng Tụ ngạc nhiên. Những người không có nhiệm vụ, là có ý gì?

Sở Vũ là đệ đệ của hắn, như vậy, cũng không thuộc phạm vi những người không có nhiệm vụ chứ?

Tô Hồng Tụ ngẫm nghĩ, quay đầu lại phất phất tay với Sở Vũ: “Vậy ta chờ ngươi, ngày mai ngươi phải tới sớm một chút đó. Không cần chờ đến trời tối.”

Sở Vũ cũng hơi nổi giận, tại sao. Rõ ràng là Hoàng huynh tự mình hờ hững với tiểu Tụ nhi tước, nếu hắn thật sự không nhỏ hơn Tụ nhi, đại khái có thể đưa Tụ nhi cho hắn, hắn sẽ hết sức ưa thích.

Sở Vũ nghĩ đến, lập tức đáp lại Tô Hồng Tụ một câu: “Được, ngày mai ta nhất định...”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa nói hết, lại bị một ánh mắt bén nhọn lạnh như băng bao phủ toàn thân, Sở Vũ ngước mắt, trán của hắn hiện mồ hôi lạnh trong nháy mắt.

Tròng mắt Sở Hiên lạnh lẽo, khí lạnh nơi đáy mắt u tối bức người.

Sở Vũ chưa bao giờ cảm nhận được sát khí nặng như vậy từ trên người Sở Hiên.

Sở Vũ lau mồ hôi, giữ lại lời vừa đến miệng.

“Vẫn là, vẫn là thôi đi, ta đột nhiên nhớ ra, ngày mai ta có việc...”

“Đi!” Sở Hiên lạnh lẽo như băng nói, kéo tay nhỏ bé của Tô Hồng Tụ đi về.

Sở Vũ nhìn bóng lưng hai người, cũng không còn kinh hãi như lúc nãy, dần phục hồi tinh thần lại.

Hắn vẫn không nhớ rõ lần tức giận giống như vậy của Sở Hiên lúc trước là khi nào.

Năm năm trước? Mười năm trước?

Tư thế vênh váo hung hăng như vậy, khí thế hùng hổ dọa người như vậy.

Đặc biệt là vừa rồi ánh mắt Sở Hiên nhìn hắn, quả thật giống như muốn ăn thịt người.

Nếu vừa rồi hắn nắm tay tiểu Tụ nhi nhiều thêm một lúc nữa, chỉ sợ bây giờ không thể bình an vô sự đứng ở đây.

Sở Hiên mang theo Tô Hồng Tụ về Ngự Hà viên, suốt dọc đường đi chỉ để lại cho Tô Hồng Tụ một bóng lưng.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ cực kỳ tức giận.

Dựa vào cái gì chứ?

Nàng ngay cả trên nửa đường gặp được một người, năn nỉ đối phương mang nàng hồi cung cũng không được sao?

Trời quá tối đen rồi, nàng thật sự sợ, thật sự không thấy rõ đường!

Sở Hiên kéo Tô Hồng Tụ, suốt đường đều đi cực nhanh.

Đột nhiên, Sở Hiên ngừng lại, đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, lạnh lẽo như băng nói: “Ngày mai, ta đi đón ngươi.”

Tô Hồng Tụ hơi ngẩn ra, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Không cần đâu, ngươi chỉ cần gọi hai tiểu thái giám, hoặc cung nữ tới đón ta là được.”

“Ngươi cứ không muốn nhìn thấy ta như vậy!” Sở Hiên đột nhiên quay đầu lại, tròng mắt bén nhọn nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, giống như muốn một ngụm nuốt trọn nàng.

Tô Hồng Tụ sợ hết hồn, không biết tại sao đột nhiên Sở Hiên phát hỏa lớn như vậy, lập tức hơi luống cuống: “Không phải... Không phải... Không phải ngươi bận rộn sao?”

Đi tới đi lui, đường phía trước càng ngày càng sáng, cũng nữ và thái giám cũng càng ngày càng nhiều, Sở Hiên die nd da nl e q uu ydo n cuối cùng thu ánh mắt lại, kéo Tô Hồng Tụ tiếp tục đi về phía trước.

Một đường không nói gì, đến Ngự Hà viên, Sở Hiên vẫn không nói lời nào.

Tô Hồng Tụ không biết Sở Hiên đang giận cái gì, chỉ cảm thấy bóng lưng của hắn âm trầm lạnh lẽo, hết sức kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Trăng lạnh như nước, trên mặt đất kéo ra một bóng đen thật dài.

Bóng dáng của Sở Hiên nhìn có vẻ âm trầm khủng bố, quả thật như Diêm la âm phủ bò ra từ địa ngục.

Tô Hồng Tụ run lập cập, thấy Sở Hiên vẫn luôn đứng bên ngoài không đi, cẩn thận hỏi hắn, "Ngươi có muốn vào trong ngồi một chút không, vào đi uống chút trà, ấm áp thân thể? Đúng rồi, ngươi chưa từng gặp tiểu Thịnh nhi nhỉ? Ta cho ngươi biết, ha ha, đôi mắt lỗ mũi của tiểu Thịnh nhi, dáng dấp như ngươi, nhưng thật ra huynh đệ các ngươi đều rất giống nhau, hiện giờ ta nói cho ngươi biết, ngươi rất giống Sở Dật Đình! Ta có rất nhiều lần nhận sai hai người..."

Tô Hồng Tụ vuốt ngực, biện pháp duy nhất để vượt qua khó khăn chính là dũng cảm đối mặt với khó khăn.

Quên Sở Dật Đình, cách hiệu quả nhất, không phải cứ trốn tránh, mà là dũng cảm đối diện với nhớ nhung nồng đậm này trong lòng mình.

Nhắm mắt lại, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Rất tốt, bây giờ nàng nhắc tới ba chữ Sở Dật Đình, đã không còn đau lòng như vậy.

Nhưng không ngờ vừa mở mắt, lại nhìn thấy mắt đỏ ửng của Sở Hiên, mặt đầy vẻ tàn bạo.

"Câm miệng."

"Không cho phép ngươi nhắc tới ba chữ Sở Dật Đình trước mặt ta, nếu không ta sẽ để cho ngươi hối hận vì sống trên cõi đời này!"

Tô Hồng Tụ hoảng hốt trong lòng, nhìn sắc mặt của Sở Hiên, trong lòng mơ hồ cảm thấy hình như hắn và Sở Dật Đình có một mối hận cũ sâu đậm.

Tô Hồng Tụ ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Sau hôm ấy, quả nhiên Sở Hiên phái hai tỳ nữ tới thắp đèn cho Tô Hồng Tụ, mặc dù bản thân hắn nói muốn tự tới đón Tô Hồng Tụ, rốt cuộc vẫn không có.

Mặc dù Tô Hồng Tụ ở trong hậu cung của Sở Hiên, cũng không danh không phận, chưa nói tới là phi tử của Sở Hiên, nhưng chưa tính là tỳ nữ của hắn.

Cho nên, mặc dù bình thường phi thần thiếp thất không được vào Ngự thư phòng, Tô Hồng Tụ làm một "Nô tỳ" nhưng vẫn có thể đi vào.

Tô Hồng Tụ nhàn rỗi không có việc gì làm, kể từ sau khi nàng biến thành người, yêu thích nhất chính là xuống bếp, dù sao lúc nàng làm hồ ly, nàng ăn đều là thịt sống, nhưng đồ ăn của con người die nda nle equ ydo nn ngon như vậy, để cho nàng rất động lòng, không tự chủ sinh ra đi học nấu ăn.

Vào Ngự thiện phòng, Tô Hồng Tụ lại hoàn toàn sững sờ.

Nhìn một đống lớn nguyên liệu nấu ăn mắt chữ A mồm chữ O.

Cảm giác thế nào, dường như nàng chỉ nhìn thấy những món ăn này khi nấu chín?

Quả thật như thế, Đại Lương gần biển, mà Đại Chu là đồng bằng, có câu kháo sơn cật sơn kháo thủy cật thủy *, đồ nấu ăn ở Đại Lương hoàn toàn không giống ở Đại Chu.

(*) kháo sơn cật sơn kháo thủy cật thủy: Lên núi ăn đồ trên núi xuống biển ăn đồ dưới biển.

Phần lớn đều là hải sản và trai, chính giữa bàn lớn bày đầy nguyên liệu nấu ăn quả thật khiến Tô Hồng Tụ choáng váng.

https://thuviensach.vn

Một đống lớn như vậy, hùng vĩ đồ sộ như vậy, là thứ gì?!

Sao con cá này còn lớn hơn hai lần nàng?

Giết nàng đi!

Nàng chỉ biết làm gà vịt dê bò, thật sự không biết làm cá!

Nhưng nhưng mà, canh cá thật sự rất ngon!

Tô Hồng Tụ chép miệng, nàng nhớ giữa trưa uống đồ ngon tuyệt đỉnh.

Muốn học, cho dù như thế nào cũng muốn bắt chước! Nàng không muốn tương lai nàng rời Hoàng cung Đại Lương, rốt cuộc không được ăn món ngon nhân gian như thế.

Tô Hồng Tụ nhắm mắt lại, khuôn mặt say mê, giống như có lẽ đã ngửi thấy mùi thơm của canh cá.

Bàn tay nhỏ bé trắng mềm dừng lại chốc lát trên cá ngừ, sau lại sờ lên mực lớn, cuối cùng còn phải quan tâm đến cá mập trắng ở giữa nhất, cuối cùng vẫn không nề hà đưa mắt về phía cá bột trước mặt chưa từng thấy.

Nói là cá bột, nhưng cũng lớn hơn cá sông, dài chừng nửa cánh tay Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ ngồi xổm xuống dùng quạt ra sức thổi lửa, cũng không chú ý đến, Sở Hiên vừa lúc dẫn một đám quan viên đi qua phía sau nàng.

Cửa sổ mở ra, dáng vẻ lùn lùn nhỏ nhỏ của Tô Hồng Tụ, quanh quẩn đi lại vừa vặn rơi vào trong tròng mắt đen nhánh thâm thúy của Sở Hiên.

Sở Hiên dừng lại, đứng ngoài cửa sổ, vẫn không nhúc nhích nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, nghe thấy trong Ngự thiện phòng vang lên tiếng uỳnh uỳnh rầm rầm, giống như có người nào đó đốt pháo bên trong.

Chỉ thấy Tô Hồng Tụ một tay cầm muỗng, một tay ôm đầu, hoảng hốt vừa gọi vừa kêu: “Cứu mạng! Cứu mạng, ... Cháy rồi!”

Thì ra nàng cho quá nhiều dầu, lật vài cái trong nồi, không cẩn thận bắt lửa, tất cả dầu trong nồi bị cháy.

Không ai nhìn thấy Sở Hiên vào Ngự thư phòng như thế nào, mọi người chỉ thấy hắn nhanh chóng cầm vung dập tắt lửa, tiếng dầu nổ bôm bốp bôm bốp qua đi, cả Ngự thiện phòng im lim tĩnh mịch.

“Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì! Ai cho ngươi chạy tới đây!”

Sở Hiên nổi giận, xanh mặt quát lớn một trận.

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhỏ, cầm muỗng, cẩn thận từng ly từng tý đến gần nồi, đưa tay nhấc nắp nồi ra, lập tức, một làn die~nda4nle^qu21ydo^n khói xanh bay lên không, cả Ngự thiện phòng tràn ngập mùi khét nồng nặc.

Lại nhìn con cá kia, đen thùi lùi một đống dính vào đáy nồi, đã không chia ra rốt cuộc là cá hay là đáy nồi rồi.

“Hức! Cá của ta!” Tô Hồng Tụ chu miệng nhỏ nhắn, đáng thương.

Sắc mặt Sở Hiên vẫn tái mét như cũ, giọng đã dịu đi, “Muốn ăn cá, gọi người dưới làm giúp ngươi!”

“Nhưng bọn họ làm quá mặn.”

“Vậy ngươi kêu bọn họ lần sau bỏ ít muối!”

“Nhưng mà nhưng mà, mỗi lần bọn họ làm mùi vị đều không đúng!” Tô Hồng Tụ mân mê ngón tay, thật đáng thương.

https://thuviensach.vn

Hoàn toàn tĩnh mịch, Sở Hiên mở miệng: “Ngươi tránh ra chút.”

“Hả?” Tô Hồng Tụ mờ mịt.

“Đưa muỗng trong tay ngươi cho ta.”

“Hả! Chẳng lẽ ngươi biết nấu ăn!” Tô Hồng Tụ phản ứng kịp, vội vàng đưa muỗng trong tay cho Sở Hiên.

“Cầm thứ gì vây quanh phía trước giúp ta.”

“Thứ gì?”

“Tạp dề trên người ngươi!”

“À.”

Vì vậy, một đoàn quan viên cao quý ngước mắt nhìn Thái tử gia cao cao tại thượng, vô cùng tôn quý của bọn họ đeo tạp dề trong Ngự thiện phòng, một tay cầm muỗng, một tay cầm nồi, rõ ràng nấu đồ ăn!

Nấu ăn!

Nấu ăn!

Nấu ăn!

A a a a! Chẳng lẽ mắt bọn họ bị mù? Chẳng lẽ bọn họ gặp quỷ giữa ban ngày? Sao Thái tử gia lại xuống bếp?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) 2

Nam nhân tránh xa nhà bếp mà!

Sở Hiên lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy mọi người kinh ngạc và đờ đẫn ngốc nghếch ngoài cửa sổ.

“Ta tới nấu, ngươi ở bên cạnh giúp một tay.”

Sở Hiên nói xong, đưa cái nồi bị cháy thành mảng lớn cho Tô Hồng Tụ: “Đi rửa.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Hồng Tụ méo xẹo nhận lấy nồi.

Thế này phải rửa như thế nào!

Đã dính thành mảng lớn, đen thành mảng lớn rồi, coi như dùng xẻng cũng cọ không hết!

Thật nhỏ mọn! Nơi này nhiều nồi như vậy, tại sao hắn nhất định phải lấy cái nồi nàng làm cháy cá!

Oán hận thì oán hận, rửa vẫn phải rửa, kẹt kẹt két két, mất lực thật lâu, chiếc nồi kia vẫn được Tô Hồng Tụ rửa sạch, bóng loáng sạch bong, giống như chưa từng bị cháy.

Quả nhiên mắt không thấy không phiền, thấy nồi lại sạch sẽ, hình như Tô Hồng Tụ đã quên dáng vẻ nhếch nhác vừa rồi của mình, vui vẻ xoay người chuẩn bị khoe khoang với Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Mới quay người lại, lại ngây dại.

Sở Hiên đứng đó, ánh mắt nghiêm túc, dao trên tay nhanh chóng cắt lấy, trên thớt trong mấy mâm đều bày mực và cá còn có hành thơm hắn vừa cắt gọn, một đống đỏ đỏ xanh xanh, ấm áp không nói ra được.

“Sao ngươi biết cả cái này?” Tô Hồng Tụ chịu hết nổi hỏi.

“Không có gì ta không biết.”

Chờ Sở Hiên nấu xong cá, trời cũng tối.

Tô Hồng Tụ dùng sức hít mùi thầm, bụng ùng ục vang dội.

Vừa rồi nàng nhìn Sở Hiên nấu ăn, vón định lén học nghề, không ngờ nhìn hồi lâu, nghề không học được, ngược lại gợi lên con trùng tham ăn.

“Được rồi, cầm đi ăn đi.” Sở Hiên nói.

“Được!” Tô Hồng Tụ vui cười hớn hở đáp lời, hấp ta hấp tấp ôm hết toàn bộ món ăn hắn nấu xong vào trong lòng, không nhiều không ít vừa đúng ba món: cá kho tàu, mực, cá mập trắng, cộng thêm một chén canh cá nóng hổi.

Tất cả mọi người trợn to hai mắt nhìn nàng chằm chằm.

Tô Hồng Tụ cố ý ôm thức ăn vào trong ngực, vòng một vòng trước mặt bọn họ.

Sau đó “Hừ” một tiếng, ôm chặt chúng, xoay một vòng trở về Ngự Hà viên.

Nhìn cái gì, có gì để mà nhìn, không biết nhìn lén người khác xấu mặt rất không đạo đức, rất không văn minh không!?

https://thuviensach.vn

Ngày tốt đẹp chính là, luôn ngắn ngủi.

Buổi tối hôm đó, Tô Hồng Tụ và Hoa Dung Nguyệt Mạo học đánh đàn và viết chữ xong, đang nghĩ làm thế nào kiếm cớ đi gặp Sở Hiên, để Sở Hiên mời thêm bà vú cho tiểu Thịnh, tiểu Thịnh ăn thật sự quá khỏe.

Lại nghe được bên ngoài cửa cung ồn ào một trận, hình như có người lớn tiếng kêu tên nàng.

Âm thanh kia nóng nảy lo lắng, vọng về trong bầu trời đêm đen nhánh trống trải, giống như sói hoang cô độc đang tru dưới trăng, hết sức thê lương.

“Tiểu Tụ nhi! Mau chạy ra đây! Đã xảy ra chuyện, tiểu Tụ nhi!”

Sở Vũ lớn tiếng la hét, một đường đá ngã mấy chục cung nữ và thị vệ chắn trước người hắn, xông vào Ngự Hà viên.

“Tiểu Tụ, đi, đi với ta tìm Hoàng huynh!” Sở vũ xông vào, lúc này Tô Hồng Tụ mới phát hiện bên ngoài mưa rơi lác đác tí tách từng giọt, tóc quần áo của Sở Vũ đều ướt đẫm, nhỏ nước tí tách xuống y hệt giọt nước, tay hắn nắm chặt lòng bàn tay nàng càng thêm lạnh lẽo thấu xương.

Sở Vũ kéo tay Tô Hồng Tụ, bước chân vội vã, lửa giận ngập trời xông vào Đông cung.

Đám người Hắc Mộc vốn không ngăn cản hắn, không phải bởi vì võ công và bản lĩnh không bằng hắn, mà bởi vì Sở Vũ là đệ đệ ruột của Sở Hiên, xưa nay Sở Hiên sủng ái chính là vị đệ đệ này, trên dưới Đông cung, hơn ngàn thị vệ, không ai dám chân chính ra tay với Sở Vũ.

Sở Hiên nghe được Sở Vũ đang tức giận bừng bừng la hét tên của hắn ở bên ngoài, biết sự việc bại lộ, Sở Vũ nhất định biết hắn chuẩn bị đưa Tô Hồng Tụ đi Đại Chu.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Sở Vũ một cước rầm rầm đạp cửa cung ra, mở miệng lập tức nói: “Hoàng huynh! Sao huynh có thể như vậy! Chẳng lẽ huynh không biết Hoàng đế Đại Chu năm nay đã sáu mươi tuổi, vốn là lão già hom hem gần đất xa trời! Nếu như huynh thật sự không cần tiểu Tụ, vậy đưa nàng cho đệ! Đệ muốn!”

Sở Vũ tức giận và nóng nảy, Tô Hồng Tụ bị hắn nắm chặt tay ngược lại tỏ vẻ bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Thì ra là chuyện này, nàng đã sớm biết, ngày đó khi Sở Hiên làm đệm để cho nàng leo lên xem tạp kỹ, nàng đã nghe được tiếng lòng hắn.

Ngược lại nàng không hề tức giận gì cả, cũng không có cảm giác bị lừa gạt gì, dù sao Sở Hiên và nàng bèo nước gặp nhau, ngay cả bằng hữu cũng chưa nói tới, một người, nhất là người có dã tâm Đế Vương, lợi dụng một người xa lạ đạt thành dã tâm của mình, thật sự không có bao nhiêu kỳ quái.

Trên mặt Sở Hiên không lộ vẻ gì, không cười cũng không giận, nhưng lại hết sức lạnh lẽo, làm cho người ta sợ.

“Sở vũ, nơi này đâu phải nơi đệ có thể tùy tùy tiện tiện xông vào?

“Hoàng huynh, đệ -”

“Trở về.” Mặc dù giọng Sở Hiên không lên cao, nhưng mang theo uy nghiêm của cửu ngũ chí tôn, không cho người ta phản kháng.

Sở Vũ nhìn Tô Hồng Tụ đi theo sau mình, trong tròng mắt đen kịt viết đầy lo âu và lo lắng, cùng với vẻ u sầu nhàn nhạt, nồng nặc không thôi.

“Đều đi ra ngoài, nếu như có lần tiếp theo, sẽ không dễ dãi như thế đâu.” Sở Hiên quay đầu lại, lạnh nhạt nói với đám người Hắc Mộc.

https://thuviensach.vn

Không lạnh lùng và dứt khoát như khi hắn hành quyết tỳ nữ, người dưới mặc dù nghiêm nhưng không coi thường, ít nhất sẽ không bởi vì bọn họ thất trách một lần mà cướp đi tính mạng của bọn họ.

Cho nên bọn người Hắc Mộc mới khăng khăng một mực với hắn, ban ân huệ cho tới bây giờ vẫn là phương pháp hiệu quả để lung lạc lòng người.

“Ngươi có gì muốn hỏi ta không?” Sở Hiên hỏi Tô Hồng Tụ, lúc Sở Vũ kéo Tô Hồng Tụ lanh chanh láu táu đi vào, Sở Hiên vừa lúc chuẩn bị ngủ.

Giờ phút này áo hắn khép hờ, tóc xốc xếch, tròng mắt đen sắc bén lười biếng và thâm thúy, nghiêng người sang bên, lộ ra một mảng lớn cơ ngực cường tráng, cực kỳ giống một đầu báo ẩn núp.

“Không có.”

“Một câu cũng không có?” Sở Hiên nhíu mày.

“Ừ. Không có.”

“Chẳng lẽ ngươi không biết, ta chuẩn bị đưa ngươi đi Đại Chu, làm quà tặng mừng sinh nhật sáu mươi của Hoàng đế Đại Chu?”

“Lúc trước không biết, bây giờ biết rồi.”

Đã sớm biết, ngươi cho rằng tâm sự của ngươi giấu thật sâu sao?”

“Vậy ngươi vẫn không có lời nào muốn nói? Chẳng lẽ ngươi không muốn mở miệng cầu xin ta?”

“Có gì tốt mà cầu xin? Dù sao ngươi cũng sẽ không đồng ý.”

“Ở trong lòng ngươi, ta chính là người như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Vốn chính là vậy.” Tô Hồng Tụ thản nhiên nhìn Sở Hiên, phảng phất như đang nói chuyện thời tiết với hắn.

Không phải là một lão già gần đất xa trời, háo sắc tàn bạo sao? Cũng không có gì đáng sợ. Có lẽ đến lúc này, pháp lực của nàng đã khôi phục, cùng lắm thì, thật sự không có cách nào, nàng còn có thể thoát ly thân thể, đổi một thân thể khác.

“Ngươi nói đúng rồi, mặc dù ta không muốn thừa nhận.” Mặt của Sở Hiên lạnh gí như băng.

Sở Hiên đứng dậy, lấy một hộp gỗ màu đen từ ngăn kéo tủ đầu giường, mở hộp gỗ ra, lấy một viên thuốc màu đen ở trong đó.

“Ăn cái này, nếu không ta đút cho tiểu Thịnh nhi ăn...”

Lời Sở Hiên còn chưa dứt, Tô Hồng Tụ đã ngửa đầu nuốt viên thuốc kia vào.

Sở Hiên hơi kinh ngạc, giống như không ngờ Tô Hồng Tụ lại sảng khoái như vậy mà ăn thuốc độc.

“Chẳng lẽ ngươi không biết, thuốc này có độc?”

“Không phải chính ngươi nói, nếu ta không ăn, ngươi sẽ đút thuốc này cho tiểu Thịnh nhi ăn? Sở Hiên, ngươi cố ý mang tiểu Thịnh nhi đến bên cạnh ta, rốt cuộc muốn ta giúp ngươi làm những gì?”

Có một khoảng thời gian rất dài, Sở Hiên giữ vững trầm mặc, không nói gì.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên, cười ha ha.

Tiếng cười tràn ngập cung điện, liều lĩnh và kỳ quái.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng không cần ngươi làm gì vì ta, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, hầu hạ hắn cho tốt.”

Tô Hồng Tụ mặt không đổi sắc, chậm rãi nói: “Là bởi vì Phong Lăng Thiên chứ gì? Ngươi định lợi dụng ta tới xúi giục quan hệ giữa phụ tử bọn họ.”

Mặt Sở Hiên lộ vẻ tán thưởng, tròng mắt đen sắc bén khẽ híp.

“Tiểu Tụ nhi, xem ra ngươi cũng không đần như lúc trước ta tưởng tượng, chỉ cần mục đích của ta đạt tới, ta đương nhiên sẽ hai tay dâng thuốc giải lên.”

“Biết rồi.”

Hừ, ta là yêu, thuốc của ngươi vốn không có tác dụng gì với ta, chờ ta đến Đại Chu, ta tự nhiên sẽ nghĩ cách đào tẩu, vĩnh viễn không trở về gặp ngươi!

Một hồi trầm mặc, không lời nào để nói.

Tô Hồng Tụ xoay người, nằm xuống góc tường cách xa Sở Hiên nhất.

Từ khi nàng bị Sở Hiên đuổi ra khỏi Đông cung, chuyển vào Ngự Hà viên, nàng đã gần ba tháng không ngủ trên sàn nhà Đông cung.

Thật là lạnh, thật sự lạnh, sàn nhà nơi này vĩnh viễn lạnh lẽo như băng, cho dù trải thảm dày lên nữa cũng sẽ không ấm áp.

Sở Hiên đứng sau lưng Tô Hồng Tụ, nhìn nàng đưa lưng về phía hắn thật lâu, khép mắt lại, chôn tất cả tình cảm cuồn cuộn nơi đáy mắt.

“Tiểu Tụ nhi, ngươi sắp rời Đại Lương rồi.”

“Ta biết, khi nào?”

https://thuviensach.vn

“Không phải đợi lâu đâu, ngay tháng sau. Ta sẽ tự mình dẫ ngươi rời khỏi Đại Lương. Nhớ, tiểu Thịnh nhi vẫn còn trong tay ta.”

Một tháng, thì ra những ngày sau này lại nhanh như vậy.

Tô Hồng Tụ cắn chặt môi dưới, trong lòng hơi khổ sở.

Người không phải cỏ cây, mấy ngày ở Đại Lương, từng ly từng tý đã nhập vào tim nàng.

Thịnh nhi, Sở Vũ, Lý phi, thậm chí Sở Hiên ghê tởm đáng chết này!

Kể từ khi nàng tới nhân gian, nàng chưa từng có cảm nhận như vậy, hậu cung Đại Lương cho nàng một cảm giác ấm áp khác biệt, tim đập nhanh khác biệt.

Đó làm cảm giác thân tình ấm áp, mà nàng chưa từng cảm nhận được khi ở bên cạnh Sở Dật Đình.

Mặc dù Xuân Hoa nói Lý phi rất đáng sợ, nhưng mấy ngày nay, bà ấy đối xử rất tốt với Tô Hồng Tụ, ăn, mặc, ở, đi, mọi thứ đều chuẩn bị hết sức tỉ mỉ, còn thỉnh thoảng sang đây nhìn nàng, nắm tay nàng, nói chuyện với nàng. Tô Hồng Tụ thậm chí cảm thấy, bà ấy rất giống mẫu thân của mình.

Lý phi giống như mẹ ruột, Sở Vũ giống như đại ca ca dịu dàng săn sóc, mà Sở Hiên, thật đáng chết, nhưng nàng vẫn cảm thấy người ta rất tốt.

Hậu cung Đại Lương, thật sự giống như một nhà.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) 3

Giữa trưa ngày hôm sau, Tô Hồng Tụ giống như thường ngày, đến lãnh cung tìm Hoa Dung Nguyệt Mạo học múa và đánh đàn, gió bên ngoài nổi lên, lá xào xạc rơi xuống, thì ra là mùa thu đến, không trách được hiu quạnh như vậy.

Đi tới đi lui, chỉ thấy một bóng người màu đen như gió lốc lao ra từ trong đại điện, định thần nhìn lại, là Sở Vũ.

Hai mắt Sở Vũ đỏ ngầu, toàn thân căng thẳng, giống như một đầu thú bị chọc giận triệt để.

Sở Vũ không biết mình đây là làm sao, từ khi hắn mười ba tuổi đã có thông phòng đầu tiên, hắn rõ ràng đã từng có vô số nữ nhân.

Những nữ nhân kia, mang đến cho hắn cảm giác đều hết sức mơ hồ, thậm chí ngay cả tên tuổi và tướng mạo của các nàng hắn cũng không nhớ nổi, chỉ có Tô Hồng Tụ, chỉ chung đụng ngắn ngủi mấy tháng, lại thanh tú động lòng người cắm rễ trong lòng đầu óc hắn.

Tô Hồng Tụ vừa lúc đứng bên ngoài đại điện, cặp mắt trong trẻo như nước vừa đúng nhìn thẳng vào Sở Vũ, tim Sở Vũ lập tức nóng lên, không lo được nhiều như vậy, đi lên kéo tay Tô Hồng Tụ.

“Đi theo ta!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, vội vàng rút tay về: “Ngươi điên rồi! Bên ngoài khắp nơi đều là thị vệ, ngươi có thể mang theo ta đi đâu?”

“Không đi, chẳng lẽ ngươi định lưu lại hầu hạ lão già kia!”

Sở Vũ đúng là bị chọc tức, đã mất lý trí, công khai cướp người trong cung điện của Hoàng huynh hắn.

Sở Vũ vừa nói ra, thị vệ hai bên ríu rít ghé mắt, sắc mặt mỗi người đều trở nên hết sức đông lạnh.

“Đừng lo lắng, ta không sao, Sở vũ, chắc ngươi không biết, ta vốn là người Đại Chu, Hoàng đế Đại Chu bệnh rất nặng, nghe nói hắn đã sớm không có năng lực...”

Tô Hồng Tụ miệng lưỡi trơn tru, hy vọng có thể an ủi Sở Vũ

Sở Vũ đột nhiên dùng sức, ôm Tô Hồng Tụ vào lòng thật chặt.

“Tiểu Tụ, ta không bỏ được nàng, nàng có biết, ta chưa từng như ngày hôm nay... Như ngày hôm nay vậy...”

Tô Hồng Tụ giơ tay vỗ nhè nhẹ sau lưng Sở Vũ.

Đối với Sở Vũ, Tô Hồng Tụ chưa từng chán ghét, ngược lại hết sức thích, Sở Vũ cho nàng cảm giác giống như Hồ Cửu ca, thật ấm áp, thật thân tình, rất an toàn.

“Sở Vũ, đừng xúc động, không cần ngỗ nghịch lại Hoàng huynh của ngươi.”

Tô Hồng Tụ đương nhiên không mơ mộng hão huyền Sở Vũ có thể cứu nàng ra khỏi nơi này. Ở Đại Lương, người ra quyết định vĩnh viễn chỉ có một, người kia không phải Hoàng đế, cũng không phải Lý phi, càng không

https://thuviensach.vn

phải là Sở Vũ hành vi xúc động, bất chấp hậu quả, như hài tử choai choai chưa lớn.

Người ra quyết định, vĩnh viễn chỉ có Sở Hiên, chỉ có Sở Hiên, mới đứng trên cao vời vợi, bao trùm khống chế tất cả quyền lực, chỉ có Sở Hiên, mới chính là chúa tể của tất cả Đại Lương.

Sở Vũ có thể thổ lộ, có thể chống đối Sở Hiên, nhưng cuối cùng hắn không thể mang nàng đi từ nơi này.

Tô Hồng Tụ vốn không đi được, tiểu Thịnh nhi vẫn còn trong tay Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ vỗ vỗ bả vai Sở Vũ, chậm rãi tựa đầu vào bả vai Sở Vũ.

“Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi, Sở Vũ.”

Lồng ngực Sở Vũ rất ấm áp, cho Tô Hồng Tụ cảm giác ấm áp của người nhà.

Hai người ôm ấp nhau, đưa hai tay ra vuốt ve tóc nhau, gò má nhau, mắt nhau.

“Sở Vũ -” một tiếng quát trầm thấp truyền đến từ sau lưng, là giọng Sở Hiên, âm thanh trầm thấp, không có tức giận, chỉ lạnh lẽo.

Không thể không nói, Sở Hiên nam nhân này thật sự rất khó nắm bắt lấy.

Ngươi vĩnh viễn không thể nhìn ra ý tưởng trong lòng hắn từ trên mặt hắn, từ giọng nói của hắn, thậm chí từ hành vi của hắn.

Mấy ngày ở Đại Lương, thật ra người đối xử với Tô Hồng Tụ tốt nhất chính là Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, giờ này ngày này, người d1end4nl3q21yd0n muốn đưa Tô Hồng Tụ đi cho người cũng là hắn.

Sở Vũ rút tay ra khỏi người Tô Hồng Tụ, xoay người lại nhìn Sở Hiên, ánh mắt tức giận và oán hận.

“Sở Vũ, đệ uống say rồi, ta phái người đưa đệ về.”

“Hoàng huynh, đệ không say, đệ có việc cầu huynh, nếu huynh không đồng ý đệ, đệ quỳ hoài ở đây không dậy!”

“Có chuyện gì ngày mai lại nói, hôm nay quá muộn.”

“Không! Bây giờ đệ phải nói!”

Sở Hiên liếc mắt nhìn Tô Hồng Tụ phía sau, thản nhiên nói: “Được.”

“Người đâu, đưa tiểu Tụ nhi về phòng trước!” Tay Sở Hiên nhẹ nhàng ngăn lại, ánh sáng vạn trượng lơ lửng bắn ra từ ống tay áo. Đó là ánh sáng tơ vàng nổi lên tia sáng chói mắt dưới ánh trăng.

Cả người như rồng, tóc như mây, rồng bay mây cuốn, khí tức vương giả phóng lên trời.

Qua thật lâu, Sở Hiên mới trở lại, thái độ vẫn nhàn nhạt, nhìn không ra hỉ nộ.

“Sở Vũ nói ngươi đi Ngự Hà viên, sau không bao lâu sẽ là nữ nhân của nó.”

“Đệ ấy nói ngươi thích đệ ấy, ngươi sẽ nguyện ý đi cùng đệ ấy.”

“Nói! Đúng hay không đúng!?”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên đột nhiên lên cao giọng, tròng mắt đen lười biếng hiện ra vẻ hung dữ, sắc bén bén nhọn, giống như ngàn vạn mũi băng cùng nhau phóng về phía Tô Hồng Tụ.

“Sở Hiên, ngươi thật kỳ quái, chẳng lẽ ngươi đã quên, không bao lâu sau khi ta đi Ngự Hà viên, Lý phi đã hạ lệnh cấm, không cho phép bất kỳ ai bước vào Ngự Hà viên.”

Kể từ ngày đó, Sở Vũ mất miệng trước mặt Lý phi. Lý phi cấm hắn tùy tùy tiện tiện đến gần nàng, trừ một lần gặp nhau ở lãnh cung, nàng đã nhiều ngày không thấy Sở Vũ.

Tô Hồng Tụ nói hết lời, lập tức xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Sở Hiên.

“Thế nào? Ngươi tức giận, không muốn nhìn thấy ta?”

“Ta nào dám? Nếu như ngươi không có chuyện gì khác, ta muốn ngủ.”

Tuy đưa lưng về phía Sở Hiên, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo như dao nhọn bắn tới từ sau lưng.

Sở Hiên hiển nhiên còn đang tức giận, chỉ không biết tức giận Sở Vũ, hay tức giận Tô Hồng Tụ.

Một buổi tối, cũng không ai quan tâm tới ai, cả Đông cung hoàn toàn tĩnh mịch yên tĩnh.

Rạng sáng ngày hôm sau, Tô Hồng Tụ bị bệnh, phát sốt, miệng đầy mê sảng, phần lớn là lời giận dỗi “Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi, đều là ngươi, ném ta một mình, làm hại ta bây giờ biến thành như vậy.”...

Không cần phải đoán, nhất định đang mắng Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Một giọt lệ từ hốc mắt nàng dần chảy xuống, làm ướt khuôn mặt, ướt vạt áo, cũng nhiễm lên Sở Hiên đang ôm chặt hai tay nàng.

Ngón tay Sở Hiên run rẩy, nước mắt giống như mang theo nhiệt độ thiêu đốt, thấm ướt da tay hắn từng chút một, tùy ý thiêu đốt cắt rách trong cơ thể hắn.

Ngoài dự đoán của Tô Hồng Tụ, Sở Hiên ra cửa lên triều như thường ngày, ngược lại vẫn ở trước giường chăm sóc cho nàng.

Nàng khát nước, muốn uống nước, hắn dằn tính khí lại, đút từng muỗng từng muỗng cho nàng.

Nàng đói bụng, muốn ăn cơm, nhưng lại bệnh không có hơi sức, không thể nhai, hắn thế mà lại lấy miệng mớm thức ăn, đưa mỗi muỗng thức ăn vào trong miệng mình mớm, hơn nữa đút từng miếng từng miếng một cho nàng.

Tất cả thị vệ bên ngoài Đông cung nhìn thấy mà mắt choáng váng, bao gồm cả Sở Vũ vội vã mà đến, vừa vặn trông thấy cảnh này, ngây người ở cửa cung.

Sở Hiên rất thích sạch sẽ, hắn quá yêu thích sạch sẽ, cho nên trong tẩm cung không có một hạt bụi bặm, trên quần áo không có một nếp gấp.

Nhưng người thích sạch sẽ như vậy, chính là người như thế này, có người vô ý lưu lại một dấu chân trong tẩm cung của hắn, hắn lại sai người chém đứt chân người ta, nhưng giờ lại từng miếng từng miếng, hết lần này đến lần khác, chính miệng mớm thức ăn cho Tô Hồng Tụ.

“Ngươi một mực nói ngươi không thích, rốt cuộc ngươi không thích ai?” Mỗi khi Tô Hồng Tụ tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng, đều thấy khuôn mặt bí hiểm của Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

“Là Sở Dật Đình, hay là -?”

“Ta đều không thích hai người, từ nay về sau cũng không muốn nhìn thấy hai người.” Tô Hồng Tụ nhắm đôi mắt lại, nàng quá mệt mỏi, đầu quá đau đớn, hỗn loạn mất tri giác lần nữa.

Mỗi lần tỉnh lại đều là nửa đêm, mỗi lần Tô Hồng Tụ mở mắt ra, đều sẽ đối diện với con mắt tĩnh mịch khó dò của Sở Hiên, sao mỗi buổi tối hắn đều không cần ngủ?

Vì sao trong mắt hắn có lo lắng và mệt mỏi nồng nặc? Có lẽ nàng thật sự bị bệnh đến hồ đồ, Tô Hồng Tụ nghĩ, sao Sở Hiên có thể quan tâm nàng? Nếu hắn thật sự quan tâm nàng, cũng sẽ không coi nàng như một quân cờ đưa vào trận địa phe địch, sẽ không coi nàng như một món quà tặng cho người khác.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng nàng phát sốt đến hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ hồ, có người rất lo lắng đẩy nàng, hình như rất kinh hoàng, rất vô dụng, giọng nói nóng nảy, gần như khàn khàn.

Kỳ quái, sao giọng nói này giống giọng Sở Hiên.

Sở Hiên – không phải lòng hắn như sắt đá, không chảy máu không rơi lệ sao?

Đợi đến ngày thứ mười, Tô Hồng Tụ khó khăn lắm mới tỉnh táo từ trong hôn mê, nàng phát hiện, mình lại ngủ trong ngực Sở Hiên.

Quần áo trên người hắn đều là vải lụa, mà nàng, bởi vì bị bệnh quá lâu, trên dưới toan thân đều là mồ hôi, trên người có mùi.

Nhưng mà, Sở Hiên lại vẫn ôm nàng.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, những ngày Tô Hồng Tụ bị bệnh, Sở Hiên đều ôm nàng mỗi ngày.

Buổi sáng, hắn lên triều nghị sự cùng quần thần, cũng công khai, không coi ai ra gì ôm nàng.

Buổi tối, lúc hắn ngủ, vẫn ôm nàng, dùng thân thể sưởi ấm cho nàng.

Nhưng mà, quá đáng tiếc chính là, thân thể Sở Hiên quá lạnh, trên dưới toàn thân hắn đều lạnh lẽo, cả đầu ngón tay cũng lạnh đến run người.

Tô Hồng Tụ rúc vào trong ngực hắn, chỉ có thể lạnh hơn.

“Ngươi đã tỉnh?”

Thấy Tô Hồng Tụ cuối cùng tỉnh táo, Sở Hiên nhíu mày, trong tròng mắt lạnh bạc thoáng hiện lên vui mừng.

“Ừmh.” Tô Hồng Tụ không còn hơi sức trả lời, thật ra thì ba ngày trước nàng đã tỉnh, nhưng lười mở mắt, đã lâu nàng chưa được ngủ thoải mái như vậy.

“Ngươi ngủ quá lâu, ngươi có biết không, ngươi đã ngủ mười ngày?” Sở Hiên thở dài, phía dưới hốc mắt hiện lên quầng thâm nồng đậm, dáng vẻ mệt nhọc quá độ, thiếu ngủ.

“Mới mười ngày? Nếu có thể ngủ mười năm là tốt.”

Thật ra thì Tô Hồng Tụ muốn nói là, nếu có thể ngủ thẳng một giấc vượt qua tất cả thiên kiếp là tốt.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Sở Hiên Ghen Tỵ (Thượng) (4)

“Tại sao nói như vậy? Chẳng lẽ ngươi định tìm chết? Đừng quên, tiểu Thịnh nhi vẫn còn trên tay ta! Nếu như ngươi chết, ta sẽ để cho hắn chôn theo ngươi!” Sở Hiên lo lắng nói, trong giọng nói của hắn lại có chút tức giận, chút khổ sở.

Không phải là nàng nghe nhầm chứ?

Mắt Tô Hồng Tụ khẽ nhếch, nhìn chằm chằm vào Sở Hiên.

Người này không tim không phổi, lấy đâu ra khổ sở.

“Haizzz, nói cho ngươi ngươi cũng nghe không hiểu, ta không phải ý đó.”

Tìm chết hả?

Nếu như chịu một chút cản trở, chịu một chút đau khổ đã tìm chết, nàng đã sớm chết tám trăm lần rồi, nàng cũng không phải người, nàng đã sống năm trăm năm.

“Ta có thể đi xuống một chút không?”

“Không thể, bệnh của ngươi vừa khỏi.”

“Bệnh của ta đã khỏi rồi, nhưng mà, ngươi không để ta xuống đi một chút, ta lại muốn bệnh!”

https://thuviensach.vn

“Được rồi, nhưng nhớ đừng đi quá xa.”

Sở Hiên lại thỏa hiệp, điều này làm cho Tô Hồng Tụ rất kinh ngạc.

Nàng còn tưởng rằng, người chuyên độc đoán như hắn, cho dù như thế nào cũng sẽ không thay đổi chủ ý, cho dù như thế nào cũng sẽ không thỏa hiệp đấy.

“Ôi!” Lúc vừa xuống giường, thân thể Tô Hồng Tụ khẽ lảo đảo, ngã nhào vào lồng ngực Sở Hiên.

“Đừng động.” Sở Hiên nhẹ nhàng ôm nàng lên, cầm trường bào màu đen trên giường nhẹ nhàng khoác lên người nàng, chút lạnh lẽo bị loại trừ, Tô Hồng Tụ co rúc trong ngực Sở Hiên, thân thể chậm rãi thích ứng với thời tiết ấm lại.

Bên ngoài trăng sáng sao thưa, ánh trăng vừa vặn, dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, một cơn gió mang theo lạnh lẽo thổi tới, đầu óc Tô Hồng Tụ dần tỉnh táo lại.

Ánh nến hơi yếu, bóng cây loang lổ, trường bào ấm áp, mặt của Sở Hiên dưới bóng đêm lạnh lùng lại có chút ấm áp.

Đây chỉ là ảo giác của nàng, nam nhân lạnh lẽo bạc bẽo như vậy, tại sao có thể có lúc ấm áp.

Ngày hôm sau, trước khi đi Sở Hiên bỏ lại một câu: “Ngươi tốt nhất cứ ngây ngốc trong phòng, hôm nay ta có chuyện, buổi tối không trở lại.” Rồi xuất cung.

Tô Hồng Tụ biết hắn phải đi thu xếp chuyện tặng quà cho Chu đế, cũng không đáp lời, chỉ một mình hết sức tập trung ngồi trên mặt đất tĩnh tọa.

https://thuviensach.vn

Nàng hy vọng yêu lực của mình sớm hồi phục, sớm biết Sở Dật Đình không tim không phổi như vậy, đi mấy tháng cũng không trở lại nhìn nàng, ban đầu nàng không uổng phí nhiều lực như vậy đi tìm hắn.

Hừ, vẫn là Hồ Cửu ca nói có đạo lý, nam nhân môi mỏng quả thật vô tình vô nghĩa, lòng lang dạ sói.

Về sau nàng sẽ không bao giờ để ý đến những nam nhân này nữa!

Đang hít thở thật sâu, cố gắng điều động linh lực ẩn sâu trong cơ thể mình, lại đột nhiên nghe thấy cửa cung "Lạch cạch" một tiếng bị đẩy ra, có tiếng bước chân truyền tới.

Khó tránh khỏi trong lòng hơi rầu rĩ, mở to mắt nhìn kỹ, tới không phải ai khác, là Sở Vũ.

Không lo lắng và bực bội giống như mấy ngày trước, ánh mắt Sở Vũ nhìn nàng lúc này hết sức sáng ngời, khóe mắt đuôi mày cũng mang theo vẻ vui mừng, giống như gặp chuyện gì tốt.

"Tiểu Tụ nhi, ta nói cho nàng biết, ta nghĩ ra một biện pháp!" Sở Vũ say mê cuồng nhiệt nói, đôi mắt to lấp lánh có hồn.

"Cái gì? Chẳng lẽ ngươi có biện pháp dẫn ta đi ra ngoài?" Tô Hồng Tụ không có tinh thần mà nói, khó khăn lắm, nàng mới có thời gian rảnh tu luyện linh lực, Sở Vũ kia lại hết lần này đến lần khác quấy rối.

Hắn tới thật không đúng lúc.

"Đúng, ta đang nghĩ, Hoàng huynh muốn đưa nàng đi, không phải coi trọng dung mạo của nàng sao, ta biết rõ trong kinh thành có một phương sĩ có thuật dịch dung hết sức cao minh, chỉ cần chúng ta tìm được người có khuôn mặt giống nàng, dịch dung nàng ta thành nàng, để cho nàng ta thay thế nàng không được sao?"

https://thuviensach.vn

“Ngươi cảm thấy cách này có ích? Nếu ngươi biết được phương sĩ này, sao Hoàng huynh của ngươi lại không biết?”

Tô Hồng Tụ không hề cảm thấy hứng thú nói.

“Sao nàng cứ thiếu sức sống trầm trọng như vậy? Ta khó khăn lắm mới tìm được biện pháp cứu nàng, sao nàng không hề vui mừng?”

Sở Vũ nhíu mày, trong giọng nói hơi ấm ức.

Tô Hồng Tụ nghĩ thầm, nếu dịch dung có tác dụng, vừa mới bắt đầu Sở Hiên cũng sẽ không tìm nàng, sở dĩ hắn đi tìm nàng, vì đảm bảo tuyệt đối an toàn.

“Chỗ nào, ta rất vui mừng, sắc mặt ta kém, chỉ vì cả buổi tối đều ngủ trên sàn nhà, hơi lạnh.”

Đây cũng là thật, Sở Hiên hẹp hòi này, rõ ràng giường lớn như vậy, tẩm cung cũng lớn như thế, lại chỉ để cho nàng ngủ trên sàn nhà, cho tới bây giờ cũng không chịu chuyển một giường lớn vào Đông cung.

“Tại sao Hoàng huynh lại như vậy chứ? Thật sự không biết thương hương tiếc ngọc.” Sở Vũ hơi oán giận.

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ, nếu Sở Hiên biết thương hương tiếc ngọc, ngay từ đầu đã không đưa nàng đi.

“Hoàng huynh kia của ngươi quá yêu sạch sẽ, có lẽ sợ ta làm dơ tẩm cung của hắn thôi.” Tô Hồng Tụ khẽ nhói, lúc nhắc tới Sở Hiên, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

“Tụ nhi, nàng không cần nói như vậy, ta thấy, Hoàng huynh thật lòng với nàng, chỉ có điều bản thân huynh ấy không cảm thấy được.”Sở Vũ cố

https://thuviensach.vn

gắng an ủi Tô Hồng Tụ, hắn thật lòng chúc phúc cho hai người bọn họ, dù sao đối với hắn, Hoàng huynh quan trọng hơn bất cứ kẻ nào.

“Hắn? Thật lòng?”

Tô Hồng Tụ trừng mí mắt lên, đã nhìn ra vô cùng sùng bái với Sở Hiên trong lòng Sở Vũ, sợ rằng cho dù Sở Hiên làm cái gì, nói gì, là đúng hay sai, hắn đều có khả năng tìm được lý do.

“Nàng đừng không tin, mấy ngày nàng bị bệnh, Hoàng huynh vẫn cực nhọc ngày đêm chăm sóc nàng, ta chưa bao giờ thấy huynh ấy đối xử với ai như vậy, hơn nữa, huynh ấy sẽ không để ý mồ hôi của nàng dính ướt quần áo huynh ấy, nàng không biết, trong ngày thường có người rót nước bắn lên người Hoàng huynh, huynh ấy cũng sẽ nổi giận.”

Tô Hồng Tụ thật sự không muốn nghe Sở Vũ nhắc tới Sở Hiên nữa, nàng nhíu đôi mày thanh tú, khai thác đề tài: “Sao hôm nay ngươi lại có thể đi vào rồi hả? Không phải Hoàng huynh ngươi nói không để cho ngươi nhảy vào nơi này một bước sao? Ngươi không sợ chờ khi hắn về, hắn sẽ trách tội ngươi?”

Đi nhanh đi, đừng làm trở ngại ta tu luyện.

“Nàng cũng không biết, Hoàng huynh ta miệng cứng lòng mềm, huynh ấy tuyệt đối sẽ không phạt ta đâu. Đúng rồi, nàng đi theo ta, chúng ta cùng đi chợ phía tây xem một chút, có người nào có dáng dấp giống nàng không.”

Chợ phía tây là chợ mua bán người nổi tiếng Đại Lương, nơi đó đặc biệt mua bán đầy tớ, phần nhiều là tù binh bắt được từ địch quốc.

“Ta không đi.” Tô Hồng Tụ lười biếng nói, linh lực khô kiệt quá lâu, nàng cảm thấy ngay cả hơi sức đi bộ cũng không có.

https://thuviensach.vn

“Nàng không muốn đi cũng phải đi!”

Sở Vũ không nói lời nào, kéo Tô Hồng Tụ ra khỏi Đông cung, lên luôn một chiếc xe ngựa bằng gỗ đỏ.

Xe dừng trước cửa chính một đình viện, tấm biển trên cửa viết ba chữ to “Thải Hoa lâu” rồng bay phượng múa.

Tô Hồng Tụ hơi kỳ quái, nơi này xem ra không giống nơi buôn bán? Tráng lệ, người đến người đi, ngược lại giống một tửu lâu cao cấp.

“Ngươi cứ đi theo ta trước.” Sở Vũ đột nhiên kéo Tô Hồng Tụ sang bên cạnh, vào một gian khách điếm nhỏ sát Thải Hoa lâu, đổi trang phục nam cho Tô Hồng Tụ, trên mặt cũng thoáng dịch dung, nhìn có vẻ thật giống một nam nhân.

“Làm gì? Không phải đi mua người sao? Trực tiếp đi vào không được à?”

Tô Hồng Tụ khó hiểu, vẻ mặt kỳ quái nhìn Sở Vũ.

Mắt Sở Vũ lóe lên nhìn Tô Hồng Tụ, lúc này hắn đã phát hiện, Tô Hồng Tụ vốn không biết Thải Hoa lâu là kỹ viện.

Không khỏi ửng đỏ mặt, lấp la lấp lánh mà nói: “Nữ nhân chợ phía tây đều là người khác chọn còn dư lại, đã sớm không có hàng tốt, chỉ nơi này mới có. Cái đó, nàng cũng đừng hiểu lầm, ta lần đầu tiên tới đây.”

Giờ phút này Tô Hồng Tụ đã đọc được Thải Hoa lâu là kỹ viện trong lòng Sở Vũ, nên cũng không nói thêm gì nữa, tùy ý Sở Vũ kéo nàng vào Thải Hoa lâu

Sở Vũ vừa đi về phía trước, vừa không nói lời nào đưa tay dắt tay Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, dùng sức đưa tay ra đằng sau: “Này!

https://thuviensach.vn

Bây giờ ta là nam nhân, hai nam nhân nắm tay nhau, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái?”

Sở Vũ cũng phát hiện người chung quanh nhìn mình chằm chằm, ngượng ngùng cười một tiếng, buông lỏng tay ra.

Tô Hồng Tụ vốn ngày thường xinh đẹp, mặt như phù dung, hóa trang thành nam nhân, nghiễm nhiên thành một công tử điển trai nơi trần thế.

Sở Vũ cũng không kém bao nhiêu, Tô Hồng Tụ phát hiện, người họ Sở bọn họ đều có tướng mạo hết sức đẹp, hơn nữa đều vô cùng giống nhau, chắc được di truyền từ phụ thân của bọn hắn, lão sắc quỷ Lương đế kia.

Hai người đi qua chỗ nào, chỗ tới truyền đến xôn xao, gần như tất cả mọi người đều nghiêng đầu, nhìn bọn họ chằm chằm.

Đi qua một đình viện thanh nhã rất khác biệt, Tô Hồng Tụ tò mò nhìn chằm chằm vào nữ tử bên trong, nàng phát hiện trong đó thật sự có mấy dung mạo như tiên trên trời, không kém Lương Hồng Xu Oanh Oanh, đáng tiếc số mạng các nàng không tốt, Lương Hồng Xu và Oanh Oanh có thể đại phú đại quý, tận hưởng vinh hoa, mà các nàng ấy lại chỉ có thể tựa lan can mà cười, đón tới tiễn đi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (1)

Sở Vũ cũng không thẹn thùng, chỉ khẽ liếc mấy mỹ nhân kia, rồi nói với nàng ta: “Dẫn chúng ta đi phòng bao trên lầu.”

Nhìn dáng vẻ của hắn, đã biết ngay hắn chắc chắn tới nơi này không ít lần.

“Ôi chao, là Sở công tử, đã lâu không gặp, công tử đã lâu không gặp? Công tử không đến, Hồng nhi Thúy nhi trong lâu đều nhớ công tử đó!”

Không bao lâu, một nữ nhân trang điểm diêm dúa lòe loẹt, nhìn như tú bà đón chào, vừa thấy Sở Vũ, thì thân thiết đi lên khoác tay hắn.

Lúc trước Sở Vũ còn nói hắn là lần đầu tiên đến đây, má mì kêu như vậy, tương đương với việc phá rách lời nói dối của hắn, Sở Vũ không khỏi hơi ngượng ngùng, lén nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ đang tò mò đánh giá xung quanh, trước mặt nàng là một hành lang uốn khúc quanh co ngoằn ngoèo dài hẹp, trên hành lang uốn khúc đều vẽ chút xuân cung đồ, nam nữ trần truồng, thậm chí có cả hình ảnh thân thể một nam một nữ dây dưa cùng một chỗ, phác họa lớn mật kia khiến người ta chắc lưỡi hít hà.

Nữ tử đi qua đi lại bên cạnh nàng đều không ngoại lệ, mặc lụa mỏng trong suốt, chỉ có điều nhan sắc không giống.

https://thuviensach.vn

Có người đi đến nửa đường bị nam nhân nhìn trúng ôm eo, vội vàng đi thuê chung phòng, có vài người lại có thể ôm hôn môi trước mặt mọi người, thậm chí đã có nam nhân sờ loạn trên thân nữ nhân, lại còn giở trò trên dưới.

Thì ra những nữ tử này đi tới đi lui, chính là để quyến rũ nam nhân qua đường, thật sự mới lạ, có thể sau khi đã mắt nhiều mỹ nhân, rồi mới chọn một người hợp lòng mình.

Cũng không biết người nào mở kỹ viện này, ông chủ thật sự biết buôn bán, nghĩ ra biện pháp hấp dẫn khách mời tốt như vậy.

Sở Vũ lấy Tô Hồng Tụ liếc cũng không liếc hắn, cũng không quan tâm đến việc tú bà vẫn luôn lấy bộ ngực nổi lên cộ xát trên người hắn , khó tránh khỏi hơi bất mãn, giọng buồn bực: “Này, rốt cuộc nàng có phải là nữ hài tử không? Sao nhìn bọn họ chằm chằm như vậy?”

“Tại sao không thể nhìn?”

Tô Hồng Tụ tỏ vẻ tò mò hỏi.

Nàng là hồ không phải người, ngượng ngùng khó xử lúc trước qua đi, sau đó nhìn thấy những nam nam nữ nữ đó ôm ôm ấp ấp, cũng chỉ có hiếu kỳ và dục vọng rình xem mãnh liệt.

Dù sao khi làm hồ ly, cũng không che giấu, thoải mái, khi nàng làm hồ ly đã sớm xem trăm ngàn lần.

“Nhanh nhắm mắt lại, những thứ này thân nữ hài tử trong nhà không nên nhìn.” Sở Vũ nhỏ giọng, hơi cảnh cáo nói với Tô Hồng Tụ.

“Cái gì có nên hay không, sao ngươi không nhắm mắt lại?” Tô Hồng Tụ xem thường, vẫn trợn to hai mắt hết nhìn đông lại nhìn tây.

https://thuviensach.vn

Sở Vũ tức giận trong lòng, căm tức nói: “Ta là nam nhân, nàng là nữ nhân, nam nhân và nữ nhân không giống nhau, sao cái này nàng cũng không hiểu?”

Đang cãi nhau, nhất quyết không tha, đột nhiên, nữ tử khoác tay Sở Vũ lúc trước quay đầu lại, quyến rũ cười khẽ: “Đến rồi.”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là một phòng lớn, lúc này trong phòng lớn đã ngồi đông nghẹt đầy người, phòng lớn bố trí khí khái không tầm thường, ở giữa phòng lớn có một cái sân khấu, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào sân khấu này, giống như lúc nữa trên sân khấu sẽ xuất hiện thứ gì đó ngạc nhiên, sợ sẽ rớt mắt.

Có rất nhiều nữ tử dung mạo xinh đẹp đứng trên sân khấu, nguyên một đám cười dịu dàng, quần áo trên người rất mỏng, khẽ động, cánh tay hoặc ngực sẽ lộ ra.

Những nữ nhân này giống như đã sớm tập thành thói quen với y phục như vậy, nhiều người vây lượn chung quanh nàng nhìn, họ không có ai đỏ mặt, Tô Hồng Tụ thì ngược lại, nhìn một chút, lại không có ý tứ tốt, len lén tìm cái bàn núp phía sau.

Chỉ thấy trên sân khấu, một nữ tử chầm chậm đi ra, hát hay múa giỏi trên sân khấu, y phục vẫn là bộ lụa mỏng, khi múa may, bộ ngực cao vút khẽ động, như con chim muốn vỗ cánh định bay, Tô Hồng Tụ nghe thấy rõ ràng, nam nhân bên người nàng bắt đầu nuốt nước miếng ừng ực không ngừng.

Kế tiếp chính là đấu giá, người ra die nd da nl e q uu ydo n giá cao, nữ tử vẫn cười khanh khách đứng đó, hình như nàng không hề ngần ngại người khác mua nàng bán nàng.

Rốt cuộc có người dùng một ngàn lượng bạc trắng mua nàng đi.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo từng nữ tử một lên sân khấu, người sau càng tươi đẹp hơn người trước, động tác càng câu lòng người hơn, tiếng hô càng lúc càng lớn, cả phòng sôi trào.

Cuối cùng, má mì cười khanh khách đi lên sân khấu, nói giờ sẽ bán một món cuối cùng tiếng hoan hô lập tức như sấm dậy.

“Xem một chút, bình thường cuối cùng lên sân khấu sẽ là cực phẩm.”

Không biết Sở Vũ đi đến bên cạnh Tô Hồng Tụ từ lúc nào, cúi đầu nói.

Hắn vừa nói như thế, lại khiến Tô Hồng Tụ tò mò, không khỏi thò đầu ra khỏi sau bàn, hai mắt to ngập nước chớp chớp, nhìn chằm chằm lên sân khấu.

Khi nữ tử kia đi lên sân khấu, Tô Hồng Tụ hít vào một hơi, trợn to hai mắt.

Sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Đám người chung quanh cũng giống như Tô Hồng Tụ, đều ngừng hoan hô lại, ngừng vỗ tay, lắng lặng nhìn lên sân khấu, bởi vì rất nhiều người không hề nghĩ đến, cuối cùng ra ngoài lại là một nam tử, hơn nữa là nam tử có dung mạo như tiên.

Nam tử chừng mười lăm mười sáu tuổi, hắn có một đôi mắt hết sức lạnh nhạt, lạnh lẽo như băng, làn da trắng nõn xinh tươi, mặt mũi tinh xảo khéo léo, quả thật càng nữ nhân hơn nữ nhân, đây chính là nam lớn lên như nữ điển hình.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc không phải vì nhìn thấy nam tử trên sân khấu, mà bởi vì ánh mắt của nam tử kia, như sương huyền ảo, như khói sóng, giống như đã từng quen biết.

https://thuviensach.vn

Đây rõ ràng là... Là....

Đây là ánh mắt của Hồ tộc, Hồ tộc trong năm trăm năm, tuyệt đối sẽ không có hai người cùng nhập thế tu luyện, cho nên hồ yêu trên sân khấu không thể là người nào khác, chỉ có thể là người đã từng là Thục phi, cũng chính là mẫu phi của Sở Dật Đình.

Rốt cuộc trên người Thục phi đã xảy ra chuyện gì? Sao nàng ta lại từ bỏ thân thể, đổi lại thân thể nam tử hiện tại? Hắn sao lại... Sao lại bị người đưa lên sân khấu mua bán?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao nơi này lại mua bán nam nhân?”

Mặc dù đã trăm ngàn lần cảnh cáo mình, không cần nhớ tới Sở Dật Đình, về sao cũng không cần quản chuyện khỉ gió die nda nle equ ydo nn gì của hắn, nhưng mà khi chân chính nhìn thấy mẫu phi của Sở Dật Đình bị người cột vào trên sân khấu, sắp bán đấu giá, Tô Hồng Tụ lại không cách nào thờ ơ không quan tâm.

Đây chính là mẫu thân của Sở Dật Đình.

Lòng Tô Hồng Tụ như lửa đốt, đẩy tay Sở Vũ, Sở Vũ thuận thế cầm chặt tay nàng, vuốt ve nhiều lần, như không có việc gì nói: “Điều này cũng không có gì kỳ quái, không phải nàng đã từng đi chung với Sở Dật Đình sao? Hắn cũng từng bị nam nhân bắt. Nàng nên biết, cõi đời này có vài nam nhân không thích nữ nhân, bọn họ chỉ thích nam nhân.”

Nghe Sở Vũ nói như vậy, Tô Hồng Tụ càng thêm gấp gáp, trống ngực đập thình thịch thình thịch liên hồi, gần như muốn bật ra, nhìn khuôn mặt có ba phần giống Sở Dật Đình ở trên sân khấu, ngực của nàng lại bắt đầu cảm giác đau đớn mờ ảo, đau này giống như một giọt nước nhỏ vào mặt hồ yên ả, dần nhộn nhạo mở ra, từng vòng từng vòng.

https://thuviensach.vn

Nàng quả nhiên vẫn không làm được, không hoàn toàn quên được Sở Dật Đình, không thể trơ mắt nhìn mẫu thân của hắn bị bán mà thờ ơ không quan tâm.

Lúc này, người chung quanh đã điên cuồng ra giá, không khí còn náo nhiệt hơn vừa rồi gấp mấy lần, trong đó có rất nhiều người đều là lần đầu tiên mua nam nhân.

Nam nhân này thật sự đẹp quá quyến rũ, không một nữ nhân nào vượt qua hắn, không ngờ hái hoa bao lâu hôm nay lại gặp được một tuyệt sắc như vậy.

“Năm ngàn lượng -” Cũng không lâu lắm, giá trị của hắn đã cao đến năm ngàn lượng.

“Ta ra sáu ngàn lượng.” Ra giá là một nam nhân dáng dấp không khác gì heo, nam nhân kia tỏ vẻ dâm dục, híp mắt nhìn nam tử trên sân khấu, dáng vẻ hận không thể một ngụm nuốt hắn vào.

Cho dù bốn phía ồn ào như thế nào, ồn ào ra sao, mặt nam tử trên sân khấu vẫn không đổi sắc, giống như tất cả chung quanh không hề liên quan đến hắn.

“Sáu ngàn lượng lần thứ nhất -” Đám người chung quanh nhìn nhau, nhưng không ai ra giá, đầu heo kia đứng, dáng vẻ không ai bì kịp.

“Sáu ngàn lượng lần thứ hai -” Đám người kia vẫn nhìn quanh, nhưng lần này bốn phía yên tĩnh, đầu heo kia say mê mà nhìn nam tử tuyệt sắc, còn thiếu điều chảy nước miếng mà thôi.

“Ta ra một vạn lượng.” Tô Hồng Tụ lại đứng lên, toàn bộ người trong phòng lập tức nhìn chăm chú vào nàng.

“Nàng điên rồi?” Sở Vũ ở bên cạnh nắm tay Tô Hồng Tụ đến đau.

https://thuviensach.vn

“Một vạn lượng, nàng nào có nhiều tiền như vậy?”

“Ngươi có không phải là được sao.” Tô Hồng Tụ die~nda4nle^qu21ydo^n nịnh nọt kéo tay hắn, lần đầu tiên nàng phát hiện Sở Vũ có chỗ tốt.

Trên dưới toàn thân nam nhân này đều là hương liệu và ngọc bội quý giá, một vạn lượng chắc là không nói chơi với hắn?

“Một vạn lượng lần thứ nhất, một vạn lượng lần thứ hai, một vạn lượng lần thứ ba, đồng ý.” Trong phòng thoáng chốc vang lên tiếng hoan hô ngập trời.

Đông nghẹt người xoay người nhìn Tô Hồng Tụ, vô số ánh mắt nhìn nàng chằm chằm, có hâm mộ, có kinh ngạc, cũng có oán hận, hơn nữa là tò mò, mọi người đều rất hiếu kỳ, công tử tao nhã ra tay hào phóng này là ai? Theo bọn họ nhìn qua, không một nam nhân nào có dáng dấp tốt như vậy, thậm chí chỉ hơn không kém thiếu niên trên sân khấu.

Tô Hồng Tụ cũng không quan tâm Sở Vũ cắn răng nghiến lợi, căm hận nhìn nàng, cực kỳ hưng phấn xông lên trên sân khấu, túm lấy tay mỹ nam tuyệt sắc kia.

Khoảnh khắc khi bốn mắt nhìn nhau, trong tròng mắt lạnh nhạt thờ ơ của đối phương nhanh chóng xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Rất dễ nhận thấy, đối phương cũng nhận ra Tô Hồng Tụ không phải người, mà vừa vặn là đồng tộc với hắn, cũng giống vậy, là hồ ly.

“Ngươi... Rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì, sao lại ở đây...”

Tô Hồng Tụ kéo tay đối phương, vội vội vàng vàng, vừa định nói gì, một nữ tử mặc hở hang, trên người tản ra mùi thơm nồng nặc đi tới, một phát kéo nam tử trên sân khấu.

https://thuviensach.vn

“Mời công tử đi bên này, sau khi giao hết bạc, mỹ nhân này thuộc về công tử.”

Nữ tử dẫn đường có giọng nói như hoàng oanh, nghe nàng nói chuyện chính là một sự hưởng thụ, nàng ấy có hai mắt thật to câu hồn đoạt phách, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, làm cho lòng người run lên.

Hấp dẫn người nhất chính là làn da trắng như tuyết, trắng nõn không có bất kỳ tỳ vết gì, tăng thêm dáng người lả lướt, không hổ là báu vật ưu tú nhất, nếu tới nơi này đã tiêu phí nhiều tiền như vậy, không sờ một cái đúng là thiệt thòi.

Tô Hồng Tụ nhất thời hiếu kỳ, mắt to xoay tròn chuyển loạn, rõ ràng thật sự đưa tay sờ người nữ tử kia, Sở Vũ ở phía sau thấy vậy lại nghiến răng nghiến lợi một trận.

Đi vào trong phòng lớn xanh vàng rực rỡ, bên trong có một nam nhân đeo mặt nạ yêu ma dữ tợn ngồi, ánh mắt hắn lợi hại và lạnh lẽo, trên dưới toàn thân cũng tỏa ra khí lạnh cự tuyệt người cách xa ngoài ngàn dặm.

Tô Hồng Tụ lại ngạc nhiên, khoảnh khắc đó, ánh mắt của nàng bởi vì kinh ngạc quá độ mà suýt nữa trợn trừng thành hai chuông đồng.

Sở... Sở Hiên?

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Không phải sáng sớm nay hắn có chuyện ra cửa sao?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở Thải Hoa lâu, còn dùng vẻ mặt âm trầm kinh khủng như vậy nhìn nàng?

Thật ra Sở Hiên cách Tô Hồng Tụ vẫn còn rất xa, khoảng chừng hai mươi mấy bước, nhưng sát khí và khí phách quanh quẩn trên người hắn

https://thuviensach.vn

không thể không khiến người ta thay đổi sắc mặt, có thể là con muỗi bay trong mười trượng cũng bị sát khí toàn thân hắn dâng lên tiêu diệt, trong khoảng thời gian ngắn, Tô Hồng Tụ gần như cho rằng Sở Hiên muốn xông tới xé nàng thành mảnh nhỏ, không khỏi nơm nớp lo sợ, toàn tân phát run núp sau lưng Sở Vũ.

"Sao vậy? Qua đi, trả tiền?"

Sở Vũ đẩy Tô Hồng Tụ run lẩy bẩy núp sau lưng mình, mặt buồn cười nhìn nàng, nhét ngân phiếu vào trong tay nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (2)

Sở Vũ không phải Tô Hồng Tụ, hắn không có thuật đọc tâm, cho nên hắn vốn không nhìn ra, ông chủ Thải Hoa lâu hắn vẫn lui tới chính là Hoàng huynh cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ của hắn.

Sở dĩ hắn kêu Tô Hồng Tụ qua trả tiền, là bởi vì hắn vẫn luôn nghe người ta nói ông chủ Thải Hoa lâu âm trầm khủng bố, bất cứ lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ yêu ma dữ tợn, có đôi khi đi trên đường, cũng sẽ dọa đứa nhỏ nhà người ta sợ tới mức khóc thét oa oa.

Hắn đương nhiên không muốn Tô Hồng Tụ mua nam nhân yêu trong yêu khí kia về, nên kín đáo đưa cho nàng một tấm ngân phiếu Thải Hoa lâu không thu, cố ý muốn cho nàng đụng phải một cây đinh, hù dọa nàng.

“Ta, ta có thể không đi không? Ngươi, ngươi đi thay ta.”

Tô Hồng Tụ núp sau lưng Sở Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thận trọng nói.

Sở Vũ lại không mua món nợ của nàng, vẫn cười, nhàn nhã thong dong nói: “Không đi thì thôi, vậy cũng không nên mua, dù sao vốn cũng không phải người ta nhìn trúng.”

Tô Hồng Tụ không thể không nhăn nhó, không cam tâm tình nguyện đi từ sau lưng Sở Vũ ra.

https://thuviensach.vn

Đứng trước mặt Sở Hiên, vốn không dám ngẩng đầu nhìn mặt hắn, chỉ nhỏ giọng, thử dò xét: “Vậy, cái đó, ta là người vừa ra giá vị công tử trên sân khấu, đây là ngân phiếu, ngươi đưa khế ước bán thân của hắn cho ta.”

Sở Hiên lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ, cũng không trả lời, chỉ dùng cặp mắt lạnh như băng, lạnh lẽo hung ác nham hiểm nhìn nàng chằm chằm.

Nhìn thấy mà sau lưng Tô Hồng Tụ đổ lạnh, ngay cả trái tim cũng sắp nhảy lên cổ họng rồi.

Cho dù nàng vụng trộm ra cửa, hắn cũng không cần nhìn nàng như vậy chứ?

Đây không phải còn có đệ đệ hắn Sở Vũ đi cùng nàng sao? Dù sao nàng chạy cũng không thoát, không làm hỏng chuyện lớn của hắn.

Sao hắn vẫn dùng vẻ mặt kinh khủng muốn ăn thịt người nhìn nàng chằm chằm?

Thật sự dọa chết người.

Tô Hồng Tụ bị ánh mắt như dao nhọn, giống như đâm ra trăm ngàn vết trên người nàng khiến cả người phát lạnh, sau lưng không kiềm chế được toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

May mà, trên mặt nàng đã dịch dung, dường như Sở Hiên không nhận ra nàng.

“Ngươi rất lạ mặt, dường như trước kia chưa từng tới, ngươi tên gì?”

Cũng không biết qua bao lâu, chân Tô Hồng Tụ sắp nhũn ra, cuối cùng Sở Hiên mới mở miệng, hỏi cũng hỏi một vấn đề không đâu, không hề liên quan đến việc Tô Hồng Tụ muốn mua vị công tử kia.

https://thuviensach.vn

Mắt Tô Hồng Tụ đảo loạn, tùy tiện bịa ra cái tên: “Cái này, ta, ta tên Tô... Tôn Hồng.”

“Tôn Hồng? Nghe như nữ nhân, nhìn tay chân có vẻ lèo khèo, cũng không giống nam nhân." Sở Hiên lạnh như băng mà nói, “Ta thấy ngươi ngay cả đứng cũng không vững, ngươi mua hắn, ngươi làm được hả?”

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ ta đây có thể được hay không liên quan gì đến ngươi, không phải người khác mua gì của ngươi, đi làm cái gì cũng quản lý chứ?

“Cái này, ta chỉ cảm thấy dung mạo của hắn rất giống một người bạn của ta, cho nên mới...”

Đang vò đầu bứt tai, liều mạng định đi xuống, Sở Hiên lại lạnh như băng mà nói: “Đừng nói nữa, bạc đâu? Một vạn lượng, ngân phiếu, lấy ra.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt, cho rằng Sở Hiên không nhận ra nàng, thật sự muốn bán người cho nàng, vội vàng hấp tấp đưa ngân phiếu lên: “Cho ngươi, này.”

Không ngờ Sở Hiên nhận lấy ngân phiếu Tô Hồng Tụ đưa, chỉ thoáng nhìn sơ qua, rồi ném ngân phiếu lại cho nàng: “Đây là ngân phiếu của Tụ Tiên trang, ta không thu, ta chỉ thu ngân phiếu của Bích Vân trang.”

Tô Hồng Tụ giận, ngân phiếu còn phân của trang nào? Bích Vân trang không phải là chi nhánh của Tụ Tiên trang sao? Sở Hiên kia, có phải giả bộ không nhận ra nàng, cố ý đùa giỡn nàng không?

“Bích Vân trang và Tụ Tiên trang không phải cùng một nhà? Ngân phiếu Bích Vân trang có thể đổi ở Tụ Tiên trang, sao ngươi không thu?”

Tô Hồng Tụ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thở phì phò nói.

https://thuviensach.vn

“Ta nói không thu chính là không thu, lấy đâu ra nhiều vì sao như vậy? Hoặc là, ngươi đổi ngân phiếu thành Tụ Tiên trang cho ta, hoặc là, ta dẫn người trở về, qua ít ngày nữa sẽ để cho hắn bắt đầu tiếp khách. Quản sự, đóng cửa, tiễn khách.”

Sở Hiên lạnh lùng nói, không thèm quan tâm đến Tô Hồng Tụ đang vội vàng dậm chân sau lưng hắn, xoay người sang chỗ khác, phẩy tay áo bỏ đi.

“Ngươi...”

Tô Hồng Tụ chỉ nói một chữ ngươi, Sở Hiên đã cạch một tiếng đóng cửa phòng trên, còn lại một mình Tô Hồng Tụ ngoài cửa, tức giận đến đầu váng mắt hoa, ngực tắc nghẹn.

“Sao? Nàng biết ông chủ Thải Hoa lâu? Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như có thâm cừu đại hận gì với nàng.”

Sở Vũ ở bên cạnh Tô Hồng Tụ, vẻ mặt cười nói châm chọc.

Tô Hồng Tụ tức chết rồi, nhưng mà không có cách nào, Tụ Tiên trang và Bích Vân trang đều là ngân hàng tư ngân do nhà mẹ đẻ của Lý phi mở, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, Sở Hiên không dễ dàng đổi ngân phiếu cho nàng.

Không thể không làm bộ đáng thương, làm nũng xoay sang bên cạnh quấn lấy Sở Vũ.

“Không phải vậy, ta và hắn không có thâm cừu đại hận gì, chỉ có chút hiểu lầm. Cái đó, ngươi, ngươi có thể đổi ngân phiếu giúp ta không, đổi thành Bích Vân trang?”

Mặc dù trên mặt Sở Vũ vẫn mang cười, nhưng trong lòng đã sớm chứa đầy giận, hắn vốn mang Tô Hồng Tụ đến mua nữ nhân, như đã nói, đây là lần đầu tiên hắn gấp gáp, bỏ công như vậy vì người khác ngoài Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ hay rồi, Tô Hồng Tụ không thèm quan tâm đến việc mình sắp bị đưa cho Chu đế, tuyệt đối không tích cực tìm nữ nhân có dung mạo giống mình, ngược lại cầm tiền của hắn đi mua nam nhân.

Thật sự coi hắn là người coi tiền như rác sao?

“Ta không đi, chuyện liên quan gì đến ta? Nam nhân kia cũng không phải ta nhìn trúng, nàng thích, chính nàng bỏ tiền đi mua.”

Sở Vũ cười nhạt một tiếng, không chỉ không muốn đổi ngân phiếu giúp Tô Hồng Tụ, ngược lại đưa tay, siết tay nàng trong tay, tấm ngân phiếu kia cũng cầm đi.

“Này, ngươi, ngươi đừng lấy nó đi! Không phải ngươi đã tặng nó cho ta sao?”

Thấy tờ ngân phiếu duy nhất trong tay mình cũng bị Sở Vũ đoạt đi, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi gấp gáp, hốc mắt đỏ bừng.

“Ai nói ta muốn đưa cho nàng? Vừa rồi ta chỉ đưa nó cho nàng mượn, hiện giờ, ta không muốn cho mượn nữa rồi!”

Mới đầu Sở Vũ kín đáo đưa ngân phiếu cho Tô Hồng Tụ, chính là ôm tâm trạng xem kịch vui, trong lòng hắn rõ ràng, ông chủ Thải Hoa lâu sẽ không nhận tấm ngân phiếu này.

Hiện giờ, đùa giỡn Tô Hồng Tụ xong rồi, hắn đương nhiên muốn thu hồi bạc, chẳng lẽ thật sự đi đổi ngân phiếu cho Tô Hồng Tụ, mua nam nhân có sức cám dỗ đó?

Sở Vũ lại có thể nói như vậy, Tô Hồng Tụ mất hứng trong lòng, miệng dẩu lên, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt lớn chừng hạt đậu bắt đầu lăn qua lăn lại, chỉ chốc lát nữa sẽ rơi xuống.

https://thuviensach.vn

“Vậy... Vậy ta không mua nam nhân, van cầu ngươi, đưa ngân phiếu cho ta, Hoàng huynh ngươi luôn nhốt ta, trên người ta ngay cả một lượng bạc cũng không có, ngươi biết đó, trong cung, trên người không có tiền, cũng chỉ có thể bị người khác ức hiếp, ngươi cũng biết những ngày qua ta có bao nhiêu thảm, mỗi ngày đều ăn không đủ no.”

Tô Hồng Tụ giả bộ đáng thương, giọng nghẹn ngào.

Sở Vũ thấy dáng vẻ hốc mắt đỏ ửng, đau lòng muốn chết của nàng, trong lòng mềm nhũn, tim giống như bị sụp một góc, thiếu chút nữa không kiềm chế được, đưa tay lau hốc mắt hơi ướt át cho Tô Hồng Tụ, nhưng bàn tay hắn đưa ra một nửa, lại chợt liếc thấy vẻ như mong đợi, như thấp thỏm trong mắt Tô Hồng Tụ, rõ ràng có tia sáng tính toán lóe qua.

Sở Vũ sững sờ, lập tức thu tay lại, trầm mặt tức giận nặng nề nói: “Nàng ăn không đủ no, liên quan gì đến ta? Ta cũng không phải phụ thân của nàng!”

Sở Vũ dứt lời, xoay người rời đi, lưu lại một mình Tô Hồng Tụ ở phía sau, vẻ mặt kinh ngạc, vừa khiếp sợ, vừa ngơ ngác nhìn bóng lưng Sở Vũ càng ngày càng xa.

Ah, đây là sao? Một chiêu này trước kia không phải nàng dùng bách phát bách trúng, cho dù dùng để đối phó với Sở Dật Đình, hay dùng để đối phó với Sở Hiên, cũng nhất định sẽ có hiệu quả sao?

Sao hôm nay dùng để đối phó với Sở Vũ có định lực còn không bằng Sở Dật Đình và Sở Hiên, lại có thể mất hiệu lực?

Tô Hồng Tụ ủ rũ cúi đầu, đầu nhỏ cúi xuống.

Nhất định là vì nàng không có linh lực, phải biết, thi triển mị thuật, cũng cần tiêu hao linh lực.

https://thuviensach.vn

Xem ra không có kế nào, hoàn toàn nghỉ cơm rồi.

Liếc nhìn hai bên, thị vệ Sở Vũ mang ra ngoài cũng đi theo hắn rồi, không ai có thể dẫn nàng về cung, sờ túi, bên trong ngay cả một đồng tiền cũng không tìm được.

Tô Hồng Tụ chậm chạp đi trên đường, lúc bắt đầu còn nghe ngóng, cố gắng tìm kiếm hơi thở Sở Vũ, nhưng mà, mùi vị trên đường này thật sự quá nồng quá tạp rồi, khắp nơi đều là bánh bao thịt, xiên thịt dê, còn có mứt quả ngọt, đã sớm che lấp mùi vị trên người Sở Vũ.

Tô Hồng Tụ ngửi nửa ngày, chẳng những không tìm được Sở Vũ, ngược lại khiến mình đói không chịu được, trong bụng kêu loạn ùng ục một hồi.

Nàng liều mạng nuốt nước miếng, nhìn tiệm hoành thánh nhỏ cách đó không xa, làm thế nào? Không biết ông chủ tiệm hoành thánh có đồng ý cho nàng nợ một chén hoành thánh không, lỡ như đối phương không chịu, trên dưới toàn thân nàng, chỉ còn dư lại một thứ duy nhất có giá trị là tiền, cũng chỉ có miếng ngọc bội lúc trước lật dưới gối của Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ đưa tay sờ ngọc bội trong ngực, hốc mắt đỏ lên, vẫn đưa tay sờ.

Thôi, cùng lắm thì lát nữa nàng vào rừng săn thú, vẫn không nên bán miếng ngọc bội này của Sở Dật Đình.

Có lẽ, từ nay về sau nàng sẽ không còn được gặp Sở Dật Đình nữa rồi, giữ lại miếng ngọc bội này, cũng coi như lưu lại một nhớ nhung, dù sao hắn là người nàng tin tưởng đầu tiên khi tới nhân gian, là người trong lòng nàng như vậy.

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ không khỏi chua xót trong lòng, mặc dù nàng không biết đường trở lại Hoàng cung, nhưng nàng lại biết đường quay trở

https://thuviensach.vn

lại Thải Hoa lâu, trên đường hễ là nam nhân kết bè kết lũ, kề vai sát cánh gần như đều đi về nơi đó.

Không bằng trở về nhìn xem nam hồ ly bị người ta bắt?

Hai mắt Tô Hồng Tụ sáng lên, hào hứng bừng bừng nghĩ, có lẽ trên người nam hồ ly kia còn có linh lực, có lẽ hắn có biện pháp thức tỉnh linh lực trên người nàng, một khi nàng khôi phục linh lực, hơi biến là có thể biến về Đại Chu, không bao giờ để ý tới Sở Dật Đình và ca ca đệ đệ đáng ghét kia nữa.

Vừa xoay người đi, đám nam nhân kết bè kết lũ thỉnh thoảng có người xoay đầu đảo mắt nhìn nàng, nhớ tới Sở Dật Đình nói nàng không hề che đậy ra đường sẽ nguy hiểm, Tô Hồng Tụ nhặt nắm bùn nhão trên đất, bôi lung tung trên mặt.

Lần này, Tô Hồng Tụ không đi vào theo cửa trước, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch như vậy, không ai cho nàng đi vào.

Nàng một mình chạy tới hậu viện, nàng ngửi không thấy mùi trên người Sở Vũ, nhưng đã ngửi thấy mùi đồng tộc của nàng, dù sao mùi trên người hồ yêu nồng hơn mùi trên con người rất nhiều.

Thật vất vả, rón ra rón rén, lén la lén lút âm thầm vào viện của nam hồ ly kia, Tô Hồng Tụ cho rằng không ai phát hiện ra hành tung của nàng, nhưng không ngờ dáng vẻ mình lén lén lút lút, hết nhìn đông lại nhìn tây đã sớm rơi vào hai tròng mắt đen sắc bén lạnh lẽo cách đó không xa.

“Gia, có cần tiểu nhân đi qua, đuổi tiểu ăn xin này đi?

Một tráng hán cao chín thước, dáng vẻ hùng tráng nhìn Tô Hồng Tụ hành vi khả nghi, chui loạn khắp trong sân, còn tưởng rằng nàng là tiểu ăn xin đi vào trộm đồ, híp mắt nói với Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên không nói lời nào, chỉ dùng tròng mắt đen sắc bén nhanh chóng lướt qua tráng hán.

Cái nhìn này, cực kỳ lạnh lẽo, không giận mà uy, ngay cả tráng hán cao hơn Sở Hiên chừng nửa cái đầu cũng loạng choạng, không tự chủ lui về sau một bước.

“Gia, xin... Xin lỗi, ít nhiều miệng hơn, xin lỗi...”

Tráng hán đó chính là Hắc Mộc ngày đó nhặt được Tô Hồng Tụ cùng Sở Hiên, bây giờ hắn đã nhìn ra, nữ tử mặt thoa đầy bùn, hành tung cố ý lén lút không phải là ai khác, chính là Tô Hồng Tụ vừa mới đến đây.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 89+64.3: Tô Hồng Tụ Xuất Giá

Thật ra thì trừ bản thân Sở Hiên, bên người hắn bất kỳ kẻ nào, cho dù là Lý phi, Sở Vũ hay Hắc Mộc, cũng đã sớm nhìn ra, tình cảm của Sở Hiên với Tô Hồng Tụ rất không tầm thường, vượt quá xa quan tâm và để ý.

Tô Hồng Tụ lại lôi kéo Sở Vũ đến Thải Hoa lâu mua nam nhân, nhìn sắc mặt Sở Hiên cũng biết, giờ phút này khẳng định hận không thể chém Tô Hồng Tụ thành tám miếng, rút gân lột da.

Hắc Mộc vội vàng lui về sau lưng Sở Hiên, không dám lên tiếng.

“Đi xuống! Tất cả mọi người rời khỏi đây. Không có lệnh của ta, không cho phép đi lên trước.”

Sở Hiên lạnh như băng, mặt không thay đổi nói, mặc dù hắn cố gắng hết sức dồn nén, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo chút tàn ác, chút nổi giận.

Toàn thân Hắc Mộc run lên, đâu còn dám dừng lại dù chỉ một lát? Quay người lại rồi rời khỏi viện.

Pháp thuật của Tô Hồng Tụ mất hết, hoàn toàn không phát hiện Sở Hiên đã thấy nàng, nàng chỉ đi tới đi lui, không biết tại sao, cảm thấy trên người hơi lạnh.

Không nói thành lời cụ thể là cảm giác như thế nào, giống như nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống một chút trong lúc này.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn chung quanh, khắp nơi trong sân này đều trồng đầy cây to, quả thật râm mát hơn bên ngoài, nàng lập tức không suy nghĩ nhiều, vẫn kiếm mùi đối phương đi từng bước qua.

Khó khăn lắm, cuối cùng tìm được căn phòng của nam hồ ly kia, Tô Hồng Tụ dùng sức ngửi một chút ở cửa phòng, chính là mùi này không sai, đây tuyệt đối là mùi thơm mà trên người hồ yêu mới có.

Tô Hồng Tụ kích động trong lòng, chịu hết nổi hạ thấp giọng, kêu lên ở cửa ra vào của đối phương: “Này! Này! Là ta? Ngươi nghe thấy không vậy? Ta tới cứu ngươi, này, này!”

Kêu thật lâu, cũng không biết vì sao, rõ ràng mùi vị đối phương đang ở trong phòng, bên trong phòng cũng có tiếng người châm trà uống nước, nhưng mà, chính là không ai tới đây mở cửa cho nàng.

“Này! Này! Ngươi điếc hả? Là ta, ta tới cứu ngươi...”

Một câu cứu ngươi còn chưa nói hết, Tô Hồng Tụ chỉ cảm giác bầu trời trên đầu mình càng ngày càng âm u, càng ngày càng tối tăm, giống như có một đám mây đen to lớn đang dần bao phủ nàng.

Sao vậy? Đây là trời muốn mưa sao?

Tô Hồng Tụ kinh ngạc trong lòng, quay đầu nhìn lại –

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn, lập tức sợ tới mức hai chân như nhũn ra, thân thể nhỏ “Bụp” một cái, toàn thân dính trên ván cửa.

“Sao... Sao lại là ngươi?”

Tô Hồng Tụ ấp úng, một đầu đầy mồ hôi nhìn Sở Hiên đứng trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Cả buổi sáng không thấy, hắn bị cái gì kích thích, sao tàn ác trên người hắn nhiều như vậy? Nhất là đôi mắt kia, lạnh như băng, âm trầm lạnh lẽo, dáng vẻ hắn nhìn nàng, giống như muốn lột da hủy cốt, muốn nuốt luôn nàng vào bụng.

Tô Hồng Tụ là thú, tất cả thú đều có dáng vẻ như vậy, chứng kiến thấy nhỏ bé hơn mình, thì đi lên một ngụm nuốt lấy, thấy mạnh hơn mình, liền cụp đuôi ảo não chạy mất.

Cá lớn nuốt cá bé, tìm kiếm tất cả có thể tự vệ, tất cả là bản năng của động vật.

Sáng sớm, Sở Hiên cho nàng chỉ là cảm giác một lão hồ ly lạnh như băng, nhưng cũng không nguy hiểm, hiện giờ đột nhiên biến thành một con cọp lớn chỉ biết ăn thịt người, khỏi phải nói trong lòng Tô Hồng Tụ có bao nhiêu sợ, có bao nhiêu luống cuống.

“Cái kia, cái kia, ngươi đừng hiểu lầm, ta, ta tới...”

Đang tâm hoảng ý loạn, vắt hết óc muốn giải thích với Sở Hiên, đột nhiên phẫn nộ trong lòng Sở Hiên giống như dời núi lấp biển, sóng lớn xô bờ ùn ùn cuốn về phía ngực Tô Hồng Tụ.

Lần này, lại đâm ngực Tô Hồng Tụ đau ê ẩm, thiếu chút nữa không cách nào tiếp nhận được điên cuồng và phẫn nộ trong lòng Sở Hiên lao nhanh khuấy tung, đè ép khiến lòng nàng run rẩy.

Nhưng mà từ mặt Sở Hiên, Tô Hồng Tụ không hề nhìn ra chút biến hóa nào.

Từ vừa rồi, đến bây giờ, ánh mắt Sở Hiên nhìn nàng, vẫn lạnh như băng, sắc như đao nhọn.

“Ngươi đến chỗ ta trộm người?”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên nhìn Tô Hồng Tụ, đột nhiên nâng khóe môi, cười trầm thấp, tiếng cười trầm lạnh như băng, nghe được khiến trên dưới toàn thân Tô Hồng Tụ nổi da gà.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa ta đã quên, ngươi vốn thích nam nhân như vậy, mặt trắng nhõ, thân nam nhân tướng mạo nữ nhân, rất xinh đẹp, vốn không giống như nam nhân. Người đâu, trói nàng, nhốt vào phòng chứa củi.”

Lần này Tô Hồng Tụ không vui lòng rồi, bị hai thị vệ cao lớn kéo đi, hai chân đá lung tung không có mục đích, “Sở Hiên, ngươi thả ta ra! Đừng tưởng rằng ngươi mang mặt nạ ta sẽ không nhận ra ngươi! Không phải chỉ đi dạo phố một chút cùng đệ đệ của ngươi, thuận tiện mua một người thôi sao? Ta cũng chỉ thấy mắt người đó quen thuộc, rất giống một người bạn của ta, lúc này mới nghĩ cứu hắn! Ngươi không cần bởi vì trong lòng ngươi xấu xa, cứ nghĩ chuyện như vậy, nên nghĩ những người khác cũng như ngươi, làm cái gì cũng hèn hạ xấu xa...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy sắc mặt Sở Hiên tối sầm lại, tay giơ lên... Một quả đấm giống như một cái chày sắt xen lẫn kình phong bén nhọn, “Vù” một tiếng đập về phía đầu Tô Hồng Tụ.

Dọa Tô Hồng Tụ sợ, thân thể nhỏ bé co rụt lại, đôi môi run lên, trên đầu hai lỗ tai hồ ly nhọn hoắt, lông mềm như nhung bị dựng lên.

Chỉ nghe một tiếng nổ “Rầm” kinh thiên động địa, trước mắt Tô Hồng Tụ lập tức bốc lên một đống bụi mù màu trắng, cánh tay cứng rắn như sắt của Sở Hiên vừa đúng dừng trên quai hàm nàng.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, nghiêng mặt nhìn sang bên, vừa nhìn, không riêng gì lỗ tai hồ ly của nàng, ngay cả chín d1end4nl3q21yd0n cái lông mềm như nhung, không ngừng phát run cũng bị hù dọa lộ hết ra ngoài.

“Oa! Buông ta ra! Cứu mạng! Hu hu, buông ta ra nhanh lên!”

https://thuviensach.vn

Thì ra một quyền của Sở Hiên đánh vào bức tường sau lưng Tô Hồng Tụ, đấm khiến bức tường dày nửa thước nứt ra một cái hang nhỏ lớn bằng miệng chén.

Lần này hay rồi, hồ ly nhỏ bị sợ đến tim cũng sắp từ ngực bay ra ngoài, nhìn bức tường chia năm xẻ bảy bên cạnh, sờ sờ đầu nhỏ mềm như nhung của mình, nghĩ thầm, hỏng rồi, nếu sau này tâm tình hắn không tốt, một quyền đánh vào trên trán mình, không phải hắn sẽ đánh mình đầu cổ phân ra, ngay cả đầu bay đi đâu cũng không tìm được sao?

Nghĩ như vậy, không khỏi kêu loạn chi chi chi chi, duỗi hai móng vuốt hồ ly nhọn hoắt sắc bén cào mãnh liệt trên ngực hai thị vệ cao lớn.

Hai thị vệ trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ bị bọn họ kẹp ở chính giữa, xách lấy hai tay giờ phút này đột nhiên biến thành một con hồ ly, nhìn loài này không bình thường, chín cái đuôi hồ ly trắng, đều hoảng hồn ú ớ.

Nếu không phải Sở Hiên còn ở bên cạnh sắc mặt âm trầm, ánh mắt bén nhọn mà nhìn bọn họ chằm chằm, sợ rằng bọn họ đã sớm vứt Tô Hồng Tụ qua một bên, tránh xa xa.

Hai thị vệ cao lớn không có cách nào, Sở Hiên không nói buông tay, cho dù bọn họ có một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám buông tay, đành phải miễn cưỡng, vừa trong lòng sợ đến mức dựng đứng tóc, vừa tiếp tục tay chân như nhũn ra giữ lấy Tô Hồng Tụ.

Mà dù sao, trải qua hù dọa như vậy, lực trên tay hai thị vệ đều buông ra không ít, Tô Hồng Tụ lại uốn éo vùng vẫy như vậy, miệng lại sắc bén há ra hung hăng cắn, thật sự khiến cho nàng chạy ra ngoài, bóng dáng trắng như tuyết “Vèo” cái thoáng qua trước mặt Sở Hiên.

Lập tức reo hò: “Chi -” muốn bay qua tường chạy ra khỏi viện này.

https://thuviensach.vn

Nhưng không ngờ, vừa mới thò móng vuốt lên đầu tường, đầu còn không thể thò ra bên ngoài, thì thân thể nặng xuống, hét thảm một tiếng "Chi -!" bất ngờ bị bàn tay to cường tráng có lực màu lúa mạch kéo lấy cái đuôi.

Không cần phải quay đầu lại nhìn, đoán cũng có thể đoán được, người ở sau lôi cái đuôi của Tô Hồng Tụ nhất định là Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ nào chịu để Sở Hiên túm về? Sở Hiên giữ đuôi nàng không buông, nàng cũng liều mạng cào tường không thả, vừa cào, trong miệng còn không ngừng phát ra khiển trách "Chi chi chi".

Tô Hồng Tụ cũng không biết, bản thân xứng với sợ đến run rẩy, tròng mắt chuyển loạn khắp nơi, móng vuốt liều mạng cào tường, dáng vẻ ấy nhìn trong mắt Sở Hiên, không nói ra được tức cười, đáng yêu không tả được, nhất là hai lỗ tai hồ ly mềm như nhung, nhọn hoắt, không ngừng chuyển loạn, động một cái, giống như một sợi lông vũ nhẹ nhàng phất qua ngực Sở Hiên, chọc cho lòng hắn mềm nhũn, lửa giận lúc trước đã tan thành mây khói.

"Không cần cào nữa, xuống đây đi, tiếp tục cào, móng vuốt của ngươi sẽ gãy rồi."

Cũng không biết vùng vẫy bao lâu, giằng co bao lâu, đột nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn của Sở Hiên ở sau lưng nàng.

Tô Hồng Tụ nào chịu nghe? Quay đầu, nhe răng nhếch miệng trách móc Sở Hiên: "Chi chi chi – chi chi chi chi chi -"

(Còn lâu mới ngừng, ngươi tên đại trứng thúi này, nhanh cút ngay cho ta!)

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Sở Hiên giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ lên bức tường trước mặt –

https://thuviensach.vn

Rõ ràng hắn không dùng bao nhiêu sức lực, rõ ràng bức tường này dày gấp hai bước tường kia, vỗ nhè nhẹ như vậy, chỉ nghe một loạt "Rầm rầm rầm" vang lên –

Lúc này không phải bức tường bị đánh ra một lỗ, mà cả bức tường đều sụp đổ, tan thành mây khói ngay trước mặt Tô Hồng Tụ, hóa thành một mảnh màu trắng mê hoặc mà làm sặc người.

Mắt thấy ở giữa đống màu trắng, thân hình khủng bố mà cao lớn của Sở Hiên cách mình càng lúc càng gần, càng ngày càng gần, toàn thân Tô Hồng Tụ như nhũn ra, cực kỳ sợ hãi đành phải ra một chiêu cuối cùng – giả chết.

Chỉ thấy da bụng nàng lật lên, chổng vó, khi Sở Hiên đưa tay đến xách lấy nàng, "Chi -" một tiếng rồi ngừng thở, giống như bị dọa ngất, không bao giờ động nữa.

"A, vật nhỏ, thật biết điều, còn có thể giả chết."

Mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn mà quyến rũ nhẹ nhàng cười bên tai nàng, theo đó, chính là tai khẽ đau, giống như có người nhéo lỗ tai nàng.

Khi Tô Hồng Tụ tỉnh lại từ giấc ngủ mê man, nàng cũng sớm không còn là hồ ly, mà trong lúc vô tình đã khôi phục lại hình người.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu, nhìn chung quanh, Sở Hiên không đưa nàng về Đông cung, mà vẫn giữ nàng trong hậu viện ở Thải Hoa lâu.

Mái tóc của nàng được búi thành búi tóc hình bán nguyệt đặc biệt trang nhã, trên người cũng tỏa ra hương hoa bách hợp dinendian.lơqid]on nhàn nhạt, rất hiển nhiên, đã có người tắm rửa thay quần áo cho nàng.

Là ai? Chẳng lẽ là Sở Hiên sức lực vô cùng lớn lại hung ác kinh khủng?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lắc đầu, không thể nào, Sở Hiên thích sạch sẽ như vậy, sẽ không có chuyện tắm rửa thay quần áo cho người khác đấy.

Tỉnh dậy, hoảng sợ và sợ hãi cũng giảm xuống, trong bụng không khỏi kêu loạn ùng ục.

Ngước mắt vừa nhìn, ngay trên bàn gỗ giữa phòng vừa vặn bày mười mấy món ăn nóng hổi.

Lập tức không để ý nhiều như vậy, chạy đến trước bàn, ngay cả đũa cũng lười cầm, cầm lấy một đùi gà chiên vàng óng nhét vào trong miệng.

Đang ăn đến tận hứng, cửa kẹt một tiếng mở ra, một nam tử mặc trường bào màu lửa đỏ chậm rãi đi vào.

Tô Hồng Tụ cực kỳ kinh ngạc, đùi gà đang gặm ngoài miệng cứ rớt trên bàn như vậy.

Vóc người nam nhân to lớn cao ngạo, bởi vì sự vụ bận rộn, mấy ngày liên tiếp bôn ba, làn da vốn màu lúa mạch những ngày qua phơi thành màu đồng cổ đậm hơn, hình dáng ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười mỉa, mặc dù châm chọc, nhưng mang theo hấp dẫn quyến rũ vô cùng.

Hắn có một đôi mắt đào hoa giống hệt Sở Dật Đình, giống như Sở Dật Đình vậy, đôi mắt đào hoa này sẽ không làm cho người ta có cảm giác cợt nhả, ngược lại tròng mắt u ám thâm thúy sẽ khiến cho người ta có cảm giác thâm trầm quỷ quyệt.

Một chiếc trường bào màu lửa đỏ, khiến phong cách tà mị của hắn đến tận cùng, tóc dài xõa xuống vai, càng lộ vẻ cuồng dã không kiềm chế được.

Gió đêm ngoài cửa thổi nhẹ hất tóc trên trán hắn, một cái ngước mắt, một cái ngoái đầu quyến rũ lại nhìn, nghiễm nhiên Sở Dật Đình hiện ra.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ cúi người, liều mạng ôm ngực, mới có thể ngăn chặn nhớ nhung và đau lòng kịch liệt như núi lửa phun trào trong nháy mắt.

Người tới không phải ai khác, chính là Sở Hiên, ca ca của Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 90+65.1: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ)

Sở Hiên khẽ phất ống tay áo, cửa phía sau tự động đóng lại ngay sau đó.

Hắn thản nhiên đi đến bên cạnh bàn, thoải mái ngồi xuống, bình tĩnh mà nhìn Tô Hồng Tụ mặt mũi tràn đầy dầu mỡ, ngây ngốc há to miệng.

Tô Hồng Tụ vẫn chưa kịp phản ứng, đầy trong đầu đều là Sở Hiên và Sở Dật Đình thật sự giống nhau.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, rõ ràng Sở Hiên và Sở Vũ mới là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, lẽ ra Sở Hiên và Sở Vũ mới càng giống nhau, nhưng trên dưới toàn thân Sở Hiên và Sở Vũ không có bất kỳ chỗ nào giống nhau, miễn cưỡng mà nói, đại khái cũng chỉ có vẻ anh tuấn là giống nhau.

Nhưng Sở Hiên và Sở Dật Đình thật sự giống nhau, không riêng gì tướng mạo, thậm chí ngay cả mùi đàn hương quyến rũ mê người trên người, ngay cả tư thế đi đường, ngay cả ánh mắt nhìn người cũng giống nhau như đúc.

Tô Hồng Tụ nhớ tới lúc đầu mình biết Sở Dật Đình, ánh mắt Sở Dật Đình nhìn nàng không phải như Sở Hiên lúc này? Trên cao vời vợi, lạnh lẽo như băng, xa lạ vô tận, xa lánh nhàn nhạt.

Có lẽ nào, thật ra Sở Hiên và Sở Dật Đình mới đúng là huynh đệ ruột?

Còn Sở Vũ chỉ là ôm sai?

https://thuviensach.vn

Ngắm nhìn, không khỏi mê muội, thấy trên bàn có một miếng khăn lụa, không cần nghĩ ngợi, định đưa tay túm lấy lau miệng.

Nhưng mà, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết vừa chạm vài miếng khăn lụa này, khăn lụa này lại "Vèo" một cái không biết biến đâu không thấy nữa, Tô Hồng Tụ không còn cách nào, đành phải tiện tay quơ lấy miếng vải lau miệng, trong lòng đang tràn đầy nghi ngờ, như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đầu, lại nghe Sở Hiên chậm rãi mở miệng: "Nha hoàn nào phục vụ? Sao lại đặt khăn lau chùi ở trên bàn?"

Nói xong khiến Tô Hồng Tụ ngẩn ngơ sững sờ, "Vèo" một cái ném vải trắng trong tay bay ra ngoài.

Cái gì chứ?

Miếng vải này sạch sẽ như vậy, còn tỏa ra mùi bách hợp nhàn nhạt, sao lại dùng để lau chùi?

Lần này khiến Tô Hồng Tụ mắc ói không nhẹ, vừa liều mạng cầm ống tay áo lau miệng nhỏ nhắn, vừa "Phì phì phì" không ngừng nhổ nước vào trong ống nhổ, giống như muốn nhổ cảm giác chán ghét dơ bẩn này ra.

Mặt Sở Hiên không đổi sắc, quay đầu nói về phía cửa phòng đóng chặt: "Bắt nàng ta."

Ngoài cửa lập tức có người nói: "Dạ."

Sở Hiên đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, thản nhiên nói: "Thì ra ngươi là hồ ly, ta đã xem sách cổ, nói hồ ly tinh đều xinh đẹp quyến rũ, khuynh quốc khuynh thành, điên đảo chúng sinh..."

Lời nói đó khiến Tô Hồng Tụ bay bổng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, rất xấu hổ, đang định mở miệng khiêm tốn một chút, lại nghe được Sở Hiên tiếp tục nói: "Tì ra tất cả đều là suy đoán khoa trương, thêu dệt vô cớ! Gì

https://thuviensach.vn

mà xinh đẹp quyến rũ, khuynh quốc khuynh thành, dáng dấp giống như cây đậu cô ve khô quắt, muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông, còn bẩn như vậy, dùng khăn chùi bàn lau miệng!"

Tô Hồng Tụ lập tức nổi giận lôi đình, há mồm cãi lại: "Gì mà cây đậu cô ve khô quắt! Ngươi! Ngươi cái đồ ruồi bọ xanh lục! Ngươi cũng không cầm cái gương soi chính ngươi Ngươi mới đen sì như than từ trong hố lôi ra, ngươi có tư cách gì nói ta!"

Mấy ngày nay Sở Hiên vẫn bôn ba giữa Đại Chu và Đại Lương, nắng ăn đen không ít, hơn nữa, hôm nay trên đầu hắn cắm một cây trâm gỗ màu xanh đậm, nếu như nhìn quần áo, từ xa xa nhìn sang, còn không phải chính là một con ruồi xanh lục đứng bên cạnh bàn bất động?

Tô Hồng Tụ thấy Sở Hiên sa sầm mặt, hài lòng, còn định cãi tiếp, nhưng mà, a, không đúng, sao ánh mắt con ruồi xanh lục này nhìn nàng lại dữ dội như vậy?

Ôi, không được, lần, lần trước đó hắn nổi giận túm đuôi của nàng, thiếu chút nữa kéo đứt đuôi nàng, cũng dùng ánh mắt nham hiểm lạnh lẽo hung ác như vậy nhìn nàng.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức nuốt lại lời định thốt ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt làm cho người ta sởn tóc gáy của Sở Hiên.

Lúc này, một nha hoàn tướng mạo thanh tú nơm nớp lo sợ mà đi vào, gương mặt trái xoan đẹp đẽ động lòng người của nàng ta càng khiến nàng ta lộ vẻ nhu nhược động lòng người, là tiểu nữ nhân có thể khơi gợi nam nhân bảo vệ nhất.

Nàng cúi đầu đi tới quỳ xuống trước người Sở Hiên, khúm núm nói: "Lâu chủ, thuộc hạ thất trách, vừa rồi trong lúc vội vã làm rớt khăn, dơ bẩn

https://thuviensach.vn

thân thể quý báu của lâu chủ, xin lâu chủ tha mạng.” Nói xong, dập mạnh đầu, mới dập đầu mấy cái, không ngờ, cái trán chảy máu.

“Trên dưới trong lầu đều biết ta thích sạch sẽ, ngươi tự đi hình phòng nhận tội đi.” Giọng Sở Hiên bình thản, nhẹ nhàng đùa giỡn ly rượu trên bàn, cũng không ngẩng đầu nhìn nha hoàn kia một cái.

“Xin lâu chủ nể tình nô tỳ vi phạm lần đầu, tha cho nô tỳ đi!” Nha hoàn đau thương cầu khẩn.

Sở Hiên dùng ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ly rượu trong tay nhanh chóng bay về phía nha hoàn, nha hoàn kia theo đó ngã về sau bay ra cửa.

“Người đâu, kéo ra ngoài treo cổ.” Vừa dứt lời, cửa kẹt một tiếng đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Hồng Tụ và Sở Hiên, hai mặt nhìn nhau, trên mặt Tô Hồng Tụ dần hiện lên vẻ kinh khủng.

Nguy rồi, sao nàng lại quên, cho dù dáng dấp giống nhau như thế nào, mùi trên người dù giống nhau ra sao, nhưng Sở Hiên là Sở Hiên, Sở Dật Đình là Sở Dật Đình, sao nàng có thể bởi vì Sở Hiên giống Sở Dật Đình, lại thật sự coi hắn là Sở Dật Đình, còn mắt hắn là con ruồi xanh lục?

Xong rồi, vừa rồi nha hoàn kia chỉ sơ ý làm rớt khăn lau trong phòng, đã bị Sở Hiên treo cổ rồi, nàng không chỉ dùng khăn lau lau miệng, còn mắng Sở Hiên, Sở Hiên sẽ không cắt miệng nàng chứ?

Không không, tàn khốc như hắn, mới sẽ không cắt mất miệng của nàng, nhất định sẽ chém nàng thành tám miếng, ngũ mã phanh thây, nói không chừng còn rút đầu lưỡi của nàng.

Tô Hồng Tụ càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ, trên sống lưng càng lạnh lẽo, không khỏi dần lui về phía sau, cuối cùng ngã ngồi trên giường.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết nói gì với Sở Hiên, khó khăn lắm, mới miễn cưỡng nhớ lại mình là yêu, không sợ hình phạt của người, cùng lắm thì, thân thể này bị hư, đổi một thân thể khác.

Lúc này mới lấy hết dũng khí, nơm nớp lo sợ nói với Sở Hiên: “Ngươi, ngươi đừng nghĩ làm ta sợ, ta không sợ ngươi!”

Sở Hiên xoay người về phía Tô Hồng Tụ, thấy dáng vẻ hoang mang sợ hãi của nàng, hình như rất hài lòng.

“Còn dám không vâng lời ta, kết cục của nữ nhân vừa rồi sẽ là kết quả của ngươi.” Sở Hiên lạnh lùng hừ khẽ, lúc xoay người, không cẩn thận lộ ra mảnh vải lụa trắng như tuyết trong ống tay áo.

Tô Hồng Tụ tập trung nhìn, đó không phải là miếng khăn lụa lúc đầu nàng định lấy để lau miệng sao?

Được! Sở Hiên này, cố ý dấu khăn sạch đi, làm hại nàng dùng khăn lau bàn tới lau miệng!

Nhưng mà, như đã nói, nha hoàn kia cứ cho treo cổ như vậy rồi? Cũng bởi vì không cẩn thận làm rớt khăn lau trong phòng?

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi lạnh lẽo. Ánh mắt nhìn Sở Hiên càng tăng thêm vài phần sợ hãi và hoảng sợ.

Đối mặt một lúc không nói gì, khó khăn lắm, Tô Hồng Tụ mới miễn cưỡng kiềm chế sợ hãi trong lòng, định mở miệng hỏi Sở Hiên, mỹ nam đó như thế nào?

Lại thấy Sở Hiên xoay xoay ly rượu, thản nhiên nói: “Trên thượng cổ điển tích có ghi lại, người được yêu thú được thiên hạ. Đã như vậy, ngươi cũng không cần đi Đại Chu nữa, ngươi có thể hoàn toàn không biết, vừa rồi lúc ngươi ngủ, ta đã thành hôn cùng ngươi. Trước lúc ta đăng cơ, ta không

https://thuviensach.vn

hy vọng ngươi làm ra chuyện gì, đến mức chọc giận khiến ta không thể không giết ngươi! Ta sẽ không chạm vào ngươi, hy vọng ngươi có thể thoải mái thưởng thức niềm vui thú làm Thái tử phi.” Dứt lời, ống tay áo vung lên, bay ra cửa phòng.

Lời nói này khiến Tô Hồng Tụ nghẹn họng nhìn trân trối, trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này nàng mới phát hiện, không trách được Sở Hiên mặc một bộ đồ đỏ, thì ra không phải bởi vì hắn biến thái thích màu đỏ, mà bởi vì, vốn chính là đồ cưới dùng để bái đường.

Nhìn lại bản thân, Tô Hồng Tụ nhanh chóng hôn mê, nàng hóa trang thành tân nương từ lúc nào, trên người cũng phủ lớp hỉ bào màu đỏ chót?

Lúc này Tô Hồng Tụ mới phản ứng được, búi tóc nàng vừa còn cảm thấy đặc biệt trang nhã, thì ra là búi tóc của phụ nhân đã kết hôn!

Khốn kiếp! Nàng nói muốn gả cho Sở Hiên từ khi nào hả? Mặt đen thui, con ruồi xanh lục này! Thù lớn của nàng còn chưa bao, tiên thể nàng còn chưa luyện thành!

“Thả ta ra ngoài! Sở Hiên, ngươi tên khốn kiếp này! Giết người điên cuồng! Biến thái! Con ruồi xanh lục! Ta mới không cần gả cho ngươi -”

Rầm rầm rầm, gõ cửa thật lâu trong phòng, cánh cửa cũng bị Tô Hồng Tụ đập đến khẽ lỏng ra, khó khăn lắm, cuối cùng cũng nghe được giọng nói trầm thấp và khàn khàn của Sở Hiên truyền đến từ trong hành lang: “Không gả cho ta cũng được, lát nữa ta kêu pháp sư thu ngươi vào trong hồ lô, thứ có thể luyện yêu. Tự ngươi chọn, thích ở trong Đông cung, hay thích ở trong hồ lô lật người không được.”

Lập tức, Tô Hồng Tụ ở phía sau cửa không có động tĩnh nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không chống lại được Sở Hiên, nhưng trong lòng mắng tổ tông mười tám đời của hắn một trận. Thậm chí, thừa dịp Sở Hiên không ở đây, nàng còn làm một con búp bê vải giống hắn như đúc, cả ngày không có việc gì lại châm kim lên con búp bê.

Con búp bê đáng thương, không biết đời trước tạo nghiệt gì, đời này dấn thân vào trong tay Tô Hồng Tụ, không có mấy ngày, cả người bị Tô Hồng Tụ đâm toàn lỗ thủng, trên dưới toàn thân không có chỗ nào tốt.

Sáng sớm một ngày kia, có một nha hoàn tên Thúy nhi tới phục vụ Tô Hồng Tụ.

Thúy nhi mập mạp, mặt mũi đầy tàn nhang, dáng dấp không phải rất đẹp, nói đi nói lại, hai huynh đệ Sở Hiên và Sở Dật Đình này, tỳ nữ trong phủ đều không rất xinh đẹp.

Sở Hiên và Sở Dật Đình dường như không thể cảm thấy hứng thú với mỹ nữ, điều này hoàn toàn khác biệt với lão cha) Hoàng đế phong lưu háo sắc của bọn họ. Ban đầu Lương đế yêu Thục phi như vậy, nhưng hắn vẫn không khống chế được mình, không ngừng nạp phi.

Cũng khó trách, trong ngoài Kinh thành nhiều nữ tử khuynh tâm Sở Hiên và Sở Dật Đình như vậy, hai người bọn họ quả thật có thể nói là xứng đôi.

Sau khi rửa mặt, Tô Hồng Tụ đi theo Thúy nhi đến sảnh trước, lúc này sảnh trước đã tụ tập mấy chục người, thấy Tô Hồng Tụ xuất hiện, mọi người đều nhao nhao cúi đầu.

Thúy nhi trực tiếp dẫn Tô Hồng Tụ đến bên cạnh Sở Hiên, sau khi ngồi xuống, Tô Hồng Tụ tùy ý nhìn sang bên cạnh Sở Hiên.

Vừa tùy ý nhìn, không khỏi ngẩn ra, người đầu tiên đứng bên tay trái Sở Hiên, lại là đệ đệ của Tôn Kiệt, Tôn Kha!

https://thuviensach.vn

Lúc trước Tô Hồng Tụ ở Lục Vương phủ của Sở Dật Đình, nhìn thấy thủ hạ hắn tín nhiệm nhất Hắc Tháp luôn đứng bên tay trái hắn, vì vậy nàng biết, Tôn Kha có thể đứng ở vị trí này, nhất định là tâm phúc của Sở Hiên.

Không khỏi cảm thán một trận trong lòng, thế giới này thật đúng là nhỏ, đi đến đâu cũng là người có thù oán với nàng vậy?

Kể từ khi Tô Hồng Tụ đi vào sảnh chính, sau khi Tôn Kha khẽ liếc nàng, lập tức cúi đầu, toàn thân cứng ngắc, cũng không nhúc nhích nữa.

Mặc dù không thấy rõ thái độ của hắn, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn có thể nhìn ra từ thân thể căng thẳng của hắn, hắn siết chặt quả đấm, hắn nhất định vì nhìn thấy nàng xuất hiện mà tức giận.

Trừ Tôn Kha, Tô Hồng Tụ còn thấy một bóng dáng quen thuộc khác nữa, đó chính là Oanh Oanh vị hôn thê trước của Tôn Kha.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 91+65.2: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ)

Tô Hồng Tụ nhìn Oanh Oanh đứng bên phải Sở Hiên, trong khoảng thời gian ngắn hơi choáng váng, chẳng lẽ Tôn Kha và Oanh Oanh lại là tay trái tay phải của Sở Hiên?

Đây cũng quá đúng lúc, Sở Hiên, Oanh Oanh, Tôn Kha lại cùng xuất hiện chung phòng, quả thật kiếm đủ kẻ thù của nàng rồi.

Dưới sự uy hiếp của Sở Hiên, Oanh Oanh cũng không dám ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, lại nheo mắt liếc trộm nàng, trong ánh mắt toát ra thù hận nồng nặc.

Tô Hồng Tụ đoán không sai, Oanh Oanh và Tôn Kha đúng là tay trái tay phải của Sở Hiên, Sở Hiên là lâu chủ của Thải Hoa lâu, mà Oanh Oanh và Tôn Kha theo thứ tự là phó lâu chủ và đường chủ.

Mặt ngoài Thải Hoa lâu là kỹ viện, thật ra là nơi Sở Hiên bí mật dùng để thu góp tình báo và làm tổ chức ám sát.

“Có một việc ta muốn nói cho mọi người.” Sở Hiên khẽ liếc qua mọi người, không hề để ý nói: “Ngày hôm qua ta thành thân, vị này sau này sẽ là phu nhân của ta, từ nay về sau, các ngươi thấy phu nhân, thì đồng nghĩa với thấy ta.”

Nghe vậy, thân hình Tôn Kha hơi lung lay, hai quả đấm bên người hắn càng nắm chặt hơn, còn Oanh Oanh thì tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi,

https://thuviensach.vn

nhìn Tô Hồng Tụ không tỏ vẻ gì, lại nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Sở Hiên, giống như không nghĩ ra, sao Tô Hồng Tụ lại đột nhiên gả cho Sở Hiên.

Chỉ có điều, không nghĩ ra thì không nghĩ ra, Tô Hồng Tụ gả cho Sở Hiên, là một chuyện cực tốt với Oanh Oanh, điều này có ý nghĩa, Tô Hồng Tụ sẽ không quấn lấy Sở Dật Đình nữa.

Nghĩ tới đây, trên mặt Oanh Oanh không khỏi lộ vẻ đỏ ửng vui mừng.

“Chúc mừng lâu chủ, chúc mừng lâu chủ.”

Mọi người cùng hô chúc mừng, khom lưng hành lễ với Sở Hiên, chỉ ngoại trừ Tôn Kha, kể từ khi thấy Tô Hồng Tụ xuất hiện, Tôn Kha vẫn giữ một động tác: Toàn thân cứng ngắc, hai quả đấm siết chặt, vẫn không nhúc nhích.

Sau khi Sở Hiên tuyên bố quan hệ phu thê của mình và Tô Hồng Tụ, lại để cho nàng lui ra trước, bọn họ tiếp tục bàn luận chuyện trong lâu.

Bởi vì rảnh rỗi nhàm chán, Tô Hồng Tụ để cho tiểu nha hoàn Thúy nhi dẫn mình đi khắp nơi.

Thải Hoa lâu kế núi gần sông, phía sau núi là vùng xanh lục rộng lớn mênh mông, thanh thúy ướt át, trong lâu canh xanh thành rừng, hoa cỏ xanh um, đình đài lầu các thiết kế cấu tạo tinh xảo, dòng suối cầu nhỏ tự nhiên hài hòa, nếu như bỏ qua những nữ nhân quần áo không chỉnh tề, đi đi lại lại khắp nơi, quả thật là nơi tình thơ ý họa hay.

Nhìn kỹ phía dưới, Tô Hồng Tụ phát hiện, dường như cỏ cây hoa lá trong lâu cũng trải qua tu bổ và sửa chữa tỉ mỉ, cũng không biết người yêu hoa nào phí tâm tư lớn như vậy?

Tô Hồng Tụ hết nhìn đông lại nhìn tây, mặt ngoài nàng quan sát cảnh sắc trong lâu, thật ra thì bất cứ lúc nào cũng sẽ tìm chỗ để chuồn đi.

https://thuviensach.vn

Đang nhìn chằm chằm vào cửa gỗ nhỏ cách đó không xa, nghĩ thầm có nên đi qua đẩy thử một cái không, nào ngờ đằng sau đột nhiên bị đánh một cái nặng nề, khiến cho nàng bị đụng thiếu chút nữa nằm trên đất.

Tô Hồng Tụ vốn tựa vào tường, lẽ ra không nên có ai đi ngang qua đây, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, đụng phải nàng không phải ai khác, chính là Oanh Oanh.

“Ngươi làm gì? Đường trước mắt không đi, nhất định phải chen đến đường nhỏ bên này!”

Tô Hồng Tụ nổi giận, trừng mắt về phía Oanh Oanh.

Oanh Oanh lại ngoảnh mặt làm ngơ, khóe môi khẽ câu lên, vẻ mặt đắc ý, cười như không cười.

“Lúc trước nghe bọn hắn nói ngươi là Thục phi, ta còn không tin, hiện giờ xem ra, thật đúng là không giả. Nói thật ra, Thục phi có phải là mẫu thân của ngươi không? Ngươi và Sở Dật Đình thật ra là huynh đệ đi? Cũng chỉ có mẫu thân như vậy, mới có thể sinh ra nữ nhi như thế, lẳng lơ tùy tiện, đứng núi này trông núi nọ, tốc độ thay lòng còn nhanh hơn trở mặt!”

Bởi vì Oanh Oanh quá mức đắc ý, cho nên nói tới nói lui tránh không khỏi không tao nhã, vừa hay cũng không nói gì chọc giận Tô Hồng Tụ, lại đâm chọc chính chỗ đau của nàng ta.

Chỉ thấy Tô Hồng Tụ cười nhạt một tiếng, cũng không nổi giận, còn chắp tay về phía Oanh Oanh: “Cũng vậy, nói đến tốc độ thay lòng, cận thân còn kém xa Oanh Oanh cô nương, nửa năm cũng có thể thay đổi mười ba tình lang, bội phục bội phục, thật ra thì Oanh Oanh cô nương mới là muội muội ruột của Thục phi chứ?”

Hai nữ nhân mắt to trừng mắt nhỏ, chặn trong hành lang không ai chịu nhường ai, không khí chung quanh nhất thời giương cung bạt kiếm, dần

https://thuviensach.vn

dần bắt đầu cứng ngắc.

Cũng may chỉ chốc lát sau, Sở Hiên mang theo mọi người ra khỏi viện, mặc dù trong lòng Oanh Oanh rất hận Tô Hồng Tụ, nhưng không dám không vâng lời Sở Hiên, thấy hắn đi ra ngoài, lập tức cúi đầu đi theo.

Mặc dù không rơi vào thế hạ phong khi cãi nhau với Oanh Oanh, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn tức sôi ruột, đây không giải thích được, nàng đã thành công làm phu nhân của Sở Hiên?

Đợi đến khi nàng khôi phục pháp lực, tìm được cơ hội, nhất định sẽ tìm một ngàn con heo mẹ gả cho Sở Hiên, không xông chết hắn cũng đè ép hắn!

Nên lập tức dẫn Thúy nhi, giận đùng đùng đi tới bên hồ cách đó không xa, nhặt một hòn đá nhỏ trên đất, vừa nghiến răng vừa ném loạn một trận.

“Sở Dật Đình, ta ghê tởm ngươi, đều do ngươi! Làm hại ta không có linh lực.”

Nhắc tới cũng kỳ, mặc dù trong lòng Tô Hồng Tụ hận Sở Hiên, nhưng mắng ra miệng, tất cả lại đều là Sở Dật Đình.

Dù sao trong lòng nàng, Sở Hiên còn chưa nặng như vậy. Chính xác mà nói, hoàn toàn không có trọng lượng, mắng một người không quan trọng như vậy, tuyệt đối không hết giận, kém xa mắng người nàng oán hận nhất trong cõi lòng Sở Dật Đình.

Đang ném cực kỳ vui vẻ, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói khàn khàn quen thuộc: “Lâu chủ phu nhân, không còn sớm, lát nữa có thủy triều, đứng ở đây chỉ sợ sẽ nguy hiểm.”

Giọng nói này, chẳng lẽ là!?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ quay đầu lại, quả nhiên, đứng sau lưng nàng, không phải ai khác, lại là Tôn Kiệt đã lâu không gặp, vì nàng mà bỏ hết cơ thiếp, bệnh nặng một trận.

Tô Hồng Tụ hé miệng mùi đàn hương, ngơ ngác nhìn Tôn Kiệt.

So sánh với lần gặp trước, Tôn Kiệt này thật sự thay đổi quá nhiều, cũng không biết có phải mấy ngày nay vẫn đi theo Sở Hiên không, làn da vốn trắng nõn của hắn phơi thành màu lúa mì nhàn nhạt, cái cổ lộ ra mơ hồ có thể nhìn thấy cơ ngực cường tráng rắn chắc bên trong, dường như hắn cao hơn trước vài tấc.

“Ngươi...”

Tô Hồng Tụ mở lớn miệng, ngẩn người nhìn Tôn Kiệt, rất kỳ quái, dường như Tôn Kiệt không nhận ra nàng. Không, chính xác mà nói, dường như cả người hắn đã biến thành một người khác.

Ở trong ấn tượng của Tô Hồng Tụ, Tôn Kiệt lỗ mãng, quần áo lụa là, một hoa hoa công tử điển hình, nhưng bây giờ, Tôn Kiệt ở trước mặt nàng, nhún nhường ôn hòa, tao nhã lễ độ.

“Tại hạ Tôn Kiệt, là quản sự của nơi này.” Tôn Kiệt hơi khom người, giọng bình tĩnh nói: “Về sau lâu chủ phu nhân có chuyện gì, có thể trực tiếp dặn dò tại hạ.”

Dáng vẻ này của Tôn Kiệt, khiến Tô Hồng Tụ giật mình không nhỏ, mặt khác, nàng kỳ quái, sao Tôn Kiệt lại không biết nàng?

Mặt khác, nàng không thể không bội phục Sở Hiên từ trong đáy lòng, Tôn Kiệt Tôn Kha Oanh Oanh đều là thủ hạ của hắn, cũng không biết hắn dùng cách gì lôi kéo được họ.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, ngẫm lại, Tôn Kiệt không biết nàng, lại là tốt nhất, bằng không nhiều lúng túng? Nàng ở Thải Hoa lâu thật sự khắp nơi đều là kẻ địch.

Thật ra Tôn Kiệt vốn là người khéo léo tài giỏi nhanh trí nhất, nếu hai người không có nhiều hiềm khích giống như trước kia, Tô Hồng Tụ yên lặng tự khuyên bảo mình, nhất định phải tạo quan hệ tốt với hắn, nói không chừng tương lai nàng chạy ra khỏi nơi này, còn phải dựa vào hắn.

Nghĩ như vậy, thái độ của Tô Hồng Tụ với Tôn Kiệt không khỏi tốt lên nhiều.

“Là Tôn quản sự? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, cận thân mới đến, về sau có thể có không ít chuyện phải làm phiền đến Tôn quản sự, kinh nhờ Tôn quản sự giúp đỡ nhiều hơn, cận thân ở đây cám ơn trước.”

Khách sáo một phen, trong lúc đó Tô Hồng Tụ vẫn không hề chớp mắt nhìn mặt Tôn Kiệt chằm chằm, cố gắng tìm ra sơ hở trên mặt hắn.

Nhưng Tôn Kiệt chỉ cười nhạt, hơi nghiêng về phía trước: “Không phiền toái, đây là một phần việc của tại hạ.”

Tô Hồng Tụ nghi ngờ không hiểu nhìn Tôn Kiệt, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như thật sự quên mất nàng.

Đây cũng quá kỳ quái, lần trước nàng gặp mặt Tôn Kiệt, cũng chỉ trong ba tháng trước, không phải nói thương nhân bọn họ giỏi nhớ người nhất sao? Nhưng mà, sao lại nhanh như vậy, Tôn Kiệt đã quên nàng, không phải hắn định ra chiêu gì với nàng chứ?

Đang kỳ quái, trăm mối vẫn không có cách giải, lúc này, tiểu nha hoàn Thúy nhi tới, thấy Tôn Kiệt, sắc mặt ửng đỏ, giọng nói mềm mại: “Xin chào Tôn quản sự.”

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt khẽ gật đầu, sau đó chuyển sang Tô Hồng Tụ, nói: “Phu nhân, nếu không có chuyện gì, tại hạ xin cáo lui trước.”

“Vậy thì được, Tôn quản sự đi trước đi.”

Tô Hồng Tụ cực kỳ không được tự nhiên nói, Tôn Kiệt không hề giống như lúc trước, vừa nhìn thấy nàng sắc mặt lập tức ửng đỏ, si ngốc ngơ ngác, ngược lại khách khí và xa lánh như vậy, nàng hơi không quen, cảm giác người đứng trước mặt không phải là Tôn Kiệt, mà chỉ là một người xa lạ có khuôn mặt giống Tôn Kiệt.

Quay dầu lại, vừa vặn thấy sắc mặt ửng đỏ của tiểu nha hoàn Thúy nhi, không chớp mắt nhìn Tôn Kiệt chằm chằm, Tô Hồng Tụ thuận miệng hỏi nàng ta một câu: “Ngươi biết hắn? Dường như hắn có thay đổi rất lớn so với ngày trước.”

Thúy nhi: “Ừ” một tiếng, mặt tiếp tục ửng đỏ nói: “Nô tỳ biết ngài ấy, rất nhiều nha hoàn trong lâu nhận được ân tình của ngài ấy, ban đầu chúng nô tỳ đều được quyền quý các quốc gia đưa cho ngài ấy làm cơ thiếp, chỉ có điều, Tôn đại nhân thật sự giữ mình trong sạch, là người tốt có phẩm cách cao thượng! Ngài ấy chưa bao giờ chạm vào chúng nô tỳ. Qua một hai năm, ngài ấy sẽ cho chúng nô tỳ một số bạc, sắp xếp một đường ra tốt cho chúng nô tỳ.”

Lời này khiến cho Tô Hồng Tụ hơi sững sờ, ánh mắt nhìn tiểu nha hoàn Thúy nhi khó tránh khỏi hơi ngây ngốc: “Ngươi nói gì?”

“Nô tỳ nói, Tôn đại nhân thật sự là một người tốt hiếm thấy. Nhưng mà, thói đời cũng chẳng hiểu tại sao, người tốt không được báo đáp, nghe nói bởi vì nữ quyến trong nhà Tôn đại nhân rất nhiều, bị người trong lòng của ngài ấy từ chối. Sau đó bị bệnh nặng một trận, quên mất một chuyện. Nhưng mà, quên cũng tốt, đã quên, vậy sẽ không đau lòng.”

https://thuviensach.vn

Thúy nhi nhìn Tôn Kiệt mỗi lúc một xa, bóng lưng phong độ cao lớn, hơi cảm khái.

Tô Hồng Tụ ở sau lưng Thúy nhi yên lặng không nói gì, thầm nghĩ, chẳng lẽ lúc đầu ta trách nhầm hắn?

Cũng phải, lúc ấy, nàng chỉ sơ qua đọc tâm Tôn Kiệt, nhìn thấy hắn đều ôm ôm ấp ấp nữ nhân, nên coi hắn như một kẻ tay chơi thích sắc không chán.

Chẳng lẽ hắn không phải? Nếu thật sự là như vậy, lúc đó mình nói hắn như vậy, thật sự hơi quá mức.

Bằng không, mình tìm một cơ hội nói xin lỗi hắn?

Vẫn nên thôi, hiện giờ hắn không nhớ ra mình, mình cần gì phải nhắc lại chuyện đau lòng của hắn?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ cũng thôi, chỉ cùng tiểu nha hoàn Thúy nhi nhìn, nhìn bóng lưng Tôn Kiệt rời đi mà sững sờ.

Tôn Kiệt đi rồi, lúc này Tô Hồng Tụ mới cảm giác eo và mông mình đau ê ẩm, vừ rồi Oanh Oanh vừa vặn đập phải eo nàng.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ, có cần gọi Thúy nhi về phòng bôi thuốc cho nàng không, đang nghĩ ngợi xa xôi, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi về phía mình.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tô Hồng Tụ Xuất Giá (Hạ) 3

Người tới không phải ai khác, chính là Tôn Kha.

Tôn Kha đi đến trước mặt Tô Hồng Tụ, nghiêm mặt nói với Thúy nhi: "Ngươi đi xuống trước, lâu chủ tìm phu nhân có việc."

Từ trong đáy lòng Tô Hồng Tụ không muốn ở riêng một chỗ với Tôn Kha, nên lên tiếng giữ Thúy nhi lại, nhưng Thúy nhi không quay đầu lại đã lui xuống.

Thật là xui xẻo.

Tô Hồng Tụ xoa mông đau, trước tới một Oanh Oanh, lại tới một Tôn Kiệt, hiện giờ là Tôn Kha, nay còn có hết không hả?

Đang ai oán, cúi đầu không muốn nhìn Tôn Kha, Tôn Kha thấy Tô Hồng Tụ tránh hai mắt mình, trong lòng chua chát, buột miệng thốt lên: "Ngươi gả cho Sở Hiên khi nào? Tại sao ta không biết? Người trong lòng ngươi không phải Sở Dật Đình sao!?"

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ không riêng gì ngươi không biết, ngay cả bản thân ta trước hôm nay còn hoàn toàn không biết.

Nói trở lại, ta kết hôn hay không mắc mớ gì tới ngươi? Chúng ta vừa thấy mặt đã cãi nhau, ta ăn no rỗi việc mới nói chuyện này cho ngươi.

Vì vậy hỏi một đằng đáp một nẻo, không đếm xỉa tới mà nói: "Sao ngươi không đi tìm Oanh Oanh? Nàng ta vừa rời đi từ bên kia."

https://thuviensach.vn

Vừa nói, còn vừa duỗi tay, chỉ hướng Oanh Oanh rời đi.

“Ngươi đừng cố ý chuyển đề! Tô Hồng Tụ, ta hỏi ngươi! Là ngươi thấy Sở Hiên, thấy hắn có quyền thế hơn Sở Dật Đình, nên thay lòng? Tô Hồng Tụ! Ban đầu là ai nói cho ta biết, một khi thích người nào đó, trừ phi đến chết không rời, nếu không tuyệt đối không thay lòng!?”

Giờ phút này tâm trạng Tôn Kha cực kỳ mâu thuẫn, cùng lúc, hắn không tiếp nhận được, Tô Hồng Tụ khiến cho hắn ngày đêm không yên, tương tư tận xương nhiều ngày như vậy lại là nữ tử đứng núi này trông núi nọ, lẳng lơ tùy tiện, quả thật không khác Oanh Oanh chút nào.

Về phương diện khác, hắn cảm giác mình điên rồi, rõ ràng là Tô Hồng Tụ và Oanh Oanh không có gì khác nhau, những lời lúc trước của nàng chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra, nhưng sao hắn lại cảm thấy đau lòng như vậy? Giống như có điều tốt đẹp vẫn canh cánh trong lòng đột nhiên bị nghiền nát, rõ ràng lúc trước Oanh Oanh phản bội hắn, hắn chỉ cảm thấy sỉ nhục, không thấy đau lòng.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn hại?

Không, sẽ không.

Sao hắn lại thích người hết lần này tới lần khác sỉ nhục nữ nhân của hắn?

Huống chi, bây giờ nàng lại là nữ nhân của huynh đệ tốt nhất của hắn, cũng là chủ tử của hắn.

Tôn Kha dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, Tô Hồng Tụ nổi giận, không khỏi trừng mắt nói với Tôn Kha: “Ngươi có bệnh không hả, lỗ tai nào của ngươi nghe thấy ta nguyện ý gả cho Sở Hiên hả? Chính ngươi vừa nói, hắn quyền lớn thế lớn, ta một thảo dân nho nhỏ, hắn nói muốn lấy ta, có đến phiên ta nói không sao?”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Tô Hồng Tụ nói như vậy, Tôn Kha thở ra một hơi thật dài, nhưng khi hắn thấy búi tóc phụ nhân đã kết hôn trên đầu Tô Hồng Tụ, ánh mắt của hắn lại buồn bã, chua chát nói: “Sở Hiên hắn, hắn có đối xử tốt với ngươi không?”

“Không tốt!” Tô Hồng Tụ tức giận trả lời, Sở Hiên ba lần bốn lượt ép bức nàng, còn nhốt nàng trong phòng không cho nàng đi ra ngoài, đợi khi nàng khôi phục pháp lực, hắn chính là người đầu tiên nàng đá bay đến tận chân trời!

Tôn Kha siết chặt tay, khẽ giọng nói: “Ngươi, tính tình của ngươi quá nóng nảy rồi, ta sẽ giải thích cho Sở Hiên, ngươi chỉ cần mọi chuyện nhìn theo hắn, hắn sẽ tự nhiên...”

Một câu ngắn ngủi, nhưng Tôn Kha lại nói vô cùng khó khăn, phảng phất chưa nói một chữ, giống như đột ngột nhổ ra một cây đao từ trong cổ họng hắn.

Cuối cùng, Tôn Kha không thể nói nửa câu còn lại ra khỏi miệng, mà nắm chặt hai quả đấm cúi đầu.

Mọi chuyện nhìn theo hắn? Xin lỗi, nàng không có thói quen lấy lòng người mình ghét!

Nhất thời nhìn nhau chẳng nói gì, hồi lâu, Tôn Kha ngẩng đầu lên, nói: “Lâu chủ ở phía trước chờ ngươi, ta dẫn ngươi qua.”

Nói xong, ánh mắt không tự chủ liếc về phía cái eo bị trật của Tô Hồng Tụ: “Ngươi lên đi, ta cõng ngươi qua.”

Tôn Kha vừa nói, vừa hạ người nửa ngồi trước mặt Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kha trước mặt, lại nhìn núi đá rừng thẳng đứng phía trước cách đó không xa, con đường gập ghềnh uốn lượn, do dự hồi

https://thuviensach.vn

lâu, cuối cùng ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng Tôn Kha.

Tôn Kha thi triển khinh công, suốt đường đi nhanh, xuyên qua một hòn giả sơn, đã tới trước một hang núi lạnh lẽo u ám.

Rất xa, đã thấy Sở Hiên chắp tay sau lưng chờ trước cửa hang.

“Phu nhân, trên sách cổ ghi lại, người được thần thú được thiên hạ, nếu thật sự như vậy, quả thật Sở Hiên ta may mắn.” Mặt Sở Hiên không cảm xúc, thản nhiên nói: “Mặc dù ngươi vừa gầy vừa quắt, là cây đậu cô ve, nhưng nếu ngươi thật sự có thể giúp ta nhất thống thiên hạ, ta chính là cố mà làm, lập ngươi làm hậu cũng không sao.

Lời nói chuyện khiến Tô Hồng Tụ nhồi tức đầy ngực, thiếu chút nữa bộc phát, không khỏi cười khinh miệt nói: “Chúc mừng! Vậy ngươi còn không nhanh đi nhất thống thiên hạ, tìm ta tới làm chi!?”

“Nơi này có hang núi.”

Ngữ khí của Tô Hồng Tụ rất nóng nảy, nhưng Sở Hiên lại chưa tức giận, vẫnc hậm rãi nói.

“Ta không mù!”

Tô Hồng Tụ nổi giận, cuối cùng không kiềm chế được quát ra tiếng.

“Trong động có cánh cửa, đây là chìa khóa, ngươi vào động, lấy bản đồ bảo tàng và binh thư trong đó ra cho ta.”

Lúc này Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi không đúng, hang núi ở đây, chìa khóa đã ở trong tay Sở Hiên, nếu cầm chìa khóa mở cửa có thể lấy được bản đồ bảo tàng và binh thư, sao Sở Hiên không tự mình đi vào?

“Tại sao ngươi không tự đi vào?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhẫn nhịn, nhìn khuôn mặt băng sơn không có cảm xúc gì, rốt cuộc chịu hết nổi, bật thốt lên.

“Ngươi cho rằng ta không muốn vào lấy? Trên sách cổ kia có ghi lại, chỉ có thần thú yêu vật mới có thể tiến vào, nếu là người vào động, không chết cũng bị thương. Ngươi yên tâm, sau khi ngươi đi vào, nếu không ra được, ta sẽ dùng lễ Hoàng hậu cử hành quốc táng cho ngươi.”

Tô Hồng Tụ sắp hộc máu, chẳng lẽ tên này lấy nàng chính là vì cái này? Dùng quốc táng đổi lấy một mạng của nàng?

Đang định chỉ vào Sở Hiên chửi ầm lên, lại bất ngờ trông thấy sắc mặt Sở Hiên dần hung ác: “Nếu ngươi không muốn đi vào, cũng được, vậy giờ ta sẽ treo ngươi chết.”

Tô Hồng Tụ không có cách nào, Sở Hiên này hiển nhiên là người không thể dùng đạo lý nói thông được.

Không thể làm gì, đành phải cúi thấp đầu thỏa hiệp: “Đưa cây đuốc cho ta, bên trong quá tối, ta hơi sợ.”

Mè nheo, không dễ gì, đốt cây đuốc, mới đi vài bước vào trong hang núi, Tô Hồng Tụ đã sởn tóc gáy chạy ra.

Chỉ thấy mặt nàng nghẹn đến đỏ bừng, tiếng nói cũng hơi run: “Có thể, có thể không đi được không? Hang, trong hang có giọng nói lạ!”

“Đi mau! Đừng chờ ta đá ngươi vào!” Mặt Sở Hiên không thay đổi nói, ánh mắt nhìn Tô Hồng Tụ đã vô cùng âm trầm lạnh lùng.

Tô Hồng Tụ nổi trận lôi đình, liều mạng nhìn Sở Hiên chằm chằm, đáng tiếc Sở Hiên không hề phản ứng.

https://thuviensach.vn

Trừng trong chốc lát, lại đi trừng Tôn Kha, đều là ngươi, trứng thúi, dẫn ta tới nơi này, ngươi quả nhiên không có lòng tốt với ta!

Tôn Kha lộ vẻ không đành lòng, nói với Sở Hiên: “Lâu chủ, lúc trước ngài kêu tại hạ gọi phu nhân đến, cũng không nói muốn lấy những thứ này? Hay là thế này, tại hạ thay mặt phu nhân đi vào.”

Tô Hồng Tụ vừa định tiếp nhận lời Tôn Kha nói, nhân tiện đưa cây đuốc trong tay cho hắn, lại nghe Sở Hiên ung dung nói: “Đừng uổng phí thời gian, Tôn Kha, đã bao năm qua, ta không phải không phái người đi vào, nhưng mà bọn hắn đều chết hết, không một ai có thể sống sót đi ra.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe lời này, trước mắt lập tức đen thui.

Phải biết rằng, lúc trước nàng vì tìm Sở Dật Đình, đã sớm tiêu hao hết pháp thuật và linh lực trên người, nàng bây giờ, chính là người hoàn toàn bình thường.

Thủ hạ của Sở Dật Đình đều là những người cường tráng người cao ngựa lớn, những người cường tráng này đi vào hang núi còn không thể sống đi ra, huống chi nàng một nữ tử yếu đuối trói gà không chặt?

Lập tức chớp mắt, giả bộ đáng thương nhìn Sở Hiên, liều mạng muốn sử dụng chút mị thuật còn sót lại với Sở Hiên, hy vọng Sở Hiên có thể thả nàng.

Sở Hiên vốn không để ý đến nàng, ánh mắt nhìn nàng vô cùng sắc bén lạnh lẽo, cuối cùng, dưới cái nhìn soi mói như đao nhọn, Tô Hồng Tụ nhận mệnh.

Tôn Kha vẫn đứng bên cạnh hai người, so sánh với Sở Hiên lạnh lùng vô tình, trên mặt hắn ngược lại hiện lên chút lo lắng, chút đau thương.

https://thuviensach.vn

Thấy Sở Hiên thật sự định tiến lên một cước đá Tô Hồng Tụ vào trong hang, Tôn Kha sải bước tiến lên phía trước, sắc mặt dứt khoát nói: “Lâu chủ, hay cứ để tại hạ vào đi. Lâu chủ may mắn cưới được Tô cô nương như thế, nếu như... Cứ để cho tị hạ đi vào, lâu chủ, xin tin tưởng Tôn mỗ, Tôn mỗ nhất định sẽ thuận lợi lấy bản đồ bảo tàng và binh thư ra!”

Lời này cũng làm cho Tô Hồng Tụ giật mình không thôi, nàng vẫn cho rằng Tôn Kha chỉ căm hận và chán ghét nàng, không ngờ lúc quan trọng, xông lên che chở nàng đầu tiên lại là Tôn Kha.

Không khỏi yên lặng nói thầm một câu trong lòng, Tôn Kha, Tôn Kiệt, nếu ta thật sự có thể sống từ trong hang núi ra ngoài, nhất định sẽ biến chiến tranh thành tơ lụa với hai người, mời hai người ăn gà nướng!

Tô Hồng Tụ là hồ ly, với hồ ly mà nói, núi vàng núi bạc, vạn dặm sông núi cũng không sánh được với một con gà nướng thơm ngào ngạt.

Sở Hiên hoài nghi nhìn kỹ Tôn Kha, sau đó lại quan sát Tô Hồng Tụ lần nữa, đột nhiên ngoài ý muốn điểm huyệt đạo của Tôn Kha.

Tôn Kha đầu tiên hoảng hốt, sau đó cực kỳ lo lắng nhìn Tô Hồng Tụ.

“Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, có lúc sợ hay không sợ, chỉ ở một ý niệm.”

Sở Hiên lạnh lùng, thong thả ung dung khuyên Tô Hồng Tụ.

“Ngươi nói không sai!” Sống chết d1end4nl3q21yd0n trước mắt, đầu nhỏ của Tô Hồng Tụ chuyển động thật nhanh, nhanh chóng tiếp lời: “Ta cẩn thận suy nghĩ, ta vẫn còn sợ!”

Lần này Sở Hiên thật sự nổi giận, bắp thịt trên mặt cũng bắt đầu co quắp, mặt bắt đầu âm trầm đi về phía Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Oa! Chết chắc, nhìn sắc mặt của Sở Hiên, sợ rằng nếu nàng còn không đi vào trong, hắn thật sự muốn đi tới một cước đá nàng tiến vào.

Thay vì bị người một cước đá vào, còn không bằng chính nàng đi vào.

Thật sự không còn cách gì, Tô Hồng Tụ chỉ có thể dùng vẻ mặt đưa đám khuyên can Sở Hiên: “Từ từ đã! Nếu bên trong nguy hiểm như thế, lấy bản đồ bảo tàng khó khăn như vậy, suy cho cùng ta không thể đói bụng đi vào, ta muốn ăn chút đồ trước, nếu không ta không có hơi sức!”

Tô Hồng Tụ nói xằng nói bậy, tuy ăn đồ nàng vẫn không có hơi sức, nhưng dù sao nàng sắp biến thành quỷ, làm quỷ ăn no vẫn tốt hơn quỷ chết đói.

Lúc này, Tô Hồng Tụ đã hoàn toàn quên, nàng là yêu, sinh vật bình thường vốn không làm tổn hại được nàng, chỉ có trên Tru Tiên đài mới có thể khiến nguyên linh của nàng bị hao tổn.

Mặc dù Sở Hiên lạnh lùng, nhưng không đến mức không biết nhân tình, hơi suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Tô Hồng Tụ cầu xin, dặn dò người dưới bưng lên một đống lớn gà nướng vịt nướng cho nàng. Ăn ăn, nhớ tới vừa rồi trong hang âm trầm khủng bố như vậy, ánh mắt của nàng không tốt, khứu giác cũng không được, thật sự gặp phải nguy hiểm, sợ rằng vốn không kịp né tránh.

Nghĩ như vậy, mắt to của Tô Hồng Tụ sáng ngời, nhớ tới Hồ Cửu ca đã từng dạy cho nàng một bùa chú hộ thân.

Tô Hồng Tụ dặn dò người dưới chuẩn bị cho nàng mực đỏ và bút lông, đứng dậy, vèo vèo vài cái lột sạch quần áo trên người, chỉ còn dư lại cái yếm và quần trong.

https://thuviensach.vn

Mặt Tôn Kha lập tức ửng hồng, tầm mắt dao động đâu đó, lại không dám nhìn về phía Tô Hồng Tụ.

Sở Hiên kinh ngạc, hung dữ trừng mắt liếc Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lập tức trợn mắt lại.

Nàng là hồ ly, không phải người, bởi vậy không thể biết để cho người khác nhìn thấy thân thể có gì không ổn.

Cho dù không ổn, dưới tình huống nguy cấp trước mắt, còn gì quan trọng hơn bảo vệ mạng nhỏ.

Tô Hồng Tụ nâng bút lông, chấm mực đỏ, miệng lẩm bẩm, bắt đầu vẽ linh tinh mấy chữ lớn như gà bới trên cánh tay, trên bụng trắng nõn mềm mại của mình.

“A di đà Phật, thiên linh linh, địa linh linh, mày nhất định phải có tác dụng, mày nhất định phải có tác dụng, ta, ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho mày!”

Vừa vẽ linh tinh, vừa lẩm bẩm không ngừng trong miệng.

Cũng không biết đợi bao lâu, Sở Hiên bên cạnh thấy Tô Hồng Tụ vẽ hoài không xong, mặt càng ngày càng đen, mang theo phiền não và tức giận khó hiểu, gầm nhẹ ra tiếng: “Rốt cuộc ngươi đã xong chưa?”

Khó khăn lắm, gần như vẽ lên trên dưới toàn thân, ngẫm lại trước ngực vẫn trống không, cuối cùng không ổn, Tô Hồng Tụ lập tức thò tay nhỏ bé ra, mắt thấy định tháo cái yếm trên người xuống.

“Cũng sắp xong rồi, ngươi đợi lát nữa...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Sở Hiên nắm chặt cổ áo, một phát ném vào trong hang núi đen sì.

https://thuviensach.vn

“Sở Dật Đình, cứu mạng!”

Nguy cơ trước mắt, Tô Hồng Tụ không cần nghĩ ngợi, bật thốt lên chính là tên Sở Dật Đình.

Tên Sở Dật Đình vừa kêu ra miệng, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Sở Hiên hơi vặn vẹo, thái độ càng âm trầm.

Tô Hồng Tụ cầm đuốc, vịn vách tường, cẩn thận sờ soạng đi vào chỗ sâu trong hang động.

Thật ra, lúc vừa rồi khi nàng vào hang núi cũng cảm giác được, trong hang núi này ngoại trừ nàng, tối thiểu còn có một, không, là hai sinh vật khác.

Sở Hiên từng nói, nhiều năm như vậy, hắn vẫn phái người canh giữ bên ngoài hang núi, hang núi này trừ hắn ra chính là thủ hạ từ xưa tới nay chưa từng có ai đi vào, dĩ nhiên, càng thêm không có đồ ra ngoài.

Trong hang núi cũng không có gió, cho nên cuối hang núi nhất định là đường cùng, là sinh vật gì, có thể ở trong hang núi không ăn không uống sinh tồn lâu như vậy?

Nghĩ như thế, cho dù bản thân Tô Hồng Tụ là yêu, vẫn không tránh khỏi phát lạnh trong lòng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường

Càng đi vào trong hang động, ánh sáng càng tối, cảm giác cũng càng kỳ quặc, hồng hộc, loáng thoáng hình như còn có thể nghe thấy tiếng thở của sinh vật lớn.

Tô Hồng Tụ khó tránh khỏi khẩn trương, nơm nớp lo sợ.

Mặc dù bản thân nàng là yêu, nhưng từ nhỏ lớn lên trong hồ ly cốc, lại được Hồ Cửu ca bảo vệ, trừ vài sói hoang chó hoang vô ý xông vào trong cốc, vón không từng gặp yêu gì.

Khi đi được một nửa, Tô Hồng Tụ ngừng lại, cảm giác này quá kỳ quái, càng đi vào bên trong, giống như có thể cảm thấy được có một luồng hơi nóng phả lên cổ nàng.

Rõ ràng có thứ gì đó cách đó không xa đang hô hấp.

Có phải là yêu quái gì đó trong đó không? Thật sự không tốt, nàng vẫn theo đường cũ về thì tốt hơn, cùng lắm thì để cho Sở Hiên treo cổ, dù sao đây cũng không phải thân thể của nàng.

Đúng lúc này, trong tầm mắt của Tô Hồng Tụ nhanh chóng xuất hiện hai bóng đen mơ hồ, bóng đen thở hổn hển nhanh chóng bổ nhào về phía nàng.

Tô Hồng Tụ hoảng hốt thất sắc, ném cây đuốc trong tay, hóa thân làm hồ ly, bốn chân chạm đất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi cửa động.

https://thuviensach.vn

Nhưng hai thứ đuổi theo này tốc độ không phải nhanh bình thường, mặc dù Tô Hồng Tụ đã dốc hết toàn lực, vẫn không thể nào chạy trốn, bị một thứ trong đó làm té nhào xuống đất, "Ngao" một tiếng phun đầy nước bọt lên mặt nàng.

"A -"

Tô Hồng Tụ thét lên một tiếng, cho rằng lần này mình thật sự chết chắc, nhưng mà, khi quái vật mở miệng to như chậu máu, cắn về phía cổ nàng, "Rào" một tiếng, ngực Tô Hồng Tụ chiếu ra ánh sáng vàng vạn trượng. Ánh sáng vàng dần ngưng tụ thành dáng vẻ một yêu thú cao lớn cường tráng trong hang động, lớn tiếng gào thét nhào tới hai quái vật phía sau nàng.

Rốt cuộc trong hang núi là thứ gì đây? Sư tử không giống sư tử, cọp không giống cọp, ngược lại hơi giống thần thú ngày trước Hồ Cửu ca đã dạy nàng phân biệt.

Hồ Cửu ca dạy nàng phân biệt rất nhiều yêu thú và thần thú, nhưng Tô Hồng Tụ đã sớm quên sạch không nhớ.

Ấn tượng duy nhất chỉ có một, đó chính là Thao Thiết màu đỏ như máu đã xăm vào ngực nàng từ nhỏ.

Như đã nói, yêu thú kia chính là xông ra từ ngực nàng, dáng vẻ cực kỳ giống yêu thú đã xăm trên ngực nàng.

Tô Hồng Tụ không lo được nhiều như vậy, tim gan run sợ chạy ra cửa hang, hình như yêu thú xông ra từ ngực nàng cản trở hai con quái vật kia, chỉ nghe thấy trong hang núi vang lên tiếng vật lộn và hét vang, cũng không thấy có bất kỳ thứ gì đuổi theo.

Tô Hồng Tụ một hơi chạy ra khỏi hang núi.

https://thuviensach.vn

Mới vừa rồi một tiếng kêu kinh thiên động địa của Tô Hồng Tụ đã sớm làm kinh động Sở Hiên vẫn canh giữ ngoài cửa hang.

Thấy Tô Hồng Tụ bình an không có việc gì ra khỏi cửa hang, trên mặt Sở Hiên thoáng xẹt qua vẻ vui mừng, không biết vì bản đồ bảo tàng và binh thư, hay vì thấy Tô Hồng Tụ bình an ra khỏi hang.

Tô Hồng Tụ lảo đảo, một phát va vào trong ngực Sở Hiên, Sở Hiên lập tức đưa tay, kéo nàng ra khỏi hang, đột nhiên giữa hai người lóe lên tia điện roẹt roẹt, Sở Hiên bị điện giật ngã lui về phía sau một bước dài, nghi ngờ không xác định nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cúi đầu xem xét, không biết từ khi nào trên người mình bao phủ một tầng sáng đỏ nhàn nhạt, mới vừa rồi khi Sở Hiên đụng phải nàng, ánh sáng đỏ giống như bảo vệ nàng, lóe ra một ánh sáng màu vàng, bắn Sở Hiên ra.

Bên cạnh đó, huyệt đạo trên người Tôn Kha còn chưa được giải, thấy Tô Hồng Tụ bình an vô sự ra khỏi động, vẻ mặt tràn đầy mất mát lại vui mừng.

Sở Hiên liếc mắt nhìn Tôn Kha, cởi áo trên người mình, ném cho Tô Hồng Tụ ở xa xa – trước lúc vào động, Tô Hồng Tụ vốn không mặc áo khoác, da thịt tinh tế trắng như tuyết lộ ra trong không khí, phía trên bôi đầy chú ngữ hình thù kỳ quái.

Sở Hiên vừa thấy sắc mặt Tôn Kha lại bắt đầu biến đỏ, tức giận, giọng điệu không tốt hỏi Tô Hồng Tụ: “Tiến vào chưa? Có thấy bản đồ bảo tàng và binh thư không?”

“Ngươi cứ treo cổ ta lên đi, bên trong có hai... Hai quái vật canh giữ cửa, dường như sẽ ăn thịt người!” Tô Hồng Tụ vuốt ngực, thở không ra hơi, hổn hển nói.

“Quái vật?” Sở Hiên nhíu mày.

https://thuviensach.vn

“Mới vừa rồi không phải ngươi bị ta bắn ra sao? Đó chính là quái vật trên người ta làm phép, may nhờ pháp thuật của ta cao cường, làm kinh hãi quái vật, nếu không bây giờ ngươi đã sớm chết rồi, ta cho ngươi biết, quái vật kia lợi hại, không chỉ biết ăn thịt người, còn có thể nguyền rủa! Xem ra mạng ngươi nhất định vô duyên với đồ trong hang, ta khuyên ngươi, không bằng sớm buông tha đi.”

Tô Hồng Tụ nói xằng nói bậy, cố gắng hù dọa Sở Hiên, không ngờ Sở Hiên vốn khinh thường lời giải thích của nàng.

“A, quái vật kia lợi hại như vậy, sao ngươi có thể còn sống ra ngoài? Nếu ngươi có thể chống lại những quái vật kia, có thể thấy được chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nói đến.”

Tô Hồng Tụ nổi giận, nhìn Sở Hiên chằm chằm nói: “Nếu chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nói đến, vậy sao ngươi không vào được!?”

“Ngươi là yêu, ta là người. Ngươi thật sự cho rằng cái gì ta cũng không biết? Trừ trên Tru Tiên đài, nguyên linh của ngươi vốn không vì bất kỳ chuyện gì mà bị tổn thương, ta mặc kệ ngươi dùng cách gì, tóm lại ta chỉ cho ngươi nửa tháng, nửa thán sau, nếu ngươi còn chưa có cách gì lấy đồ trong hang núi ra, ta sẽ mời đạo sĩ thu ngươi vào trong hồ lô.”

Tô Hồng Tụ tức chết, một hồi đầu váng mắt hoa hai mắt biến thành màu đen, nàng thề, đợi một khi nàng khôi phục linh lực, chuyện đầu tiên chính là biến lớn trăm lần bây giờ, một ngụm cắn đầu Sở Hiên đi.

Cũng không biết có phải bởi vì tức quá không, trong lòng Tô Hồng Tụ đột nhiên nhạy bén, nhớ tới vừa rồi hai con yêu thú hung tợn nhào về phía mình, trong ánh mắt rõ ràng là ánh sáng đói bụng và tham lam.

Cho dù trong hang núi là thứ gì, là yêu cũng được, là thú cũng thế, chỉ cần còn chưa thành tiên, sinh vật còn sống, không thể chịu nhịn thời gian dài không ăn không uống như vậy.

https://thuviensach.vn

“Nếu không như thế này đi, vừa rồi khi ta vào hàng, thấy dáng vẻ hai con quái vật giống như đói bụng rất lâu. Ngươi đi mua chút dê bò, đuổi vào trong hang, dẫn hai quái vật này ra, ta lại đi vào lấy bản đồ bảo tàng và binh thư cho ngươi?” Hai mắt Tô Hồng Tụ sáng trong, vô cùng tin tưởng đề nghị với Sở Hiên.

“Không được, nơi này là Thánh địa của Đại Lương, sao lại có thể để cho súc vật đến làm dơ bẩn?” Sở Hiên không chút nghĩ ngợi, quả quyết từ chối: “Còn ngươi nữa! Rốt cuộc ngươi có biết bây giờ đã lập gia đình rồi không, là phu nhân của Sở Hiên ta? Quần áo xốc xếch, còn ra thể thống gì, mặc quần áo tử tế vào cho ta!”

Tô Hồng Tụ nổi trận lôi đình, hai con mắt trừng tròn trịa căm tức nhìn Sở Hiên.

Nói cho cùng, trong lòng của Sở Hiên, tính mạng Tô Hồng Tụ nàng chỉ sợ không đáng bằng một đồng tiền?

Lại muốn nàng vào trong hang núi lấy bản đồ bảo tàng và binh thư, như vậy không được như kia không được, không phải rõ ràng muốn nàng vào trong hang chịu chết sao?

Ngay cả mạng cũng sắp không giữ được, còn để ý quần áo gì nữa?

Khốn kiếp! Nàng mặc kệ, vào hồ lô hay không vào hồ lô, cho dù như thế nào, hắn đừng mơ tưởng để cho nàng vào hang một lần nữa.

Tô Hồng Tụ nổi giận, cởi từng món quần áo Sở Hiên khoác lên người nàng xuống, vứt ra xa xa.

“Lấy ra! Không cần ngươi giả mù sa mưa, quần áo của ta xốc xếch, có liên quan gì đến ngươi?”

https://thuviensach.vn

Mới vừa vứt quần áo sang bên, không ngờ Sở Hiên đột nhiên tiến lên một bước, ôm lấy Tô Hồng Tụ, giấu nàng trong bụi cỏ rậm rạp bên cạnh.

Sở Hiên đi ra, hình như giải huyệt cho Tôn Kha.

Cả đời Tô Hồng Tụ còn chưa từng tức giận như vậy, đáng tiếc nàng bị Sở Hiên đè chặt, không có đường phản kháng, chỉ cảm thấy lửa giận trong ngực mình càng đốt càng mạnh, càng để lâu càng thịnh.

Không nhịn được ngửa mặt lên trời "Ngao" một tiếng thét dài.

Kèm theo tiếng thét dài này, chút yêu lực màu vàng từ trong cơ thể Tô Hồng Tụ bắn ra ngoài, cháy rụi một vòng cỏ lớn xung quanh nàng.

Sở Hiên thấy thế, hơi kinh ngạc, ngoài dự đoán của Tô Hồng Tụ, thấy cô phát ra yêu lực, tất cả cỏ dại bốn phía dùng để che chắn đều cháy rụi, thân thể nhỏ bé trắng nõn lại một lần nữa lộ ra, việc đầu tiên Sở Hiên nghĩ tới, lại không phải sợ, ngược lại tiến thêm một bước, lại dùng trường bào đen nhánh che Tô Hồng Tụ từ đầu đến chân lần nữa.

Không chỉ có như thế, thấy Tôn Kha bắt đầu không chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, Sở Hiên nghiêng nghiêng người, không sai không lệch, vừa vặn che ánh mắt si mê yêu say đắm của Tôn Kha.

Đây rốt cuộc là kiểu người gì! Bản thân mình không gì lạ, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác ngấp nghé.

"Tô cô nương, cô nương không biết, nơi này là Thánh địa của Đại Lương, hàng năm sẽ có rất nhiều tín đồ tới đây tế bái, nếu muốn đuổi súc vật vào trong hang, quả thật không ổn."

Thấy gương mặt Tô Hồng Tụ tức đến gần như thành màu gan heo, Tôn Kha thử giải thích với nàng.

https://thuviensach.vn

“Gì mà Thánh hay không Thánh địa! Rốt cuộc Thánh địa quan trọng, hay mạng ta quan trọng? Nếu như ta bị chết trong hang, những thứ đó của các ngươi còn không phải không thể cầm ra!”

“Cho dù như thế nào, ta chỉ cho ngươi thời gian nửa tháng.” Không để ý đến vẻ giận dữ của Tô Hồng Tụ, Sở Hiên bình tĩnh nói: “Nếu nửa tháng sau, ngươi còn không có cách nào lấy ra binh thư và bản đồ bảo tàng, ta cũng chỉ có thể nhốt ngươi vào trong hồ lô.”

Tô Hồng Tụ thật sự không biết, tức giận cung là chuyện hao phí tinh lực, kể từ khi gả cho Sở Hiên, hình như mỗi một ngày, nàng đều sống trong nước sôi lửa bỏng.

Nàng vốn định bộc phát, định tiến lên túm tóc Sở Hiên, muốn đồng quy vu tận với hắn, nhưng khi nàng khẽ xê dịch thân thể, nàng bỗng nhiên phát hiện, trải qua một đường chạy như điên, bây giờ lại vừa một trận cuồng nộ, trên dưới toàn thân nàng đã sớm không còn chút hơi sức nào.

“Ta mệt mỏi, lại đói, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa, ngươi muốn nhốt ta vào hồ lô, tùy ngươi.”

Tô Hồng Tụ mệt mỏi nói, nói xong, hai con mắt cũng sắp không mở ra nổi, còn buồn ngủ híp lại.

“Hôm nay về trước đã, cũng không gấp gáp nhất thời, ta dẫn ngươi về thay quần áo khác, sau đó dẫn ngươi đi ăn gì đó.” Sở Hiên vừa nói, tiến lên vài bước, xách Tô Hồng Tụ lên.

Mới vừa xách Tô Hồng Tụ vào trong tay, Sở Hiên lại nhíu chặt mày.

Sở Hiên sạch sẽ, cuộc đời thích nhất sạch sẽ, nhưng trên người Tô Hồng Tụ dính đầy bùn, cỏ vụn, còn có nước bọt hai quái vật phun dính đầy đầu mặt.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nheo mắt liếc nhìn Sở Hiên, vẻ mặt của hắn thối như ăn đại tiện.

Nhìn mày kiếm của Sở Hiên nhíu chặt, dáng vẻ xanh mặt, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi sảng khoái, đưa tay nhỏ bé ra, định cọ tay dính đầy bùn lên người hắn.

Trên mặt Sở Hiên thay đổi, "Bốp" một tiếng đánh tay bẩn của Tô Hồng Tụ đang liều mạng cọ lên người hắn, giống như mang theo món đồ bẩn hôi không nói nổi, xách Tô Hồng Tụ rời mình xa xa, vận khinh công, bước nhanh quay trở về Thải Hoa lâu.

Trở về phòng, Sở Hiên một phát ném Tô Hồng Tụ lên giường, hắn đứng bên giường, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh che giấu lửa giận của hắn: "Ngươi biết Tôn Kha? Rốt cuộc quan hệ giữa ngươi và hắn như thế nào?"

Tô Hồng Tụ đảo mắt, nhìn khuôn mặt cố làm ra vẻ trấn tĩnh của Sở Hiên, cố ý nói: "Ta thích hắn, thật ra thì các ngươi đều nghĩ sai, người ta yêu không phải Sở Dật Đình, là Tôn Kha."

Sở Hiên lập tức nổi trận lôi đình, lạnh nhạt và trấn tĩnh lúc trước miễn cưỡng duy trì không cánh mà bay, trong mắt có ánh sáng hung dữ màu đó lóe lên, giống như đổi thành người khác, bóp cổ Tô Hồng Tụ, bị kích thích gào lên: "Ngươi đã gả cho ta, không cho phép còn muốn nam nhân khác!"

Tô Hồng Tụ vốn cố ý chọc giận Sở Hiên, ra một phát chính là cơn giận nàng nín nhịn nhiều ngày, không khỏi vỗ bàn, chỉ vào mặt Sở Hiên, đối đầu với hắn không ai nhường ai nói: "Sở Hiên, có phải ngươi đã quên! Là ngươi ép buộc ta gả cho ngươi, cho tới bây giờ ta cũng không muốn, ngươi có tư cách gì chỉ trích ta! Hơn nữa, trong lòng ta nghĩ nam nhân nào, ngươi cho rằng ngươi quản được!? Ngươi càng không để cho ta nghĩ, ta chính là cứ nghĩ, ta chính là thích Tôn Kha, hắn hơn ngươi một ngàn lần, gấp một

https://thuviensach.vn

vạn lần! Hễ là nam nhân ai cũng hơn ngươi ngàn lần vạn lần mười vạn lần!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường (2)

Không thể không nói, năng lực tự kiềm chế của Sở Hiên quả thật rất mạnh, trong nháy mắt sau khi mất khống chế, hắn lập tức khôi phục trấn tĩnh.

Sở Hiên ngừng một chút, dần thu tay bóp cổ Tô Hồng Tụ: "Tùy ngươi." Mặt Sở Hiên không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Dù sao ngươi nghĩ cũng nghĩ uổng công, phu nhân của Sở Hiên ta, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác nhúng chàm. Ngươi đã thích Tôn Kha như vậy, cứ chờ làm quả phụ đi!"

Sở Hiên dứt lời, đứng dậy đi ra cửa, dặn dò nha hoàn canh giữ cửa ở bên ngoài: "Mau tới tắm rửa thay quần áo cho phu nhân." Sau đó ngồi bên cạnh, không hề có ý tứ tránh ra.

Tô Hồng Tụ trợn mắt nhìn hắn hồi lâu, hắn cứ ngồi đó không động.

Suy nghĩ một chút, cũng được, bây giờ trên người nàng bẩn như vậy, bị quái vật phun đầy nước bọt lên đầu, Sở Hiên thích sạch sẽ như thế, chắc chắn sẽ không đụng tới nàng.

Nghĩ như vậy, thoải mái đứng bên cạnh thùng tắm, đưa tay mặc cho tỳ nữ cởi áo nới dây lưng cho mình.

Không dễ gì, chúng tỳ nữ hầu hạ Tô Hồng Tụ tắm xong, dùng tinh dầu hoa mẫu đơn xoa bóp thân thể cho nàng, rồi bắt đầu mặc đồ cho nàng.

https://thuviensach.vn

Trong tất cả đống quần áo này, Tô Hồng Tụ chịu không nổi nhất chính là cái yếm lắc qua lắc lại, cũng không biết thắt trước thân thể làm cái gì, lúc đi bộ luôn cọ tới cọ lui, khiến cho nàng rất không thoải mái.

Chúng tỳ nữ vừa mới buộc cái yếm vào cho nàng, nàng đã tự mình cởi xuống, cầm áo lót bên cạnh định tròng vào người.

Mới vừa cởi xuống một nửa, đã nghe được Sở Hiên bên cạnh gầm lên giận dữ: “Mặc cái yếm vào cho ta!”

Tô Hồng Tụ trợn to hai mắt, căm tức nhìn Sở Hiên giống như canh chừng con mồi vẫn đứng bên cạnh nàng, mặc dù nàng rất muốn ném cái yếm lên mặt Sở Hiên, nhưng mà, nhìn nét mặt Sở Hiên, lại không tình nguyện mặc cái yếm vào, chỉ sợ hắn lập tức định xông lên ép buộc nàng.

Giằng co hồi lâu, không còn cách nào, Tô Hồng Tụ đành phải đen mặt mặc cái yếm lên trước ngực.

Đổi xong quần áo, Tô Hồng Tụ đi theo Sở Hiên tới sảnh trước, trên cái bàn tròn cực lớn trước mặt bày đầy thức ăn nóng hổi, Tôn Kha, Tôn Kiệt, Oanh Oanh đứng hầu sau lưng Sở Hiên, bên cạnh bàn chỉ có hai ghế, rất dễ nhận thấy, chỉ có Sở Hiên và Tô Hồng Tụ mới có tư cách ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Sở Hiên phất phất tay, bọn người Tôn Kha lui xuống, ý Sở Hiên bảo Tô Hồng Tụ ngồi bên cạnh hắn, Tô Hồng Tụ không dám phản kháng, mọi cách không tình nguyện đi qua ngồi.

Bởi vì cánh tay quá ngắn, một bàn lớn món ăn ngon, Tô Hồng Tụ gần như không với tới phân nửa, không khỏi sa sầm mặt, cúi đầu nản lòng, nản chí ăn mấy món đồ không thích ăn trước mặt mình.

Sở Hiên liếc thấy mặt Tô Hồng Tụ như khổ qua, lại xưa nay chưa từng thấy gắp cho nàng một miếng thịt gà kho tàu ở xa. Đáng tiếc khi nhìn Sở Hiên gắp miếng thịt gà kia, Tô Hồng Tụ cũng biết hắn là người quen được

https://thuviensach.vn

hầu hạ, vốn không phân biệt rõ thịt gà ở bộ phận nào ngon, miếng thịt kia ăn không ngon.

Sở Hiên gắp cho Tô Hồng Tụ miếng thịt ức gà, Tô Hồng Tụ vốn đang giận dỗi hắn, miếng thịt này nàng không thích ăn nhất, ngay lập tức nhấc tay, kẹp đũa, lại gắp thịt gà vào trong chén Sở Hiên.

“Ngươi cũng ăn.” Tô Hồng Tụ thuận miệng nói.

Sở Hiên đột nhiên hơi mất tự nhiên, lạnh lùng thốt lên: “Mau ăn! Ăn no ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai ta dẫn ngươi đến hang núi!”

A! Trời ạ! Ông trời nhanh hạ một đạo lôi kiếp bổ trúng nàng đi! Lúc này nàng nhất định sẽ không vội tránh! Chỉ cần lôi kiếp này có thể bổ trúng Sở Hiên ngồi bên cạnh nàng!

Tô Hồng Tụ lạnh lùng nhìn Sở Hiên, càng nhìn, càng cảm thấy lửa giận ngập trời, càng nhìn, quả thật phối của nàng càng tức muốn nổ tung.

Nhìn trên bàn có ớt siêu cay, Tô Hồng Tụ gắp thật nhiều vào trong chén Sở Hiên, giả mù sa mưa nói: “Món này ăn thật ngon, ngươi ăn nhiều một chút.”

Ai ngờ Sở Hiên nhanh chóng dịch chén ra, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Ngươi thật bẩn, trên đũa của ngươi có nước miếng, lấy ra, ta không ăn!”

Tô Hồng Tụ nổi trận lôi đình, lập tức phản bác: “Vậy sao vừa rồi ngươi còn gắp thức ăn cho ta, ta không chê ngươi bẩn, tại sao ngươi chê ta bẩn?”

“Ta chê ngươi bẩn bởi vì ta sạch sẽ hơn ngươi, người cầm khăn lau bàn lau miệng như ngươi dĩ nhiên không chê ta bẩn.” Sở Hiên nói như lẽ đương nhiên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi tên khốn kiếp này! Ta ghê tởm ngươi! Chờ ta khôi phục pháp lực, ta nhất định muốn một chưởng đập chết ngươi!”

Có câu nói không thể nhịn nữa thì không cần nhịn nữa, Tô Hồng Tụ cảm giác mình nhịn tiếp, sẽ phải nổ tung, không khỏi vỗ bàn, vỗ ghế.

Chỉ tiếc tầm mắt vừa tiếp xúc với vẻ mặt hung ác giết người không chớp mắt của Sở Hiên, Tô Hồng Tụ lại giống như trái bóng cao su xì hơi, vèo vèo không bao lâu lại quắt hết.

“Cái này, thật ra ta không nói ngươi.”

Tô Hồng Tụ đảo mắt to ngập nước, đảo loạn hết sang trái lại sang phải, tìm được một con ruồi đậu trên mặt bàn, chỉ vào con ruồi nói với Sở Hiên: “Vừa rồi ta đang chửi nó!” Sở Hiên trợn mắt giận dữ nhìn Tô Hồng Tụ, cũng không nói chuyện nữa, cúi đầu yên lặng bắt đầu dùng bữa.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, lại nhìn bao tử vịt mình thích ăn nhất cách mình thật xa, cuối cùng vẫn không chịu được sức hấp dẫn của thức ăn ngon, dời ghế đến bên cạnh bao tử vịt, cũng chính là chỗ đối diện với Sở Hiên, “Rào” một tiếng đổ cả bàn bao tử vịt vào trong chén của mình.

Đang ăn đến mặt ửng đỏ, cực kỳ vui mừng, đột nhiên nghe thấy Sở Hiên ở đối diện nói phá phong cảnh: “Ngươi biết bao tử vịt là gì không? Chính là dạ dày vịt, thứ mắc ói như vậy, sao ngươi vẫn thích ăn?”

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ ngươi cũng không khỏi lo quá nhiều chuyện rồi, ta thích ăn gì ngươi cũng muốn quản lý?

Không khỏi trợn mắt nhìn Sở Hiên, giọng không tốt nói: “Mắc mớ gì đến ngươi!”

“Bộp” một tiếng, Sở Hiên đập đôi đũa lên bàn, dọa Tô Hồng Tụ giật mình, bao tử vịt trong miệng lập tức không có mùi vị.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của Sở Hiên, Tô Hồng Tụ cảm thấy không cam lòng.

Chẳng lẽ nửa đời sau của nàng cứ như vậy? Bị Sở Hiên chèn ép đến sít sao, trọn đời không thoát thân được?

Lúc này, Tô Hồng Tụ hoàn toàn đã quên, nàng là hồ ly, Sở Hiên là người, nàng có thể sống ngàn vạn tuổi, Sở Hiên chỉ có tính mạng ngắn ngủi không tới một trăm năm.

Nghĩ tới đây, lửa giận ngập trời, định không ăn bao tử vịt nữa, bưng cái mông vịt bên cạnh lên, "Rào" một tiếng đổ hết toàn bộ vào trong chén.

Sở Hiên cuối cùng không chịu nổi, đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Ha ha! Đại biến thái này, con ruồi xanh lục này, cuối cùng hắn bị nàng chọc tức chạy đi. Tô Hồng Tụ mở mắt cười, giơ đũa lên, đang định ăn ngấu ăn nghiến, lại đột nhiên thấy một đoàn tỳ nữ đi từ phía Sở Hiên biến mất tới, không nói hai lời, vung ống tay áo lên bắt đầu dọn dẹp chén đũa.

"Này! Các ngươi đừng thu dọn, ta còn chưa ăn no! Này!" Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, nàng không có pháp lực, ngay cả một tỳ nữ vô lực nhu nhược nhất nàng cũng không tranh hơn được.

Cuối cùng, Tô Hồng Tụ chỉ có thể trơ mắt nhìn bao tử vịt và mông vịt trong tay bị chúng tỳ nữ tịch thu.

Hơn nửa ngày sau, cuối cùng chúng tỳ nữ cũng thu dọn xong cái bàn, Tô Hồng Tụ ngước mắt nhìn, lúc này mới phát hiện, thì ra Sở Hiên không đi, lại còn đứng trước cửa lạnh lẽo nhìn nàng.

Tô Hồng Tụ đang định phát tác, Sở Hiên cau mày, tròng mắt lạnh lẽo bắn ra hai ánh sáng hung hăng sắc bén, toàn thân Tô Hồng Tụ khẽ run rẩy, quay lưng đi, tất cả lời chửi mắng đến mép đều nuốt trở lại.

https://thuviensach.vn

Khó khăn lắm, cuối cùng Sở Hiên đã đi, lúc này Tô Hồng Tụ mới không cam lòng nhìn theo bóng lưng hắn, dùng khẩu hình miệng mắng về phía sau lưng hắn máu chó đầy đầu.

Nhắc tới cũng kỳ, khi Sở Hiên bên cạnh, đầy trong đầu Tô Hồng Tụ đều là chọc sao cho hắn nổi giận, đối phó với hắn như thế nào, dùng ngôn ngữ độc ác nhất mắng mười tám đời tổ tông nhà hắn từ trên xuống ra sao, nhưng một khi Sở Hiên không ở đây, nàng lại cảm thấy một mình ngồi trong phòng thật buồn buồn, hết sức nhàm chán.

Vốn định gọi tiểu nha hoàn Thúy nhi tới trò chuyện với nàng, nhưng gọi hồi lâu, rõ ràng Thúy nhi đứng ngay cửa, nhưng tiểu nha đầu kia không biết làm sao, chỉ lo nhìn bụi mẫu đơn ngoài cửa mà ngây người.

Tô Hồng Tụ kêu nàng vài tiếng, Thúy nhi không hề có chút phản ứng nào.

Đi tới tỉ mỉ nhìn, chỉ thấy Thúy nhi đang sầu khổ vỗ về chơi đùa với bụi mẫu đơn trong tay, dáng vẻ buồn buồn không vui, âm thầm đau thương.

“Thúy nhi, ngươi làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì, khó qua như vậy?”

Tô Hồng Tụ nhất thời hiếu kỳ, hỏi Thúy nhi.

“Phu nhân, không có gì.” Lúc này Thúy nhi mới chú ý đến sự tồn tại của Tô Hồng Tụ, đứng dậy phúc thân, buồn bã ỉu xìu nói.

Vì Tô Hồng Tụ biết đọc tâm, lập tức nghe được tâm sự của tiểu nha hoàn Thúy nhi, thì ra Thúy nhi vẫn nhớ nhung Tôn Kiệt, nhưng khổ nỗi lại không tìm được cách nào thân cận hắn, vì vậy ở đây buồn buồn không vui.

Nhắc tới Tôn Kiệt, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi hơi áy náy, nếu có thể tác hợp cho Thúy nhi và Tôn Kiệt, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, tối thiểu có thể bồi thường chút ít.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ kéo ghế ngồi, cảm xúc dâng trào ngồi bên cạnh Thúy nhi: “Ta biết rồi, ngươi nhất định đang nghĩ đến Tôn quản sự?”

Tô Hồng Tụ mở lớn hai mắt về phía Thúy nhi, thần thần bí bí nói.

Thúy nhi quả nhiên hoảng hốt: “Phu nhân... Sao phu nhân biết?”

Theo đó lại chán nản cúi đầu, buồn buồn không vui nói: “Đáng tiếc Tôn quản sự không thích nô tỳ, hiện giờ ngài ấy vốn không đến gần bất kỳ nữ tử nào. Bọn họ đều nói Tôn quản sự vốn chưa bao giờ quên nữ tử ngài thích lúc trước, ngài vẫn một mực chờ đợi nàng ấy hồi tâm chuyển ý.”

Nhìn tinh thần chán nản của Thúy nhi, trong lòng Tô Hồng Tụ cũng không dễ chịu, nên an ủi nàng ấy: “Sẽ không, Tôn quản sự đã sớm quên nữ tử kia. Ta dạy cho ngươi, không bằng như vậy, về sau nhìn thấy Tôn quản sự, ngươi sẽ giả bộ ngã nhào, hoặc làm bộ bị thương gì đó, đợi đến khi Tôn quản sự đỡ ngươi về phòng, ngươi liền đụng ngã hắn luôn, ngươi không phải nói hắn là người rất tốt sao? Đã như vậy, hắn nhất định sẽ không bỏ lại ngươi mà không quan tâm, nhất định sẽ phụ trách ngươi.”

Thúy nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa kích động: “Có thật không? Phu nhân, nhưng như vậy, Tôn quản sự có thể cảm thấy nô tỳ quá mức càn rỡ không? Đúng rồi, phu nhân, sao phu nhân biết Tôn quản sự đã quên nữ tử ngài thích lúc trước? Bọn họ đều nói Tôn quản sự chung tình, vẫn nhớ mãi không quên nữ tử kia...”

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ ta đương nhiên biết nữ tử đó, người kia không phải ai khác, chính là ta.

Đáng tiếc nàng không có cách nào nói cho Thúy nhi, chỉ đành phải vẫn an ủi Thúy nhi: “Không có việc gì, ngươi nghĩ biện pháp đến gần Tôn Kiệt trước, đợi đến khi Tôn Kiệt cưới ngươi, chờ sau này các ngươi có thời gian chung đụng lâu đài, hắn tự nhiên sẽ thích ngươi.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nói lời son sắt, còn dùng sức vỗ vỗ bả vai Thúy nhi, Thúy nhi vẫn tỏ vẻ bất ngờ, buồn buồn không vui.

“Vô dụng, phu nhân, võ nghệ Tôn quản sự cao cường, nếu không phải ngài ấy nguyện ý, nô tỳ vốn không thể đến gần ngài ấy được. Hơn nữa, trước kia ngài ấy phân phát mấy cơ thiếp kia xuất phủ, có vài nha hoàn cận thân khi ngài ấy còn bé, cũng hầu hạ ngài ấy vài chục năm rồi, nhưng ngài ấy không để lại chút tình cảm và thể diện, vẫn đuổi toàn bộ bọn họ đi, phu nhân, nô tỳ thấy Tôn quản sự không giống người lâu ngày sinh tình...”

Thúy nhi nói như vậy, Tô Hồng Tụ thật sự không nghĩ ra cách nào an ủi nàng ấy, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng có lệ mấy câu với nàng ấy, rồi rời khỏi Thúy nhi, một mình đi dạo ở vườn hoa phía sau.

Đi dạo đây đó, đi tới một viện lịch sự tao nhã. Trong viện trải đầy hoa cỏ, chói lọi rực rỡ như tiên cảnh.

Hoa nơi này nhìn trân quý và nổi danh hơn nơi khác, kiều diễm ướt át, liếc mắt có thể thấy, là được người nâng trong lòng bàn tay, che chở tỉ mỉ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nam Nhân Có Lòng Đố Kỵ Siêu Cường (3)

Tô Hồng Tụ dùng sức hít hà, nghe thấy trong đó có vài bụi đã hội tụ linh khí trong trời đất, không bao lâu có thể hóa thành hoa yêu, không khỏi khâm phục người làm vườn.

Hồ Cửu ca đã từng nói, có thể dưỡng hoa thành hoa yêu cực kỳ không dễ, chỉ cso thể dùng tâm người trồng hoa yêu hoa, hoa mới có thể khuynh tâm nở rộ.

Không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ thật sâu với người làm vườn, rốt cuộc là người như thế nào, khuynh tâm như vậy, dưỡng hoa cỏ bình thường thành hoa yêu có linh tính.

Đúng vào lúc này, sau lưng Tô Hồng Tụ vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ, là ai?

Quay đầu lại nhìn, thì ra là một chú nai con.

Nai con đứng trong bụi hoa, chớp hai mắt to trong suốt sáng ngời, lông mi dày như phiến quạt, xem ra hết sức đáng yêu.

Nai con này không sợ người, nó dò xét cẩn thận Tô Hồng Tụ một lần, mắt vụt sáng mấy cái, sau đó chậm rãi đi vào trong sân, khéo léo nằm trong góc, giống như đang đợi chủ nhân.

Tô Hồng Tụ đột nhiên dâng lên lòng hiếu kỳ sâu hơn, trong viện này hoa như có linh hồn, động vật như có linh tính, chủ nhân kia không biết là

https://thuviensach.vn

cao nhân phương nào?

Tính ham chơi của Tô Hồng Tụ chợt nổi lên, chạy đi đuổi theo nai con.

Nai con thấy nàng đến gần, lập tức đứng lên chạy đi, giữ một khoảng cách với nàng rồi mới dừng lại, cảnh giác nhìn chăm chú vào nàng.

Vốn chỉ là đuổi theo chạy đi, trò chơi trốn tìm, nhưng dù sao Tô Hồng Tụ cũng là thú, còn trùng hợp là săn đuổi thú, trong lúc nhất thời bị con nai con trốn trốn tránh tránh khơi dậy thú tính, cúi người xuống, "Ngao" một tiếng bổ nhào về phía nai con.

Nai con không dẫm lên hoa dưới tình huống linh hoạt mà trốn ra, Tô Hồng Tụ vốn không bắt được, cuối cùng nó bị ép đến góc vườn hoa.

Tô Hồng Tụ ngăn chặn đường ra duy nhất, đang chuẩn bị nhào tới cắn vào cổ nai con –

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên từ phía sau lưng: "Lâu chủ phu nhân, ngài đang làm gì ở đây vậy?"

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, lại là Tôn Kiệt.

Trong lúc nhất thời cực kỳ lúng túng, không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là ho khan mấy tiếng, chui ra từ trong bụi hoa.

"Không có... Ta không làm gì cả. Chính là thấy nai con đáng yêu, muốn trêu chọc vui đùa nó một chút."

Đang nói đến đó nai con "Soạt" một tiếng chui ra từ trong bụi hoa, giống như tìm kiếm bảo vệ núp sau lưng Tôn Kiệt, vừa rụt đầu rụt cổ, nhút nhát nhìn Tô Hồng Tụ.

Tôn Kiệt nhìn dáng vẻ nai con hoảng sợ, lại nhìn Tô Hồng Tụ, ho khan vài tiếng, đột nhiên hạ mắt xuống.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn theo tầm mắt của hắn, thì ra vừa rồi lúc nàng đuổi bắt nai con đã bất tri bất giác vén váy lên, thắt ở ngang hông, giờ phút này, hai bắp chân trắng nõn của nàng không hề che giấu mà lộ ra trước mắt Tôn Kiệt.

Chính bản thân Tô Hồng Tụ không cảm thấy có gì, nàng vốn không phải là người, là hồ ly, ban đầu khi nàng làm hồ ly, mỗi ngày không phải thân thể trần truồng chạy loạn khắp nơi sao?

Nhưng nhìn Tôn Kiệt không thoải mái như thế, Tô Hồng Tụ vẫn nhanh chóng buông váy xuống.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, nhìn ngó chung quan, chỗ này quả thật như một khu rừng nhỏ, thật sự tươi đẹp khác biệt, không biết tốt gấp trăm hay gấp ngàn lần phòng Sở Hiên thu xếp cho nàng.

Không khỏi hâm mộ hỏi Tôn Kiệt: “Tôn quản sự, đây là viện của ai vậy, tao nhã lịch sự như thế?”

“Chính là căn phòng rách nát của tại hạ, phu nhân khen quá rồi.” Tôn Kiệt khiêm tốn nói.

“A, ngươi cho rằng đây là căn phòng rách nát, phòng kia của ta dường như không tệ, hai ta đổi thôi.”

Nơi này khắp nơi đều là hoa, lại có nai con có thể bắt, quan trọng nhất là, nơi này cách phòng của Sở Hiên vô cùng xa, Tô Hồng Tụ lập tức thương lượng với Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt ngẩn ra, cung kính nói: “Phòng ngài ở là của lâu chủ, sao có thể đổi phòng cho người làm như tại hạ chứ?”

Tô Hồng Tụ nghe xong lời này, hơi kinh ngạc, không khỏi tỉ mỉ đánh giá Tôn Kiệt.

https://thuviensach.vn

Không phải chứ, Tôn Kiệt này, không phải hắn thật sự quên triệt để chuyện trước kia chứ?

Không phải nàng nghe nói, Tôn Kiệt buôn bán từ nhỏ, giàu có hơn đất nước sao? Tại sao lại cam tâm tình nguyện làm quản sự nho nhỏ thuộc hạ cho Sở Hiên chứ?

Còn Tôn gia bọn họ? Nghiệp buôn bán của hắn? Hắn không có ý định quản sao?

Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, hỏi Tôn Kiệt: "Tôn quản sự, ta nghe nói trước kia nhà ngươi cũng là nhà đại phú, sao hôm nay tới làm thủ hạ cho Sở Hiên?"

Bị Tô Hồng Tụ không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, hình như Tôn Kiệt không được tự nhiên, trốn tránh ánh mắt, một lát sau, mới khẽ giọng nói: "Đúng, là như vậy, phu nhân, lúc trước Tôn mỗ bị mắc bệnh nặng, thiếu chút nữa không qua khỏi được, là Thái tử gia cứu tại hạ, hiện giờ, đã không còn Tôn gia rồi. Tất cả của Tôn gia đã thuộc về Thái tử."

Tô Hồng Tụ bừng tỉnh hiểu ra, không khỏi thóa mạ Sở Hiên trong lòng, thuận tiện cũng khâm phục chiêu này của hắn, đây là ai chứ? Thật đúng là lòng dạ độc ác, nhổ lông chim nhạn đang bay qua, thừa dịp người ta bệnh, không chỉ muốn người ta bán mạng cho mình, còn muốn cả sản nghiệp, nhà tổ của người ta.

"Hóa ra là như vậy, vậy, Tôn quản sự, trong lòng ngươi nhất định hận Sở Hiên chứ? Sản nghiệp nhà ngươi lớn như vậy, cứ bị hắn vơ vét toàn bộ như thế."

Tô Hồng Tụ ngồi bên cạnh Tôn Kiệt, căm giận bất bình nói.

Những ngày này, nàng đã sớm hận Sở Hiên đến tận xương tủy, trong giấc mộng đều đang chửi đang nguyền rủa hắn, hôm nay khó khăn lắm mới

https://thuviensach.vn

tìm được người bị Sở Hiên hung hăng nghiền ép, Tô Hồng Tụ giống như tìm được tri âm, hận không thể thổ lộ ý căm hận chán ghét với Sở Hiên cho Tôn Kiệt.

Không ngờ Tôn Kiệt chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười dịu dàng tinh khiết này, không dính dơ bẩn của phàm tục, sửng sốt khiến Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm, ngây ngốc.

“Thái tử cứu mạng Tôn mỗ, sao Tôn mỗ lại giận ngài? Tiền tài vốn là vật ngoài thân, có mệnh cuối cùng sẽ đến, không mệnh thì đừng cưỡng ép.”

Tôn Kiệt vừa nói, vừa lấy vài cục kẹo mạch nha trong túi nhét cho nai con, tay phải ôn nhu sờ lên đầu nai con, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân.

Nai con vui vẻ mà chuyển động lỗ tai, dùng đầu thân mật cọ cọ hắn.

Tôn Kiệt vỗ vỗ lưng nai con, nai con khẽ nhảy lên mà chạy đi.

Đây là Tôn Kiệt ngày trước nàng biết sao? Tô Hồng Tụ dùng sức chớp mắt mấy cái, hơi không giống! Lần đầu tiên trong đời gặp được người như vậy, Tô Hồng Tụ có cảm giác khác thường không nói ra được.

Mặc dù mới nhìn Tôn Kiệt giống như hoàn toàn quên mất chuyện trước kia, chỉ có điều trong lòng Tô Hồng Tụ cuối cùng vẫn còn hơi hoài nghi hắn, không khỏi nói bóng nói gió hỏi hắn: “Tôn quản sự, ta nghe nói trước kia người trong nhà ngươi nhiều như núi, cơ thiếp thành đoàn. Hiện giờ, ngươi cái gì cũng không có, chẳng lẽ ngươi thật sự không cảm thấy đáng tiếc?”

Nói nhiều với Tôn Kiệt như vậy, một lần Tôn Kiệt cũng không ngẩng đầu lên nhìn Tô Hồng Tụ, vẫn cung kính, nhìn dưới đất.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tô Hồng Tụ nhắc tới bốn chữ cơ thiếp thành đoàn, sắc mặt Tôn Kiệt hơi thay đổi, tay phải không tự chủ che ngực.

Chân mày Tôn Kiệt khẽ nhíu lại, sắc mặt cũng hơi trắng bệch, xem ra giống như hơi không thoải mái.

Tô Hồng Tụ vội vàng đi lên dìu, để cho hắn ngồi vào ghế đá bên cạnh: "Tôn quản sự? Ngươi làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không? Có cần ta kêu đại phu cho ngươi không?"

Một hồi yên lặng, qua hồi lâu, Tôn Kiệt mới ngẩng mặt suy yếu lên, cười nhạt một tiếng nói với Tô Hồng Tụ: "Đa tạ lòng tốt của phu nhân, không sao, đây là bệnh cũ của tại hạ."

Mặc dù Tôn Kiệt không nói gì, nhưng bởi vì Tô Hồng Tụ biết đọc tâm, vừa rồi trong khoảnh khắc khi Tô Hồng Tụ nhắc tới bốn chữ cơ thiếp thành đoàn, đau đớn trong lòng Tôn Kiệt xé rách như sóng biển xô bờ đánh trúng lòng nàng.

Nhưng mà, trừ đau lòng, trong lòng Tôn Kiệt lại chân chân thật thật không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Xem ra hắn quả thật đã quên nàng. Nhưng mà trong tiềm thức có thể còn lưu lại chút ký ức, cho nên vừa nghe nàng nhắc tới cơ thiếp thành đoàn, mới có thể sinh ra phản ứng lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn (1)

Một lát sau, sắc trời dần tối, buổi trưa Tô Hồng Tụ không ăn no, trong bụng không khỏi ùng ục kêu loạn.

Tôn Kiệt hơi kinh ngạc, nói với Tô Hồng Tụ: “Phu nhân, ngài cứ ở đây chờ tại hạ một chút.” Rồi đi vào nhà.

Tô Hồng Tụ vừa thấy cái khay trong tay Tôn Kiệt, mắt to sáng lên, hít hít mũi liều mạng nuốt nước miếng xuống.

Tôn Kiệt vừa đặt cái khay xuống, Tô Hồng Tụ lập tức cầm đũa lên, nhét từng miếng từng miếng bao tử vịt và thịt gà vào miệng.

Vừa ăn, còn vừa mơ hồ không rõ, huyên thuyên hỏi Tôn Kiệt: “Tôn quản sự, ngươi biết ta thích ăn bao tử vịt và thịt gà sao? Wow, Tôn quản sự, ngươi tự làm những thức ăn này sao? Mùi vị thật thơm, quả thật còn tốt hơn những ngự trù kia của Sở Hiên!”

Tôn Kiệt ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, cũng không trả lời, chờ Tô Hồng Tụ ăn không sai biệt lắm, mới nhẹ giọng nói: “Tại hạ cũng không biết, tại hạ chỉ gặp lại ngài, đã cảm thấy ngài thích ăn những thứ này.”

Đang ăn cực kỳ vui mừng, đột nhiên bốn phía nổi lên gió lạnh, gió nhè nhẹ lay hoa cỏ bốn phía, đón gió thu hơi lắc lư, trong lúc nhất thời bốn phía muôn hồng nghìn tía, lung lay sinh động.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không khỏi khâm phục từ đáy lòng nói: “Tôn quản sự, ngươi cũng thật lợi hại, trồng những hoa này tốt như vậy. Ngươi xem mẫu đơn này, nó vốn không nở rộ vào lúc này, ngươi thay đổi cả kỳ hoa nở của nó.”

Tôn Kiệt vuốt ve cánh hoa như tình nhân, dịu dàng nói: “Thải Hoa lâu dựa vào núi mà xây, bốn mùa như mùa xuân, cho nên kỳ hoa nở sẽ thay đổi, hoa cỏ cây cối trên thế gian cũng có linh tính, người hết tâm với chúng, chúng cũng tự nhiên dốc toàn lực để báo đáp người.”

Dáng gò má Tôn Kiệt như đao cắt, nhưng tình cảm dịu dàng lại khiến cho Tô Hồng Tụ cảm thấy như cất giấu nỗi u buồn, trong lúc nhất thời lại khiến cho nàng buồn bã mất mát, ngơ ngác nhìn hắn không có cách nào dời tầm mắt.

Cho đến khi Tôn Kiệt dời lực chú ý từ trên hoa đi, nghiêng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lúc này mới ý thức được sự luống cuống của mình, nhanh chóng xoa dịu.

“Mẫu đan nhất đóa trị thiên kim, tương vị tòng lai sắc tối thâm. Kim nhật mãn lan khai tự tuyết, nhất sinh cô phụ hương hoa nhân.”

Tô Hồng Tụ lẩm bẩm nói nhỏ, thật ra thì nàng nào hiểu thơ gì? Chỉ có điều vừa vặn mấy ngày trước rảnh rỗi nhàm chán, lật một bản thơ ở trong phòng Sở Hiên, câu này vừa vặn hợp với tình hình, Tô Hồng Tụ nói như vẹt ra.

Tôn Kiệt nhìn Tô Hồng Tụ, nhỏ giọng ngâm khẽ: “Kim nhật mãn lan khai tự tuyết, nhất sinh cô phụ hương hoa nhân.” Trong lúc nhất thời tinh thần chán nản.

Tô Hồng Tụ đọc thuộc lòng xong bài thơ, mới đột nhiên giật mình, thơ này giống như bắn lén Tôn Kiệt? Lập tức rầu rĩ, vội vàng giảng hòa: “Tôn quản sự, ta thấy ngươi yêu hoa như vậy, không bằng ta tới dạy ngươi, cắt

https://thuviensach.vn

cành mẫu đơn này, ghép lên cây kia, năm sau có thể nở ra mẫu đơn hai màu đỏ trắng.”

“Mẫu đơn hai màu?” Tôn Kiệt giống như rất có hứng thú, ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ.

Thật ra thì cách này vốn không phải do Tô Hồng Tụ nghĩ ra, chỉ có điều nàng từng nghe Hồ Cửu ca nói, ngày trước trong đại hôn của hồ yêu nào đó, vị hôn phu của nàng vì để nàng vui vẻ, hao tâm tổn trí, trồng đầy mẫu đơn hai, ba màu ở hồ ly cốc.

“Đúng vậy đúng đó! Tôn quản sự, ta dạy cho ngươi, không riêng gì hoa có thể như vậy, còn có thể chiết cành táo lên cành lê, sẽ sinh ra trái cây có hai vị, ăn rất ngon đấy...”

Tô Hồng Tụ tươi cười hớn hở, đang nói đến cảm xúc dâng trào, đột nhiên Tôn Kiệt hạ thân, cung kính khom lưng về phía sau lưng nàng: “Thái tử.”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, xoay người nhìn lại, không biết Sở Hiên xông ra từ nơi nào, giờ phút này đang mặt không có cảm xúc nhìn nàng.

Wow, ngươi này, quả thật là đến không tung tích đi không bóng dáng, im hơi lặng tiếng, càng giống yêu ma quỷ quái hơn yêu ma quỷ quái. Tô Hồng Tụ oán hận nghĩ, nếu như Sở Hiên vào hang núi, hai quái vật trong hang núi nhất định không bắt được hắn.

Qua hồi lâu, không ai nói chuyện, Sở Hiên không mở miệng, Tôn Kiệt là hạ nhân, tự nhiên cũng không tiện mở miệng, Tô Hồng Tụ vừa thấy Sở Hiên thì nổi giận trong lòng, dĩ nhiên không có lời nào để nói với hắn.

Giằng co hồi lâu, Tô Hồng Tụ quyết định chạy đi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nhất định tìm Tôn quản sự có việc, các người trò chuyện trước, ta trở về phòng.” Tô Hồng Tụ nói xong, xoay người rời đi.

Không ngờ lúc đi qua bên cạnh Sở Hiên, đột nhiên bị hắn xách lên như xách gà con, hai mắt Tô Hồng Tụ mở lớn dieendaanleequuydonn tròn xoe, tức giận nhìn Sở Hiên chằm chằm, Sở Hiên lại không đếm xỉa đến sự phẫn nộ của nàng, chỉ dặn dò Tôn Kiệt: “Tôn Kiệt, buổi chiều tìm thợ thêu may vài bộ quần áo cho phu nhân.” Nói xong, thi triển khinh công ra khỏi viện.

“Thả ta xuống! Ngươi có biết ngươi nắm như vậy, ta sẽ rất đau? Lông của ta bị ngươi nhéo đứt!”

Tô Hồng Tụ căm tức nhìn Sở Hiên, nổi trận lôi đình quát lớn.

Sở Hiên liếc mắt nhìn Tô Hồng Tụ, giống như bớt giận đi: “Nếu ta thả ngươi xuống, không biết ngươi lại chạy đi đâu!”

“Khốn kiếp! Sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Ta là phu nhân của ngươi, cũng không phải con chó con mèo ngươi nuôi, không phải con thỏ ngươi nhặt được trên đường!”

Tô Hồng Tụ không thuận theo, vẫn cứ liều mạng giãy giụa, vặn vẹo không dứt trên tay Sở Hiên.

“Ngươi đã thừa nhận mình là phu nhân của ta, rất tốt, ngươi nên biết, ở Đại Lương, tất cả cả nữ nhân đều phải nghe theo phu quân của mình. Đừng bảo ta chỉ nhấc ngươi lên, chính là muốn biến ngươi thành trái cầu đá về, ngươi cũng không có tư cách nói không!”

Sở Hiên thản nhiên nói, vẻ mặt lạnh lùng càng thêm âm trầm.

“Ta không phải ý này! Ai muốn làm phu nhân của ngươi! Ngươi tên khốn kiếp này! Con ruồi xanh lục! Đại biến thái! Mau thả ta xuống!”

https://thuviensach.vn

Suốt đường oa oa, ầm ĩ không ngừng, Sở Hiên tất nhiên sẽ không nghe lời Tô Hồng Tụ, đi thẳng một mạch xách nàng về phòng, "Bộp" một tiếng ném lên giường.

Tô Hồng Tụ căm tức nhìn Sở Hiên, xoa xoa hai cái mông bị té, ra sức vùng vẫy khỏi giường.

Vừa định chạy tới ngưỡng cửa, lại bị Sở Hiên níu lấy vạt áo, chỉ nghe roẹt một tiếng, áo tơ trắng như tuyết trên người Tô Hồng Tụ lừng lẫy hy sinh, rách thành hai nửa, không chỉ có thể, bởi vì nàng dùng sức quá mạnh, lập tức té trên đất, còn giống như trái cầu lăn hai vòng mới dừng lại.

Sở Hiên chậm rãi thong thả bước đến bên cạnh Tô Hồng Tụ, ngồi xổm người xuống, nhìn Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, dáng vẻ uất ức đầy bụng, tròng mắt sắc bén mơ hồ lộ ra thương tiếc nhàn nhạt.

Ah? Chẳng lẽ mị thuật của nàng bắt di1enda4nle3qu21ydo0n đầu phát huy tác dụng? Sao Sở Hiên lại lộ ra vẻ mặt như vậy?

Đang định thêm chút sức, sử ra mị thuật toàn thân với Sở Hiên, để cho hắn bỏ đi ý niệm ép nàng vào hang núi, lại thấy Sở Hiên nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve vải tơ bị xé nát trên người nàng, mặt tiếc rẻ nói: "Vải này dùng tơ tằm thiên sơn tuyết tốt nhất dệt thành, trong cung tổng cộng chỉ có ba cuộn, sớm biết ngươi sẽ làm hư nó, ta sẽ không cho ngươi mặc."

Lần này chọc giận Tô Hồng Tụ đến sắp hộc máu, vừa định mở miệng phản bác lại hắn, lại nghe hắn nói tiếp: "Ngươi quá gầy, giống như cây đậu cô ve khô quắt, quần áo này mặc trên người ngươi không có chút hiệu quả nào."

Tô Hồng Tụ bị chọc tức, một chút sức lực cũng không có, đôi mắt đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Sở Hiên dịu dàng lấy khăn tay từ trong ngực ra, hình như lau nước mắt cho Tô Hồng Tụ.

Hừ! Tô Hồng Tụ không khỏi hả hê nghĩ, hắn quả nhiên vẫn trúng mị thuật của ta.

Tô Hồng Tụ nào biết, từng ánh mắt, từng chiêu gian dối của mình, Sở Hiên liếc mắt tới, đã nhìn ra từng cái.

Tô Hồng Tụ vừa định nói ngươi tránh ra, ta không muốn ngươi tới giả mù sa mưa, lại thấy Sở Hiên lưu loát lau khô lệ cho nàng, giơ một tay lên, ném khăn vào trong thùng rác.

Sở Hiên vỗ tay, thở phào một cái, như giải thoát mà nói: “Cuối cùng cũng sạch sẽ chút, không bẩn như vậy nữa.”

Tô Hồng Tụ sắp hôn mê, lần này không phải ngất giả, nàng thật sự bị Sở Hiên chọc tức đến xỉu, chỉ có điều thân thể nàng còn chưa ngã xuống đất, đã bị Sở Hiên xách ngồi dậy, chỉ thấy mặt Sở Hiên tái đi quát lớn: “Ta mới vừa lau sạch sẽ cho ngươi, ngươi lại định làm dơ!”

Oa! Nàng không chịu nổi! Hôm nay không phải nàng sống chính là Sở Hiên chết!

Tô Hồng Tụ tức giận công tâm, hai dòng nước mắt chảy xuống.

Nàng từ hồ ly biến thành người, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trừ giả bộ, cho tới bây giờ còn chưa từng khóc chân chính, ai ngờ đụng phải Sở Hiên này, lúc này mới bao lâu? Tô Hồng Tụ cảm giác từ trong ra ngoài đã bị tức lấp đầy, quả thật giống như khí cầu phồng lên, cầm cây kim đâm một cái, sẽ nổ tung.

“Ta không muốn sống! Sở Hiên, ngươi chết đi! Ta muốn đồng quy vu tận với ngươi, đồng quy vu tận!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ thất thanh khóc lớn, không có chút hình tượng nào, vừa khóc, còn vừa giống như mụ điên, đầu tóc bù xù liều mạng dùng đầu nhỏ đâm vào ngực Sở Hiên.

Sở Hiên sững sờ, sắc mặt cuối cùng khẽ thay đổi, mặc dù Tô Hồng Tụ vẫn luôn bị Sở Hiên ép gắt gao, luôn ở thế d1end4nl3q21yd0n hạ phong, nhưng lanh trí trời sinh, nhìn thấy sắc mặt Sở Hiên thay đổi, một chút đã hiểu được, lần này nàng có thể tìm được chỗ uy hiếp hắn rồi.

Vì vậy đầu đâm vào ngực Sở Hiên, nhân cơ hội vừa đá vừa đấm, vừa đập vừa đánh. Đánh Sở Hiên từ trên xuống dưới không có chỗ nào tốt.

Vừa khóc lại náo loạn, chảy một đống lớn nước mắt, khóc khóc, giống như cái mũi cũng không thông.

Tô Hồng Tụ ngước mắt nhìn, lại kéo ống tay áo của Sở Hiên qua, đặt dưới mũi, xì một tiếng –

Trên mặt Sở Hiên lập tức lộ vẻ chán ghét, nhưng vẫn cố nén không lấy ống tay áo ra, yên tĩnh kiên nhẫn ngồi xổm bên cạnh Tô Hồng Tụ.

Khóc mãi, Tô Hồng Tụ cảm thấy hơi khát nước, quyết định ngừng khóc.

Tô Hồng Tụ lau nước mắt, ngẩng đầu lên, cẩn thận liếc nhìn Sở Hiên.

Cho đến bây giờ người này vẫn không đi, hắn nhất định đã trúng mị thuật của mình rồi.

Tô Hồng Tụ nghĩ, nhanh lên, nàng phải thừa dịp Sở Hiên trúng mị thuật mà đòi chút tiện nghi.

“Ta bị ngươi giam lâu như vậy, còn phải mạo hiểm tính mạng đi lấy bản đồ bảo tàng và binh thư cho ngươi, ngươi, ngươi đáp ứng ta hai chuyện được không?”

https://thuviensach.vn

“Được!” Sở Hiên thấy Tô Hồng Tụ ngừng khóc, lập tức sảng khoái đáp ứng, ngay sau đó vẻ mặt thành thật mà hỏi: “Vậy chuyện thứ hai là gì?”

Cái gì!? Khốn kiếp! Chẳng lẽ chuyện này tính là chuyện thứ nhất rồi hả?

Tô Hồng Tụ nổi giận, đứng dậy chỉ vào Sở Hiên quát lớn: “Khốn kiếp! Ngươi con rùa đen đại vương bát, ngươi cút cho ta!”

“Được. Tốt rồi, đã hai việc rồi.” Sở Hiên lạnh như băng nói. Nói xong xoay người rời đi, lúc chạy đi vẫn không quên uy hiếp đe dọa Tô Hồng Tụ: “Thay quần áo nhanh một chút rồi đến phòng khách, không cần chờ ta phái người đến mời ngươi.”

Tô Hồng Tụ trơ mắt nhìn Sở Hiên càng chạy càng xa, đi đến nửa đường, Sở Hiên “Xoạt” một cái cởi quần áo trên người bị Tô Hồng Tụ khóc làm bẩn xuống, lộ ra bắp thịt cường tráng mà căng đầy.

Lập tức có nha hoàn cầm quần áo thay thế nghênh đón, Sở Hiên vo quần áo thành một cục, vèo một cái ném vào thùng rác.

Tô Hồng Tụ nhìn ngó, chỉ cảm thấy vô lực, đầu lại hơi choáng váng, vào giờ phút này, hơi sức cáu giận tiếp của nàng với Sở Hiên đã hao hết.

Đổi xong quần áo, Tô Hồng Tụ đi theo Sở Hiên tới phòng khách, lúc vào cửa, vừa lúc thấy Tôn Kha và Oanh Oanh đứng hai bên Sở Hiên, đang mặt chán ghét trừng nhau.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn (2)

Thấy Tô Hồng Tụ đi vào phòng khách, Tôn Kha hơi kinh ngạc, lập tức đẩy tầm mắt ra, không nhìn Oanh Oanh nữa.

Bởi vì vừa rồi khóc rống một ít, hốc mắt hơi hồng, đầu mũi nhỏ cũng sụt sịt, vừa nhìn chính là một bụng uất ức.

Tôn Kha thấy Tô Hồng Tụ như vậy, không khỏi oán trách liếc Sở Hiên, Sở Hiên hơi nhíu mày, kể từ khi Tô Hồng Tụ vào phòng, Oanh Oanh vẫn oán hận nhìn nàng chằm chằm.

Sau khi ngồi xuống, mọi người bắt đầu bàn luận lấy bản đồ bảo tàng và binh thư trong hang núi ra như thế nào.

Oanh Oanh kiên trì muốn một mình Tô Hồng Tụ vào động, Tôn Kha hết sức phản đối, nói nhất định phải nghĩ một sách lược vẹn toàn, không thể hành sự lỗ mãng giống như trước.

Chỉ có Sở Hiên, từ đầu đến cuối, không nói lời nào, cuối cùng chuyển sang Tô Hồng Tụ, hỏi nàng: “Ngươi có nghĩ ra biên pháp gì tốt không?”

“Không có!” Tô Hồng Tụ không chút nghĩ ngợi, phản bác, vừa rồi nàng mới bị Sở Hiên làm cho một bụng tức, nào có ý định nghĩ biện pháp gì thay cho Sở Hiên?

“Vậy sao buổi chiều ngươi đi dạo xung quanh, còn trò chuyện vui vẻ với người khác?”

https://thuviensach.vn

Giọng Sở Hiên không được tốt, Tô Hồng Tụ hơi ngạc nhiên, nghe giọng điệu Sở Hiên, giống như mơ hồ có chút oán giận và vị giấm chua?

Không phải chứ, nàng chỉ nói mấy câu với Tôn Kiệt, Sở Hiên này, cũng không khỏi quá chủ nghĩa nam tử, bức hôn nàng không tính, chẳng lẽ còn muốn tước đoạt cả quyền nàng nói chuyện với nam nhân khác?

“Sao ngươi biết lúc ta đi dạo ta không suy nghĩ? Chỉ có điều ngược lại đúng là nói chuyện với Tôn quản sự rất hợp ý.” Tô Hồng Tụ mím môi nói, nghĩ thầm cho ngươi tức chết, khốn kiếp, không phải ngươi không để cho ta nói chuyện với Tôn Kiệt sao, về sau ta cố tình tìm nhiều cơ hội nói chuyện với Tôn Kiệt.

“Ngươi -” Sở Hiên vừa định phát tác, nhưng lập tức biết mình luống cuống, đè nén tức giận, nói: “Ta thấy cho ngươi thời gian nửa tháng, ngươi cũng nghĩ không ra, vẫn là sáng sớm mai vào động cho ta!”

“Đừng! Ta nghĩ bây giờ, còn không được sao?” Tô Hồng Tụ lập tức khuất phục, giống như trái cầu bị kim đâm xẹp.

Hết cách rồi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Sau một nén nhang, trong đầu vẫn rỗng tuếch.

Oanh Oanh giống như quan tâm hỏi: “Thái tử phi, có thể có diệu kế gì? Thật ra thì nếu pháp lực của Thái tử phi cao cường như thế, không bằng trực tiếp đi lấy, cần gì phải hoảng hốt như thế?”

Vốn Tô Hồng Tụ đã gấp đến độ xoay quanh rồi, bị Oanh Oanh chọc một kích như vậy, cuối cùng phát tác, quát: “Ba người các ngươi nhìn ta chằm chằm như vậy, có thể nghĩ ra mới là lạ! Ta vốn bị các ngươi cướp lấy, lấy binh thư và bản đồ bảo tàng cũng là việc nhà các ngươi, có liên quan gì đến ta? Nếu nửa đời sau nhất định phải sống chung một chỗ với người mình ghét, chết là xong hết mọi chuyện!”

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Sở Hiên giống như đao nhọn đâm tới.

Tô Hồng Tụ ngước cằm, trừng mắt to mắt nhỏ với Sở Hiên.

Đột nhiên, Sở Hiên sải bước tới, ôm ngang Tô Hồng Tụ lên, đi tới trước phòng chứa củi, lạnh lùng vô tình nói: “Ngươi ở bên trong từ từ suy nghĩ, không cần lo lắng có người nhìn chằm chằm ngươi nữa!” Nói xong, định độc ác nhốt Tô Hồng Tụ vào phòng tối.

Tôn Kha sải bước tới, cản Sở Hiên lại.

Sở Hiên hơi kinh ngạc với việc Tôn Kha công khai cãi lời, mặt lập tức chuyển thành đen sì, tức giận rốt cuộc không cách nào kiềm chế, Tô Hồng Tụ thậm chí cảm thấy gân trên cánh tay hắn mãnh liệt nhảy lên.

Còn Tôn Kha không chút nào khiếp sợ, ánh mắt kiên định, vì vậy hai người giằng co ở đó.

Hồi lâu, Sở Hiên giễu cợt nói: “Tôn Kha, không ngờ chúng ta bạn bè lâu như vậy, lần đầu tiên trở mặt, lại là vì một nữ nhân!” Sau đó cúi đầu nhìn về phía Tô Hồng Tụ đờ đẫn trong ngực, khóe miệng giương lên, cười lạnh nói: “Hồ ly tinh quả nhiên là hồ ly tinh, dễ dàng mê hoặc nam nhân đến đầu óc choáng váng!”

Sở Hiên vừa nói, cũng không biết có phải vì trong lòng giận dữ, lực trên tay một mực không ngừng tăng thêm, đau đến toàn thân Tô Hồng Tụ run lên.

Tôn Kha đau lòng nhìn Tô Hồng Tụ, thân thể càng căng thẳng, hơi do dự, hắng giọng nói: “Sở Hiên, nể tình cảm huynh đệ của ta và ngươi nhiều năm như vậy, không cần làm khó nàng, nếu không...” Tôn Kha nói xong lời cuối cùng, ánh mắt kiên định.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, không ngờ Tôn Kha lại có thể vì nàng mà trở mặt với Sở Hiên, lúc này cảm kích, nước mắt lã chã liếc mắt nhìn Tôn Kha.

Cái nhìn này hoàn toàn rơi vào trong mắt Sở Hiên.

Thân thể Sở Hiên cứng hơn, lửa giận trong mắt hừng hực gần như muốn bắt đầu rực cháy, tròng mắt lạnh lẽo lại nhanh chóng đỏ ửng trong nháy mắt: “Tình huynh đệ? Hừ, nếu ngươi còn nhớ đến tình huynh đệ với ta, thì nên biết, vợ bạn không thể gạt, ngay cả nghĩ, cũng không thể nghĩ!”

Lần này chọc trúng tâm sự của Tôn Kha, mặt Tôn Kha lập tức ửng đỏ, nhưng hắn vẫn không nhượng bộ, vẫn không die nd da nl e q uu ydo n nhúc nhích chặn trước mặt Sở Hiên: “Sở Hiên, ta có cảm tình với nàng, điểm này, ta không phủ nhận, nhưng huynh đệ ta ngươi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không tin ta? Ta tuyệt đối sẽ không tranh giành nữ nhân của ngươi. Ta làm như vậy, chỉ hy vọng ngươi có thể đối xử tốt với nàng một chút!”

Lúc này, bởi vì vẫn bị Sở Hiên ôm chặt trong tay, Tô Hồng Tụ đã đau đến không chịu nổi, không khỏi “Hu” một tiếng khóc lên.

Sắc mặt Sở Hiên lập tức thối giống như đại tiện, cực kỳ khó coi, hắn quét mắt nhìn Tôn Kha chặn trước mặt mình, lại nhìn Tô Hồng Tụ bị mình ôm trong tay, đang hu hu hu khóc không ngừng, lui về sau một bước, cuối cùng thả Tô Hồng Tụ ra.

Thoáng chốc, Tô Hồng Tụ không tự chủ tới gần Tôn Kha, Sở Hiên thấy thế, đưa tay kéo nàng lại, bóp chặt.

“Ngươi buông ta ra! Buông ra!”

Không có ý nghĩa mà vùng vẫy hai cái, Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên nhìn Sở Hiên, oa, ánh mắt hắn nhìn nàng giống như thật sự muốn ăn nàng, khiến

https://thuviensach.vn

người ta sởn tóc gáy, không rét mà run.

Tô Hồng Tụ run rẩy, thật sự không có cách nào, đành phải theo sức tay của Sở Hiên, ngoan ngoãn bị hắn kéo về phía sau.

Mặc dù tránh không thoát Sở Hiên, Tô Hồng Tụ vẫn làm bộ đáng thương, quăng ánh mắt cầu cứu về phía Tôn Kha, không ngờ ánh mắt này không đánh lên Tôn Kha, ngược lại vừa đúng đánh lên Oanh Oanh bên cạnh vẫn đang chằm chằm nhìn nàng.

Tô Hồng Tụ nhìn Oanh Oanh, lại nhìn Tôn Kha, rồi lại nhìn Oanh Oanh, đột nhiên nhanh trí, hô lớn một tiếng: “Ta nghĩ ra cách!”

Đôi mắt Sở Hiên lập tức sáng ngời, quay đầu không chớp mắt nhìn thẳng vào Tô Hồng Tụ.

Giây phút này, Tô Hồng Tụ sớm đã quên vừa rồi mình uất ức đến cỡ nào, dương dương đắc ý mà nói: “Là thế này, hai con quái vật đều là giống đực, lại bị nhốt trong động bao năm qua, nhất định muốn giống cái rồi. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần thổi chút hương kích thích tình dục vào, lại để cho một mỹ nữ đi vào dẫn dắt chúng rời đi, ta có thể vào động lấy bản đồ bảo tàng và binh thư cho ngươi rồi!”Khi Tô Hồng Tụ nói đến hai chữ mỹ nữ, mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm vào Oanh Oanh.

Mặt Oanh Oanh trắng bệch, đang định mở miệng nói gì, Sở Hiên nhìn theo ánh mắt Tô Hồng Tụ, vừa đúng lúc liếc thấy Oanh Oanh, lập tức hạ lệnh như đinh chém sắt: “Cứ làm như vậy, Oanh Oanh, ngươi chuẩn bị một chút, ngày mai vào động cùng phu nhân.”

Như thế tốt rồi, chỉ thấy vẻ mặt tức giận của Oanh Oanh, quả là sắp thành màu gan heo.

Tô Hồng Tụ không thèm quan tâm để ý đến nàng ta, ngâm nga khúc ca nhỏ đi qua bên cạnh nàng ta.

https://thuviensach.vn

Đáng đời! Ai bảo vừa rồi nàng ta vẫn cứ xúi giục Sở Hiên để một mình nàng vào trong động, bây giờ, ha ha, thảm chứ? Không ngờ chứ? Coi như nàng thật sự chết trong động, cũng sẽ không bỏ qua die nda nle equ ydo nn cho nữ nhân ác độc này, chết cũng phải kéo nàng ta chịu tội thay!

Sau khi dứt khoát quyết định, Sở Hiên và Tôn Kha lục tục rời đi, lưu lại Tôn Kiệt hỗ trợ Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhìn xung quanh bốn phía, cầm bút mực và giấy tuyên thành Sở Hiên chuẩn bị trước đó, nằm trên mặt đất bắt đầu vẽ chữ như gà bới.

“Phu nhân, phù chú này có tác dụng gì?” Tôn Kiệt chờ sau khi bọn Sở Hiên đi, đi tới bên cạnh hỏi Tô Hồng Tụ.

“Cái này là bùa hộ thân, có thể dùng để chống đỡ pháp lực của yêu vật trong động.”

“Yêu vật? Hóa ra nhốt trong động là yêu vật?”

“Dĩ nhiên, nếu là mãnh thú bình thường, không ăn không uống, sao có thể sống trong hang núi nhiều năm như vậy?” Tô Hồng Tụ vừa nói, vừa sột sột soạt soạt vẽ xong mấy chục tấm phù chú.

“Phu nhân có bao nhiêu phần trăm chắc chắn có thể lấy được bản đồ bảo tàng và binh thư?” Tôn Kiệt đứng sau lưng Tô Hồng Tụ, mặt lo lắng hỏi.

“Không biết, ước chừng một hai thành.” Vừa nhắc tới đây, Tô Hồng Tụ lại buồn bực, vừa rồi mặc dù nàng nói chắc chắn, lòng tin tràn đầy, nhưng đều là giả bộ cho Sở Hiên nhìn, mục đích chính là vì kéo Oanh Oanh xuống nước.

https://thuviensach.vn

“Tôn quản sự, ta là yêu không phải người, ngoại trừ trên Tru Tiên đài, ta sẽ không chết.”

Nhìn Tôn Kiệt vô cùng lo lắng, chân mày cũng nhíu lại, Tô Hồng Tụ ấm áp trong lòng, vỗ bờ vai an ủi hắn.

“Phu nhân, ngài không có việc gì, cho dù như thế nào Tôn mỗ cũng sẽ bảo vệ phu nhân chu toàn.” Tôn Kiệt cúi đầu nói, đột nhiên đỏ mặt lên, vội vàng lúng túng tránh ra, đi đốc thúc thủ hạ của hắn làm việc.

Nghe Tôn Kiệt nói như vậy, ngực Tô Hồng Tụ ấm áp, không ngờ, khi nàng thật sự nguy hiểm tính mạng, tính mạng nguy nan, người chính thức bên cạnh nàng, hết sức cứu giúp nàng, không phải Sở Dật Đình nàng luôn ngày nhớ đêm mong, mà là Tôn Kha và Tôn Kiệt nàng luôn không vừa mắt.

Tô Hồng Tụ xoay người sang, định nói cám ơn với Tôn Kiệt, Tôn Kiệt đã đi xa.

Chỉ chớp mắt đến buổi tối, sau khi dùng bữa xong, Tô Hồng Tụ dặn dò Thúy nhi chuẩn bị cánh hoa, nàng thoải thoải mái mái thả cánh hoa vào nước ấm để tắm, sau đó lười biếng lên giường.

Thúy nhi nâng một bàn bao tử vịt, nói là làm bữa khuya cho Tô Hồng Tụ, khiến Tô Hồng Tụ cảm động, hốc mắt đỏ lên.

Trừ Sở Hiên, những người khác ở Thải Hoa lâu đối xử vô cùng tốt với nàng.

Tô Hồng Tụ đang ăn đến vui mừng, Thúy nhi ở bên cạnh buồn buồn không vui nói: “Phu nhân, buổi chiều nô tỳ die~nda4nle^qu21ydo^n làm đúng theo cách phu nhân nói đi tìm Tôn quản sự, nhưng Tôn quản sự vốn không để ý đến nô tỳ.”

https://thuviensach.vn

Bao tử vịt trong miệng Tô Hồng Tụ cũng thiếu chút nữa phun ra ngoài, nàng chỉ thuận miệng nói một chút, nào biết Thúy nhi lại cho là thật.

Tô Hồng Tụ ấp úng, khuyên giải Thúy nhi: "Đừng nản chí! Lần này không được, ngươi có thể đợi lần sau, giả bộ ngã nhào không được, lần sau ngươi có thể thử chuốc say hắn."

"Thế này, phu nhân, đây thật sự là một ý kiến hay, tửu lượng của Tôn quản sự không tốt."

Thúy nhi vui mừng nhướn mày, xoay người vội vã rời đi, có phải định đi chuốc say Tôn Kiệt.

Còn lại một mình Tô Hồng Tụ nằm trên giường, chán đến chết, đạp đạp hai chân.

Ánh sao lóe lên trên bầu trời đêm yên tĩnh, ánh trăng như lụa, nhẹ nhàng như sương mù chiếu nghiêng lên người Tô Hồng Tụ, mập mờ mà đa tình.

Tô Hồng Tụ nhắm mắt lại cảm nhận gió đêm dịu dàng vuốt ve, lúc này tiếng nhạc khe khẽ theo gió bay đến bên tai, tiếng nhạc đẹp thê lương mà dịu dàng, dường như hơi quen thuộc, Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, rốt cuộc là ai? Hơn nửa đêm không ngủ, ở bên ngoài thổi sáo?

Không khỏi xuống giường đi về phía tiếng sáo.

Xa xa, nơi giàn nho, Tôn Kha hơi cúi đầu, khóe miệng dán lên một cây sáo ngọc mà xanh biếc, ánh mắt mê ly mà cô đơn.

Nàng đã từng nghe bài sáo Tôn Kha thổi, khi nàng còn nhỏ, mỗi lần buổi tối ngủ không yên, Hồ Cửu ca sẽ hừ hừ điệu nhạc như vậy dỗ nàng ngủ.

Tô Hồng Tụ lắng nghe, không khỏi ngâm nga hát lên cùng Tôn Kha.

https://thuviensach.vn

Vô ngôn đáo diện tiền, dữ quân phân bôi thủy.

Thanh trung hữu nùng ý, lưu xuất tâm để túy.

Bất luận oan hoặc duyến, mạc thuyết hồ điệp mộng.

Hoàn nhĩ tử sinh thử thế, kim sinh kim thế, song song phi khứ, vạn thế thiên sinh khứ. *

(*) Lời bài hát: Lương Chúc

Ngâm nga, Tô Hồng Tụ cách Tôn Kha càng ngày càng gần, càng lúc càng gần.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chuyện Cũ Trước Kia Vạch Trần Bí Mật Lớn

Đột nhiên, Tôn Kha buông cây sáo trên miệng xuống, sắc mặt u buồn, thậm chí trong mắt có lệ thoáng qua. “Xin lỗi.” Tôn Kha cúi đầu, giọng khàn khàn nói: “Ta không giúp được gì cho ngươi.”

“Không sao.”

Tô Hồng Tụ lắc đầu, đi về phía trước định nhẹ nhàng ôm lấy Tôn Kha an ủi: “Cám ơn ngươi, vẫn luôn phí công lo lắng cho ta, còn có, xin lỗi, ngày trước ta không nên nói ngươi như vậy.”

Hai người đang ôn tình ôm nhau, an ủi lẫn nhau, lúc này, một cây cách đó không xa đột nhiên bốc cháy lên, mùi khét gay mũi theo gió truyền đến.

Ngay sau đó, cây lớn ầm ầm đổ xuống đất, có một người đi ra từ trong bóng râm, tròng mắt đỏ như máu, hình xăm Thao Thiết dữ tợn trên ngực đẹp đẽ và chói mắt.

Người tới giống như yêu ma từ tầng chót địa ngục bò lên, tản ra quỷ mị nguy hiểm lại mê hoặc lòng người.

Khoảnh khắc khi nhìn rõ mặt hắn, lòng Tô Hồng Tụ co quắp kịch liệt.

Mặt mũi này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hình như là Sở Hiên, lại dường như không phải, mơ hồ lại hoàn toàn trùng hợp với cái bóng trong lòng Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Quanh thân Sở Hiên giống như có một ngọn lửa mãnh liệt đang hừng hực thiêu đốt, Thao Thiết trên ngực đỏ tươi và dữ tợn, vẻ mặt kinh người.

Một cú nhảy hắn đã đến bên cạnh Tô Hồng Tụ và Tôn Kha, Tôn Kha cực kỳ khẩn trương chặn trước mặt Tô Hồng Tụ, lại bị một chưởng mang theo kình phong của Sở Hiên bắn ra ngoài ba trượng, "Rầm" một tiếng đụng vào thân cây, nôn ra máu không dứt.

Sở Hiên giữ chặt hai vai Tô Hồng Tụ, hoàn toàn không để ý đến đầu vai mềm mại của nàng bị lửa nóng trên người hắn làm tổn thương trong nháy mắt.

"Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Tại sao có thể!?"

Sở Hiên dùng sức lay thân thể Tô Hồng Tụ, khàn cả giọng gào to lên với nàng.

Tô Hồng Tụ không biết tại sao, bị tiếng gào tê tâm liệt phế, giống như tiếng thú hoang gầm rú đâm xuyên qua tim trong nháy mắt, nước mắt ròng ròng chảy xuống.

Nhưng nàng há to miệng, lại không biết mình nên đáp lại như thế nào.

Chẳng qua cảm thấy Sở Hiên trước mắt giống như từng quen biết, chẳng qua cảm thấy Thao Thiết đỏ tươi trước ngực hắn sao quen thuộc.

Loáng thoáng, mơ hồ, trước mắt Tô Hồng Tụ hiện ra bóng lưng cao lớn của hắn, hắn cách nàng càng ngày càng xa, càng lúc càng xa, cuối cùng nhẹ nhàng mù mịt, biến mất trong vùng tăm tối.

Tô Hồng Tụ như trúng phải đòn nghiêm trọng, ngực đau nhức, vừa định giãy giụa, Sở Hiên lại giữ chặt nàng vào trong ngực, dùng hết toàn lực vững vàng bóp chặt.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tô Hồng Tụ cảm giác xương toàn thân mình đã bị Sở Hiên ôm đến tan tác, nàng thử giãy người, lại giật mình khi thấy Sở Hiên ôm mình đã sớm mất đi ý thức.

Mặc dù Sở Hiên mất đi ý thức, nhưng đôi tay vẫn vững vàng giữ chặt eo Tô Hồng Tụ, mày kiếm của hắn nhíu chặt, mặt mũi vặn vẹo, thoạt nhìn giống như gặp phải nỗi đau nào đó to lớn.

Tô Hồng Tụ đẩy hắn một phát, lại đẩy nữa, thử đưa tay dò xét về phía dưới lỗ mũi hắn, không khỏi giật mình, gương mặt trở nên trắng bệch, dùng hết toàn lực lay Sở Hiên.

“Này! Sở Hiên! Sở Hiên! Ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ, Sở Hiên!?”

Tô Hồng Tụ hoảng hốt, đầu đầy mồ hôi, mới vừa thăm dò như vậy, Sở Hiên lại không hít thở.

Hắn sẽ không cứ như thế mà chết đi chứ?

Không được, ngàn vạn lần không được!

Chính bản thân Tô Hồng Tụ cũng không biết mình có cảm giác ra sao với Sở Hiên, một mặt, nàng rất ghét hắn, hắn luôn ép nàng làm những chuyện nàng không thích, nàng ước gì hắn biến mất.

Mặt khác, cái bóng nơi đáy lòng nàng lại hoàn toàn trùng hợp với Sở Hiên, nó giống như đang nhắc nhở nàng, đang cảnh cáo nàng, nhất định phải cứu Sở Hiên, bằng không về sau nàng nhất định sẽ hối hận.

Đang tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao, Tôn Kha nỗ lực chống đỡ thân thể đứng dậy từ dưới đất, đi đến bên cạnh Tô Hồng Tụ, một phát vác Sở Hiên lên lưng.

https://thuviensach.vn

“Đi nào! Đi tìm đại phu với ta!”

Tôn Kha cất giọng ấm áp nói, lúc này Tô Hồng Tụ mới phản ứng kịp, vội vội vàng vàng cùng Tôn Kha đỡ Sở Hiên dậy.

May mà, Sở Hiên không có gì đáng ngại, đại phu bắt mạch cho hắn, ghim mấy kim, huyết sắc trên mặt hắn dần khôi phục, tiếng hít thở cũng dần vững vàn.

Tô Hồng Tụ nhẹ nhàng thở ra, liếc nhìn Tôn Kha bên cạnh khóe miệng vẫn còn rướm máu, nên định kéo sang bên cạnh, nàng muốn băng bó giúp hắn một chút.

Nhưng Tôn Kha lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Hồng Tụ, lại nhìn Sở Hiên vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường, tay vẫn một mực cầm lấy quần áo Tô Hồng Tụ, lắc lắc đầu, vẻ mặt chán nản rời đi.

Sau khi Tôn Kha đi, Tô Hồng Tụ ngồi yên một hồi lâu, không nói một lời, nàng nhìn Sở Hiên bất tỉnh trên giường, phí sức lật hắn lại, yên lặng nhìn sau lưng hắn.

Không giống, một chút cũng không giống, bóng lưng Sở Hiên lùn hơn bóng lưng nơi sâu trong trí nhớ của nàng, nhìn cũng không có vẻ đáng tin cậy như bóng lưng cao lớn kia.

Vừa rồi, chắc chỉ là ảo giác của nàng hả?

Tô Hồng Tụ suy nghĩ một chút, lại lật Sở Hiên lên.

Quả nhiên, dấu vết Thao Thiết đỏ thẫm trên ngực vừa rồi không thấy.

Chẳng lẽ, vừa rồi những thứ kia cũng chỉ là ảo giác của nàng?

Tô Hồng Tụ cảm thấy mê muội, giống như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ tới đầu, nhìn bên ngoài, sắc trời đã tối, nàng đứng dậy

https://thuviensach.vn

chuẩn bị rời đi, lại không ngờ bị Sở Hiên giữ chặt tay nhỏ bé.

Hai mắt Sở Hiên nhắm nghiền, đầu đầy mồ hôi, giống như đang chịu khổ sở kịch liệt khó có thể chịu đựng. Thao Thiết trên ngực lại dần đỏ sậm lần nữa, hắn chìm sâu trong cơn ác mộng không thể thoát thân, càng không ngừng mê sảng: “Không được dùng dao cắt ta, không được cắt ta, không... Đừng!”

Quanh thân Sở Hiên dần có ngọn lửa mơ hồ xuất hiện, Tô Hồng Tụ bị hắn nắm chặt tay nhỏ bé hơi đau nhói, không khỏi sợ hết hồn hết vía, vội vàng dùng giọng nói dịu dàng: “Không có chuyện gì, không ai dùng dao cắt ngươi, nơi này rất an toàn, Sở Hiên, đừng sợ.”

Nghe lời Tô Hồng Tụ, chân mày nhíu chặt của Sở Hiên dần thả lỏng, ngọn lửa và Thao Thiết trước ngực dần biến mất.

Tô Hồng Tụ thở ra một hơi, đưa tay sờ lên đầu Sở Hiên, cũng may, không quá nóng.

Tô Hồng Tụ kéo chăn lên thay Sở Hiên, êm ái vuốt tóc hắn, dịu dàng nói: “Ngủ đi, ta nhìn ngươi, nơi này rất an toàn.”

Trên mặt Sở Hiên hiện lên nụ cười an tâm, mặc dù mày kiếm vẫn nhíu chặt, nhưng đã thoát khỏi cơn ác mộng.

Nhìn dung nhan khi ngủ của hắn giống hài tử hồn nhiên như đúc, tâm tình Tô Hồng Tụ phức tạp, cảm giác đau lòng kỳ quái nổi lên.

Sao ngực Sở Hiên lại cũng có hình xăm Thao Thiết đỏ tươi? Rốt cuộc hắn có liên hệ gì với cái bóng trong lòng nàng?

Tô Hồng Tụ không nghĩ ra, cũng không muốn tra cứu, đối với Sở Hiên, nàng thật sự không muốn có quan hệ quá sâu với hắn.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tô Hồng Tụ giống như ngày thường một mình nằm trên giường, mơ mơ màng màng nhớ lại tối hôm qua, chẳng lẽ đây chẳng qua chỉ là giấc mộng kỳ quái?

Nhưng khi nhìn tay phải của mình, vết thương bị bỏng còn ở đây.

Thúy nhi đi vào phục vụ rửa mặt thì Tô Hồng Tụ hỏi nàng đêm qua có ai tới đây, Thúy nhi tỏ vẻ mê man lắc đầu.

Quả thật là một giấc mộng, Tô Hồng Tụ nghĩ, tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc nàng sẽ bị Sở Hiên ép phát điên rồi.

Không lâu sau, Tôn Kiệt tới đón nàng đến phòng nghị sự.

Trên đường di, Tôn Kiệt cẩn thận nói: “Phu nhân, lát nữa lâu chủ muốn phu nhân vào trong động, phu nhân nói cần tại hạ giúp một tay, nhất định phải vào động cùng tại hạ.”

Lòng Tô Hồng Tụ ấm áp, gật đầu với Tôn Kiệt: “Được, ta hỏi hắn một chút.”

Dù sao Tôn Kiệt cũng là nam nhân, biết võ, lại cao lớn, nói không chừng thật sự có thể giúp được gì.

Vào phòng nghị sự, chỉ thấy Sở Hiên mặt không thay đổi ngồi vị trí chủ tọa, vẫn là bộ mặt xứng với người chết như ngày thường.

Tô Hồng Tụ nói cho Sở Hiên, cần dẫn yêu thú trong động ra, trừ việc cần Oanh Oanh làm mồi dụ, còn cần người đến gần chỗ yêu thú đốt hương kích thích tình dục. Vì vậy, nàng phải mang theo Tôn Kiệt vào động.

Sở Hiên hơi do dự, hỏi, “Ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn?”

“Nếu như không mang Tôn quản sự, chỉ có một hai thành, nếu mang Tôn quản sự, sẽ có tỉ lệ thành công năm mươi phần trăm.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nói xằng nói bậy, dù sao nói vài thành cũng giống nhau, dù nàng nói ít, Sở Hiên vẫn ép nàng vào động.

Sở Hiên cúi đầu suy nghĩ một chút, đồng ý.

Trước khi đoàn người tiến về hang núi, lúc đi ra phòng khách, Tô Hồng Tụ tình cờ liếc về phía quần áo Tôn Kha giống như bị đốt cháy, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa

Đến cửa động, Tô Hồng Tụ học dáng vẻ Hồ Cửu ca trước đó, bô lô ba la nhảy tưng tưng, sau đó dán đầy phù chú ngoài cửa động.

Xem chừng quái vật bên trong đã bị trấn trụ, Tô Hồng Tụ muốn để cho Tôn Kiệt đi vào tra xét trước, lỡ như hai quái vật này giống như hôm trước bổ nhào ra ngoài, dù sao Tôn Kiệt là nam nhân, chạy trốn nhanh hơn nàng.

Nhưng không biết vì sao, Sở Hiên không chịu, nhất định kêu Tô Hồng Tụ vào động trước.

Tô Hồng Tụ tràn đầy oán hận nhìn Sở Hiên, dường như muốn dùng đôi mắt đâm hai lỗ trên người Sở Hiên.

Đúng rồi! Cây đuốc! Hai quái vật bị nhốt trong động lâu như vậy, hàng năm không thấy mặt trời, nhất định sợ ánh sáng.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ vội vàng để Tôn Kiệt đi chuẩn bị nến, càng nhiều càng tốt, định đặt cây nến suốt đường đi, tốt nhất chiếu sáng rõ đường trong hang núi!

Sau khi Tôn Kiệt nhận được sự đồng ý của Sở Hiên, lập tức đi xuống chuẩn bị, Tô Hồng Tụ lại giống như lần đầu tiên, định cởi quần áo ra vẽ chữ như gà bới trên người.

Mới vừa cởi vạt áo ra, đã bị Sở Hiên bắt được, Sở Hiên đưa cho Tô Hồng Tụ một vật, Tô Hồng Tụ cầm đến trước mắt vừa tỉ mỉ nhìn, tiền đồng

https://thuviensach.vn

không giống tiền đồng, phù hộ thân không giống phù hộ thân, không biết là thứ đồ vật quỷ gì.

Chỉ có điều, kỳ quái, mới vừa đeo thứ đồ quái quỷ đó lên cổ, trên người Tô Hồng Tụ mơ hồ nổi lên một tầng ánh sáng đỏ, giống hệt ánh sáng đỏ khi trước nàng gặp nguy hiểm trong hang núi.

“Đây là cái gì?” Tô Hồng Tụ nghi ngờ không xác định, mặt tò mò hỏi Sở Hiên, Sở Hiên lại chỉ ngước cằm lên thật cao, dáng vẻ khinh thường trả lời.

Hừ! Khốn kiếp! Không hổ là cùng một cha sinh, một hai đều thích khốc như vậy!

Chỉ chốc lát sau, Tôn Kiệt mang tới một sấp cây nến, để tiện mang theo, nến được xếp vào trong bịch thép, như vậy cho dù đặt ở trong túi cũng sẽ không đốt quần áo.

Tôn Kiệt thắp sáng từng ngọn nến, đi ở phía trước.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ đi theo phía sau, hai tay cầm một bó to nến, khắp nơi trong túi quần áo đều có nến, ngay cả trên tóc cũng gắn hai cây, có thể nói toàn thân tỏa sáng, chiếu đến mắt người mở không ra.

“Có phải ta chiếu lên khiến mắt ngươi mở không ra không, ngay cả hình dạng ta như thế nào cũng không nhìn không rõ?” Tô Hồng Tụ vẫn lo lắng, tâm thần thấp thỏm hỏi Tôn Kiệt.

“Lâu chủ phu nhân thật sáng, ánh mắt của Tôn mỗ quả thật không mở ra được.” Tôn Kiệt thấy Tô Hồng Tụ tức cười như vậy, trong lòng vừa buồn cười, vừa thương tiếc, cực kỳ dịu dàng nói.

Nghe Tôn Kiệt nói như vậy, lúc này Tô Hồng Tụ mới yên lòng, xoay tròn chạy tới trước mặt Oanh Oanh, tức giận nặng nề nói: “Sao ngươi đi

https://thuviensach.vn

chậm vậy? Sao tránh tuốt đằng sau ta và Tôn quản sự? Ngươi đừng quên, ngươi là mồi! Nên đi tuốt đằng trước! Nhanh lên, ngươi đi lên phía trước Tôn quản sự đi!”

Oanh Oanh lửa giận ngập trời, ngay cả ngực cũng phồng lên, nhanh chóng phập phồng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Chỉ tiếc e ngại Sở Hiên ở đây, nàng không dám phác tác, đành phải theo lời đi đầu đội ngũ.

Đang định vào động, đột nhiên, Sở Hiên ở phía sau gọi Tô Hồng Tụ lại: “Mang theo nhiều đuốc như vậy làm gì? Trong hang núi giống như có khí mỏ, nếu không để ý, có thể sẽ nổ mạnh.”

“Dù sao cũng chết, bị nổ bay hay bị quái vật ăn tươi nuốt sống có gì khác!?” Tô Hồng Tụ tức giận nói, trừng mắt liếc Sở Hiên, một phát đẩy hắn ra.

Mặt Sở Hiên lập tức đen sì chẳng khác nào đáy nồi, đốt ngón tay rắc rắc vang dội.

“Lâu chủ không cần lo lắng, thuộc hạ nhất định thề bảo vệ phu nhân.” Tôn Kiệt đột nhiên xoay người nói.

Lòng Tô Hồng Tụ ấm áp, đưa ánh nhìn cảm kích về phía Tôn Kiệt.

Sở Hiên nhìn Tôn Kiệt, lại nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, buông tay để Tô Hồng Tụ đi.

Mới vừa đi vào trong một bước, đã nhìn thấy Oanh Oanh quay đầu lại, vẻ mặt ác độc lại hả hê nhìn nàng, ước chừng mong đợi đồng quy vu tận với nàng.

https://thuviensach.vn

Hừ! Khốn kiếp, sớm biết thế nàng đã không nói dùng mỹ nhân kế gì đó với Sở Hiên, nên lừa gạt Sở Hiên quái vật trong động thích ăn thịt mỹ nhân, đưa Oanh Oanh đáng ghét này bị cắt nát vào trong động.

Tô Hồng Tụ nhìn hai bên, đột nhiên túm lấy Oanh Oanh, dùng sức đẩy Oanh Oanh đến chỗ lần trước quái vật phun nước miếng vào nàng.

“A -” Oanh Oanh lập tức hét thảm một tiếng bắn lên từ trên mặt đất, quần áo sau lưng tan nát lả tả, ngay cả làn da cũng thoáng ửng hồng, giống như bị bỏng sưng phồng lên.

Nước bọt yêu thú dính lên thân thể người, giống như axit ăn mòn, bản thân Tô Hồng Tụ là yêu, cho nên mới không sợ, nhưng Oanh Oanh lại khác, bởi vì vậy bị bỏng toàn thân run lên, nhảy loạn trong hang núi.

Oanh Oanh vừa kêu như vậy, Sở Hiên và Tôn Kha ở ngoài cửa động đều kinh ngạc và bàng hoàng.

Trên mặt trước giờ lạnh lùng của Sở Hiên khó có được hiện lên vẻ sầu lo, Tôn Kha cũng vô cùng lo lắng, không yên mà nhìn Tô Hồng Tụ trong hang núi.

“Tôn Kiệt, ngươi nhớ kỹ, một lát nữa khi dùng thuốc kích thích tình dục nhớ đứng sau lưng ta, tuyệt đối không để hai con quái vật trong động phun nước miếng lên.”

Tô Hồng Tụ kéo quần áo Tôn Kiệt, khó có được hết sức nghiêm chỉnh và nghiêm túc nói với hắn.

Tôn Kiệt kinh ngạc, sau đó gật đầu: “Được.”

Đang định tiếp tục đi vào hang, đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nói âm trầm lại lạnh lùng, không biết có phải là ảo giác của Tô Hồng Tụ hay không, giọng nói kia mang theo chút lo lắng, chút sầu lo.

https://thuviensach.vn

“Từ từ đã! Ngày đó ngươi kêu ta đồng ý ngươi hai việc, là cái gì?”

Sở Hiên đi lên phía trước, lấy một cây đoản kiếm bằng bạc có thể trừ tà, nhét vào trong tay Tô Hồng Tụ, mặc dù khuôn mặt hắn vẫn như mặt chết không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Ah? Người này, lại thật sự định thỏa mãn hai yêu cầu của nàng?

Tô Hồng Tụ vui mừng nhìn hắn, vừa định nói ta muốn ra khỏi động, ngươi tìm người khác lấy bản đồ bảo tàng và binh thư giúp ngươi.

Nhưng không ngờ chỉ nói ra chữ ta, ý gì cũng còn chưa biểu đạt, đã bị Sở Hiên cắt đứt: “Chỉ cần không phải rời khỏi đây lúc này và đi tìm Sở... Sở Dật Đình, ta sẽ tính toán thỏa mãn ngươi.”

Cái gì?

Không thể rời khỏi đây lúc này?

Hừ! Mặt Tô Hồng Tụ lập tức cúi gằm xuống, chán nản thất vọng nói: “Thôi, ta không có việc gì muốn ngươi giúp đạt thành, ngươi cứ coi như khi đó ta chỉ ý nghĩ nông nổi nhất thời, lừa gạt ngươi chơi!”

Ai ngờ Sở Hiên nghe như vậy, khuôn mặt khẽ co quắp, căm hận mà nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, nhỏ giọng quát: “Vậy ngươi an tâm vào hang đi!” Tiếng nói lại hơi run rẩy, nói xong xoay người đi ra.

Tôn Kha vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn, thấy Tô Hồng Tụ phải vào hang, đi lên phía trước vài bước tới gần nàng.

Tôn Kha siết chặt hai nắm tay, toàn thân cứng ngắc, nhìn mắt Tô Hồng Tụ, giọng nói run rẩy: “Xin lỗi, ta... Ta...” Hình như có thiên ngôn vạn ngữ kẹt trong cổ.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vừa thấy Sở Hiên thì tức giận, hiện giờ lại bị Tôn Kha dùng vẻ mặt buồn bã như đưa ma nhìn chằm chằm vào, trong lòng không khỏi cực kỳ không thoải mái.

Tô Hồng Tụ xoay mạnh người, đang định đi vào trong hang núi, Tôn Kha nhất thời kích động, không để ý tới Sở Hiên vẫn còn bên cạnh hắn, kéo Tô Hồng Tụ lại.

“Ngươi.... Sẽ không có chuyện...”

Lời Tôn Kha còn chưa nói được đến một nửa, mắt Sở Hiên ở bên cạnh đã bắt đầu đỏ, toàn thân Tô Hồng Tụ khẽ run rẩy, vội vàng tránh thoát khỏi lồng ngực của Tôn Kha.

Nói giỡn, nàng vào hang núi, không nhất định phải chết, nhưng chọc giận Sở Hiên, một chưởng của hắn đập lên trán nàng, đầu của nàng thật sự có thể bay đi.

Khó khăn lắm, thoát khỏi Sở Hiên và Tôn Kha, Tô Hồng Tụ và Oanh Oanh, Tôn Kiệt ba người đi thành một đường thẳng vào trong hang núi.

Đi không bao lâu, phía trước phát hiện thấy hai bóng dáng đen thùi lùi, hồng hộc, hình như vẫn còn thở hổn hển.

Tô Hồng Tụ nhón chân lên nhìn về phía trước mặt, yêu thú lần trước xông ra từ ngực nàng đã không có ở đây, ngược lại để lại trên đất một đống lớn máu thịt hài cốt be bét, chắc con yêu thú kia bị hai con quái vật này ăn.

Càng đi về phía trước, lòng Tô Hồng Tụ càng thấp thỏm, không khỏi lo lắng túm lấy tay Tôn Kiệt, Tôn Kiệt quay đầu lại cho nàng ánh mắt thả lỏng, sau đó lấy thuốc thúc đẩy tình dục trong ngực ra, bắt đầu đốt.

Hết sức may mắn, Tô Hồng Tụ đoán quả nhiên không sai, hai con quái vật này bị giam trong hang núi lâu như vậy, một là muốn ăn, hai đúng là

https://thuviensach.vn

muốn tìm giống đực tới thỏa mãn nhu cầu nhiều năm bọn chúng không có.

Ngửi thấy mùi thuốc kích thích tình dục Tôn Kiệt đốt, miệng quái vật khò khè, quả nhiên theo mùi hương đuổi theo phương hướng Oanh Oanh vừa thét chói tai, vừa nhấc chân chạy như điên.

Thấy quái vật chạy theo Oanh Oanh, Tô Hồng Tụ yên lòng kéo Tôn Kiệt vào hang, nhưng mà, vừa mở cửa hang ra nhìn, trước mặt đúng là có một cái rương nhỏ màu vàng đồng, không biết đã để đây bao lâu, rỉ sét loang lổ, nhưng mà trên cái rương đầy dây leo lượn quanh, trên đỉnh dây leo có một bụi thực vật hình hàm răng miệng đầy răng cưa, hình thù kỳ quái.

Tô Hồng Tụ hoảng hốt ú ớ, kéo Tôn Kiệt lui về sau một bước.

Lúc này, tiếng thét chói tai của Oanh Oanh đã mỗi lúc một xa, mơ hồ không rõ, trong hang núi lại bắt đầu vang lên tiếng thở hồng hộc hồng hộc.

Xem ra Oanh Oanh bất chấp ba bảy hai mốt *, một hơi chạy ra khỏi hang núi, hai con quái vật không đuổi kịp Oanh Oanh, lại chẳng hiểu tại sao, không ra khỏi hang núi, lại theo đường cũ quay về.

(*) Ba bảy hai mốt: Mặc kệ, nếu đi kèm “Bất chấp” thì chứa đựng mặc kệ tốt xấu, lành hay dữ ra sao, càng muốn làm một lần, thử một lần. (Baike)

Tô Hồng Tụ không khỏi nóng vội, làm thế nào? Không mang cái rương này ra ngoài, Sở Hiên còn bắt nàng đi lần thứ hai, lần thứ ba, những quái vật kia mắc bẫy một lần, lần sau lại muốn lừa chúng, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nhưng mà, tới cầm cái rương, dây leo đáng sợ lượn quanh trên rương như vậy, dữ tợn như vậy, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, nếu như nàng lanh chanh láu táu chạm vào cái rương, dây leo nhất định sẽ nhào lên cuốn lấy nàng.

https://thuviensach.vn

Đang đầu đầy mồ hôi, không còn cách nào, Tôn Kiệt ở bên cạnh thấy Tô Hồng Tụ gấp gáp đến mặt trắng bệch, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, ngay sau đó rút dao găm đi về phía cái rương.

“Bốp”, một dao của Tôn Kiệt chém lên dây leo quấn quanh rương, lập tức, dây leo giống như có tri giác, nhanh chóng co lại kéo chặt, nhanh chóng quấn chặt Tôn Kiệt gần nó nhất.

Chỉ thấy thân thể Tôn Kiệt cứng ngắc, vẻ mặt nhăn nhó lại khổ sở, nhưng vẫn khó khăn mà giãy giụa chém từng dây leo quấn quanh rương.

Cuối cùng, Tôn Kiệt hét lớn một tiếng, chém dứt dây leo thô ráp nhất lượn quanh trên rương, ôm cái rương vào trong ngực, dùng toàn lực ném cho Tô Hồng Tụ đứng phía ngoài.

“Đi mau.”

Tôn Kiệt nhắm hai mắt lại, dao găm chậm rãi rớt khỏi tay hắn, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất đầy cát bụi, cuối cùng bị cát bụi vùi lấp.

Tô Hồng Tụ trợn mắt há mồm, lòng đau như cắt, biến thành người lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người chết trước mặt nàng, huống chi, Tôn Kiệt còn vì nàng mà chết.

Trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, trong đầu nhanh chóng hiện lên vô số cảnh tượng, có lần đầu tiên nàng gặp Tôn Kiệt, mặt Tôn Kiệt trắng bệch bị nàng từ chối, cuối cùng, tất cả hình ảnh đều ngừng dưới cái nhìn vừa rồi của Tôn Kiệt, dịu dàng và lưu luyến vô hạn.

Khó khăn lắm, cuối cùng phục hồi lại tinh thần, dây leo kia đã cuốn chặt lấy Tôn Kiệt, đóa hoa quái gở giống miệng to như chậu máu trên đỉnh dây leo phát ra âm thanh hứng khởi, chỉ lát nữa sẽ bổ nhào xuống, một ngụm cắn nuốt sạch sẽ Tôn Kiệt.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa 2

Giờ phút nguy hiểm, Tô Hồng Tụ cũng không để ý đến sợ hay không sợ, mình có thể chết ở đây, chỉ cảm thấy một nỗi tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu, cái gì cũng bất chấp, nảy sinh ác độc xông tới, một ngụm cắn dây leo cuốn trên người Tôn Kiệt, thân cây thô ráp nhất kia.

Dây leo "Oa" một tiếng, lại phát ra tiếng hét thảm giống như người, ngay sau đó mềm nhũn rớt xuống đất, sinh ra mảng lớn bụi bặm.

Nhìn gương mặt khoan thai bình tĩnh của Tôn Kiệt, Tô Hồng Tụ lại chảy xuống một giọt nước mắt.

Kỳ quái, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, sao nàng lại đau lòng như vậy? Cảm giác giống như đã từng quen biết, giống hệt như ngày đó khi nàng nhìn thấy diện mạo dữ tợn của Sở Hiên đứng trong lửa mãnh liệt, đầy mặt khổ sở chỉ trích nàng.

Kỳ quái, tại sao những ngày này, trong lòng nàng đều dâng lên một chút tâm tình xa lạ vốn không thuộc về nàng?

Tô Hồng Tụ không kịp suy nghĩ nhiều, mặc dù dây leo đã bị nàng giết chết, nhưng hai yêu thú kia còn canh ngoài cửa động.

Nếu không nhanh chóng mang Tôn Kiệt ra ngoài, một lát nữa chỉ sợ nàng sẽ phải đối đầu với hai yêu thú.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ tay chân nhanh nhẹn cắt dây leo thành từng đoạn dài ngắn, lúc này, lần đầu tiên trong lòng nàng cảm kích Sở Hiên, may mà vừa rồi hắn nhét thanh dao găm vào trong ngực nàng.

Tô Hồng Tụ dùng dây leo quấn vòng quanh Tôn Kiệt, cột hắn trên lưng, cúi người xuống, sử dụng toàn bộ thể lực và yêu lực còn lưu lại trong thân thể, cúi đầu, nhắm mắt lại, bất chấp tất cả xông ra ngoài cửa hang.

Hồng hộc, tiếng hít thở của hai con yêu thú phía sau càng ngày càng gần, Tô Hồng Tụ hét lên một tiếng "A -" thân thể "Vèo" một tiếng, rốt cuộc trong khoảnh khắc khi móng vuốt của hai con yêu thú gần như vồ lấy nàng, cõng Tôn Kiệt thoát ra khỏi hang.

Ra khỏi hang núi, đám người Sở Hiên lập tức đón, Tô Hồng Tụ vốn không để ý mà quản bọn hắn cái khỉ gió gì, đầy trong đầu đều là Tôn Kiệt chết rồi, hắn bởi vì nàng mà chết.

Đang đau lòng muốn khóc, đau lòng không thôi, lại bất ngờ nghe thấy Tôn Kiệt trên lưng mình ho khan một trận: "Khụ... Khụ khụ..."

Kèm theo trận ho khan này, hình như cả thân thể hắn cũng hơi rung động.

Tôn Kiệt không chết?

Tô Hồng Tụ nhất thời cực kỳ vui mừng, ném cái rương "Bộp" một tiếng về phía chân Sở Hiên, cúi người xuống, đỡ Tôn Kiệt định tiếp khí cho hắn.

Đôi môi vừa chuẩn bị dán lên, Tôn Kha im hơi lặng tiếng bên cạnh, đột nhiên đưa tay kéo Tôn Kiệt tới.

Tôn Kha cúi người xuống, tiếp cho Tôn Kiệt mấy hơi thở, nhưng Tôn Kiệt không hề phản ứng, gương mặt tuấn tú càng ngày càng trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nóng nảy, định tiến tới đẩy Tôn Kha ra, tiếp khí cho Tôn Kiệt, ai ngờ Sở Hiên nhanh tay lẹ mắt, một tay giữ lấy cổ nàng, một tay khác chụp mạnh ngực Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt ho khan mãnh liệt một hồi, tiếng hít thở dần vang lên.

Sở Hiên căm tức nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ vội vàng đẩy tay hắn đang giữ cổ áo nàng, khẩn trương vòng tới vòng lui bên cạnh Tôn Kiệt.

Tôn Kha lấy lọ thuốc trong ngực ra, đỡ Tôn Kiệt dậy, rót toàn bộ thuốc và trong miệng Tôn Kiệt.

Qua hồi lâu, lông mi Tôn Kiệt rung rung, rốt cuộc dần mở hai mắt ra.

Tô Hồng Tụ thở phào một hơi, lảo đảo lui về sau, ngã nhào trên đất.

“Đa tạ Thái tử, cứu tại hạ một mạng.”

Tôn Kiệt khom lưng, cung cung kính kính nói cám ơn Sở Hiên, Tô Hồng Tụ ở bên cạnh xì mũi coi thường, hừ, người kia không cứu ngươi, rõ ràng chỉ mượn cơ hội đánh ngươi một chưởng, ngươi là đồ ngốc, phía sau lưng của ngươi đã bị hắn đánh một chưởng rồi, cách quần áo còn có thể nhìn thấy vết bầm tím hình bàn tay.

Chỉ có điều, cho dù như thế nào, Tôn Kiệt cuối cùng sống lại, tảng đá treo trên đầu tim Tô Hồng Tụ rốt cuộc rơi xuống đất.

Tô Hồng Tụ phủi bụi trên người, vừa định xoay người, không ngờ Tôn Kiệt tiến lên một bước, tóm chặt lấy tay nàng.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Tôn Kiệt, chỉ thấy sắc mặt Tôn Kiệt đỏ bừng, cúi đầu cung kinh nói: “Đa tạ lâu chủ phu nhân, ơn cứu mạng của lâu chủ phu nhân, Tôn Kiệt thề báo đáp!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, giọng Tôn Kiệt càng lúc càng nhỏ, đầu cũng cúi càng lúc càng thấp, cuối cùng, Tô Hồng Tụ chỉ nhìn thấy hai tai nhỏ đỏ như máu trong đống tóc đen nhánh rối bù của hắn.

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ, đây coi là ơn cứu mạng gì? Rõ ràng là ngươi cứu ta trước.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của Tôn Kiệt, mặt đỏ bừng, tâm thần thấp thỏm, trong lòng khẽ động, lại không tự chủ nổi lên lòng giễu cợt.

“Tôn quản sự, mặt của ngươi thật đỏ...”

Tô Hồng Tụ lẩm bẩm, vừa định đưa tay sờ vành tai đỏ như máu của Tôn Kiệt, nhưng không ngờ bị Sở Hiên ở phía sau bất ngờ túm lấy, một trận chửi mắng đổ ập xuống: “Ngươi nhìn dáng vẻ của ngươi xem! Quần áo xốc xếch! Không biết thẹn!”

Sở Hiên tức giận nói không nên lời.

Tô Hồng Tụ cúi đầu xem xét, thì ra vừa rồi khi nàng và dây leo đọ sức, quần áo đã sớm bị kéo rách.

Điều này có thể trách nàng sao? Nếu không phải Sở Hiên ép nàng vào trong hang, sao nàng lại có thể gặp phải nguy hiểm, sao lại biến mình thành dáng vẻ chật vật không chịu nổi như vậy?

Còn sống đã không tệ rồi, đâu còn quản được quần áo gì đó xấu hổ gì đó?

Chỉ có điều, chung đụng với Sở Hiên nhiều ngày như vậy, Tô Hồng Tụ đã sớm có kinh nghiệm, cãi cọ với Sở Hiên hoàn toàn uổng phí hơi sức lãng phí nước miếng.

https://thuviensach.vn

Đừng nhìn vẻ mặt thúi cả ngày của người này, dáng vẻ chảnh chọe ra vẻ núi băng, thật ra thì miệng lưỡi của hắn cực kỳ bén nhọn.

Gây gổ với hắn, sẽ chờ bị hắn phản bác, bị hắn tức chết đi!

Tô Hồng Tụ trợn trắng mắt liếc Sở Hiên, dáng vẻ lười nói chuyện với hắn, ngay lúc này, Oanh Oanh cầm quần áo trong tay giả mù sa mưa tiến lên: "Thái tử, đây là quần áo của thuộc hạ, mong rằng Thái tử không ghét bỏ, che đậy cho Thái tử phi quan trọng hơn."

Vừa nhìn thấy Oanh Oanh, Tô Hồng Tụ lại nổi giận trong lòng, nhớ lại vừa rồi Oanh Oanh chạy trốn thật nhanh, rõ ràng muốn hại chết nàng và Tôn Kiệt, lửa giận nơi đáy lòng Tô Hồng Tụ quả thật gần giống, gần thành thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Không khỏi đảo mắt, thưa dịp Sở Hiên mặc quần áo cho nàng, ghé vào bên lỗ tai hắn, giả bộ nói: "Cái đó, vừa rồi ta vội trốn, quên đóng cánh cửa kia ở trong hang, ngươi nhanh chóng phái một người đi đóng, bằng không sẽ có nhiều yêu ma quỷ quái lao ra, nói không chừng còn bởi vì ngươi đoạt rương của chúng, bọn chúng sẽ tới quấn ngươi."

Sở Hiên lạnh lùng nhìn Tô Hồng Tụ, cũng không biết nên tin hay không tin.

Một lúc sau, hắn hất cằm với Oanh Oanh, lạnh lùng vô tình ra lệnh: "Ngươi, mang mấy tên thủ hạ, vào hang núi đóng cửa lại."

Còn chưa kịp thưởng thức nét mặt của Oanh Oanh, Sở Hiên đã một phát nhấc cái rương lên, một tay túm Tô Hồng Tụ như túm gà con, phi thân rời khỏi hang núi.

Khốn kiếp, không phải ta đã sớm nói cho ngươi sao! Nhéo như vậy sẽ nhéo hết lông ta mất!

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ đầy bụng oán giận, lửa giận ngập trời nghĩ.

Đợi nàng khôi phục yêu lực, việc đầu tiên chính là lột da Sở Hiên!

Sau khi trở về phòng, Thúy nhi đã chuẩn bị xong nước nóng, Tô Hồng Tụ vừa vào phòng nàng ta lập tức lui xuống.

Tô Hồng Tụ một mình ngâm mình trong thùng d1end4nl3q21yd0n tắm nghịch cánh hoa, Sở Hiên ở bên ngoài nghiên cứu rương sắt, loáng thoáng, hình như còn có thể nghe thấy giọng nói của Tôn Kha và Tôn Kiệt.

Một lát sau, chỉ thấy một người áo đen máu me bê bết đầy người vội vội vàng vàng xông vào gian phòng nhóm người Sở Hiên, tiếp theo nhìn thấy Sở Hiên, Tôn Kiệt, còn có Tôn Kha cầm binh khí vội vã ra cửa.

Tô Hồng Tụ kỳ quái liếc nhìn bọn họ, sao vậy?

Chẳng lẽ người có thù oán tìm tới cửa?

Nhưng nghĩ lại, nơi này là Đại Lương, Sở Hiên là Thái tử Đại Lương, nào có ai dám tìm hắn gây phiền toái trên địa bàn của hắn?

Trừ phi...

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc Tô Hồng Tụ đột nhiên lóe lên, ngực thình thịch thình thịch đập loạn.

Đúng vậy, nơi này là Đại Lương, nào có ai tìm Thái tử Đại Lương ở Đại Lương gây phiền toái. Trừ phi là người kia...

Chẳng lẽ người kia là Sở Dật Đình?

Trừ Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ thật sự không nghĩ ra còn có ai sẽ tìm Sở Hiên gây phiền toái.

https://thuviensach.vn

Không khỏi kích động trong lòng, quần áo cũng không kịp mặc, quấn lung tung ga giường mỏng manh lên người, ba chân bốn cẳng chạy ra cửa, nắm tay Thúy nhi, nói liên tiếp: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Có phải có người tới cửa tìm ta không?”

Thúy nhi không lên tiếng, Tô Hồng Tụ vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi đến cùng: “Có phải Sở Dật Đình không?”

Thúy nhi chỉ không ngừng lắc đầu.

Tô Hồng Tụ đứng lên, tóc tai bù xù phóng ra cửa phòng, Thúy nhi vội vàng đi theo.

Tô Hồng Tụ vừa chạy đến cửa, cửa đột nhiên mở ra, Sở Hiên lộ vẻ mệt mỏi đi vào, trên quần áo còn dính vệt máu nhỏ.

Tôn Kha và Thúy nhi ngoài cửa đã lui xuống, Tô Hồng Tụ vẫn còn sợ hãi hỏi Sở Hiên: “Xảy ra chuyện gì?”

Sở Hiên quét mắt nhìn Tô Hồng Tụ quần áo xốc xếch, đầu tóc bù xù trước mắt, cũng không nói chuyện, đi thẳng vào trong phòng.

Tô Hồng Tụ càng lúc càng nóng nảy, vội vàng tiến lên mấy bước, níu áo dài của Sở Hiên, kích động hỏi: “Có phải ngươi đánh hắn bị thương không? Hiện giờ hắn như thế nào?”

Sở Hiên im lặng dừng lại, chậm rãi xoay người, một tay giữ chặt eo Tô Hồng Tụ, sắc mặt lo lắng hỏi: “Ai cái gì? Hắn là ai?”

Ah? Nhìn dáng vẻ của Sở Hiên, chẳng lẽ người tìm tới cửa không phải Sở Dật Đình?

Không, không có khả năng, ngoại trừ Sở Dật Đình, trên dưới Đại Lương, còn ai có bản lĩnh đả thương Sở Hiên?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ liếc nhìn vết máu trên người Sở Hiên, lại nhìn sắc mặt kỳ cục của hắn, sợ mình nhắc tới Sở Dật Đình, Sở Hiên sẽ tức giận. Nên cẩn thận, cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói: “Sao ta biết hắn là ai được? Không phải ta đây đang hỏi ngươi sao?”

Sở Hiên cúi đầu, tay giữ eo Tô Hồng Tụ, để cho nàng dán sát hắn thêm, trầm giọng nói: “Ngươi tốt nhất mong đợi hắn vĩnh viễn đừng đến! Nếu thật sự có một ngày...” Sở Hiên dừng lại, sau đó nặng nề nói: “Nếu quả thật có một ngày kia, không phải hắn chết, chính là ngươi và ta cùng đi hoàng tuyền!”

Tô Hồng Tụ bị lời Sở Hiên rung động đứng chết trân tại chỗ, đợi đến khi nàng tỉnh táo lại, Sở Hiên đã ngồi xuống bên cạnh nàng, trong ngực ôm cái rương sắt, lục lọi trong rương.

Tô Hồng Tụ trợn mắt nhìn hắn thật lâu, nhưng hiển nhiên, hắn không chuẩn bị tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Tô Hồng Tụ không cách nào, chỉ đành phải mang theo ghế, ngồi xuống bên cạnh Sở Hiên, cũng theo hắn ngó dáo dác nhìn vào trong rương.

Bản đồ bảo tàng và binh thư gì đó, Tô Hồng Tụ nhìn không hiểu, cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng bên trong có một tập tranh vàng vàng, Thao Thiết trên bìa tập tranh quả thật giống Thao Thiết xăm trên ngực Tô Hồng Tụ như đúc.

Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, đoạt lấy tập tranh kia rồi giấu nó vào trong ngực.

Trừ tập tranh, bên trong rương còn có một bình ngọc nhỏ màu trắng, còn có vài thứ linh tinh.

Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm bình ngọc nhỏ màu trắng, cũng không biết vì sao, trong ngực không khỏi thình thịch thình thịch đập loạn.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ là yêu, mặc dù bây giờ nàng bị mất yêu lực, nhưng cảm giác của yêu dù sao cũng bén nhạy hơn người.

Sở Hiên không hề cảm thấy, nhưng khi Tô Hồng Tụ thấy bình đó lần đầu tiên đã thoáng nghe được, trong bình thình thịch thình thịch, giống như có âm thanh nhịp tim của sinh vật nào đó.

Chẳng lẽ, trong bình nhỏ này, còn cất giấu một yêu vật bị phong ấn?

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, lại liếc hắn một cái, toàn bộ chú ý của Sở Hiên đều đặt trên binh thư và bản đồ bảo tàng.

Tô Hồng Tụ thừa dịp Sở Hiên không chú ý, nhanh chóng ra tay, một phát bắt được bình ngọc nhỏ màu trắng đó, “Xoạt” một cái giấu bình vào trong ngực.

Thân hình Sở Hiên khẽ cứng lại, khóe mắt liếc nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, cũng không đòi nàng cái bình đó, vẫn đặt lực chú ý lên binh thư và bản đồ bảo tàng trước mắt.

Sở Hiên lật binh thư, Tô Hồng Tụ cũng nằm trên bàn, hào hứng bừng bừng lật tập tranh vừa lấy ra từ trong rương sắt.

Chỉ có điều, niên đại tập tranh thật sự quá xa xưa, rất nhiều bức họa bên trong đã mơ hồ không rõ, chỉ có thể loáng thoáng thấy, phía trên tập tranh vẽ một con thần thú – Thao Thiết, còn có một con tiểu hồ ly có chín cái đuôi, lông mềm như nhung.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Sở Dật Đình Tìm Đến Cửa (3)

Tô Hồng Tụ say sưa nồng nhiệt lật tập tranh, hoàn toàn coi nó là tranh liên hoàn để xem.

Con thần thú trong tập tranh thật lợi hại, thế mà lại liên tiếp cản bốn mươi ba lượt thiên kiếp cho tiểu hồ ly. Wow, nếu bên cạnh nàng cũng có một con thần thú như vậy thì tốt, nàng cũng không cần mỗi lần độ thiên kiếp, sẽ bị thiên lôi bổ một đạo đen nhánh rồi.

Wow, con thần thú bên trong tập tranh đối xử thật tốt với tiểu hồ ly, trời lạnh sẽ nhét tiểu hồ ly vào trong đống lông bờm ấm áp của mình, lúc trời nóng, có thể leo núi lội nước, mang tiểu hồ ly lên Thiên Sơn xa vạn dặm nghỉ hè.

Ah, mấy tờ này vẽ cực kỳ mơ hồ, vẽ cái gì, nàng thật sự không thấy rõ.

Tô Hồng Tụ vừa ăn nho Thúy nhi để trên bàn lúc trước, vừa nhanh chóng lật tập tranh.

Đáng tiếc, mấy tờ cuối cùng, phía trên tập tranh bị dính một mảng lớn màu đen, cẩn thận ngửi, giống như vết máu.

Mảng lớn vết máu hoàn toàn thấm ướt mấy tờ cuối cùng của tập tran, phía trên tranh vẽ gì, Tô Hồng Tụ cũng không thấy rõ ràng nữa.

Khi lật tới tờ cuối cùng, Tô Hồng Tụ mơ hồ thấy có Tru Tiên đài, còn có bình ngọc màu trắng nàng vừa móc ra khỏi rương, nhưng không thấy tiểu

https://thuviensach.vn

hồ ly và Thao Thiết nữa.

Chuyện xưa có đầu không có đuôi kết thúc như vậy, Tô Hồng Tụ thấy vô vị tẻ nhạt, "Bộp" một tiếng ném tập tranh vào trong rương.

Cũng không biết có phải âm thanh quá vang dội không, dẫn tới sự chú ý của Sở Hiên, ánh mắt Sở Hiên nhanh chóng lướt lên tập tranh.

Chỉ một cái liếc mắt, ngắn ngủi một chớp mắt, Sở Hiên lại đột nhiên khom người xuống, đa tay phải ra ôm chặt lồng ngực mình.

Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như đau lòng.

Tô Hồng Tụ kỳ quái liếc nhìn Sở Hiên, lòng đau của Sở Hiên tới bất ngờ, biến mất cũng nhanh, chỉ chốc lát sau, hắn đã thẳng người lên, không nhìn tập tranh trong rương nữa, mà một lần nữa đặt sự chú ý vào binh thư và bản đồ bảo tàng.

Tô Hồng Tụ nhìn sắc trời bên ngoài, trăng sáng đã lên chính giữa, cũng sắp canh ba.

Nàng nhìn Sở Hiên vẫn ngồi trước bàn, người này tạm thời giống như không có ý định rời đi.

Thôi, hắn không đi thì không đi, nàng cần phải ngủ.

Tô Hồng Tụ sửa sang lại giường đệm, vỗ vỗ gối đầu, lại vỗ vỗ nữa, hả? Sao dưới gối nàng cứng ngắc, giống như ẩn giấu thứ gì?

Tô Hồng Tụ đưa tay nhỏ bé, sờ dưới gối, quả nhiên, dưới gối của nàng giấu một quyển sách kỳ kỳ quái quái, trên mặt dùng giấy đỏ bọc lấy.

Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, vừa định mở sách ra xem, Sở Hiên lại ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn đúng lúc này, nhanh chóng liếc Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên thấy Tô Hồng Tụ cầm sách trong tay mở ra, tay mắt nhanh lẹ, một phát đoạt sách đi, tức giận trợn mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Đáng tiếc, hắn vẫn chậm một bước, Tô Hồng Tụ đã mở sách kia ra, lật vài tờ.

Hừ! Tô Hồng Tụ liếc nhìn quyển sách bị Sở Hiên giấu trong ngực, lại nhìn gương mặt ửng đỏ khó có được của Sở Hiên, không khỏi xì mũi coi thường hắn trong lòng.

Không nhìn ra, người này, ngày thường dáng vẻ đứng đắn, không hợp tình người, lại có thể giấu sách đông cung dưới gối!

Thật hạ lưu! Hèn hạ! Vô sỉ! Xấu xa!

Tô Hồng Tụ mang hết khả năng, lấy toàn bộ từ ngữ ác độc có thể nghĩ ra trong lòng chửi rủa Sở Hiên một chặp.

Thấy gương mặt khinh bỉ của Tô Hồng Tụ, Sở Hiên khó có được đỏ ửng lên, gầm lên giận dữ một trận với Tô Hồng Tụ: “Nhìn cái gì? Cái này để ta học! Không phải cho ngươi xem!” Nói xong, mặt Sở Hiên di1enda4nle3qu21ydo0n càng thêm đỏ thẫm, rất giống cục than đá bị nung đỏ, xấu hổ lúng túng tránh tầm mắt Tô Hồng Tụ, tiếp tục vùi đầu sắp xếp lại rương sắt.

Nghe vậy, Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc.

Có ý gì? Sách này hắn xem để học? Học cái gì? Chẳng... Chẳng lẽ...?

A, đúng rồi, Tô Hồng Tụ đột nhiên nhớ tới, Sở Hiên sạch sẽ, Đông cung kia, trong ngày thường chưa bao giờ cho phép thái giám và cung nữ đi vào.

Nói như vậy, người này cho tới bây giờ vẫn là một con gà tơ?

Ha ha! Chết cười nàng, ha ha ha ha!

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn gương mặt đỏ bừng của Sở Hiên, lại nhìn sách đông cung hắn vẫn giấu chặt trong ngực, nhớ tới vài ngày trước vẫn bị hắn chèn ép chặt chẽ, không khỏi dâng lên một ác ý nồng nặc trong lòng.

“Ta cứ muốn xem! Ta cứ muốn xem! Ngươi có thể làm gì ta? Cùng lắm thì, ngươi cầm một sợi dây treo cổ ta! Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi!?”

Sở Hiên khó có được xấu hổ, tránh né chung quanh, Tô Hồng Tụ nhất quyết không tha, vọt tới trước mặt hắn, đưa tay nhỏ bé định sờ lên ngực đang giấu sách của hắn.

Một muốn sờ, một muốn tránh, một đi về trước, một lui về sau, chỉ nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn, Sở Hiên ngã ngửa mặt lên trời, mà Tô Hồng Tụ không sai không lệch ngã vào trong ngực hắn.

“Ha ha, nếu ta có thể lấy được! Ngày mai ta sẽ đưa quyển sách này cho tụi Tôn Kha nhìn! Ta muốn để cho tất cả người trong lâu biết, ngươi lớn như vậy, ngay cả sinh hoạt vợ chồng cũng không biết, còn phải học từ sách đông cung, ngươi đại ngốc nghếch! Xem bọn hắn có chê cười chết ngươi không!”

Tô Hồng Tụ cực kỳ hài lòng, rúc vào trong ngực Sở Hiên, cười không ngừng.

Cười như vậy, đầu nhỏ mềm như nhung của nàng cọ tới cọ lui trong ngực Sở Hiên, mặt Sở Hiên càng đỏ, không khỏi đưa tay nhanh chóng đè đầu nhỏ không ngừng động của Tô Hồng Tụ.

Đè một cái như vậy, chóp mũi hai người gần như đụng nhau, gần gũi lẫn nhau cũng có thể cảm nhận được hơi thở đối phương.

Tô Hồng Tụ ngây ngây ngô ngô nhìn Sở Hiên, hơi thở của Sở Hiên dần nặng nề, chẳng biết từ khi nào hắn nhắm nghiền hai mắt, nhịp tim thình

https://thuviensach.vn

thịch thình thịch truyền vào trong lỗ tai Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lúng túng, đang không biết làm gì cho phải, đột nhiên Sở Hiên đẩy nàng một cái, đẩy nàng ra khỏi người mình, sải bước lớn chạy ra khỏi phòng.

Phù – Tô Hồng Tụ thở dài, lúc này mới bất tri bất giác phát hiện ra, không đúng! Bên cạnh Sở Hiên không có nữ nhân! Hắn muốn học sách đông cung làm gì?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ đột nhiên kinh ngạc nhận ra, thì ra nàng đã gả cho Sở Hiên được ba ngày rồi!

Đáng chết! Khốn kiếp, cái đồ lưu manh này, cái đồ háo sắc này! Nếu hắn dám đụng nàng, xem nàng có lấy cái kéo cắt đứt gà nhỏ của hắn không.

Sau khi Sở Hiên đi, Tô Hồng Tụ thở phào d1end4nl3q21yd0n nhẹ nhõm một hơi lớn, giống như không khí đều đổi mới hoàn toàn.

Nàng nằm dài trên giường, lấy bình ngọc nhỏ màu trắng tinh xảo ra, đưa về phía ánh trăng, tinh tế quan sát.

Bình trắng dùng ngọc trắng điêu khắc thành, kết cấu thông suốt trơn bóng, trong suốt nhẵn nhụi, hoa văn tinh xảo tao nhã. Một bụi hoa ngọc hồ điệp màu tím nhạt kỳ ảo phóng khoáng được tơ vàng lưu ly như mộng ảo khẽ điểm xuyết, cả bình tỏa ra khí chất thanh nhã cao quý mà lại u buồn sầu bi.

Làm cho người ta kỳ nhất chính là, trong bình giống như mang theo dòng nước trong có linh tính di động, nước lạnh thấm ra mát mẻ, như thực như ảo. Khẽ gõ thân bình, tiếng vang trong trẻo dễ nghe, phảng phất như như vọng ra từ hang rỗng.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lắc thân bình, lại lắc, tiếng tim đập thình thịch bên trong lại truyền ra làn nữa, theo đó là tiếng thê lương lại khàn giọng: “Thả ta ra ngoài -”

Mới nghe âm thanh trong bình, toàn thân Tô Hồng Tụ khẽ run rẩy, thiếu chút nữa lỡ tay quăng bình xuống đất.

Nàng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi xem bình ngọc trong tay, đây chắc không phải ảo giác của nàng, nhưng sao âm thanh trong bình giống giọng nói của Sở Dật Đình vậy?

Giây phút vừa rồi, nàng gần như cho rằng Sở Dật Đình bị nhốt trong bình ngọc.

Nhưng mà, không phải, Sở Dật Đình là người không phải yêu, hắn không thể bị nhốt trong bình ngọc nho nhỏ như vậy.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, lấy hết dũng khí đưa bình đến bên tai nghe kỹ.

Lần này, nàng bị sợ đến toàn thân cứng ngắc, bình trong tay “Bốp” một tiếng rơi trên mặt đất, bể nát bấy.

Chỉ thấy một vệt sáng vàng đột nhiên thoát ra khỏi bình ngọc, dưới ánh trăng tạo thành một con Thao Thiết màu vàng, chỉ chốc lát sau, đã giống như một vệt sao băng, bay về phía tây.

Tô Hồng Tụ rợn cả tóc gáy, toàn thân run rẩy.

Vừa rồi không phải nàng nghe nhầm, âm thanh truyền ra từ trong bình chính xác là giọng Sở Dật Đình.

Hắn rốt cuộc thế nào? Chẳng lẽ, khi nàng vắng mặt, hắn không cẩn thận mắc bẫy người khác, bị người ta nhốt vào trong bình?

https://thuviensach.vn

Không, không thể nào, Tô Hồng Tụ die,n; da.nlze.qu;ydo/nn khẽ vuốt ngực, tự an ủi mình, nhìn cái bình đó một cái cũng biết đã lâu lắm rồi, lại nói, Sở Hiên cũng nói, rương kia bị khóa trong hang núi đã mấy chục năm, Sở Dật Đình không thể nào bị người nhốt vào trong bình ngọc.

Nghĩ như vậy, không khỏi yên tâm, nhưng theo đó mà đến, lại khẽ đau lòng.

Sở Dật Đình, rốt cuộc hắn đi nơi nào rồi? Tại sao nhiều ngày như vậy, hắn vẫn chưa từng xuất hiện?

Không phải hắn thật sự không có ý định tiếp tục quản nàng nữa, từ nay về sau định không gặp nàng rồi?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi đau đớn xé cõi lòng, hai hàng nước mắt bất tri bất giác rơi khỏi hốc mắt đỏ ửng, “Tí tách” rơi lên phong thư rớt trên đất bị gió thổi không ngừng lật qua lật lại.

Tô Hồng Tụ liếc mắt nhìn phong thư trên đất, nó chắc rơi ra từ trong rương sắt.

Tô Hồng Tụ cúi người xuống, vừa định nhặt phong thư bỏ vào trong rương.

Nhưng ngón tay nàng vừa tiếp xúc được với phong thư, phong thư lại biến thành tro tàn.

Theo một đám khói xanh bay lên bốn phía, một tờ giấy màu vàng giữa phong thư lộ ra.

Tô Hồng Tụ cầm tờ giấy, quan sát một phen, trên trang giấy cũng không có gì đặc biệt, chỉ viết một hàng chữ.

https://thuviensach.vn

Một hàng chữ làm cho người ta rợn cả tóc gáy, chữ đỏ giống như dùng máu viết –

Đối xử tử tế với con ta, nếu không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tô Hồng Tụ run rẩy, đang chuẩn bị thả tờ giấy vào trong rương, nhưng một cơn gió nhẹ ngoài cửa sổ khẽ thổi, tờ giấy trong tay nàng biến thành bột trong nháy mắt, theo gió bay ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường

Cả đêm không mộng mị, ngày hôm sau vừa rạng sáng, Tô Hồng Tụ vốn định đi tìm Sở Hiên xem xem, có phải hắn bị thứ gì kỳ kỳ quái quái nhập vào thân rồi không.

Nhưng tìm khắp cả Thải Hoa lâu, cũng không thấy bóng dáng Sở Hiên, lại vừa vặn nửa đường gặp được Tôn Kha.

Trên lưng Tôn Kha vác một sọt lớn, trong sọt đều là gà vịt thịt cá, cộng thêm chút rau dưa màu xanh.

Thật đáng thương, chẳng lẽ người dưới của Sở Hiên không đủ?

Tôn Kha phải đảm nhận việc mua thức ăn và làm việc vặt.

Suốt dọc đường Tô Hồng Tụ vẫn theo Tôn Kha vào trong phòng bếp, dù sao nàng vẫn bị Sở Hiên nhốt trong Thải Hoa lâu, không có việc gì làm, định xắn tay áo lên, tính toán bộc lộ tài năng trước mặt Tôn Kha.

Lại nói, mặc dù pháp thuật nàng không tinh thông, yêu thuật cũng không ra làm sao, nhưng trí nhớ lại hạng nhất, món ăn Sở Hiên từng làm trước mặt nàng một lần, nàng lại nhớ toàn bộ phương pháp nấu ăn.

Trước làm cá chình chua ngọt, Tô Hồng Tụ lọc xương cá, cắt thành từng miếng, đặt trong dầu chiên, sau đó xếp lên đĩa, dùng mật, dầu ớt, trần bì, ô mai hơn mười loại gia vị điều chế thành nước tương rưới lên.

https://thuviensach.vn

Sau lại làm món cá cay xào cần tây, tách trứng cá, gan cá thành miếng, sau khi dầu sôi, bỏ cá vào chiên, xào rau cần đến khô, sau đó nếm gia vị.

Cuối cùng làm phần cơm cá chình.

Hết cách rồi, Đại Lương gần biển, hơn phân nửa trong giỏ Tôn Kha đều là hải sản.

Tôn Kha vui mừng nhìn về phía Tô Hồng Tụ, sau khi nhấc đũa cẩn thận nếm thử, chậc chậc khen ngợi, Tô Hồng Tụ được hắn khen cười khanh khách không ngừng.

Lúc này, Thúy nhi tới phòng bếp lấy điểm tâm đi thăm Tôn Kiệt, Tô Hồng Tụ tiện thể để cho nàng hai phần đưa cho Tôn Kiệt.

Mới ra phòng bếp, chỉ thấy có người lo lắng chạy tới, thấy Tô Hồng Tụ ở đây, người kia tiến tới bên tai Tôn Kha nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Tôn Kha thoáng chốc trở nên lạnh lẽo khắc nghiệt, không nói bất cứ điều gì, vội vàng rời đi.

Tô Hồng Tụ hiếu kỳ trong lòng, vội vàng đi theo phương hướng Tôn Kha rời đi.

Không bao lâu, nàng đi tới một hồ nước, ánh sáng vàng lấp lánh trên mặt hồ, cá chép bơi tới bơi lui, nổi lên khắp nơi phơi nắng.

Tô Hồng Tụ đứng bên hồ, nhìn thấy mà hai mắt to sáng ngời, thoáng cái đã quên sạch sẽ mình đang theo dõi Tôn Kha, dùng nhánh cây gãy làm cần câu, đào vài con giun dưới đất, ngồi cạnh bờ hồ câu cá chép nổi lên.

Công phu không phụ lòng người, qua chừng nửa canh giờ, nàng thật sự câu lên mấy con.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn hai bên, nhặt được đống củi, rút một thanh dao găm sáng bạc lấp lánh bên hông ra, đang chuẩn bị giết cá –

Lại đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói sắc lạnh, the thé: "Từ từ! Ngươi dám làm bẩn Thánh vật của Đại Lương ta, phải bị tội gì!"

Tô Hồng Tụ nhìn lại, quả nhiên là Oanh Oanh, chỉ thấy mặt nàng ta tiều tụy, thân hình mảnh dẻ, bởi vì mấy ngày nay để đóng cánh cửa kia trong hang núi, hẳn là chịu không ít tội.

Hai mắt Oanh Oanh nhìn chằm chằm vào thanh dao găm trong tay Tô Hồng Tụ, dương dương hả hê nói: "Ngươi có biết thứ ngươi cầm trên tay là gì không? Đây là Thánh vật của Đại Lương, từ trước đến nay chỉ có Thiên tử mới có thể đeo, ngươi lại dùng máu dấy bẩn Thánh vật Đại Lương, đây là tội chết!"

Tô Hồng Tụ hồi hộp trong lòng, kêu to không ổn, ai ngờ Sở Hiên lại giao vật trân quý như vậy cho nàng? Nàng còn tưởng rằng đây chỉ là thanh dao bạc bình thường dùng để trừ tà.

Thấy Tô Hồng Tụ lộ vẻ lo lắng, Oanh Oanh vênh váo tự đắc đi tới bên người nàng, cười nham hiểm nói: "Thái tử phi, ngươi cũng đừng trách ta, đây chính là quy củ do Thái tổ Hoàng đế của Đại Lương định ra mấy trăm năm trước, trừ Thiên tử Đại Lương, bất kỳ ai làm dơ bẩn, hủy hoại thánh vật, xử tử tại chỗ!"

Toàn thân Tô Hồng Tụ run lên, lui về sau co người lại.

Lúc có mặt Sở Hiên, nàng còn có thể ưỡn thẳng lưng, đối đầu không ai nhường ai với Oanh Oanh, nhưng chỉ là cáo mượn oai hùm.

Khi Sở Hiên không có ở đây, nàng hết cách rồi, dù sao nàng không có pháp lực, lại không có võ công, vốn không phải là đối thủ của Oanh Oanh.

https://thuviensach.vn

Oanh Oanh cười ha ha, giơ tay lên định đánh về phía Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ hoảng hốt giơ tay lên, cố gắng bảo vệ đầu mặt mình, đúng lúc ấy, sau lưng có nam nhân cao giọng hét dừng lại: “Oanh Oanh!”

Oanh Oanh vội vàng hành lễ, hơi cúi đầu, cung kính nói: “Vừa rồi thuộc hạ vượt khuôn phép, nhưng chỉ vì nhất thời tức giận với việc Thái tử phi làm dơ bẩn Thánh vật!” Oanh Oanh vừa nói, vừa không cam lòng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

Ah? Sở Hiên? Hắn xuất hiện từ đâu, sao một chút âm thanh cũng không có?

Tô Hồng Tụ kỳ quái nhìn Sở Hiên không biết xuất hiện từ đâu, đáy lòng có một cảm giác vi diệu từ từ nổi lên.

Lúc trước cũng thế, Sở Dật Đình cũng vậy, mỗi lần khi nàng gặp nguy hiểm, là người đầu tiên chắn trước nàng.

Nhưng sau đó hắn lại biến mất không thấy bóng dáng.

Bắt đầu từ khi nào, khi nàng gặp nguy hiểm, người đầu tiên xuất hiện biến thành Sở Hiên?

Sau này Sở Hiên có giống như Sở Dật Đình, bởi vì một hiểu lầm, hoặc bởi vì một câu nói thêu dệt vô cớ của người không liên quan, sẽ bỏ lại một mình nàng, biến mất không thấy nữa?

Mới vừa nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ kinh ngạc.

Không phải không phải, rốt cuộc nàng đang nghĩ lung tung cái gì chứ?

Sao nàng có thể bởi vì một ngày nào đó trong tương lai Sở Hiên sẽ rời nàng mà đi, lại từ nơi sâu nhất trong đáy lòng dâng lên xót xa nồng đậm?

https://thuviensach.vn

Tên khốn kiếp này! Con ruồi xanh lục này, nàng ước gì một ngày kia hắn biến mất không thấy nữa.

Đang miên man suy nghĩ, tâm loạn như ma, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Sở Hiên: “Ta nói rồi, thấy phu nhân, thì đồng nghĩa với thấy ta, ngươi đã quên lời của ta!”

Oanh Oanh khẩn trương lo lắng trả lời: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ biết sai, xin Thái tử thứ tội!”

Vẻ mặt Sở Hiên tàn độc nói: “Tự mình đi hình phòng nhận một trăm gậy!” Sau đó miễn cưỡng phất tay, Oanh Oanh lộ vẻ sợ hãi, cuống quýt lui ra.

Sở Hiên chậm rãi đi đến bên Tô Hồng Tụ, nhìn thanh dao găm nhuốm máu trong tay nàng, lại nhìn mặt hồ sóng gợn lăn tăn, bình thản nói: “Ngươi không cần phải sợ, ta đã đưa dao găm cho ngươi, chỉ cần ngươi không tặng nó cho người khác, cho dù ngươi dùng nó làm gì, cũng không quan trọng.”

Trong lòng Tô Hồng Tụ vẫn còn sợ hãi: “Nhưng mà chỉ là một cây dao găm bạc thông thường, sao lại thành Thánh vật của Đại Lương các ngươi rồi hả? Ngươi có phải giống như nàng ta, lừa gạt ta?”

Sở Hiên nhìn mặt hồ lóe lên ánh sáng vàng, qua hồi lâu, mới khàn tiếng mà nói: “Không có, khi ta kế vị Đông cung thì Phụ hoàng đưa cây dao găm này cho ta. Ngươi nên biết, cả đời Phụ hoàng ta thích nhất chính là Thục phi. Chỉ có điều Thục phi vứt bỏ người, chạy trốn với người khác. Thật ra thì không riêng gì Phụ hoàng ta, Tiên hoàng, Thái thượng hoàng, thậm chí còn Thái tổ hoàng đế, Hoàng đế Đại Lương ta, chưa từng có một ai có thể chắp tay cả đời với nữ nhân mình yêu.”

“Đó là đáng đời hắn! Lão quỷ háo sắc, bên cạnh nhiều nữ nhân như vậy, còn trói chặt người khác không buông, nếu như đổi lại là ta, ta cũng sẽ bỏ

https://thuviensach.vn

trốn với người khác!”

Tô Hồng Tụ cúi đầu, ở bên cạnh nói nhỏ.

Sở Hiên dừng một chút, quét mắt nhìn Tô Hồng Tụ, nói tiếp: “Cây dao găm này do Thái tổ hoàng đế Đại Lương rèn. Thái tổ hoàng đế có thiên phú dị bẩm, bản thân có thể tạo ra lửa nóng, đúc kiếm từ nhỏ, chưa trưởng thành đã vang danh thiên hạ. Năm hai mươi tuổi, đúc kiếm thành si, lần đầu tiên người xuống núi đã đem lòng yêu một nữ tử có hôn ước. Người trắng trợn cướp nữ tử đó lên núi, không để ý ánh mắt người đời lấy làm thê tử.”

“Trong năm, cuối cùng nữ tử có tin mừng, nhưng nam tử có hôn ước trước đó với nàng vừa vặn lên núi xin kiếm, vừa lúc Thái tổ hoàng đế không ở đó, nữ tử động lòng cũ, muốn nam tử kia đưa mình xuống núi, vừa đúng lúc bị Thái tổ hoàng đế bắt gặp. Dưới cơn nóng giận, Thái tổ hoàng đế đã đâm người đến chết, cũng dưới tình huống cực kỳ tức giận tạo ra lửa mạnh thiêu đốt tầm thường không thể so sánh, khiến nữ tử và cả hài nhi trong bụng đều chết cháy. Thái tổ hoàng đế cũng vì thế mà bị điên, Đại Lương mới bắt đầu khai quốc, ngàn dặm đất khô cằn, tin đồn chính là Thái tổ hoàng đế khai chiến với người không khống chế được bản thân, tỏa ra lửa mạnh thiêu đốt đối phương và quân đội cùng thành trì thành tro tàn.”

“Nữ tử bị thiêu chết kia trước lúc chết đã hạ chú với Thái tổ hoàng đế, Đại Lương đời đời kiếp kiếp, phàm là người Hoàng gia, cả đời nhất định vĩnh viễn mất người yêu.”

Thật là nam nhân khủng khiếp! Không trách được lần trước, lúc Sở Hiên nổi giận, xung quanh thân thể cũng tỏa ra ngọn lửa màu đỏ thắm, thì ra là di truyền.

Nguy rồi! Thái tổ hoàng đế kia bởi vì lão bà của người chạy theo người khác, dưới cơn nóng giận đã thiêu đốt người ta rồi, vậy tương lai, nàng thừa dịp Sở Hiên không chú ý chạy đi, Sở Hiên sẽ không thiêu cháy nàng chứ?

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ không khỏi lộ vẻ sợ hãi, ánh mắt nhìn Sở Hiên vừa lo lắng vừa thấp thỏm.

Giống như xem thấu suy nghĩ trong lòng Tô Hồng Tụ, Sở Hiên quay đầu lại liếc nàng.

“Ta sẽ không để cho ngươi chạy, năm ta vào ở Đông cung, ta đã thề với mình, ta tuyệt đối không dẫm vào vết xe đổ của Phụ hoàng, Thái thượng hoàng, Thái tổ hoàng đế ta, còn sống, hai ta tốt đẹp ở chung một chỗ, chết rồi, ta sẽ kéo ngươi xuống địa ngục.”

Tô Hồng Tụ trợn mắt há mồm nhìn Sở Hiên, đột nhiên cảm thấy có cơn gió lạnh thổi qua xương sống, theo sát đó, chính là run rẩy một trận.

Thật ra trong lòng nàng hết sức khó hiểu, Sở Hiên giam giữ nàng, không phải vì lợi dụng nàng sao? Không phải hắn đã nói sẽ không đụng vào nàng sao? Không phải bọn họ chỉ là phu thê giả thôi sao? Vậy hắn nói những lời này với nàng, rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ hắn không có ý định tiếp tục giả vờ, mà quyết định đùa thành thật?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường 2

Tô Hồng Tụ nghĩ tới đây, run rẩy lợi hại hơn. Chẳng lẽ nửa đời sau của nàng thật sự bị hủy trong tay Sở Hiên, nàng sẽ xuống địa ngục giống như Sở Hiên?

Thấy Tô Hồng Tụ cứ mãi lạnh run, Sở Hiên đưa tay, sờ lên trán nàng, sau đó lại liếc mắt nhìn váy nàng bị dơ vì ngồi trên bờ thả câu, ngồi xổm xuống, bắt đầu gột bùn dơ trên váy cho nàng.

Tô Hồng Tụ sửng sốt, ngơ ngác nhìn Sở Hiên, nghĩ thầm không phải hắn thích sạch sẽ nhất sao?

Đối diện với cặp mắt ngây ngốc kinh ngạc của Tô Hồng Tụ, Sở Hiên không được tự nhiên quay đầu đi, trong miệng lẩm bẩm: “Ngươi không nên cứ bẩn hoài như vậy! Sợ cái gì? Trong địa ngục cũng không đáng sợ như vậy, núi đao biển lửa, tóm lại có ta chống đỡ giúp ngươi.” Sau đó nắm tay nhỏ bé của nàng, sải bước đi về trước.

Tô Hồng Tụ cứ ngơ ngác bị Sở Hiên lôi về như vậy.

Trở về phòng, Sở Hiên chọn trúng một bộ quần áo màu hồng đào, kêu Tô Hồng Tụ thay.

Ah? Ở đâu ra quần áo mới? Đã hỏi mới biết ngày hôm qua Sở Hiên dặn Tôn Kiệt đi làm.

https://thuviensach.vn

Món chính trong cơm tối chính là cá, đều do Tô Hồng Tụ làm nhiều lúc trưa mới có, lẽ ra chẳng phải mới mẻ gì, nhưng Sở Hiên lại cực kỳ hài lòng, còn gọi đầu bếp vào sảnh trước.

“Cá hôm nay làm như thế nào? Mùi vị còn ngon hơn bình thường.” Sở Hiên hỏi.

“Bẩm Thái tử, tiểu nhân không biết, cá hôm nay do Thái tử phi làm.” Đầu bếp đáp.

“Cái gì? Phu nhân làm? Ngươi có biết lừa gạt ta, ngươi sẽ có kết quả gì không? Phu nhân vốn không làm cá.”

Tuy Sở Hiên nói với đầu bếp, nhưng ánh mắt lại nhìn sang Tô Hồng Tụ đang bới cơm.

Đầu bếp bị hù dọa như vậy, nơm nớp lo sợ, lập tức té quỵ xuống đất: “Buổi chiều phu nhân làm cho Tôn đại nhân... Chính là Tôn Kha Tôn đại nhân mấy món ăn, sau khi Tôn đại nhân nếm xong khen không dứt miệng, sau lại để cho Thúy nhi đưa cho Tôn đại nhân... là Tôn Kiệt Tôn quản sự hai bàn, Tôn quản sự cũng nói ăn ngon. Thái tử, tiểu nhân nói những lời trên là thật, nếu Thái tử không tin, có thể gọi Tôn đại nhân và Thúy nhi tới đối chất!”

“Thái tử phi tự mình làm cá cho hai vị Tôn đại nhân, còn khiến hai vị Tôn đại nhân khen không dứt miệng?” Sắc mặt Sở Hiên trầm xuống, lập tức quăng ánh mắt sắc bén về phía Tô Hồng Tụ.

“Làm gì? Ta... Ta vẫn bị ngươi nhốt, rảnh rỗi nhàm chán, làm bếp cũng phiền ngươi?”

Tô Hồng Tụ lui về sau co lại, nhỏ giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi không làm phiền ta.” Mặt Sở Hiên không thay đổi, ánh mắt lạnh như băng nói: “Chỉ có điều không ngờ ngươi học làm cá nhanh như vậy.”

“Hừ, đừng nghĩ người ta đần như vậy, thật ra thì ra rất thông minh.” Tô Hồng Tụ liếc mắt nhìn Sở Hiên, dương dương tự đắc nói.

“Ngươi? Thông minh? A, ngươi quả thật không coi là đần.” Sở Hiên ôn hòa nói, hắn trong lúc bất chợt đột nhiên không có khẩu vị, dùn tay đẩy một cái, đẩy toàn bộ bàn cá vừa rồi còn ăn đến ngon lành ra.

“Ngươi đã thông minh như vậy, bắt đầu từ bây giờ, một ngày ba bữa của ta, cũng do ngươi phụ trách. Ngày mai ta sẽ rời giường trước khi gà trống gáy sáng, ngươi phải chuẩn bị điểm tâm thật sớm trước đó cho ta!”

Sở Hiên nhìn Tô Hồng Tụ, mặt không chút thay đổi nói.

Buồn cười!

Sau khi ăn xong, Sở Hiên không vào phòng Tô Hồng Tụ như trước, mà đi ra núi phía sau Thải Hoa lâu.

Tô Hồng Tụ phát hiện, dường như buổi tối mỗi ngày Sở Hiên đều đi vào trong đó.

Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, không khỏi lén lén lút lút đi theo phía sau Sở Hiên, cũng đi ra sau núi.

Vừa mới đi vài bước, chính là một cơn gió lạnh thổi qua, thổi trúng Tô Hồng Tụ rét đến phát run, nơm nớp lo sợ.

Định thần nhìn lại, Tô Hồng Tụ bị sợ đến hai lỗ tai hồ ly cũng bật ra, cùng dính chặt trên đỉnh đầu, chuyển cũng không chuyển động nữa.

Cái gì chứ! Sao sau núi lại có nhiều mộ bia như vậy?

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ, tên trên mộ bia còn tương đối giống, đều là Sở XX, Sở X.

Không phải tổ tiên của Sở Hiên chứ?

Tô Hồng Tụ đứng phía sau nhìn đến sững sờ, toàn thân rét run.

Quả nhiên, Sở Hiên đốt mấy nén nhang ngọn nến, đứng xa xa, vái lạy về phía mộ bia khắp núi khắp hang.

“Tiên đế, tổ tiên, xin che chở Đại Lương, che chở Sở Hiên!”

Sở Hiên nói xong, hai đầu gối gập lại, nặng nề quỳ xuống.

Theo Sở Hiên quỳ như vậy, toàn cảnh triền núi hiện ra, Tô Hồng Tụ lập tức run rẩy, trên lưng chợt lạnh.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao bên cạnh huyệt đầy núi đầy hang đều có một huyệt trống?

Tại sao nơi này chỉ có phần mộ của tiên đế các triều đại Đại Lương, nhưng không thấy có một phần mộ của Hoàng hậu, phi tần?

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn huyệt rỗng đầy núi đầy hang trước mặt, đột nhiên nhớ tới, tiên đế các triều đại Đại Lương, không một ai có thể chắp tay cả đời với nữ nhân mình yêu mến.

Những huyệt trống không này, chắc lưu lại vì những tử kia?

Sinh không thể cùng chăn, mong lúc chết cùng huyệt, đây là chấp niệm khổ sở và tuyệt vọng như thế nào?

Tô Hồng Tụ nhìn một chút, chẳng biết tại sao, trong lòng nổi bên nỗi bi thương nồng nặc.

https://thuviensach.vn

Trước mặt, Sở Hiên vẫn còn bái tế tổ tiên, Tô Hồng Tụ thật sự không chịu nổi vẻ thê thảm và âm trầm như vậy, một mình xoay người đi.

Đêm nay, Tô Hồng Tụ ngủ cực kỳ không yên ổn, không biết có phải bị phần mộ đầy núi đầy hang hù sợ không, cả đêm nàng không ngừng gặp ác mộng.

Lúc thì nằm mơ thấy mình và Sở Dật Đình ở chung một chỗ, hắn và nàng vẫn sống trong khu rừng ban đầu gặp nạn.

Lúc lại nằm mơ thấy mình biến thành con hồ ly nhỏ trong tập tranh kia, vui vẻ vòng tới vòng lui quanh chín con Thần thú to lớn uy mãnh. Chỉ có điều không biết tại sao, theo mộng dần xoay chuyển, Thần thú làm bạn bên cạnh nàng càng ngày càng ít, mỗi lúc một ít, cuối cùn, chỉ còn lại một con Thao Thiết toàn thân nhuốm máu, màu sắc lông bờm cực kỳ giống ngọn lửa địa ngục thiêu đốt, tà mị lại yêu mỹ.

Tiểu hồ ly đứng trong một đống Thần thú, không thích nhất chính là Thao Thiết. Dáng vẻ của nó quá hung dữ, lại luôn tranh đoạt con mồi với tám huynh đệ của nó, thứ gì cũng không muốn chia sẻ với các huynh đệ của hắn.

Các huynh đệ của hắn đều nói lòng hắn quá tham. Tô Hồng Tụ hơi sợ hắn, bởi vì nàng cảm giác ánh mắt hắn nhìn nàng bất cứ lúc nào cung lóe ra vẻ độc chiếm nóng rực lại sâu sắc.

Hắn không cho phép nàng ở chung một chỗ với các huynh đệ của hắn, không cho phép nàng và bọn họ quá gần gũi. Bất cứ lúc nào cũng đi theo bên cạnh nàng, chăm chú nhìn nàng, thậm chí có lúc giam nàng lại, khóa một mình nàng trong thần điện, không biết tiểu hồ ly đào bao nhiêu đất trong thần điện mỗi ngày, cố gắng đào lỗ chạy đi, nhưng không lần nào thành công.

https://thuviensach.vn

Tiểu hồ ly ghê tởm con Thao Thiết này rồi, không để ý đến hắn, ngày ngày đều tụ tập chung với các huynh đệ của hắn, sau đó, các huynh đệ của hắn tới mỗi ngày một ít, càng ngày càng ít, không biết biến mất đi phương nào.

Cuối cùng, kết của giấc mộng này, con Thao Thiết mở cặp mắt đỏ như máu dữ tợn lại điên cuồng, lưu luyến không rời, khổ sở và tuyệt vọng nhìn nàng.

Mộng đến đây, Tô Hồng Tụ đột nhiên đau lòng kịch liệt, cả thân thể cuộn tròn lại trên giường, biến thành một đống lông mềm như nhung.

Đang lúc này, cảnh trong mộng lại đột nhiên thay đổi, trước mắt Tô Hồng Tụ xuất hiện bóng lưng quen thuộc, nàng lảo đảo đuổi theo bóng lưng kia. Khi gương mặt của hắn dần hiện rõ, nhưng hắn lại đột nhiên biến mất rồi.

Tô Hồng Tụ dồn hết toàn lực vọt tới, lại không thể túm được vạt áo của hắn, trong nháy mắt lòng bị cô đơn chiếm hết, Tô Hồng Tụ lã chã rơi lệ, vô lực quỳ trên mặt đất, che mặt mà khóc, thân thể không kiềm chế được run rẩy. Lúc này, nàng bị người lay tỉnh từ trong mộng.

Tô Hồng Tụ mơ mơ màng màng mở đôi mắt đẫm lệ ra, thấy Sở Hiên đang nghiêng người ôm nàng vào trong ngực, mặt không thay đổi lau nước mắt cho nàng.

Sở Hiên thấy Tô Hồng Tụ tỉnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Hồng Tụ vốn định gọi hắn lại, nhưng lời nói mắc kẹt trong cổ họng, càng cảm thấy uất ức, chui đầu vào chùi nước mắt lại tuôn ra lên chăn.

Sở Hiên nhanh chóng quay lại, vén chăn lên, thấy Tô Hồng Tụ khóc đến càng thêm đau lòng, đầu tiên sững sờ, sau đó dìu nàng dậy, đưa cho nàng ly nước ấm và hai viên thuốc. Sau khi đợi nàng uống vào lại đỡ nàng nằm

https://thuviensach.vn

xuống, sau đó mình nằm nghiêng bên ngoài, ôm nàng vào lòng lần nữa, nhỏ giọng nói: “Không sợ, đó chỉ là cơn ác mộng mà thôi.”

Trong bóng tối lạnh lẽo trong phòng, lồng ngực Sở Hiên ấm áp khác thường, Tô Hồng Tụ không tự chủ gần sát hắn, dần ngủ yên ổn.

Tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, mở mắt vừa nhìn, Tô Hồng Tụ vừa vặn thấy Sở Hiên đang ngồi cạnh bàn dùng bữa.

Mặc dù ngày hôm qua Sở Hiên luôn miệng nói muốn Tô Hồng Tụ chuẩn bị điểm tâm sớm một chút cho hắn trước khi trời sáng, nhưng mà, giấc ngủ này của Tô Hồng Tụ ngủ đến trưa rồi, Sở Hiên cũng không gọi nàng.

Thấy Tô Hồng Tụ ngồi vào bên cạnh mình, bưng chén đũa lên, Sở Hiên ngừng lại một chút, chọc đũa vào món mề vịt, gắp mấy miếng vào trong chén Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, từ đầu đến cuối mặt Sở Hiên lại không hề thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ah? Sao vậy, hắn không chê mề vịt tởm hả?

Tô Hồng Tụ nghi ngờ không hiểu, bởi vì Sở Hiên gắp quá nhiều đồ vào trong chén nàng, nàng vốn ăn không hết, nàng gắp lại một phần vào trong chén Sở Hiên.

Đợi đến khi gắp đồ qua, Tô Hồng Tụ mới bừng tỉnh hiểu ra, nguy rồi, Sở Hiên thích sạch sẽ nhất, hắn nhất định sẽ không ăn đồ nàng gắp cho hắn, nhất định sẽ mắng nàng đến máu chó đầy đầu.

Nghĩ như vậy, thân thể nhỏ bé không khỏi co rúc lại, thái độ cũng hơi buồn buồn không vui.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Sở Hiên không nói lời nào, ăn những thứ Tô Hồng Tụ gắp cho hắn rồi.

Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm Sở Hiên, kinh ngạc, thật lâu cũng không phản ứng kịp.

Đang ăn, Tôn Kha tới, rỉ tai mấy câu với Sở Hiên, Sở Hiên đứng lên luôn, nói với Tô Hồng Tụ: “Tối hôm qua ngươi gặp lạnh, ăn cơm xong trở về giường nằm.” Nói xong, ra khỏi sảnh chính trước, Tôn Kha theo sát phía sau.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Nam Nhân Có Lòng Độc Chiếm Siêu Cường 3

Tô Hồng Tụ là người ngồi không yên, nào chịu nghe lời Sở Hiên nói, ăn hết cơm rồi chuồn êm ra ngoài thăm Tôn Kiệt rồi.

Đi tới nửa đường, lúc này mới phát hiện hai tay mình trống trơn, thứ gì cũng không mang, vì vậy hết nhìn đông lại nhìn tây, chạy đến trong vườn bắt thỏ.

Gõ cửa phòng, Tôn Kiệt thấy người tới là Tô Hồng Tụ, định đứng lên nghênh đón, Tô Hồng Tụ thấy thế, vội để cho hắn không cần đa lễ, đỡ ngồi lại giường, mình cũng xách ghế ngồi xuống.

Nhìn ra tinh thần Tôn Kiệt không phải rất tốt, Tô Hồng Tụ vui rạo rực đưa thỏ mới bắt được cho Tôn Kiệt, định mở miệng nói muốn hầm bồi bổ thân thể cho Tôn Kiệt, lại thấy Tôn Kiệt đưa tay ôm thỏ vào trong ngực, mặt ôn hòa nói: “Con thỏ nhỏ thật đáng yêu, tạ ơn phu nhân, thuộc hạ nhất định sẽ nuôi dưỡng tốt nó.”

Nuôi nó? Được rồi, hắn thích nuôi thì nuôi đi.

Tô Hồng Tụ ngồi bên giường Tôn Kiệt, đưa mắt nhìn, vừa vặn thấy túi thơm bị rách treo trên hông Tôn Kiệt, nàng tháo túi thơm hoa mẫu đơn treo bên hông mình do Sở Hiên tặng cho Tôn Kiệt.

“Tặng cho ngươi, buổi tối ngửi, sẽ tương đối dễ dàng chìm vào giấc ngủ.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ôn hòa nhìn Tôn Kiệt nói.

Tầm mắt Tôn Kiệt rơi trên túi thơm không dời, sau đó hiểu ý cười cười: “Tâm ý này của Thái tử phi thật sự khiến thuộc hạ cảm động.”

Thấy Tôn Kiệt định đứng dậy treo túi thơm trên người, Tô Hồng Tụ đưa tay nhận lấy, treo giúp hắn.

“Phu nhân, món cá ngày hôm qua phu nhân phái người đưa cho tại hạ ăn thật ngon, hôm nay có thể...”

Đột nhiên, Tôn Kiệt cúi đầu, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn Tô Hồng Tụ, nhẹ nhàng nói.

“Thật sao? Ngươi cảm thấy nó ăn ngon? Không thành vấn đề, hôm nay ta sẽ làm hai món cho ngươi!”

Nghe Tôn Kiệt nói mình làm cá ngon, Tô Hồng Tụ cực kỳ hả hê rồi, nghĩ thầm mình quả nhiên thông min, chỉ nhìn Sở Hiên làm một lần, làm cá lại được người người khen ngợi.

“Phu nhân, chúng ta ra phòng ngoài đi một chút, thuộc hạ nằm quá lâu, muốn đi lại chút.”

Một lát sau, Tôn Kiệt nhẹ giọng nói với Tô Hồng Tụ.

Ra khỏi sân, Tôn Kiệt vừa đi vừa nói: “Đa tạ phu nhân ngày hôm qua làm món ăn vì thuộc hạ, thuộc hạ đã lâu không được ăn món ngon hợp miệng như vậy.” Tròng mắt Tôn Kiệt lóe lên tia sáng.

Nghe Tôn Kiệt nói như vậy, Tô Hồng Tụ lập tức nhớ lại, hiện giờ Tôn Kiệt đã không phải là kẻ eo quấn vạn bạc, nhà giàu có nhất tài đại khí thô sáu nước như trước, toàn bộ gia sản của hắn đã bị Sở Hiên vơ vét cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Nhất thời không khỏi tiếc hận, lại hơi đồng tình với Tôn Kiệt nói: “Nếu như ngươi thích, sau này ta làm cho ngươi ăn mỗi ngày. Tôn quản sự, thật sự cám ơn ngươi, ngày đó ở trong hang núi, nếu không phải là ngươi, ta đã sớm chết rồi.”

Tôn Kiệt ôn hòa nói: “Vết thương của tại hạ đã khép lại, phu nhân không cần chú ý.”

Đi không bao lâu, thấy Tôn Kiệt lộ vẻ hơi mệt mỏi, Tô Hồng Tụ ôn hòa săn sóc mà nói: “Tôn quản sự , thân thể của ngươi chưa khỏi hẳn, không nên đi lại quá nhiều, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút.”

Tôn Kiệt gật đầu, Tô Hồng Tụ dìu hắn ngồi xuống bên cạnh gốc cây cổ thụ.

Tôn Kiệt ngẩng đầu nhìn cây cổ thụ, im lặng không lên tiếng.

Cây này có gì cổ quái sao? Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn cẩn thận lần nữa, thì ra là một cây trúc đào chỉ nở hoa không kết quả.

Thấy Tôn Kiệt lộ vẻ buồn bã nhìn bụi cây trúc đào này, chẳng biết tại sao, Tô Hồng Tụ đột nhiên nhớ tới ban đầu mình nhẫn tâm cự tuyệt Tôn Kiệt.

Trong lúc nhất thời trong lòng vừa áy náy vừa hối hận, định mượn cớ nói xin lỗi Tôn Kiệt, lại thấy trước mắt có một người vội vội vàng vàng chạy tới, “Uỵch” một tiếng đụng vào người Tôn Kiệt.

Định thần nhìn lại, không phải người khác, chính là Thúy nhi.

Tiểu nha đầu này, không phải đang dựa theo lời nàng đi quyến rũ Tôn Kiệt chứ?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ đang trợn to hai mắt hoài nghi nhìn Thúy nhi chằm chằm, quả nhiên, Thúy nhi vừa đụng vào ngực Tôn Kiệt, thân thể mềm nhũn luôn xuống, yêu kiều nũng nịu, yếu ớt không ra được gió mà túm lấy bả vai Tôn Kiệt.

“Ôi, Tôn quản sự, xin lỗi, vừa rồi nô tỳ không nhìn đường. Cái đó, chân của nô tỳ bị vấp, Tôn quản sự, làm phiền ngài, ngai có thể đỡ nô tỳ về phòng không?”

Thúy nhi nhìn Tôn Kiệt, vẻ mặt thẹn thùng, giọng nói như muỗi kêu.

“Phu nhân, xin lỗi, dường như thuộc hạ đụng phải chân nàng ấy, thuộc hạ phải đưa nàng ấy về.”

Theo đó ngồi xổm xuống, để Thúy nhi nằm trên lưng hắn, cõng Thúy nhi về phòng.

Tô Hồng Tụ ở phía sau ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Tôn Kiệt, nghĩ thầm người này thật sự là một người quá tốt, đại ngốc nghếch, khó trách bị Sở Hiên lừa hết toàn bộ gia tài, cứ thế mãi, sau này hắn bị người khác lừa mạng cũng không phải không có khả năng.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Tôn Kiệt hồi lâu, xoay người sang chỗ khác, vừa định trở về phòng, lại bất ngờ va phải một lồng ngực cứng như sắt đá.

Hốc mắt Tô Hồng Tụ đỏ lên, lỗ mũi đau xót, ngẩng đầu lên, vừa định mắng, lại nhìn thấy khuôn mặt chết âm trầm lạnh lùng, không biết thế nào, trong miệng “Ực” một tiếng nuốt hết vào.

“Nhìn cái gì vậy? Người đã đi hết, còn không bỏ được?”

Sở Hiên cực kỳ kỳ quái, mặc dù hắn ra sức kiềm chế, giả bộ bình tĩnh, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn nghe ra một chút tức giận, một chút sát ý trong lời nói bình lặng không gợn sóng của hắn.

https://thuviensach.vn

Không phải chứ? Chẳng lẽ về sau nàng thật sự không thể nói chuyện cùng nam nhân khác?

Tô Hồng Tụ trừng mắt liếc Sở Hiên, tức giận nói: ‘Ta tới nói cám ơn hắn, không có hắn, hiện giờ ta cũng không thể đứng đây! Ngược lại ngươi, ngươi tìm ta làm gì vậy? Lại muốn để ta bán mạng cho ngươi sao?”

Tô Hồng Tụ vừa nói như vậy, Sở Hiên hơi sững sờ, đôi mắt thâm thúy nhanh chóng xẹt qua vẻ ân hận không dễ cảm thấy.

“Cơm tối hôm nay do ngươi làm. Ta tới đưa ngươi đi phòng bếp.”

Sở Hiên nhìn mắt Tô Hồng Tụ, thản nhiên nói.

“Không làm, ta không muốn làm cho ngươi.”

Tô Hồng Tụ không cần nghĩ ngợi, quả quyết từ chối.

“A, ngươi có biết không, Đại Lương hiện đang khai chiến với Đại Chu, trước mắt tướng sĩ không đủ, có lẽ ta nên đưa Tôn Kiệt lên chiến trường.”

Lời Sở Hiên vừa nói ra, Tô Hồng Tụ lập tức nổi giận, xoay người sang chỗ khác, trợn to hai mắt hung dữ nhìn Sở Hiên chằm chằm.

“Nói cho ta biết, có phải ngươi thích Tôn Kiệt không, hả?”

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Sở Hiên không nhìn Tô Hồng Tụ nữa, đưa tầm mắt về phía không trung, giống như tùy ý hỏi.

Nếu không phải Tô Hồng Tụ ở cùng một chỗ với hắn trong thời gian đã lâu, nói không chừng sẽ cho rằng hắn chỉ tùy tùy tiện tiện hỏi, bị hắn lừa.

Mỗi khi Sở Hiên nổi giận, đều có một động tác theo thói quen, ánh mắt của hắn sẽ vô ý thức phóng lên không trung.

https://thuviensach.vn

Giây phút này, ánh mắt của hắn lại như vậy, hơn nữa, hắn càng giả bộ không thèm để ý, rất có thể, lửa giận trong lòng hắn ngược lại càng lớn, phát tác cũng càng kinh khủng hơn.

“Không thích! Nhưng hắn đã cứu ta, ta rất cảm kích hắn! Ngươi cứ nói ta thích hắn, ta cung hết cách rồi!”

Tô Hồng Tụ nhìn chằm chằm vào Sở Hiên, hung tợn, qua hồi lâu, cuối cùng Sở Hiên cúi đầu xuống, giống như tìm tòi tới cùng nhìn thẳng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ xem xét ánh mắt Sở Hiên, biết ngay hắn tin lời nàng, không khỏi thở ra một hơi dài trong lòng.

Vốn là vậy, nàng vốn chỉ có áy náy và cảm kích Tôn Kiệt, Sở Hiên này, không biết là ánh mắt gì, lúc hoài nghi nàng thích Tôn Kha, lúc lại nói nàng thích Tôn Kiệt, không biết có phải mắt có vấn đề không!

“Không thích là tốt rồi!”

Sở Hiên hạ thấp tầm mắt, thì thầm một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng dẩu môi lên, trên môi nở rộ nụ cười nhẹ nhõm khoan dung.

Đây là lần đầu tiên Tô Hồng Tụ thấy Sở Hiên cười, không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy hắn cười lên dường như biến thành người khác, chói mắt không nói ra được, ánh mặt trời không nói ra được.

Vào phòng bếp, vì cả bụng không vui, Tô Hồng Tụ định coi muối thành đường, coi đường thành muối, nêm loạn vào trong thức ăn.

Sở Hiên đứng bên cạnh nhìn, Tô Hồng Tụ cho rằng hắn sẽ tức giận, không ngờ hắn chỉ lẳng lặng nhìn, lại không nói một lời.

https://thuviensach.vn

Thật vất vả, Tô Hồng Tụ tùy tiện làm mấy món ăn, hoàn toàn không thể so sánh được với lúc trước nàng làm cho Tôn Kha và Tôn Kiệt.

“Cạch” một tiếng, Tô Hồng Tụ đẩy cả bàn món ăn lung tung tới trước mặt Sở Hiên, cuối cùng khẽ thì thầm một câu: “Ngươi muốn ăn hay không!”

Sở Hiên lẳng lặng nhìn một bàn đồ ăn bị cháy, lẳng lặng cầm đũa lên, lẳng lặng ăn tất cả mấy món ăn cháy khét này vào trong bụng.

Lúc đi ra khỏi phòng bếp, Tô Hồng Tụ kinh ngạc phát hiện, không biết ngoài trời mưa như thác đổ từ khi nào, nước đọng đã sâu đến nửa thước.

Tiểu hồ ly mặt thầm buồn bực nhón chân lên vòng tới vòng lui trước cửa bếp.

Làm thế nào? Nàng ghét trời mưa nhất, nàng sợ nước.

Đang mặt ủ mày ê, không biết làm sao cho phải, đột nhiên, Sở Hiên đi tới đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, từ từ ngồi xổm xuống.

“Đi lên, ta cõng ngươi về.”

Sở Hiên đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ, giọng trầm thấp nói.

Từ trong đáy lòng Tô Hồng Tụ không muốn thiếu nợ nhân tình của Sở Hiên, không khỏi ngẩng cao đầu, không để ý tới hắn.

Sở Hiên nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, duỗi chân một cái, đá văng một bao bố dùng để ngăn nước ở cửa.

Lập tức, “Ào” một tiếng, giống như thác lũ, nước mưa lạnh như băng nhanh chóng tràn vào phòng bếp theo khung cửa.

Tô Hồng Tụ giật mình, “A” một tiếng nhảy lên lưng Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Cánh tay nhỏ mềm mại trắng như phấn vừa vòng lên cổ bền chắc màu lúa mạch của Sở Hiên, Tô Hồng Tụ cảm thấy Sở Hiên ở dưới người mình khẽ run rẩy không dễ cảm thấy.

Được Sở Hiên cõng đi tới nửa đường, Tô Hồng Tụ trong lúc lơ đãng cúi đầu xuống nhìn nước trên mặt đất. Ah, quái, Sở Hiên này, hắn cười như vậy từ lúc nào?

Không thật thà giống như vừa rồi, không cười thuần thục và trúc trắc, trên mặt giống như núi băng ngàn năm của Sở Hiên lại hiện lên nụ cười mát mẻ chói mắt như tuyết liên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tôn Quản Sự, Cứu Ta!

Sở Hiên cõng Tô Hồng Tụ về phòng, chỉ chốc lát sau, đã đi ra ngoài.

Tô Hồng Tụ nằm bên cửa sổ nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của hắn, nghĩ thầm thời gian này hắn thật sự rất bận, ban ngày buổi tối cũng không thấy bóng người, nhưng mới vừa rồi, khi nàng gặp nguy hiểm, hắn lập tức hiện ra.

Chẳng lẽ người này có cảm ứng tâm linh?

Phải rồi, chắc Thái tổ hoàng đế của bọn họ không phải người? Sao trên người lại tỏa ra lửa mạnh?

Đang miên man suy nghĩ, trăm mối vẫn không có cách giải, trong chốc lát, Tôn Kha tới, để Tô Hồng Tụ cùng hắn đi tìm đại phu cắt chút thuốc điều dưỡng thân thể.

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ Tôn Kha này cũng không tránh khỏi quá chuyện bé xé ra to rồi, Sở Hiên nói nàng phát hỏa, hắn thật sự vội vàng đi tìm đại phu cho nàng.

Chỉ có điều, cho dù như thế nào, Tôn Kha vẫn quan tâm nàng, Tô Hồng Tụ không nói gì nữa, đàng hoàng đi cùng Tôn Kha.

Dọc theo đường đi, Tôn Kha vẫn khẽ cau mày, Tô Hồng Tụ nhìn gò má anh tuấn và thanh niên của hắn, không biết sao, trước mắt lại hiện lên bóng dáng Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Dù sao, khi lần đầu tiên nàng thấy Tôn Kha, chính là lúc ở chung một chỗ với Sở Dật Đình.

Nhớ tới Sở Dật Đình, trong lòng Tô Hồng Tụ lại khổ sở.

Nàng nhìn mặt Tôn Kha, lại nhìn bước chân nhỏ bé trên đất của mình, lại nhìn mặt Tôn Kha, nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, nhỏ giọng, lặng lẽ hỏi Tôn Kha: "Ngươi vẫn luôn chạy bên ngoài, có tin tức của Sở Dật Đình không? Hắn trở về Tây Kinh rồi sao?"

"Ngươi vẫn còn nghĩ đến hắn?"

Tôn Kha sững sờ, nhìn Tô Hồng Tụ nói: "Nhưng bây giờ ngươi đã gả cho Sở Hiên, ngươi nên biết, với tính khí của dfienddn lieqiudoon Sở Hiên, sẽ không cho phép trong lòng ngươi nhớ đến nam nhân thứ hai. Ta khuyên ngươi, tốt nhất vẫn không nên nghĩ tới Sở Dật Đình, nếu không..."

Tôn Kha còn chưa dứt lời, Tô Hồng Tụ đã không kịp chờ đợi cắt lời hắn: "Ta nói rồi, ta bị ép buộc, không phải bản thân ta muốn gả cho Sở Hiên, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, bây giờ Sở Dật Đình đang ở đâu?"

Tôn Kha yên lặng nhìn Tô Hồng Tụ hồi lâu, hất mặt, giọng khàn khàn nói: "Tình trạng bây giờ của Sở Dật Đình... Không tốt lắm. Hắn rơi vào trong tay Phong Lăng Thiên, còn bị làm mất trí nhớ. Đại Chu và Đại Lương đang khai chiến, không biết công phu Sở Dật Đình như thế nào, đột nhiên tăng mạnh, mấy trận chiến đều do hắn đánh tiên phong, Đại Lương ăn ba trận thua liên tiếp, khiến cho Sở Hiên hiện giờ loay hoay sứt đầu mẻ trán."

Vừa nghe nói tình trạng hiện giờ của Sở Dật Đình không tốt, còn chưa nghe rõ là không tốt như thế nào, nước mắt của Tô Hồng Tụ đã tràn ra.

Nàng đưa tay nhỏ bé, kéo lấy quần áo Tôn Kha: "Hắn bị làm mất trí nhớ, còn liên tiếp tiên phong ba lượt? Vậy hiện giờ rốt cuộc hắn như thế nào? Ngươi cũng đừng gạt ta, hắn không bị thương chứ?"

https://thuviensach.vn

Thấy Tô Hồng Tụ kích động như thế, Tôn Kha tỏ vẻ buồn bã, qua hồi lâu, mới cúi đầu nhìn đất, giọng khàn khàn mà nói: “Không có, hắn không bị thương gì, chỉ có điều không biết Phong Lăng Thiên làm gì hắn, hiện giờ hắn không nhớ cái gì cả, Phong Lăng Thiên để cho hắn làm gì thì hắn làm cái đó, hình như cũng thành một dạng binh khí trong tay Phong Lăng Thiên.”

“Vậy giờ phải làm sao?”

Tô Hồng Tụ nắm tay Tôn Kha, đang gấp đến không biết làm sao cho phải, đi tới đi lui, đột nhiên va vào một người, người tới mặt đối mặt với Tô Hồng Tụ, không nói bất cứ điều gì, tay giơ lên –

Dĩ nhiên định làm một chưởng hung hăng chụp lên đầu Tô Hồng Tụ.

Tôn Kha đã ra tay đúng lúc, ngăn đối phương lại, Tô Hồng Tụ chưa tỉnh hồn, ngẩng đầu lên nhìn, muốn đánh nàng không phải ai khác, chính là Oanh Oanh.

Thấy Tôn Kha và Tô Hồng Tụ thân cận như vậy, Oanh Oanh giận tím mặt, chỉ vào Tô Hồng Tụ lạnh lùng quát nói: “Tôn Kha, ngươi đừng nói với ta ngươi thích nữ nhân này! Muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông, giống như cây đậu khô quắt, rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt hơn ta?”

Tô Hồng Tụ vừa nhe Oanh Oanh mắng nàng như vậy, lo lắng và buồn bực trong lòng lập tức không cánh mà bay, thay vào đó, tràn đầy đều là lửa giận muốn nứt vỡ phổi mỗi lần nàng chung đụng với Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ nhìn Oanh Oanh chằm chằm, vừa định phát tác, Tôn Kha lại đi trước một bước, tỉnh bơ không biến sắc tách hai người ra.

Tôn Kha nhìn Oanh Oanh, mặt không có cảm xúc gì, thản nhiên nói: “Oanh Oanh, có phải ngươi để ý nhiều quá không? Hiện giờ ta và ngươi đã

https://thuviensach.vn

không phải vợ chồng chưa cưới rồi, ta cùng ai một chỗ, không cần ngươi tới quan tâm.”

Tôn Kha vừa nói như vậy, giống như đổ thêm dầu vào lửa, Oanh Oanh động chút lại bộc phát: “Tôn Kha, ngươi đừng quên, nàng ta là Thái tử phi, là phu nhân của Sở Hiên. Nếu như Sở Hiên biết ngươi có mập mờ với phu nhân của hắn, hắn nhất định sẽ giết ngươi!”

Oanh Oanh nổi trận lôi đình, chỉ vào Tô Hồng Tụ và Tôn Kha, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Tô Hồng Tụ ở sau lưng Tôn Kha nhìn nàng ta, bật cười trong lòng.

“Oanh Oanh, ngươi nhìn lầm rồi, ta chẳng qua đang tâm sự cùng Tôn đại nhân, không cần nghĩ ai cũng giống như ngươi, đều có quan hệ mập mờ không nói rõ ra được với nam nhân bên cạnh!”

Oanh Oanh nổi trận lôi đình, xông lại muốn túm tóc Tô Hồng Tụ, lại bị Tôn Kha đưa tay ngăn lại, cau mày nói: “Oanh Oanh, đừng náo loạn. Ban đầu là ngươi rời khỏi ta trước, chuyện cho tới bây giờ, mặc dù có nàng ấy hay không, ngươi và ta đã không có khả năng rồi.”

Tôn Kha nói như vậy, Oanh Oanh giống như bị đánh cho tỉnh ngộ, ngơ ngác nhìn Tôn Kha cản trước Tô Hồng Tụ, nước mắt trong mắt tí tách rơi xuống.

Thật ra thì Oanh Oanh chỉ say mê Sở Dật Đình nhất thời, nơi sâu nhất trong đáy lòng nàng, người nàng thích nhất vẫn là Tôn Kha.

Cho nên nàng mới có thể vừa thấy Tôn Kha ở chung với nữ nhân khác thì không chịu được, tháy Tôn Kha tỏ vẻ ôn hòa, lộ vẻ mặt cưng chiều dịu dàng với nữ nhân khác thì trong lòng đau đến giống như dao cắt.

Đáng tiếc chính bản thân nàng lại không phát hiện ra điểm này.

https://thuviensach.vn

Mặc dù ánh mắt Tôn Kha nhìn nàng lạnh lẽo như băng, vô cùng xa lánh, nhưng Oanh Oanh vẫn không muốn buông tha, nàng không tin tình cảm của nàng và Tôn Kha nhiều năm như vậy, Tôn Kha nói buông bỏ thì buông bỏ.

“Ta không tin, Tôn Kha, ngươi lừa ta, trong lòng ngươi nhất định còn có ta, bằng không sao ngươi vẫn còn treo miếng ngọc bội ngươi đưa ta trên người?”

Oanh Oanh chỉ vào ngọc bội màu xanh lá Tôn Kha đeo bên hông, lệ rơi đầy mặt mà nói.

Tôn Kha lập tức tháo ngọc bội ra, trả lại cho Oanh Oanh: “Ngươi không nói, ta lại quên. Cái này, vật về chủ cũ, ngươi lấy về đi.”

Oanh Oanh và Tôn Kha mặt đối mặt, một nước mắt lưng tròng, lưu luyến không rời, một ánh mắt lạnh lùng, không tỏ vẻ gì, hình như có chuyện nói không hết.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh chờ đợi, khó tránh khỏi không nhịn được.

Hơn nữa, mưa càng lúc càng lớn, vũng nước trên mặt đất lại bắt đầy tràn lên, Tô Hồng Tụ đi về một gian phòng cách đó không xa, định đi vào tránh mưa trước.

Đi tới cửa, Tô Hồng Tụ phát hiện kỳ quái, cửa phòng bị người khóa từ bên ngoài.

Chỉ có điều, mặc dù cửa phòng bị người khóa lại, nhưng chìa khóa vẫn ở trong lỗ khóa, hình như người nhà này không lo lắng tới việc người khác sẽ xông vào.

Đã như vậy, Tô Hồng Tụ cũng không khách khí, cắm chìa khóa vào trong lỗ khóa, cạch một cái, mở cửa đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Không gian trong nhà đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, khiến Tô Hồng Tụ không rét mà run, không khỏi run rẩy, định xoay người ra ngoài.

Đúng lúc này, một cây nến sắp tắt đột nhiên bùng lên, mượn ánh sáng lờ mờ, Tô Hồng Tụ thấy bên trong phòng này không bày biện gì, trên đất chất đầy quyển tranh, bốn bề vách tường treo đầy bức họa, đầy bên bức họa tất cả đều vẽ Thao Thiết màu đỏ thắm bản lĩnh hùng tráng, ngửa mặt lên trời thét dài, tát cả động tác dáng vẻ đều khác nhau, nhưng lại rất sống động, có thể thấy được người vẽ có lòng bao nhiêu.

Tô Hồng Tụ bị Thao Thiết trong bức tranh hấp dẫn, bất tri bất giác đi về trước, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve Thần thú uy phong lẫm liệt trên bức tranh.

Không biết vì sao, Tô Hồng Tụ luôn cảm thấy Thần thú trong bức tranh giống như đã từng quen biết, khiến Tô Hồng Tụ cảm thấy hết sức quen thuộc.

Thoáng nhìn, nó cho nàng cảm giác rất giống Sở Hiên, đều là dáng vẻ lạnh lẽo như băng, bễ nghễ thiên hạ không ai bì nổi.

Nhưng nhìn tỉ mỉ, nó lại có vài phần giống Tôn Kiệt, bởi vì trong tròng mắt lạnh lẽo của nó toát ra vẻ dịu dàng như nước.

Từ bên trái nhìn sang, nó lại hơi giống Sở Dật Đình, gò má bên trái cũng yêu mị khác thường. Nhưng từ bên phải nhìn sang, nó dường như lại cực kỳ giống Vệ Thập Nhị, đôi mắt bên phải mang theo nét đỏ cực kỳ đẹp đẽ.

Mới vừa nhìn bức tranh này, cả người Tô Hồng Tụ giật mình, trong lòng thình thịch thình thịch đập loạn.

https://thuviensach.vn

Trong bức tranh Thao Thiết giằng co với thượng tiên nhìn quen quen, giống như đã từng gặp ở đâu, dáng vẻ áo trắng bồng bềnh kiêu căng lạnh lẽo đó của hắn khiến Tô Hồng Tụ rất quen thuộc.

Nhìn một chút, Tô Hồng Tụ thấy bức cuối cùng, mỹ nam áo trắng đó đưa lưng về phía nàng, liều chết tranh đấu với Thao Thiết há miệng to như chậu máu, diện mạo dữ tợn, toàn thân đẫm máu, trong lòng Tô Hồng Tụ hồi hộp, trong nháy mắt, có cảm giác đau như bị đao nhọn chọc phải.

Bóng lưng thượng tiên áo trắng kia trông rất quen mắt, hắn rõ ràng... Rõ ràng chính là người lúc nào cũng xuất hiện trong mộng của nàng.

“Ta dường như biết ngươi...”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Tôn Quản Sự, Cứu Ta! 2

Tô Hồng Tụ vuốt ve bức họa, lẩm bẩm nói nhỏ, đột nhiên trong góc vang lên sột soạt, theo đó có một bóng người đen thui quay sang, mặt không thay đổi tập trung vào Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc đó, Tô Hồng Tụ gần như cho rằng trong góc đó có quỷ, bị sợ đến tim nàng sắp nhảy ra ngoài.

Yêu quỷ không cùng tộc, không riêng gì người sợ quỷ, yêu cũng sợ.

Nhưng tập trung nhìn vào, trong góc nào phải quỷ gì? Rõ ràng là một nam tử tướng nữ nhân tuyệt mỹ, tuổi còn trẻ xinh đẹp.

Chuyện này... Đây chẳng phải là nam tử nàng nhìn thấy trên đấu giá sao ngày đó sao?

Sao hắn lại ở đây?

Tô Hồng Tụ nhất thời kích động, không để ý nhiều như vậy, xông lên nắm tay nam tử.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi có phải là mẫu thân Sở Dật Đình không, có phải Thục phi không? Sao ngươi biết biến thành nam nhân, còn bị người giam ở đây?”

Giống như đến nơi đến chốn, Tô Hồng Tụ hỏi nam tử một đống lớn vấn đề.

https://thuviensach.vn

Nhưng nam tử lại chưa trả lời nàng, chỉ đứng trong góc, lạnh như băng nhìn nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, nam tử hơi động đậy, cuối cùng giọng nói khàn khàn vang lên: “Ngươi cuối cùng vẫn đến đây, cũng tốt, vận mệnh đã định, khó tránh khỏi kiếp nạn.”

Tô Hồng Tụ bị lời nam nhân nói hoàn toàn sửng sốt, hoàn toàn nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, chẳng qua cảm thấy ánh mắt nam nhân này nhìn nàng rất kỳ quái.

Giống như hơi đau đớn, nhưng nhiều hơn là căm hận và thù địch trần trụi.

Lần trước vội vàng gặp mặt chỗ đấu giá, hôm nay dường như mới là lần thứ hai hắn gặp nàng chứ? Hắn cũng không biết nàng mới đúng, tại sao lại dùng ánh mắt thù hận, tức giận như vậy nhìn nàng chằm chằm?

Tô Hồng Tụ trăm mối vẫn không có cách giải, nàng bị ánh mắt sắc bén như đao nhọn của dối phương nhìn khiến cả người không được tự nhiên, không tự chủ lui về sau một bước.

“Tới đây, ngươi tránh xa như vậy làm gì? Không phải ngươi muốn biết, ta có phải Thục phi không? Vì sao ta lại nhốt ở đây sao? Ngươi không tới đây, ta nói cho ngươi biết thế nào.”

Tô Hồng Tụ hoài nghi nhìn ánh mắt lạnh lẽo đối diện, toàn thân bốn phía tản ra khí nam nhân lạnh lẽo nồng đậm, nghĩ thầm, ta không tới, không phải ngươi vẫn có thể nói sao?

Không phải ngươi muốn ta qua, để làm chuyện gì không tốt với ta chứ?

Hoài nghi thì hoài nghi, Tô Hồng Tụ vẫn còn tò mò, nam nhân trước mặt rốt cuộc có phải là mẫu thân của Sở Dật Đình không?

https://thuviensach.vn

Do dự hồi lâu, Tô Hồng Tụ cẩn thận từng li từng tí bước về phía đối phương.

Nam nhân túm lấy Tô Hồng Tụ, tay lạnh như khối băng chạy trên người Tô Hồng Tụ, khiến Tô Hồng Tụ sợ hãi trong lòng, nhưng nàng lại không có can đảm lên tiếng. Chỉ đành nơm nớp lo sợ, mặc cho đối phương sờ từ trên xuống, rồi lại sờ từ dưới lên, gần như sờ soạng trên dưới toàn thân nàng.

Cuối cùng, tay nam nhân dừng trên khuôn mặt xinh đẹp vô song của Tô Hồng Tụ.

Trong nháy mắt, căm hận và phẫn nộ trong mắt nam nhân gần như muốn phun ra, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, có chút dữ tợn.

“Đã nhiều năm như vậy, ngươi một chút cũng không thay đổi, dáng dấp còn yêu nghiệt như vậy! Khó trách con thỏ nhỏ chết tiệt kia vừa thấy ngươi, đã bị mê hoặc, so sánh với ngày trước, không có chút tiến bộ nào!”

Tô Hồng Tụ như tên hòa thượng lùn hai tấc với tay sờ không tới đầu, nghĩ thầm rốt cuộc hắn đang nói gì?

Đối phương lại vuốt ve, đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Thôi, nếu số mệnh đã định như vậy, xem ra cho dù ta trói buộc con ta lừa con ta cách xa ngươi, đều không có ích! Chỉ có điều ngươi đồ hồ ly tinh đáng chết! Ngươi đừng mơ tưởng hại con ta lần nữa! Ta sẽ chui vào trong thân thể ngươi, nhìn người chằm chằm thời thời khắc khắc, nếu ngươi còn dám tổn thương con ta, lần này ta thà hao hết vạn năm tu vi, cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi!”

Nghe đến đó, Tô Hồng Tụ loáng thoáng hiểu ra, nam nhân trước mắt cẳng lẽ là người lưu lại lá thư trong rương sắt? Lời của hắn quả thật giống như đúc trên lá thư kia viết, đều chửi rủa nàng là hồ ly tinh, đều nhắc tới nàng đã từng hại chết con hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn nhất định đã nhận lầm người, năm nay nàng mới vừa vặn năm trăm năm tuổi, yêu khí lưu lại trên lá thư kia tối thiểu đã hơn ngàn năm, sao nàng có thể trở lại ngàn năm trước, khi bản thân mình còn chưa ra đời đi hại người khác?

Hơn nữa, con hắn không phải là Sở Dật Đình sao? Chẳng lẽ hắn còn có nhi tử khác?

Tô Hồng Tụ tò mò trong lòng, không khỏi lại gần thêm bước nữa, nhìn nam tử xinh đẹp kia, hỏi, "Ngươi... Rốt cuộc ngươi đang nói gì? Ta nghe không hiểu, ta chưa từng hại con ngươi, ta vốn không biết hắn."

Nghe Tô Hồng Tụ nói nàng không hiểu, nam nhân cười ha ha một tiếng, giống như nghe được chuyện gì hết sức buồn cười.

"Ha ha, ta đã sớm nói, ngươi yêu tinh này, vốn không tim không phổi, nhưng con ta cứ không tin, ban đầu con ta và người nọ giành ngươi, nhiều phạm luật Thiên, đã tiêu hao hết linh lực toàn thân đồng quy vu tận với người kia, nhưng ngươi, ngươi lại nói với ta cái gì nghe cũng không hiểu. Buồn cười, ha ha ha, thật sự buồn cười."

Cái gì nhiều lần phạm luật trời? Cái gì đồng quy vu tận với người nọ? Tô Hồng Tụ như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đầu.

Nhìn sắc mặt đối phương càng ngày càng dữ tợn, không khỏi lùi lại sau mấy bước.

"Ngươi sợ sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn biết bóng lưng trong bức tranh khiến cho ngươi cảm thấy giống như đã từng quen biết là ai sao? Tới đây!"

Thấy Tô Hồng Tụ lại bắt đầu lui về sau, nam tử xinh đẹp lộ vẻ không vui, lạnh lùng thốt lên.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ suy tính liên tục, nhìn sắc mặt đối phương, không giống như đang gạt nàng, lấy can đảm tiến lên một bước.

Một bước nho nhỏ như vậy, nam tử xinh đẹp lập tức đưa tay tóm nàng đến bên cạnh mình.

Tô Hồng Tụ còn chưa kịp thấy rõ đối phương làm gì, đã có một lượng lớn máu tươi theo cổ tay nam tử xinh đẹp rót vào cổ họng của nàng.

Chờ sau khi rót sạch huyết dịch cả người vào thân thể Tô Hồng Tụ, mỹ nam tử dần lộ vẻ mệt mỏi, thân thể càng ngày càng mỏng, dần mơ hồ.

Tô Hồng Tụ ghê tởm, nằm ở cửa nôn khan một trận, vừa định nói gì, đột nhiên một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa thổi vào, thân hình mỹ nam tử lập tức giống như một làn khói xanh, dần bay theo gió nhẹ rồi.

Trước khi bay đi, Tô Hồng Tụ mơ hồ nghe được đối phương nhẹ nhàng nói trong không khí: “Con ta, lần này vi nương nhất định sẽ không để cho nàng mê hoặc con, hại con, dù vi nương bỏ qua thân thể này, hòa làm một thể với nàng, nếu nàng còn muốn hại con, vi nương sẽ đồng quy vu tận với nàng!”

“Ngươi nghe đây! Ngươi hồ ly tinh đáng chết này, con ta đã chết, chết không toàn thây, sáu phần thân xác tan tành của nó đã độ kiếp thành người, ngươi đều biết những người kia. Ta cho ngươi ba năm, trong vòng ba năm, ngươi phải góp thân thể bị tứ tán của con ta.”

“Nhớ kỹ! Ngươi hồ ly tinh chết tiệt này! Bảo vệ tốt thân thể con ta! Đợi ba năm sau ngày tám tháng mười hai, con ta độ hết Thiên kiếp lần này, sẽ được sống lại! Lúc này, nếu ngươi còn dám làm bị thương con ta, kể cả ta hao hết linh lực toàn thân, cũng nhất định muốn đồng quy vu tận với ngươi!”

https://thuviensach.vn

Nam tử xinh đẹp nói đến đây, đột nhiên ánh mắt mông lung, nhìn ngay phía trước, cười nhạt một tiếng, tự nói một mình: “Trương Thiệu, ngươi đã đến rồi?” Rồi theo đó hóa thành làn khói xanh, hoàn toàn biến mất không thấy.

Tô Hồng Tụ chạy như trốn ra ngoài cửa, nằm sấp ngoài lan can nôn mửa một trận, đáng tiếc đã trễ, những máu kia giống như có linh tính, vừa vào thân thể của nàng, tự dung hợp lại với máu của nàng.

Buổi tối, Tô Hồng Tụ chóng mặt lòng buồn bực, ngủ cực kỳ không yên ổn, vốn không cảm thấy Sở Hiên vào phòng lúc nào.

Nàng lăn qua lộn lại, chỉ cảm thấy thân thể lúc lạnh lúc nóng, nhưng có hai loại máu vừa nóng vừa lạnh lăn lộn trong người, dung hợp lần lượt thay đổi, lại ức chế lẫn nhau.

Tô Hồng Tụ rên rỉ khổ sở ra tiếng, Sở Hiên đang đứng ở đầu giường nàng, thấy mặt nàng lộ vẻ khổ sở, đầu đầy mồ hôi, tay ôm bụng không ngừng lăn lộn, dùng một tay ôm sát nàng từ sau lưng, một tay khác đặt lên bụng nàng, ngay sau đó một luồng nhiệt từ trên tay hắn chảy vào thân thể Tô Hồng Tụ, rát nhanh chóng, cảm giác lạnh lẽo trong cơ thể hoàn toàn bị ấm áp chiếm lấy, chỉ nghe thấy Sở Hiên ở đầu giường nhẹ giọng hỏi: “Người nam nhân trong sương phòng kia, có phải ngươi thả đi không?”

Tô Hồng Tụ toàn thân vô lực lắc đầu, bởi vì thân thể quá đau, khóe mắt không tự chủ rớt ra giọt nước mắt.

Sở Hiên trầm mặc hồi lâu, khom lưng kéo Tô Hồng Tụ vào trong ngực: “Không sao, thả thì để chạy đi. Ngươi làm sao vậy? Có phải đau bụng không?”

Giọng nói hơi mang theo lo lắng của Sở Hiên ở bên tai, lại hết sức êm ái.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ quả thật cho rằng mình xuất hiện ảo giác, người đứng đầu giường nàng thật sự là Sở Hiên? Sở Hiên không phải luôn lạnh lẽo như băng, giọng nói như máy móc, một chút tình cảm cũng không có sao?

Tô Hồng Tụ ở trong ngực Sở Hiên vô lực gật đầu, bởi vì trên người quá đau, nghẹn ngào, rõ ràng khóc lên.

Sở Hiên hơi nhíu mày, đặt Tô Hồng Tụ xuống giường, xoay người ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng thét như nóng nảy, lại như tức giận của Oanh Oanh: “Thái tử, vạn lần không được, đại hoàn đan này chỉ còn dư lại viên cuối cùng, Lý phi nương nương đã dặn dò, không phải vạn bất đắc dĩ, không cho phép ngài dùng!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tôn Quản Sự, Cứu Ta! 3

Tiếp theo chính là giọng nói lạnh lẽo, hung ác nham hiểm tàn bạo của Sở Hiên, “Oanh Oanh, có phải gần đây ta quá khoan dung với ngươi?”

Oanh Oanh khúm núm, không dám nói gì nữa, chỉ chốc lát âm thanh biến mất sau cửa.

Sau đó, cánh cửa cọt kẹt, Sở Hiên đi vào, đỡ Tô Hồng Tụ dậy nhét viên thuốc vào trong miệng nàng.

Lẽ ra thuốc người phàm không thể có tác dụng với Tô Hồng Tụ, nhưng không biết Sở Hiên nhét vào miệng nàng là linh đan diệu dược gì, qua không bao lâu, đau đớn kịch liệt như cắt gân bẻ xương lại dần biến mất.

Sở Hiên ôm người đau nhức lại hóa thành hồ ly vào trong ngực, lắc lắc lư lư, không biết trong miệng hừ hừ cái gì, trong nháy mắt đó, Tô Hồng Tụ vô cùng muốn bật cười.

Sở Hiên hừ vậy rốt cuộc là gì? Khúc hát ru không giống khúc hát ru, đồng dao không giống đồng dao, tất cả đều như tiếng bước đi!

Chỉ có điều, cho dù như thế nào, hình như Sở Hiên hừ thật sự có tác dụng, chỉ chốc lát sau, Tô Hồng Tụ đã không hề đau đớn nữa, ngủ thật say.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời chưa sáng, đã nghe được ngoài cửa có người nói có việc gấp bẩm báo. Sở Hiên nằm trên giường miễn cưỡng nói:

https://thuviensach.vn

“Có việc gì gấp? Chẳng qua ngươi có bị trách phạt không, toàn bộ dựa vào chuyện ngươi bẩm báo rốt cuộc có bao nhiêu gấp.”

Chỉ nghe người ngoài cửa nơm nớp lo sợ mà đáp: “Sáng nay Hoàng thượng băng hà rồi!”

Lão sắc quỷ kia chết? Tất cả buồn ngủ biến mất sạch sẽ, Tô Hồng Tụ và Sở Hiên đồng thời ngồi dậy.

Có một khoảng thời gian rất dài, Sở Hiên vẫn ngơ ngác ngồi trên giường, không có chút phản ứng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Sở Hiên bỗng nhúc nhích, tràn ngập mệt mỏi liếc Tô Hồng Tụ bên cạnh, giọng khàn đặc mà nói: “Thân thể ngươi không thoải mái, không cần theo ta hồi cung, một mình ở đây nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tô Hồng Tụ nhìn khuôn mặt mệt mỏi mà đờ đẫn của Sở Hiên, nhớ tới ngày hôm qua gặp được mỹ nam kia, giống như đuổi theo đối phương mà đi, mỹ nam kia chết, sáng nay Lương đế băng hà rồi.

Bọn họ họ Sở, quả nhiên trong thân thể có máu yêu tộc, nếu không sao có thể có tâm linh cảm ứng?

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, há to miệng, phát hiện lời của mình thật sự ít ỏi, lại nghĩ không ra muốn nói gì dỗ dành hắn.

Nàng là hồ, không phải người, hồ ly tinh đều có ngàn năm vạn năm tuổi, cho nên sống lâu như vậy, cho tới giờ còn chưa trải qua sinh ly tử biệt.

Nhưng nhìn khuôn mặt ngây ngốc tiêu điều của Sở Hiên, Tô Hồng Tụ lại cảm thấy, không nói gì trấn an hắn, để hắn đi như vậy, giống như không ổn.

https://thuviensach.vn

Nhẫn nhịn hồi lâu, cũng không nghĩ ra chữ gì thỏa đáng mà vô vị nói: “Cái kia, ngươi không nên quá thương tâm, cha ngươi đi, cũng chưa hẳn không phải là một kiểu giải thoát.”

Sở Hiên đang mặc quần áo, hán đẩy cửa phòng ra, mặt không thay đổi nói với Tô Hồng Tụ: “Cha? A, hắn xứng sao, trong lòng hắn, chỉ có Sở Dật Đình mới là con hắn.”

Sở Hiên dứt lời, lạch cạch một tiếng khép cửa phòng lại, đi theo bách quan đã sớm chờ đợi ngoài cửa vội vàng rời đi.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn cửa phòng, nhớ tới trước kia mình len lén đọc tâm Sở Dật Đình, kể từ sau khi Thục phi đi, Lương đế tìm mọi cách ngược đãi hắn, có vài lần thiếu chút nữa muốn mạng hắn.

Đây được coi là hành vi của cha ruột sao?

Càng nghĩ, trong lòng càng không khỏi buồn buồn, nhìn chung quanh một chút, chỉ còn lại một mình nàng trong phòng.

Tô Hồng Tụ vốn không đợi được, Sở Hiên vừa đi, nàng lập tức không kịp chờ đợi chạy ra ngoài.

Đi tới đi lui, trong lòng không khỏi trăm ngàn khổ tâm, không có tư vị gì.

Láo sắc kia, đúng là không phải thứ gì, hại nhiều người như vậy không tính, ngay cả con trai ruột của mình cũng không tha.

Thật sự chết rất tốt, nên chết, nàng nguyền rủa hắn, đến cõi âm cũng không thể gặp lại Thục phi.

Đi rất lâu sau khi đến một đoạn đường, thấy hai người đi từ xa tới, hóa ra là Oanh Oanh áp giải một đại hán mặt mày dữ tợn. Thật sự là oan gia

https://thuviensach.vn

ngõ hẹp!

Tô Hồng Tụ vốn định lặng lẽ đi qua cho xong, ai ngờ Oanh Oanh đến gần, dừng bước trước mặt nàng, cung kính hành lễ, nói: “Xin chào Thái tử phi!”

Tô Hồng Tụ sửng sốt, lại nhất thời không kịp phản ứng với hành động khách khí như thế của nàng ta, cuống quýt trả lời khách sáo: “Ngươi cũng tốt!”

Chờ sau khi đáp lại, lại ảo não một trận, dài dòng cùng nữ nhân ác độc lại hay ghen này làm gì? Cứ đi luôn chẳng phải được sao?

Chỉ thấy ác độc chợt lóe lên trong mắt Oanh Oanh, ngay sau đó nàng ta giả vờ cười nói: “Phu nhân, ngài luôn một thân một mình đi dạo trong hậu viện, thật sự không ổn. Phải biết rằng nơi đây là kỹ viện, lỡ như không chú ý xông lầm vào hậu viện nam nhân, nhìn trúng phu nhân, bắt phu nhân đi, vậy làm sao cho phải? Thái tử sủng ái ngài như thế, sợ rằng ngài bị thương một sợi lông Thái tử cũng sẽ cực kỳ đau lòng.”

Oanh Oanh cố ý gằn giọng lớn tiếng nói ba câu Thái tử sủng ái ngài như thế với đại hãn bi bắt đi.

Không biết rốt cuộc nàng ta có mục đích gì, Tô Hồng Tụ liếc nàng ta, nghĩ thầm mình nên sớm đi thì hơn.

“Không nói nữa, Oanh Oanh, ngươi đã có việc, ta đi trước không quấy rầy.”

Tô Hồng Tụ tiếp tục tiến lên, vừa mới đi không xa, đã nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng đánh nhau.

Quay đầu nhìn lại, không biết đại hãn kia thoát khỏi dây thừng từ khi nào, lúc này đang so chiêu với Oanh Oanh.

https://thuviensach.vn

Nhìn phía ngoài, Oanh Oanh hình như hơi chiếm thế thượng phong, sau mấy chiêu, đột nhiên tình hình thay đổi, trước ngực Oanh Oanh ăn một chưởng vô hình của đại hãn, nàng ta lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên đất, mà đại hãn lộ vẻ kinh ngạc, giống như hết sức ngoài ý muốn với việc mình ra tay thành công, nhưng ngay sau đó ném Oanh Oanh lại, chạy thẳng về phía Tô Hồng Tụ.

Dưới kinh ngạc, Tô Hồng Tụ vội vàng chạy về phía Oanh Oanh, né tránh phương hướng của đại hán, trước mắt chỉ có Oanh Oanh mới có thể ngăn cản hắn.

Ai ngờ, Oanh Oanh thấy nàng vội vàng chạy về phía mình, lại không nghênh đón nàng, ngược lại bật người lên, từ từ đuổi theo sau lưng đại hãn.

Mà bởi vì vậy, Tô Hồng Tụ không thể có khả năng vượt qua đại hán, chạy đến bên cạnh Oanh Oanh.

Lúc này, Tô Hồng Tụ bỗng nhận ra, thì ra Oanh Oanh muốn mượn đao giết người!

Trong lòng hiểu được mình tứ cố vô thân rồi, Tô Hồng Tụ co cẳng chạy, nhanh như chớp chạy ra sau núi.

Không biết có phải chạy bán sống bán chết theo bản năng không, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn bình thường rất nhiều, thân thể giống như cũng nhẹ hơn trước.

Tô Hồng Tụ đang kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn tay chân mình, giống như có một luồng yêu khí vàng óng chạy lên quấn thân thể nàng.

Còn chưa kịp tra cứu đến cùng, sườn đồi phía trước mặt đã chặn đường đi của nàng.

https://thuviensach.vn

Trước không có đường trốn, sau có truy binh, chẳng lẽ nàng chỉ có thể nhảy núi!?

Nếu thế, toàn bộ thân thể này của nàng sẽ bị phá hủy, còn phải tìm một cái khác, quan trọng nhất là, nàng không thể báo thù giúp Tô Hồng Tụ kia, chắc chắn sẽ bị huyết chú cắn trả!

Tới lúc gấp rút đầu đổ đầy mồ hôi, không biết làm sao cho phải, đã thấy Tôn Kiệt xuất hiện trong tầm mắt, đang nhanh chóng chạy về phía nàng.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ có khoảnh khắc thích Tôn Kiệt như vậy, chỉ cảm thấy người này quả thật là cứu tinh của mình.

Không khỏi mở rộng hai tay, vô thức xông về phía Tôn Kiệt làm tư thế muốn ôm.

“Tôn quản sự, cứu mạng!”

Ai ngờ, kích động hơi quá, Tô Hồng Tụ trượt chân, thân thể lập tức mất đi cân đối, ngửa ra sau.

Không phải chứ, sao nàng xui xẻo như vậy!

Tô Hồng Tụ mắt chữ A mồm chữ O, giữ tư thế muốn ôm kia, “A -” một tiếng, sau đó ngã xuống vách núi.

Gió gào thét vù vù bên tai, luồng khí như đao cắt mặt Tô Hồng Tụ, màng nhĩ bị ép tới trướng đau.

Không biết vực núi này sâu bao nhiêu, rơi lâu như vậy, Tô Hồng Tụ còn chưa thấy được đáy vực.

Thôi, nàng không nhìn, dù sao lát nữa té xuống, chắc tan xương nát thịt, thân thể này nhất định không giữ được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ quyết dằn lòng, nhắm mắt lại.

Trong miệng đang đếm một hai ba, nghĩ mình rốt cuộc mất bao lâu mới ngã nát vụn, lại cảm giác bên hông đột nhiên bị siết chặt, giống như được dây thừng cuốn lấy, tốc độ rơi xuống bỗng nhiên giảm xuống.

Theo sát đó, một cánh tay có lực siết chặt eo nàng.

Hé mắt nhìn, Tôn Kiệt!

Một tay Tôn Kiệt vòng qua eo Tô Hồng Tụ, tay còn lại nhanh chóng rút dao găm ra, đâm vào vách đá bên cạnh, khi dao găm đâm vào vách đá, hai chân đồng thời giẫm lên mỏm núi.

Bởi vì xung lực phía dưới quá lớn, tuy dao găm đã cắm vào trong vách núi, nhưng không thể ngăn cản xu thế hai người rơi xuống, hơn nữa dao găm lập tức bật ra khỏi vách núi.

Tôn Kiệt cấp tốc giơ tay lên đâm lại, lần này giống như đâm sâu hơn, dao găm trượt qua nham thạch trong khe hở, phát ra tiếng vang chói tai, tóe ra đóm lửa màu xanh.

Tôn Kiệt nắm chặt dao găm, miệng bắt đầu chảy máu, tốc độ rơi xuống của hai người bỗng nhiên giảm mạnh cho đến khi dừng lại.

Nhìn xuống dưới, lúc này cách mặt đất chỉ có hơn mười mét.

Thật sự cực kỳ nguy hiểm, nếu vừa rồi trễ một chút, chỉ sợ kể cả Tô Hồng Tụ đột nhiên khôi phục yêu lực, nàng và Tôn Kiệt cũng sẽ bị rơi tan xương nát thịt, nay cả xương nguyên vẹn cũng không tìm được.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn Tôn Kiệt, chỉ thấy trán Tôn Kiệt chảy mồ hôi hột ra, chắc trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt rút dao găm ra, ôm Tô Hồng Tụ chậm rãi phi thân xuống dưới, tay áo tiêu sái mà phiêu dật trên không trung, hai người cứ ngơ ngác nhìn nhau chằm chằm như vậy, trong lúc nhất thời đều hai má đỏ ửng, ngực thình thịch.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Tô Hồng Tụ mở miệng, phá vỡ không khí ngượng ngùng mà mập mờ này.

“Tôn quản sự, chúng ta đã rơi xuống đất. Ngươi.. Ngươi có thể bỏ ta ra không?”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Náo Loạn Đến Thẹn Thùng

Mặt Tôn Kiệt thoáng cái tụ máu đỏ bừng, ngay cả cổ cũng trở nên đỏ bừng, cúi đầu xuống không dám nhìn Tô Hồng Tụ, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, ấp úng: “Phu... Phu nhân, là ngài vẫn luôn cầm chỗ... Tại hạ...”

Hả?

Lúc này Tô Hồng Tụ mới phát hiện, thì ra ngay từ đầu tay của nàng vẫn một mực giữ chặt chỗ nào đó của Tôn Kiệt.

Cúi đầu nhìn, chỗ đó không phải chỗ nào khác, chính là bộ phận duy nhất ở dưới thân có thể dài ra làm cọng cỏ cứu mạng để nàng nắm chặt lấy.

Tô Hồng Tụ gấp rút thu tay lại, thoáng cái trở nên cực kỳ ngượng ngùng, nhìn Tôn Kiệt, cười hì hì nói: “Tôn quản sự, không túm đau ngươi chứ? Không nhìn ra, dáng dấp chỗ của ngươi không tệ. Thật lớn.”

Ôi trời! Rốt cuộc nàng đang nói hươu nói vượn cái gì? Tô Hồng Tụ quả thật hận không thể tát mình một cái, vừa đến thời điểm mấu chốt miệng không dùng được.

Đều do Sở Hiên chết tiệt kia, luôn cãi nhau với nàng, lại chưa bao giờ chịu nhường nàng, mỗi lần cãi nhau đều là nàng thua, làm hại miệng nàng không linh hoạt rồi.

Lần này thì hay rồi, không chỉ mặt Tôn Kiệt đỏ lên, ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu phát run.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy hắn nhanh chóng xoay người, vội vàng cầm quần áo sửa sang lại, Tô Hồng Tụ nhìn lưng hắn, chỉ có thể thấy tóc hắn mềm như nhung, rối bời, hai cái tai nhọn đỏ đến nhỏ máu lộ ra trong đống tóc như đống cỏ dại.

Qua một lúc, ửng đỏ trên tai Tô Kiệt dần mất đi, hắn từ từ xoay người, nhưng vẫn không dám nhìn Tô Hồng Tụ, chỉ cúi đầu thật thấp, để hai mắt nhìn chằm chằm đầu ngón chân mình.

“Phu... Phu nhân, roi của tại hạ...”

Tôn Kiệt nhìn mặt đất, cúi đầu nói.

Tô Hồng Tụ cúi đầu xem xét, thì ra dây thừng quấn trên eo nàng là roi ngựa của Tôn Kiệt, nghĩ đến có thể Tôn Kiệt có việc ra cửa, vừa trở về, bắt gặp Tô Hồng Tụ gặp rủi ro, vì vậy lập tức lao đến.

Tô Hồng Tụ vội vàng gỡ roi ngựa ra, trả lại cho Tôn Kiệt, nhưng roi là hơi sứt mẻ.

Lúc lấy roi ra, Tô Hồng Tụ tiện thể kiểm tra thân thể mình.

Phù, cũng may, thân thể của nàng không hề bị thương, mà ngay cả vết cắt rất nhỏ cũng không thấy.

Đây thật sự quá may mắn. Dù sao nàng đợi mấy chục năm mới đợi được một thân thể thích hợp để mình nhập vào thân, lỡ như thân thể này thật sự rơi hỏng, nàng hoàn toàn không biết phải đợi bao nhiêu năm mới có thân thể thứ hai.

Nhưng mà, mặc dù trên người không có việc gì, bộ đồ mới sáng nay Tô Hồng Tụ vừa thay ra lúc rơi xuống vực bị gió lớn đáy vực thổi lên xé nát rồi, biến thành từng mảnh từng mảnh.

https://thuviensach.vn

Nàng bây giờ, dùng áo rách quần manh, quần áo rách nát để hình dung, thích hợp hơn hết.

Khó trách Tôn Kiệt vẫn luôn cúi đầu không dám nhìn nàng, dáng vẻ bây giờ của nàng, không khác gì chạy trần truồng.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nàng làm sao ra khỏi vực núi này với Tôn Kiệt? Nàng cũng không thể đi ra ngoài với thân thể trần truồng để làm trò hề cho Oanh Oanh.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trên người ấm áp, giống như được người trùm món đồ lên.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tôn Kiệt, cởi áo trên người mình, choàng lên người nàng.

Tô Hồng Tụ nhìn lồng ngực màu lúa mạch cường tráng rắn chắc của Tôn Kiệt, lại nhìn áo khoác màu xám trên người mình, không biết vì sao, trong lòng khẽ động, lời chưa qua suy nghĩ, đã bật thốt lên: “Tôn quản sự, ta nghe nói trước kia lúc ngươi đại phú đại quý, trong nhà có thật nhiều cơ thiếp, rốt cuộc có phải là thật không?”

Tô Hồng Tụ cũng biết, nhắc tới cơ thiếp của Tôn Kiệt, tương đương với rạch vết sẹo của hắn, mặc dù hiện giờ Tôn Kiệt không nhớ rõ chuyện gì, nhưng lần trước khi nàng nhắc tới cơ thiếp của hắn, dáng vẻ Tôn Kiệt giống như có người hung hăng đâm một đao vào ngực hắn.

Hắn nhất định cực kỳ không muốn nghe đến, từ trong tiềm thức lảng tránh hai chữ này.

Nhưng Tô Hồng Tụ không biết tại sao, đột nhiên trong lòng sinh ra hiếu kỳ nồng đậm, cực kỳ muốn biết trước đó có phải Tôn Kiệt thật sự từng có nhiều cơ thiếp như vậy không.

https://thuviensach.vn

Hiếu kỳ thế tới hung hăng, nàng vốn không ngăn cản được.

Quả nhiên, Tôn Kiệt vừa nghe thấy Tô Hồng Tụ đề cập tới hai chữ cơ thiếp, lập tức ngây ngẩn cả người, gò má vốn đỏ bừng thoáng cái trở nên trắng bệch.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Kiệt mới cúi thấp đầu xuống, sắc mặt vẫn trắng bệch như vậy, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Ta... Ta cũng không biết, trong ký ức của ta thì không có, nhưng... Nhưng có một lần ta uống rượu trên tửu lâu, bất cẩn uống say, lúc thức dậy thân thể... Đang nằm bên cạnh hai ca cơ không mặc quần áo, ta không nhớ rõ có làm gì với các nàng không, sau đó... Sau đó ta lấy hai ca cơ này về nhà, không, chỉ có điều sau đó ta chưa từng chạm vào các nàng.”

Khi Tôn Kiệt nói câu này thì giọng nói cực kỳ khô khốc, toàn thân đều căng thẳng, phảng phất mỗi chữ đều từ trong cổ họng nhổ ra một cây đao.

Ca cơ? A, nàng nhớ ra rồi, chắc hẳn là khi lần đầu tiên nàng gặp Tôn Kiệt, chính là hai tỷ muội làm bạn với tôn Kiệt rồi?

Đây chắc hẳn không có, lúc ấy nàng không ngửi thấy hương vị tỷ muội kia trên người Tôn Kiệt, giữa người với người, nếu có quan hệ cực kỳ thân mật, sẽ dính hương vị lẫn nhau, mùi vị kia cho dù rửa như thế nào, kỳ cọ, đều không ra.

Nhớ tới một đống lớn cơ thiếp trong nhà Tôn Kiệt chỉ là ngụy trang, thật ra không có người chính thức gần thân thể hắn, chẳng hiểu tại sao, trong lúc nhất thời tâm tình Tô Hồng Tụ rất tốt, khẽ đưa tay định cầm tay Tôn Kiệt.

Nhưng mà tay mới đưa đến một nửa, lại nhìn thấy mặt Tôn Kiệt trắng bệch tái mét, ánh mắt nhìn nàng có đau đớn và sợ hãi thật sâu, vẫn lải nhải không ngừng như trước mà nói tiếp: “Ta sẽ không, từ nay về sau ta sẽ

https://thuviensach.vn

không bao giờ nữa... Lúc trước ta không biết sẽ gặp lại ngươi, mong ngươi đại lượng bỏ qua cho ta, ta thật sự sẽ không bao giờ nữa...”

Lời Tôn Kiệt còn chưa đứt, Tô Hồng Tụ đã kéo tay hắn: “Đi, chúng ta phải nghĩ cách nhanh chóng đi ra ngoài.”

Vừa kéo như vậy, Tôn Kiệt giống như đột nhiên choàng tỉnh ra từ trong cơn ác mộng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Hồng Tụ, ngơ ngác nói: “Xin lỗi, phu nhân, vừa rồi tại hạ không nói lời gì kỳ quái chứ? Từ khi tại hạ sinh bệnh, vẫn như thế, có đôi khi sẽ không nhớ nổi mình làm cái gì, mong phu nhân bỏ qua cho.”

Tô Hồng Tụ nhìn mặt Tôn Kiệt, khổ sở và sợ hãi vừa rồi đã biến mất không thấy gì nữa, Tôn Kiệt bây giờ, trên mặt có chút kinh ngạc, có chút ngốc nghếch, so sánh với vừa rồi hãm sâu vào khổ sở không thể tự thoát ra được, giống như hai người.

Nàng không phải thật sự đã từng làm hắn bị thương như vậy sao? Hắn ngay cả quá khứ của mình cũng đã quên.

Chỉ có điều, như vậy cũng tốt. Như Thúy nhi nói, quên mới tốt, quên mất, cũng sẽ không khó qua nữa.

Tô Hồng Tụ thầm thề nơi đáy lòng, về sau không bao giờ khơi mào ký ức của Tôn Kiệt nữa, đợi một khi nàng khôi phục yêu lực, nhất định làm phép niêm phong toàn bộ ký ức của Tôn Kiệt cất vào kho.

Đi chưa được mấy bước, đã thấy cách đó có không xa có mấy đại hán quần áo cũng hơi rách nát ngơ ngác nhìn sang bên này.

Hả? Xảy ra chuyện gì? Sao dưới đáy vực này lại có nhiều người như vậy? Xem ra giống như đại hán lúc trước Oanh Oanh áp giải, chẳng lẽ những người này đều bị Oanh Oanh ném từ trên đỉnh núi xuống nhưng may mắn giữ được mạng sống?

https://thuviensach.vn

Nhìn dáng vẻ bẩn thỉu của những người này, xem ra dã ngây người thật lâu trong hang núi, chẳng lẽ rơi vào nơi này rồi cuối cùng không ra được? Tô Hồng Tụ hoảng sợ không nói ra được, chỉ chỉ những người kia.

Tôn Kiệt bèn giải thích: “Những người này là tử tù của Đại Lương?

“Tử tù?” Tô Hồng Tụ nghi ngờ hỏi.

Lúc này, Tô Hồng Tụ chú ý tới trên tay mình hơi ướt át, giống như còn hơi ẩm ướt, cúi đầu nhìn, trời ạ, không tốt, hóa ra cổ tay Tôn Kiệt còn đang chảy máu.

Tô Hồng Tụ lập tức giật một mảnh vải từ trên váy rách nát của mình, băng bó cho Tôn Kiệt.

Tay Tôn Kiệt hơi rung, từ chối: “Phu nhân, tự tại hạ làm được.”

Tô Hồng Tụ cũng không để ý đến hắn, vẫn cẩn thận băng bó cho hắn: “Tôn quản sự, tuy ta và ngươi quen biết không lâu, ngươi đã hai lần liều mình cứu giúp, ta không có cách nào báo đáp đại ân đại đức này, trước mắt năng lực có thể làm chút ít chuyện cho ngươi như vậy, ngươi còn muốn ngăn cản?”

Tôn Kiệt không nói thêm gì nữa, yên lặng nhìn Tô Hồng Tụ, cho đến khi nàng xử lý xong miệng vết thương cho hắn, mới chậm rãi mở miệng: “Hàng năm Đại Lương sẽ tuyển một đám tử tù thân thể khỏe mạnh đi vào hang núi, dùng để làm khuân vác.”

Lúc này, Tô Hồng Tụ mới chú ý tới, dường như bên cạnh những người này còn có rất nhiều xe đẩy, trong xe đẩy đen sẫm, hình như là than đá.

Thì ra những người này ở chân núi đào than đá, khó trách trên người đen như vậy, bẩn thỉu như vậy, nhìn giống như mấy ngàn mấy trăm năm không tắm rửa.

https://thuviensach.vn

Đi tới đi lui, từ xa có vài người đâm đầu đi tới, nhìn thấy Tôn Kiệt, lập tức lui sang một bên, cung kính hành lễ với hắn: “Tôn quản sự.”

Tô Hồng Tụ nhìn mấy người này, y phục trên người coi như sạch sẽ, chắc là trông giữ tù phạm.

Tôn Kiệt liếc nhìn bọn họ, giơ tay lên quơ quơ với họ: “Đi xuống đi. Áp giải mấy người này ra ngoài, khuya hôm nay hành hình.”

Tôn Kiệt nói xong, đưa tay chỉ mấy người tử tù còn đang ngơ ngác nhìn Tô Hồng Tụ.

Giờ Tô Hồng Tụ mới hiểu được, thì ra Tôn Kiệt không chỉ là quản sự của Thải Hoa lâu, còn là tổng quản của mỏ than dưới này.

Tô Hồng Tụ nhìn mấy người bị áp giải xuống dưới, mấy người kia giống như đã có mấy ngàn mấy trăm năm chưa thấy nữ nhân, nghe thấy Tôn Kiệt nói muốn xử tử bọn hắn, một chút cũng không kinh hoàng, còn đứng đó, mắt không chớp mà nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Náo Loạn Đến Thẹn Thùng

Chỉ có điều, hiện giờ trên người Tô Hồng Tụ phủ thêm quần áo của Tôn Kiệt, đã không phải trần trụi như vừa rồi, cảnh xuân lộ hết ra ngoài.

Tô Hồng Tụ kéo vạt áo Tôn Kiệt, nhẹ nhàng nói: “Tại sao phải xử tử bọn họ? Thân thể bọn họ nhìn có vẻ đều rất cường tráng, chắc có thể đào than đá thêm vài thập niên.”

Nếu Tôn Kiệt nói những người kia đều là tử tù, Tô Hồng Tụ không có đồng tình gì với bọn họ, mà chân chính bàn chuyện.

Cả đám người kia đều cao lớn cường tráng, nhìn có vẻ có khí lực hơn hai người canh tử tù vừa đến hành lễ với Tôn Kiệt, tại sao Tôn Kiệt vừa nhìn bọn họ, lại muốn xử tử bọn họ?

Tôn Kiệt lôi kéo Tô Hồng Tụ chậm rãi đi lên phía trước, gặp phải than đá gồ ghề cản đường, thì xoay người ôm Tô Hồng Tụ từng bước đi lên.

Chỉ thấy hắn cúi đầu, mặt không có cảm xúc gì, giọng nói khó có được chút lạnh lùng: “Bọn họ đã thấy được phu nhân.”

Tô Hồng Tụ sửng sốt, nghĩ thầm, đây là lý do gì?

Nhưng nghĩ lại, a, hóa ra là như vậy, ton Kiệt chỉ, hắn là mấy tử tù vừa rồi nhìn thấy nàng quần áo không chỉnh tề, dáng vẻ áo rách quần manh đi?

Nghĩ thông suốt điều này, Tô Hồng Tụ lập tức hơi kinh ngạc, lại hơi khiếp sợ nhìn Tôn Kiệt.

https://thuviensach.vn

Không nhìn ra, nàng vẫn cảm thấy Tôn Kiệt ôn hòa lương thiện, là nàng gặp được người nhu nhược nhất, nhưng khi người này ra tay lấy tính mạnh người ta, thật không ngờ dứt khoát, chẳng chút nương tình như vậy.

“Phu nhân, đây là nơi khai thác mỏ và lao dịch nhiều năm, không nên ở lâu, tại hạ đưa phu nhân trở về.”

Tôn Kiệt vừa đi, vừa cúi đầu nói.

Tô Hồng Tụ khẽ gật đầu, Tôn Kiệt ra dấu nàng đi trước hắn một bước.

Đường trong hang núi gồ ghề, chân núi dựng hơn mười nhà lều đơn sơ, người nơi này đa phần ánh mắt ngây ngốc không có tinh thần, giống như đi vào tuổi già, làm cho lòng người ta lo sợ bất an, Tô Hồng Tụ không tự chủ bước nhanh hơn.

Đi tới đi lui, nếu dưới chân không để ý, đạp phải tảng đá rồi, Tôn Kiệt đỡ Tô Hồng Tụ từ phía sau.

Tô Hồng Tụ quay đầu lại cười cười với hắn, lần quay đầu này, mới phát hiện chỗ Tôn Kiệt vừa đi qua, mỗi một dấu chân lưu lại đều có vết máu khiến cho người ta kinh sợ. Chẳng lẽ vì cứu nàng đã tổn thương chân? Đi sau lưng nàng cũng vì che giấu vết thương trên chân?

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ không khỏi khô khốc miệng, thốt ra: “Tôn quản sự, ta cõng ngươi!”

Tôn Kiệt không thể tin nhìn Tô Hồng Tụ, ngay sau đó từ chối, Tô Hồng Tụ nào cho hắn từ chối? Đưa tay định kéo hắn lên lưng mình luôn.

Khi Tô Hồng Tụ và Tôn Kiệt đang lôi lôi kéo kéo, từ xa đã thấy Oanh Oanh áp giải đại hán kia đi về phía bên này.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Tôn Kiệt lập tức tối tăm, Tô Hồng Tụ cũng dừng động tác trong tay, tức giận nhìn Oanh Oanh.

Sau khi Oanh Oanh đến gần, làm bộ làm tịch nói: “Ôi! Phu nhân! Phu nhân người bình yên vô sự là tốt rồi. Thuộc hạ còn lo lắng, lỡ như phu nhân rơi xuống vách núi, một phát té chết, vậy như thế nào mới tốt?”

Vừa nói vừa chuyển sang Tôn Kiệt, giọng nói lạnh lẽo, không khỏi châm chọc: “Tôn quản sự, không phải ngươi ra cửa có việc, phải buổi chiều mới trở về sao? Sao phu nhân kêu một tiếng, ngươi lại xuất hiện từ khoảng không hả? Ngươi luyện thành tai nghe ngàn dặm từ khi nào? Ta muốn nói lại với Thái tử, nếu ngươi thật sự có tai nghe ngàn dặm, nói không chừng có thể có tác dụng lớn!”

Dứt lời, giao đại hán cho Tôn Kiệt, xoay người bỏ đi một mạch.

Tôn Kiệt dẫn đại hán vào một căn lều cỏ, điểm huyệt ngủ của hắn, đại hán lập tức mê man luôn.

Tô Hồng Tụ vốn định tự mình trở về, nhưng Tôn Kiệt lo lắng nàng gặp bất trắc, sau khi thương lượng, quyết định bôi thuốc lên chân cho hắn trước, đợi sau khi máu ngừng, lại đưa nàng về.

Tôn Kiệt lấy một chai thuốc từ trong ngực ra, ngượng ngùng nhìn Tô Hồng Tụ.

Lúc này, Tô Hồng Tụ mới chú ý tới, thì ra không riêng gì lòng bàn chân, nửa người dưới của Tôn Kiệt đã sớm máu tươi đầm đìa.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Tôn Kiệt cả người là máu, trong giây lát nhớ lại, lúc ngã xuống đáy vực, dường như Tôn Kiệt vẫn đẩy nàng ra ngoài.

Đúng rồi, nhất định là như vậy, nhất định khi Tôn Kiệt ngã xuống bị va vào cành cây là đá lạ thò ra bên vách núi làm bị thương.

https://thuviensach.vn

“Chuyện này... Phu nhân, tại hạ bôi thuốc, ngài có thể quay đầu đi chỗ khác?”

Tôn Kiệt liếc nhìn Tô Hồng Tụ, cúi đầu, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng thuần túy.

Trong đống tóc rối bời của hắn lại lộ ra hai tai nhọn đỏ như máu lần nữa.

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt chằm chằm, chỉ cảm thấy trong lòng vừa đau lại vừa khổ sở, ê ẩm chua chát, không ra vị gì.

“Tôn quản sự, ngươi một đại lão gia, thẹn thùng như vậy làm gì? Không phải vừa rồi ta cũng bị ngươi nhìn thấy hết? Hiện giờ, ta cũng nhìn sạch ngươi một lần, coi như hai chúng ta huề nhau.”

Tô Hồng Tụ không đổi sắc mặt, vén tay áo lên định lột sạch quần áo trên người Tôn Kiệt xuống.

Tôn Kiệt còn đang thất thần, Tô Hồng Tụ đã bắt đầu cởi bít tất cho hắn rồi.

Máu khiến chân và vải bít tất dính lại, Tô Hồng Tụ cẩn thận cởi ra, mới nhìn thấy lòng bàn chân Tôn Kiệt đã bị cọ sát đến máu thịt be bét, dưới chân Tô Hồng Tụ lập tức mềm nhũn, co quắp ngồi trên mặt đất. Mũi cay xè, hốc mắt đỏ.

Tôn Kiệt, tại sao ngươi luôn đối xử tốt với ta như vậy? Chẳng lẽ ngươi thật sự không quan tâm ta đã từng quá phận làm tổn thương ngươi?

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ lại lặng lẽ thầm thề nơi đáy lòng mình lần nữa, sau khi khôi phục yêu lực, việc đầu tiên chính là phong bế vĩnh viễn ký ức của Tôn Kiệt, vĩnh viễn không để cho hắn biết mình đã từng đối xử với hắn như vậy.

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt đỏ mặt một lúc, nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, cởi một bít tất khác, bắt đầu bôi thuốc, vẫn không quên an ủi Tô Hồng Tụ: “Phu nhân, chút vết thương nhỏ này không đáng là gì với Tôn mỗ, trước kia lúc Tôn mỗ đi buôn bán bên ngoài bị thương...”

Tôn Kiệt nói đến đây, đột nhiên hơi ngừng lại, giống như ý thức được mình nói sai, cúi đầu xuống ấp úng không nói nữa.

Đáng tiếc đã trễ, Tô Hồng Tụ đã khổ sở đến nước mắt lưng tròng: “Trước kia khi ngươi buôn bán bên ngoài như thế nào? Tôn quản sự, có phải trước kia ngươi phải chịu rất nhiều khổ không?”

Tô Hồng Tụ kéo áo Tôn Kiệt, liên tiếp hỏi thăm, nhắc tới ngày trước, Tôn Kiệt đột nhiên sững sờ, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Tô Hồng Tụ, hồi lâu không nói ra lời.

Tô Hồng Tụ vừa đúng lúc cũng đang nhìn Tôn Kiệt chằm chằm, chỉ cảm thấy gương mặt này càng nhìn càng quen thuộc, dường như mình biết người bên cạnh này rất nhiều năm trước, giống như rất nhiều năm trước, hắn đã từng tỉ mỉ chu đáo, cẩn thận săn sóc mà che chở nàng.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, vĩnh viễn.

Hai người lặng yên nhìn nhau, có gợi tình ấm áp bắt đầu dần chảy xuôi giữa hai người. Không giống như mỗi lần nhìn thấy Sở Dật Đình, cảm giác rung động tim đập mạnh, Tôn Kiệt cho Tô Hồng Tụ cảm giác ấm áp hơn, hiền dịu hơn, giống như một lão bằng hữu lâu năm làm bạn bên mình.

Thời gian cực nhanh, tình cảm ấm áp không thay đổi, ánh mắt dịu dàng của Tôn Kiệt khiến trái tim Tô Hồng Tụ ấm áp mà ngọt ngào.

Bôi xong thuốc, Tôn Kiệt mặc lại quần áo, hai người vai kề vai ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ bắt đầu câu được câu chăng hỏi hắn: “Tôn quản sự, ngoại trừ cá, ngươi còn thích ăn gì? Từ nay về sau ta làm mỗi ngày cho ngươi.”

Tôn Kiệt cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, cúi đầu thấp giọng nói: “Cũng không có gì, Tôn mỗ không đặc biệt thích ăn gì.”

“Không có đặc biệt không thích ăn, luôn có đặc biệt thích. Ngươi nói đi, ngươi nói cho ta biết, Tôn Kiệt.”

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng Tôn Kiệt nghiêng đầu, ra vẻ suy tư nói: “Đặc biệt thích ăn, không biết, hình như là gà, a, còn có mề vịt.”

Nhắc tới gà và mề vịt, Tô Hồng Tụ lập tức hào hứng, hai món này vừa đúng lúc là món nàng thích ăn nhất!

Không khỏi kéo chặt ống tay áo Tôn Kiệt, tươi cười hớn hở nói: “Gà và mề vịt? Thật khéo. Tôn quản sự, ta cũng vậy! Không bằng sau khi trở về ta làm cho ngươi. Từ nay về sau ta làm món đó mỗi ngày cho ngươi!”

Tôn Kiệt ngẩng đầu nhìn mắt Tô Hồng Tụ, uyển chuyển từ chối: “Không cần, phu nhân, Tôn mỗ muốn ăn, sẽ gọi người trong phòng bếp làm.”

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt, trách móc: “Ngươi một mực từ chối ta, chẳng lẽ ngươi muốn để cho ta mạng đổi mạng mới có thể cám ơn ân tình của ngươi?”

Dưới vừa đấm vừa xoa, đeo bám dai dẳng của Tô Hồng Tụ, Tôn Kiệt không có cách nào, chỉ đành phải đồng ý.

Tô Hồng Tụ sướng đến phát điên rồi, hào hứng cằn nhằn cách làm gà bên tai Tôn Kiệt, gì mà gà kho tàu, gì mà gà ăn mày, gà ngâm rượu.

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt ở bên cạnh lẳng lặng nghe, bất tri bất giác, ánh mắt dần mông lung mơ màng, thái độ giống như hơi bối rối.

Tô Hồng Tụ nhìn mặt Tôn Kiệt, ngừng lại, lại nhìn lại, cẩn thận hỏi hắn: "Tôn quản sự, ngươi sao vậy? Có phải sực nhớ ra chuyện gì không vui không? Đến đây ta dạy cho ngươi, nhớ tới chuyện không vui, chỉ cần niệm ba lần cái này, chuyện không vui lập tức có thể quên!"

Tô Hồng Tụ vừa nói, nhanh chóng dùng ngón tay vẽ một chữ như gà bới trên đất, chỉ vào chữ như gà bới muốn Tôn Kiệt xem.

Lúc này, nàng hoàn toàn đã quên, nàng là yêu, Tôn Kiệt là người, Tôn Kiệt vốn xem không hiểu bức tranh của nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng Tôn Kiệt ngẩng đầu lên, chỉ có điều nét mặt vẫn bối rối như cũ, hơi cô đơn.

"Tại hạ không biết, hình như tại hạ nhớ tới mấy món này, gà và mề vịt, hình như tại hạ biết một người thích ăn món đồ này trước đó."

Tôn Kiệt nhìn Tô Hồng Tụ, ánh mắt ngây ngốc nói.

Người quen biết từ trước?

Thật khéo, trước đó chẳng lẽ Tôn Kiệt biết người nào, vừa đúng lúc thích ăn món đồ giống nàng?

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt, ánh mắt Tôn Kiệt bối rối mà mịt mờ.

Đột nhiên, Tôn Kiệt giơ tay lên, nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng cực kỳ nhẹ nhàng vỗ về hai gò má Tô Hồng Tụ.

"Tại hạ cảm giác, dường như tại hạ đã gặp phu nhân ở đâu đó."

Tô Hồng Tụ lộp bộp trong lòng, thầm kêu không tốt.

https://thuviensach.vn

Không phải chứ, có phải bởi vì tiếp xúc với nàng thời gian dài, Tôn Kiệt nhớ tới chuyện lúc trước?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ hoảng hốt trong lòng, vội vàng kéo tay Tôn Kiệt, cố gắng trấn tĩnh nói: “Tôn quản sự, sắc trời đã tối, không bằng chúng ta về sớm một chút? Đã muộn, sợ rằng người trong lâu lo lắng.”

Tôn Kiệt nhìn Tô Hồng Tụ, không nói gì, khẽ gật đầu.

Tôn Kiệt hộ tống Tô Hồng Tụ ra sau núi cho đến khi đến hậu viện, mới lưu lại mình nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sở Hiên Cưỡng Hôn

Lúc đi đến viện của Tôn Kha, đột nhiên nhìn thấy Oanh Oanh khóc chạy từ phòng hắn ra.

Oanh Oanh kia, đi đường thật nhanh chóng, mới vừa còn lắc lư ở đáy vực, thoáng cái đã chạy đến phòng Tôn Kha.

Tô Hồng Tụ không chịu nổi hiếu kỳ, lập tức đi vào.

Vừa đẩy cửa ra, mùi rượu sặc mũi lập tức đập vào mặt, đột nhiên nghe thấy Tôn Kha gục xuống bàn nói năng không rõ ràng lẩm bẩm: “Tâm ý ta đã quyết, sẽ không thay đổi! Ngươi đi đi.”

Lần đầu tiên Tô Hồng Tụ vào phòng Tôn Kha, chỉ thấy đồ đạc và trang trí trong phòng đều hết sức sạch sẽ, một chút cũng không giống phòng nam nhân.

Nếu như không thấy vò rượu đầy đất, đầy bàn tán loạn mất trật tự.

Thấy Tôn Kha mượn rượu giải sầu, trong lòng Tô Hồng Tụ cũng không có cảm xúc gì, thật ra Tôn Kha vốn không phải người đáng ghét, sai là sai ở chỗ hắn yêu sai người, người nào không thích, lại đi thích Oanh Oanh.

Tô Hồng Tụ đi đến bên cạnh bàn, cầm vò rượu trong tay Tôn Kha, cau mày nói: “Đừng uống! Cẩn thận thân thể!”

Tôn Kha đột nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn Tô Hồng Tụ, lại dụi dụi mắt, giống như không thể tin Tô Hồng Tụ lại đột nhiên xuất hiện trước

https://thuviensach.vn

mặt hắn.

Ngắm nhìn, Tôn Kha đột nhiên khẽ nhếch môi, nụ cười lộ vẻ u sầu, khi cười trong mắt lại có lệ thấp thoáng lay động.

“Ngươi biết không? Vừa rồi nàng ấy nói gì với ta? Nàng ấy nói nàng ấy sai rồi, nếu ta rộng lượng bỏ qua cho nàng, nàng ấy nói thật ra đáy lòng nàng ấy vẫn luôn có ta.”

“Hai chúng ta lớn lên từ nhỏ, tình cảm dfienddn lieqiudoon vài chục năm, mạc dù ta từng nghe tin đồn về nàng ấy ở bên ngoài, nhưng ta vẫn luôn tin tưởng nàng ấy như vậy, ta vẫn luôn tin tưởng nàng ấy!”

“Rốt cuộc vì sao nàng ấy phải đối xử với ta như vậy!”

Nhìn dáng vẻ mắt rưng rưng, vô cùng đau đớn của Tôn Kha, Tô Hồng Tụ biết ngay, thật ra hắ cũng không lạnh lùng vô tình như hắn tỏ vẻ, thật ra nơi sâu nhất trong đáy lòng hắn, vẫn còn bóng dáng Oanh Oanh.

Vậy muốn nàng khuyên bảo hắn thế nào cho phải đây?

Muốn hắn rộng lượng bỏ qua cho Oanh Oanh? Nhưng Oanh Oanh đã có hài tử với nam nhân khác. Tô Hồng Tụ không cho rằng Tôn Kha có thể lòng dạ rộng lớn đến mức tiếp nhận đứa bé kia.

Hơn nữa, Oanh Oanh ác độc như vậy, vừa rồi còn thiếu chút nữa hại tính mạng nàng, nếu thật sự để Tôn Kha cùng với Oanh Oanh, nói không chừng có một ngày, Oanh Oanh lại di tình biệt luyến, yêu người khác, vậy làm Tôn Kha vướng bận rồi, vô cùng có khả năng sẽ xuống tay với hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Hồng Tụ kéo ghế qua, ngồi xuống bên cạnh Tôn Kha, nhẹ giọng khuyên giải hắn: “Tôn Kha, ngươi đừng đau lòng. Thật ra con người ngươi rất tốt, chỉ tiếc ngươi và Oanh Oanh cô nương không có duyên phận. Trên đời chỗ nào không có cỏ thơm, ngươi còn trẻ như vậy,

https://thuviensach.vn

một ngày nào đó, ngươi sẽ tìm được người tốt hơn Oanh Oanh cô nương, cũng đáng giá cho ngươi trả giá."

Tôn Kha cúi đầu, lặng im không nói, hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn Tô Hồng Tụ, thì thào nói nhỏ: "Ta cảm thấy ta tìm được người kia rồi, nhưng trong lòng người kia đã có người khác, ngươi nói, ta phải làm gì mới tốt?"

Tô Hồng Tụ hồi hộp trong lòng, thầm kêu không tốt, nhìn ánh mắt Tôn Kha nhìn nàng, chuyên tâm và khổ sở, người hắn nói chẳng lẽ là nàng sao?

Chuyện này nàng không giúp đỡ được Tôn Kha.

Mặc dù nàng cảm thấy Tôn Kha rất đáng thương, rất khiến cho nàng đồng tình, nhưng trừ đó ra, nàng thật sự không sinh ra gì khác với Tôn Kha.

Tô Hồng Tụ lúng túng cười cười với Tôn Kha: "Cái đó, ta đột nhiên nhớ tới, ta còn có chuyện, ta về phòng trước. Ngươi không được uống nữa, biết không?"

Sau khi trở về phòng, Tô Hồng Tụ vừa nằm trên giường nhắm mắt, còn chưa ngủ, trước mắt lại hiện lên bóng dáng mỹ nam đó.

Chỉ thấy mặt hắn đầy tàn khốc, tức giận trợn trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt nhìn nàng vừa hung ác, vừa căm hận.

"Không cho phép đi gặp Tôn Kha, biết không? Nếu ngươi chọc nhi tử ta đau lòng, ta nhất định sẽ để cho ngươi sống không bằng chết!"

Mỹ nam đó hung tợn nói như vậy ở đáy lòng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ muốn nói chẳng lẽ sau này nàng không thể có bạn khác phái? Nhưng mới vừa nghĩ như vậy, mỹ nam đó lại hung ác hơn trợn mắt nhìn nàng, tự nhiên theo đó, ngực Tô Hồng Tụ cũng kịch liệt quặn đau.

https://thuviensach.vn

Gióng như có móng vuốt nhọn nắm thật chặt lòng nàng, giống như đột nhiên có một bàn tay to vươn ra từ trong lồng ngực nàng, túm chặt trái tim nàng.

“Ta mặc kệ ngươi có bằng hữu hay không bằng hữu, tóm lại ngoại trừ nhi tử của ta ra, ta không cho phép ngươi đến gần nam nhân khác!”

Mỹ nam đó ở đáy lòng Tô Hồng Tụ dã man không hiểu chuyện, hung dữ nói, Tô Hồng Tụ bị hắn nắm thật sự đau không chịu nổi, vừa định mở miệng kêu đau, cửa phòng đột nhiên “Két” một tiếng bị người đẩy ra, một mùi đàn hương quen thuộc theo đó mà đến, là Sở Hiên.

Sở Hiên vừa vào cửa, mỹ nam đó lại sững sờ, vẻ mặt kích động, mừng rỡ như điên kêu một tiếng: “Con ta!”

Đáng tiếc hắn bị giam trong thân thẻ Tô Hồng Tụ, mặc dù hân hoan, nhưng không có cách nào nhào tới như hắn nghĩ, chân chính ôm Sở Hiên vào trong ngực.

Theo từng bước Sở Hiên cách Tô Hồng Tụ càng lúc càng gần, trong mắt mỹ nam đó dần tràn đầy nước mắt.

Sở Hiên cúi người, mặt lo âu nhìn Tô Hồng Tụ khổ sở lăn qua lộn lại trên giường.

Mỹ nam đó nhìn vẻ mặt vô cùng lo lắng và rầu rĩ của Sở Hiên, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tô Hồng Tụ trên giường, dáng vẻ đau đớn đến không muốn sống, hồi lâu, cúi đầu không thể làm gì khác hơn là thở dài, hóa thành một làn khói xanh trở lại thân thể Tô Hồng Tụ lần nữa.

Sau khi mỹ nam biến mất, Tô Hồng Tụ cuối cùng có thể nói chuyện, sau khi trở mình lập tức kêu to: “Ngươi cút ra ngoài cho ta! Cút ra ngoài! Cút! Hu hu, Cửu ca, thân thể muội thật đau, muội thật khổ sở. Muội không muốn ở đây, muội muốn về nhà!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn đi đâu? Ngươi kêu ai cút?” Giọng Sở Hiên đột nhiên vang lên, chăn bị xốc mạnh lên.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, mở mắt trong giây lát, nhìn khuôn mặt hung ác giết người không chớp mắt của Sở Hiên, ấp úng nói: “Ta... Ta nhớ nhà, ta, ta muốn... Muốn...”

Đáng chết, việc này để nàng nói sao cho tốt?

Chẳng lẽ lại nói cho Sở Hiên biết người bị hắn nhốt, mỹ nam nghi ngờ là Thục phi nhập vào thân thể nàng?

Sở Hiên sẽ không thể nào tin.

“Ta muốn, muốn cho... Đúng rồi, vừa rồi ta gặp ác mộng, ta muốn người trong mộng cút đi!”

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, tâm hoảng ý loạn chân chính.

Haizzz, phải chăng ở chung một chỗ với Sở Hiên quá lâu, Tô Hồng Tụ luôn có cảm giác gần đây mình càng ngày càng không có tiền đồ, vừa nhìn thấy Sở Hiên thì sợ. Nhìn khuôn mặt hung ác quắc mắt của hắn, quên sạch toàn bộ lời muốn nói, chỉ có thể theo lời hắn an ủi hắn, nịnh nọt hắn.

“Người trong mộng của ngươi? Ai? Ta sao?” Sở Hiên vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, nhìn Tô Hồng Tụ, vẻ mặt âm hiểm.

“Không đúng không đúng, là... Là, a, đúng rồi, người này là Oanh Oanh thủ hạ của ngươi! Vừa rồi nàng ta cố ý lừa gạt, đẩy ta rơi xuống vách núi. Nếu không phải Tôn quản sự vừa lúc đi qua, ta đã sớm mất mạng! Đều do ngươi! Đều do ngươi! Lấy một nữ nhân ác độc âm hiểm như vậy làm trợ thủ đắc lực cho mình, ta suýt chút nữa bị ngươi làm hại mất mạng! Hu hu, ngươi tên khốn kiếp kia, con ruồi xanh lục, ngươi còn không biết xấu hổ đến trách ta!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vừa khóc, vừa dùng hai tay che mắt, len lén đánh giá Sở Hiên.

Nhắc tới Oanh Oanh vừa rồi thiếu chút nữa hại chết nàng, trên mặt Sở Hiên xẹt qua vẻ nham hiểm ác độc cực kỳ hung ác trong nháy mắt.

Tô Hồng Tụ không khỏi thầm xin lỗi Tôn Kha nơi đáy lòng. Sở Hiên vốn là quỷ hẹp hòi, thứ thuộc về mình, tuyệt đối không cho phép người ngoài đến chấm mút và làm tổn hại, hiện giờ nàng lấy chuyện Oanh Oanh hại nàng ra chọc hắn, có thẻ nghĩ, kết cục chờ đợi Oanh Oanh thê thảm mà đau buồn như thế nào.

Tôn Kha, xin lỗi, ai bảo người trong lòng ngươi tâm ngoan thủ lạt, đối nghịch với ta khắp nơi? Nàng ta không chết, một ngày nào đó, ta sẽ ngay cả chết trên tay nàng ta như thế nào cũng không biết.

Tô Hồng Tụ thêm mắm thêm muối khóc lóc kể lể một lúc như vậy, quả nhiên, khuôn mặt lạnh lùng của Sở Hiên quay đi, dặn dò thủ hạ đứng ngoài cửa: “Đi, dưa phó đường chủ đến hình phòng, trực tiếp loạn côn đánh chết.”

Phó đường chủ chính là Oanh Oanh, nghe Sở Hiên nói cuối cùng muốn xử trí Oanh Oanh, Tô Hồng Tụ thở phào một hơi, trong lúc nhất thời lại không giả vờ khóc được, chỉ có thể xoay vòng hai tròng mắt đen tròn xoe thật to sau khe hở ngón tay nhìn Sở Hiên chằm chằm.

Giây phút này, sắc mặt Sở Hiên hơi hòa hoãn, hắn đánh giá Tô Hồng Tụ từ trên xuống dưới, nói: “Việc này, vừa rồi Tôn quản sự đã bẩm báo ta rồi. Xem ra ngươi cũng không bị thương, cũng chưa bị hù sợ.” Sau đó giọng nói thay đổi, giống như hơi tức giận: “Ngươi đã sớm biết nàng ta không có ý tốt với ngươi, tại sao không nói sớm một chút cho ta? Không phải chờ tới khi gặp chuyện bất trắc mới lên tiếng!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ liếc trắng mắt Sở Hiên, lập tức trả treo: “Ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra? Oanh Oanh đối nghịch ta khắp nơi, lần trước ở bên hồ, thừa dịp ngươi không ở đó, thiếu chút nữa giết ta, ngươi đừng nói với ta một chút ngươi cũng không phát hiện ra! Rõ ràng trong lòng ngươi do dự, không muốn giết nàng ta!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Sở Hiên Cưỡng Hôn 2

Sở Hiên trừng Tô Hồng Tụ hồi lâu, không thể đồng ý, cúi đầu cười: "Ngươi không hiểu, ta đương nhiên không muốn giết nàng ta, cha nàng ta là một phụ tá quan trọng của thủ hạ ta."

"Là phụ tá quan trọng, hay phu nhân của ngươi là ta tương đối quan trọng!?"

Nghe Tô Hồng Tụ lại một lần nữa nói mình là phu nhân của hắn, hình như tâm trạng của Sở Hiên thoáng trở nên khá hơn. Vẻ hung ác nham hiểm và ác độc trên mặt biến mất không thấy bóng dáng trong nháy mắt, nhìn Tô Hồng Tụ, cười một tiếng: "Tại sao ngươi luôn gọi ta là con ruồi xanh lục?"

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên chằm chằm, tức giận nói: "Ngươi đen như vậy, trên đầu luôn cắm cây trâm mộc màu xanh lục đậm, xa xa nhìn, không phải là con ruồi xanh lục đậu lung tung?"

Chỉ thấy mặt Sở Hiên trầm xuống, giọng điệu đột nhiên hạ thấp: "Ngươi không thích người da đen sao?"

Tô Hồng Tụ bị giọng nói âm hiểm của Sở Hiên hù sợ trong lòng chìm xuống, nghĩ thầm đây là làm sao vậy? Nhìn mặt Sở Hiên đen như đít nồi, nàng lại không có lá gan hỏi ngược lại, đành phải theo lời Sở Hiên nói: "Không, ta thích người da đen."

Cảm xúc của Sở Hiên thoáng chuyển biến tốt đẹp, hỏi tới: "Tại sao?"

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không cần nghĩ ngợi nói: “Như vậy lúc ta đứng bên cạnh ngươi, người khác sẽ cảm thấy ta thật trắng.”

“Phì, ha ha ha!”

Tô Hồng Tụ vừa nói như vậy, Sở Hiên hơi sững sờ, đột nhiên ngửa mặt lên trời phá ra cười ha ha. Trong tiếng cười tràn đầy sung sướng, tràn đầy vui sướng.

Tô Hồng Tụ ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Sở Hiên, nghĩ thầm, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Sở Hiên cười sung sướng và vui vẻ như vậy.

Cười cười, Sở Hiên ngồi vào bên cạnh Tô Hồng Tụ, mặt như không có chuyện gì xảy ra, giống như lơ đãng nhắc tới: “Vừa rồi ngươi đi dạo ở đâu hả? Có phải đi tìm Tôn Kha không?”

Tô Hồng Tụ hoảng hốt, nghĩ thầm chẳng lẽ Sở Hiên có thiên lý nhãn? Sao hắn biết vừa rồi nàng đi tìm Tôn Kha?

Nếu Sở Hiên đã biết, Tô Hồng Tụ cũng không có ý định giấu giếm, đàng hoàng nói: “Ừmh, ta đi tìm hắn, tâm tình của hắn không được tốt, uống rất nhiều rượu, ta đi khuyên hắn. Đúng rồi, ngươi ngàn vạn lần đừng nói tin tức xử tử Oanh Oanh cho Tôn Kha, ta sợ trong lòng hắn sẽ khó chịu.”

Sở Hiên trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mặt âm trầm xoay người lại: “Ngươi đi khuyên hắn? Ngươi có coi trọng ta không Ngươi có biết bây giờ ngươi là phu nhân của ta không? Ngươi đã gả làm vợ người, không thể tùy tùy tiện tiện vào phòng nam nhân khác!”

Sở Hiên bóp chặt đôi tay Tô Hồng Tụ, đè nàng vào trong lòng, ánh mắt nhìn nàng vừa tức giận lại kịch liệt, thấp thoáng mang theo màu máu điên cuồng.

https://thuviensach.vn

“Ta làm sao? Ta lại không làm gì? Ta chỉ đi vào khuyên hắn, cả tay cũng không bị hắn sờ đến! Ngược lại ngươi! Lúc thì để ta đi chịu chết thay ngươi, lúc lại chẳng hiểu sao nổi giận với ta, ngươi đừng quên, ta chưa bao giờ đồng ý gả cho ngươi, chẳng qua bị ép buộc! Ngươi có tư cách gì chỉ trích ta!”

Tô Hồng Tụ gào lên như vậy, Sở Hiên lập tức không nói lời nào, người này quả nhiên không thể làm chuyện sai, bằng không cả đời sẽ bị đối phương nắm thóp.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh mắt Sở Hiên đột nhiên buồn bã, hơi mỉa mai nói: “Đúng, ngươi đương nhiên sẽ không để cho Tôn Kha chạm vào ngươi. Ngươi không nói, ta thiếu chút nữa đã quên, người trong lòng ngươi là Sở Dật Đình, ngươi sẽ chỉ cho một mình Sở Dật Đình đụng vào ngươi!”

Sở Hiên nói xong, đột nhiên kích động, hung hăng đấm tay xuống giường, khuôn mặt không cam lòng, một phát giật ngọc bội trước ngực Tô Hồng Tụ, không đợi Tô Hồng Tụ phát tác,đã cúi người cưỡng hôn nàng.

“Đã quên hắn? Ừm? Nhớ quên hắn, từ nay về sau, sống tốt với ta. Ta sẽ đối xử tốt với ngươi, cho dù ngươi muốn cái gì, ta đều sẽ cho ngươi! Ngươi đừng cứ mãi dùng ánh mắt như vậy nhìn ta! Rốt cuộc ta có chỗ nào không bằng Sở Dật Đình!?”

Nụ hôn của Sở Hiên mang theo chiếm đoạt và giữ lấy, nói ra tức giận và không cam lòng tràn ngập lòng, thô bạo khiến Tô Hồng Tụ đau đớn, Tô Hồng Tụ không khỏi trừng lớn mắt, vẻ mặt tức giận và không cam lòng mà trừng Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ giãy giụa cố gắng thoát khỏi, lại bị Sở Hiên bóp chặt, không nhúc nhích được chút nào.

https://thuviensach.vn

Giây phút này, Sở Hiên giống như thú hoang mất trí nổi giận, không hề để ý đến Tô Hồng Tụ chống lại, chỉ đắm chìm trong nỗi thống khổ của mình không cách nào tự kiềm chế.

Đột nhiên, Tô Hồng Tụ uất ức đến khóc lên thành tiếng khiến Sở Hiên giống như bất ngờ bị nước mắt của nàng làm bỏng, khôi phục ý thức, đau lòng mà nhìn nàng, đạp cửa bỏ chạy.

Cũng không lâu lắm, tiểu nha hoàn Thúy nhi vội vàng chạy đến, nhìn Tô Hồng Tụ quần áo không chỉnh tề, lệ rơi đầy mặt trên giường, đầu tiên giật mình, ngay sau đó thay quần áo trên người Tô Hồng Tụ đã bị Sở Hiên kéo loạn.

Thúy nhi nhặt miếng ngọc bội của Sở Dật Đình bị ném trên đất, may mắn thay miếng ngọc bội coi như rắn chắc, bị Sở Hiên dùng toàn lực ném, nhưng không nát vụn, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Thúy nhi nhìn ngọc bội trong tay, trong khoảng thời gian ngắn, hơi sợ run.

Mặc dù Thúy nhi chỉ là nha hoàn, nhưng bởi vì thời gian ở bên cạnh Sở Hiên đã lâu, cho nên phân biệt ra được đồ vật Hoàng thất.

Thúy nhi vừa nhìn thấy ngọc bội trên tay, lập tức nhận ra, đây nhất định thuộc về một vị Hoàng tử, nhất định là tín vật người nào đó trong Hoàng thất đưa cho Tô Hồng Tụ làm tín vật định tình.

Thúy nhi nhìn ngọc bội trên tay, lại nhìn Tô Hồng Tụ mất hồn mất vía trên giường, giờ phút này âm thanh kia lại xông ra từ đáy lòng Tô Hồng Tụ, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc mà chỉ trích nàng.

“Ngươi lại không đối xử tốt với nó một chút? Nếu như không phải ngươi, thân thể nó sao bị người ta đánh nát? Sao nó lại trở thành nhiều người như vậy? Ngươi nghe đây, Tô Hồng Tụ, ta mặc kệ ngươi dùng biện

https://thuviensach.vn

pháp nào, tóm lại ta không cho phép ngươi lại làm tổn thương lòng con ta, một lần cũng không cho! Nếu lần sau ngươi còn dám đối xử với nhi tử của ta như vậy, ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!”

Bị yêu tinh này quấn lâu như vậy, Tô Hồng Tụ văng vẳng loáng thoáng có thể hiểu ra, nhi tử kia của yêu tinh này chắc đã bị phân tán ra thành nhiều mảnh, hóa thân thành nhiều người.

Trong đó có một là Sở Dật Đình, cái khác vừa vặn là Sở Hiên vừa xông ra cửa.

Trò hề, nàng chỉ có một thân, sao có thể phân ra cho nhiều người như vậy? Mặc dù quả thật nàng có cảm tình với con hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở một Sở Dật Đình! Nàng cũng không có bản lĩnh đi tổn thương lòng của mỗi người bọn họ!

Nhất là Sở Hiên, bình dấm chua lớn điên cuồng, bình dấm chua chết tiệt! Hắn vốn không cho phép nàng thân cận với nam nhân khác.

Vậy muốn nàng đi tìm nhi tử khác còn lại của hắn như thế nào, liều mạng tập hợp bọn họ chung một chỗ như thế nào?

Dù sao nàng cũng không làm được, yêu tinh này thích kêu gào sao thì gào, muốn giết nàng, thì cứ giết là được.

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ dứt khoát dang hai tay ra, không hoạt động, giống như chết nằm vật xuống giường.

Thúy nhi thấy Tô Hồng Tụ nằm giống như chữ đại (大) trên giường, ra vẻ chờ chết, đột nhiên trong lòng chua xót, đứng dậy nhặt ngọc bội treo lại trên cổ cho Tô Hồng Tụ.

“Phu nhân, ngài không cần bực bội lâu chủ. Trong lòng lâu chủ thật sự quan tâm ngài, vừa rồi Tôn quản sự đến thông báo cho lâu chủ, nói phu

https://thuviensach.vn

nhân ngài xảy ra chuyện, không biết lâu chủ lo lắng bao nhiêu. Thúy nhi theo lâu chủ lâu như ậy, chưa bao giờ thấy lâu chủ như hôm nay."

"Hừ, lo lắng? Nếu như hắn thật sự lo lắng cho ta, lúc trước đã không để một mình ta chui vào hang núi chịu chết rồi!"

Mặc cho Thúy nhi khuyên can, nhưng dưới đáy lòng Tô Hồng Tụ đã sớm nhận định, Sở Hiên không yên lòng với nàng, cho dù hắn làm gì với nàng, nhất định có mục đích riêng, có ý đồ khác.

Nhắc tới hang núi, Tô Hồng Tụ đột nhiên nghĩ tới Tôn Kiệt. Khi đáy lòng nàng thoáng nghĩ đến mặt mũi Tôn Kiệt, yêu tinh đó lại kêu gào một tiếng cực kỳ thê lương nơi đáy lòng nàng: "Con ta!"

Chỉ có điều, sau một tiếng kêu gào như vậy, yêu tinh đó cuối cùng không quấn lấy Tô Hồng Tụ nữa, hình như đau lòng quá độ, im hơi lặng tiếng rồi.

"Đúng rồi, Thúy nhi, Tôn quản sự như thế nào? Vết thương trên người có khả hơn chút nào không?"

Không có yêu tinh đó quấn lấy, Tô Hồng Tụ lập tức phấn chấn, ngồi dậy từ trên giường, nhìn Thúy nhi, hai mắt sáng ngời hỏi.

Vừa nghe Tô Hồng Tụ nhắc tới Tôn Kiệt, mặt Thúy nhi buồn bã, nhanh chóng cúi đầu, đau lòng muốn khóc.

Việc này dọa sợ Tô Hồng Tụ, còn tưởng rằng Tôn Kiệt xảy ra chuyện gì, đưa tay chộp lấy Thúy nhi bên cạnh, giọng nóng nảy, liên tiếp hỏi: "Ngươi đừng khóc, Thúy nhi, ngươi mau nói cho ta biết, Tôn quản sự hắn rốt cuộc như thế nào?"

Thúy nhi đã khóc không ngừng, nghẹn ngào nói: "Tôn... Tôn quản sự không có việc gì. Không, chẳng qua vừa rồi nô tỳ thổ lộ với ngài ấy, ngài

https://thuviensach.vn

ấy từ chối nô tỳ, nói trong lòng ngài ấy đã có đối tượng rồi.”

Thúy nhi nói xong, đột nhiên cất tiếng hu hu khóc rống lên.

Nàng ấy vừa khóc, Tô Hồng Tụ khó tránh khỏi tay chân hơi luống cuống, tay chân vụng về vội vàng an ủi Thúy nhi: “Đừng khóc, Thúy nhi, không sao, không có Tôn Kiệt, nam nhân tốt trên đời còn có nhiều mà, đúng rồi, đường đệ của Tôn quản sự, người tên Tôn Kha đó cũng không tệ.”

Tô Hồng Tụ khuyên thật lâu, Thúy nhi vốn không để ý đến nàng, khóc một lúc, có thể đau lòng quá độ, một mình chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Gặp Lại Sở Dật Đình

Cả buổi tối, Tô Hồng Tụ không thấy Sở Hiên, ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, nàng đã bị Sở Hiên ôm từ trong chăn ra ngoài.

Tô Hồng Tụ dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng nhìn Sở Hiên, lại nghe Sở Hiên nói: “Đi, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một chút.”

Ra ngoài đi dạo một chút? Wow, hay quá, nàng đã bị Sở Hiên nhốt trong phòng gần một tháng, sắp buồn bực chết rồi.

Bối rối biến mất trong nháy mắt, Tô Hồng Tụ thuần thục mặc quần áo tử tế, một tay khoác lên cánh tay Sở Hiên, cảm xúc dâng trào nói: “Đi, chúng ta lên lên đường!”

Nhìn từ quần áo đến sắc mặt của Sở Hiên, hắn giống như trắng đêm không ngủ, trên người cũng lộ ra mùi rượu nồng nặc. Tô Hồng Tụ túm lấy vạt áo trước của Sở Hiên ngửi. Mặt Sở Hiên tối sầm, vội hất tay nàng, đi thay đồ.

Khi dùng đồ ăn sáng, Sở Hiên một mực vuốt ve cây dao găm sáng bạc nhấp nháy, nhìn có vẻ hết sức sắc bén, Tô Hồng Tụ nhất thời hiếu kỳ, đi tới gần hỏi: “Đây là dao gì? Sao ngươi cứ nhìn chằm chằm vào nó?”

Sở Hiên liếc Tô Hồng Tụ, cố ý chậm rãi nói: “Cây dao này đã được tẩm kịch độc, chỉ cần nhẹ nhàng vạch xuống, lập tức có thể khiến người ta mất mạng.”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên nói xong, đưa dao lên trước mặt Tô Hồng Tụ, cố ý để nàng nhìn rõ ràng: “Ta mặc kệ ngươi có bằng hữu hay không bằng hữu, tóm lại lần sau để cho ta nhìn thấy ngươi ở cùng một chỗ với nam nhân khác, ta sẽ một dao chọc chết nam nhân đó.”

Tô Hồng Tụ lập tức cảm thấy khủng hoảng, trừng lớn mắt lo sợ bất an nhìn Sở Hiên, hồi lâu không thể nói ra lời.

Thấy Tô Hồng Tụ sợ hãi như thế, Sở Hiên giống như hết sức hài lòng, tiện tay lấy một tấm khăn che mặt trong nực ra, che mặt Tô Hồng Tụ.

Lúc này đã là hè, thời tiết hết sức nóng bức, Tô Hồng Tụ oán hận nhìn Sở Hiên: “Có thể không mang không? Cực kỳ nóng.”

Sở Hiên không chút do dự từ chối nàng: “Không được! Không mang sẽ không đi ra ngoài!”

“Vậy có thể dịch dung không? Đúng rồi, Sở...” Tô Hồng Tụ nói đến đây, đầu lưỡi cứng lại, nàng vốn định nói Sở Dật Đình đã từng cho nàng dịch dung, nhưng nhìn dáng vẻ Sở Hiên có thể xứng với đại danh bình dấm chua lớn điên cuồng, có thể nghĩ, nhắc tới Sở Dật Đình, nàng tuyệt đối sẽ không có kết cục gì tốt.

Quả nhiên, Sở Hiên vô cùng nhạy bén, Tô Hồng Tụ mới nói một chữ “Sở”, mặt của hắn lập tức biến thành đen sì, trên mặt hiện lên vẻ âm hiểm ác độc: “sở gì? Nói!”

“Sở... Ta nói, giờ đã không còn sớm, chúng ta nhanh chóng ra cửa đi!”

Lầu chính cách sân sau Thải Hoa lâu rất xa, Sở Hiên ôm Tô Hồng Tụ thi triển khinh công đi gần một canh giờ, mới đến Uyển thành dưới chân núi.

Sau khi vào thành, Tô Hồng Tụ cao hứng đến hỏng rồi, đôi mắt không nhàn rỗi, xoay chuyển lòng vòng bốn phía.

https://thuviensach.vn

Hôm nay trên đường thật náo nhiệt, khắp nơi có thể nhìn thấy một nam một nữ kết bạn mà đi, hình như có ngày lễ gì đó.

Nhất là các nam nhân, trên người đều mặc đồ lính, sau lưng cũng đeo binh khí, nhìn có vẻ hết sức oai hùng, hết sức tiêu sái.

Vì đã lâu Tô Hồng Tụ chưa ra cửa, sợ lần này trở về cùng Sở Hiên, cả đời sẽ không có cơ hội ra ngoài rồi, vì vậy hai mắt quay tròn mãnh liệt nhìn nam nhân trên đường.

Ngắm nhìn, Tô Hồng Tụ cảm giác Sở Hiên nắm tay nàng càng lúc càng chặt, càng cầm càng hung ác, cuối cùng lại hung hăng véo nàng.

Tô Hồng Tụ ai ôi một tiếng, vẻ mặt tức giận nhìn Sở Hiên, đã thấy vẻ mặt Sở Hiên âm trầm làm cho người ta nhìn mà sợ.

Tô Hồng Tụ càng rụt lại, đành phải nuốt lời phàn nàn vào trong bụng. Làm ra vẻ nói: “Ngươi nhìn xem trên người dfienddn lieqiudoon bọn họ mặc gì? Nhìn có vẻ thật tiêu sái, thật anh tuấn. Nhưng mà, đương nhiên, hì hì, mặc dù ngươi không mặc, nhưng ngươi vẫn anh tuấn hơn bọn họ.”

Tô Hồng Tụ cười hì hì nịnh nọt Sở Hiên, tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng lại oán thầm không thôi: Sở Hiên kia, rõ ràng trước kia hắn không phải như thế? Nàng nhớ rõ ràng lúc mới đầu gặp hắn, hắn rất lạnh như băng, rất nghiêm túc, rất khiến cho người ta nhìn mà sợ?

Sao mới qua mấy tháng, hắn lại trở nên keo kiệt, lại nhỏ nhen, lòng dạ hẹp hòi?

Ừm, được rồi, về điểm nhìn mà sợ, tên này ngược lại không chút thay đổi, càng ngày càng kinh khủng.

Mặc dù người trên đường tấp nập, nhưng dung mạo hơn Sở Hiên một người cũng không có, thỉnh thoảng có mấy người anh tuấn một chút, phần

https://thuviensach.vn

lớn có mỹ nữ vờn quanh bên cạnh, cơ thiếp thành đoàn.

Chỉ có Sở Hiên, bên cạnh chỉ có mình Tô Hồng Tụ, bởi vì suốt đoạn đường này, Tô Hồng Tụ không biết thu hoạch được bao nhiêu ánh mắt hâm mộ mà ghen ghét của nhiều thiếu nữ.

Tô Hồng Tụ vốn thích tham gia náo nhiệt, lúc trước ở bên cạnh Sở Dật Đình, nàng từ sáng đến tối vắt óc tìm mưu kế nghĩ sao kéo Sở Dật Đình ra ngoài đi chơi nhiều cùng nàng.

Hôm nay người bên cạnh thay đổi thành Sở Hiên, tính cách thích tham gia náo nhiệt vẫn không hề thay đổi tí nào.

Mắt thấy quảng trường phía trước vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài rất nhiều người, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng kinh hãi thổn thức trong đám người và tiếng trầm trồ khen ngợi của cả sảnh đường, Tô Hồng Tụ vội vàng kéo Sở Hiên chạy tới.

Bàn tay nhỏ bé nhẵn nhụi trắng như tuyết vừa nắm lấy bàn tay to màu lúa mạch xương cốt rõ ràng, chỉ thấy bàn tay to kia khẽ run lên, theo đó nhanh chóng nắm lại, một mực cầm bàn tay nhỏ bé trắng nõn yếu ớt mềm mại như đậu hũ bên trong.

Mặc dù Tô Hồng Tụ thích tham gia náo nhiệt, nhưng vì trời sinh thấp bé, mỗi lần thao gia náo nhiệt đều được người khác chống đỡ, phía trước xảy ra chuyện gì, nàng vốn không nhìn ra.

Nếu người đi bên cạnh nàng là Sở Dật Đình, nàng đại khái có thể kéo Sở Dật Đình đi vào trong đám người.

Đáng tiếc, người đi bên cạnh nàng là Sở Hiên, người ưa sạch sẽ này vốn không cho phép Tô Hồng Tụ của hắn chen vào trong đám người, Tô Hồng Tụ tức giận nhảy lên lưng Sở Hiên, Sở Hiên đầu tiên ngẩn ra, ngay sau đó nhẹ nhàng nâng đỡ, một vai đỡ Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

Thì ra ở giữa đám người là hai huynh đệ biểu diễn công phu, ca ca nằm trên vài chục thanh đao hợp thành núi đao, mũi đao sắc nhọn hướng lên, chọc vào lưng hắn. Lúc này đệ đệ lại đặt miếng đá khổng lồ lên ngực ca ca, sau đó chậm rãi giơ búa trong tay lên.

Búa đột nhiên nện xuống, Tô Hồng Tụ hoảng hốt kêu một tiếng, xoay người ôm lấy đầu Sở Hiên, không dám nhìn nữa, chỉ nghe bốp một tiếng, giống như tiếng tảng đá vỡ vụn, sau đó là tiếng khen ngợi trầm trồ như sấm bên tai.

Cũng không biết bao lâu, cuối cùng trong đám người không có tiếng gì nữa, Tô Hồng Tụ đưa tay muốn bò từ trên người Sở Hiên xuống.

Nhưng mà lúc bò xuống, sơ ý một chút, đôi môi đỏ mọng mềm mại lại vừa đúng lúc dán lên đôi môi ấm áp khô ráo của Sở Hiên.

Vừa dán lên, Tô Hồng Tụ hơi sợ ngây người, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một cái bóng, phảng phất giống như cực kỳ lâu trước kia, nàng đã từng thâm tình ôm hôn một người như vậy, chỉ có điều người đã từng thân mật với nàng như vậy không phải Sở Dật Đình, mà là... Mà là...

Mà là một người khác mơ mơ hồ hồ khắc trong đầu nàng, bắt sao cũng không bắt được ảo ảnh.

Phải chăng bởi vì nhìn hấy bức tranh treo trong phòng Thục phi kia, Tô Hồng Tụ cảm giác, những ngày này, cái bóng kia càng ngày càng rõ ràng trong đầu nàng, càng ngày càng tới gần, giống như có thể nhanh chóng bị nàng bắt được.

Có lẽ, có lẽ hôn tiếp nàng có thể nhớ ra?

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ không chút do dự, kéo Sở Hiên qua, thình lình cho hắn một nụ hôn nóng bỏng lâu dài mà ngượng ngập. Trong lúc nhất thời Sở Hiên không kịp phản ứng, lại ngơ ngác bị nàng hôn như vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc này toàn bộ người vốn đứng xem xiếc chuyển thành liếc nhìn bọn họ. Các nam nhân thì giật mình há to miệng, các nữ nhân thì thẹn thùng lấy khăn tay che mặt, tiếng kinh hô thình lình vang lên.

Vừa hôn xong, Tô Hồng Tụ lau miệng, vẫn chưa thỏa mãn nhìn Sở Hiên: “Có thể tới một lần không?”

Vừa rồi, trong tích tắc như vậy, nàng gần như bắt được cái bóng kia rồi, đáng tiếc không biết tại sao, giây sau cùng, cái bóng kia lại mỗi lúc xa dần.

Có lẽ hôn thêm lần nữa, nàng có thể nhìn thấy mặt người kia.

Tô Hồng Tụ nghĩ như vậy, mắt trừng lớn mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Sở Hiên.

Sở Hiên ngơ ngác nhìn Tô Hồng Tụ, khoảnh khắc đó, Tô Hồng Tụ gần như cho rằng cặp mắt hắn thiêu cháy rồi.

Có thuyết bất thanh đạo bất minh, Tô Hồng Tụ chưa bao giờ nhìn thấy tình cảm vô cùng nóng bỏng đột nhiên phun ra từ trong đôi mắt lạnh như băng của Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn kinh ngạc và vui mừng khôn xiết thiêu đốt trong mắt Sở Hiên, giây phút này coi như nàng là kẻ ngu cũng nhận ra, thì ra Sở Hiên vẫn luôn... Vẫn luôn nhỏ mọn khi thấy nàng ở chung một chỗ với nam nhân khác như vậy, không thích tháy nàng tới gần nam nhân khác như vậy lại là vì... Lại là vì...

Lại là bởi vì hắn thích nàng.

Tô Hồng Tụ nhớ tới lần đầu tiên gặp Sở Hiên, đáy lòng hắn hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn lạnh như băng, cũng không có nhiều tình cảm ngay cả với phụ hoàng mẫu phi hắn, tràn đầy đều là dã tâm mênh mông, dục

https://thuviensach.vn

vọng công thành chiếm đất, chiếm đoạt sáu nước, thậm chí tham vọng dẹp yên thiên hạ.

Vì thỏa mãn dã tâm của mình, hắn thậm chí đã từng coi nàng như quà tặng đưa ra ngoài.

Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt Sở Hiên nhìn nàng đã thay đổi, là bắt đầu từ lúc nào, trái tim lạnh như băng trở nên nhiệt huyết mà nóng hổi, sôi trào mãnh liệt bên trong đều là dục vọng chinh phục và giữ lấy nàng?

Xong rồi, thảm rồi, nàng hôn như vậy, chẳng lẽ hôn thành chuyện bất trắc? Nàng vốn cảm thấy Sở Hiên chắc chắn sẽ không có phản ứng gì với nụ hôn của mình, nên mới lớn mật yên lòng mà hôn hắn!

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Gặp Lại Sở Dật Đình 2

Tô Hồng Tụ đang không yên, lo sợ bất an, đột nhiên cảm thấy bên hông siết chặt, người đã bị Sở Hiên bế lên, ngay sau đó cảm thấy thân thể đang bay nhanh mà đi.

Ngay khoảnh khắc khi bị Sở Hiên ôm đi, Tô Hồng Tụ tình cờ liếc mắt về phía cuối phố, một nam nhân đầu mang mặt nạ sói, mặt không cảm xúc gì, một mực nhìn thẳng vào nàng, khoảnh khắc khi tầm mắt va chạm với nam nhân đó, trong lòng Tô Hồng Tụ khẽ động, gần như không khống chế nổi mình, thiếu chút nữa bật thốt ra: “Sở Dật Đình!”

May mà đầu óc nàng coi như thanh tỉnh, vẫn chưa quên bây giờ mình đang bị Sở Hiên giữ trong tay, khoảnh khắc khi lời sắp thốt ra khỏi miệng, nàng lại ép nuốt nó trở lại trong bụng.

Sở Hiên vượt mái băng tường, cuối cùng thả Tô Hồng Tụ xuống trong ngõ nhỏ không người.

Tô Hồng Tụ ngước mắt nhìn hắn, chỉ thấy ngực hắn hơi phập phồng, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, mặt đỏ giống như cục than đá nung đỏ.

Đột nhiên khăn che mặt bay lên, Sở Hiên cúi đầu hôn như chuồn chuồn lướt nước trên môi Tô Hồng Tụ, sau đó không biết bao lâu nhỏ giọng hỏi nàng: “Nàng.. Tại sao nàng hôn ta? Có phải có cảm giác... Cảm thấy thật ra nàng cũng yêu thích ta?”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ há to miệng ngơ ngác nhìn Sở Hiên, nàng chưa bao giờ nghĩ tùy ý hôn như vậy, trong lòng Sở Hiên sẽ dâng lên sóng gió lớn như thế.

Nhất thời ngàn vạn cảm xúc dâng lên trong đầu, nhưng kỳ quái, khi nàng nhìn mặt Sở Hiên, giây phút đó, hiển hiện trước mắt nàng, vốn chẳng phải Sở Hiên, mà là một khuôn mặt yêu nghiệt khác, ranh ma, anh tuấn lại tuyệt mỹ.

Hắn có ba phần như Sở Hiên, có ba phần như Sở Dật Đình, cũng có chút như Tôn Kiệt.

Nhưng ngạc nhiên thay, rõ ràng Sở Hiên, Sở Dật Đình, Tôn Kiệt đều không phải người hung ác nham hiểm như vậy, tối thiểu khi bọn họ đối xử với nàng vẫn tương đối khá.

Nhưng trước mắt Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt khi hiển hiện gương mặt này, hắn rốt cuộc đang dùng vẻ mặt gì nhìn nàng?

Giống như căm hận, lại như mỉa mai, lại giống như cười nhạo, lại như căm thù.

Ngàn vạn hồng trần, chúng sinh, chính giữa ngàn vạn người, cũng chưa chắc có thể tìm được đôi mắt như vậy, phảng phất như yêu say đắm nồng nhiệt thiêu đốt, lại giống như căm hận như ngọn lửa đỏ thẫm.

Tô Hồng Tụ bị gương mặt đột nhiên hiển hiện trước mặt mình làm hoảng hồn ú ớ, trong lúc nhất thời ú ớ, nói không ra lời.

May mà Sở Hiên đợi một lú, không thấy Tô Hồng Tụ nói gì, cũng không ép buộc nàng, mà tràn ngập kiên nhẫn tiếp tục chờ nàng.

Hai người cứ giằng co như vậy, cho đến khi có người nhìn vào trong ngõ nhỏ, Sở Hiên mới chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt khăn che mặt lên,

https://thuviensach.vn

chậm rãi đeo cho Tô Hồng Tụ, bình tĩnh nói: “Thôi, nàng không nói cũng không sao, nàng không thích ta cũng không có gì, tóm lại nàng đã gả cho ta, một đời một thế này, không, cho dù chết nàng cũng chỉ có thể là quỷ của Sở Hiên ta.”

Sở Hiên không đếm xỉa đến dáng vẻ không rét mà run của Tô Hồng Tụ, bình thường, bên ngoài hắn càng không quan tâm, trong lòng hắn, thường thường vừa vặn trái ngược lại.

Tô Hồng Tụ thông minh không lên tiếng, vào lúc này không thuận theo Sở Hiên tuyệt đối không phải ý kiến hay.

Ra ngõ nhỏ, nhìn thấy một tiệm mì, Tô Hồng Tụ cảm giác mình đói rồi, tìm bàn lớn ngồi xuống, kêu chén hoành thánh, mà Sở Hiên không muốn ăn gì, bởi vì thời tiết quá nóng, hoành thánh lại quá nóng, Tô Hồng Tụ ra một đầu mồ hôi.

Đang hết nhìn đông lại nhìn tây, muốn nhìn chung quanh xem có tiệm nước ô mai nào không, lại nhìn thấy Sở Hiên đứng dậy, đi vào tiệm nhỏ ở phố đối diện, lúc đi ra, trên tay đã có thêm một ly nước trái cây ướp lạnh.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Sở Hiên, người đến người đi trên đường, hối hả, Sở Hiên vẫn khom người cẩn thận bảo vệ ly nước trái cây trong tay, không biết, nhìn dáng vẻ bây giờ của hắn xứng với khẩn trương, toàn thân căng thẳng như vậy, không chừng cho rằng che chở trong ngực hắn là châu báu hiếm thế đâu.

Sở Hiên chen lấn từ trong đám người ra ngoài, cầm ly nước trái cây trong tay đặt xuống trước mặt Tô Hồng Tụ, vẫn khuôn mặt xứng với mặt chết thường ngày, lúc ăn cơm, cũng không quên liên tục không ngừng phóng sát khí lạnh lẽo ra bốn phía chung quanh, làm hại tất cả thực khách chung quanh đều bị dọa chạy, chủ tiệm và người làm thì ở ngay bên cạnh tỏ vẻ ai oán nhìn hắn, giận mà không dám nói gì.

https://thuviensach.vn

Lúc tính tiền, Sở Hiên nhìn cũng không nhìn, tiện tay ném cho tiểu nhị của tiệm một nén vàng, mặt tiểu nhị đã cười như hoa, oán niệm lúc trước không cánh mà bay, Tô Hồng Tụ và Sở Hiên đã đi ra thật xa, tiểu nhị vẫn còn ở phía sau không ngừng cúi đầu khom lưng: "Khách quan đi thong thả, lần sau lại đến!"

Đến chợ, Tô Hồng Tụ cảm giác nửa đời sau của mình mờ mịt, hy vọng xa vời, rất có thể vĩnh viễn sẽ bị Sở Hiên nhốt trong hậu cung rồi. Vì vậy giống như phát điên vơ vét hàng hóa của đám người bán hàng rong trên đường, gần như mua toàn bộ con đường.

Cuối cùng Sở Hiên dứt khoát ném túi tiền cho nàng, để cho nàng mua đủ. Hà hà! Nếu tiền đã về nàng, thì nàng không thể xài loạn như vậy.

Tô Hồng Tụ nhận được túi tiền, cười híp mắt giấu nó vào trong cái yếm trên người, không mua loạn.

Sở Hiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Sau đó hai người lại đi dạo tiệm vải, đi tiệm châu báu mua đồ trang sức ngọc bội.

Tô Hồng Tụ nhớ tới Tôn Kiệt năm lần bảy lượt cứu nàng, trong lòng cảm kích, nên muốn mua một bảo ngọc chặn tai họa trừ tà đưa cho Tôn Kiệt.

Nhưng mà chọn ngọc là một tri thức, người bình thường rất dễ dàng mắc lừa, coi thứ phẩm là bảo bối, mua ngọc nát về không hề có tác dụng.

Tô Hồng Tụ lại khác, nàng là yêu, giác quan thứ sáu nhạy bén trời sinh, gần như chỉ cần liếc, có thể phân biệt được miếng ngọc nào là tốt, miếng ngọc nào là thứ phẩm.

https://thuviensach.vn

Chọn tới chọn lui, nhanh chóng chọn ngọc bội uyên ương nghịch nước cất vào trong lòng.

Mặc dù hoa văn trên ngọc bội không thích hợp lắm, nhưng chọn lấy hồi lâu, Tô Hồng Tụ thật sự không chọn ra được miếng nào tốt hơn, càng có linh khí hơn miếng này.

Sở Hiên vẫn ở bên cạnh nhìn Tô Hồng Tụ chọn ngọc bội. Thấy Tô Hồng Tụ cất ngọc bội vào trong lòng, không nói gì, sau khi tính tiền rồi mang theo nàng rời khỏi tiệm châu báu.

Đi tới đi lui, Tô Hồng Tụ cảm giác dường như đằng sau có người đi theo mình, quay đầu lại nhìn, đằng sau có hai trung niên dáng vẻ hèn mọn bỉ ổi, lén la lén lút, thò đầu rụt cổ, hình như là trộm, không, càng giống thổ phỉ hơn!

Tô Hồng Tụ kéo Sở Hiên bên cạnh, dán lên lỗ tai hắn nói: “Phía sau có người xấu theo chúng ta!

Không ngờ Sở Hiên không thèm quan tâm đến lời nàng nói, chỉ coi như không nghe thấy, vẫn kéo tay Tô Hồng Tụ vội vội vàng vàng đi về phía trước.

Tô Hồng Tụ nhìn mặt Sở Hiên, trong lòng không khỏi nghi ngờ, hắn vội vã như vậy, rốt cuộc muốn dẫn nàng đi đâu? Bình thường khi nàng ở Thải Hoa lâu cũng thường nhìn thấy thủ hạ của hắn đi xử lý việc gấp cho hắn, nhưng mỗi một lần, mặt Sở Hiên đều không chút thay đổi, mặt chết như không có chuyện gì xảy ra, còn chưa bao giờ nhìn thấy hắn như vậy, mặt lộ vẻ nóng nảy, trên trán cũng đổ mồ hôi rồi.

Tô Hồng Tụ lon ton đi theo Sở Hiên như vậy, Sở Hiên đi quá nhanh, hắn lại người cao ngựa lớn, bước một bước tương đương với Tô Hồng Tụ bước hai bước.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ đi phía sau, nhanh chóng theo không kịp, không khỏi chảy dài mặt, uất ức nói: “Ta không đi, chân ta đau.”

Tô Hồng Tụ vốn cho rằng Sở Hiên sẽ mắng nàng, hoặc kéo nàng tiếp tục buộc nàng đi lên phía trước, đâu có ngờ rằng Sở Hiên nghe Tô Hồng Tụ phàn nàn không ngừng, không nói lời nào, xoay người lại, một phát ôm Tô Hồng Tụ vào trong ngực.

“Chi -?” Tiểu hồ ly hoảng hốt trong lòng, hai lỗ tai mềm như nhung lập tức dựng lên, Sở Hiên duỗi bàn tay to che cho nàng.

“Không kêu, nhanh chóng đã đến.” Sở Hiên không cúi đầu nhìn Tô Hồng Tụ, vẫn vội vàng như cũ đi lên phía trước, không bao lâu, một tòa công trình miếu thờ to lớn xuất hiện trước mặt Tô Hồng Tụ, trên cửa ra vào rõ ràng có ba chữ to màu đỏ thắm: Miếu nhân duyên.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, lại nhìn một đống thiện nam tín nữ bên cạnh, trên mặt chậm rãi hiện lên vẻ bàng hoàng.

Gì chứ? Suốt đường hắn đi vội vội vàng vàng như vậy, chính là vì đưa nàng đến chỗ này sao?

Miếu nhân duyên? Sở Hiên mang nàng đến cầu duyên? Nhưng mà nhìn vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa lạnh lại khốc như vậy, không giống như sẽ tin những điều này?

Lúc này, bởi vì dòng người quá đông, hai nam nhân lén la lén lút đằng sau đã sớm bị đám người chen chúc đi, không thấy bóng đáng, Tô Hồng Tụ nghe thiện nam tín nữ bên cạnh đỏ ửng mặt, vui sướng thẹn thùng xì xào bàn tán.

“Có nghe nói chưa? Miếu này linh lắm, nữ nhi mặt rỗ nhà Vương nhị ở Thành Tây, nghe nói cũng bởi vì đến đây cúng tiền nhang đèn, tháng trước rõ ràng đã gả ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Còn không dừng lại đó, ta còn nghe nói, sau khi nữ nhi què nhà Lưu đại quỳ lạy ở đây, cũng gả đến một hộ trong sạch!”

“Bồ Tát phù hộ, ông trời phù hộ, để cho con nhất định có thể gả đến một hộ trong sạch, tín nữ dập đầu cho Bồ Tát trong này!”

Tô Hồng Tụ nhìn hai bên, phần lớn tới trong miếu là nữ nhân, có một ít nam nhân, Sở Hiên vừa tiến vào, đa phần khuê nữ thiếu nữ đều quay đầu đến gò má đỏ ửng, mắt không chớp mà nhìn hắn.

Mặt Sở Hiên không đổi sắc, vẫn xứng với mặt chết người lạ chớ tới gần, dáng vẻ cầu duyên lạnh lùng như đang làm ám sát, những nữ nhân kia nhìn rồi nhìn, không một ai dám tiến gần.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Sở Dật Đình, Ta Nhớ Ngươi

Hai người tới trước đại điện, một hàng lớn quỳ trước điện, Sở Hiên nắm tay Tô Hồng Tụ, hai người cùng quỳ xuống nhắm mắt cầu nguyện.

Tô Hồng Tụ yên lặng cầu khẩn trời xanh phù hộ cho nàng sớm ngày đắc đạo thành tiên, nhưng nghĩ lại, dường như miếu nhân duyên không quản việc kia, lại thay đổi một nguyện vọng, cầu khẩn trời xanh sớm ngày cho nàng và Sở Dật Đình gặp lại nhau.

Mới vừa cầu nguyện xong, mở mắt ra, đã nhìn thấy Sở Hiên không chớp mắt nhìn nàng.

Sở Hiên tỏ vẻ không đếm xỉa đến, hết sức tùy ý hỏi Tô Hồng Tụ: “Nàng vừa cầu nguyện cái gì?”

“Không nói cho ngươi!” Tô Hồng Tụ trừng mắt liếc Sở Hiên, sau đó kéo tiểu tăng đang quét rác bên cạnh, tiến đến bên tai người nọ nói nhỏ: “Sở Hiên là thùng dấm chua lớn đại biến thái, là con ruồi xanh lục không khiến cho người ta thích!”

Thừa dịp tiểu tăng sững sờ, Tô Hồng Tụ xoay người sang chỗ khác, ra sau lưng Sở Hiên cười thản nhiên: “Ta nói cho hắn biết rồi!”

Sau một khắc, tiểu tăng đáng thương bị Sở Hiên túm lấy vạt áo trước xách lên, Sở Hiên như hung thần ác sát ép hỏi: “Vừa rồi nàng nói gì với ngươi hả?”

https://thuviensach.vn

Tiểu tăng nơm nớp lo sợ mà trả lời: “Sở Hiên là thùng dấm chua lớn đại biến thái, là con ruồi xanh lục không khiến cho người ta thích!”

Sở Hiên nghe xong, mặt biến thành màu xanh rồi, lạnh lùng nói ra: “Không nhìn ra, ngươi một tiểu hòa thượng, thật to gan, dám nhục mạ ta, có phải không muốn sống không!?”

Lực tay Sở Hiên lớn, đau đến tiểu tăng luôn miệng cầu xin tha thứ: “Nói! Ta rốt cuộc có chỗ nào giống như con ruồi xanh lục!?”

“Không... Không phải...” Tiểu tăng sợ tới mức toàn thân run lên, mặt mũi tràn đầy sợ hãi: “Ngài... Không phải ngài hỏi ta vừa rồi nữ thí chủ kia nói gì với ta sao?”

Sở Hiên chậm rãi giơ tay lên, Tô Hồng Tụ thấy tình thế không ổn, vội đi đến ngăn cản, ai ngờ Sở Hiên đột nhiên buông lỏng tay, quay đầu lại tức giận nhìn nàng chằm chằm, Tô Hồng Tụ thấy hắn suy nghĩ sáng tỏ, vội nơm nớp lo sợ trốn sau lưng Bồ Tát.

Vị tiểu tăng kia xụi lơ trên đất, được đại hòa thượng trong miếu giúp đỡ đi ra ngoài.

Sở Hiên túm lấy Tô Hồng Tụ, buồn bực không lên tiếng phóng ra ngoài đại điện, Tô Hồng Tụ sợ hắn quá nóng giận, vội cầm tay hắn, cười híp mắt nịnh nọt: “Ta đùa với ngươi một chút. Chẳng lẽ ngươi nhỏ mọn như vậy, ngay cả vui đùa một chút cũng không được sao?”

Sở Hiên liếc Tô Hồng Tụ, không nói gì, kéo Tô Hồng Tụ ra khỏi đại điện.

Hai người đi theo những người khác vào hậu viện. Trong góc hậu viện bày một chiếc bàn vuông, bọc một tấm vải đỏ cực kỳ chặt chẽ, trên bàn đặt một cái rương đỏ vuông vuông thẳng thẳng.

https://thuviensach.vn

Trong rương đều là quẻ xăm, có một tăng nhân mặt mũi hiền lành ngồi bên cạnh, phụ trách giải xăm. Có thật nhiều thiện nam tín nữ xếp hàng hai bên, đều đang chờ rút xăm.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ nhìn thấy cái này, hào hứng chạy tới, thò tay vào trong rương đỏ, cũng muốn rút.

Tăng nhân giải xăm ngồi bên cạnh đầu tiên tùy ý liếc nhìn Tô Hồng Tụ, sau đó hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, mắt không chớp mà nhìn thẳng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ kỳ quái trong lòng, hỏi tăng nhân kia: “Lão nhìn chằm chằm vào ta làm gì vậy? Trên mặt ta có gì kỳ kỳ quái quái sao?”

Lão tăng nhân nhìn Tô Hồng Tụ, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: “Thật ra không có, chỉ có điều lão tăng nhìn mặt thí chủ, thật sự có mệnh hoa đào trăm năm khó gặp, người theo đuổi thí chủ chắc hẳn rất nhiều.”

“Gì mà nhiều...” Tô Hồng Tụ cúi đầu, phiền muộn không vui nói: “Ta cũng đã thành thân!”

Nghe Tô Hồng Tụ nói như vậy, lão tăng nhân giống như hơi kinh ngạc, hơi không dám tin mà nhìn Tô Hồng Tụ: “Thí chủ? Thí chủ đã thành thân rồi hả? Thí chủ gả cho ai? Có thể dẫn vị hôn phu của thí chủ tới cho lão tăng nhìn không?”

Tô Hồng Tụ chỉ chỉ vào Sở Hiên đứng bên cạnh nàng, sa sầm mặt, bĩu môi nói: “Ừ, chính là hắn.”

Lão tăng nhìn Sở Hiên, lại nhìn Tô Hồng Tụ, bấm tay tính toán, sắc mặt trở nên kỳ quái, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Kỳ quái, kỳ quái.”

Trong lòng Tô Hồng Tụ hiếu kỳ, hỏi tăng nhân kia: “Kỳ quái ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Lão tăng nhân lại chỉ nhìn Tô Hồng Tụ, không nói một lời, xoay người sang chỗ khác, dặn dò tiểu tăng sau lưng thu cái bàn và rương lại, nói không thôi.

“Này, lão chờ một chút, kỳ quái gì chứ? Lão vẫn chưa nói cho ta biết đó?”

Tô Hồng Tụ đầy bụng nghi ngờ, đuổi theo lão tăng nhân kia không tha, Sở Hiên lại sớm nhìn ra manh mối trên mặt lão tăng nhân.

Vừa rồi Tô Hồng Tụ nói hắn là phu quân của nàng, trong mắt lão tăng nhân kia thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, thoáng kinh ngạc, như vậy, giống như lời nàng nói là chuyện quái lạ.

Tô Hồng Tụ còn định đi túm lão tăng nhân kia, Sở Hiên lại đột nhiên ngăn cản nàng, giọng điệu cực mạnh nói với nàng: “Đi, chúng ta không xem, theo ta trở về.”

Tô Hồng Tụ vốn chưa kịp phản đối, Sở Hiên đã ôm lấy nàng, ném quẻ xăm trên tay nàng xuống, thi triển khinh công, bước nhanh mà đi.

Trên đường, hai người lại gặp phải hai nam nhân như kẻ cướp mặt mày hèn mọn bỉ ổi, đi theo phía sau, một đeo mặt nạ sói dữ tợn, mặt không có cảm xúc gì, ánh mắt cực lạnh.

Sở Hiên ôm Tô Hồng Tụ, vừa đúng lúc đi lướt qua nam nhân kia, khoảnh khắc khi hai người chạm vào nhau, Sở Hiên hơi lảo đảo, mày kiếm thoáng cái nhíu lên, cúi người, giống như cuối cùng đứng không vững, ôm Tô Hồng Tụ, quỳ một chân trên đất, trên mặt chậm rãi hiện lên vẻ khổ sở.

Vừa rồi, ngay khoảnh khắc khi hắn chạm vào nam nhân mang mặt nạ, có một hình ảnh rất sống động, trông rất sống động bất ngờ không cảm giác mà chạm vào trong óc Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Trước mặt Sở Hiên chậm rãi hiện lên một vùng thảo nguyên mênh mông vô tận, tám con Thần thú oai phong lẫm liệt, dáng người hùng tráng ngủ đông trên thảo nguyên.

Khoảnh khắc khi nhìn những Thần thú đó, giống như có một âm thanh vang lên bên tai Sở Hiên, đây là huynh đệ của hắn, hắn đều biết những Thần thú đó, hắn đã từng sống chung một chỗ với bọn họ.

Trong đầu Sở Hiên đau hơn, buông Tô Hồng Tụ trong ngực ra, chịu hết nổi dùng tay ôm đầu, đập từng phát một lên vách tường đối diện.

Ngoại trừ Thần thú, trong bụi cỏ như ẩn như hiện, văng vẳng loáng thoáng giống như còn có một bóng trắng ẩn núp mà đã từng gặp trước đó, cho hắn cảm giác tim đập nhanh vô cùng quen thuộc.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi ngang đồi cỏ xanh khắp núi, bóng dáng nho nhỏ tròn tròn ở giữa bụi cỏ dần hiện ra, không ngờ lại là tiểu hồ ly chín cái đuôi trắng, tròn vo, lông mềm như nhung.

Lúc đầu gặp tiểu hồ ly này, trong lòng Sở Hiên vừa động, thiếu chút nữa không khống chế được mình, muốn tiến lên ôm tiểu hồ ly vào trong ngực.

Nhưng mà dường như tiểu hồ ly không phát hiện ra hắn, nhìn cũng không liếc mắt nhìn về phía hắn, ngược lại vui vẻ ra mặt, vô cùng phấn chấn mà chui tới chui lui giữa tám vị huynh đệ khác của hắn.

Nàng nhất thời chui vào trong bờm một con Thần thú, cười khanh khách lăn quan lăn lại trong đám lông giống như tấm thảm, lúc lại lẻn vào trong ngực một con Thần thú khác, chi một tiếng ngậm lấy con mồi Thần thú vừa mới bắt được, bay qua mà trốn vào rừng cây.

Sở Hiên vươn tay, muốn dốc hết toàn lực nói cho đối phương biết, hắn trong này, nơi này không chỉ có tám con Thần thú, còn có hắn nữa, nhưng

https://thuviensach.vn

chẳng hiểu vì sao, từ đầu đến cuối, không có bất kỳ người nào liếc mắt nhìn về phía hắn.

Những huynh đệ kia của hắn không nhìn hắn thì thôi đi, kể từ khi con tiểu hồ ly lông mềm như nhung hiện ra từ bụi cỏ, Sở Hiên giống như không hề có một khắc đặt lực chú ý lên người những huynh đệ kia của hắn.

Nhưng khi tiểu hồ ly kia vẫn không nhìn hắn, giống như coi hắn không tồn tại, Sở Hiên lại không biết vì sao, trong lòng đau đến giống như muốn nứt ra.

“Tới đây, tới đây, vật nhỏ, tới chỗ của ta.”

Sở Hiên duỗi dài tay, dốc hết toàn lực, phát ra âm thanh về phía con hồ ly.

Nhưng giọng hắn nhẹ như vậy, yếu ớt như vậy, bị gió thổi đi, đã biến mất không thấy gì nữa, từ đầu tới cuối không truyền vào trong tai con tiểu hồ ly kia.

Sở Hiên trơ mắt nhìn tiểu hồ ly cách mình càng lúc càng xa, càng ngày càng xa, cuối cùng, nàng tung người một cái nhảy vào trong ngực một nam nhân như tiên giáng trần, áo trắng, tướng mạo anh tuấn.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn vị như tiên giáng trần ôm mình, đột nhiên đỏ mặt lên, cuộn tròn mình lại, vùi thật sâu, thật sâu vào trong ngực vị như tiên giáng trần kia.

Khoảnh khắc khi chứng kiến cảnh tượng này, đau tê tâm liệt phế cuốn về phía Sở Hiên, hắn gần như không đỡ được, chỉ cảm giác trong ngoài mình đều bị người xé thành hai nửa.

Sở Hiên đấm một quyền lên mặt đất, đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng thét dài tức giận và đau đớn: “Ngao -!”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ vốn định đi tới đỡ hắn, nhưng nhìn thấy sắc mặt dữ tợn, cặp mắt ửng đỏ của hắn, phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ giống như dã thú lên trời.

Tô Hồng Tụ giật mình, lui về sau mấy bước, lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Đang hoảng hốt, không biết làm thế nào cho phải, xa xa, hình như nam nhân mang mặt nạ đó lại xuất hiện trước mắt Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn nam tử đứng ở góc đường, hắn cho nàng cảm giác quen thuộc quen thuộc, trên người hắn tản ra mùi đàn hương quyến rũ và say lòng người.

Nam nhân này không thể nào là người khác, hắn nhất định chính là Sở Dật Đình!

“Dật Đình ca ca...”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc mà nhìn Sở Dật Đình đứng trước mặt mình, không nói một lời, ánh mắt lạnh lẽo, nàng thật sự không nghĩ ra, tại sao Sở Dật Đình lại nhìn nàng như vậy.

Chẳng lẽ thật sự như lời Tôn Kha nói, Sở Dật Đình bị Phong Lăng Thiên xóa trí nhớ?

Không, không thể nào, sẽ không đâu, dáng vẻ Sở Dật Đình nhìn nàng, rõ ràng không giống như không biết nàng.

Hắn không phải không biết nàng, chỉ có điều so sánh với ngày trước, cảm giác hắn cho nàng đột nhiên trở nên lạnh quá, trong tròng mắt thanh thúy lạnh lẽo kia không hề quay cuồng khổ sở đè nén và mâu thuẫn giống như trước, mà giống như biến thành hai luồng lửa đỏ thẫm, cháy hừng hực,

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhìn không hiểu khuấy tung kích động liên hồi ở chính giữa, không phân biệt rõ điên rồ và chấp niệm.

“Ngươi nghĩ ra chưa? Nếu không nghĩ ra, không sao. Thời gian còn dài, còn có ba năm, ngươi từ từ suy nghĩ, chờ ngươi nhớ ra, hãy tới tìm ta, Sở Hiên, kẻ địch của ngươi không phải là của ta, ta là ngươi, ngươi chính là ta, ta không muốn sinh ra tranh chấp với ngươi. Ba ngày sau, ta sẽ mang thứ thuộc về ta đi.”

Nam nhân mang mặt nạ nói, chậm rãi tới gần Sở Hiên, khi hắn đi qua Tô Hồng Tụ thì Tô Hồng Tụ kéo hắn lại, giọng run rẩy, lại mang theo vẻ chờ đợi, vừa thấp thỏm hỏi: “Ngươi... Ngươi có phải là Dật Đình ca ca của ta không? Ngươi... Ngươi sao vậy? Có phải Phong Lăng Thiên động chân động tay gì với ngươi không? Sở Dật Đình, ngươi, ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta, ta hơi sợ.”

Tô Hồng Tụ kéo áo Sở Dật Đình, cẩn cẩn thận thận nói.

Khoảnh khắc khi tiếp xúc thân thể đối phương, ngọt ngào và hạnh phúc đã lâu như thủy triều mãnh liệt ập tới vỗ vào lòng Tô Hồng Tụ.

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ lên, trong lòng ngọt ngào, xông lên phía trước, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa lao vào trong lồng ngực ấm áp mà bền chắc của Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sở Dật Đình, Ta Nhớ Ngươi 2

Không sai, cảm giác này, mùi vị này, tuyệt đối sẽ không sai, mặc dù không biết vì sao Sở Dật Đình lại biến thành dáng vẻ này, tại sao muốn mang mặt nạ xuất hiện trước mặt nàng, nhưng tuyệt đối không sai, người được nàng ôm, không phải là người khác, chỉ có thể là Sở Dật Đình.

Trừ hắn ra, không người nào có thể cho nàng cảm giác tim đập nhanh và ngọt ngào như vậy, trừ hắn ra, không có ai có mùi đàn hương quyến rũ và say lòng người như vậy.

Tô Hồng Tụ tựa vào trong ngực Sở Dật Đình, cả đầu óc đều hỗn loạn, thể xác và tinh thần đều say.

Mà Sở Hiên ở bên cạnh vẫn chưa khôi phục như cũ, giống như không hề nhìn thấy Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình ôm chặt nhau không rời trước mặt, vẫn dùng tay ôm đầu, thở phì phò nặng nề.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng, có dăm ba người đi đường đi qua đầu ngõ, thấy Tô Hồng Tụ khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, mềm mại không xương tựa vào trong ngực Sở Dật Đình.

Đám người bắt đầu chậm rãi tụ tập, chỉ trỏ Tô Hồng Tụ.

Trên mặt Tô Hồng Tụ càng đỏ, cảm thấy ngượng ngùng quá, lùi ra sau một bước, nhẹ nhàng đẩy mình ra khỏi ngực Sở Dật Đình.

https://thuviensach.vn

Không giống lúc trước, trước kia, nếu như Tô Hồng Tụ cũng không muốn xa rời Sở Dật Đình như vậy, mặc dù Sở Dật Đình tỏ vẻ điềm nhiên như không, nhưng mặt hắn sẽ đỏ.

Nhưng lúc này, vẻ mặt Sở Dật Đình không chút thay đổi, vẫn lạnh như băng mà hờ hững như vừa rồi.

Nhưng mà, mặc dù hắn giỏi ngụy trang, nhưng vẫn không chạy thoát được hai mắt Tô Hồng Tụ vẫn một mực chăm chú nhìn hắn.

Vừa rồi, ngay khi Tô Hồng Tụ ôm chặt hắn, rõ ràng trong tròng mắt lạnh như băng của Sở Dật Đình có một ngọn lửa hừng hực thiêu cháy điên cuồng trong nháy mắt.

Hừ, giả bộ cái gì, nhiều ngày không gặp, người này vẫn như cũ, vẫn thích giả bộ khốc!

May mà nàng đã sớm luyện thành một đôi hỏa nhãn kim tinh, mỗi một biến hóa cảm xúc dù rất nhỏ trên mặt hắn, đều đừng mơ tưởng thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Tô Hồng Tụ dương dương đắc ý nghĩ, nhìn chung quanh, trời ạ một tiếng, xoay người sang chỗ khác, giống như định bước đi.

Vừa rồi nàng bổ nhào quá mạnh, nếu không để ý, khiến ngọc bội vừa mua định đưa cho Tôn Kiệt rơi trên đất.

Mới vừa bước một bước, bỗng dưng, có giọng nói trầm lắng lại nguy hiểm đột nhiên vang lên bên tai nàng: “Ngươi trốn ta? Có phải ngươi nhớ ra cái gì đó không?”

Sở Dật Đình đột nhiên lên tiếng, một tay giữ cổ tay Tô Hồng Tụ, dùng sức kéo nàng về bên cạnh mình.

https://thuviensach.vn

Tay hai người vừa mới tiếp xúc, Tô Hồng Tụ “Chi” một tiếng, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Haizzz, rốt cuộc đây là làm sao? Sao nàng cảm giác mình càng ngày càng không có tiền đồ, tại sao chỉ bị Sở Dật Đình nắm tay, sờ một chút, thân thể lại nóng như muốn thiêu đốt? Ngực cũng thình thịch thình thịch, kịch liệt nhảy lên giống như muốn bật ra từ trong miệng.

“Không có... Không có, tại sao ta phải trốn ngươi? Ta... Ta... Thật ra ta rất nhớ ngươi...” Tô Hồng Tụ hơi ngượng ngùng trả lời, đầu cúi xuống thật thấp, không dám ngẩng lên, lại không dám nhìn Sở Dật Đình.

Vốn, nàng đã sớm thầm nghĩ, gặp lại Sở Dật Đình, nhất định phải mắng hắn máu chó đầy đầu, không bao giờ để ý hắn nữa, cũng không nói gì với hắn.

Nhưng mà nào nghĩ đến, chính thức gặp hắn, những quyết tâm, những hận thù, những nguyền rủa, những căm hận kia, tất cả đều không cánh mà bay, còn dư lại, chỉ có tràn đầy ngọt ngào và vui mừng.

Mặc dù như thế, Tô Hồng Tụ lại vẫn cảm thấy không cam lòng, cúi đầu, tiếng như muỗi kêu, ấp úng nói: “Ngươi... Ngày đó vì sao ngươi lại bỏ lại ta một mình? Ngươi có biết ta sợ bao nhiêu không? Ngươi... Có đôi khi hận ngươi chết đi được...”

Bàn tay to của Sở Dật Đình rơi lên bờ vai mềm mại của Tô Hồng Tụ, dùng lực khiến nàng không cách nào chống lại, chậm rãi xoay người nàng lại. Sau đó, hắn nắm eo nàng, một tay bế nàng lên, ép nàng ở lại trong ngực mình.

“Ngẩng đầu.” Sở Dật Đình nói.

Mặt Tô Hồng Tụ tràn đầy đỏ bừng, cắn chặt răng, chậm rãi ngẩng đầu lên. Chỉ có điều, đầu nàng ngẩng lên, nhưng ánh mắt lại nhìn bên cạnh,

https://thuviensach.vn

chính là không chịu nhìn Sở Dật Đình.

“Ngươi đang trốn ta sao?” Sở Dật Đình hỏi lần nữa.

“Không có!” Đáp án của Tô Hồng Tụ giống nhau, chỉ có điều chột dạ hơn mạnh hơn, giọng nói cũng càng nhỏ.

Bàn tay màu lúa mạch nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ mềm mại trắng nõn của Tô Hồng Tụ lên, tròng mắt đen thâm thúy nhìn thẳng vào trong mắt nàng, khiến cho nàng cuối cùng trốn không thoát.

“Nhìn ta.”

Sở Dật Đình cất giọng ấm áp nói, hơi thở nóng bỏng, quét qua môi mềm của Tô Hồng Tụ.

Cái nhìn chăm chú của hắn, động tác của hắn, và lời nói của hắn, hoàn toàn giống như biến thành người khác, mang đến cho Tô Hồng Tụ áp bức mạnh mẽ chưa từng có và tim đập nhanh.

Từ lọn tóc đến đầu ngón chân của Tô Hồng Tụ, đều xấu hổ thành màu hồng phấn, ngực như có nai con đi loạn, hơn nữa không phải chỉ có một con, mà một đàn nai con, đang nhấc chân chạy như điên trong ngực nàng.

Ngón tay dài thô ráp của Sở Dật Đình lướt qua đôi môi mềm mại mặt hồng hào theo gò má Tô Hồng Tụ.

“Ta không bỏ một mình nàng lại, ngày đó ta đi, chỉ đột nhiên có việc gấp. Sau đó, không phải ta nhờ đại ca ta chăm sóc nàng sao?”

“A.”

Tô Hồng Tụ hỗn loạn, trong đầu hoàn toàn nhão nhoét.

“Thì ra là vậy, Sở Hiên do ngươi tìm đến chăm sóc ta...”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ theo lời Sở Dật Đình, bởi vì hai tay Sở Dật Đình mở vạt áo của nàng, thò vào, lục lọi khắp nơi bên trong mà thân thể nàng rung động một hồi.

“Nói cho ta biết, những ngày này nàng có đột nhiên nhớ ra cái gì? Có gặp được người nào khiến cho nàng cảm thấy đã từng gặp trước đó không?”

Sở Dật Đình chậm rãi gần sát Tô Hồng Tụ, dùng đôi tay thuần thục khiến Tô Hồng Tụ không cách nào phản kháng kéo vào ngực mình, đồng thời đưa môi gần sát Tô Hồng Tụ, theo mỗi cái thì thầm, từng phát từng phát nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng mềm mại xinh đẹp của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ gần như sắp ngất đi rồi, nào còn nghe được Sở Dật Đình đang hỏi nàng cái gì?

Nàng run run rẩy rẩy thò bàn tay nhỏ bé, dùng hết toàn lực kéo Sở Dật Đình vào lòng mình.

Khoảnh khắc khi hai thân thể gần sát nhau, mặt Tô Hồng Tụ lập tức đỏ đến giống như muốn nhỏ máu.

Không biết Sở Dật Đình vén làn váy nàng lên từ lúc nào, một bàn tay to lớn chậm rãi sờ soạng vuốt ve nơi mềm mại bất kỳ kẻ nào cũng chưa từng đụng vào.

Cảm giác nóng rực như núi lửa vẫn hừng hực thiêu đốt giữa hai người, một tay Sở Dật Đình kéo quần áo rộng thùng thình trên người Tô Hồng Tụ, đè ngã nàng trên đất, ngậm lấy môi điên cuồng hôn môi.

Lúc này, Tô Hồng Tụ mới chú ý đến, thì ra nàng và Sở Dật Đình đã không còn ở trong ngõ hẻm, không biết từ khi nào nàng đã bị Sở Dật Đình mang vào một căn nhà xưa cũ.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết hôn bao lâu, móng tay Tô Hồng Tụ bám lấy sau lưng Sở Dật Đình gần như muốn cắm vào trong thịt hắn. Sở Dật Đình mới kéo nàng ra một chút, dừng nụ hôn nóng bỏng mà lâu dài.

“Ngoan, nàng vẫn chưa nói cho ta biết, những ngày này nàng có nhớ ra cái gì không, có gặp người nào khiến cho nàng cảm thấy giống như quen biết không?”

Tô Hồng Tụ ý loạn tình mê, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay đi kéo đai lưng Sở Dật Đình, một tay Sở Dật Đình lại giữ tay của nàng, vẫn không nhanh không chậm, nhất quyết không tha mà hỏi nàng.

Khẽ bóp như vậy, Tô Hồng Tụ mới ngạc nhiên giật mình, rốt cuộc nàng đang làm gì? Sao nàng lại kéo đai lưng Sở Dật Đình xuống rồi hả?

Nhưng mà, kỹ thuật hôn và phương pháp của người này thật kỳ diệu. Hắn đã học từ đâu? Hai ba lần khiến nàng choáng váng xây sẩm mặt mày, khó kìm lòng nổi.

Không... Không biết chính thức giao mình cho người này sẽ là cảm giác như thế nào.

Không biết vào thời điểm kia người này có thể nhiệt huyết kích thích dữ dội rồi như vậy không, giây phút vừa rồi, Tô Hồng Tụ cảm giác trước mắt đầy hoa anh túc kiều diễm đỏ như lửa nơi tầng địa ngục cuối cùng nở rộ, khiến người ta như thiêu thân lao vào lửa, muốn ngừng mà không được.

“Nói chuyện.” Sở Dật Đình hỏi tới lần nữa. Tô Hồng Tụ chôn sâu khuôn mặt nhỏ đỏ bừng ứ máu vào trong lồng ngực ấm áp nhiệt huyết của Sở Dật Đình, đầu tiên lắc lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

“Không có... Không có. Chỉ có điều ta gặp được mẫu thân ngươi rồi, nàng cho ta xem một bức tranh, ta cảm giác hình như ta đã gặp nam nhân mặc đồ trắng trong bức ở đâu đó rồi...”

https://thuviensach.vn

Nghe Tô Hồng Tụ nhắc tới nam nhân mặc đồ trắng, hai tròng mắt Sở Dật Đình lập tức nheo lại, ở giữa tách ra ánh sáng nguy hiểm.

“Nam nhân gì? Nàng có nhớ nam nhân đó tên gì không? Nàng có cảm thấy nam nhân đó cho nàng cảm giác rất thân thuộc, khiến nàng thích từ đáy lòng không?”

Tay Sở Dật Đình giữ chặt cổ tay Tô Hồng Tụ, nét mặt nghiêm túc, thậm chí hơi hung ác nham hiểm mà nhìn nàng chằm chằm.

Tô Hồng Tụ lộp bộp trong lòng, nhạy bén nhận thấy trên người Sở Dật Đình bắt đầu tỏa ra vẻ thù địch nồng đậm.

Đây là thế nào? Sao nhắc tới nam nhân áo trắng, Sở Dật Đình lại tức giận như vậy?

Nàng cảm thấy nam nhân áo trắng kia khiến cho nàng có cảm giác rất thân thuộc, khiến nàng cảm thấy rất thích, nhưng mà, cũng chỉ là thích mà thôi. Hoàn toàn không thể so sánh với cảm giác khô nóng toàn thân, cả người bốc lửa khi nàng và Sở Dật Đình ôm nhau.

Tô Hồng Tụ dán chặt mình vào trong ngực Sở Dật Đình, nhỏ giọng nói: “Ta không nhớ gì cả, ta chỉ cảm thấy người kia khiến cho ta rất quen thuộc, ta không yêu mến hắn, Sở Dật Đình, người trong lòng ta là ngươi.”

Tô Hồng Tụ vừa nói như vậy, Sở Dật Đình mỉm cười, sự thù địch trên người chậm rãi tiêu tán.

Sở Dật Đình ôm thật chặt Tô Hồng Tụ trong ngực, môi mỏng nhẹ lướt qua môi nàng, đôi mắt đen sắc bén, khi nàng mê say không chú ý thì rút từng tầng băng lạnh, mà chuyển thành lửa nóng cháy mạnh.

“Nhiều ngày không gặp như vậy, nàng có nhớ tới ta không?” Sở Dật Đình dán sát lỗ tai Tô Hồng Tụ, dùng giọng nói thì thầm nhẹ nhàng nhất,

https://thuviensach.vn

giống như từ tầng địa ngục dưới cùng, như tiếng ác ma dỗ dành.

“Không phải ta đã nói từ đầu rồi sao? Sở Dật Đình, ta nhớ ngươi...”

Tô Hồng Tụ bị Sở Dật Đình ôm thật chặt, toàn thân vô lực, đầy mặt đỏ bừng mà thấp giọng nói.

Còn ngươi?

Nhiều ngày không gặp như vậy, ngươi có nhớ ta không?

Tại sao lâu như vậy ngươi không tới gặp ta?

Đúng rồi, bây giờ ngươi đã biết rõ ràng, ta không phải Thục phi rồi sao?

Nhiều nghi vấn xẹt qua đầu Tô Hồng Tụ, nhưng cuối cùng lại không thể bị nàng hỏi ra lời, chỉ vì Sở Dật Đình nhanh chóng nghiêng người, thật sâu, nhiệt tình như lửa ôm hôn nàng.

Môi mỏng nóng như bàn ủi, đầu tiên nhẹ nhàng lướt qua, ôn lại dư vị ngọt ngào của nàng, theo nàng rên rỉ khẽ run, Sở Dật Đình quấn chặt lấy cái lưỡi thơm của Tô Hồng Tụ, dụ dỗ nàng đáp lại...

Cửa nhà cũng không đóng, sau khi Sở Dật Đình ôm Tô Hồng Tụ vào trong nhà, rồi không quản nó nữa.

Bên ngoài người đến người đi, nhốn nha nhốn nháo, hai người lại mắt điếc tai ngơ, chìm đắm trong nụ hôn của nhau.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Ba Hồn Hợp Làm Một (1)

Sau khi Sở Dật Đình đi, Tô Hồng Tụ theo Sở Hiên trở lại hậu viện Thải Hoa lâu.

Lần này, bởi vì nhận được tin tức chính xác của Sở Dật Đình, hắn sẽ nhanh chóng đón nàng đi, buồn bực và phiền não trong lòng Tô Hồng Tụ hóa thành hư không, khó có được đầy mặt cười tươi, thấy ai cũng đều cười híp mắt, gương mặt hân hoan và kích động.

Khi quay lại Thải Hoa lâu, Sở Hiên đã không còn nhẹ nhõm như trước lúc ra cửa, có vẻ hơi cố hết sức, cái trán cũng dần có mồ hôi hột rỉ ra, xem ra hết sức khổ sức.

Sở Dật Đình nói hắn đã hạ thuốc trên người Sở Hiên, Sở Hiên sẽ bị thương ba năm ngày, như vậy Sở Hiên sẽ không tìm đến nàng gây phiền toái.

Tô Hồng Tụ mượn cơ hội oán trách lão đại của Sở Dật Đình một trận, hắn không ở đây, Sở Hiên ức hiếp nàng như thế nào, thiếu chút nữa đưa nàng đi tìm chết, thậm chí còn cưỡng hiếp nàng.

Tô Hồng Tụ vốn muốn Sở Dật Đình trút giận giúp nàng, trừng trị thích đáng Sở Hiên, cũng không biết vì sao, Sở Dật Đình nghe xong lời của nàng, trầm mặc thật lâu, lâu sau, chỉ cúi đầu hỏi nàng một câu: “Lúc hắn hôn nàng, nàng có cảm giác gì?”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lập tức kể khổ, không thích gì cả chỉ có chán ghét, suýt ói, nói một tràng liên thiên, cuối cùng còn đỏ bừng mặt mà kéo cánh tay Sở Dật Đình, giống như làm nũng nói với Sở Dật Đình: “Ta chỉ thích một mình ngươi hôn ta.”

Tô Hồng Tụ vốn tưởng rằng Sở Dật Đình nghe nàng nói như thế, sẽ cao hứng, hoặc hắn sẽ nổi trận lôi đình, tiến lên đánh Sở Hiên một trận, nhưng không ngờ Sở Dật Đình không hề nhúc nhích, từ đầu đến cuối vẫn đứng đó, lặng yên nhìn nàng.

Tô Hồng Tụ chưa bao giờ thấy Sở Dật Đình dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, giống như hơi chua xót, lại hơi xót xa nồng đậm, mà nhiều hơn, là bất chấp tất cả, chấp niệm lợi hại như mũi đao lại lạnh như băng.

“Là sao? Không thích, chán ghét, khiến nàng muốn ói? Đây là cảm giác của nàng với ta?”

Sở Dật Đình cúi đầu, giống như cả người đều bị đau đớn đậm đặc đến tan không được vây chặt xung quanh, thì thào nói nhỏ.

Tô Hồng Tụ cực kỳ quái lạ, rõ ràng là nàng đang phàn nàn về Sở Hiên, vốn không phải nói hắn? Sao dáng vẻ của Sở Dật Đình, lại giống như nàng đang mắng hắn, thương tâm như vậy, tuyệt vọng như vậy?

Tô Hồng Tụ khó hiểu trong lòng, cẩn thận kéo tay áo Sở Dật Đình, không ngờ Sở Dật Đình dùng sức kéo, thoáng cái rút ống tay áo từ trong bàn tay mềm mại trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ ra.

“Đợi ta ba ngày nữa, ba ngày sau, ta sẽ dẫn nàng đi Đại Chu.”

Đây cũng là câu nói sau cùng Sở Dật Đình lưu lại cho Tô Hồng Tụ trước khi rời đi.

https://thuviensach.vn

Sau khi đưa Tô Hồng Tụ về phòng, Sở Hiên đầy bụng tâm sự mà thẳng bước đi.

Nhớ tới vài ngày nữa mình rời khỏi đây, Tô Hồng Tụ vội vàng nhét miếng ngọc bội mới mua vào trong lòng, chạy đến phòng bếp làm vài món ăn sở trường cho Tôn Kiệt.

Chia tay lần này, không biết khi nào mới có thể gặp lại Tôn Kiệt, có lẽ từ nay về sau sẽ không có cơ hội gặp lại.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Hồng Tụ khó tránh khỏi hơi phiền muộn.

Bận rộn trong phòng bếp hồi lâu, Tô Hồng Tụ đã làm hơn mười món sở trường, đều dặn dò bọn nha hoàn cho vào trong hộp, theo nàng đi tới chỗ Tôn Kiệt ở.

Lúc đi đến ngoài viện, vừa vặn nhìn thấy Tôn Kiệt đã sửa sang lại cây cối trong viện, hắn cất hoa héo vào trong vải bố, miệng than nhẹ:

“Linh lạc thành nê triển tác trần,

Chích hữu hương như cố.” *

(*) Trích trong “Bốc toán tử - Mai” của Lục Du

Dịch nghĩa: Héo rụng thành bùn tan ra bụi,

Chỉ có hương như vẫn còn nguyên.

Sau đó, lại nhẹ nhàng dùng cây nhỏ gạt giun trên đất thả vào vườn hoa, nét mặt dịu dàng mà tập trung, khi thấy Tô Hồng Tụ đến đây, Tôn Kiệt ngẩng đầu lên nở nụ cười ấm áp với nàng, không biết vì sao, trong lòng Tô Hồng Tụ đột nhiên rung động, ngẩn ngơ với Tôn Kiệt.

https://thuviensach.vn

Tôn Kiệt tiến lên đón thức ăn trong tay Tô Hồng Tụ, vội vàng đặt lên bàn trong viện, sau đó lại mang chén đũa tới.

Vừa ngồi xuống, Tô Hồng Tụ khách khí nói: “Tôn quản sự, ta về trễ, ngươi nhất định đã ăn xong cơm tối rồi, nhưng những món này đều là tấm lòng của ta, cho dù như thế nào, ngươi nhất định phải nếm thử một chút.”

Tôn Kiệt đưa chén đũa cho Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ đều gắp mỗi món một ít, cho vào trong chén, cầm chén đặt trước mặt Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt ngẩn người, giống như không ngờ Tô Hồng Tụ sẽ gắp thức ăn cho hắn, trên mặt chậm rãi ửng đỏ lên.

Tôn Kiệt nhận lấy chén đũa, bắt đầu cúi đầu chậm rãi nhấm nháp, trên mặt toàn vẻ thỏa mãn.

Tô Hồng Tụ vừa ăn vừa nhìn phản ứng của Tôn Kiệt, không để ý nhét thức ăn ra ngoài miệng, Tôn Kiệt móc một chiếc khăn tay từ trong ngực ra đưa cho nàng.

Tô Hồng Tụ lau miệng, đưa mặt gần sát, hỏi: “Tôn quản sự, trên miệng ta còn gì nữa không?”

Tôn Kiệt cười lắc đầu, Tô Hồng Tụ tiếp tục vừa ăn vừa nói: “Ngại quá, Tôn quản sự, ta biến thành người không lâu, lại không biết dùng đũa, khiến ngươi chê cười.”

Giây phút này, Tô Hồng Tụ đã hoàn toàn quên, Tôn Kiệt không biết nàng là hồ ly.

Nghe vậy, Tôn Kiệt tỏ vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Tô Hồng Tụ trong chóc lát, không nói một lời, lại bắt đầu cúi đầu gắp thức ăn.

https://thuviensach.vn

“Không có vấn đề gì, từ từ học sẽ được, phu nhân còn có gì không biết, có thể tới tìm tại hạ, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể dạy cho phu nhân.”

Nói đến đây, trên mặt Tôn Kiệt lại ửng đỏ lên, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, ấp úng: “Phu nhân làm món ăn ngon thật, nếu sau này mỗi ngày Tôn mỗ đều được ăn thì thật tốt.”

Nhìn dáng vẻ tràn ngập thấp thỏm chờ mong của Tôn Kiệt, Tô Hồng Tụ không khỏi khổ sở trong lòng.

Nàng đi đến thế giới này, người trong lòng đầu tiên là Sở Dật Đình, người thứ hai cảm thấy thân thiết, từ trong lòng nguyện ý muốn thân cận với đối phương, chính là Tôn Kiệt.

Bây giờ sắp chia tay, cảm giác trong lòng hết sức chua xót, mơ hồ như hơi đau đớn co rút.

Vì hóa giải không khí thê lương này, Tô Hồng Tụ quay đầu, nhìn xung quanh, muốn tìm vài lời để chuyển hướng.

Vừa vặn, nàng vừa quay đầu đã nhìn thấy hoa tươi Tôn Kiệt trồng, Tô Hồng Tụ chọn một chuỗi hoa trong đám hoa màu vàng nhạt, đĩnh đạc đưa cho Tôn Kiệt: “Tôn quản sự, cắm lên chính giữa búi tóc giúp ta.”

Đầu tiên Tôn Kiệt hơi do dự, sau đó nhận lấy chuỗi hoa nhẹ nhàng cắm vào trong búi tóc cho Tô Hồng Tụ.

Chờ đến gần, Tô Hồng Tụ mới ngửi thấy hình như trên mùi Tôn Kiệt cũng tỏa ra mùi đàn hương quen thuộc và thanh nhã, mùi thơm nhẹ hơn trên người Sở Dật Đình, nhưng lại giống nhau như đúc.

Thật kỳ quái, mùi này hình như không phải mùi nhang, mà là mùi thơm cơ thể trời sinh.

https://thuviensach.vn

Lại nói, không riêng gì Sở Dật Đình và Tôn Kiệt, trên người Sở Hiên cũng có mùi thơm giống vậy.

Mùi trên người Sở Hiên và Sở Dật Đình giống nhau, vẫn thôi đi, dù sao bọn họ vốn chính là huynh đệ, nhưng sao mùi trên người Tôn Kiệt cũng giống mùi trên người Sở Dật Đình, cái này quá kỳ quái, Tôn Kiệt họ Tôn, Sở Dật Đình họ Sở, hai người bắn đại bác cũng không tới?

Tô Hồng Tụ mơ hồ, suy nghĩ hồi lâu, thật sự không nghĩ ra, nên cũng không suy nghĩ tiếp, lấy miếng ngọc bội uyên ương nghịch nước từ trong ngực ra, đưa đến trước mặt Tôn Kiệt: “Tôn quản sự, chuyện này... Cái này, ta đưa cho ngươi!”

Tô Hồng Tụ ấp úng, hơi ngượng ngùng nói, Tôn Kiệt kinh ngạc, còn chưa kịp nói gì, đúng lúc này, một bàn tay sức lực to lớn đột nhiên nắm lấy tay Tô Hồng Tụ, khiến Tô Hồng Tụ cảm giác cổ tay giống như sắp bị cắt đứt.

Tô Hồng Tụ quay đầu nhìn lại, lập tức đối diện với cặp mắt tức giận mà ghen tỵ tới đốt cháy mất lý trí.

Sở Hiên!

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ không xong! Mặc dù nàng hóa thân thành người không được bao lâu, không rành việc đời, nhưng tốt xấu cũng biết, ngọc bội uyên ương nghịch nước không thể tùy tiện đưa cho người.

Nếu không phải Tôn Kiệt cứu nàng nhiều lần, nếu không phải miếng ngọc bội này thật sự có linh khí, có thể cản tai họa thay người, nói gì Tô Hồng Tụ cũng sẽ không mua miếng ngọc bộ này đưa cho Tôn Kiệt.

Vậy phải làm sao mới được? Nếu như giải thích cho Sở Hiên, nàng mua miếng ngọc bội này đưa cho Tôn Kiệt, chỉ vì cảm kích ơn hắn hai lần cứu mạng, Sở Hiên sẽ tin sao?

https://thuviensach.vn

Ngay cả chính nàng cũng không tin.

Thôi! Hắn muốn tin hay không, nàng thích mua cái gì, thích đưa cho ai, đều là tự do của nàng, hắn không xen vào được!

“Buông ta ra, ngươi nắm ta đau.” Tô Hồng Tụ liều mạng muốn tránh thoát khỏi tay Sở Hiên, lại khiến cho tay mình càng đau.

Sở Hiên tức giận nhìn về phía Tôn Kiệt, ánh mắt hung ác giống như muốn xé Tôn Kiệt thành từng mảnh nhỏ, đảo mắt thấy một đống lớn thức ăn trên bàn, ngay sau đó một cước đá văng bàn.

Tô Hồng Tụ lập tức nổi trận lôi đình, sao hắn lại đá đổ những món ăn nàng làm cho Tôn Kiệt rồi hả? Vì làm những món ăn này, nàng đã loay hoay trong phòng bếp bận rộn nửa canh giờ.

Thấy Sở Hiên xoay người định ra chưởng về phía Tôn Kiệt, Tô Hồng Tụ đầy máu nóng chặn trước Tôn Kiệt, nhìn Sở Hiên chằm chằm, lớn tiếng nói: “Là ta tự chủ trương mua miếng ngọc bội này cho Tôn quản sự, để tạ ơn cứu mạng của hắn. Ngươi có ý kiến gì sao? Còn nữa, món ăn ta làm trêu chọc ngươi hả?”

Tròng mắt Sở Hiên đã bắt đầu ửng đỏ, hàm răng vang lên kèn kẹt, căm hận nói: “Nàng có biết nàng đưa miếng ngọc bội có ý nghĩa như thế nào cho hắn không?”

Ngọc bội gì? Không phải ngọc bội có linh khí, ngọc bội uyên nương nghịch nước ý nghĩa tương đối mập mờ sao?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Ba Hồn Hợp Làm Một (2)

Mặc dù bình thường ngọc bội uyên ương nghịch nước đều chỉ dùng làm tín vật đính ước giữa nam nữ, nhưng mà, cũng không quy định không thể mua tặng cho bằng hữu chứ?

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, mặt mê man lắc đầu.

Sở Hiên vội nói: "Ở Đại Lương chúng ta, ngọc bội uyên ương nghịch nước là tín vật định tình giữa nam và nữ. Nếu nữ nhân đưa ngọc bội như vậy cho nam nhân, có ý nói lên nàng phó thác bản thân cho đối phương!"

Giờ phút này, sự phẫn nộ của Sở Hiên hoàn toàn không cách nào khống chế, trên tay không tự chủ dùng sức, cho đến khi Tô Hồng Tụ đau đớn kêu gào ra tiếng, hắn mới giật mình luống cuống, áy náy chợt lóe lên rồi biến mất, nghiêng đầu căm tức nhìn Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt không nhanh không chậm nói: "Xin Thái tử bớt giận, buông Thái tử phi trước. Thái tử phi vừa hóa thân thành người, còn không hiểu quy củ vặt vãnh giữa người với người chúng ta. Thái tử phi đưa thuộc hạ miếng ngọc bội này, chỉ có ý cảm kích thuộc hạ cứu người hai lần, cũng không có ý tứ gì khác, Thái tử chớ nên suy nghĩ nhiều, tất cả do Tôn Kiệt quá mức ngạc nhiên, không kịp ngăn cản Thái tử phi."

Tôn Kiệt nói xong, đột nhiên lại đổi giọng, nhìn Sở Hiên, thản nhiên nói: "Thái tử, hiện giờ ngài trúng độc, đừng nên kích động như thế, nếu không khó ức chế độc tính, võ công khôi phục lại cần nhiều ngày giờ." Nói xong, khẽ cúi đầu nhìn xuống đất.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ kinh ngạc, nhìn Tôn Kiệt, nghĩ thầm, sao Tôn Kiệt lại biết Sở Dật Đình hạ độc với Sở Hiên?

Không nhìn ra, Tôn Kiệt này, bình thường lặng yên không lên tiếng, dáng vẻ âm thầm, tâm lại cực kỳ tinh tế, đôi mắt cũng độc khác thường.

“Tôn quản sự, ngươi đây là uy hiếp ta sao?” Mắt Sở Hiên lộ sát khí, nhanh chóng giơ tay lên định chụp lên huyệt thiên linh của Tôn Kiệt.

Tôn Kiệt lập tức lui về sau, đập vỡ cửa sổ bay ra ngoài.

Hai người ngươi một chưởng ta một quyền giữa không trung, gió gào thét, chỉ chốc lát sau, đã đánh nát hòn non bộ liên tục không dứt ở hậu viện.

Tô Hồng Tụ lo lắng, nàng không ngờ, mình đưa ngọc bội cho Tôn Kiệt, lại khiến Tôn Kiệt rước lấy họa sát thân.

Không khỏi vừa lo lắng vừa hối hận, đi như chạy đuổi theo hai người giữa không trung, vừa chạy vừa càng không ngừng kêu lên: “Đừng đánh, các người xuống đi! Đều do ta không tốt không được sao? Hai người đừng đánh nữa!”

Hai người nào chịu nghe lời Tô Hồng Tụ? Vẫn ngươi tới ta đi như cũ, rầm rầm, đánh cho cả hậu viện hỗn độn.

Đang đấu đến ngươi chết ta sống, đột nhiên, từ rất xa, giống như có một mùi đàn hương nhàn nhạt, quen thuộc nhẹ nhàng tới hướng hai người tranh đấu.

Theo sự xuất hiện của mùi đàn hương này, còn có một bóng dáng màu trắng gần như không rõ ràng, phảng phất như tiên giáng trần.

Vừa nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia hạ xuống không trung cách đó không xa, lòng Tô Hồng Tụ lộp bộp, giống như bị vật gì đó cố định lại, ngơ

https://thuviensach.vn

ngác ngừng lại, mắt không chớp nhìn thẳng vào nam nhân áo trắng bồng bềnh giữa không trung, anh tuấn phi phàm.

Cùng lúc đó, Sở Hiên và Tôn Kiệt cũng đều dừng lại chú ý đến nam nhân xuất hiện giữa không trung.

Lúc đầu nhìn thấy bóng dáng màu trắng xuất hiện trước mắt mình, chẳng hiểu tại sao, cả lồng ngực Tôn Kiệt giống như muốn nổ tung, trước mắt lập tức đỏ tươi một mảnh.

Sở Hiên không nói một lời, buông Tôn Kiệt bị mình túm trong tay ra, thân hình đột ngột nhô lên từ mặt đất, giống như chim ưng vỗ cánh bay lên, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mãnh liệt nhào đến bóng trắng kia.

Tôn Kiệt cũng sững sờ, ngừng động tác trong tay, ngơ ngác nhìn bóng trắng xa xa, ngay lúc này, đột nhiên đầu đau như muốn nứt toác ra.

Trong nháy mắt, tuyệt đối không tránh kịp hình ảnh như tia chớp bổ nhào vào đầu Tôn Kiệt, những quá khứ hắn đã từng liều mạng cố quên, Tô Hồng Tụ ở trong tửu lâu không chút do dự từ chối hắn, thậm chí trở lại rất lâu trước kia, lâu đến mức hắn hoàn toàn quên mất, tất cả cảnh tượng giống như đèn kéo quân, một vài bức, một vài tấm tranh thoáng hiện ra trong óc Tôn Kiệt.

Văng vẳng loáng thoáng, trước mắt Tôn Kiệt giống như xuất hiện một thứ lông mềm như nhung, trắng như tuyết mượt mà.

Tập trung nhìn vào, thì ra là chín cái đuôi của tiểu hồ ly dáng dấp nho nhỏ mềm mềm.

Tiểu hồ ly thật đáng yêu, thật trắng, thật mềm mại, lại quá thơm.

Lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã bị nàng mê hoặc thật sâu, thề không phải nàng không lấy.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc tiểu hồ ly đã có người trong lòng, đó chính là Tử Bạch Kim Tinh tuấn ỹ, phiêu dật nhất Thiên giới, người bên ngoài ôn hòa, tính khí tốt nhất.

Mỗi ngày nàng đều cùng Tử Bạch Kim Tinh kia ở chung một chỗ, hắn bị hình ảnh tình chàng ý thiếp của hai người giày vò đến điên rồ, cuối cùng, trong đêm tiểu hồ ly và Tử Bạch Kim Tinh hứa hôn, hắn xông qua chín đạo thiên lôi, xong vào Thiên đình xé Tử Bạch Kim Tinh nát bấy.

Thiên thần tức giận, giáng khiển trách xuống với hắn, nhốt hắn vào Thiên lao giam giữ mấy ngàn năm, vài ngàn năm như một đưa tay không thấy năm ngón tay.

Trong Thiên lao hoàn toàn đen thui, không có bất kỳ âm thanh gì, không có cú mùi vị gì.

Hắn không nhìn thấy, không nghe thấy, ngửi không thấy, thậm chí không cảm giác được sự hiện hữu của mình.

Nhưng mà hắn vẫn chưa muốn chết, hắn vẫn muốn sống sót, nếu như cả đời này nhất định không chiếm được nàng, tay vì nhìn nàng chậm rãi quên mình đi, hắn thà rằng xé nàng thành mảnh nhỏ, giống như lúc trước cắn Tử Bạch Kim Tinh, từng miếng, từng miếng mà ăn nàng vào bụng.

Sinh, nàng chỉ có thể thuộc về hắn, chết, nàng cũng nhất định phải làm quỷ của hắn!

Nhưng quanh năm suốt tháng bị giam giữ trong Thiên lao kín không kẽ hở, không ánh sáng, không có gió, thậm chí ngay cả một giọng nói cũng không có. Sống sót, trở nên gian nan như vậy.

Vì kiên trì, vì để không cho mình nổi điên, hắn bắt đầu tự mình nói chuyện với mình, bản thân mình tự tranh chấp, bản thân tự khuyên mình.

https://thuviensach.vn

Vì vậy có Sở Hiên, Sở Dật Đình và Tôn Kiệt.

Sở Hiên vốn là hắn, là chính hắn cầu còn không được, dần rơi vào điên cuồng.

Sở Dật Đình thì là con người thứ hai của hắn, từ giọng điệu nói chuyện đến mùi thơm trên người, hoàn toàn bắt chước Tử Bạch Kim Tinh yêu Tô Hồng Tụ lúc trước.

Bởi vì hắn luôn mãi phá hư, Tô Hồng Tụ vốn chưa từng viên phòng với Tử Bạch Kim Tinh.

Chỉ phải lấy được nàng, mặc kệ dùng phương pháp gì, tìm được nàng, dù giả thành người trong lòng nàng, một khi đã thành công, thân thể của nàng sẽ không thể tiếp nhận nam nhân thứ hai.

Đây là quy củ của Thiên đình.

Một khi nàng ở chung một chỗ lần nữa với Tử Bạch Kim Tinh, một khi nàng và Tử Bạch Kim Tinh làm chuyện hắn đã từng làm với nàng, nàng sẽ bị Thiên đình khiển trách, toàn thân nổ tung mà chết.

Vì vậy hắn mới tách Sở Dật Đình ra khỏi mình đầu tiên.

Mặc dù một người tách ra làm hai, nhưng lại hận hắn thấu xương, vốn không thể gặp hắn, mỗi lần liếc nhìn hắn, đều hận không thể xé hắn thành mảnh nhỏ.

Vì giảm bớt mâu thuẫn giữa hai người, vì để cho mánh khóe lừa bịp này cuối cùng có thể thành công, lại xuất hiện thêm người thứ ba, đó chính là Tôn Kiệt.

“Ha ha... Ha ha ha ha!”

https://thuviensach.vn

Bởi vì nhớ lại những ngày tối tăm trong Thiên lao, vĩnh viễn không ngừng cấm đoán, không có bất kỳ ai có thể nói chuyện với hắn, không có bất kỳ ai có thể hóa giải chấp niệm điên cuồng trong lòng hắn, hắn đột ngột phân mình thành ba người, Tôn Kiệt không kiềm chế được ngửa mặt lên trời ha ha cười lớn.

Cười cười, lông mi của hắn rung động, trong mắt không tự chủ rỉ ra hai giọt lệ trong suốt.

Thời gian không nhiều, luân hồi đã qua. Qua không bao lâu nữa, Tử Bạch Kim Tin sẽ sống lại.

Bọn họ phải trở về một người trước đó.

Bọn hộ phải trở về trước đó, hủy diệt Tử Bạch Kim Tinh triệt để.

Lực lượng của hắn còn chưa đủ, hắn cần cắn nuốt thêm càng nhiều linh thể, hắn cần pháp lực vô cùng vô tận, hắn khao khát yêu lực vô biên vô hạn.

Mắt thấy Sở Hiên như hung thần ác sát nhào tới bóng dáng màu trắng, trong lòng Tô Hồng Tụ đau nhức kịch liệt, tình thế nhất thời cấp bách, đột nhiên một yêu lực dồn dập tuôn lên từ đan điền.

Tô Hồng Tụ hét lớn một tiếng: “Không được! Dừng tay, Sở Hiên!”

Theo đó giống như một ngôi sao băng, nhào thẳng về phía Sở Hiên.

Tất cả đều xảy ra nhanh chóng, Tô Hồng Tụ vốn không cảm nhận được mình làm gì, Sở Hiên đã bay ra ngoài dưới chưởng lực của nàng.

Sở Hiên đỏ lừ hai mắt, vẻ mặt căm hận nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ không thể tin nhìn tay mình.

https://thuviensach.vn

Một ngụm máu đỏ tươi phun ra từ trong miệng Sở Hiên, nhìn thấy khiến Tô Hồng Tụ kinh hãi lại đau lòng.

Ánh mắt Sở Hiên tràn ngập kinh ngạc và tan nát cõi lòng: “Nàng lại vì hắn mà làm ta bị thương!”

“Ta... Ta...” Tô Hồng Tụ không biết làm sao: “Ta không phải cố ý, ta cũng không muốn làm tổn thương ngươi!” Tô Hồng Tụ vội vàng đi đến bên cạnh Sở Hiên, định đỡ hắn, ai ngờ Sở Hiên đưa tay chặn lại, đẩy mạnh, khiến nàng lảo đảo đập vào thân cây bên cạnh.

Tô Hồng Tụ thoáng lơ mơ, ngay sau đó cảm giác sau đầu đau, thò tay sờ, lại tay đầy vết máu!

Sở Hiên và Tôn Kiệt đều quá sợ hãi, đều bổ nhào tới định đỡ nàng, nhưng mà Tôn Kiệt nhảy tới một bước, rồi lại dừng lại, Sở Hiên thì giống như đầu bắt đầu đau, quỳ một chân trên đất ôm chặt lấy đầu mình.

Mặc dù cuối cùng hai người đều không đi lên phía trước, nhưng lại đều đau lòng mà ánh mắt phức tạp nhìn sang Tô Hồng Tụ.

Chỉ có điều so sánh với Tôn Kiệt, trong đau lòng của Sở Hiên nhiều hơn một phần áy náy, giống như không dám nhìn Tô Hồng Tụ, cuối cùng hắn tránh ánh mắt di.

Tô Hồng Tụ cực kỳ tức giận, chỉ cảm thấy cả đời mình chưa bao giờ uất ức như vậy, chịu hết nổi nức nở rầu rĩ, chỉ vào Sở Hiên la lớn: “Ta vĩnh viễn không muốn gặp lại ngươi!”

Nói xong, nàng giùng giằng đứng lên, chạy như điên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ba Hồn Hợp Làm Một (2) (1)

Tô Hồng Tụ chạy không có mục đích về phía trước, cuối cùng phát hiện mình chạy tới trước viện của Tôn Kiệt.

Vì sao nàng lại chạy tới đây? Tôn Kiệt rõ ràng không ở đây, vừa rồi khi hắn nhìn thấy nàng khóc chạy đi, hắn vốn không đuổi theo.

Tô Hồng Tụ càng nghĩ càng uất ức, không khỏi chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy mình, nghẹn nghẹn ngào ngào khóc nức nở lên.

Thật đáng ghét, Hồ Cửu ca nói gì cũng đúng, con người, nhất là nam nhân, quả nhiên không ai là đồ tốt. Sở Dật Đình ném mình nàng lại lâu như vậy, Sở Hiên rõ ràng đả thương nàng, hiện giờ, nàng vốn cho rằng Tôn Kiệt là người tốt cũng vứt lại một mình nàng mặc kệ nàng.

Tô Hồng Tụ càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng khổ sở, khóc lóc, lại đặt mông ngồi xuống đất, không bò dậy nổi.

Khóc mịt mù trời đất như vậy, Tô Hồng Tụ đã quên sạch mỹ nam áo trắng mình vừa nhìn thấy, hoàn toàn không nhớ rõ vừa rồi khi mình nhìn thấy đối phương, bàng hoàng đến cỡ nào, tim đập nhanh đến cỡ nào.

Bóng dáng này giống như chỉ là bóng dáng mơ mơ hồ hồ, cũng không phải thật sự có người đứng đó, vừa rồi khi nàng và Sở Hiên đến gần bóng dáng đó, bóng trắng đó đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhớ tới Sở Hiên, trong lòng Tô Hồng Tụ lại uất hận.

https://thuviensach.vn

Khốn kiếp! Con ruồi xanh lục, trứng thối, tuy nói rằng nàng nhìn thấy bóng dáng kia, nhất thời kích động trong lòng, lỡ tay đả thương Sở Hiên trước, nhưng dù thế nào, nàng đã nhận lỗi với Sở Hiên, thậm chí muốn đi đỡ hắn, Sở Hiên kia, rốt cuộc hắn có phải là nam nhân không? Rõ ràng ra tay đánh nữ nhân, nàng hận chết hắn! Ghê tởm hắn!

Tô Hồng Tụ khóc lóc, trước mắt choáng váng, một hơi không vận lên được, trong đầu lại ầm ầm.

Loáng thoáng, như có một luồng yêu khí màu đen rời khỏi thân thể nàng, đó chính là nam yêu nhập vào người nàng, tự xưng là mẫu phi của Sở Dật Đình.

Bản thân Tô Hồng Tụ cũng không có yêu lực gì, vừa rồi chưởng kia gần như đã tiêu hao hết toàn lực của nàng, hiện giờ, yêu lực vẫn chống đỡ nàng cho đến giờ lại thoát khỏi thân thể nàng, nàng lập tức hoa mắt, ngực khó chịu.

Luồng yêu khí dừng lại bên cạnh Tô Hồng Tụ một lúc, "Vèo" một cái bay về phía Sở Hiên, còn dư lại Tô Hồng Tụ đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, bởi vì thể lực và yêu lực đồng thời chạy mất, dần dần rơi vào hôn mê.

Bởi vì Sở Hiên đau đầu kịch liệt, nhanh chóng được thủ hạ dìu vào trong phòng, mà sắc mặt Tôn Kiệt hoảng hốt, mất hồn mất vía đứng ngoài cửa.

Không lâu, có tiếng bước chân hết sức quen thuộc vang lên ngoài cửa, Sở Hiên bị tiếng động phía ngoài đánh thức, ngẩng đầu nhìn lên –

Chỉ thấy cách đó không xa, có một thiếu niên xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi, vóc người cao lớn đang đi về phía hắn.

Thiếu niên này hết sức tuấn mỹ phi phàm, áo trường bào trắng, khuôn mặt hơi tiều tụy, hai mắt lạnh như băng sương lại đầy tơ máu.

https://thuviensach.vn

Cho dù như vậy, thiếu niên vẫn tuấn mỹ kinh người, chỉ đứng ở đó, phảng phất giống như có ánh sáng bảy màu bắn ra từ trên thân hắn, nghiêm nghị đẹp đẽ quý giá, rung động lòng người, khiến sau khi mọi người nhìn xong, thì không dời tầm mắt đi được.

Người tới không phải ai khác, chính là mẫu thân của Sở Dật Đình, con nam yêu vừa biến hóa ra khỏi thân thể Tô Hồng Tụ.

Nam yêu và Sở Hiên mặt đối mặt, nhìn nhau không chớp mắt. Dáng vẻ Sở Hiên nhìn có vẻ hết sức tiều tụy, từ vừa rồi cho đến giờ, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn giống như già nua đi mười, hai mươi tuổi.

Ngắm nhìn, Sở Hiên đột nhiên nhếch khóe môi, cười nhạt một tiếng với nam yêu, xuống giường định bước đến bên cạnh đối phương, nhưng lúc cất bước, dưới chân loạng choạng, thân thể té thẳng xuống đất.

Ngay khi nam yêu định tiến lên đỡ hắn, thân thể Sở Hiên co lại, tay phải chống lên bàn bên cạnh, mới đứng vững thân hình.

Nam yêu lẳng lặng nhìn Sở Hiên, bất tri bất giác, đã lệ rơi đầy mặt.

Nam yêu há to miệng, giống như có ngàn câu vạn chữ muốn nói với Sở Hiên, lúc mở miệng, lại biến thành một câu ngắn ngủi: “Con à, con, con có khỏe không?”

Sở Hiên nhìn nam yêu, cười nhạt một tiếng, nỗ lực chống đỡ mình, đi tới bên cạnh nam yêu, giống như muốn đưa tay chạm vào đối phương, nhưng hai tay có thể chạm tới, lại chỉ là hư vô.

Sở Hiên nhíu mày, hơi bận tâm nhìn nam yêu: “Nương, thân thể của người đâu? Sao nguyên linh của người lại biến thành như thế này?”

Nam yêu hiền từ nhìn Sở Hiên, đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, giống như nhìn sao cũng không đủ: “Không sao, nguyên linh

https://thuviensach.vn

của nương hỏng rồi, sau đó vừa đúng lúc gặp được nam nhân này, nên mượn thân thể của hắn. Ngược lại con đó, con à, những năm này con sống có tốt không?”

Tuy nam yêu hỏi như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ Sở Hiên xứng với tiều tụy không chịu nổi, cũng biết hắn sống rất không tốt rồi.

Nam yêu đau lòng đưa tay chạm lên chân mày nhíu chặt của Sở Hiên: “Con à, không sao đau, con, con sẽ nhanh chóng không đau, nương mang bọn hắn tới cho con.”

Nam yêu đưa tay làm thuật lấy vật cách không, trong nháy mắt, Sở Dật Đình lại đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Chỉ có điều, giống như Tôn Kiệt, hắn nhìn có vẻ rất không thích hợp, thần trí không tỉnh, có vẻ như mộng lại không phải mộng, như tỉnh lại không phải tỉnh.

Sở Dật Đình và Tôn Kiệt do năm đó khi Thao Thiết mạnh mẽ xông ra khỏi Thiên lao, bị lôi kiếp đánh trúng, rơi ra cẳng tay và chân sau.

Hai người bọn họ vốn không có ý thức của mình, mà do Sở Hiên điều khiển bọn họ trong u tối.

Năm đó, bởi vì Thao Thiết bị giam cầm trong Thiên lao tối tăm mù mịt quanh năm, đã sớm thành thói quen một người đóng vai ba người, phân mình thành ba nhân cách khác biệt, bởi vậy khi hắn tách Sở Dật Đình và Tôn Kiệt ra, tính cách khác hắn hoàn toàn, một chút cũng không nhìn ra thao túng bọn họ là một người.

Hôm nay chủ thể thức tỉnh, Sở Hiên chính thức nhớ lại tất cả, vai trò của hắn ở chỗ hai người kia đương nhiên không còn tồn tại.

https://thuviensach.vn

Nam yêu vô cùng lo lắng mà nhìn Sở Hiên, nhìn sắc mặt Sở Hiên, nam yêu biết ngay Sở Hiên nhất định đang nghĩ tới chuyện lúc trước, nghĩ tới con tiểu hồ ly đáng chết, không tim không phổi, chưa bao giờ đặt tim lên mình!

"Con à, nếu hiện giờ bọn họ đều ở chỗ này, có phải, có phải con cũng có thể nhận lấy cánh tay và chân?"

Nam yêu tiến lên một bước, đỡ lấy Sở Hiên, cẩn thận cởi vạt áo của hắn, trong miệng niệm một loạt chú ngữ, làm pháp thuật với Sở Hiên, cũng không lâu lắm, đùi phải và cánh tay trái của Sở Hiên dần nhạt đi, như một làn khói trắng mơ hồ, dần biến mất.

Cùng lúc đó, Sở Dật Đình và Tôn Kiệt ở bên cạnh cũng dần thay đổi, dần thu nhỏ lại, một biến thành chân trước của Thao Thiết, một cái khác biến thành chân sau, máu tươi đầm đìa mà rơi lên đất.

"Con à, nhanh lên! Nhanh lên, thừa dịp máu còn chưa khô, nhanh nhận lấy cánh tay và chân của con!"

Nam yêu thấy Sở Hiên vẫn còn ngơ ngác ngẩn ngơ, không hề động đậy, trong lòng lo lắng, nhặt cánh tay và chân trên mặt đất dùng sức ấn về phía thân trên và dưới cơ thể Sở Hiên.

"Bộp", hai ánh sáng vàng chói hiện lên, tập trung nhìn vào, nam yêu không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Sở Hiên đã đón toàn bộ cánh tay và đùi, tay áo và ống quần không còn trống rỗng như vừa rồi mà được căng ra.

"Con à, nhanh lên, mau theo nương đi! Nương đã tìm một vùng đất thiêng ở Linh Sơn cho con, chỉ cần con dốc lòng tu luyện, không quá mấy năm, yêu lực của con sẽ tăng tiến lớn, đến lúc đó những kẻ kia cho dù muốn bắt con, cũng vốn không đấu lại được con!"

https://thuviensach.vn

Nam yêu nói xong, vội vội vàng vàng, nắm tay Sở Hiên định kéo hắn ra cửa.

Sở Hiên lại nhẹ nhàng vùng vẫy, tránh khỏi tay nam yêu, mặt áy náy nhìn hắn.

Nam yêu thấy Sở Hiên không chịu đi cùng mình, trong lòng đau đớn, không chút suy nghĩ, bật thốt lên: “Thao Thiết! Có phải con điên rồi không? Nương sinh nhiều nhi tử như vậy, chúng đều đã thành tiên, không một đứa nào giống như con! Đến nay còn là thân yêu! Con không chịu đi cùng nương, có phải còn muốn ở chung một chỗ với con tiểu hồ ly đó? Được, bây giờ nương sẽ đi giết nó, cũng coi như cắt đứt ý niệm của con!”

Nam yêu nói xong, lửa giận ngập trời, một cước đá văng cửa phòng định đi ra ngoài.

Sở Hiên lại bình tĩnh đứng sau lưng hắn, cũng không cản hắn, chỉ lạnh nhạt nói với hắn: “Nương giết nàng một lần, con sẽ làm cho nàng sống lại một lần, nương giết nàng trăm ngàn lần, con sẽ làm cho nàng sống lại một trăm một ngàn lần, nương, con khuyên nương không cần làm điều thừa như vậy.”

Sở Hiên nói tương đối nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trong lòng nam yêu lại rõ ràng, phương pháp sống lại tương đương với nghịch thiên cải mệnh, là thuật cấm, sẽ khiến kiếp nạn báo lại người Sở Hiên gấp trăm lần.

Nam yêu nhìn Sở Hiên, vừa bất lực, vừa khổ sở, đầy trong mắt đều là lửa giận và oán hận điên cuồng.

Giận Sở Hiên, cũng căm hận Tô Hồng Tụ.

“Thao Thiết, con thật sự đã điên rồi! Con có biết từ khi ngươi bắt đầu độ kiếp hóa thành người, đến nay qua bao nhiêu năm? Để nương nói cho con biết, bây giờ đã qua ba vạn năm! Khó khăn lắm, đã rửa sạch oan nghiệt trên

https://thuviensach.vn

người con, Tử Bạch Kim Tinh cũng sắp sống lại, con đừng nói cho nương, con muốn giẫm lên vết xe đổ, con không sợ bản thân lại bị Thiên đình đánh vào địa ngục vĩnh viễn lần nữa sao?”

Nam yêu chỉ vào Sở Hiên, khàn cả giọng, nước mắt giàn giụa giận dữ hét lên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Ba Hồn Hợp Làm Một (2) (2)

So sánh với kinh hoảng và sợ hãi của nam yêu, Sở Hiên lại bình tĩnh lạ thường.

“Con biết, lúc này bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con, cho nên con đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nương, người không cần lo lắng cho hài tử, hài nhi sẽ không chủ quan như lần trước, bị bọn họ thiết lập bẫy bắt được.”

“Đây không phải vấn đề lập bẫy bắt được! Bọn họ có ngàn vạn người, mà con, con chỉ có một mình! Con à, ca ca đệ đệ của con bây giờ đã đứng vào hàng tiên, con nhất định muốn đối nghịch với bọn họ sao, tương lai chẳng phải muốn làm thù địch với huynh đệ ruột của con? Vẫn nhanh chóng nghe nương, quên con hồ ly tinh kia đi, đi cùng nương, không quá vài năm, con có thể độ kiếp thành tiên.”

Mặc cho nam yêu khuyên can mãi, từ đầu tới cuối Sở Hiên vẫn đứng bất động, lẳng lặng nhìn hắn, chưa từng nói nửa chữ được, chứ đừng nói chi đi cùng nam yêu tới vùng đất thiêng ở Linh Sơn kia.

Cuối cùng, nam yêu nổi giận, một phát hất tay Sở Hiên ra, chỉ vào hắn, lửa giận ngập trời nói: “Thao Thiết! Nếu con còn ở cùng một chỗ với con tiểu hồ ly kia, Thiên đình có thể phái truy binh tới bắt con, đến lúc đó, con tưởng rằng con có bản lĩnh lớn tránh thoát nhiều người đuổi giết như vậy? Như con vậy, chẳng những sẽ hại chính con, cũng sẽ hại luôn tiểu hồ ly thúi con ngày nhớ đêm mong!”

https://thuviensach.vn

Nam yêu thật sự không còn cách nào, thấy mình nói sao cũng không thuyết phục được Sở Hiên, đành phải lôi Tô Hồng Tụ ra, cố gắng ép Sở Hiên đi vào khuôn khổ.

Không ngờ Sở Hiên nghe nam yêu rống giận một trận như vậy, chẳng những không lộ vẻ e ngại, ngược lại nhạt một tiếng, tròng mắt thâm sâu nhanh chóng xẹt qua sát khí lạnh lẽo lợi hại sắc bén như mũi đao.

“Nương, con biết bọn họ sẽ phái rất nhiều người tới giết con, cho nên lúc này đây, con đã sớm chuẩn bị kỹ càng.”

Sở Hiên nói xong, móc một quyển tập hơi mỏng từ trong ngăn kéo ra, “Bụp” một tiếng ném lên bàn.

Vừa nhìn thấy quyển tập này, nam yêu thoáng giật mình, sau đó chính là sợ hãi hoảng hốt và khó có thể tin.

“Ta... Con ta, con lấy được quyển âm dương bạc từ đâu?”

Thì ra thứ Sở Hiên ném lên bàn, không phải thứ gì khác, mà chính là âm dương bạc địa phủ ghi chép người bệnh chết từ nhỏ gần trăm năm nay.

Mặc dù để ghi lại người âm dương mỏng, nhưng phía trên cũng ghi lại vô số tán tiên bị Thiên đình phạt xuống hạ giới.

Như Phong Lăng Thiên, Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, đều từng là tiên trên Thiên đình, đều từng gặp mặt Tô Hồng Tụ một lần, sau đó bởi vì đủ loại nguyên nhân xúc phạm Thiên điều, bây giờ bị phạt xuống trần giới độ kiếp.

“Nương không cần biết hài nhi chiếm được quyển âm dương bạc này từ đâu, nương nên biết, con sinh ra không giống các huynh đệ khác, bọn họ đều dựa vào tu luyện để đề cao linh lực, con lại dựa vào cắn nuốt tiên thể để tăng linh lực. Lúc trước nuốt vào Tử Bạch Kim Tinh, linh lực trên người

https://thuviensach.vn

liên tiếp bộc phát gấp hai ban đầu. Chỉ cần hài nhi nuốt những tán tiên bị phạt xuống trần, linh lực của hài nhi tự nhiên ngày càng mạnh, cuối cùng có một ngày, trời cao cũng sẽ không phải là đối thủ của hài nhi!"

Nam yêu ngơ ngác nhìn Sở Hiên, vẻ mặt bàng hoàng và không thể tin nổi.

"Con... Con điên rồi. Thao Thiết, con không có khả năng đấu được trời cao." Nam yêu ngơ ngác kinh ngạc nhìn Sở Hiên, bởi vì hoảng hốt quá mức, giọng nói lắp bắp, cực kỳ không liên tục.

"Không, nương, người sai rồi, con có thể."

Sở Hiên đáp lại lạnh như băng, tròng mắt thâm thúy xẹt qua chân thật đáng tin và hung ác với độc đoán.

Hai người tự giam trong phòng, không biết hàn huyên bao lâu, cuối cùng, nam yêu gào to một tiếng: "Thao Thiết! Lần này con xảy ra chuyện, đừng mơ nương lại đến giúp con!"

Nói xong, nam yêu đạp một cước ra cửa phòng, nước mắt như mưa mà chạy vội ra ngoài.

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không biết, khi nàng mê man trong thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi, bên ngoài đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thao Thiết phục hồi như cũ, mặc dù chưa khôi phục chân thân, nhưng đã có yêu khí hùng hồn theo sự sống lại của hắn mà bay thẳng lên Thiên đình, tạo thành từng tầng mây đen trên Thiên đình, trong lúc nhất thời, khí bẩn trong trời đất dâng lên, khiến bầu trơi thành một màu đỏ tươi, che khuất bầu trời, sợ tới mức dân chúng Uyển thành đều đóng kín cửa, trong nhà cầu khẩn thần linh, lo sợ bất an.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nằm trên mặt đất, gió nhẹ lướt qua, gợi lên mùi cỏ xanh thơm từng đợt.

Tô Hồng Tụ chu mỏ, hình như ngủ vô cùng không yên ổn, trong miệng huyên thuyên nói mơ.

Lúc thì oán hận không ngừng, măng Sở Hiên máu chó đầy đầu: “Sở Hiên, ngươi quả thật không phải là nam nhân! Ngươi... Ngươi lại đánh nữ nhân!”

Lúc lại ríu ríu rít rít, đỏ mũi mạnh mẽ lên án Sở Dật Đình: “Sở Dật Đình, ngươi tên khốn kiếp này, để cho ta ở đây đợi ngươi thêm ba ngày, nếu ngươi thật sự quan tâm ta, sao lại để ta ở bên cạnh Sở Hiên...”

Mắng hồi lâu, hình như dần không có hơi sức, giọng Tô Hồng Tụ càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mơ hồ.

Bỗng dưng, thân thể Tô Hồng Tụ nhẹ bẫng, giống như có một đôi tay có lực nhẹ nhàng bế lên.

Đôi tay kia cực kỳ êm ái, cực kỳ cẩn thận, vén tóc nàng, bắt đầu rón rén lau cho nàng, giúp nàng boi thuốc.

Tô Hồng Tụ nghi ngờ trong lòng, mơ mơ màng màng, nghĩ không ra người ôm nàng là ai.

Là Sở Dật Đình? Không, không đúng, mùi trên người Sở Dật Đình dường như không nhạt như vậy.

Là Sở Hiên? Không, không có khả năng, Sở Hiên dữ, thô lỗ như vậy, mới không có khả năng cẩn cẩn thận thận ôm nàng.

Vậy... Nàng nghĩ mãi không ra, nói nhỏ, một tiếng mơ mơ hồ hồ: “Tôn... Tôn Kiệt...?”

https://thuviensach.vn

Người ôm nàng dường như hơi sững sờ, theo đó, một giọng nói trầm khàn, quyến rũ vang lên bên tai nàng: “Tôn Kiệt? Thật sao? Nàng không muốn nhìn thấy Sở Hiên, cũng không muốn nhìn thấy Sở Dật Đình, bây giờ nàng muốn gặp, là Tôn Kiệt?

Tt mơ mơ màng màng, ở trong ngực Sở Hiên – Thao Thiết khẽ gật đầu: “Ừmh... Ngươi có phải Tôn Kiệt không?”

Người ôm nàng khẽ dừng lại, trầm mặc hồi lâu, sau đó, có một giọng nói quen thuộc dần vang lên bên tai Tô Hồng Tụ, không phải người khác, chính là Tôn Kiệt: “Đúng, là ta. Nàng hy vọng ta là ai, ta chính là người đó.”

Khi Tô Hồng Tụ khó khăn lắm mới tỉnh dậy từ trong mê ngủ, nàng phát hiện không biết từ lúc nào nàng đã được ôm vào trong phòng ngủ thanh nhã xưa cũ, bốn phía tỏa ra hương hoa nhàn nhạt.

Mơ mơ hồ hồ, giống như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đưa lưng về phía nàng giã thuốc. Tập trung nhìn vào, nam nhân đó không phải ai khác, chính là Tôn Kiệt.

Bất ngờ nhìn thấy Tôn Kiệt, Tô Hồng Tụ mỉm cười ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên chính là sao nàng lại ở trong phòng Tôn Kiệt? Bình dấm chua điên cuồng Sở Hiên kia đâu? Nếu như việc này bị hắn biết, hắn có thể một chưởng chụp chết Tôn Kiệt không?

Nghĩ tới đây, toàn thân Tô Hồng Tụ khẽ run rẩy, lảo đảo bò dậy từ trên giường.

“Tôn Kiệt, sao ta lại ở đây? Sở Hiên đâu? Tôn Kiệt, ngươi vẫn nhanh chóng để ta về, bằng không, lát nữa Sở Hiên lại tới đây làm phiền ngươi...”

Lúc Tô Hồng Tụ xuống giường, bởi vì động tác vội vàng, không cẩn thận động lên áo ngủ khoác trên người.

https://thuviensach.vn

Áo ngủ trắng tinh thoáng cái bị kéo xuống một mảng lớn, vai trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ bị lộ một mảng lớn trước mặt Tôn Kiệt.

Chính Tô Hồng Tụ không phát hiện ra, Tôn Kiệt vừa xoay người nhìn thấy Tô Hồng Tụ lộ ra cảnh xuân, thoáng cái ngây ngẩn cả người, hai gò má chậm rãi ửng đỏ, càng lúc càng đỏ, cuối cùng quả thật thành trái cà chua chín mọng.

“Thái tử phi không cần lo lắng, Thái tử đi xa nhà, gần đây ngài sẽ không thường trở về. Còn có, Sở Dật Đình gửi lời nhắn cho tại hạ, hắn có việc, sẽ không thể tới đón ngài, muốn tại hạ đưa ngài về Đại Chu.”

Tô Hồng Tụ nhìn Tôn Kiệt, hơi bàng hoàng, càng nhiều là không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi nàng gả cho Sở Hiên, ngay cả ra cửa, Sở Hiên cũng ép nàng phải đeo khăn che mặt, tỏ vẻ lòng dạ hẹp hòi bình dấm chua, sao hắn có thể vứt mình nàng lại, tự mình ra khỏi nhà?

Còn có Sở Dật Đình, rõ ràng hắn từng nói sẽ tới đón nàng, sao đột nhiên không tới?

Hắn quả nhiên là kẻ đại lừa gạt! Tên khốn kiếp! Hết lần này tới lần khác ném mình nàng lại, được, lần này hắn không đến, từ nay về sau nàng thật sự không cần trông thấy hắn!

Tô Hồng Tụ nhất thời đau buồn, không biết sao, cảm giác người cả thế giới này bỏ rơi nàng, hốc mắt không tự chủ đỏ ửng: “Hắn... Hai người họ cũng không muốn ta sao?”

Tô Hồng Tụ nói xong, giọng nói càng nghẹn ngào, nước mắt như hạt châu đứt dây, tí tách di chuyển thẳng xuống dưới.

https://thuviensach.vn

May mà bên cạnh nàng còn có một Tôn Kiệt, Tôn Kiệt sẽ không cười nhạo vì nàng động một chút lại khóc, càng sẽ không đối nghịch với nàng như Sở Hiên, khi nàng khóc còn trêu chọc nàng.

Thấy Tô Hồng Tụ khóc đến đau lòng, Tôn Kiệt lẳng lặng ngồi yên bên giường, lặng lẽ móc một cái khăn từ trong ngực, đưa cho Tô Hồng Tụ: “Sẽ không, không có chuyện bọn họ không cần nàng, bọn họ còn có thể trở về.”

Tôn Kiệt vừa nói, một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối bời của Tô Hồng Tụ.

Lâu như trời đất, sông cạn đá mòn, dù là địch với cả thiên hạ, ta cũng sẽ không bỏ lại nàng.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Đám Sói (1) (1)

Tô Hồng Tụ vốn định để Hồ Cửu ca mang nàng về hồ ly cốc, nhưng mà, nhớ tới Sở Dật Đình nói vài ngày nữa sẽ đến đón nàng, nàng phải lưu luyến không rời mà từ biệt Hồ Cửu.

Đang ngơ ngác nằm bên cạnh cửa sổ, đột nhiên, có một tỳ nữ đi đến, trong tay bưng hai chén lớn nấm và thịt hầm cách thủy, nói Thái tử căn dặn, nhất định để Thái tử phi ăn xong hai món ăn này.

Tô Hồng Tụ nhìn hai chén lớn đầy thịt và nấm hầm cách thủy, mỉm cười ngạc nhiên, đây giống như không phải nấm và thịt hầm cách thủy bình thường, dường như bên trong còn tỏa ra linh khí gì đó.

Đi tới trước mặt, nhìn kỹ, Tô Hồng Tụ không phân biệt được thịt hầm, nhưng nấm này, đâu phải nấm? Rõ ràng là linh chi thượng hạng.

Kỳ quái, Sở Hiên lấy đâu ra những thứ có linh tính này? Hắn là người không phải yêu, đáng ra không có năng lực lấy những thứ này.

Ăn rồi ăn, Tô Hồng Tụ không vui. Làm gì vậy? Sao tỳ nữ kia luôn ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào nàng? Giống như giám sát nàng vậy, nàng dừng đũa, tỳ nữ kia lại gắp nấm và thịt hầm cách thủy vào chén nàng.

Cũng không lâu lắm, Tô Hồng Tụ đầy bụng uất ức, bụng nhét đến hơi phồng lên, vẫn còn ăn từng miếng thịt và linh chi hầm cách thủy Sở Hiên chuẩn bị cho nàng không ngừng.

https://thuviensach.vn

Nhất định phải ăn hết toàn bộ sao? Nhưng mà khay thịt lớn chừng đầu nàng, khay linh chi lại càng khủng khiếp, nếu nàng đặt mông ngồi xuống, nhất định sẽ bị vây ở bên trong không ra được.

Đáng hận! Nàng ăn không vô, Tô Hồng Tụ đảo mắt, dù sao Sở Hiên không ở đây, không bằng nàng mở cửa sổ ra, đổ hết thịt và linh chi này ra ngoài cửa sổ?

Dù sao cho dù tỳ nữ kia tức giận, cũng không thể làm gì nàng.

Tô Hồng Tụ nghĩ là làm, đứng dậy lén la lén lút đi đến bên cửa sổ, vừa định đổ thịt hầm cách thủy ra ngoài cửa sổ -

Lại nghe được cửa phòng "Rầm rầm" một tiếng vang thật lớn, thân hình cao lớn của Sở Hiên phá cửa xông vào, ngay khi nàng đẩy cửa sổ ra, nhanh chóng đi vài bước đến trước người nàng.

"Ta... Ta... Ta lạnh... Nóng, mở cửa sổ, đổ, không, không phải vì đổ thịt..."

Tô Hồng Tụ hốt hoảng, nói năng lộn xộn, nàng liều mạng xua tay, cố gắng giải thích cho Sở Hiên, nàng mở cửa sổ không phải để đổ thịt hắn chuẩn bị cho nàng.

Sở Hiên lại không nói một lời, ánh mắt lạnh thấu xương, tỏ vẻ nghiêm khắc, tròng mắt đen thâm thúy lợi hại như đao, không hề chớp mắt nhìn nàng chằm chằm.

Không biết có phải ảo giác của nàng, Tô Hồng Tụ cảm thấy, độc chiếm đậm đặc gần như hóa thành bản chất trong mắt Sở Hiên, muốn bừng lên từ trong tròng mắt lạnh như băng độc ác nham hiểm của hắn.

Trên dưới quanh người hắn đầy sát khí, nhiệt độ bốn phía nhanh chóng hạ xuống, lạnh thấu xương mà như băng, nhìn vào hắn, đối diện với cặp

https://thuviensach.vn

mắt lạnh lẽo hung ác nham hiểm của hắn, quả thật khiến trên dưới người đều nổi da gà, cảm giác kia, thật sự là nguy hiểm khủng bố khó diễn tả bằng lời.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, toàn thân run lên, nàng đảo tròn mắt, toàn thân cứng ngắc không biết phải làm sao.

Đây là sao? Phát sinh chuyện gì? Sao dường như hắn kinh khủng hơn trước kia rồi?

Chẳng lẽ bởi vì vừa rồi nàng mắng hắn?

Nhớ tới vừa rồi, Tô Hồng Tụ nổi giận trong lòng, đúng vậy, hắn đánh nàng, còn làm nàng bị thương, hắn có tư cách gì mà trừng nàng giống như nàng phạm phải tội lớn tày trời?

Tô Hồng Tụ lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hung ác nhất, cũng hung dữ trừng về phía Sở Hiên: “Ngươi làm gì mà nhìn ta như vậy? Hừ! Ngươi đả thương ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu! Đừng tưởng rằng linh chi có thể bù được vết thương trên đầu ta...”

Vẫn không nói gì, Sở Hiên vung tay lên, đặt lên eo Tô Hồng Tụ, kéo lấy đầu Tô Hồng Tụ ôm sát nàng vào trong ngực.

“Nàng là của ta.”

Sở Hiên khẽ nói, hơi thở nóng bỏng quét lên vành tai hồng hào của Tô Hồng Tụ, tiếng nói lạnh như băng âm trầm mà khàn khàn, gợi cảm mà quyến rũ như ác ma tầng sâu nhất trong lòng đất than nhẹ.

“Nàng nghe kỹ cho ta, lần sau, để cho ta thấy nàng tình chàng ý thiếp với nam nhân khác, cho dù nam nhân đó là ai, ta cũng xé hắn thành từng mảnh nhỏ, hầm cách thủy thành canh thịt cho nàng ăn.”

https://thuviensach.vn

Lời nói khiến Tô Hồng Tụ sởn tóc gáy, toàn thân lạnh buốt.

“Ngươi... Ngươi hầm cách thủy Cửu ca ta rồi hả?”

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Hồng Tụ không dễ gì tìm về giọng nói của mìn, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn Sở Hiên chỉ có sợ hãi và hoảng sợ.

“Không có.”

Sở Hiên buông Tô Hồng Tụ trong ngực ra, thản nhiên nói: “Đây là thịt ba ba bổ thân thể cho nàng, nếu người nọ là ca ca của nàng, lúc này, ta sẽ cố mà làm, tha cho hắn một mạng.”

Tô Hồng Tụ đáng thương, vốn không nghe thấy Sở Hiên đang nói gì, bởi vì ấm ức và hoảng hốt thời gian dài, ngay sau đó, trở mình một cái lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ở lại hậu viện Thải Hoa lâu gần nửa tháng, Sở Dật Đình vẫn không như lời hắn nói tới đón Tô Hồng Tụ, trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi dâng lên mất mát nồng đậm.

Ngoại trừ Sở Dật Đình không thấy bóng dáng, đặc biệt kỳ quái, ngay cả Tôn Kiệt cũng không thấy bóng dáng.

Tô Hồng Tụ đã từng hoài nghi có phải bọn họ đều bị Sở Hiên giết không, vừa đúng ngày đó sau khi bị Sở Hiên đánh cho một chưởng, yêu lực của nàng đã thoáng hồi phục, nên dùng thuật truy tung đơn giản truy tìm hướng đi của hai người, càng ngạc nhiên với việc đã xảy ra, thuật truy tung cho thấy, Sở Dật Đình cùng Tôn Kiệt và Sở Hiên đều cùng một vị trí.

Thuật truy tung có tác dụng với cơ thể sống, người chết, bởi vì trên người không có hơi thở, thuật truy tung vốn không tìm ra được.

https://thuviensach.vn

Nói cách khác, Tôn Kiệt và Sở Dật Đình còn sống, nhưng bọn họ ở trong thân thể Sở Hiên, vốn không phải bị Sở Hiên ăn, mà hòa làm một với Sở Hiên, biến thành cùng một người.

Tô Hồng Tụ như tên hòa thượng lùn hai thước với tai không sờ đến đầu, nàng hoài nghi thuật truy tung của mình có vấn đề, bằng không sao lại xảy ra chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy?

Nhưng mà, có lúc nàng ngồi bên cạnh Sở Hiên, lẳng lặng nhìn hắn, như thật sự có thể tìm ra bóng dáng Sở Dật Đình trên mặt hắn.

Phương pháp hòa làm một này từ xưa tới nay chỉ có yêu vật một thể đồng tâm mới có thể làm, nói cách khác, yêu vật này đã từng bị người mạnh mẽ chia ra, có thể biến thành mấy con, thậm chí hơn mười con, sau khi độ kiếp lại biến thành một.

Không phải yêu vật một thể, một phía sẽ bị bên kia ăn, đó chính là chết rồi, không bao giờ truy tìm ra hơi thở được nữa.

Chẳng lẽ Sở Hiên thật sự không phải người?

Hắn đã từng cùng Tôn Kiệt, thậm chí với Sở Dật Đình là yêu vật đồng thể?

Đúng rồi, không phải nam yêu đã từng ở trong cơ thể nàng nói sao, con hắn bị vỡ thành nhiều mảnh đến nhân gian độ kiếp? Hắn còn gọi Tôn Kiệt, Sở Dật Đình và Sở Hiên là “Con ta”.

Chẳng lẽ hắn nói là thật? Chẳng lẽ Sở Hiên và Sở Dật Đình thật sự cùng một người? Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ không khỏi tâm hoảng ý loạn, hơi đau lòng, mà nhiều hơn, là sợ hãi.

Sở Dật Đình... Sở Dật Đình hắn đã không còn ở đây sao? Ngay cả Tôn Kiệt để cho nàng cảm thấy thân thiết cũng không ở đây rồi? Bọn họ và Sở

https://thuviensach.vn

Hiên làm cho nàng cảm thấy kinh khủng đều là cùng một người?

Khó, chẳng lẽ, từ nay về sau nàng sẽ không nhìn thấy bọn họ nữa sao?

Đang tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao, đột nhiên, cửa phòng "Cạch" một tiếng bị người đẩy ra, Sở Hiên đi từ xa vào.

"Đi. Mặc thêm mấy bộ quần áo, dọn dẹp chút đồ, theo ta ra cửa."

Tô Hồng Tụ có thể đọc suy nghĩ, lúc này đọc được suy nghĩ trong lòng Sở Hiên. Sở Hiên muốn dẫn nàng đến cấm địa Đại Lương, tìm cỏ tiên phá giải huyết chú trên người nàng.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên, kinh ngạc không thôi, trừng lớn hai mắt, gần như không thể tin được.

Hắn biết trên người nàng trúng huyết chú? Nói cách khác, hắn không phải người, thật sự là yêu?

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Sở Hiên, trong lòng hơi bối rối, hơi kinh ngạc, bởi vì nhìn mặt Sở Hiên thời gian dài, nàng giống như lại nhìn thấy bóng dáng Sở Dật Đình trên mặt hắn.

Dật Đình ca ca, ngươi vẫn chưa rời khỏi ta, đúng không?

Ngươi còn đang trong thân thể Sở Hiên, đúng không?

Phương pháp hòa làm một này d1end4nl3q21yd0n cũng không hoàn toàn tiêu trừ sự tồn tại của thân thể khác, chỉ có điều khiến cho Sở Hiên có thêm đoạn trí nhớ về thời gian đã từng hóa thân thành Sở Dật Đình.

Nói cách khác, thật ra Sở Dật Đình vẫn sống trong thân thể hắn.

Bởi vì mơ hồ phát hiện ra được, dường như Sở Dật Đình cũng là yêu, bây giờ hắn độ hết kiếp, đã về thân thể Sở Hiên, Tô Hồng Tụ khó có được

https://thuviensach.vn

không chống lại, mà theo dặn dò của Sở Hiên, đi dạo cả phòng, dọn dẹp đồ thường dùng gì đó gói thành gói đồ nhỏ, ì à ì ạch cõng trên lưng.

Ở Thải Hoa lâu hồi lâu, bây giờ đã là đầu đông, Tô Hồng Tụ đẩy cửa phòng ra, vừa bước ra ngoài một bước, một cơn gió rét lạnh thấu xương xen lẫn vụn tuyết nhỏ mãnh liệt bay về phía nàng, nàng lập tức cảm thấy hoa mắt, sau đó lảo đảo, ngửa mặt lên chỉ trời "Bịch" một tiếng ngã dập mông xuống đất.

Tô Hồng Tụ vốn thấp bé, nhón chân lên cũng chỉ đến ngực Sở Hiên. Cộng thêm trên người nàng bọc ít nhất năm sáu áo da dầy cộp, một cái té này, như cuộn lông tròn vo trắng như tuyết lăn trên đống tuyết.

Tô Hồng Tụ ngửa mặt lên chỉ trời, lắc lắc gì đó, nàng định đứng dậy, nhưng mà nàng thật sự mặc rất nhiều quần áo trên người, lại cõng thêm bao đồ, eo lưng đều phồng lên, tròn tròn lăn trên tuyết, dù nàng dùng sức như thế nào, dù lay động thân thể ra sao, sao cũng không có cách nào đứng dậy.

Rất nhiều thủ hạ của Sở Hiên đứng phía ngoài, thấy dáng vẻ buồn cười như vậy của Tô Hồng Tụ, nguyên một đám buồn cười, người nhát gan còn biết che miệng cười, người tính cách cởi mở thì đã sớm ở bên cạnh cười ha ha.

Khiến Tô Hồng Tụ túng quẫn không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ mềm mại đỏ ửng đến gần như nhỏ ra máu.

"Cứu mạng..."

Nàng hắng giọng kêu, bởi vì ngượng ngùng, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn không chút sứt mẻ che mặt.

Sở Hiên chậm rãi đi lên phía trước, nhìn từ trên cao xuống, tròng mắt đen cười như không cười, mắt lạnh như băng phản chiếu hình Tô Hồng Tụ như trái cầu lăn qua lăn lại trên mặt tuyết.

https://thuviensach.vn

“Cứu mạng gì? Không phải ta có tên sao?”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, ôm lấy Tô Hồng Tụ đang hờn dỗi liếc mắt.

Ai cũng không thấy trong tròng mắt lạnh như băng của hắn giống như có ấm áp vui vẻ như sao băng lóe lên rồi biến mất.

Tô Hồng Tụ bĩu môi, nàng hơi hỗn loạn, không biết nên gọi Sở Hiên là gì.

Rất hiển nhiên, nam nhân đứng trước mặt nàng này, bây giờ đã không phải là Sở Hiên, thậm chí cũng không phải Sở Dật Đình, càng không phải là Tôn Kiệt.

Nhưng hình như Sở Hiên không biết nàng đã phát hiện điều này.

Tô Hồng Tụ đưa tay che mặt, tiếp tục xoay trái xoay phải trên mặt đất, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, từ đầu tới cuối đều không phát ra âm thanh. Nàng không mang bao tay, gió lạnh tận xương thổi, đông lạnh bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng thành đỏ.

“Hắt xì!”

Đột nhiên, Tô Hồng Tụ co lại, nhỏ giọng hắt hơi một cái.

“Hắt xì! Hắt xì hắt xì!” Tiếp đó là hai, ba cái.

Ánh mắt Sở Hiên hơi rét, động tác mạnh như báo, khẽ cong eo –

Tô Hồng Tụ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nàng hoàn toàn không hiểu được xảy ra chuyện gì, đã được Sở Hiên ôm lấy eo, dùng bàn tay ấm áp chắc nịch ôm vào trong ngực.

“Không cần! Không cần! Không cần ngươi ôm, ngươi tên trứng thúi này! Không cần ngươi giả mù sa mưa, ngươi đừng tưởng rằng ngươi đối xử

https://thuviensach.vn

tốt với ta một chút, ta sẽ quên lúc trước ngươi đánh ta!”

Tô Hồng Tụ vặn vẹo, thò bàn tay trắng nõn nhỏ bé ra không ngừng đẩy Sở Hiên, thấy Tô Hồng Tụ không ngừng giãy giụa, không thò chân lại thò tay, chính là không muốn ở trong lòng mình, ánh mắt Sở Hiên hơi lạnh, sắc mặt trầm xuống, mắt thấy muốn nổi giận.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Đám Sói (1) (2)

Nhưng không hiểu sao hắn vẫn chỉ đơn giản kiềm chế, chân mày nhíu chặt, từ đầu tới cuối vẫn không nói ra nửa câu nào với Tô Hồng Tụ.

Sở Hiên cởi một lớp áo lông dày trên người, tay phải dùng sức, bất chấp tất cả kéo khuôn mặt nhỏ non mềm của Tô Hồng Tụ dính sát lên lồng ngực ấm áp rắn chắc của mình.

“Ôm chặt ta.” Sở Hiên lạnh hạt nói, giọng nói lạnh lẽo vô tình, khi hắn ôm lấy Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt đã cởi áo lông thật dày, kéo đôi tay bị cóng đến sắp đóng băng của Tô Hồng Tụ ôm chặt bên hông ấm áp của mình.

Tô Hồng Tụ bị Sở Hiên ép buộc ôm vào ngực, bên tai nàng là tiếng tim đập “Thình thịch” mạnh mẽ mà có lực của Sở Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bị đông lạnh dựa sát vào lồng ngực ấm áp cực nóng như lò lửa của Sở Hiên, hai tay nhỏ bé trắng nõn bị Sở Hiên quấn chặt quanh hông, giống như gấu túi treo trên người Sở Hiên.

Mùi đàn hương quen thuộc càng lúc càng nồng tràn đầy trời đất vọt về phía nàng, rõ ràng là mùi đàn hương mê người trên người Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ ngửi, không nhịn được đỏ ửng cả mặt cả má, quơ quơ trên người Sở Hiên, nhỏ giọng nói với Sở Hiên: “Thả ta xuống, ta có thể tự đi.”

Sở Hiên ngoảnh mặt làm ngơ, không hề để ý tới nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn dùng một bàn tay to khỏe một mực đỡ lấy mông mềm mại mượt mà của Tô Hồng Tụ, tay kia che khuất khuôn mặt duy nhất lộ ra bên ngoài của Tô Hồng Tụ, cất bước lớn đi lên phía trước, chỉ chốc lát sau, đã cách Thải Hoa lâu rất xa, vừa nhìn, cả tòa Thải Hoa lâu tráng lệ đã biến thành một điểm đen nhỏ trong đám tuyết trắng phau.

Tô Hồng Tụ xoay tròn mắt, cẩn thận ngẩng đầu lên.

Bên ngoài trời giá lạnh đất đóng băng, gió lớn tuyết mãnh liệt. Ngựa vốn không thể đi ra ngoài trong thời tiết như vậy, muốn ra ngoài, chỉ có thể đi bộ.

Đi theo phía sau Sở Hiên, tất cả thủ hạ của hắn đều che chắn mình cẩn thận, từ đầu đến chân đều được che chắn trong áo da lông dày dặn, chỉ có Sở Hiên, bởi vì muốn che chở nàng, đã cởi vạt áo, tháo áo da lông ấm áp che cổ, trên mặt, trên người đều bị một tầng tuyết trắng bao trùm dày đặc.

Tô Hồng Tụ thò một ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc bàn tay to của Sở Hiên che trên mặt. Lòng bàn tay Sở Hiên rất ấm, như một lò lửa nhỏ, dính sát trên gò má lạnh như băng của nàng, nhưng mu bàn tay hắn lại lạnh như băng, phía ngoài bị bông tuyết cực lạnh che lên một tầng mỏng.

Tô Hồng Tụ nhìn, chịu hết nổi thò tay nhỏ bé, chăm chú kéo hai vạt áo của Sở Hiên không rảnh bận tâm vào trong tay, một mực che chắn cho thân thể lạnh buốt bị đông cứng của hắn.

“Ngươi... Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải che giúp ngươi, ta, ta là...”

Tô Hồng Tụ nói nhỏ, muốn nói mình không nỡ để Sở Dật Đình bị lạnh, nhưng lời nói ra đến bên miệng, cuối cùng vẫn không nói câu chót ra.

Trong lòng nàng, vẫn mang tâm lý may mắn, không muốn tin tưởng Sở Dật Đình và Sở Hiên biến thành cùng một người.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt lạnh như băng của Sở Hiên nhanh chóng liếc xuống dưới, ôm Tô Hồng Tụ càng chặt vào trong ngực, hét to một tiếng với thủ hạ đi theo phía sau hắn: “Đi nhanh chút, đừng để đến khi trời tối!”

Sở Hiên nhảy tới trước vài bước, một người một đao cô độc đi đầu đội ngũ.

Suốt dọc đường Tô Hồng Tụ đều vùi đầu trong ngực ấm áp của Sở Hiên, hai bàn tay nhỏ bé đông lạnh sắp kết băng vẫn nắm chặt vạt áo Sở Hiên.

Nàng vốn định ra ngoài cùng Sở Hiên nhìn địa hình như thế nào, như vậy một ngày kia nàng rời khỏi Thải Hoa lâu, tốt xấu gì sẽ không bị lạc đường.

Nhưng mà Sở Hiên ôm nàng đi về trước hơn nửa canh giờ, Tô Hồng Tụ nghe thấy tiếng gió bên tai ù ù càng mạnh, nhánh cây và lá khô rung động, khe núi trống trải thỉnh thoảng phát ra tiếng gió bén nhọn, nàng giống như con nhím hoảng hốt cuộn mình thật chặt, đừng nói tới ngẩng đầu nhìn ngó, chính là hơi động, lộ một chút y phục của Sở Hiên đang che chắn cho nàng ra, cũng sẽ đông lạnh đến toàn thân run rẩy, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Thời tiết thật sự quá lạnh.

Một đường đi về phía trước, mặt trời sắp xuống núi, gió tuyết cuối cùng tạm dừng, nhánh cây hai bên rung động răng rắc, trong rừng bắt đầu mơ hồ truyền đến tiếng thú nhỏ kêu to, còn có tiếng gáy vang của chim chóc không biết tên.

Tô Hồng Tụ hiếu kỳ không thôi, vén vạt váo Sở Hiên lên, đầu nhỏ thò ra bên ngoài ngó nghiêng.

Khắp nơi đều trắng xóa, nhánh cây trong rừng bị gió lớn thổi rung động, thỉnh thoảng sẽ rớt xuống một lớp tuyết đọng, vài trái cây đã sớm khô quắt

https://thuviensach.vn

rơi xuống.

Phía trước vốn không hề có đường, một tay Sở Hiên ôm nàng, một tay nắm chắc cây đao lớn sắc bén, vừa đi lên phía trước, vừa không ngừng chém đứt cành khô và cỏ dại bên đường.

Phóng mắt nhìn, bốn phía trừ cây chính là cỏ, nếu không phải mỏm đá lọ ra, vốn không thể nhận ra đây là đường.

Tô Hồng Tụ không khỏi nhụt chí, đường như vậy bảo nàng nhận ra làm sao? Rời khỏi Sở Hiên, nhất định sẽ lạc đường, nàng còn không có cách nào rời khỏi Thải Hoa lâu.

Tô Hồng Tụ đạp chân một cái, buồn bã ỉu xìu mà rụt đầu lại. Con đường phía trước dần thoáng, cấm địa Đại Lương đã gần ngay trước mắt.

Tô Hồng Tụ đột nhiên nhìn thấy bên chân Sở Hiên có cỏ dáng dấp rất giống chuông gió.

Gió khẽ thổi, gió nhẹ lướt qua, cỏ gì đó lay động, giống như thật sự phát ra tiếng leng keng giòn vang dễ nghe.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc không thôi, níu lấy vạt áo trong của Sở Hiên thì thầm với hắn: “Mau nhìn, bên chân ngươi có đám cỏ giống như chuông gió!”

Sở Hiên không hề phản ứng lại Tô Hồng Tụ, hắn đang dò xét trái phải, muốn tìm một hang núi cho Tô Hồng Tụ nương náu tạm thời.

Thủ hạ của hắn cũng không cùng vào cấm địa với hắn, nếu đi vào, bọn họ vốn không có mạng đi ra, trong cấm địa có một bầy sói hoang, Sở Hiên không thể mang Tô Hồng Tụ đi vào, như vậy quá nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ còn không biết nàng phải tạm biệt Sở Hiên ở cửa thung lũng, nàng cho rằng Sở Hiên ôm nàng suốt dọc đường như vậy, hắn đương nhiên sẽ đi tới chỗ nào cũng ôm nàng, nhất định sẽ ôm nàng về.

Cho nên khi nàng nhìn thấy Sở Hiên dùng đao san bằng tuyết đọng ở cửa hang, chất đầy cỏ khô vào bên trong, bế nàng tiến vào, đốt lửa, nàng kinh ngạc không thôi, không nhịn được đưa tay nhỏ bé níu chặt hắn.

“Ngươi định đi đâu?” Tô Hồng Tụ vội la lên, bởi vì lo âu, hai mắt to tròn trịa chuyển động nhanh như chớp không ngừng.

Lúc này nàng mới phát hiện, Sở Hiên mang nàng tới đây rất không thích hợp.

Trước mặt đen kịt, là một hang núi hẹp dài, trong khe núi đá hình thù quái lạ dày đặc, gần như không tìm được chỗ đặt chân.

Tô Hồng Tụ rời khe núi xa như vậy, đều có thể nhìn thấy rõ ràng, khắp vách đá hai bên khe núi đều là đá vụn và tuyết đọng xiêu vẹo chực đổ.

Phải đi qua khe núi này, nhất định đặc biệt nguy hiểm, nếu không để ý, bước chân chệch một chút, cũng sẽ rơi xuống đá lớn hai bên vách đá.

Không chỉ như thế, dường như có cảm giác là lỗi của nàng, Tô Hồng Tụ cảm tháy đằng sau khe núi có thứ gì không tốt.

Có tiếng vang kỳ quái hu hu ngao ngao phát ra từ bên trong, giống như tiếng chó sủa... Không, không đúng, giống tiếng sói tru hơn.

Sau khi Sở Hiên đặt Tô Hồng Tụ xuống, che kín quần áo cho nàng, đốt lửa lên, xoay người rời đi.

Không hiểu tại sao Tô Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy hết sức sợ hãi, cảm giác này tới quá mức vội vàng, thậm chí nàng còn chưa kịp phân rõ, nàng

https://thuviensach.vn

sợ hãi Sở Hiên ném một mình nàng vào đây không quan tâm, hay là sợ hắn đi vào trong khe núi đáng sợ kia, sẽ phát sinh chuyện gì không tốt.

Lỡ như hắn không về được, nên làm gì bây giờ?

Lỡ như Sở Hiên chết, vậy có phải, có phải Dật Đình ca ca của nàng, thậm chí cả Tôn Kiệt sẽ chết cùng hắn không?

Nghĩ tới đây, Tô Hồng Tụ thoáng khẩn trương lên, tay nhỏ trắng nõn nắm chặt lấy vạt áo Sở Hiên, mặt tái nhợt, mắt hốt hoảng, nói gì cũng không chịu thả hắn đi.

“Ngươi không nên đi vào, bên trong có âm thanh không tốt, trong lúc này rất nguy hiểm!”

Tô Hồng Tụ vội la lên, bổ nhào về phía trước, dứt khát dùng cánh tay trắng nõn của mình ôm chặt lấy eo Sở Hiên.

Sở Hiên đã chạy tới cửa hang, hắn bất ngờ bị Tô Hồng Tụ ôm lấy, thân thể cứng đờ, dừng bước, con mắt lạnh như băng không tự chủ khẽ chớp.

Ở cùng Tô Hồng Tụ bao lâu, Tô Hồng Tụ nhìn hắn thì quắc mắt, đối chọi gay gắt với hắn, không phải sợ hãi thì lạnh run, lưu luyến không rời như vậy, thậm chí còn chủ động ôm eo hắn, đây vẫn là lần đầu tiên.

Sở Hiên cúi đầu liếc nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tô Hồng Tụ quấn quanh eo hắn, tròng mắt đen u ám lại một lần nữa bắn ra mũi nhọn tràn đầy tính chiếm hữu, cực kỳ xâm lược, hán chậm rãi quay đầu lại, giọng khàn khàn du dương, giống như tiếng đàn violon trầm lắng bên tai, say lòng người mà mê muội.

“Buông tay.”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên khẽ nói, hai tay dùng sức dễ dàng thoát khỏi trói buộc của Tô Hồng Tụ.

“Ta không cho ngươi đi!”

Tô Hồng Tụ vội la lên, lại bổ nhào về trước ôm chặt lấy eo Sở Hiên.

Tròng mắt đen của Sở Hiên thâm thúy, hơi nhíu mày, sau lưng mang theo Tô Hồng Tụ như gói đồ nhỏ dính trên eo hắn, đi về trước vài bước, xoay người nhổ vài cọng cỏ dại giống như chuông gió.

“Cầm chơi.”

Sở Hiên nói nhỏ, giọng khàn khàn trầm lắng, tràn ngập sức hút, hắn giơ tay lên nhẹ nhàng sờ tóc Tô Hồng Tụ.

“Đợi ở đây, ta tìm cỏ tiên cho nàng, giải huyết chú trên ngực nàng.”

Tô Hồng Tụ còn định đi cùng ra, Sở Hiên nháy mắt với hai thủ hạ bên cạnh, hai người nhanh chóng lui lại phía sau một mực giữ chặt hai vai Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vừa vội vừa sợ, nàng không ngăn được Sở Hiên, ngược lại bị hai thị vệ này lôi trở lại hang núi, đợi đến khi hai người thị vệ này buông nàng ra rời khỏi hang núi, nàng vọt tới cửa hang xem xét, bên ngoài nào còn bóng dáng Sở Hiên? Chỉ còn lại hai hàng dấu chân thật sâu, đi thẳng về phía cấm địa Đại Lương.

Tô Hồng Tụ bất lực, nàng sống ở hồ ly cốc từ nhỏ, mùa đông ở hồ ly cốc chưa bao giờ lạnh như vậy. Mặc dù nàng rất muốn đứng ở cửa hang chờ Sở Hiên về, nhưng khi một cơn gió lạnh thấu xương mãnh liệt thổi qua mặt nàng, nàng lập tức bị thổi tới làm lui về sau vài bước, run rẩy rút vào trong hang.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên không ở bên cạnh nàng, một mình Tô Hồng Tụ ngồi trong hang núi, hết sức khó chịu.

Bên tai nàng là tiếng gió gào thét ù ù, xen lẫn tiếng nhánh cây lay động ầm ầm, trong khe núi cách đó không xa truyền đến tiếng thú hoang kêu rên, khủng bố mà thê lương, nghe được khiến lông tơ trên dưới thân nàng đều bị dựng lên.

Tô Hồng Tụ thò hai tay bị đông lạnh đến đỏ tới gần đống củi, nàng không khỏi hơi kỳ quái, nhiều người theo Sở Hiên đến nơi này như vậy, tại sao chỉ có một mình hắn vào khe núi khủng bố lại đen thui đó?

Tại sao người khác đều ở bên ngoài chờ hắn? Tại sao không có ai đi theo vào với hắn?

Hắn không phải Thái tử Đại Lương sao? Nào có chuyện một mình Thái tử dính vào nguy hiểm, còn để cho thủ hạ chờ ở ngoài?

Đang nghĩ lung tung, không bắt được trọng điểm, lại đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng rên rỉ thê lương, truyền thẳng vào không trung, bén nhọn mà bi thương.

Tất cả chim chóc trong rừng cây đều phạch phạch bay lên bầu trời, cả khe núi, thậm chí ngay cả trong rừng đều vang lên tiếng rên rỉ thê thảm mà hung ác của mãnh thú.

Không biết trong khe núi xảy ra chuyện gì, nghe động tĩnh đó, bên trong không chỉ có một đầu hú đang gầm thét.

Không, mùi này, mùi linh hồn này, bên trong khe núi vốn không phải thú, mà là yêu sói đã thành tinh!

Không trách được thủ hạ của Sở Hiên không đi vào cùng hắn, người nào có thể là đối thủ của yêu!

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ run rẩy, trái tim dừng lại trong nháy mắt.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là Sở Hiên xảy ra chuyện, hắn vốn không phải là đối thủ của nhiều sói yêu như vậy!

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2) (1)

Tô Hồng Tụ nắm chặt hai quả đấm, tròng mắt sợ đến mức chuyển loạn, nàng cũng không để ý nhiều như vậy, túm lấy thị vệ gần đó.

“Ta cầu xin ngươi! Đi vào cứu hắn! Bằng không ngươi mang ta vào, ngươi có thể lập tức đi ngay!”

Tô Hồng Tụ vội la lên, tay nhỏ bé trắng nõn dùng sức lắc thân thể to lớn của đối phương.

Nhưng Sở Hiên mang tới, đâu phải là thị vệ bình thường? Đều là tử sĩ hắn nuôi dưỡng trong Đông cung, trừ bản thân hắn ra, những người này vốn sẽ không để cho bất kỳ ai ra lệnh.

Thị vệ vẫn không nhúc nhích, nghiêng mắt cũng không liếc nhìn Tô Hồng Tụ, tay Tô Hồng Tụ túm chặt lấy kiếm bên hông hắn, hắn dứt khoát tháo kiếm xuống, treo lên lưng.

Tô Hồng Tụ bất lực, tâm hoảng ý loạn.

Biết Sở Hiên lâu như vậy, ngoại trừ không thích và sợ hãi, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ sinh ra cảm giác gì với hắn.

Nhưng mà tại sao, vừa nghĩ tới hắn có thể gặp nguy hiểm, trong lòng nàng lại sợ như vậy? Vừa nghĩ tới hắn có thể sẽ chết, nàng lại cảm giác giống như có thứ đồ gì đó quan trọng của nàng bị người cầm đi?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ tự nói với mình, không, không phải, nàng mới không quan tâm Sở Hiên, nàng chỉ vẫn không rõ, Sở Dật Đình rốt cuộc đi đâu, nàng chỉ hy vọng Sở Hiên còn sống, để nàng lên tiếng hỏi tung tích Sở Dật Đình.

Tô Hồng Tụ dậm chân, run run gạt tuyết đọng trên người, xem chừng tất cả mọi người xung quanh đều không có phản ứng, dứt khoát kéo xiêm áo, che kín mình, như một trái cầu tròn vo xông ào vào trong khe núi.

Đường núi gập ghềnh, trên đường đều là tuyết đọng và đá vụn, Tô Hồng Tụ lảo đảo, thêm nữa trong khe núi không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ thê lương của thú hoang, thân thể nhỏ trên đường không ngừng run rẩy và lắc lư.

Nàng cắn chặt môi dưới, lòng bàn chân bị tuyết đọng và đá vụn đóng băng va chạm đến đau nhức.

Khi trong khe núi lại một lần nữa truyền ra tiếng kêu thê lương mà sắc bén, Tô Hồng Tụ gần như muốn khóc thành tiếng. nàng bất chấp hai chân có đau không, trên người có lạnh không, bước nhanh hơn, nhanh như chớp xông vào hang sói hoang.

Khi đến khe núi, bước chân cuối cùng của nàng nhảy vào trong khe núi đen thui lạnh lẽo, cảnh trước mắt khiến toàn thân Tô Hồng Tụ chấn động, múa từ đầu đến chân gần như kết thành băng.

Toàn thân Sở Hiên nhuốm máu, trên tay mang theo cây đao máu tươi đầm đìa, trước mắt hắn một vùng đỏ thẫm, gần nhất có hai đầu sói hoang bị một đao chém đứt cổ, máu tươi nhuộm đầy đá, cỏ, phía sau một con báo hoang bị mổ bụng, nội tạng đủ màu chảy đầy đất, còn chưa chết hẳn, vẫn đang thở dốc rên rỉ.

Xa hơn phía sau có nội tạng và phần chân tay bị cụt không rõ của con gì, nhão nhoét gần như phủ kín khe núi.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ chỉ có sợ hãi, cảnh trước mắt khiến nàng chán ghét buồn nôn đến gần như lập tức phun ra.

Nàng không muốn nhìn, trong dạ dày nàng bắt đầu làm ầm ĩ như dời sông lấp bể, đầu óc nàng hoàn toàn mê muội.

Nhưng mà không hiểu tại sao, nàng lại không cách nào chuyển mắt sang hướng khác.

Phía trước một đống lớn phần chân tay bị cụt và nội tạng, bóng dáng đen thui của Sở Hiên như thú dữ, lạnh lẽo quỷ quái, hai mắt lạnh như băng của hắn thâm thúy lợi hại, thái độ cực kỳ lạnh lùng.

Trên người hắn tỏa ra sát khí cực lạnh, vẻ hung ác nham hiểm của hắn khiến người ta không rét mà run.

Nghe thấy ở cửa khe núi có động tĩnh, thân thể Sở Hiên chấn động rất nhỏ trong nháy mắt, bản năng kẻ săn thú khiến cho hắn nhanh chóng nắm chặt đao trong tay, cong lưng nín hơi mắt thấy muốn đánh mạnh về phía Tô Hồng Tụ.

Nhưng Sở Hiên dừng lại ngay sau đó, khi phát hiện người đứng ở cửa khe núi là Tô Hồng Tụ.

Hắn dừng lại, tròng mắt lạnh như băng mà hung ác nham hiểm, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ, tạo ra bóng mờ đen thui trên mặt hắn, ánh mắt lạnh lẽo của hắn càng có vẻ tàn bạo dọa người.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, lông tơ toàn thân dựng hết lên. Nàng cho rằng Sở Hiên lại định gào lên hoặc nổi giận với nàng, thậm chí nàng đã giơ hai tay lê, chuẩn bị khi thấy hắn nổi giận, lập tức che mắt.

Sở Hiên khi nổi giận thật sự quá khủng bố, trên dưới toàn thân hắn lộ ra khí phách và tàn bạo lạnh thấu xương như băng giá, khiến cho người ta

https://thuviensach.vn

không thể nào tới gần, hùng hổ dọa người.

Nhưng mà Sở Hiên lại một chữ cũng không trách Tô Hồng Tụ.

Hắn nhảy tới vài bước, nhanh chóng đến gần Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ đang định dưa tay lên che mắt, Sở Hiên lại kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn của nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay ấm áp rộng lớn của mình.

“Trốn ra sau ta đi!” Sở Hiên lạnh nhạt nói, dùng lực mạnh kéo Tô Hồng Tụ ra sau lưng, thân hình cao lớn giống như một tòa núi cao nguy nga bất động, đứng sừng sững không đổ, bảo vệ Tô Hồng Tụ cực kỳ chặt chẽ.

Nhìn thấy người vào khe núi tăng thêm một, thú hoang vòng quanh Sở Hiên bắt đầu nóng giận, đặc biệt là bầy sói ẩn núp trong rừng cây.

Bọn sói hoang này quanh năm độc chiếm khe núi, đã sinh sống trong khe núi hơn trăm năm.

Chưa từng có người nào dám vào khe núi, không ai dám quấy rầy chúng, đây là trường săn bắn tự nhiên của bầy sói, trong rừng có bầy nai và lợn rừng.

Sói trong khe núi đã sớm tu luyện thành tinh, sở dĩ nơi này bị Lương đế coi là cấm địa, không riêng gì bởi vì có những sói hoang này, quan trọng hơn là, trong truyền thuyết, nơi này từng là sào huyệt của ác thú Thao Thiết.

Năm đó đầu ác thú xé nát Tử Bạch Kim Tinh, bị tiên giới đuổi bắt, đã từng ẩn núp ở đây.

Khi hắn cắn nuốt Tử Bạch Kim Tinh, một chút máu tươi và thịt nát của Tử Bạch Kim Tinh đã rơi trên mặt đất, tập hợp linh khí của trời đất, sinh ra

https://thuviensach.vn

cỏ tiên có thể phá giải tất cả chú thuật thế gian, trị hết bách bệnh.

Không ai biết trong khe núi này có cỏ tiên thần kỳ như vậy, mọi người chỉ biết trong khe núi đã tích góp từng chút một oán hận và tức giận trên ngàn trên vạn năm của Thao Thiết.

Người vào khe núi, dĩ nhiên sẽ bị bầy sói cắn nát thành mảnh vụn, mặc dù may mắn thoát khỏi công kích của đám sói, hắn cũng sẽ không chịu nổi oán khí mãnh liệt của Thao Thiết lưu lại trong khe núi mà chết bất đắc kỳ tử.

Cuộc chiến trong khe núi thảm thiết ác liệt như thế, bầy sói đằng sau rừng cây rối rít đỏ mắt, nhỏ giọng gầm thét, dùng móng vuốt đào bới, sát khí nặng nề nhe răng kêu to.

Vẻ mặt Sở Hiên lạnh lùng sát khí đầy người, hắn phóng mắt nhìn chung quanh, nhanh chóng mà lạnh lùng bình tĩnh phán đoán tình thế chung quanh.

Hắn đưa cây đao đầm đìa máu tươi trong tay cho Tô Hồng Tụ, rút một cây dao găm từ trong giày ra, cong eo lên, như một đầu thú hoang chân chính bày ra tư thế tấn công.

“Nhìn thấy tảng đá phía bên kia không? Trốn ra sau tảng đá đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, không được tới.”

Tô Hồng Tụ tâm hoảng ý loạn, hấp thu nhiệt độ nóng hôi hổi như bếp lò trên người hắn.

Nhưng mà Sở Hiên nói không sai, nàng gần sau Sở Hiên, chỉ làm cho hắn thêm phiền, hại hắn phân tâm.

“Được...” Tô Hồng Tụ dùng sức gật đầu, thân thể nhỏ run run rẩy rẩy trốn sau tảng đá cao hơn một người cách đó không xa. “Ta không tới, ngươi

https://thuviensach.vn

không cần để ý đến ta...”

Lời Tô Hồng Tụ còn chưa dứt, bầy sói núp kín trong rừng cây giống như có thể nghe hiểu được lời nàng nói với Sở Hiên, chúng đều ngửa mặt lên trời phát ra tiếng tru thê lương mà kéo dài, thừa dịp Sở Hiên phân tâm, từ trong rừng cây lao thẳng về phía hắn.

Chỉ nghe trong rừng cây vang lên tiếng rào rào ầm ầm, trên trăm đầu sói không dứt, thế tới hung hãn như sóng xô bờ, trong lúc nhất thời tất cả bụi cỏ màu xanh lá đều bị da lông màu đen của bầy sói che kín, giống như một làn sóng đen mãnh liệt nhào tới cạnh mỏm đá.

Sở Hiên vẫn duy trì tư thế khom lưng không động chút nào, từ góc độ của Tô Hồng Tụ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng bị kéo dài vặn vẹo trong sắc đêm đen nhánh như quỷ.

Nếu nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt lúc này của Sở Hiên, nàng nhất định sẽ bị dọa đến gặp ác mộng hàng đêm, từ nay về sau cũng không dám chỉ đơn giản đến gần hắn.

Hai mắt Sở Hiên trợn lớn, tròng mắt tụ máu, trên dưới toàn thân nhanh chóng tỏa ra sát khí điên cuồng mà tàn bạo hung hăng, dung nhan tuấn mỹ của hắn bị sát khí lạnh lẽo toàn thân cuốn lấy, có vẻ càng dữ tợn mà lạnh lùng.

Một mặt thú dữ tợn thấp thoáng nổi lên trên mặt hắn, cùng lúc đó, trên trăm con sói hoang mãnh liệt đánh về phía hắn, Tô Hồng Tụ chỉ nghe được Sở Hiên hạ thấp giọng, từ chỗ sâu trong lồng ngực phát ra tiếng tru điên cuồng mà hùng hậu, trăng lạnh như nước, bóng dáng tráng kiện của Sở Hiên như mãnh thú thoát ra, dùng khí thế sấm vang chớp giật mà mãnh liệt nhào tới đám sói.

Toàn thân Tô Hồng Tụ run rẩy, run rẩy không thôi, nàng vốn không nhìn rõ động tác của Sở Hiên ra sao, chỉ có thể nhìn thấy cây dao găm màu

https://thuviensach.vn

sáng bạc trong tay hắn giống như tia chớp nhanh chóng lóe lên trong đêm tối.

Bốn phía đầy tiếng gào thét chói tai, thú hoang kéo dài tiếng kêu rên buồn đau, máu thịt chia lìa, tiếng xương cốt bị chém nát chói tai.

Trong ánh sáng bạc đan vào ánh trăng như lưới, mười đầu sói nhào vào Sở Hiên đầu tiên gần như cùng lúc bắn ra – trong đó có chín đầu bị Sở Hiên một đao chém đứt cổ, con sói đầu lĩnh lớn nhất cũng sung sức nhất bị Sở Hiên mổ nát bụng, lúc nghiêng bay ra ngoài nội tạng máu đen phun đầy đất.

Tiếp theo vài chục đầu sói chỉ chốc lát bị Sở Hiên vung đao chém đứt tứ chi, máu tươi như điên cuồng rót vào không thôi, con bị Sở Hiên chọc nát bụng, ruột nhiều màu chảy đầy đất, còn nhiều con bị một đao của Sở Hiên chọc trúng tim, ngay cả gào thét cũng không kịp phát ra, đã trợn tròn mắt, nhe răng ngừng thở.

Chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, chỗ Sở Hiên đứng đã thành một biển máu.

Bầy sói còn lại phía sau co rúm lại, run rẩy, tạo thành một nửa vòng tròn vẫn vây chặt Sở Hiên, nhưng không một con nào dám tiến lên, cố gắng cắn xé hoặc khiêu khích Sở Hiên nữa.

Mọi âm thanh im lìm, bốn phía dường như yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2)

Tất cả bầy sói bị kinh hoàng rồi, chúng vốn không nên cảm giác thấy sinh vật đáng sợ, nhưng chúng nó chính mắt bị cảnh máu me mà lạnh lùng, bị sinh vật cường hãn hung mãnh thô bạo thật sự không thể địch nổi trước mắt uy hiếp đến sợ.

Hắn vốn dĩ không phải người, là vua của vạn thú, là thú dữ hung hãn đám sói vốn không cách nào địch nổi.

Bầy sói đều lui lại phía sau, thảm thiết gào thét, trong ánh mắt nhìn Sở Hiên lộ ra khủng bố và sợ hãi vô cùng vô tận.

Sở Hiên giết lui đám sói, sắc mặt khôi phục trong nháy mắt, vẫn là vẻ lạnh lùng như băng trước kia, vẻ khát máu tàn bạo vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện trên mặt hắn.

Không chỉ như thế, lúc hắn quay đầu lại nhìn Tô Hồng Tụ, vì không dạo hỏng nàng, còn kéo một da thú trên người, lau máu tươi nội tạng dính trên mặt mình.

“Đi ra!”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, xoay người sang chỗ khác rồi cất bước lớn đi đến gần Tô Hồng Tụ.

Hai chân Tô Hồng Tụ như nhũn ra, mặt mày trắng bệch, ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng phát hiện Sở Hiên khủng bố mà dũng mãnh

https://thuviensach.vn

như thế.

Điên cuồng và lực lượng của hắn quả thật kinh thiên động địa, không thể địch nổi.

Nàng bị sợ hãi.

Ngay lúc này nàng đột nhiên ý thức được trước kia không biết mình đã bao nhiêu lần chọc giận Sở Hiên là ngu xuẩn cỡ nào, nếu như hắn có một lần không kiên nhẫn, nàng đã sớm đầu thân hai nơi, trở thành xương cốt và khối vụn như đám sói hoang nằm trên đất kia rồi.

Vì vậy khi Sở Hiên nhíu mày sải bước lớn tới gần nàng, không đợi hắn dừng lại, Tô Hồng Tụ đã lui về sau co rúm lại, "Phịch" một tiếng ngã nhào xuống đất.

"Chạy vào làm gì!? Không phải bảo nàng chờ ở trong hang núi sao!?"

Sở Hiên giận tím mặt, giọng nói như sấm đánh, sét đánh vang dội trên đỉnh đầu Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ kinh hãi không thôi, nàng gần như phản xạ có điều kiện, nhanh chóng cuộn tròn người lại, hai tay nhỏ bé trắng nõn run rẩy, che mắt.

"Không nên tới, không nên tới..."

Tô Hồng Tụ run rẩy nói, khuôn mặt bị sợ tới trắng bệch, thân thể nhỏ bé bị sợ đến không ngừng run rẩy, hai chân liều mạng đạp ra ngoài, không để cho Sở Hiên đến gần nàng.

Sắc mặt Sở Hiên trầm xuống, mắt thấy định phát tác, nhưng hai mắt mắt hắn đột nhiên sắc lạnh, mắt tinh phát hiện hai chân Tô Hồng Tụ trong đôi giày trắng nhỏ thêu hoa đỏ thẫm một mảnh, vết máu li ti rỉ ra đáy giày, nhiễm đỏ đất tuyết.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên trầm mặc không nói, tròng mắt thâm thúy nhanh chóng xẹt qua một cảm xúc khó dò.

“Một mình nàng chạy vào, là bởi vì lo lắng cho ta?”

Sở Hiên hạ thấp giọng nói, nhanh chóng đưa tay nắm lấy hai chân bị thương của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, mặc dù đã sớm dùng hai tay che mắt, nhưng vẫn không kiềm chế được, xuyên qua kẽ ngón tay len lén đánh giá Sở Hiên.

Ngực hắn dính vào cái gì vậy? Đen đen tròn tròn, vừa trắng lại đỏ, nhìn giống như con ngươi vừa bị người ta đào khoét ra, ặc –

Tô Hồng Tụ đầu váng mắt hoa, trong dạ dày đảo lộn. Nàng không muốn nhìn, nhưng cặp mắt lại hoàn toàn ngoài phạm vi khống chế của nàng, vẫn nhanh như chớp không ngừng chuyển động, liều mạng muốn nhìn chằm chằm trên người Sở Hiên.

Ngực Sở Hiên toàn máu đỏ, đen đen trắng trắng không biết dính tuyết hay là óc.

Trên cổ áo lông hắn còn treo một con mắt máu chảy ròng ròng.

Trên thắt lưng bị dính một đoạn ruột trắng hồng xen lẫn.

Trên đùi hắn dính một khối thịt đen sì.

Tô Hồng Tụ càng nhìn càng chán ghét, nhưng mà lại không có cách nào chuyển mắt sang chỗ khác, nàng nhìn xung quanh, nhặt một lá chuối cực lớn đã khô vàng, che cả mặt.

“Rào” một tiếng, Sở Hiên khẽ đưa tay bóp nát lá khô, ném trên đất.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ lại nhặt một viên đá lên, che trên đầu mình.

“Bịch” một tiếng, viên đá bị một chưởng của Sở Hiên bắn ra xa, bay xéo, bắn thẳng vào một cây hoa cách đó không xa.

Tô Hồng Tụ gấp đến mức tròng mắt chuyển loạn, nàng thật sự bất lực, dứt khoát cởi áo lông trên người, quay đầu trùm kín mặt.

Sở Hiên lại kéo áo lông trùm trên đầu Tô Hồng Tụ.

Hắn tự tay giật lấy đao đã đưa cho Tô Hồng Tụ trước đó, “Roẹt” một tiếng cắt áo da lông thành hai mảnh.

Tô Hồng Tụ càng co rụt lại, đang định đi lên trước giật lấy áo lông da trong tay Sở Hiên, sắc mặt Sở Hiên lại trầm xuống, ánh mắt rét lạnh, đột nhiên đứng dậy cầm đao đầm đìa máu tươi trong tay “Xẹt” cái cắm trên đất.

“Ta đã cảnh cáo nàng! Không được trốn ta!”

Đao trên đất đong đưa, phát ra tiếng ong ong kinh khủng, lực Sở Hiên to lớn, quả thật không thể tưởng tượng, hắn cắm thẳng nửa thanh đao vào trong đất, chỉ còn lại mỗi chuôi đao trụi lủi lộ ra bên ngoài.

Sở Hiên nheo hai mắt thâm thúy giăng đầy mây đen, trong nháy mắt vẻ lo lắng bao phủ lên lạnh thấu xương.

Sát khí lạnh lẽo vẫn còn như mưa rào dữ dội nhanh chóng quấn lấy thân hắn, hai mắt hắn sắc bén, nét mặt hung ác nham hiểm, bởi vì Tô Hồng Tụ cố gắng trốn tránh hắn lần nữa, tay phải cầm dao găm lộ ra gân xanh, kẽo kẹt rung động.

Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, nàng muốn tìm món đồ gì đó che mắt, nhưng lại sợ Sở Hiên xé nát nàng thành từng mảnh như xé đám sói dưới cơn giận dữ.

https://thuviensach.vn

Nàng muốn ngoan ngoãn nghe lời Sở Hiên đối mặt với hắn, nhưng mà khắp trên người Sở Hiên dính đầy máu tươi đầm đìa, mảnh vụn sói hoang khủng bố lại chán ghét. Mỗi lần nàng liếc mắt nhìn, đã cảm thấy trong dạ dày như dời sông lấp biển, gần như muốn phun ra.

“Không phải, không phải ta muốn trốn ngươi, là trên người ngươi...”

Tô Hồng Tụ gấp đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, liều mạng lắc lắc tay cố gắng giải thích với Sở Hiên, Sở Hiên ra tay nhanh như chớp, mạnh như báo, vừa nóng giận đồng thời đã nhanh chóng ra tay, một mực giữ chặt cằm mềm mại của Tô Hồng Tụ.

“Nhìn ta! Không được sợ ta! Nếu không ta móc mắt của nàng!”

Sở Hiên tức giận nói, hai mắt lạnh như băng lộ ra ánh sáng sắc bén hung ác, toàn cơ thể căng thẳng, khuôn mặt anh tuấn hung ác mà vặn vẹo, cộng thêm toàn thân hắn nhuốm máu, trên người dính từng khối thịt vụn của sói, nhìn có vẻ, quả thật như ác ma leo ra từ nơi sâu nhất của địa ngục, khủng bố mà ác liệt.

Tô Hồng Tụ sợ tới mức trái tim sắp ngừng đập, nàng ý thức được mình chọc giận Sở Hiên lần nữa, giải thích đã quá trễ, con quỷ khủng bố như yêu ma quỷ quái kia vốn không phải nóng nảy như bình thường.

Hắn có thể giết chết nàng như giết bầy sói không?

Đúng rồi, hắn nhất định sẽ chặt đầu nàng xuống trước, sau đó băm tứ chi của nàng, giống như đối phó với con sói hung mãnh đầu tiên lao về phía hắn, cuối cùng kéo ruột nàng ra để nàng chết tan nát, không toàn thây.

Tô Hồng Tụ xoay tròn đôi mắt, bởi vì sợ hãi quá mức khiến cho khuôn mặt nhỏ trắng bệch, toàn thân run lên.

Nàng đột nhiên không hề có dấu hiệu, “Oa” một tiếng khóc lên.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa khóc vừa nấc, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, hai tay hai chân cùng sử dụng, không ngừng mà đẩy, đạp Sở Hiên vẻ mặt hung ác nham hiểm, đang ngồi xổm trước mặt nàng.

“Hu... Ngực ngươi có một con mắt...”

Tô Hồng Tụ khóc ròng nói, một cước vừa vặn đá lên ngực Sở Hiên, con mắt dính trên cổ áo hắn run lên, nhanh như chớp lăn trên mặt đất.

“Ặc... Trên đai lưng ngươi có khúc ruột...”

Tô Hồng Tụ run run rẩy rẩy liếc nhìn đai lưng đang máu chảy đầm đìa của Sở Hiên, lệ nàng lập tức như suối trào, nước mắt chảy ào ào xuống.

“Ta không yên lòng ngươi, mới chạy vào, ngay cả thủ hạ của ngươi cũng không có ai chịu đi vào! Ngươi không biết phân biệt, không tim không phổi! Ngươi hung dữ gì mà hung dữ!?”

Tô Hồng Tụ ướt át nói, dù sao nàng đánh không lại đại ma vương khủng bố kia, nếu Sở Hiên thật sự động sát khí với nàng, một trăm nàng cũng không cách nào sống đến ngày mai.

Nàng dứt khoát đi thẳng ra ngoài, nhặt áo lông Sở Hiên vừa cắt ra lên, biến thành vũ khí, “Bốp”, “Bốp” không ngừng quất lên người Sở Hiên.

Chút hơi sức của nàng đánh lên người Sở Hiên, nhẹ giống như muỗi cắn, vốn không cảm thấy gì.

Sở Hiên buông tay ra lui về sau một tiếng khi Tô Hồng Tụ khóc thành tiếng.

Đôi mắt hắn lúc trước còn sắc bén, lạnh như băng sương, nhưng khi nghe Tô Hồng Tụ vừa khóc vừa kêu, nấc cụt nói nàng lo lắng cho hắn,

https://thuviensach.vn

không yên lòng hắn mới chạy vào, sắc mặt Sở Hiên hơi thay đổi, đáy mắt đóng băng trong nháy mắt đã hiện lên âm u khó nắm bắt.

Hắn đứng bên cạnh, không nói lời nào, khóe môi khẽ nhếch, tròng mắt đen thâm thúy nhìn Tô Hồng Tụ trước mặt như đứa con nít vừa khóc vừa gào.

Tô Hồng Tụ liều mạng đạp chân, ném đồ loạn, Sở Hiên cũng không ngăn cản nàng, càng không tiến lên an ủi nàng.

Hắn chỉ thừa dịp nàng náo loạn, cởi áo lông dính máu trên người, cầm chúng trên tay ra sức rũ, quét sạch vết máu đen và thịt bầm dính phía trên.

Hắn lại dậm chân, làm rớt thịt và máu dính trên quần mỏng và hai chân.

Sở Hiên dùng tay bốc tuyết lạnh lẽo trên đất, mặt không đổi sắc, bắt đầu dùng tuyết lạnh giá lau chùi thân thể.

Đợi đến khi Tô Hồng Tụ khó khăn lắm khóc xong rồi, náo xong rồi, nấc cụt ngừng rồi, nàng phát hiện Sở Hiên đã đứng trước mặt nàng nhìn hồi lâu.

Kỳ quái, sao không thấy khúc ruột và con mắt trên người hắn nữa.

Ah, sao vết máu trên người hắn cũng lau khô rồi?

Sao hắn trở nên sạch sẽ như vậy, không kinh khủng, lại khiến cho nàng chán ghét giống như vừa rồi?

Tô Hồng Tụ ngơ ngác, mở to cặp mắt nhanh như chớp nhìn thẳng Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thao Thiết Sống Lại, Cắn Nuốt Bầy Sói (2) (3)

Sở Hiên không nhịn được liếc nàng, nói kỳ quái: “Phiền chết! Ta xảy ra chuyện gì? Khóc đến người ta choáng váng đầu óc!”

Tô Hồng Tụ ngơ ngẩn, lúc này mới phát hiện ra mình lại khóc.

Khuôn mặt nhỏ của nàng lập tức đỏ lên, thân thể run rẩy, lui về sau co rụt lại, cuộn thành trái cầu xoay người sang chỗ khác nhắm ra sau lưng Sở Hiên.

Sở Hiên đi về trước mấy bước, giang hai tay về phía Tô Hồng Tụ, lạnh lùng nói: “Tới đây, ta ôm nàng vào hang núi sưởi ấm.”

Tô Hồng Tụ không để ý tới Sở Hiên, nàng mới không cần đại ma vương kinh khủng này ôm nàng.

Nàng vẫn ôm chặt đầu gối, co tròn như trái cầu, đưa lưng về phía Sở Hiên, không nói tiếng nào, vẫn không nhúc nhích.

Một hồi lâu, nàng nghe thấy sau lưng mình phát ra tiếng “Roạt”, “Roạt” vật nặng rơi vào trong mặt tuyết phát ra tiếng vang.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại –

Sở Hiên không đợi được câu trả lời của nàng, đã xoay người đi. Bước chân của hắn dẫm sâu vào trong tuyết đọng gần nửa thước, chỉ chốc lát sau đã cách xa nàng một khoảng lớn, thân thể biến thành một điểm đen nhỏ trong màn tuyết trắng xóa.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nóng nảy, nếu đại ma vương khủng bố kia không vui ném nàng lại, nàng tuyệt đối không thể sống quá một ngày nơi trời băng đất tuyết hoang dã này.

Tô Hồng Tụ run lên, đứng dậy, vội vội vàng vàng định đuổi theo Sở Hiên.

Nhưng mà nàng đã quên, hai chân nàng bị thương, nàng vừa đứng thẳng người, cơn đau đớn từ gan bàn chân thình lình kéo tới từng cơn âm ỉ.

Tô Hồng Tụ lung la lung lay run lên, đau đến hai chân như nhũn ra, lập tức ngồi xổm xuống, không ngờ bởi vì như vậy, đè lên bọt nước trong lòng bàn chân, đau đớn càng kịch liệt, sắc mặt nàng trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

“Này, quay lại!”

Tô Hồng Tụ khẽ kêu, cố gắng khiến cho Sở Hiên chú ý, để cho hắn xoay người lại cứu nàng.

Nhưng nàng ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt nào thấy bóng dáng Sở Hiên? Hắn đã sớm đi rất xa, ngay cả bước chân dfienddn lieqiudoon vừa mới đặt xuống đã bị tuyết chôn vùi.

Tô Hồng Tụ vừa sợ hãi vừa hoảng sợ. Xong đời, tuyết lại bắt đầu rơi, nếu như nàng không nhanh chóng đuổi kịp Sở Hiên, lúc nữa tuyết rơi lớn, nàng thật sự có thể bị đang sống mà đông chết bên ngoài!

Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, lấy hết dũng khí “Vọt” một tiếng đứng lên, bất chấp đau đớn tan nát lòng dạ từ lòng bàn chân, vội vội vàng vàng bước lên phía trước.

Nàng vừa đi về trước một bước, trước mặt đột nhiên tối sầm, không biết Sở Hiên nhảy ra từ đâu.

https://thuviensach.vn

Hai tay của hắn mở rộng, đi về trước đưa ra động tác như muốn ôm nàng, nhưng không đi lên trước, từ đầu tới cuối vẫn đứng xa xa, cách nàng hai ba bước chân.

Tô Hồng Tụ hoảng hồn ú ớ, bốn phía rất yên tĩnh, nàng vốn không nghe thấy bất kỳ bước chân gì, càng không nghe thấy chút tiếng vang, Sở Hiên lặng lẽ xuất hiện, quả thật giống như sở trường ẩn nấp của mãnh thú, có thể nhanh chóng tới gần con mồi, khi chạm đất sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh gì, xuất quỷ nhập thần đến khiến người ta sởn tóc gáy.

Mắt Sở Hiên thâm thúy, không hề nhúc nhích mà nhìn nàng chằm chằm.

“Rốt cuộc có qua không? Không qua ta đi đây.”

Sở Hiên nói, lại giang hai tay ra về phía Tô Hồng Tụ, nhưng vẫn không chịu nhấc chân bước ra một bước.

Tô Hồng Tụ bất lực, nàng bĩu môi, nhảy qua, như một trái cầu phiền muộn không vui lăn vào trong ngực Sở Hiên.

Sở Hiên vừa ôm lấy Tô Hồng Tụ, nhanh chóng cởi vạt áo làm bằng da lông dày trên người bọc chặt lấy thân thể nhỏ bé bị đông lạnh đến lạnh buốt của nàng.

Hắn cúi mạnh đầu, đôi môi khô nóng ấn mạnh lên gò má đông lạnh đến trắng của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ “A” một tiếng, vừa định đưa tay đẩy Sở Hiên ra, Sở Hiên đã túm hai tay nàng nhét vào trong ngực, sải bước chân đi lên phía trước.

Tô Hồng Tụ vào hang núi, lúc này mới phát hiện, ý – đây đâu phải hang núi gì? Rõ ràng là sào huyệt của con thú hoang nào đó, khắp bốn phía đều rải rác đầy xương và da lông, xem ra đã cách đây ít nhất mấy trăm mấy ngàn năm.

https://thuviensach.vn

Trong đó có nhiều xương đã thoái hóa rồi, nàng không để ý dẫm lên một cái, xương lập tức phát ra tiếng "Rắc" bể tan thành bụi.

Tô Hồng Tụ hết nhìn đông lại nhìn tây, cảm giác hang núi này khiến cho nàng rất quen thuộc, không nói thành lời quen thuộc ở chỗ nào, có thể là mùi vị ở nơi này.

Mặc dù hang núi âm u lại ẩm ướt, tràn ngập mùi hôi thối khắp nơi, nhưng, cẩn thận ngửi, không khó phân biệt, dường như trong không khí còn tràn ngập mùi vị quen thuộc mà mê người khác.

Tô Hồng Tụ nhíu mũi dùng sức ngửi, hả? Đây không phải mùi trên người Sở Hiên sao?

Tại sao khắp trong hang núi này lại có mùi trên người Sở Hiên? Chẳng lẽ trước kia hắn đã từng ở đây?

Nghĩ như vậy, Tô Hồng Tụ cảm thấy suy nghĩ của mình hết sức buồn cười, Sở Hiên là Thái tử Đại Lương, sao hắn có thể ở trong hang núi âm u lại ẩm ướt như vậy?

Tô Hồng Tụ còn đang dáo dác, tìm kiếm nơi phát ra mùi, Sở Hiên ở bên cạnh đã sớm bắt đầu bận rộn, bửa củi nhóm lửa, đun tan băng cho nàng lau chùi, đốt lửa giữ ấm cho nàng.

Tô Hồng Tụ hít mũi, đôi mắt trông mong nhìn Sở Hiên nướng gà trên đống lửa. Thật sự kỳ diệu! Lại là gà rừng đuôi đỏ nàng thích ăn nhất! Cũng không biết Sở Hiên bắt được từ đâu.

Nàng sờ sờ bụng, một buổi chiều không ăn gì, nàng đói rồi, đôi mắt cũng hoa.

Tô Hồng Tụ tò mò nhìn chỗ sâu trong hang, không biết nàng thật sự hoa mắt hay bởi vì đói bụng đến quá lợi hại, đầu óc không tỉnh táo rồi, Tô Hồng

https://thuviensach.vn

Tụ cảm giác hoa nhỏ màu trắng nở rộ trong chỗ sâu của hang quá quen thuộc, cho nàng cảm giác rất thân thiết.

Những hoa nhỏ kia nở rộ trong hang núi u ám, tạo ra ánh sáng kỳ dị, giống như chiếc đèn lồng nhỏ.

Cẩn thận ngửi, hình như mùi thơm tản mát ra từ những đóa hoa nhỏ kia.

Đây rốt cuộc là hoa gì? Sao khiến cho nàng có cảm giác quen thuộc như vậy? Thân thiết hoài niệm giống như người thân đã lâu nàng không gặp.

Tô Hồng Tụ tò mò nhìn những đóa hoa nhỏ kia, trong lòng tò mò, không nhịn được đưa tay nhỏ bé sờ chúng.

Nàng không chú ý tới, từng cử động của nàng, vẻ mặt mê man khi nhìn những đóa hoa nhỏ màu trắng kia, ánh mắt d1end4nl3q21yd0n dịu dàng thắm thiết lúc vuốt ve cánh hoa, tất cả một chút cũng không rớt đất rơi vào trong đáy mắt Sở Hiên.

Mặt Sở Hiên không đổi sắc, đứng trước cửa dậm mạnh chân, làm rớt tuyết đọng đầy người, cầm trái mâm xôi hoang dại vừ mới rửa xong đi vào.

“Ăn không?”

Sở Hiên khẽ nói, giọng nói trầm khàn mà quyến rũ, hắn đưa trái mâm xôi cho Tô Hồng Tụ, đột nhiên cúi đầu ngôi bên cạnh, không nói một lời mà ôm nàng vào trong ngực.

Toàn thân Tô Hồng Tụ căng thẳng, lập tức thò bàn tay nhỏ bé ra không ngừng đẩy Sở Hiên.

Sở Hiên không động đậy gì, như không có việc gì cầm hai bàn chân trắng mềm như tuyết của nàng lên, đặt gót sen nhỏ và trong lòng bàn tay,

https://thuviensach.vn

ngón tay màu lúa mạch nhẹ nhàng đặt lên, tìm kiếm bọng nước trên lòng bàn chân bị đá quẹt vào.

Tư thế này quá mập mờ, Tô Hồng Tụ gần như ngồi giữa hai chân Sở Hiên, phía sau mông trắng tròn trịa của nàng nóng bỏng, không cần phải đoán cũng biết, chỗ đó nhất định là - của Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ căng thẳng người, khuôn mặt nhỏ nóng lên, động không được, không động cũng không được.

Việc này, việc này thật sự quá lúng túng...

Hai má Tô Hồng Tụ đỏ bừng, tròng mắt sợ hãi đến xoay chuyện loạn nhanh như chớp.

Mặt Sở Hiên lại không biến sắc, giống như hồn nhiên không hay biết Tô Hồng Tụ khẩn trương với không tự nhiên.

“Nổi lên mấy nốt.” Sử Hiên tuyên bố, một tay như không có việc gì túm lấy Tô Hồng Tụ, bàn tay màu lúa mạch thuần thục chạy khắp thân thể non mềm mà nóng hổi của Tô Hồng Tụ, suồng sã vuốt ve từng tấc thân thể mềm mại.

Bọng nước rải khắp lòng bàn chân trắng như tuyết, có mấy nốt đã vỡ, máu tươi đỏ thẫm chảy ra ngoài.

Sở Hiên đột nhiên buông Tô Hồng Tụ ra, tìm kiếm gì đó trong cái gùi sau lưng, chỉ chốc lát sau, hắn rút một con gà rừng đuôi đỏ đông lạnh to như cục băng từ trong cái gùi ra.

Sở Hiên nhét gà rừng vào trong ngực Tô Hồng Tụ.

“Cầm đi.”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Nhược Điểm Trí Mạng Của Sở Hiên

Sở Hiên thản nhiên nói, Tô Hồng Tụ mừng rỡ không thôi, lập tức bới hang tìm chỗ giấu gà rừng đi – trước kia lúc nàng làm hồ ly, mùa đông cất con mồi như vậy.

Khi Tô Hồng Tụ đào hang, Sở Hiên giống như ảo thuật lôi ra một thùng gỗ cực lớn từ trong hang, hắn đổ nước nóng vào thùng, sau đó hái những hoa nhỏ màu trắng nở trên mặt đất kia, ném vào trong thùng gỗ.

Lúc này, Tô Hồng Tụ đã đọc được tâm hắn, những thứ cỏ này có thể loại trừ huyết chú trên người nàng, nên không nhúc nhích, ngoan ngoãn mặc cho Sở Hiên bến nàng vào trong thùng gỗ.

“Cái kia...” Tô Hồng Tụ cẩn thận dè dặt liếc nhìn Sở Hiên, cân nhắc một chút, nhỏ giọng mở miệng nói: “Cửu ca ta kêu ta đến lễ mừng năm mới trở về, ta đã lâu không quay về hồ ly cốc rồi, ta nhớ Cửu ca ta, ta nhớ nhà.”

Nói nhỏ hồi lâu, Sở Hiên không hề để ý đến Tô Hồng Tụ, vẫn không ngừng nhổ cây thuốc trên mặt đất, một phát ném vào trong thùng gỗ.

Thấy Sở Hiên cứ không để ý đến nàng, Tô Hồng Tụ hơi tức giận, đổi lại bình thường, nàng nhất định đã cãi lộn với Sở Hiên.

Chỉ có điều bây giờ, nàng đã vừa nhận biết được Sở Hiên có bao nhiêu khủng bố, có cho nàng trăm lá gan, nàng cũng không lấy được dũng khí tranh chấp với hắn.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không còn cáh nào, đành phải hết lần này tới lần khác nhẹ nhàng kéo ống tay áo Sở Hiên, dè dặt cẩn thận, trong miệng càng huyên thuyên không ngừng: “Ta nhớ nhà! Ta phải về nhà!”

Chân mày Sở Hiên nhíu chặt, giây phút này đang mắt không chớp mà quan sát dấu ấn màu đỏ trên ngực Tô Hồng Tụ.

Thân thể Tử Bạch Kim Tinh biến thành những cỏ thuốc này có tác dụng trừ tà, lẽ ra dùng những cỏ thuốc này, chú trên người Tô Hồng Tụ lập tức sẽ biến mất.

Nhưng mà, không hiểu tại sao, có lẽ Tô Hồng Tụ kia lúc tự sát để lại oán niệm thật sự quá mạnh mẽ, dấn ấn trên ngực Tô Hồng Tụ ngược lại không hề biến hóa, thậm chí theo ngâm thuốc, càng sâu hơn trước.

Quan sát hồi lâu, Sở Hiên dứt khoát lột xiêm áo trên người Tô Hồng Tụ xuống, chỉ vào huyết chú màu đỏ thẫm trên ngực Tô Hồng Tụ, quắc mắt hỏi nàng: “Rốt cuộc thứ này đã xảy ra chuyện gì? Nàng làm sao vậy? Tại sao lại để người khác hạ chú với nàng?”

Sở Hiên tức giận trừng mắt nhìn Tô Hồng Tụ, dáng vẻ hung ác nổi trận lôi đình, giết người không chớp mắt dọa sợ Tô Hồng Tụ đến mức tim cũng sắp ngừng.

“À thì... Chính là lúc ta vừa biến thành người, cái kia, nữ nhân này muốn ta báo thù cho nàng, muốn Lâm Hạo Hiên và Lương Hồng Xu đều chết không yên lành!”

Lương Hồng Xu vốn chính là nghĩa muội của Sở Hiên, Sở Hiên vừa nghe tên Lâm Hạo Hiên và Lương Hồng Xu, không cần Tô Hồng Tụ nói rõ, lập tức hiểu bảy tám phần. Thì ra nữ nhi Thừa tướng bị Lâm Hạo Hiên từ hôn lúc trước là Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

“Ngu xuẩn! Việc này đâu phải có thể tùy tùy tiện tiện đồng ý với người khác? Nàng có biết bản thân có bao nhiêu khả năng? Chỉ bằng nàng? Chỉ sợ nàng còn chưa chạm đến Lâm Hạo Hiên, cũng đã chết rồi!”

Sở Hiên coi thường nói.

Tô Hồng Tụ bị chọc tức, nhưng nàng không có lá gan trả treo. Nàng nghĩ thầm, không phải vậy chứ! Nếu không phải Sở Dật Đình mang nàng tới đây, Sở Hiên lại nhốt nàng lại, sao nàng có thể để cho huyết chú lưu lại trên người lâu như vậy? Thật sự coi nàng là con ngốc sao?

Nhớ tới Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ không khỏi chua xót trong lòng. Nàng ngơ ngác nhìn Sở Hiên, trong lòng có ngàn lần vạn lần không muốn tin tưởng, Sở Dật Đình sẽ cứ biến mất không thấy như vậy.

Rõ ràng tướng mạo giọng nói tính khí hai người không hề có chỗ nào giống nhau, điều này sao có thể? Sở Dật Đình thật sự biến mất sao?

Nhìn một chút, Tô Hồng Tụ thật sự không nhịn được, nhỏ giọng hỏi Sở Hiên: “Cái đó Dật Đình ca ca của ta đi đâu vậy? Ngươi đừng gạt ta, hắn không phải bị ngươi ăn chứ? Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi không phải Sở Hiên, ngươi... Trên người ngươi có yêu khí rất nặng...”

Nhịn thật lâu, Tô Hồng Tụ coi như hỏi nghi ngờ chất sâu nơi đáy lòng, ngẩng đầu lên, sợ hãi và mê man nhìn Sở Hiên.

“Sở Dật Đình của nàng? A, Sở Dật Đình trở thành người của nàng từ khi nào rồi hả? Hắn không có ở đây, nàng nói không sai, ta bắt hắn ăn rồi.”

Sở Hiên không nhìn Tô Hồng Tụ, lấy con gà rừng đuôi đỏ được nướng chín trên đống lửa xuống.

Tô Hồng Tụ nào có thể chấp nhận câu trả lời như vậy của hắn? Trong lúc nhất thời lòng đau như cắt, không khỏi thò chân nhe răng trong ngực Sở

https://thuviensach.vn

Hiên: “Khốn kiếp! Ngươi trả Dật Đình ca ca cho ta! Ngươi trả Dật Đình ca ca cho ta!”

Tô Hồng Tụ liều mạng giãy giụa, muốn tránh khỏi lồng ngực đang ép buộc giam cầm của Sở Hiên.

“Nàng lại kêu nữa đi.”

Sở Hiên lạnh lùng nói, ngẩng đầu lên không hề chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Trong ánh lửa chập chờn, bóng dáng Sở Hiên cao lớn tạo thành bóng ma khổng lồ cúi đầu xuống, tối mù mịt, bao lại cả Tô Hồng Tụ, hắn từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt lạnh lẽo mà nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm. Dưới ánh lửa bập bùng, ngũ quan khắc sâu hình thành bóng dáng đối lập mãnh liệt, khuôn mặt lạnh lẽo trước mắt dọa người.

“Nàng lại kêu tiếng nữa, nàng có can đảm, lại kêu một tiếng Sở Dật Đình trước mặt ta! Có tin bây giờ ta móc hắn ra, nấu hắn thành canh thịt nhét cho nàng!?”

Thân thể Tô Hồng Tụ co rụt lại, thoáng cái sợ tới mức không phát ra âm thanh gì.

Qua hồi lâu, Tô Hồng Tụ lại bắt đầu thì thầm, uất ức không ngừng.

“Ngươi, ngươi thật hung dữ! Ta.. Ta ghê tởm ngươi, ta không muốn ở cùng với ngươi, ta phải về nhà.”

Tô Hồng Tụ vừa nói, vừa ngẩng đầu lên, sợ hãi mà liếc mắt nhìn Sở Hiên.

Dưới ánh lửa lấp loáng, đôi mắt hung ác nham hiểm của Sở Hiên giống như mắt con thú hung ác tàn bạo nhất trong rừng sâu. Mắt của hắn đột

https://thuviensach.vn

nhiên nhíu lại, cực kỳ giống con báo nhìn chòng chọc con mồi, bất cứ khi nào bất cứ lúc nào đều chuẩn bị nhào tới cho nó một kích trí mạng, nguy hiểm mà nhíu lại.

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, không đếm xỉa đến một hơi nói chuyện tiếp: “Ngươi đừng làm ta sự, nương ngươi nói cho ta biết, ngươi đến độ kiếp. Sở Dật Đình, Sở Hiên và Tôn Kiệt đều là ngươi, hừ, ta cũng không tin, ngươi thật sự có thể móc chính ngươi ra, nhét cho ta ăn! Ta cho ngươi biết! Ta phải về nhà, ta phải về nhà!”

Sở Hiên không nói một chữ, giống như hoàn toàn không nghe được, mò Tô Hồng Tụ từ trong thùng gỗ ra, dùng da lông lau khô, vác thẳng lên lưng.

Lúc Tô Hồng Tụ vào hang đã dẫm nát đá, Sở Hiên nheo mắt lại đánh giá chung quanh, cẩn thận vượt qua đá vụn đi từng bước về phía trước.

Tô Hồng Tụ thấy Sở Hiên không để ý đến nàng, trong lòng càng bực, chịu hết nổi ghé vào lưng Sở Hiên, nhỏ giọng nói không ngừng: “Hừ, ta chưa từng gặp người nào hẹp hòi như ngươi! Muốn ăn dấm chua của người khác, của mình cũng muốn ăn, sớm muộn gì có ngày ngươi cũng sẽ ngã vào vại dấm chua mà chết! Hừ, ngươi đừng cho rằng ta thật sự không biết, Tôn Kiệt, Sở Dật Đình, còn có Sở Hiên kia, bọn họ đều thích ta. Ngươi do ba người bọn họ biến thành, ngươi nhất định cũng yêu thích ta. Ngươi không mang ta về nhà, ta, cả đời ta sẽ chán ghét ngươi!”

Sở Hiên đột nhiên lảo đảo, thiếu chút nữa không để ý giẫm lên đá vụn, thân thể nghiêng đi, suýt chút nữa làm rớt Tô Hồng Tụ cõng sau lưng.

“Câm miệng!” Mặt Sở Hiên biến sắc, nét mặt lạnh lùng, đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ phát ra tiếng gầm nhẹ hùng hậu, Tô Hồng Tụ bị dọa hết hồn, thân thể nhỏ bé khẽ run lên, chu miệng run run rẩy rẩy nằm bò lên sau lưng Sở Hiên, cũng không dám phát ra tiếng gì nữa.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên không mang Tô Hồng Tụ về Thải Hoa lâu, mà mang nàng trở về Hoàng cung, Lương đế băng hà, bây giờ Sở Hiên đã đăng cơ làm đế.

Mặc dù lúc hắn làm Thái tử đã rất bận rộn, cả ngày suốt đêm không thấy bóng người, nhưng mà, từ khi hắn đăng cơ, hình như hắn càng thêm bận rộn, thường mười ngày nửa tháng không về một lần.

Không biết hắn đang bận rộn cái gì, Tô Hồng Tụ cảm giác, mỗi lần Sở Hiên trở về, dáng vẻ của hắn đều hơi quỷ dị.

Giống như, giống như mỗi lần nàng thấy hắn, cũng sẽ cảm giác yêu lực trên người hắn mạnh hơn trước.

Nhưng rốt cuộc hắn làm sao mà được như vậy? Chẳng lẽ hắn ra cửa để tu luyện? Sẽ không, mười ngày nửa tháng có thể tu luyện thành cái gì?

Hơn nữa, càng ngạc nhiên hơn, mỗi lần trở về, trên người Sở Hiên luôn mang theo mùi máu nồng đậm.

Có lẽ hắn ra ngoài đánh trận rồi, dù sao hiện giờ Đại Lương đang khai chiến với Đại Chu.

Mặc dù biểu hiện của Sở Hiên rất quái dị, nhưng Tô Hồng Tụ cũng không muốn, nàng vốn không quan tâm Sở Hiên quá mức.

Một ngày này, Tô Hồng Tụ lại bắt đầu đi dạo trong phòng, nàng đang tìm canh gà đuôi đỏ vừa rồi nàng đã hầm xong.

Tìm hồi lâu, tìm được nồi rồi, nhưng canh gà bên trong không thấy nữa, cửa sổ phòng ngủ mở toang, trên mặt tuyết trắng tinh nhuộm một tầng canh gà màu vàng nhạt, nhìn có vẻ, Sở Hiên đổ canh gà.

Tô Hồng Tụ ủ rũ, cúi gằm đầu xuống.

https://thuviensach.vn

Dựa vào cái gì! Tên khốn kiếp này, hôm nay không dễ gì nàng mới có hứng thú, tự ra tay hầm một nồi canh gà, cho dù hơi cháy khét, nhưng không cần Sở Hiên vội tới vứt của nàng!

Nhưng mà, hơi kỳ quái, trên mặt tuyết chỉ có nước canh màu vàng, lại không hề thấy thịt gà màu đen trong canh.

Thịt gà đi đâu rồi? Là bị chó hoang bên ngoài ngậm trong mồm tha đi rồi sao?

Tô Hồng Tụ lên tinh thần, nằm bên cửa sổ định nhìn xem bên ngoài có dấu chân chó hoang không, nàng cũng không chú ý tới bên ngoài Hoàng cung cách đó không xa, có hai cặp mắt đen sắc bén đang thừa dịp nàng thò đầu ra khỏi phòng, dò xét nàng cẩn thận.

Tới không phải ai khác, chính là thủ hạ của Phong Lăng Thiên, Vân Phạm và Tu Hạo – ngự tiền thị vệ của Đại Chu.

Những ngày Tô Hồng Tụ mất tích, Phong Lăng Thiên vẫn phái người tìm nàng chung quanh, bọn họ gần như lật tung cả Đại Lương và Đại Chu, khó khăn lắm, cuối cùng mới phát hiện Tô Hồng Tụ ở trong tẩm cung của Sở Hiên.

Lúc đầu thấy Tô Hồng Tụ, Vân Phạm hơi kinh ngạc, hơi ngạc nhiên, hắn rất được Chu đế tin tưởng, hàng năm ra vào hậu cung, mỹ nhân từng gặp coi như đếm không hết, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy người đẹp như vậy, quyến rũ như vậy, nhất là cặp mắt to ngập nước kia, giống như sẽ câu hồn người, nhìn nhiều thêm một lát, quả thật ngay cả hắn cũng bị mê hoặc.

Không trách được Phong Lăng Thiên vẫn nhớ mãi không quên nữ tử này.

https://thuviensach.vn

Bây giờ, đã tìm được người, vấn đề còn lại chỉ có một, nên thừa dịp Sở Hiên không có ở đây, mang Tô Hồng Tụ đi.

Nghĩ tới đây, Vân Phạm đột nhiên rùng mình, nhớ tới tin tức những ngày qua thủ hạ chính là mật thám mang đến cho hắn.

Mấy ngày nay Sở Hiên thường xuyên ra trận, chém giết vô số đại tướng từ tam phẩm của Đại Chu trở lên, cũng không biết tại sao, những đại tướng bị hắn chém giết không một ai có thi thể để lại.

Không riêng gì những đại tướng kia, thủ hạ của bọn hắn cũng biến mất theo, có tin tức nói, Sở Hiên chôn sống tất cả bọn họ rồi. Hễ là người từng giao chiến với hắn, đã từng đắc tội với người của hắn, cho dù người kia có giá trị lợi dụng bao nhiêu, Sở Hiên đều không lưu lại một người sống, luật chém tận giết tuyệt, không chừa một mống.

Hoàn thành nhiệm vụ Phong Lăng Thiên giao cho quan trọng hơn, nhưng mà, đắc tội Sở Hiên, mang tới trả thù và đả kích không phải hắn có thể chịu đựng nổi.

Vân Phạm chần chừ không dứt, hắn hạ thấp giọng, trầm giọng nói với Tu Hạo ở bên cạnh vẫn lẳng lặng chăm chú nhìn vào Tô Hồng Tụ: “Chúng ta phải nghĩ biện pháp, không thể cứ dẫn nàng ta đi như vậy, Sở Hiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta.”

Sắc mặt Tu Hạo lạnh lẽo, như đinh chém sắt: “Không có cách nào, chúng ta muốn mang nàng ta đi, chỉ có thể chém đầu Sở Hiên trước.”

Tu Hạo nói xong, giơ tay đặt lên cổ, làm động tác chém đầu.

Tu Hạo hoảng hốt thất sắc, “Giết chết Sở Hiên?” Hắn trừng lớn cặp mắt, dáng vẻ nhìn Tu Hạo giống như Tu Hạo mọc ra hai cái đầu.

“Ai có thể tiêu diệt hắn, ngươi sao?”

https://thuviensach.vn

Vân Phạm ngạc nhiên nói, mấy ngày nay, Sở Hiên bách chiến bách thắng trên chiến trường, không hề có đối thủ, hắn dũng mãnh đã sớm truyền khắp sáu nước trung nguyên.

Vì giết chết Sở Hiên, bọn họ gần như đã dùng đủ biện pháp, ám sát, hạ độc, bố trí bẫy rập, phái gian tế đi Hoàng cung Đại Lương.

Tuy nhiên không một biện pháp nào hiệu quả.

Cả đám thích khách phái đi đều bị Sở Hiên mổ bụng mổ ngực, phơi thây ở Ngọ môn, người đầu độc vốn không thể đến gần bên cạnh hắn, bày bẫy rập tất cả đều bị Sở Hiên liếc mắt nhìn ra, còn chưa có chút công dụng nào, cũng đã bị hắn phái người phá hủy trước.

Sức quan sát và sự sáng suốt của Sở Hiên có thể nói là hạng nhất, hơn nữa hắn có thần lực thiên phú, dũng mãnh vô địch, hắn gần như không có nhược điểm.

Vân Phạm cúi đầu, rơi vào trầm tư, hắn cũng không ý thức được mình đã bất tri bất giác nói ý tưởng trong đầu ra.

“Làm thế nào mới có thể đối phó được hắn? Hắn gần như không có nhược điểm.”

Vân Phạm hạ thấp giọng nói, không ngừng lắc đầu, tự mình lẩm bẩm.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Tu Hạo sắc bén, không hề chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ đang đi tới đi lui trong phòng, ánh mắt dáo dác ngó qua cửa sổ.

Nghe được lời Vân Phạm nói, khóe môi Tu Hạo nhếch lên, nhanh chóng nở nụ cười quỷ quyệt ác độc.

“Đúng, trước kia hắn không có nhược điểm.”

https://thuviensach.vn

Tu Hạo lạnh nhạt nói, tròng mắt nhìn Tô Hồng Tụ híp lại nguy hiểm trong nháy mắt, khí lạnh nơi đáy mắt phóng ra.

“Nhưng bây giờ hắn có, đang ở trước mặt chúng ta.”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cứu Nàng Một Mạng

Tu Hạo chỉ vào Tô Hồng Tụ ở trong phòng xa xa, Sở Hiên coi trọng Tô Hồng Tụ quá mức, bố trí nàng ở thâm cung không ai có thể tùy ý tiến vào, ngược lại mang tới họa trí mạng cho nàng.

Tu Hạo nhanh chóng sai thủ hạ bao vây cung điện Tô Hồng Tụ ở lại.

Thân tín của hắn đã bắt đầu chất than củi, củi, bông tẩm chất cháy bốn phía xung quanh.

Khi bọn hắn chuẩn bị xong, bọn họ nhanh chóng tản ra, núp trong rừng cây, kéo cung tiễn nhắm vào tẩm cung.

Vân Phạm kinh ngạc không thôi, “Các ngươi muốn thiêu chết nàng ta?”

Vân Phạm vội la lên, không nói không rằng muốn mang theo thủ hạ của mình chặn Tu Hạo lại.

Tu Hạo lạnh lùng cười, tròng mắt sắc bén lộ ra ánh sáng lạnh thấu xương: “Nàng ta sẽ không chết, Sở Hiên sẽ cứu nàng ta ra.”

Tu Hạo trầm giọng nói, ngẩng đầu nhanh chóng quét mắt qua đám cung thủ đã mai phục xong chung quanh: “Chỉ cần hắn vào vòng vây kia”, Tu Hạo đưa tay, chỉ một vòng củi vây quanh tẩm cung: “Chúng ta có thể bao vây hắn lại, vạn tên cùng bắn, không tin hắn không thành tổ ong vò vẽ.”

Vân Phạm vẫn không dám tin, hắn cau mày, vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Tu Hạo: “Ngươi xác định hắn sẽ mắc mưu của ngươi? Ta thấy

https://thuviensach.vn

chưa chắc, hắn sẽ xuyên qua chúng ta, cho dù tất cả chúng ta chung vào một chỗ, cũng không phải là đối thủ của hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ giết chúng ta trước, rồi vào cứu người."

Tu Hạo cười nhạt, ánh mắt nhìn Vân Phạm hung ác nham hiểm mà lạnh như băng, ở giữa lộ ra ánh sáng quỷ quyệt: "Ngươi sai rồi." Tu Hạo nói xong, "Tách" một tiếng đánh đá lửa trong tay, "Hắn nhất định sẽ vào cứu người."

Tô Hồng Tụ hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nàng mở cửa sổ ra, nhìn chung quanh, không tìm được thịt gà, nên buông tha, ngoan ngoãn rúc về phòng, chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, sau đó lên giường nghỉ tạm.

Nhưng cũng không lâu lắm, ngoài cửa sổ bay tới mùi là lạ, giống như có đồ gì đó bị đập bể.

Tô Hồng Tụ nhíu mày, thả quần áo trong tay, nhanh như chớp chạy đến bên cửa sổ xem xét –

Nàng lập tức trừng lớn hai mắt, khiếp sợ không thôi.

Bên ngoài cháy rồi!

Nhưng mà điều này sao có thể? Bây giờ là mùa đông, bên ngoài tuyết đọng như vậy, vừa không có lá khô cành khô, sao có thể cháy?

Nhưng bên ngoài quả thật đang cháy, không biết là ai, chất đầy bông và cành khô bốn phía, gió đông mãnh liệt, lửa mượn gió thổi, lửa lớn hừng hực chập chờn theo gió, trong giây lát từ một điểm nhỏ trước tẩm cung lan tràn ra chung quanh thành vòng lớn.

https://thuviensach.vn

Khói đen đậm đặc bay thẳng đến chân trời, gió nóng hổi thổi từ cửa sổ, từ khe cửa, bốn phương tám hướng khắp các ngõ ngách mãnh liệt đánh về phía Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ muốn chạy trốn, nhưng đáng sợ thay, cửa phòng đã sớm bị Sở Hiên khóa chặt bên ngoài.

Nàng định nhảy cửa sổ, nhưng mà cửa sổ quá nhỏ, chỉ có thể thò một cái đầu ra ngoài, vốn không thể để cho cả thân thể nàng chui ra.

Nàng không có chỗ có thể trốn, không đường lui, muốn kêu người, nhưng lửa bên ngoài rõ ràng cho thấy có người cố ý đốt.

Người nọ nếu dám lộ liễu phóng hỏa, chung quanh nhất định vốn không có người của Sở Hiên.

Đúng vậy, sáng sớm tinh mơ bọn họ đã bị Sở Hiên mang hết ra ngoài rồi.

Tô Hồng Tụ bất lực, đành phải run rẩy thấm ướt một chiếc áo bông vào trong thùng tắm, quay đầu áo bông khoác lên người mình, mở hầm chui vào.

Sở Hiên đang mang thuộc hạ xâm nhập rừng tùng, những ngày này hắn gần như săn sạch yêu thú của Đại Lương, nuốt vào trong bụng.

Đến trưa, đại đội người ngựa dừng cạnh bụi cây bên dòng suối nhỏ uống nước nghỉ ngơi, Sở Hiên lục lọi bọc quần áo mang theo người, lấy ra một khối cứng ngắc dùng lá cây bao lấy, mở lá cây ra, ngồi bên bờ suối, vùi đầu ăn đống đen sì đó.

Bộ hạ ra ngoài theo hắn ở chung quanh đều nghiêng mắt, kinh ngạc không thôi.

https://thuviensach.vn

Thánh thượng ăn gì vậy? Đen sì một đống, giống như mấy cục than.

Lúc hắn nhai nuốt, bọn họ thậm chí còn nghe rõ giữa hàm răng hắn phát ra tiếng vỡ vụn “Rắc rắc”, “Rắc rắc”.

Đồ chơi này có thể ăn sao? Nhìn có vẻ giống như có độc!

Có mấy tướng quân muốn nịnh nọt Sở Hiên, mang lương khô tự mình mang theo đến gần Sở Hiên.

“Bệ hạ, đừng ăn cái này, ăn của hạ thần đi!” Tướng quân Giáp cực kỳ ân cần, mang thịt khô của mình đưa cho Sở Hiên.

Tướng quân Ất không cam lòng rớt lại phía sau, lập tức tiến lên hung hăng đẩy tướng quân Giáp ra: “Bệ hạ, vẫn ăn die nd da nl e q uu ydo n của hạ thần đi, đây là thịt gấu chấm mật, còn có cái kia, đây là khô cá tự thần làm, hương vị cực ngon, bệ hạ, sao ngài không nếm thử một chút?”

Sau đó tướng quân Bính, tướng quân Đinh, một đám đông ùn ùn kéo đến, xoay chung quanh Sở Hiên, cố gắng đưa lương khô của mình tặng cho Sở Hiên.

Sở Hiên giống như rất không thích ứng được với nịnh nọt và ân cần của mọi người, hắn ngẩng đầu lên, tròng mắt lạnh như băng nhanh chóng quét qua một vòng tướng quân đang vây quanh mình.

“Đừng vây quanh ta, tránh ra!”

Sở Hiên tức giận nói, nuốt miếng thịt gà cuối cùng trong miệng xuống, xoay người múc một ngụm nước suối uống vào.

Nhưng lúc hắn vừa uống xong ngụm nước suối lạnh như băng, mắt hắn đột nhiên rét lạnh, thân hình cứng đờ, đột nhiên giống như cảm thấy gì đó, xoay người lại dò xét cẩn thận các tướng quân bên mình.

https://thuviensach.vn

Con mắt sắc của Sở Hiên bắt đầu trở nên lạnh, tròng mắt đen đột nhiên nhíu lại nguy hiểm.

“Ai bảo các ngươi đều đến? Không phải ta đã nói, lưu lại hai người canh giữ trong cung sao.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, tụ tập tất cả các tướng quân, cẩn thận kiểm tra quân số.

“Nói!”

Sở Hiên vừa dứt lời, đã có mấy tướng quân rơi vào phía sau đội ngũ rối rít lui về sau dò xét nhìn quanh, chỉ vào hướng Hoàng cung báo cáo với Sở Hiên: “Bệ hạ, không xong! Bên kia dường như có khói đen bay ra, phương hướng kia, hình như là Hoàng cung!”

Lời các tướng còn chưa dứt, mắt Sở Hiên trầm xuống, nhanh chóng rút đao dùng để mở đường bên hông ra, bóng dáng hoàn mỹ như con báo hung ác nhanh nhẹn nhất trong rừng rậm, qua giây lát đã chìm vào trong rừng cây trắng phau.

Tu Hạo chờ Sở Hiên trong nhà gỗ bên cạnh đã lâu.

Hắn hơi nóng lòng, trên trán tỏa ra mồ hôi nóng cuồn cuộn, nhịp tim như sấm đánh, lo sợ bất an. Bởi vì Tô Hồng Tụ không lớn tiếng kêu cứu hoặc khóc thút thít giống như hắn dự đoán.

Nếu như tiếng kêu cứu của nàng ta không bị Sở Hiên nghe thấy, Sở Hiên có thể đi vào cứu nàng ta hay không, sẽ rất khó nói.

Tu Hạo giận tái mặt, suy nghĩ sâu xa, ra lệnh thủ hạ ném toàn bộ bông và cành khô còn lại vào trong đống lửa.

https://thuviensach.vn

Vân Phạm kinh ngạc không thôi, vội vội vàng vàng đứng lên định ngăn cản Tu Hạo, hắn kéo tay Tu Hạo, phát ra tiếng hét to hùng hồn từ sâu trong cổ họng: “Không được! Nếu thật sự như vậy ngươi sẽ thiêu chết nàng ta!”

Tu Hạo đã sớm gấp như kiến bò trên chảo nóng, hắn một cước đá văng Vân Phạm, chỉ vào đầu đầy mồ hôi của Vân Phạm mà nói: “Nếu như hắn vào, hai chúng ta đều phải chết!”

Vân Phạm ngẩn người, trên trán dần dính đầy mồ hôi lạnh, hắn do dự chỉ trong chốc lát, cuối cùng ngậm miệng lại, tùy ý để Tu Hạo ra lệnh cho đống thủ hạ của hắn ôm một bó bông ném vào trong đống lửa.

Cũng không lâu lắm, trong nhà gỗ quả thật đã truyền đến tiếng khóc nức nở rầu rĩ, vô cùng hoảng sợ của Tô Hồng Tụ.

“Cứu mạng – khụ, khụ... Bị sặc...”

“Cứu mạng! Cứu mạng! Ta nóng quá...”

Tiếng khóc sụt sùi của Tô Hồng Tụ, tiếng khóc bị chôn vùi trong âm thanh thiêu đốt đùng đùng bốn phía, gió đông thổi vù vù rít gào, nhẹ đến gần như không nghe thấy.

Nhưng mà Tu Hạo và Vân Phạm vẫn canh chừng bên ngoài đám cháy thì nghe thấy, bọn họ giống như kẻ liều mạng, bởi vì Tô Hồng Tụ yếu ớt hoảng sợ kêu cứu mà cười ha ha.

Ai cũng không dự đoán được Sở Hiên lại đột nhiên xuất hiện từ bãi phi lao đối diện, mặt mày hoàn toàn xám tro, đối diện với Tu Hạo và Vân Phạm cười không ngừng.

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt, Tu Hạo lập tức ngừng cười, cong lưng rút dao găm dưới eo ra thủ thế phòng ngự.Cự ly giữa hai người hơn mười bước.

https://thuviensach.vn

Mặt Sở Hiên hung ác nham hiểm, tròng mắt sắc bén lạnh lẽo như đao.

Khoảnh khắc đó, Tu Hạo cảm thấy cả mặt Sở Hiên bị bóp méo, dữ tợn và điên cuồng, sự thù địch giống như gió lạnh die nda nle equ ydo nn làm cho người ta sợ hãi xoáy lên trong bãi đất bằng, bỗng nhiên quanh quẩn trên thân căng cứng của Sở Hiên.

Trong khoảnh khắc đó, Tu Hạo cảm giác mình thật sự ngu xuẩn, nhất định bị thứ gì đập đầu, mới có thể nghĩ ra chủ ý cực kỳ điên rồ kia.

Hắn hạ bẫy này vốn không thể bao vây lấy Sở Hiên, Sở Hiên chỉ cần lắc mình về phía trước, dễ dàng có thể cắt đứt cổ họng hắn.

Quả nhiên, Sở Hiên nắm chặt đao trong tay, bước ra một bước về phía Tu Hạo, vẻ mặt âm trầm trên mặt hắn càng tăng thêm, dần hiện ra vẻ hung ác.

Đầu Tu Hạo đầy mồ hôi, toàn thân cứng ngắc, ngay cả tiếng tim đập lẫn giọng nói đều bất động trong nháy mắt.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Tô Hồng Tụ ở trong phòng phát ra tiếng thét thê lương chói tai: “A -”

Sở Hiên bỗng dưng dừng động tác, ánh mắt lợi hại như điện lướt qua, sau đó, thân hình cao lớn đột nhiên thay đổi phương hướng, bóng dáng nhanh nhẹn giống như báo hoang chạy băng băng cấp tốc trong rừng rậm, trong nháy mắt đã nhào vào đám cháy hừng hực thiêu đốt.

Tô Hồng Tụ khóc không ra nước mắt, bởi vì cực kỳ thiếu dưỡng khí, kinh hoàng và sợ hãi, mặt mũi trắng như phấn đã bị nghẹn đến đỏ bừng.

Lửa vốn chỉ đốt trên mặt đất, nhưng một cơn gió lạnh thổi vù vù qua, lửa mượn gió thổi, khói đen đậm đặc xuyên qua cánh cửa hầm bằng gỗ,

https://thuviensach.vn

giống như quỷ quái giương nanh múa vuốt, sâu và đen bành trướng vô hạn, hùng hổ mãnh liệt đánh tới Tô Hồng Tụ ở dưới hầm.

Tô Hồng Tụ hoảng hốt kêu một tiếng, khói đặc nóng hổi cuối cùng lan đến góc nàng ẩn núp, khói đen hun đến nàng mở mắt không ra, hơi nóng sặc người làm cho nàng khó thở, cổ họng đau đớn, mắt nóng lên, đành phải cúi đầu, liều mạng để mìn co lại trong góc.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu nàng vang lên giọng nói quen thuộc, khàn khàn trầm lắng, vô duyên vô cớ khiến cho tim nàng đập nhanh.

“Ngẩng đầu.”

Tô Hồng Tụ cực kỳ vui mừng, mặc dù hai mắt nàng bị khói đen hun đến nước mắt chảy không ngừng, vốn không mở ra được, không nhìn thấy bóng dáng cao lớn của nam nhân trước mặt, nhưng nhanh chóng ngẩng đầu, run run rẩy rẩy đi về trước ôm lấy cánh tay Sở Hiên.

“Sở Hiên...”

Tô Hồng Tụ vừa dứt lời, Sở Hiên bỗng nhiên cúi đầu, không hề báo trước dán môi lạnh như băng lên chiếm lấy môi nàng.

Tô Hồng Tụ khiếp sợ không thôi, phản xạ có điều kiện nhanh chóng đưa tay định đẩy Sở Hiên ra. Nhưng khi một luồng không khí trong lành từ khoang miệng nóng bỏng của Sở Hiên truyền đến phổi như thiêu đốt của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lập tức thu hai tay lại, mười ngón tay trắng nõn như ngọc sáng long lanh nắm chặt lấy sau lưng cao lớn rắn chắc của Sở Hiên.

Nàng tham lam hấp thu lấy hơi thở mới mẻ trong miệng Sở Hiên, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn dần mềm đi, mềm mại không xương mà dựa sát vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của Sở Hiên. Hai bàn tay to lớn của Sở Hiên ôm chặt lấy lưng Tô Hồng Tụ, ôm nàng càng chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Tiếp khí đơn thuần chẳng biết từ lúc nào biến thành nụ hôn bá đạo và cường thế, Tô Hồng Tụ bị đôi môi nóng bỏng và cuồng nhiệt của Sở Hiên hôn đến thở hồng hộc, gương mặt ửng đỏ.

Nàng không nhịn được muốn chống lại, nhưng Sở Hiên lại giữ gáy nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu lên, cảm nhận hắn, đón nhận hắn.

Ham muốn có thế tới mạnh mẽ, chẳng phân biệt được trường hợp, không có điều độ.

Đang trong cơn hỏa hoạn hừng hực Sở Hiên không chút kiêng kỵ hôn, vuốt ve Tô Hồng Tụ.

Bàn tay to lớn ấm áp của hắn xuyên qua vạt áo nàng, điên cuồng và có lực chạm vào thân thể mềm mại trắng nõn.

Nụ hôn của hắn cường thế và dã man, mạnh mẽ tới, không có chương pháp gì, Tô Hồng Tụ không cách nào hô hấp, gần như chết đuối trong ngực tráng kiện cực nóng này.

Cuối cùng, Sở Hiên buông Tô Hồng Tụ ra, lui về phía sau.

Tô Hồng Tụ mở lớn miệng thở hổn hển, hai má đỏ bừng, ánh mắt mê man mà nhìn nam nhân vẻ mặt khó lường, tròng mắt đen lộ ra tia sáng kinh người trước mắt.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Sở Hiên đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ lên gương mặt ửng đỏ của Tô Hồng Tụ. Khóe môi hắn khẽ nhếch thành nụ cười nhạt.

Trong lòng Tô Hồng Tụ khẽ động, vì trong mắt nam nhân lạnh lùng này đột nhiên hiện lên tình cảm dịu dàng lóe lên rồi mất như sao băng.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên cởi áo khoác trên người xuống, ngâm nó trong thùng nước thấm ướt, khoác lên người Tô Hồng Tụ.

Hắn ôm lấy Tô Hồng Tụ, bản lĩnh nhanh nhẹn, né tránh gì đó, không tốn chút hơi sức nào thoát ra khỏi xà nhà nghiêng đổ xung quanh, mang theo Tô Hồng Tụ thoát khỏi biển lửa.

Nhưng mà nguy hiểm lớn hơn đang chờ ngoài biển lửa.

Không ngoài dự đoán của Sở Hiên, khi chân trước của hắn vừa mới bước ra khỏi phòng cháy rừng rực, rừng phi lao bị đóng băng chung quanh vang lên rào rào, mười mấy người mặc áo giáp mềm, cầm cung tiễn đột nhiên xông ra từ trong rừng rậm.

Bọn họ tạo thành vòng tròn, đều nhắm vào hắn.

Tròng mắt lạnh như băng của Sở Hiên quét bốn phía, nhanh chóng phân tích cũng như dự đoán tình thế.

Hắn chú ý tới hai người xa lạ chưa bao giờ thấy đứng trước mặt hắn, từ cách ăn mặc của hai người xa lạ này, bọn họ chắc là người Đại Chu.

“Hai người các ngươi, do Phong Lăng Thiên phái tới?” Vẻ mặt Sở Hiên kỳ dị hìn chằm chằm vào Vân Phạm hồi lâu, lặng yên, ánh mắt đột nhiên nhuộm lên vẻ thâm trầm tàn ác, bờ môi làm cho người ta sợ hãi cười nhạt, khuôn mặt lạnh như băng tỏa ra sát khí tà mị, khiến lòng người phát run.

Vân Phạm nơm nớp lo sợ, lui nhanh về sau vài bước.

Đầu hắn tuôn đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, không biết bởi vì sợ hãi, hay bởi vì khí trời tháng này quá mức rét lạnh, trên dưới toàn thân lạnh run.

“Ngươi muốn diệt trừ ta, dẫn nàng đi.” Sở Hiên ngắt lời, khẳng định chứ không phải nghi vấn.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người bị sát khí kinh người tỏa ra từ chung quanh thân Sở Hiên làm kinh sợ, mặc dù cả đám đều giơ cung tiễn nhằm về phía Sở Hiên, nhưng không một ai dám mở miệng, để Sở Hiên giao Tô Hồng Tụ ra.

Tu Hạo phản ứng lại đầu tiên, Sở Hiên đã mang theo Tô Hồng Tụ thoát khỏi biển lửa, hắn đang từng bước một tới gần hắn!

Nếu không ra tay, thì trễ rồi!

Tu Hạo bực mình, giơ tay lên, ra lệnh một tiếng: “Bắn!”

Không ai nhìn rõ Sở Hiên ra tay ra sao, mọi người chỉ thấy một ánh sáng bạc lạnh lẽo như dòng nước xoáy bắn ra, đi đến đâu phá đến đó, Sở Hiên bỗng nhiên rút đao, như sói như hổ mãnh liệt nhào tới trước, một đao chém đứt cổ Tu Hạo.

Người áo đen bốn phía đều giương cung, bắt đầu bắn tên. Thân hình Sở Hiên nhanh nhẹn, nhanh như chớp, trong nháy mắt chặt đầu Tu Hạo, kéo Tô Hồng Tụ từ trong ngực mình ra, biến thân hình cường tráng của Tu Hạo thành cái khiên, một mực bảo vệ Tô Hồng Tụ.

Hắn giống như một đầu thú hoành hành ngang dọc, không thể địch nổi, ra tay nhanh nhẹn, nhanh như chớp, khoảnh khắc khi xông vào rừng cây bên trái đã chém tận giết tuyệt đám người áo đen trong rừng, nguyên một đám không phải cắt cổ, chính là chém đứt tứ chi, thậm chí, mổ nát bụng, máu tươi và nội tạng đổ tí tách suốt đường.

Đám người áo đen ở rừng bên phải đều lộ vẻ sợ hãi, hai tay run run, không cách nào cầm chặt cung tiễn trong tay.

Bọn họ xoay người định rút lui, nhưng Sở Hiên không cho bọn họ lui về sau.

https://thuviensach.vn

Hắn giống như một tia chớp màu trắng, từ rừng cây bên này rào rào chém về rừng cây bên kia, nơi đi qua không một kẻ nào may mắn thoát khỏi, người áo đen đều phát ra tiếng rên thê lương, máu tươi đầm đìa, quay cuồng trên đất.

Trước trước sau sau chỉ trong chớp mắt, thời gian vẻn vẹn chỉ trong nháy mắt, Sở Hiên đã giết phân thây cung tiễn mai phục trong rừng tính cả thủ lĩnh Tu Hạo gần như không còn.

Khi toàn thân hắn nhuốm máu, nét mặt hung ác nham hiểm xuất hiện trước mặt Vân Phạm, toàn thân Vân Phạm đã run lên, xụi lơ trên mặt đất, phát hiện đáng xấu hổ, đũng quần của hắn ướt, hắn bị sợ đến són tiểu.

Sắc mặt Vân Phạm trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, nét mặt hốt hoảng mà nhìn Sở Hiên chằm chằm.

Sở Hiên nhìn từ trên cao xuống, lạnh nhạt liếc Vân Phạm sợ run, xụi lơ trên đất bằng nửa con mắt, thò tay dính đầy máu tươi và nội tạng, ngón tay bóp vụn, chỉ thi thể hài cốt bốn phía chung quanh.

“Ngươi trở về, truyền lời của ta cho Phong Lăng Thiên.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, tròng mắt sắc bén lạnh lẽo như đao.

“Ai dám động vào nàng dù chỉ một cọng lông măng, những người này chính là kết cục.”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Phá Giải Huyết Chú

Sở Hiên vừa dứt lời, Vân Phạm đã lộn nhào, giống như đằng sau có một con mãnh thú ăn thịt người truy đuổi hắn, cũng không quay đầu lại mà trốn vào trong rừng rậm.

Rào rào, bãi phi lao lay động, rớt đầy xuống dưới một lớp màu bạc lốm đốm. Mấy người áo đen thò đầu rụt cổ chui ra từ trong rừng rậm màu bạc, thủ hạ của Sở Hiên cuối cùng đã đuổi tới.

Nhưng mà, bọn họ đã đến muộn một bước, nơi này đã sớm không còn chuyện của bọn hắn rồi, chỉ còn thi thể đầy đất cần chôn, bằng không qua không bao lâu tuyết rơi, thi thể sẽ bị dính lại trên đất, khó có thể di chuyển.

Y theo lệ cũ, quốc sư Tần An đi lên trước hỏi Sở Hiên: “Bệ hạ, có muốn chặt gãy tứ chi những người này, xử lý giống như trước kia?”

Tần An gọi xử lý giống như trước kia chính là xử lý người làm phản, hoặc gian tế xâm nhập, chém đứt đầu, chém đứt tứ chi, chia làm sáu miếng treo trên cọc gốc ngoài Ngọ môn.

Cách làm như vậy rất máu me, hết sức dã man, nhưng là biện pháp uy hiếp và làm kẻ thù kinh sợ nhất.

Tần An chẳng qua chỉ hỏi Sở Hiên theo lệ thường, ba năm trước, người phản loạn đều xử trí như vậy, cho nên Tần An không đợi câu trả lời của Sở Hiên, đã sai thủ hạ thu thập hài cốt và thây nát vụn đầy đất.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên lại lạnh lẽo, tròng mắt sắc bén như dao nhọn, xoay đầu lại, vẻ mặt âm u tàn bạo nhìn thẳng vào Tần An.

“Dừng lại. Ta không bảo ngươi treo họ ra ngoài kia.”

Sở Hiên lạnh lùng nói, phất tay một cái ra một lệnh khiến hắn khó hiểu: “Chôn toàn bộ bọn họ. Máu cũng nghĩ cách dùng bùn che kín, còn không mau đi!?”

Sở Hiên lạnh lùng quát, bởi vì Tần An ngây ngốc và chậm chạp, đáy mắt lạnh lẽo bắn ra ánh sáng bén nhọn.

“Dạ! Bệ hạ! Thần đi ngay.”

Tần An bị dọa đến run rẩy, lập tức xoay người kêu thủ hạ.

Sở Hiên hỏi tướng quân bên cạnh muốn một áo bào sạch sẽ, thay trường bào nhuốm máu trên người, lúc này mới sải bước đi về trước, một cước đá Tu Hạo đã không đầu ra, lộ ra Tô Hồng Tụ run rẩy, mặt trắng bệch ở dưới.

Tình hình chung quanh hết sức thảm thiết, khắp nơi trên tuyết trắng đều là vết máu đỏ thẫm và thi thể còn sót lại, dùng tu la địa ngục để hình dung cũng không đủ.

Nhưng thật ra Tô Hồng Tụ vốn không nhìn thấy việc vừa xảy ra, bởi vì cặp mắt nàng bị khói đen nồng nặc hun mù, vốn không mở ra được.

Hơn nữa, bởi vì khoác áo bông ướt đẫm thời gian dài giữa đông, nàng đã sớm ngã bệnh, đầu váng mắt hoa, thân thể nóng lên.

Nàng vốn không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nhức đầu kịch liệt, toàn thân cũng lạnh.

Sở Hiên nhìn Tô Hồng Tụ từ trên cao xuống, ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn vào đôi môi trắng bệch, run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

Hắn đang quan sát phản ứng của Tô Hồng Tụ, trong tròng mắt đen lạnh lẽo của hắn vẫn lưu lại tàn bạo và nhẫn tâm chưa hóa giải hết.

Chỉ cần Tô Hồng Tụ tỏ vẻ sợ chút xíu, lui về sau, không nghi ngờ chút nào, hắn nhất định sẽ lập tức nổi giận, không chừng sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ hơn.

Cũng may Tô Hồng Tụ không có. Nàng bị đông cứng đến hỏng.

Cảm thấy Sở Hiên đến gần, Tô Hồng Tụ giống như con thỏ con kêu than được cho đồ ăn, nhu cầu cấp bách cần thỏ mẹ ủ ấm và che chở, đầu nhỏ cúi thấp, bổ nhào vào trong ngực Sở Hiên.

“Ta... Ta... Ta lạnh đến không xong rồi...”

Tô Hồng Tụ nhỏ giọng ai oán, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng mà ngọt ngán.

Đôi tay lạnh lẽo của nàng vạch áo bào bên ngoài của Sở Hiên ra, tìm tòi bên trong, vòng chặt eo ấm áp đến bỏng như lò lửa của hắn.

Đôi mắt sắc bén như mãnh thú của Sở Hiên co lại trong nháy mắt, giọng nói êm ái của Tô Hồng Tụ kỳ diệu hóa giải ác độc và thù địch trong mắt hắn.

“Bị đông lạnh?”

Sở Hiên hạ thấp giọng nói, đôi bàn tay có thể dễ dàng bẻ gãy người khác chậm rãi dời lên trên, nhẹ nhàng chạm lên mái tóc mềm mại xõa tung của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ ở trong ngực Sở Hiên liều mạng gật đầu. Nàng đột nhiên bĩu môi, vẻ mặt cầu xin, nhỏ giọng ai oán nói với Sở Hiên: “Không thấy

https://thuviensach.vn

những con gà rừng đuôi đỏ ngươi bắt cho ta rồi, có thể bị chết cháy hết không?”

Tô Hồng Tụ vội la lên, hai tay nhỏ bé dùng sức lay thân hình phái nam cao lớn của Sở Hiên.

Những ngày này, mỗi lần Sở Hiên ra ngoài, đều sẽ mang thật nhiều gà rừng đuôi đỏ về cho Tô Hồng Tụ, lúc đầu là chết, sau đó đều là sống, Tô Hồng Tụ bắt chúng nuôi trong hậu viện.

“Chờ lát nữa bọn hắn dập tắt lửa, ngươi có thể tìm cho ta không? Ta không dễ gì nuôi chúng lớn, còn chưa kịp ăn.”

Tô Hồng Tụ khẽ nói, chôn cái đầu nhỏ vào trong lồng ngực ấm áp rắn chắc của Sở Hiên, từng chút từng chút, tràn đầy uất ức.

Sở Hiên lặng im không nói, hắn kêu thủ hạ mang con gà rừng đuôi đỏ hôm nay vừa bắt được đến, đưa cho Tô Hồng Tụ.

“Cầm, ở đây có.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, giọng nói khàn khàn, giống như cổ họng bị khói hun phá, tràn đầy không kiên nhẫn.

Tô Hồng Tụ phiền muộn không vui nhìn Sở Hiên, giống như đoán được Sở Hiên sẽ không tìm những con gà rừng đuôi đỏ kia cho nàng rồi.

Tô Hồng Tụ cúi chôn đầu nhỏ vào trong ngực Sở Hiên, vẫn từng chút từng chút một, trong lỗ mũi phát ra âm thanh “Hừ hừ” bất mãn. Hôm nay Sở Hiên mới mang về cho nàng hai con gà rừng đuôi đỏ, nhưng mà trong hậu viện nàng nuôi một bầy cơ!

Sở Hiên ôm Tô Hồng Tụ, chuyển đến tẩm cung, một cước đá văng cửa phòng.

https://thuviensach.vn

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, Tô Hồng Tụ sợ tới mức chấn động toàn thân, thân thể cứng ngắc, giống như đột nhiên bị người làm phép cố định.

“Câm miệng!”

Sắc mặt Sở Hiên âm trầm, phát ra tiếng thét to kinh thiên động địa, giọng nói hùng hậu giống như sét đánh, chấn động tuyết trên mái nhà rớt xuống một mảng lớn.

Đợi Sở Hiên thay quần áo cho Tô Hồng Tụ xong, sắc thảo dược, ép nàng uống thuốc cực kỳ đắng xong, trời bên ngoài đã tối đen, gió bắc thổi vù vù, binh lính tuần tra đã bắt đầu tụm năm tụm ba quanh quẩn bên ngoài. Bọn họ đã chôn thi thể, dập tắt lửa rồi.

Ngạc nhiên thay, Sở Hiên không ở trên giường, hắn mặc quần áo, đốt đuốc, dường như muốn ra cửa.

“Cạch” một tiếng, then cửa mở ra, Tô Hồng Tụ cuộn tròn ở trên giường bị Sở Hiên che phủ như trái cầu lập tức đứng thẳng người lên, đôi mắt trông mong nhìn Sở Hiên đứng ngoài cửa.

“Ngươi... Bên ngoài trời lạnh, những con gà con kia bị hoảng sợ, sẽ chạy loạn khắp nơi, ngươi mang nhiều người đi.”

Tô Hồng Tụ khẽ nói, bởi vì sắc mặt lạnh như băng hung ác nham hiểm của Sở Hiên dọa người, cúi đầu, không dám nhìn hắn nữa, chỉ dám thỉnh thoảng liếc đuôi mắt lên lén dò xét hắn.

“Gà con đều ở trong hậu viện, tổng cộng có hai mươi ba con, ngươi dẫn người cẩn thận tìm xem.”

Tô Hồng Tụ nói nhỏ, như một con dinendian.lơqid]on đà điểu, mặt gần như giấu vào trong chăn mền.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cũng không nên tìm sót.”

“Rầm” một tiếng, Sở Hiên sập cửa mà đi, tiếng bước chân trầm trọng sâu trong tuyết lạnh như băng, phát ra tiếng “Roạt”, “Roạt” giòn vang, dần dần về phía hậu viện bị thiêu hủy.Mặc dù Sở Hiên đã cố hết sức phong tỏa tin tức, chuyện Tô Hồng Tụ bị giấu ở hậu cung Đại Lương vẫn bị truyền ra ngoài.

Không riêng gì Phong Lăng Thiên đang tìm kiếm Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị cũng thế.

Những ngày này, thỉnh thoảng sẽ có người ngó dáo dác ngoài tường thành Hoàng cung, giống như đang tìm kiếm gì.

Tất cả đương nhiên đều không thoát khỏi mắt Sở Hiên.

Giờ phút này hắn đang đứng trên lầu quan sát cao nhất ở Hoàng cung, nét mặt lạnh lùng, phóng ánh mắt ra chung quanh. Vừa đúng lúc nhìn thấy có người lén la lén lút ngoài tường thành Hoàng cung, lưỡng lự đi qua đi lại.

Tròng mắt đen của Sở hiên nhíu lại, trong đôi mắt lợi hại lập tức lộ ra ánh sáng hung dữ.

“Đưa tên cho ta.”

Sở Hiên đưa tay, nét mặt hung ác nham hiểm nói với Tần An vẫn chờ bên cạnh hắn.

Tần An ngẩng đầu nghi hoặc không hiểu liếc qua Sở Hiên, cung kính lấy cung tiễn trên lầu quan sát xuống, hai tay bưng lên, đưa cho Sở Hiên.

“Bệ hạ, cự ly quá xa, từ lầu quan sát này bắn không tới...”

https://thuviensach.vn

Lời Tần An còn chưa dứt, chỉ cảm thấy không khí bên tai giống như bị rút sạch, ầm một tiếng, hắn lập tức chóng mặt.

Gian tế Đại Chu ở xa xa đang xoay người bí mật đi, gian tế đột nhiên chấn động, hơi không dám tin ngẩng đầu lên nhìn, rồi cắm đầu ngã xuống đất.

Bên tai Tần An, lúc này dây cung mới ong ong vang dội, Tần An tràn đầy sợ hãi nhìn Sở Hiên, từ lầu quan sát đến bên ngoài tường thành Hoàng cung có cự ly tối thiểu năm sáu trăm bước, tầm bắn cung tên xa nhất chính là ba trăm bước, một mũi tên này của Sở Hiên, tốc độ nhanh, bắn chính xác, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, tên ra, người ngã gục. Còn nhanh hơn tia chớp, còn nhanh hơn sét đánh, đây vốn không phải sức người có thể làm.

Sở Hiên chậm rãi buông cung tên trong tay xuống, lạnh nhạt nói: “Đi mấy người, chôn hắn.”

Tần An trả lời một câu theo thói quen: “Vâng.”

Nhưng hắn đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, mang theo chút sợ hãi, cẩn thận từng ly từng tí hỏi Sở Hiên: “Bệ hạ, sao không cắt tứ chi hắn treo trên cọc gỗ ngoài Ngọ môn? Như vậy mới có thể để cho người khác thấy, để bọn họ không dám đến gần.”

Ánh mắt Sở Hiên lạnh lẽo, ném cung tên trong tay trả lại cho Tần An: “Ngươi có nghe hiểu lời ta nói không?”

Tần An nơm nớp lo sợ, lập tức khom người lui về sau, rời khỏi lầu quan sát.

Kể từ sau khi cung điện bị thiêu, mấy ngày nay mỗi đêm Sở Hiên đều trở về.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ cung điện của Sở Hiên chính là Ngọ môn, Tô Hồng Tụ nghe thái giám đi ngang qua nói, luật của Đại Lương hết sức tàn khốc, thường xuyên sẽ có người bị ngũ mã phanh thây sau đó treo ngược ở Ngọ môn.

Vốn Tô Hồng Tụ hơi sợ, mỗi lần rời giường đều không dám nhìn ngoài cửa sổ.

Nhưng mà, lâu ngày rồi, phía Ngọ môn cũng chưa từng treo người chết, Tô Hồng Tụ cũng dần yên lòng, từ từ quen ở trong cung điện mới.

Bây giờ mỗi tối Tô Hồng Tụ đều bị ép ngủ cùng Sở Hiên.

Nàng không muốn ngủ cùng Sở Hiên, mỗi tối đều len lén xuống giường, cố gắng cuộn chăn nệm ngủ trên sàn nhà.

Nhưng mà Sở Hiên giống như đầu thú cảnh giác ngủ rất không sâu, mỗi tối, Tô Hồng Tụ chỉ cần khẽ động, Sở Hiên lập tức mở hai mắt ra, dùng hai tròng mắt đen sắc bén lạnh lẽ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Hắn không cho nàng cuốn chăn đi, cũng không cho nàng trải thảm trên đất, chỉ cần nàng vừa động, hắn sẽ một chân đá văng chăn thảm trong tay nàng ra xa.

Tô Hồng Tụ không thể làm gì, chỉ đành uất uất ức ức ôm chăn, cuộn thân thể nhỏ bé lại, đưa lưng về phía Sở Hiên, mặt đối diện vách tường lạnh lẽo ngủ.

Một ngày này, buổi sáng tinh mơ, Tô Hồng Tụ nhìn Sở Hiên đi lại chung quanh, giống như đang thu dọn đồ đạc.

Kỳ quái, sao hắn lại dọn dẹp quần áo?

https://thuviensach.vn

Ah, sao hắn lại cầm bạc vụn rồi?

Hắn dọn quần áo trang sức của nàng rồi.

Tô Hồng Tụ run lên, chui từ trong chăn ra, hai mắt to đen tròn trịa tỏa sáng, không chớp mắt tập trung vào Sở Hiên.

Hồi lâu, chờ Sở Hiên thu dọn xong mọi thứ, bắt đầu, xách hai chăn mền thật dày trên giường lên, Tô Hồng Tụ mới ánh mắt lấp lánh, giọng nói run rẩy khẽ nói: “Ngươi... Có phải ngươi định dẫn ta về hồ ly cốc không?”

“Ngươi định dẫn ta về mừng năm mới, đúng không?”

Tô Hồng Tụ mừng rỡ như điên, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn không ngừng run rẩy, nắm chặt đai lưng của Sở Hiên.

Sở Hiên nghe vậy, tròng mắt đen lạnh lẽo nhíu lại trong nháy mắt, trong đó hiện lên bóng ma khó dò, nhưng không mảy may cảm xúc, vẫn cực kỳ nhanh chóng dọn dẹp chăn lông tán loạn trên giường.

Tô Hồng Tụ cao hứng đến hỏng rồi, không cần Sở Hiên dặn dò, nàng lập tức tự giác, ở bên cạnh Sở Hiên thu dọn đồ đạc cần dùng hằng ngày, lung tung lộn xộn gì đó.

Khi Tô Hồng Tụ nhét những thứ đồ lung tung kia vào bao, đeo một bao nhỏ trên lưng, ngẩng đầu lên, tràn ngập mong chờ mà nhìn về phía Sở Hiên, nàng phát hiện Sở Hiên đã sớm ngừng tay, giờ phút này đang quay đầu nhìn sang, tròng mắt đen thâm thúy, nét mặt khó lường mà nhìn nàng chằm chằm.

“Nàng cứ muốn đi như vậy?”

Sở Hiên khẽ nói, cởi bao đồ trên lưng Tô Hồng Tụ, không để ý đến mà xách trên tay.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nhanh chóng gật đầu, cầm lấy cánh tay Sở Hiên nói liên tiếp: “Ừ! Ta muốn về nhà, ta nhớ Cửu ca và Thập ca, đã lâu ta không gặp bọn họ.”

Tô Hồng Tụ nói xong, bởi vì nhớ tới đã lâu không gặp người thân, trong mắt to đen bóng vô thức rịn ra vài giọt lệ trong suốt.

Sở Hiên nghiêng mắt, tròng mắt đen tĩnh mịch, nét mặt lạnh lẽo khó lường.

“So với ta, nàng thích ở cùng Cửu ca và Thập ca nàng hơn, đúng không?”

Tô Hồng Tụ liều mạng gật đầu, cầm lấy cánh tay “Ừ” không ngừng.

Hồi lâu, Sở Hiên mở mắt ra, khẽ cười.

“Được, ta mang nàng về nhà.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, trong nháy mắt giọng nói trở nên trầm lắng lạnh thấu xương, hung ác nham hiểm lạnh lẽo như tiếng kêu của ác ma nơi tầng dưới cùng địa ngục.

Tô Hồng Tụ hồn nhiên không hay, nàng cao hứng hỏng rồi, những ngày này, nàng một mực không ngừng khuyên hắn cho nàng về nhà, cuối cùng hắn đồng ý rồi!

Nàng mừng rỡ như điên, hai tay nhỏ bé trắng nõn không ngừng lắc, nắm chặt cánh tay màu lúa mạch của Sở Hiên, nói như vẹt không ngừng lặp lại: “Cám ơn, cám ơn, cám ơn, thật sự đa tạ ngươi!”

“Không cần cám ơn.” Sở Hiên khẽ nói, môi mỏng giơ lên, đáy mắt đóng băng nhẹ nhàng in khuôn mặt nhỏ hồng hào vui cười, nở rộ như hoa tươi, hân hoan như chim sẻ.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Bán Đứng Nàng

Chuẩn bị xong tất cả rồi, Tô Hồng Tụ vô cùng theo sát Sở Hiên ra cửa.

Nàng đứng ở ngưỡng cửa, xa xa nhìn thấy đúng là Sở Hiên dặn dò gì đó với thủ hạ, những người kia cung kính cúi thấp đầu đứng bên cạnh nghe.

Dù sao chuyện cũng không liên quan đến nàng, Tô Hồng Tụ tuyệt đối không cảm thấy hứng thú với chuyện Sở Hiên dặn dò người dưới của hắn.

Toàn bộ chú ý của nàng đều bị hấp dẫn về hai con tuấn mã màu đen rung đùi đắc ý được mang yên tốt nhất.

Không, chỉ có một con trong đó được xưng là tuấn mã, một con còn lại sao thấp bé vậy? Chỉ tới bụng nàng.

Nhìn nó được xứng với rung đùi đắc ý, không ngừng vung đuôi nhiệt tình nóng bỏng, không giống ngựa, chỉ thấy giống chó nhỏ lâu không thấy chủ nhân, không ngừng nịnh nọt tâng bốc chủ nhân.

Con ngựa lập tức "Phì" một tiếng, từ trong lỗ mũi phun ra hơi nóng ươn ướt, chớp đôi mắt ngập nước tròn xoe, cúi đầu bu về phía lòng bàn tay mềm mại của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ càng nhìn càng yêu, chịu hết nổi ôm lấy cổ con ngựa nhỏ, hai cánh tay không ngừng vuốt ve lông tơ xõa tung từ trên xuống dưới, trên cổ con ngựa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Không lâu, Sở Hiên đã nói xong với bọn thủ hạ của hắn, chất mấy bao đồ cực ớn lên lưng con ngựa tương đối cao, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Tô Hồng Tụ.

“Lên ngựa.” Sở Hiên lạnh nhạt nói, vừa dứt lời, đã giục ngựa đi trước, chỉ chốc lát sau đã kéo dài khoảng cách với Tô Hồng Tụ ra vài chục bước.

Tô Hồng Tụ kinh ngạc không thôi, Sở Hiên muốn nàng cưỡi con ngựa lùn này sao?

Nhưng con ngựa chỉ tới eo nàng, nhìn nó có vẻ không gánh vác được bất kỳ sức nặng gì, nếu nàng thật sự cưỡi lên nó, nó nhất định sẽ lập tức gục xuống, bảo đảm bị nàng đè chết.

Tô Hồng Tụ nói nhỏ, phàn nàn đằng sau Sở Hiên: “Cái kia không thể cưỡi! Nó nhỏ. Nhỏ như con chó. Ngươi có thể đổi cho ta một con ngựa cao hơn để ta cưỡi không?”

Sở Hiên hoàn toàn không để ý đến Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ ở phía sau không ngừng dài dòng, hắn thì ở phía trước giục ngựa đi, mắt thấy sắp vào rừng rậm, nhìn không thấy tăm hơi rồi.

“Không có ngựa cao hơn, không cưỡi thì sử dụng chân đi.”

Rất xa, Tô Hồng Tụ nghe thấy Sở Hiên từ trong rừng cây không mặn không nhạt nói.

Nàng mím mím môi, không nói lời nào mà xoay người lên lập tức.

Con ngựa dưới Tô Hồng Tụ nhìn có vẻ không dùng được, không ngờ lúc chạy trên đường lại rất nhanh, móng ngựa lộc cộc, không bao lâu, Tô Hồng Tụ giục ngựa vượt qua Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn chung quanh, chứng kiến cảnh vật ven đường thì than thở không thôi.

“Wow! Mau nhìn kìa! Cây này thật cao! Còn cao hơn Hoàng cung của ngươi!”

“Hả, đây là trái gì, dáng dấp giống như anh đào, có thể ăn sao?”

“Mau nhìn! Mau nhìn! Cái đuôi dfienddn lieqiudoon con chim bên kia giống như khổng tước xòe đuôi!”

Tô Hồng Tụ như già Lưu vào đại quan viên *, nhìn chung quanh, tràn đầy ngạc nhiên với tất cả.

(*) Đại Quan Viên của già Lưu: Già Lưu là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy, còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc hoạ đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm, làm cho những hình tượng nghệ thuật ấy phong phú hơn, phức tạp hơn và nổi bật hơn.

‘Đại Quan Viên là khu vườn giữ cho đám con gái được cách biệt với thế giới bên ngoài’ (lời tác giả Tào Tuyết Cần), hy vọng bọn họ ở lại trong vườn đó, sống tháng ngày tiêu dao vô ưu vô sầu, không nhuốm mùi bẩn thỉu của lũ đàn ông. Đại Quan Viên chính là toà thành giữ gìn cho các cô. Ý của câu này tương tự câu “Nhà quê lên tỉnh”.

Không chỉ có như thế, nàng gần như mở ra kèn đồng nhỏ, lập tức oa oa nói chuyện không ngừng.

Sở Hiên một chữ cũng không trả lời nàng.

Một mình Tô Hồng Tụ lầm bầm lầu bầu, nói thật lâu, miệng hơi khô rồi, con ngựa nhỏ dưới người dường như có thể lực không tốt, thở hổn hển hồng hộc hồng hộc từng hơi ngắn.

https://thuviensach.vn

Sắc trời bắt đầu dần đen, từng cụm mây đen lớn che phủ trời xanh, xem ra, giống như trời muốn mưa.

Sở Hiên tung người xuống ngựa, tìm một hang núi có thể nương thân, chất đầy cỏ khô vào bên trong, mang theo Tô Hồng Tụ đi vào.

Hang núi rất nhỏ, một mình Tô Hồng Tụ ngồi vào, hơn nữa thêm đống lửa cháy hừng hực, gần như không còn chỗ dư, Sở Hiên ngồi luôn ngoài cửa hang.

Bên ngoài vang lên tiếng sấm đánh đùng đùng, mưa nhỏ tí tách rơi, không biết Sở Hiên nướng gì trong đống lửa.

Hắn nướng chín một cái, lấy ra, ném một cục đen thùi lùi cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ ngửi rất thơm, giống như mùi hồ đào, lại giống như mùi quả trường thọ.

Chắc là quả vỏ cứng nào đó.

Tô Hồng Tụ dốc hết sức, kìm nén đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, như thế nào cũng không cắn được vỏ quả ra.

Sở Hiên lạnh lùng liếc nàng, cầm lấy quả vỏ cứng lớn bằng quả dưa hấu trong tay nàng, hai tay bóp mạnh, rắc một tiếng, không cần tốn nhiều sức đã mở được quả ra.

Tô Hồng Tụ đỏ bừng mặt, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng cám ơn Sở Hiên.

Sắc trời đen hơn, không lâu lắm, bên ngoài sấm sét vang dội, rầm rầm rơi xuống bắt đầu mưa như trút nước.

Sở Hiên vẫn ngồi ngoài cửa hang, sau lưng cao lớn của hắn giống như một tấm lá chắn khổng lồ bền chắc không thể gãy, chặn gió rét gào thét bên

https://thuviensach.vn

ngoài, xen lẫn với gió lạnh đến, nước mưa lạnh như băng thấu xương.

Nếu như không có hắn, bão táp bên ngoài đã sớm tạt vào hang, ướt đống lửa, làm Tô Hồng Tụ chết rét.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn Sở Hiên chắn ngoài cửa hang, lại dùng khóe mắt len lén đánh giá hắn, không hiểu tại sao, khuôn mặt nhỏ trắng mềm lại lặng lẽ đỏ lên, giống như trái cà chua mới chín, tươi đẹp ướt át.

“Ngươi... Ngươi có thể ngồi vào trong một chút, có thể tìm tảng đá chặn cửa hang.”

Tô Hồng Tụ ấp úng, ngực thình thịch thình thịch đập loạn lên, khuôn mặt nhỏ cũng càng kiều diễm, đỏ đến nóng lên.

“Ta không tìm được tảng đá.”

Sở Hiên không nhịn được nói, bẻ gãy cành khô trong tay, ném nó vào trong đống lửa cháy rừng rực.

Lúc nửa đêm Tô Hồng Tụ vẫn được Sở Hiên bao lấy như một trái cầu tròn vo, lăn trong hang.

Nàng nhanh chóng ngủ mất rồi, mặc dù đây là lần đầu tiên nàng ngủ nơi hoang dã không có người ở, nguy cơ bốn phía, thỉnh thoảng bên ngoài cũng sẽ phát ra tiếng bước chân quỷ dị, sói hoang gào thét, còn có tiếng nức nở nghẹn ngào và tiếng thở dốc của thú hoang không biết tên.

Thân hình cao lớn của Sở Hiên nửa tựa ngoài cửa hang, con mắt hắn sắc bén, mặt không chút thay đổi, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào khoảng không gian đen kịt ngoài rừng rậm.

Thỉnh thoảng có thú hoang đi qua bên cạnh hắn, đôi mắt xanh lè chớp nhoáng trong rừng rậm, nhìn chằm chằm vào hai mắt trong hang núi, đột

https://thuviensach.vn

nhiên lui ra, nức nức nở nở phát ra hàng loạt rên rỉ không rõ hàm nghĩa.

Suốt đường đi lại ngừng, Tô Hồng Tụ không biết Sở Hiên đây là muốn mang nàng đi đâu, nàng muốn biết mục đích của bọn họ ở chỗ nào, nhưng mỗi khi Tô Hồng Tụ hỏi, Sở Hiên không phải đưa lưng về phía nàng, một lời không nói, thì trực tiếp dùng một câu không kiên nhẫn "Câm miệng" chặn miệng đến phiền của Tô Hồng Tụ.

Đi như thế năm ngày năm đêm, con đường càng ngày càng hẹp, con ngựa đã sớm không thể đi về phía trước, Sở Hiên thả chúng đi, cõng Tô Hồng Tụ đi xuyên qua khe núi chật hẹp.

Sáng ngày thứ sáu, con đường rộng mở thông thoáng, ngay trước khe núi xuất hiện một thôn trang nhỏ khói bếp lượn lờ.

Bốn phương thôn trang nhỏ thông thoáng, từ các phương hướng đều có con đường mòn ruột dê thông đến, nó giống như một trạm trung chuyển, là nơi người buôn bán vãng lai và người đi đường cần qua nghỉ ngơi.

Sở Hiên hỏi người trong thôn muốn một căn nhà tranh sạch sẽ, hắn để lại Tô Hồng Tụ không biết đi đâu, chắc đi thu xếp đồ ăn và vật dụng.

Một mình Tô Hồng Tụ cô độc ở trong phòng, chán đến chết, nàng đi dạo lung tung, nhà tranh rất đơn sơ, bên trong không có gì cả, ngay cả bếp lò cơ bản nhất cũng không có.

Tô Hồng Tụ muốn nấu nước uống cũng không tìm được chỗ nhóm lửa.

Nàng chỉ có thể làm việc duy nhất là dọn phòng, chuẩn bị xong giường chiếu, như vậy Sở Hiên vừa về là có thể nghỉ ngơi luôn, không cần phải lo chiếu cố thu xếp cho nàng mà bận không ngừng.

Làm xong tất cả, Tô Hồng Tụ giống như thói quen tự nhiên, bất tri bất giác lôi áo bông của Sở Hiên trong bọc đồ ra, tìm chỗ rách phía trên đó,

https://thuviensach.vn

cầm cây kim bằng xương cá giản dị bắt đầu vá áo cho Sở Hiên.

Hơn một tháng qua, quần áo rách trên người Sở Hiên đều do Tô Hồng Tụ may vá, Tô Hồng Tụ cũng không biết vì sao mình lại làm vậy, nàng vừa nhìn thấy trên quần áo của Sở Hiên có vết rách thì toàn thân không thoải mái.

Đợi khi nàng kịp phản ứng, nàng đã sớm cầm lấy kim tự nguyện bắt đầu may vá cho hắn.

Ví dụ như hiện tại, Tô Hồng Tụ cẩn thận từng ly từng tí, vá từng mũi kim, thật ra nàng không có năng khiếu may vá, nàng là hồ ly, không phải người, vốn không cần mặc quần áo.

Bởi vì mỗi khi nàng đâm năm ba kim, nhất định sẽ có một kim đâm vào ngón tay mình.

Chỉ khâu hơn nửa giờ, không biết đầu ngón tay Tô Hồng Tụ đã bị đâm bao nhiêu, đau đến nước mắt nàng sắp rơi xuống rồi.

Nhưng mà nàng vẫn trề môi, giống như bị cái gì uất ức, lại giống như hờn dỗi quần áo trên tay mình, vá từng mũi.

Lúc Sở Hiên trở lại, mặt trời đã lặn về tây, từng nhà đều đốt sáng đèn lên.

Nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, trời đất to lớn, bầu trời đầy sao sáng ngời, ngọn đèn dầu chập chờn trên mặt đất.

Khi cửa phòng “Kẹt” một tiếng mở ra, bóng dáng cao lớn của Sở Hiên xuất hiện ngoài cửa ra vào, Tô Hồng Tụ run lên, đôi mắt tròn xoe đen thui tỏa sáng trong nháy mắt, như con mèo nhỏ cực khổ lắm mới đợi được chủ nhân về, bước nhỏ lon ton tới nghênh đón.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đã trở lại? Sao ngươi về muộn vậy? Ngươi không gặp nguy hiểm gì bên ngoài chứ? Ta nói với ngươi, nơi này d1end4nl3q21yd0n hơi kỳ quái, không phải là nơi gì tốt. Vừa rồi ngươi không ở đây, ta nhìn thấy vài người lén la lén lút ngồi chồm hổm ngoài cửa sổ, giống như muốn vào trộm đồ, khuya nay chúng ta khóa chặt cửa phòng một chút...”

Tô Hồng Tụ cũng không quan tâm Sở Hiên có nghe hay không, nói một loạt, đợi không dễ gì nàng mới nói hết lời, nàng ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện Sở Hiên vốn không về một mình, bên cạnh hắn còn có người khác.

Một nam nhân mặc trường bào, tóc dài che mặt.

Nhìn có vẻ hơi quen mắt.

Nam nhân này vừa nhìn thấy Tô Hồng Tụ, hai mắt sáng ngời trong nháy mắt, hắn bước ra từ sau lưng Sở Hiên, trước sau phải trái tỉ mỉ đánh giá Tô Hồng Tụ.

“Rất giống, rất giống, quả thật rất giống.”

Nam nhân không ngừng lẩm bẩm trong miệng, nhếch khóe môi vuốt râu.

Giống như cảm giác được nguy hiểm, Tô Hồng Tụ càng rụt rè hơn, lon ton đến gần Sở Hiên, cẩn thận trốn sau lưng hắn.

Chuyện xảy đến tiếp theo làm cho nàng chấn động, nàng nghe thấy Sở Hiên và nam nhân đó đang nhỏ giọng bàn bạc: “Hai trăm lượng, đổi nàng, không thể ít hơn nữa.

“Nhiều quá, một trăm lượng.”

“Một trăm tám mươi!”

https://thuviensach.vn

“Một trăm lẻ năm?”

“Đồng ý!”

Tô Hồng Tụ mắt chữ A mồm chữ O, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Sở Hiên, nam nhân lạ lẫm đưa một tấm ngân phiếu cho Sở Hiên, đi lên kéo cánh tay Tô Hồng Tụ, định dẫn nàng đi.

“Ta không muốn!”

Tô Hồng Tụ hét lên một tiếng, như con thú nhỏ bị kinh hãi, sau đó “Vèo” một tiếng trốn sau lưng Sở Hiên.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Thú Bị Chọc Giận

Tô Hồng Tụ nước mắt lưng tròng, toàn thân run lên, giống như đối phương càng đi về phía trước một bước, nàng lại chuẩn bị té xỉu.

Nam nhân mặc trường bào không phải ai khác, chính là thủ hạ của Vệ Thập Nhị, Vệ Thiên.

Vệ Thiên tỏ vẻ khó xử, Tô Hồng Tụ không chịu đi cùng hắn, hắn cũng không nên làm khó nàng quá mức. Hắn nhìn ra dường như Tô Hồng Tụ rất tin tưởng Sở Hiên, nên nói với Sở Hiên, muốn Sở Hiên thuyết phục Tô Hồng Tụ, sáng mai đi cùng hắn, Sở Hiên đồng ý với hắn.

Vệ Thiên lui ra cửa, hai mắt vẫn lưu luyến không rời nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, giống như một tòa núi vàng, cả người nàng đều dùng vàng tạo nên.

Vì tìm Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị cũng coi như vung tiền như rác rồi. Thủ hạ của hắn, hễ ai có thể mang Tô Hồng Tụ về cho hắn, tất cả tiền thưởng vạn lượng, thăng quan một cấp.

Vì vậy Vệ Thiên cực kỳ coi trọng Tô Hồng Tụ.

“Các ngươi! Tối hôm nay canh gác chỗ này cho ta!”

Vệ Thiên hạ lệnh mấy thủ hạ canh chừng nhà tranh, lúc này mới lui về sau nhìn, giống như lượm được một món lời cực lớn, cười híp mắt rời đi.

https://thuviensach.vn

Mấy nam nhân xa lạ lập tức cầm cung tên và thương bao vây quanh nhà tranh, Tô Hồng Tụ run rẩy, hai tay nhỏ bé trắng nõn giống như hai lưỡi câu nho nhỏ, bổ nhào về trước, móc chặt vạt áo Sở Hiên.

Nhắc tới cũng khéo, chỗ nàng nắm có miếng vá sẫm màu, không nhìn kỹ, vốn không nhìn ra, miếng vá này vẫn do Tô Hồng Tụ tự tay vá cho Sở Hiên hai tuần lễ trước

“Ngươi... Ngươi thật sự muốn dùng ta đi đổi bạc?”

Tô Hồng Tụ nơm nớp lo sợ, vẻ mặt bàng hoàng, nhiều hơn là không thể tưởng tượng nổi.

Sẽ không đâu, sẽ không đâu.

Sở Hiên vốn không thiếu tiền!

Chính bản thân Tô Hồng Tụ cũng không biết, nghĩ đến Sở Hiên muốn dùng nàng đi đổi bạc, tại sao nàng lại cảm giác khó chịu như vậy.

Giống như đột nhiên có người cầm thanh đao đâm vào trong lòng nàng, sống sờ sờ giật ra một cái lỗ.

Trong lỗ lạnh buốt, đều là gió lạnh thấu xương thổi vù vù.

Sẽ không đâu, điều này sao có thể chứ?

Hắn không phải thà rằng mình bị thương, cũng sẽ không làm tổn thương tới nàng sao?

Ngày đó hắn che chở nàng thoát khỏi đám cháy, mặc dù nàng không lên tiếng, tuy nhiên mắt nàng vẫn thấy rõ ràng, Sở Hiên vẫn luôn dùng hai tay một mực che chở nàng, có nhiều lần, xà ngang trên nóc nhà bị cháy rớt xuống, suýt chút nữa nện lên người nàng, hắn đều lấy tay trực tiếp đẩy cọc gỗ ra.

https://thuviensach.vn

Còn có suốt dọc đường đi lần này, hắn rõ ràng thà mình chịu đông lạnh, thà rằng nhiều buổi tối không ngủ, cũng muốn ở trong hoang dã bảo vệ nàng.

Thật ra không phải nàng không phát hiện ra, hắn vì nàng bỏ ra tất cả, nàng đều xem tất cả vào trong mắt.

Nếu như nói lúc trước trong lòng Tô Hồng Tụ còn loáng thoáng có hình bóng Sở Dật Đình, như vậy, không hề nghi ngờ, bây giờ Sở Dật Đình đã sớm bị Sở Hiên thế chỗ hoàn toàn.

Sở Dật Đình ném nàng lại, mà Sở Hiên lại lúc nào cũng làm bạn bên cạnh nàng.

Cho dù nàng tức giận, đau lòng, lo nghĩ hay sợ hãi.

Sao hắn có thể vì chính là hơn trăm lượng bạc mà bán đứng nàng?

Không thể nào, không thể nào!

Tô Hồng Tụ run rẩy, thân thể nhỏ bé lạnh run lập cập, không biết bởi vì sợ, hay bởi vì cảm xúc mơ hồ không rõ, ngay cả chính nàng cũng khó thừa nhận, khóc đến hai mắt sưng thành hai trái hồ đào, nước mắt ào ào, quả thật như trút xuống.

Vẻ mặt Sở Hiên khó đoán, mắt đen lặng yên nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

“Không phải chính nàng nói? Nàng muốn về nhà, nàng muốn ở bên cạnh Cửu ca và Thập ca của nàng hơn ở bên cạnh ta sao? A, ta cho nàng biết, ta không có thời gian nhàn rỗi tới hồ ly cốc với nàng, muốn trở về, tìm bọn Vệ Thập Nhị đi cùng nàng!”

Tô Hồng Tụ nào chịu nghe?

https://thuviensach.vn

Mặc kệ Sở Hiên nói gì với nàng, nàng đều lắc đầu nguầy nguậy, lệ không ngừng rơi tí tách.

Nhưng mà, nghe Sở Hiên nói không phải bán nàng đi, không thể phủ nhận, Tô Hồng Tụ thở ra trong nháy mắt.

Giống như vừa rồi có người đẩy nàng đến vách núi, Sở Hiên lại kéo nàng lại.

Ngực nàng không hề đập loạn thình thịch nữa, lòng cũng không buồn bực, chua xót tắc nghẹn trong cổ họng tất cả đều không cánh mà bay trong nháy mắt rồi.

Nhưng mà nàng vẫn như hài tử bị dọa sợ không chịu nghe lời Sở Hiên nói, cầm lấy vạt áo Sở Hiên kéo không ngừng, giải thích không rõ thì bám người không buông.

“Ta không đi! Ta chỉ muốn ngươi dẫn ta về. Ngươi không đi, vậy ta cũng không đi. Ta không đi!”

Mắt đen của Sở Hiên nhíu lại, nơi sâu thẳm trong đáy mắt có ánh sáng kỳ dị lóe lên, hắn chậm rãi cong khóe môi, lấy tay nhẹ nhàng sờ lên tóc Tô Hồng Tụ, cười như không cười nhìn nàng.

“Không phải nàng vẫn luôn rất muốn rời khỏi ta sao? Không phải nàng cứ gặp ta lại muốn cãi nhau với ta sao? Bây giờ, ta cho nàng cơ hội, nàng tự do, đi tìm Vệ Thập Nhị, tìm Phong Lăng Thiên, để cho bọn họ dẫn nàng về nhà!”

Sở Hiên dứt lời, xoay người rời đi, sải bước lớn ra khỏi nhà tranh, mắt thấy định ra khỏi phòng, chìm trong bóng đem tối đen như mực khắp nơi bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nóng nảy, nàng giống như cái đuôi nhỏ không bỏ lai được, dính sau lưng nhắm mắt theo sát Sở Hiên.

“Ngươi không đi, vậy ta cũng không đi.”

Tô Hồng Tụ nói, hai cánh tay nhỏ trắng nõn thò ra phía trước, như dây mây vừa nhổ ra khỏi mặt đất, chạm vào thân hình cao lớn rắn chắc của Sở Hiên, vội vội vàng vàng ỷ lại dính chặt lên.

Mặt Sở Hiên không đổi sắc, kéo theo Tô Hồng Tụ như da trâu dính trên eo hắn, tiếp tục sải bước đi về phía trước.

“Tránh ra! Đừng như keo da trâu dính lấy ta!”

Tô Hồng Tụ nào chịu? Nàng như tiểu hài tử nóng nảy, liều chết túm lấy Sở Hiên từ phía sau không cho hắn đi.

“Ngươi không đi, vậy ta cũng không đi! Ngày mai ngươi trả lại tiền cho hắn, nói không bán ta nữa, ta không đi!”

Tô Hồng Tụ kêu lên, lại nhanh chóng lao đầu về trước vùi đầu nhỏ vào sau lưng rắn chắc cao ngất của Sở Hiên.

Sở Hiên đột nhiên dừng bước, đưa lưng về phía Tô Hồng Tụ.

“Ta không đi, nàng cũng không đi?”

Sở Hiên khẽ nói, xoay người lại nét mặt phức tạp nhìn thẳng Tô Hồng Tụ, có hai đốm lửa bắt đầu hiện ra từ sâu trong đáy mắt hắn, nhanh chóng lan tràn, mạnh mẽ tràn đầy tính xâm chiếm.

“Nàng cứ không muốn rời khỏi ta như vậy?”

Sở Hiên nói nhỏ, giọng khàn khàn mà quyến rũ, trầm lắng như ác ma dụ dỗ từ nơi sâu nhất trong địa ngục.

https://thuviensach.vn

“Ừ!”

Tô Hồng Tụ vội vàng gật đầu, sợ mình trả lời chậm, Sở Hiên sẽ không tin.

“Ta không muốn rời khỏi ngươi, ngươi đừng bỏ lại ta một mình, ngươi tuyệt đối đừng làm vậy.”

Tô Hồng Tụ nói, đầu nhỏ khẽ run không ngừng theo mỗi một câu nàng bật thốt ra, nàng giống như động vật nhỏ khẩn cấp cần chủ nhân che chở, một khắc cũng không ngừng dính lấy trên người Sở Hiên, Sở Hiên di chuyển sang trái, nàng chuyển theo sang trái, Sở Hiên lui về sau một bước, nàng lập tức dính chặt lên.

“À.” Sở Hiên cười, hắn đưa tay khẽ vỗ đầu nhỏ không ngừng lay động của Tô Hồng Tụ: “Vậy chúng ta đi thôi, không đi hồ ly cốc nữa, đi về nhà.”

Sở Hiên vừa dứt lời, Tô Hồng Tụ lập tức buông lỏng đôi tay vẫn vòng chặt quanh hông hắn, nàng ngẩng đầu lên, hơi mê man, lại hơi đau lòng nhìn Sở Hiên.

Đúng vậy, sao nàng lại quên, nàng đã đáp ứng Cửu ca, phải về hồ ly cốc.

Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, nghĩ tới phải rời khỏi Sở Hiên, nghĩ tới phải chia xa hắn, nàng giống như bị người hung hăng đạp một cước lên ngực, đau đến khó có thể hô hấp, không biết làm sao, không khỏi quên chuyện muốn về nhà, đầy trong đầu đều là làm sao mới có thể giữ Sở Hiên lại, nàng không thể để cho hắn đi, nàng không thể chịu đựng được chia xa được hắn.

Trong lúc vô tình, trọng lượng của hắn ở trong lòng nàng sao trở nên nặng như vậy, để cho nàng quên tất cả về nhà, quên tu tiên, không quan tâm rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng không được. Nàng nhất định phải về nhà.

Nàng đã nói rất hay với Cửu ca, tại sao có thể nói không giữ lời?

Coi như Sở Hiên thật sự không đi theo nàng, nàng cũng không thể không đi.

Tô Hồng Tụ đứng thẳng người, mặc dù hai mắt vẫn đẫm lệ, run lẩy bẩy, nhưng ngẩng đầu lên, hai mắt to tròn trịa đen sẫm kiên định, nhìn chằm chằm vào Sở Hiên.

“Ta không thể đi theo ngươi, ta, ta còn phải tu tiên, tương lai của ta muốn lên trời, ta không thể luôn ở cùng một chỗ với ngươi.”

Tô Hồng Tụ cẩn thận nói, nàng nhạy bén phát hiện nhiệt độ bốn phía bắt đầu hạ xuống trong nháy mắt, nụ cười trong đôi mắt lạnh lùng của Sở Hiên biến mất gần như không còn, tròng mắt sắc bén của hắn giống như hai cây đao nhọn sắc, hung hăng đâm chọc nàng, khiến lòng nàng, cả người nàng đều bị xuyên thủng.

Nhưng nàng vẫn nắm chặt quả đấm nhỏ, ấp úng, nhỏ giọng nói ra.

“Ta... Ta nhất định phải về nhà, Cửu ca họ đang chờ ta. Cùng... Cùng lắm thì sau này ta thường xuyên về thăm ngươi, Sau khi ta lên trời cũng thường xuyên tới thăm ngươi...”

Lời Tô Hồng Tụ còn chưa dứt, Sở Hiên xoay người rời đi, bóng lưng cao lớn như con báo nhanh nhẹn hung mãnh nhất, hành tung khó dò, qua giây lát đã biến mất trong rừng rậm đen thui, không thấy bóng dáng.

Tô Hồng Tụ nhấc chân lên định đuổi theo, nhưng bọn thủ hạ của Vệ Thiên chặn ở cửa, không để cho nàng đi.

“Tô cô nương, mời cô nương quay lại.”

https://thuviensach.vn

Có một thị vệ hơi lớn tuổi vẫn còn cung kính, cúi đầu ôm quyền khuyên Tô Hồng Tụ, còn mấy thị vệ tương đối trẻ bên cạnh vốn không biết Tô Hồng Tụ là ai, bọn họ chỉ biết thủ lĩnh của bọn họ để cho họ ở đây canh chừng Tô Hồng Tụ, như vậy cho dù như thế nào, cho dù sống hay chết, muốn khóc hay muốn treo cổ, bọn họ sẽ thả cho nàng đi.

Mấy người rút vũ khí ra trong nháy mắt, làm thành một vòng hung thần ác sát cản Tô Hồng Tụ lại.

“Vào đi! Ngươi không được ra khỏi phòng!”

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Thú Bị Chọc Giận 2

Tô Hồng Tụ không cách nào, nhón chân lên mắt trông mong nhìn về phía rừng rậm nơi Sở Hiên biến mất, tâm thần không yên, lo sợ bất an mà trở lại nhà tranh.

Tối hôm đó, là đêm đầu tiên kể từ khi nàng tới đây, khó khăn nhất chịu rét lạnh.

Sở Hiên không ở bên cạnh nàng, không có ai dùng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng giữ ấm cho nàng, không còn nướng gà nóng hôi hổi cho nàng đỡ đói, có nhiều lần, tt mơ ác mộng lệ rơi đầy mặt choàng tỉnh từ trên giường, đều kinh ngạc phát hiện mình rơi xuống đất, chăn đệm quần áo tán loạn đầy đất.

Kỳ quái, cho tới bây giờ nàng không biết buổi tối khi mình gặp ác mộng sẽ khóc, còn có thể rớt khỏi giường. Lúc cùng với Sở Hiên, mỗi sáng nàng đều an toàn, thoải mái dễ chịu trong chăn vải bông ấm áp.

Mặc dù thủ hạ của Vệ Thiên không tỉ mỉ săn sóc như Sở Hiên, nhưng dù sao bọn hắn cũng không muốn để cho Tô Hồng Tụ chết rét hoặc chết đói.

Sáng sớm, đã có người gõ cửa phòng, đưa cơm canh thật nóng và áo lông dày ấm áp, Tô Hồng Tụ ăn không biết ngon, vừa ăn bữa sáng vừa nghẹn ngào, bên trong đầy nước mắt của nàng, canh vốn ngọt ngào cũng biến thành vị mặn, nàng ăn không có chút cảm giác nào, chỉ lo nhét hết muỗng này đến muỗng khác vào miệng mình.

https://thuviensach.vn

Đút lấy đút để, nàng cúi đầu nhìn muỗng nhỏ cầm trong tay, muỗng này nhỏ hơn muỗng Sở Hiên tự tay làm cho nàng, không dễ cầm, muỗng làm cho nàng, trên cán muỗng còn khắc hoa văn hình hoa sen nàng yêu thích nhất.

Tô Hồng Tụ đau lòng, vùi đầu nhỏ vào trong đầu gối không muốn ngẩng lên.

Không biết Sở Hiên đi đâu, cả buổi tối không thấy hắn về, đến sáng vẫn không thấy bóng dáng.

Hắn có thể không cần nàng nữa không? Ném một mình nàng ở đây, bản thân đi về?

Bởi vì nàng quá dài dòng, quá rắc rối, luôn cãi nhau với hắn, luôn để cho hắn không vui.

Đều do nàng không tốt, khiến hắn tức giận bỏ đi, đều là lỗi của nàng

Tô Hồng Tụ khóc hết sức lợi hại, đầu nhỏ vùi trong đầu gối khẽ run lên, đau lòng gần chết.

Nàng cũng không để ý tới Vệ Thiên đã ở bên ngoài cẩn thận quan sát nàng hồi lâu, hắn cầm trong tay một bức tranh, trên bức tranh vẽ chính là Tô Hồng Tụ.

Đó là bức tranh Vệ Thập Nhị cho hắn.

Vệ Thiên chờ Tô Hồng Tụ khó khăn lắm mới khóc xong, bước lên trước vỗ nhẹ bả vai Tô Hồng Tụ.

Hắn không ngờ phản ứng của Tô Hồng Tụ lại kịch liệt như vậy, “Xoạt” một tiếng đầu nhỏ rời khỏi hai đầu gối, hai tay nhỏ trắng nõn nắm chặt bả vai Vệ Thiên, dùng toàn bộ sức mạnh, không ngừng lắc Vệ Thiên.

https://thuviensach.vn

“Ta không trở về với ngươi! Ngươi đi nói với Vệ Thập Nhị, ta không muốn đi chỗ của hắn, ta muốn Sở Hiên... Chính là ngươi vừa rồi bán ta cho ngươi, hắn thật ra không phải kẻ buôn người, là... Là của ta... Đúng rồi, hắn là phu quân của ta!”

Vệ Thiên đương nhiên sẽ không quan tâm lời Tô Hồng Tụ, kéo Tô Hồng Tụ muốn mang nàng lên ngựa, Tô Hồng Tụ run rẩy, khóc không ra nước mắt.

Lỡ như nàng thật sự đi cùng Vệ Thiên, Sở Hiên có thể tới tìm nàng sao? Hắn có biết Vệ Thiên sắp xếp nàng ở đâu không?

Hay là từ nay về sau hắn thật sự không có ý định quan tâm tới nàng nữa, mặc kệ nàng xảy ra chuyện gì, hắn sẽ không hiện thân?

Tô Hồng Tụ càng nghĩ càng đau lòng, Vệ Thiên mới vừa lôi kéo nàng lên ngựa, nàng rõ ràng “Oa” một tiếng cao giọng khóc rống lên.

Tô Hồng Tụ đương nhiên không phải khóc thật, nàng hy vọng Sở Hiên có thể nghe thấy nàng khóc, đi ra gặp nàng.

Nhưng mà nàng đợi hồi lâu, bóng cây bên cạnh không hề lay động, càng không hề thấy bóng dáng Sở Hiên.

Tô Hồng Tụ thật sự đau lòng, lại bắt đầu thút thít không ngừng rơi lệ.

Nhưng không ngờ một chiêu này lại hù dọa Vệ Thiên, Vệ Thiên vốn định tìm dây thừng cố định Tô Hồng Tụ ở trên lưng ngựa, đỡ phải lo nàng không biết cưỡi ngựa, sẽ rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Tô Hồng Tụ vừa khóc, hắn lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Thôi, Vệ Thập Nhị từng nói rất rõ ràng, không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn thương Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

“Giá!”

Vệ Thiên ôm Tô Hồng Tụ vào trong lòng, giơ roi ngựa đánh mạnh vào mông ngựa, móng ngựa lộp cộp, tạo ra cát bụi đầy trời.

Mấy tên thủ hạ đằng sau cũng theo Vệ Thiên, giục ngựa ra roi, bay nhanh mà đi.

Suốt dọc đường Tô Hồng Tụ đều lải nhải không ngừng, lúc thì muốn uống nước, lúc lại muốn lương khô, lúc thì muốn xuống ngựa đi tiểu, lúc lại cái mông bị lưng ngựa cọ đến đau, muốn xuống ngựa nghỉ ngơi.

May mà Vệ Thiên đã đối chiếu trước đó, Tô Hồng Tụ quả thật giống người trong bức họa như đúc, nếu không, nàng phiền toái như vậy, Vệ Thiên đã sớm không nhịn được.

Bây giờ, Vệ Thiên đã vững tin Tô Hồng Tụ chính là người trong bức họa kia, không thể thiếu mỗi chuyện đều cho nàng chút sắc mặt, tốc độ đi về trước của đoàn người ngựa cực kỳ thong thả, thời gian gần như chậm hơn trước mấy chục lần.

Mãi cho đến khi lên con ngựa cao lớn của Vệ Thiên, Tô Hồng Tụ mới ý thức được vì sao Sở Hiên không cho nàng cưỡi ngựa của hắn, mà lại tìm cho nàng con ngựa thấp bé mập ú chậm rì rì.

Tính tình ngựa ở đây quá mạnh, chạy quá mạnh quá nhanh, ngựa của Vệ Thiên cũng không hoàn toàn phục tùng, thỉnh thoảng cũng sẽ cãi lại mệnh lệnh của hắn, Vệ Thiên để ngựa đi về phía trước, con ngựa lại bướng bỉnh đứng tại chỗ không đi.

Vệ Thiên quất mông ngựa một roi, có đôi khi con ngựa thậm chí còn dựng thẳng chân trước, ngửa mặt lên trời hí dài.

https://thuviensach.vn

Thì ra Sở Hiên sợ nàng gặp nguy hiểm, mới không cho nàng cưỡi con ngựa cao lớn.

Tô Hồng Tụ càng nghĩ càng đau lòng, Sở Hiên thật sự không có ý định quan tâm nàng sao? Hắn cũng quyết định vứt bỏ nàng như Sở Dật Đình?

Suốt dọc đường, nàng đều không thấy bóng dáng hắn.

Nàng thừa dịp đi tiểu, đi ăn gì đó, uống nước lúc rảnh rỗi, không biết ném bao nhiêu mẩu lương khô, nếu như Sở Hiên đi theo phía sau, tốc độ đi về trước của bọn họ chậm như vậy, Sở Hiên đã sớm nên đuổi theo tới.

Nhưng hắn không có, đoàn người ngựa chạy ra khỏi rừng cây, chạy vào sa mạc, bốn phía đều là đại sa mạc cát bụi mênh mông, vốn không hề có một nửa bóng dáng.

Sở Hiên thật sự vứt nàng đi không quan tâm.

Tô Hồng Tụ đau lòng gần chết, ngồi trên lưng ngựa lung lay sắp đổ.

Mà giờ phút này Vệ Thiên đang giục ngựa đi qua một chỗ nước cạn đá lộn xộn rừng cây bụi thấp, đã có thể nhìn thấy chữ Vệ đỏ tươi trên cờ chiến tung bay mạnh mẽ giữa không trung ở xa xa phía trước rồi.

Vệ Thiên hít sâu một hơi, giơ roi ngựa lên chuẩn bị một hơi chạy băng băng qua chỗ nước cạn.

Nhưng không ngờ con ngựa đi nhanh, không ẩn thận đạp trúng một hòn đá bén nhọn chỗ nước cạn.

“Hí -” một tiếng ngựa hí bén nhọn, con ngựa đột nhiên giơ cao nửa thân trên, hai vó cách mặt đất ngửa mặt lên trời hí loạn.

Vệ Thiên không túm được dây cương, cùng với Tô Hồng Tụ trong lòng té xuống lưng ngựa.

https://thuviensach.vn

Mắt Vệ Thiên tinh nhanh, lập tức nhìn thấy hòn đá bén nhọn đâm trúng chân ngựa lúc này đang vừa vặn nhắm thẳng ngay đầu hắn.

Chuyện đột nhiên xảy ra, hắn vốn không kịp né tránh nữa, kịp làm duy nhất chính là nghiêng người sang, dùng thân thể mềm mại của Tô Hồng Tụ ngăn cản hòn đá cứng rắn sắc bén.

Vệ Thiên làm như vậy không chút do dự. Bản năng muốn sống trong nháy mắt chiếm thế thượng phong, trong đầu Vệ Thiên không có chủ tử Vệ Thập Nhị của hắn nữa, hắn lật người, dùng thân thể không chịu nổi một kích của Tô Hồng Tụ làm đệm lưng, đẩy mạnh thân thể Tô Hồng Tụ tới hòn đá sắc bén.

Khi sợi chỉ treo mành chuông trong nháy mắt, cát bay đá chạy, trời đất biến sắc, trong đất bằng đột nhiên nổi lên một cơn gió cát điên cuồng.

Thân hình điêu luyện của Sở Hiên như báo nhanh nhạy, ngay khi thân thể mềm mại của Tô Hồng Tụ sắp chạm đến hòn đá bén nhọn trên mặt đất, trong giây lát nhanh chóng xông ra từ trong gò cát đối diện, cuốn lên một làn gió rét lạnh thấu xương nơi đất bằng, thân thể cường tráng của Vệ Thiên bị khí thế này đánh tới, quét ngang tất cả gió lớn vừa thổi, lại giống như đầu gối lông không hề có sức nặng nào, khẽ bắn ra trên bãi nước cạn, lăn lăn, va va chạm chạm, để lại vết máu đỏ thẫm trên đất, nhanh như chớp lăn thẳng xuống.

Mọi người lập tức thét lên kinh hãi, có hai người lập tức chạy vội tới chỗ bãi nước cạn Vệ Thiên lăn tới, mà nhiều người thì giục ngựa đi lên phía trước, rút cung tên và đao ra, hình thành một vòng vây, vây lấy Sở Hiên và Tô Hồng Tụ lạnh run trốn sau lưng Sở Hiên.

Lúc trước Tô Hồng Tụ hết sức sợ hãi, bởi vì trí nhớ của nàng dừng lại khắc trước đó, nàng và Vệ Thiên cùng ngã xuống ngựa, Vệ Thiên lại túm

https://thuviensach.vn

lấy nàng, muốn coi nàng là đệm lưng, đi ngăn cản hòn đá sắc bén như đao lạnh thấu xương.

Sau đó chóp mũi nàng lại ngửi thấy mùi vị quen thuộc, mùi cỏ xanh mới lạ, mùi bùn đất nhàn nhạt, mùi hỗn hợp không thể ngửi thấy, mùi máu tươi lâu ngày cực kỳ yếu ớt, lại làm thế nào cũng không rửa sạch.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là cái lưng rắn chắc cao ngất của Sở Hiên, giống như trước kia khi không biết bao nhiêu lần nàng gặp nguy hiểm, nó nguy nga không đổ, giống như một tòa núi cao phong độ kiên nghị, không thể phá vỡ, không chút sứt mẻ mà chống đỡ chắn trước mặt nàng.

Sở Hiên hoàn toàn bị chọc giận, mặt hung dữ căng cứng mà vặn vẹo, hai mắt đỏ ngàu, sát khí điên cuồng mãnh liệt đột ngột sinh ra từ mặt đất, giữa lúc đó thoáng cái đã quanh quẩn gào thét trên dưới người hắn.

Hắn nhìn giống như một đầu sư tử dũng mãnh hoàn toàn bị người xúc phạm điểm mấu chốt, lửa giận ngập trời đẫm máu, mắt thấy muốn gào rú, chém tận giết tuyệt kẻ địch xung quanh người hắn, xé thành mảnh nhỏ cắn nuốt vào trong bụng.

Tất cả mọi người chung quanh đều bị sự thù địch và sát khí từ quanh thân Sở Hiên tản ra làm cho sợ hãi, mặc dù bọn họ người đông thế mạnh, lại một đám được trang bị đầy đủ, nhưng không một ai dám tới trước, giao thủ với Sở Hiên nhìn như con thú điên cuồng trong vòng vây, hai mắt đỏ như máu bắn ra sát khí tuyệt đối lạnh lẽo như thiêu hủy trời đất.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Không Muốn Rời Đi

Đội ngũ hai bên giương cung bạt kiếm, mắt thấy tranh đấu đẫm máu hết sức căng thẳng.

Nếu đổi lại thành lúc trước, Tô Hồng Tụ sẽ không biết sợ hãi đến mức nào, nhất định sớm tìm xó xỉnh hẻo lánh ẩn núp, nếu không cũng phải tìm thứ gì đó che mắt.

Nhưng mà bây giờ, tầm mắt của nàng một khắc cũng không rời bóng lưng cao lớn rắn chắc của Sở Hiên trước mắt.

Tô Hồng Tụ thò hai bàn tay trắng nõn mềm mại, vươn ra trước quấn chặt lấy vòng lưng rắn chắc ấm áp của Sở Hiên, nàng dính thân thể mềm mại không xương của mình lên sát Sở Hiên.

“Thịch thịch”, “Thịch thịch”, nhịp tim mạnh mẽ mà có lực truyền đến từ lồng ngực kề chặt của nàng và Sở Hiên, nói không rõ từ ngực nàng, hay từ trên người Sở Hiên nàng vẫn một mực ôm chặt.

Nhịp tim nóng bỏng mà có lực thật kỳ diệu bình ổn tất cả sợ hãi và hoảng sợ trong lòng Tô Hồng Tụ trong nháy mắt.

Không có chuyện gì, Tô Hồng Tụ nghe thấy lòng mình bình tĩnh, ổn định mà yên ổn nói vậy với mình. Chỉ cần trong ngực nàng có nam nhân kiên cường mạnh mẽ mà anh tuấn kia, bất kỳ nguy hiểm nào trên thế gian, đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái, dù là bất cứ vật gì cũng không thể lướt qua hắn mà làm tổn thương nàng.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ ngoan ngoãn, một mực dính sau lưng Sở Hiên, giống như cái đuôi không dứt bỏ ra được, dán chặt thân thể mềm mại trắng nõn của mình lên sau lưng rắn chắc tin cậy của Sở Hiên.

Sở Hiên và thủ hạ của Vệ Thiên giằng co hồi lâu, nhưng vẫn không ra tay.

Trên thực tế, hắn cũng không muốn ra tay với bọn họ, trước đó mặc dù hắn đã phái ra rất nhiều thủ hạ vào Đại Chu, nhưng vẫn không dò ra được hành tung của Vệ Thập Nhị.

Tuy giết chết bọn họ đơn giản, nhưng đáng tiếc người chết sẽ không nói chuyện, muốn cắn nuốt Vệ Thập Nhị, để yêu lực của hắn thành của mình, Sở Hiên còn phải dựa vào những người này.

Bởi vậy Sở Hiên chỉ uy hiếp đe dọa bọn họ một trận, rồi thoáng lui về sau, che chở Tô Hồng Tụ dời đến cồn cát cách đó không xa.

“Nghe đây, ta không thể đi vào cùng nàng, một lát nữa ta đi, nàng vẫn phải theo chân bọn họ.”

Sở Hiên khẽ nói, lòng bàn tay nóng bỏng chậm rãi rời xuống, cẩn thận nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt trắng nõn vẫn ôm lấy eo hắn.

Tô Hồng Tụ không ngừng lắc đầu, hai tay siết lại, giống như rắn nước càng co càng chặt quấn thật chặt lấy Sở Hiên, nói gì cũng không chịu buông tay.

“Ta không muốn! Trừ phi ngươi đi cùng ta, nếu không ta sẽ cầm cục gạch ném nát đầu mình...”

Lời Tô Hồng Tụ còn chưa dứt, Sở Hiên nhanh chóng xoay người, tròng mắt đen thâm thúy điên cuồng, ở giữa phun trào ra lửa giận sáng quắc, gần như muốn đốt cháy thân thể đơn bạc của Tô Hồng Tụ.

https://thuviensach.vn

“Nói bậy bạ gì vậy? Mau buông tay!”

Sở Hiên tức giận nói, dùng sức muốn tránh khỏi ràng buộc của Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lại sống chết không chịu buông tay, hai người xô xô đẩy đẩy, cãi nhau, tranh chấp không dứt.

Đang không có kết quả, Vệ Thiên lúc trước bị Sở Hiên lao tới đụng ngã, lăn mấy vòng trên bãi nước cạn được thủ hạ chính là thợ săn giỏi lên, đầu đụng đến bể đầu chảy máu, mặt mũi bầm dập, chẳng biết từ lúc nào đã đuổi thủ hạ ra, tròng mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào Sở Hiên bị Tô Hồng Tụ ôm chặt eo, nét mặt cổ quái đi lên.

“Ngươi... Thật sự là thợ săn lưu lạc quanh đây?”

Vệ Thiên tới trước, không đầu không đuôi hỏi như vậy.

Sở Hiên ngừng lại, tròng mắt đen sắc bén nhíu lại trong nháy mắt, đưa mắt nhanh chóng liếc qua Vệ Thiên, mở miệng nói: “Không phải.”

Sở Hiên nói, lại nhanh chóng lui về sau nhìn Tô Hồng Tụ vẫn dây dưa không buông hắn ra, như kẹo mè xửng dính chặt lấy sau lưng hắn, ánh sáng trong mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vệ Thiên.

“Ta là... Thủ hạ của nàng.”

Sở Hiên nói, giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ lấy đôi tay Tô Hồng Tụ đang quấn lấy bên hông hắn.

Nghe được Sở Hiên nói ra hai chữ “Thủ hạ”, ánh mắt Tô Hồng Tụ sáng lên, nhanh chóng buông Sở Hiên ra đi về trước.

“Không sai, không sai. Hắn do ta nhặt, không phải, là ta mua được, là thủ hạ của ta!”

https://thuviensach.vn

Vệ Thiên hơi suy nghĩ một chút, lập tức đưa tay về phía Sở Hiên, cung cung kính kính nắm tay hắn. “Nếu là thủ hạ của Tô cô nương. Vệ Thiên mạo phạm. Kính xin không nên nổi giận, Vệ Thiên mới vô ý mạo phạm. Chỉ có điều sống chết trước mắt, người... Mọi người đều như vậy.”

Vệ Thiên khẽ nói, thân thể không kiềm chế được bắt đầu run rẩy, chỉ cảm thấy bốn phía lạnh lẽo thấu xương, cóng đến toàn thân hắn cứng ngắc, không thể động đậy.

Rõ ràng mới đầu xuân, thời tiết đã bắt đầu ấm dần, trên người hắn mặc cũng rất nhiều, có vài áo lông tốt thật dày, Vệ Thiên lại cảm giác giống như có người ném hắn vào hầm băng vô cùng lạnh lẽo, lạnh lẽo thấu xương truyền từ chân hắn, từ đỉnh đầu hắn, chui khắp tất cả ngóc ngách trên dưới toàn thân hướng về ngực hắn, giống như có một thanh đao sắc bén xuyên thấu trái tim hắn trong nháy mắt.

Mắt Sở Hiên lạnh lẽo, tròng mắt đen lạnh lùng như dao nhọn, bễ nghễ nhìn Vệ Thiên từ trên xuống.

Hắn rõ ràng không làm gì Vệ Thiên, nhưng Vệ Thiên lại sợ đến run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng không ngừng lui về sau.

Lần đầu tiên Vệ Thiên chân chân thật thật cảm nhận được sát khí ác độc và lạnh thấu xương từ trong mắt người khác.

Thì ra khí thế của người có thể cường hãn bén nhọn đến vậy, Sở Hiên không cần mở miệng, hắn thậm chí không có bất kỳ động tác gì, chỉ đơn giản đứng đó, sát khí tản mát từ trên dưới toàn thân hắn cũng có thể khiến cho người ta nhượng bộ lui binh, không rét mà run.

Tô Hồng Tụ không biết Vệ Thiên đang làm gì, tại sao nói với Sở Hiên xong lại run lên.

https://thuviensach.vn

Không riêng gì Vệ Thiên, mọi người chung quanh nhìn sắc mặt Sở Hiên không tốt, vừa mang theo kính sợ, lại dần phòng bị thật sâu, nhiều hơn là sợ hãi trí mạng vô cùng vô tận.

“Này, nếu ngươi tin tưởng hắn là người của ta, nói cách khác, ngươi không phản đối ta mang hắn cùng đi, đúng không?”

Tô Hồng Tụ vừa nghe được Vệ Thiên nói Sở Hiên thành thủ hạ của nàng, lập tức vui mừng lên, nhất quyết không tha, đuổi theo Vệ Thiên nói không ngừng.

“Có phải không? Ngươi nói ra đi? Ngươi nhất định phải nói, ta... Ta để cho hắn giáo huấn các ngươi, giết chết tất cả các ngươi.”

Tô Hồng Tụ nhìn ra những người này cũng sợ Sở Hiên muốn chết, mặc dù nàng không biết là vì cái gì, rõ ràng Sở Hiên chẳng hề làm gì.

Nàng cố ý nhảy lên một bước, cất cao giọng, vụng về tỏ vẻ uy hiếp.

Tô Hồng Tụ ỷ có Sở Hiên ở sau lưng làm chỗ dựa cho nàng, chân chính ứng với bốn câu kia: Cáo mượn oai hùm.

Nếu không có Sở Hiên đứng sau lưng nàng, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn một đám sau lưng nàng chằm chằm, nhiều hơn một trăm nàng, cũng sẽ không bị bọn Vệ Thiên để vào trong mắt.

Mà bây giờ tình huống lại khác biệt lớn như thế.

Tô Hồng Tụ vừa nói ra bốn chữ giết chết tất cả, Vệ Thiên lại toàn thân run lên, không hề nghĩ ngợi cúi đầu đồng ý: “Được.... Được được, chỉ... Chỉ có điều có một việc, nếu Tô cô nương nhất định dẫn hắn đi cùng, chuyện như vậy Vệ Thiên không thể không nhắc nhở rõ ràng trước.”

https://thuviensach.vn

Vệ Thiên nói, cúi đầu khom lưng, không ngừng lui về sau, giống như sợ lời hắn nói ra sẽ chọc giận Sở Hiên, đưa tới họa sát thân cho chính hắn.

“Lúc trước Vệ Tướng quân từng có quy định, không cho phép bất kỳ người ngoài nào tiến vào nơi ngài đóng quân, nếu Tô cô nương nhất định dẫn hắn đi cùng, vậy chỉ đành uất ức Tô cô nương ở trong túp lều phía ngoài, chờ Vệ Tướng quân trở lại, Vệ Thiên bẩm báo lại với Vệ Tướng quân, làm bố trí tiếp.”

Tô Hồng Tụ vừa nghe Vệ Thiên nói lời này, vui vẻ rồi, đây coi là điều kiện gì?

Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Sở Hiên, đừng nói là một nhà tranh rách nát đơn sơ, kể cả ăn gió nằm sương, trời làm màn, đất làm chiếu, nàng cũng sẽ không có một câu oán hận.

“Có thể, chúng ta ở ngoài chờ Tướng quân các người về mới thôi.” Tô Hồng Tụ không chút nghĩ ngợi đồng ý.

Vệ Thiên cúi đầu khom lưng, lập tức đáp lại: “Đã như vậy, xin Tô cô nương tha thứ Vệ Thiên bất kính, tạm thời uất ức Tô cô nương rồi.”

Vệ Thiên nói xong, sải bước lên trước, muốn dẫn đường cho Tô Hồng Tụ, mang theo nàng và Sở Hiên vào nơi đóng quân của Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ cực kỳ hào hứng kéo cánh tay Sở Hiên, muốn dẫn hắn cùng nhau tiến vào nơi đóng quân.

Nào biết nàng khẽ kéo, rồi lại dùng sức kéo, Sở Hiên vẫn không nhúc nhích, vẫn cứ đứng tại chỗ, vẻ mặt sắc bén, mặt lạnh như băng sương, mắt lạnh nhìn nàng.

“Ngươi... Ngươi vẫn còn giận ta?”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ hơi kinh ngạc, đi lên trước mấy bước, rồi lon ton ôm lấy cánh tay Sở Hiên.

Trong nháy mắt đó, nàng đột nhiên ý thức được Sở Hiên thật sự không muốn đi vào cùng nàng.

Hắn không muốn để ý đến nàng, không muốn nói chuyện cùng nàng, thậm chí cũng không muốn thấy nàng.

Hắn chỉ dùng ánh mắt là có thể khiến Vệ Thiên kinh sợ, khiến Vệ Thiên ngoan ngoãn nghe lời của hắn, gì mà cũng die,n; da.nlze.qu;ydo/nn không thể đi chung cùng nàng, gì mà chỉ có một mình nàng đi vào cùng Vệ Thiên. Tất cả đều là lời nói dối hắn lập ra vì để thoát khỏi nàng.

Hắn chỉ không muốn đi vào chung cùng nàng, không muốn nhìn thấy nàng.

Nhìn lại, bây giờ rõ ràng hắn đang đối diện trực tiếp với nàng, ánh mắt bén nhọn u ám, lạnh lùng và xa lánh không nói ra được.

Hắn chính là không muốn sống gần nàng, không muốn ở chung một chỗ với nàng.

Nhưng mà tại sao?

Tô Hồng Tụ không rõ mình đã làm chuyện gì đáng để Sở Hiên nổi giận lớn như vậy, duy nhất giải thích không thông, chính là lúc trước nàng nói cho hắn biết, nàng nhất định phải về nhà.

Chẳng lẽ chính là chuyện này mới chân chính chọc giận đến hắn?

Hắn...

Chẳng lẽ hắn không muốn nàng rời khỏi đây, giống như nàng không muốn rời xa hắn, hắn cũng không muốn rời xa nàng?

https://thuviensach.vn

Sẽ là như vậy sao? Thật sự là vậy sao? Nam nhân tuổi trẻ anh tuấn, cường hãn dũng mãnh đến trời đất cũng hơi biến sắc này, thật sự sẽ đối với nàng...

Không, sẽ không đâu, hắn nhất định chỉ không muốn mất đi vật hắn sở hữu thôi!

Tô Hồng Tụ suy nghĩ lung tung, suy nghĩ loạn như nồi cháo nóng bị cháy khét, Sở Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng bất động, không giống như định đi lên trước ngăn cản hắn, ánh mắt lạnh lẽo, xoay người rời đi, đi được gọi là không chút do dự.

Trong nháy mắt Tô Hồng Tụ kêu lên sau lưng Sở Hiên: “Ta không muốn ngươi đi!”

Nàng ấp úng, mơ hồ không rõ, giọng vừa khẽ vừa thấp, nhu mì điềm đạm, tràn đầy e lệ.

“Ta... Ta... Cùng lắm thì, sau khi ta đi sẽ thường xuyên trở lại.”

Tô Hồng Tụ khẽ nói, khuôn mặt đỏ bừng trong nháy mắt.

Lúc bắt đầu, khi nghe được Tô Hồng Tụ ở sau lưng mình gọi hắn không cần đi, Sở Hiên còn khẽ dừng lại một chút, song khi hắn nghe rõ ràng nửa câu sau của Tô Hồng Tụ, Sở Hiên lập tức nhấc chân, tốc độ biến mất còn nhanh hơn lúc trước.

Tô Hồng Tụ mắt thấy bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Sở Hiên lại muốn biến mất vào sa mạc mịt mờ phía trước, trong lòng quýnh lên, hốc mắt đỏ bừng trong nháy mắt, mắt thấy lại tí tách rơi lệ.

“Ta... Ta...”

“Vậy một tháng ta ở đây, một tháng về nhà.”

https://thuviensach.vn

Bước chân của Sở Hiên thoáng dừng lại một chút, bóng dáng cao lớn của hắn dừng lại bên gò cát nơi hắn nghiêng mình xuất hiện khi trước.

Mắt Tô Hồng Tụ sáng lên, chạy bước nhỏ lon ton đuổi theo.

Nhưng nàng vừa mới bước về phía trước một bước, Sở Hiên cũng lập tức bước về trước một bước.

Bước chân của Sở Hiên lớn hơn bước chân của Tô Hồng Tụ nhiều, một bước của hắn đồng nghĩa với ba bước chân của Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vội đuổi theo, Sở Hiên ngược lại cách nàng càng xa.

Tô Hồng Tụ vừa gấp vừa sợ, vội vàng ngừng bước.

Quả nhiên, nàng vừa dừng lại, hắn giống như mọc mắt sau lưng, có thể nhìn thấy cử động của nàng, động tác bước chân cũng không kém nàng chút nào.

Tô Hồng Tụ nghẹn ngào, nhỏ giọng tiếp tục nói ra.

“Ta... Ta...”

“Nếu không một tháng ta ở đây, nửa tháng ở nhà.”

Sở Hiên lại bắt đầu đi về trước, càng chạy càng nhanh, ngay cả bóng dáng cũng sắp không thấy.

Tô Hồng Tụ gấp đến mức “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Ba ngày ở nhà, hai mươi bảy ngày đều ở đây!”

Nàng tức giận nói, vừa khóc, vừa dùng sức dậm chân, nếu như Sở Hiên không quay lại nữa, có thể nghĩ, không quá bao lâu bàn chân nhỏ trắng nõn mềm mại của nàng sẽ bị rách nát trên tảng đá bén nhọn chỗ nước cạn.

https://thuviensach.vn

Sở Hiên cuối cùng dừng lại, hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, mặt lạnh như băng mà nói với Tô Hồng Tụ: “Ba tháng trở về một lần, mỗi lần không cho phép vượt quá một ngày.”

“Được.”

Tô Hồng Tụ như phản xạ có điều kiện nhanh chóng đồng ý Sở Hiên.

Đợi nàng phản ứng kịp, nàng vừa mới nói cái gì, nàng quả thật không thể tin vào tai mình.

Nàng điên rồi! Không phải giờ nào phút nào nàng cũng nhớ nhà, tâm tâm niệm niệm muốn trở về sao?

Sao nàng lại dễ dàng đồng ý điều kiện không thể tưởng tượng nổi của hắn như vậy?

Ba tháng trở về một lần, mỗi lần không được vượt quá một ngày, cái này gọi là về nhà sao?

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Người Nóng Nảy

Đây là thăm tù! Ngắn như vậy ngay cả thăm tù cũng không bằng!

Nàng bị nhốt rồi sao? Nàng cũng không phải ngồi chồm hổm trong nhà giam!

Tô Hồng Tụ trợn tròn mắt, tức giận tập trung vào Sở Hiên.

Sở Hiên cuối cùng chậm rãi đi từ đầu gò cát bên kia về, dừng bên cạnh nàng.

Tròng mắt đen của hắn sắc bén, mặt không thay đổi nhìn Tô Hồng Tụ, vẻ mặt Tô Hồng Tụ như đưa đám, thái độ khó coi giống như vừa nghe được tin tức ngũ lôi oanh đỉnh *.

(*) ngũ lôi oanh đỉnh: năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý chỉ sự đả kích trầm trọng.

“Đi.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, vừa nhấc chân đi tới trước mặt Tô Hồng Tụ.

Tất cả đám thị vệ bên cạnh đều không rõ chân tướng, không hiểu ra sao mà nhìn hai người bọn họ.

Ai cũng nghe không hiểu vừa rồi hai người tranh chấp cái gì. Gì mà ở trên trời, gì mà một tháng ba tháng.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều Tô cô nương này thật sự vô dụng, gây gổ ầm ĩ với cả thủ hạ của mình, cuối cùng dưới cơ lại còn cao giọng khóc rống lên. Ngồi xổm trên mặt đất không ngừng dậm chân muốn hắn ta nhanh chóng quay lại.

Rốt cuộc hai người này ai là chủ ai mới là tớ?

“Vừa... Vừa rồi ta nói sai rồi, không, là ngươi nghe lầm, không phải, thật ra không tốt.”

“Một tháng trở về ba ngày, được không?”

“Hai tháng ba ngày?”

“Hai tháng một ngày?”

Suốt dọc đường Tô Hồng Tụ đều đi sau Sở Hiên, như một cái đuôi không vứt bỏ được, nhắm mắt theo đuôi, như hình với bóng.

Nàng vừa đi, vừa nói nhỏ lải nhải không ngừng, nhưng Sở Hiên ngay cả một chữ cũng không trả lời nàng.

Vệ Thiên dẫn Sở Hiên tới nhà tranh, rồi dẫn thủ hạ của hắn lui xuống, hắn nói cho Sở Hiên, Vệ Thập Nhị ra trận, ba ngày sau đó sẽ trở lại, đến lúc đó bố trí cho Tô Hồng Tụ như thế nào, còn phải nghe Vệ Thập Nhị sắp xếp.

Sở Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Vệ Thiên đang cúi đầu, không nói lời nào, “Rầm” một tiếng tung chân đá văng cửa nhà tranh, một tiếng nổ kinh thiên động địa, không thể tưởng tượng nổi, cả nhà tranh cũng rung lên vì Sở Hiên dùng sức lực không địch nổi đá.

Mặt Vệ Thiên xám như tro tàn, nhanh chóng mang theo thủ hạ rút về trại lính.

Tô Hồng Tụ còn đang nói thầm, chỉ có điều yêu cầu của nàng càng ngày càng thấp, giọng nói cũng càng ngày càng đáng thương, nghe giống như ở

https://thuviensach.vn

bất cứ đâu bất cứ khi nào cũng muốn khóc lên.

“Ba tháng trở về hai ngày, được không?”

Sở Hiên đột nhiên dừng lại, xoay người, nét mặt hung ác nham hiểm, sắc mặt lạnh lùng mà lườm Tô Hồng Tụ.

“Không được! Câm miệng!”

Hắn quát, giọng nói hùng hậu giống như sét đánh, tất cả bụi trên nóc nhà tranh bị hắn chấn động rớt xuống, rơi hết lên người hắn và Tô Hồng Tụ, khiến hai người mặt xám mày tro, giống như con khỉ chui ra từ trong ống khói.

Tô Hồng Tụ bị giật mình, nước mắt “Tí tách” rớt xuống, thân thể nhỏ bé rúc vào góc tường trong nháy mắt, lạnh run, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Sở Hiên đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra thò đầu ra ngoài quan sát.

Vị trí đóng quân của Vệ Thập Nhị rất tốt, ở trong một ốc đảo trên sa mạc, đông ấm hè mát, khí hậu dễ chịu.

Hơn nữa, nếu như hắn nhớ không lầm, dường như hắn đã từng tới nơi này.

Ánh mắt Sở Hiên tối sầm, đóng cửa sổ, phủi bụi trên người, đưa lưng về phía góc tường nơi Tô Hồng Tụ đang đứng ngồi xổm xuống.

“Đi lên.” Sở Hiên không nhịn được nói, hai cánh tay đã xòe ra làm động tác muốn nâng cái mông của Tô Hồng Tụ lên.

“Khụ... Khụ khụ... Đi đâu?”

Tô Hồng Tụ ho không ngừng, gần như bị bụi dày đặc của cả phòng sặc đến không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Vệ Thiên kia, cũng quá keo kiệt rồi, tìm phòng rách nát gì đâu, nhìn có vẻ mấy trăm năm không lau chùi. Khắp nơi đều là bụi, người sao có thể ở?

Tô Hồng Tụ đưa tay nhỏ bé, không ngừng lau bụi ở chóp mũi, nàng lề mà lề mề, từ đầu tới cuối cũng không chịu úp sấp lên lưng Sở Hiên.

Không chỉ như thế, nàng còn mặt đỏ bừng, tròng mắt sợ đến chuyển loạn nhanh như chớp, cúi đầu không ngừng lui về sau.

Nằm sấp... Úp sấp trên lưng hắn, không phải ngồi trên tay hắn sao?

Hai tay của hắn chẳng phải muốn nâng mông nàng?

Mới... Mới không cần.

Mặt Tô Hồng Tụ đỏ bừng, tim đập loạn, nghĩ đến phải tiếp xúc thân mật gần gũi với Sở Hiên như vậy, không biết sao, tâm hoảng ý loạn, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Hắn... Sao hắn có thể dùng tư thế này để cho nàng úp sấp trên lưng hắn, chẳng lẽ hắn không biết như vậy rất mắc cỡ, rất ngượng ngùng?

Tô Hồng Tụ đang miên man suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Sở Hiên đợi không được đáp lại của Tô Hồng Tụ, cực kỳ không nhịn được, đã sải bước lớn tới, một tay nâng Tô Hồng Tụ lên, một tay đỡ phía dưới.

Hắn giống như xách một chiếc gối đầu bằng lông mao không hề có sức nặng nào, mang theo Tô Hồng Tụ ra khỏi phòng.

“Định... Định đi đâu?”

Tô Hồng Tụ khẽ hỏi, túm lấy cánh tay dfienddn lieqiudoon cường tráng có lực của Sở Hiên, điều chỉnh tư thế, thoải thoải mái mái ngồi xuống khuỷu tay rắn chắc ấm áp của hắn.

https://thuviensach.vn

“Ta dẫn nàng đi một chỗ tốt.”

Sở Hiên khẽ nói, tròng mắt đen sắc bén nhìn thẳng về phía trước.

Ánh trăng chiếu lên gò má cương nghị như đao khắc của hắn, giống như bôi một tầng ánh sáng vàng nhạt lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, phát sáng rạng rỡ, khí khái anh hùng hừng hực.

Tô Hồng Tụ khẽ nhìn, không tự chủ được đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, vội vội vàng vàng cúi đầu xuống.

Kỳ quái, sao dáng dấp của hắn lại đẹp mắt như vậy?

Trước kia rõ ràng nàng không cảm thấy được dáng dấp dễ nhìn của hắn.

Xưa nay, Tô Hồng Tụ đều cảm thấy Sở Hiên khiến cho nàng không thích, tính tình không tốt, lại hung dữ, bây giờ vẫn là lần đầu tiên nàng nghiêm túc, tỉ mỉ quan sát hắn từ đầu đến chân.

Mày kiếm của hắn cứng rắn, sống mũi thẳng, đôi môi cực mỏng, lại có vẻ rất hấp dẫn, mỗi đường cong trên mặt hắn cũng đều hoàn mỹ lưu loát như điêu luyện sắc sảo.

Đặc biệt là cặp mắt kia của hắn, vừa lạnh lẽo lại bén nhọn, khí phách hùng hồn, giống như một động đen không nhìn thấy đáy, có thể hút tất cả quanh mình vào, khiến cho mỗi người nhìn thấy hắn đều không thể di dời tầm mắt, không tự chủ được bị hãm sâu.

Tô Hồng Tụ càng nhìn càng mê muội, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến mức như muốn thiêu cháy.

Sở Hiên ôm chặt Tô Hồng Tụ, bắt đầu chạy như bay về phía trước.

Tô Hồng Tụ thò lên dò xét, Sở Hiên chạy quá nhanh, gió thổi cực kỳ mãnh liệt, nàng hơi lạnh.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ cẩn thận đặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn vào bàn tay ấm áp đầy đặn của Sở Hiên, theo đó hai gò má nàng ửng đỏ, vội vội vàng vàng thu tay nhỏ bé lại. Toàn thân nàng cũng nóng đến sắp bốc cháy.

Nhưng nàng vừa rút tay về, lại lạnh.

Cứ như vậy, vòng đi vòng lại, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần.

Mỗi một lần, tốc độ thu về của Tô Hồng Tụ nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng càng đỏ, từ trái anh đào biến thành trái cà chua, từ trái cà chua biến thành trái táo, cuối cùng, dứt khoát vinh quang tột đỉnh biến thành trái dâu tằm.

Sở Hiên không biết Tô Hồng Tụ đang làm gì, hắn chỉ biết lòng bàn tay mình lạnh lẽo, Tô Hồng Tụ đột nhiên đặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt vào, lát sau lại trống không, Tô Hồng Tụ lại rụt tay về.

Như thế hết một tới hai, hết hai tới ba, bốn năm sáu bảy lần không dứt.

Sở Hiên cuối cùng bắt đầu không kiên nhẫn, khi Tô Hồng Tụ lại một lần nữa cố gắng thu bàn tay nhỏ bé lại, năm ngón tay mạnh mẽ càm chựt bàn tay nhỏ bé non mềm trắng nõn trong lòng bàn tay.

“Lạnh thì nắm chặt tay ta.”

Sở Hiên nhịn không được nói, cởi vạt áo, nhét thân hình nhỏ nhắn của Tô Hồng Tụ vào lồng ngực ấm áp khô ráp của mình, bước nhanh hơn chạy như bay về phía trước.

Trong nháy mắt Tô Hồng Tụ không lạnh rồi.

Trên thực tế, từ lúc nàng sinh ra cho đến giờ, nàng còn chưa bao giờ nóng bức như vậy.

https://thuviensach.vn

Thân hình mềm mại của nàng dính sát lồng ngực khô nóng của Sở Hiên, bên tai nàng là tiếng tim đập "Thình thịch" mạnh mẽ có lực của hắn, chóp mũi là mùi xạ hương phái nam quen thuộc mà nồng đậm trên người hắn, thân thể bị hắn ôm chặt vào trong ngực, cả người đều nhũn rồi, tim đập lợi hại, hô hấp cũng bắt đầu không thoải mái.

Sự việc dường như bắt đầu hơi rất không thích hợp.

Tô Hồng Tụ mơ hồ không rõ, có phải nàng ngã bệnh? Sao khẽ dựa vào hắn thì đầu váng mắt hoa, toàn thân nóng lên?

Sở Hiên mang theo Tô Hồng Tụ đến gần mục đích, phía trước là bụi cỏ rậm rạp, trong bụi cỏ có nhiều chỗ rất ẩm ướt, rơi vào, chân sẽ không rút ra được, là ao đầm thiên nhiên.

Sở Hiên để Tô Hồng Tụ xuống, muốn Tô Hồng Tụ đi theo phía sau hắn.

Từ phía xa truyền đến vài tiếng sói tru, mắt Sở Hiên hơi lạnh, ngắm nhìn bốn phía, sau đó hắn kéo chặt Tô Hồng Tụ, "Đi theo ta!" Hắn ra lệnh.

Tô Hồng Tụ thuận theo khác thường, bàn tay to cầm tay nàng rất ấm áp, làm cho nàng không hề rét lạnh, yên tâm d1end4nl3q21yd0n lạ thường.

Khắp quanh mình đều là đôi mắt xanh biếc, thỉnh thoảng sẽ có bóng đen quỷ dị nhanh chóng chạy qua bên người nàng.

Nhưng mà tất cả đều chưa từng khiến nàng sợ hãi, cho dù gặp phải chuyện gì.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu chăm chú nhìn một bên mặt Sở Hiên, hắn nghiêm túc mím chặt môi, giống như yên lặng nói cho nàng biết, hắn có năng lực bảo vệ nàng, không có chuyện hắn không thể giải quyết.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, bọn họ xuyên qua một một vùng thảo nguyên lớn. Hắn dẫn theo nàng, nàng thỉnh thoảng len lén chăm chú nhìn hắn, hắn cao lớn tuấn tú như thế, gió đêm nghịch loạn tóc đen không theo khuôn phép trên đầu hắn, bờ vai của hắn rộng đến không thể tưởng tượng nổi, áo lông của hắn không che được đường cong dưới cơ thể... Kỳ quái, nàng phát hiện mình càng ngày càng thích vụng trộm nhìn hắn.

Sở Hiên dẫn Tô Hồng Tụ đến một hồ nước lớn, trời nước một màu, hồ nước bốc khói, dưới ánh trăng hồ nước màu xanh biếc càng làm nổi bật trời đầy sao, đẹp như tiên cảnh.

“Đẹp quá...” Tô Hồng Tụ chịu hết nổi nhỏ giọng tán thưởng, mắt gợn sóng.

“Đây là hồ Nguyệt San.” Sở Hiên nói xong, bắt đầu ra tay cởi bỏ quần áo trên người.

“Ngươi làm gì thế?” Tô Hồng Tụ hoảng hốt, sắc mặt khó khăn lắm mới khôi phục bình thường lại đỏ bừng, không yên mà nhìn thẳng Sở Hiên.

“Tắm rửa.” Sở Hiên đáp ngắn gọn dứt khoát, hắn cúi người kéo vải thô quấn trên chân, làn da màu đồng rắn rỏi mạnh mẽ tỏa sáng dưới ánh trăng, không tìm được vết sẹo trên thân thể hắn, lồng ngực cứng như sắt thép, bụng cứng rắn rắn chắc, khí lực toàn mỹ của hắn tràn ngập hơi thở điên cuồng.

Tô Hồng Tụ nhìn hai mắt không chớp, gần như không cách nào chuyển mắt sang hướng khác, lồng ngực của nàng bắt đầu thình thịch thình thịch đập mạnh, hô hấp của nàng hỗn loạn, lại một lần nữa toàn thân khô nóng, gò má nóng lên.

Sở Hiên quay đầu lại liếc Tô Hồng Tụ: “Đợi ở đây, đừng xuống, hồ nước quá lạnh, phía trước còn có suối nước nóng, lát nữa ta dẫn nàng...”

https://thuviensach.vn

Lời hắn còn chưa dứt, Tô Hồng Tụ đã lon ton xoay người sang chỗ khác, sau đó đưa lưng về phía hắn, không chịu nhìn hắn.

Mắt Sở Hiên tối sầm, thân thể căng cứng trong nháy mắt, nắm chặt hai quả đấm.

Mắt hắn sắc nhọn, nét mặt hung ác nham hiểm, nhìn giống như một đầu thú điên cuồng hoàn toàn bị chọc giận, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

“Xoay đầu lại đây! Nàng cứ không muốn nhìn ta như thế?”

Sở Hiên giận tím mặt, sải bước lớn đi lên phía trước, túm lấy thân hình nhỏ bé yếu ớt của Tô Hồng Tụ, mạnh mẽ dùng sức xoay nàng lại

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Có Phải Ngươi Không Được Không?

Tô Hồng Tụ chấn động, hai mắt tròn xoe chớp chớp, sáng ngời mà trong suốt nhìn thẳng vào Sở Hiên.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ếch kêu hơi yếu, nệm cỏ xanh, đất mênh mông, chân trời treo một vầng trăng sáng, còn có sao đầy trời nhấp nháy.

Cánh đồng bát ngát, không khí tươi mát, gió lạnh hiu hiu thổi.

Gò má Tô Hồng Tụ đỏ bừng, đôi mắt to mượt mà như trân châu đen sáng ngời nhấp nháy mông lung, tóc dài rối bời dây dưa trên cổ trắng như sứ, tóc đen dày như tơ gấm kéo dài, dễ dàng xuyên qua lồng ngực mạnh mẽ cứng cỏi như sắt thép, giống như một đôi tay nhỏ bé vô hình, một mực túm lấy tim hắn.

Sở Hiên đưa tay, cẩn thận vén mái tóc, sợi tóc trơn bóng sáng mềm như tơ gấm trượt qua lòng bàn tay dày rộng của hắn, trong đôi mắt như băng của hắn phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp mà trắng nõn của Tô Hồng Tụ, giọng hắn không tự chủ bắt đầu thả lỏng.

“Tránh cái gì? Sao đột nhiên xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía ta?”

Tô Hồng Tụ kinh ngạc không dứt.

Hắn cởi sạch quần áo trên người, nàng không xoay người sang chỗ khác, chẳng lẽ còn muốn nhìn thẳng hắn? Mặt Tô Hồng Tụ đỏ bừng, ấp úng

https://thuviensach.vn

đáp lại: “Ngươi.. Ngươi cởi quần áo, ta không xoay qua chỗ khác, chẳng lẽ còn phải nhìn ngươi?”

“A.” Sở Hiên thong thả ung dung đáp, tròng mắt đen của hắn thâm thúy, ánh mắt sáng quắc, giống như con báo luôn luôn cảnh giác, bảo vệ chặt con mồi, tròng mắt sắc bén của hắn không hề chớp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn như hoa, không tỳ vết của Tô Hồng Tụ.

Mắt nàng thật đẹp. Vừa đen vừa tròn, trong suốt lóe lên, giống như trong vỏ trai e ngại lộ ra trân châu đen, sợ hãi, cự tuyệt như ra vẻ mời chào.

Da của nàng thật sự non mềm, cả đời hắn đều chưa từng thấy làn da như vậy trên người khác, trắng như sữa, non như tuyết trắng rơi trong bầu trời đêm mùa đông xuống, đụng một cái thì nát, băng làm thịt, ngọc làm xương.

Mắt Sở Hiên sáng quắc, sâu trong đáy mắt bất tri bất giác dấy lên lửa dục hừng hực, ngón tay thô ráp của hắn khẽ vuốt ve làn da trơn bóng trắng như sữa trước gò má, vuốt ve tới lui, lưu luyến, dời xuống từng chút.

Ngón tay chậm rãi dừng lại trên đôi môi ửng hồng xinh xắn như anh đào, chỗ sâu trong mắt Sở Hiên phun ra ngọn lửa thiêu đốt, gần như làm bỏng Tô Hồng Tụ.

Lửa dục yên lặng bỗng chốc đốt lên nhanh như tia chớp, Sở Hiên đưa tay nâng trán Tô Hồng Tụ, cúi thấp người, cánh môi lửa nóng áp lên bờ môi mềm mại run rẩy của nàng, đầu tiên hắn nhẹ nhàng phớt qua, ngay sau đó cuồng nhiệt như lửa chiếm lấy cánh môi mở ra, hắn dùng đầu lưỡi thân mật đẩy hàm răng của nàng ra, quyến luyến với đầu lưỡi mềm mại của nàng.

Tô Hồng Tụ đưa hai tay, định đẩy về trước một chút, nhưng mà theo hôn môi càng mãnh liệt của Sở Hiên, cánh tay hắn ôm nàng càng dùng sức, khí lực toàn thân của Tô Hồng Tụ gần như đều bị Sở Hiên hút hết, bàn tay

https://thuviensach.vn

nhỏ bé trắng nõn đẩy lồng ngực cường tráng của hắn dần mềm mại, vô lực mà thả xuống.

Từ sâu trong cổ họng Tô Hồng Tụ phát ra tiếng rên nhẹ, nụ hôn này quá kích thích, đòi hỏi, quyết liệt của Sở Hiên làm cho nàng run rẩy. Nàng cảm thấy tứ chi mềm yếu, đầu óc mê man.

Sở Hiên không cho Tô Hồng Tụ cơ hội thở dốc, thân thể cường tráng đè lên người nàng, nụ hôn của hắn giống như muốn điên cuồng nuốt hết nàng, môi lưỡi của hắn không ngừng trêu chọc nàng, ớt át mà dây dưa cùng nàng...

Không biết qua bao lâu, Sở Hiên mới kết thúc nụ hôn kích thích sôi sục huyết mạch này, buông Tô Hồng Tụ ra, thân hình cường tráng vẫn một mực đè nặng lên thân thể mềm mại của nàng, kịch liệt thở dốc.

Sở Hiên nóng bỏng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, dáng vẻ ánh mắt bối rối càng tăng thêm chút hấp dẫn hơn trước kia.

Vô tội mà đơn thuần, khiến cho người ta không kiềm chế được mà muốn hung hăng chà đạp.

Nhưng mà Sở Hiên không tiến thêm động tác tiếp theo, hắn chỉ buông hai tay ra, vỗ vỗ cỏ khô dính trên tóc Tô Hồng Tụ, nhẹ nhàng mà ôm Tô Hồng Tụ vào trong ngực.

“Nàng nhìn nàng xem, tại sao vậy? Vừa bẩn vừa đen.”

Sở Hiên khẽ nói, bởi vì cực kỳ kiềm chế mà tiếng nói trở nên khàn khàn, trầm lắng cuốn hút mà tràn đầy tính xâm lược mạnh mẽ.

Tô Hồng Tụ có thể không bẩn sao?

https://thuviensach.vn

Lúc trước Sở Hiên rung một phòng bùn và bụi, tất cả đều đổ ập xuống rớt trên người nàng, bây giờ hắn lại đè nàng vào bãi cỏ, lăn thành một thân lá cây và cỏ khô.

Bây giờ thật hay, rõ ràng là lỗi của hắn, hắn lại hoàn toàn đổ hết lên người nàng.

Mắt Sở Hiên thâm thúy, cánh tay cường tráng ôm chặt lấy Tô Hồng Tụ mềm mại không xương trong ngực, bàn tay to có thể dễ dàng vặn bẻ người khác cẩn thận vỗ bụi đất và lá khô trên người Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ vẫn còn hỗn hỗn độn độn, đầu óc không rõ.

Không phải nàng chưa từng hôn người khác, mặc dù nàng chưa bao giờ nói chuyện tình yêu với người khác.

Nhưng mà cả đời này của nàng vẫn chưa từng có cảm nhận say mê mà kỳ diệu như vậy.

Giống như cả người nàng đều hòa tan, bốc hơi, hơi nóng sáng rực xuyên thấu cơ thể và kích thích dữ dội chấn động cõi lòng Tô Hồng Tụ run rẩy không thôi.

Chưa bao giờ có người khiến cho nàng sinh ra cảm giác như vậy, tan xương nát thịt, muôn đời không phục. Giống như linh hồn nàng đã thoát khỏi thân thể nàng, lâng lâng lên tận bầu trời.

Tô Hồng Tụ híp mắt, tầm mắt mông lung, ánh mắt mờ mịt nhìn thẳng vào Sở Hiên.

Trong đêm gió lớn, hơi lạnh, Tô Hồng Tụ thò ai tay, muốn kéo Sở Hiên lại cạnh mình gần hơn chút nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng Sở Hiên lại run lên, nhanh chóng kéo ra khoảng cách với Tô Hồng Tụ.

Bên người Tô Hồng Tụ đột nhiên lạnh, nàng bất mãn nói thầm, cuộn tròn thân thể muốn chui vào trong ngực Sở Hiên, cực kỳ khát vọng nhận lấy ấm áp và nhiệt huyết trong lồng ngực cường tráng của hắn khiến cho nàng yên tâm.

Sở Hiên lại đứng lên, lùi sang bên cạnh, Tô Hồng Tụ chụp hụt, thân thể nhỏ bé luôn giữ ở trạng thái cuộn tròn, nhanh như chớp lăn vài vòng trên bãi cỏ mới miễn cưỡng dừng lại.

“Ngươi làm gì vậy!”

Tô Hồng Tụ chịu hết nổi định phàn nàn, nàng cuối cùng hoàn toàn tỉnh táo lại, mở to đôi mắt to tròn xoe đen bóng, tức giận mà lườm nguýt Sở Hiên.

Sở Hiên lại đã sớm đi đến bên hồ, xoay người mãnh liệt chui vào trong hồ nước lạnh thấu xương.

“Đi sang bên cạnh.”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, vung hai tay bắt đầu bơi ra giữa hồ nước óng ánh trong suốt.

“Đừng có như không xương, tìm chỗ dựa vào khắp nơi.”

Nghe được Sở Hiên nói nàng thành không có xương, quai hàm Tô Hồng Tụ lập tức phồng lên, càng thêm tức giận, không nhịn được nhặt mấy tảng đá bên hồ, “Tủm, tủm” ném vào trong hồ nước xanh biếc mênh mông.

“Ngươi mới không có xương.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ oán giận khẽ nói, nắm một vốc đá vụn tủm tủm ném vào trong hồ.

Tủm tủm tủm tủm, mặt hồ bị ném thành lỗ nhỏ, nước hồ lạnh như băng giống như giọt mưa nhỏ tí tách bắt tung tóe ra bốn phía.

Thấy Tô Hồng Tụ cầm đá ném hắn, Sở Hiên trồi lên mặt hồ, hắn lắc lắc đầu, tự nhiên cười một tiếng, lật người bơi ra giữa hồ, dưới ánh trăng, thân thể cường tráng của hắn, làn da thịt màu lúa mạch dính đầy giọt nước trong suốt, hóa thành một thể với hồ nước đẹp đẽ.

Không thể không nói, dáng vẻ thân thể trần trụi của hắn không khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, ngược lại hấp dẫn kinh người, hấp dẫn như hít thở không thông.

Giống như trời sinh hắn nên như thế, hòa làm một thể với đại tự nhiên, nhanh như báo, nhanh như ưng, mạnh như hổ, nhanh như sói. Đường cong trên dưới toàn thân hắn lưu loát, bắp thịt căng đầy đều là tuyệt tác tinh sảo nhất của trời cao.

Tô Hồng Tụ nhìn nhìn, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhanh chóng chúi đầu vào trong khuỷu tay mình. Vừa rồi... Rõ ràng không phải là ảo giác nàng.

Vừa rồi rõ ràng hắn thật hưng phấn, nàng dán chặt hắn như vậy, đã cảm thấy từ sớm, hắn cực kỳ hưng phấn, nơi đó nóng như thiêu đốt đến gần như muốn làm bỏng nàng.

Hắn rõ ràng đã sớm vận sức chờ phát động, nhưng lại cố tình cứng rắn kiềm chế mình, đột nhiên ngừng lại, rốt cuộc là tại sao?

Không phải nói nửa người dưới của nam nhân đều là động vật sao, lúc nam nhân hưng phấn rất khó kêu dừng sao?

https://thuviensach.vn

Tại sao hắn đột nhiên lại dừng động tác, tại sao không có động tác bước tiếp theo?

Tô Hồng Tụ quá hiếu kỳ rồi, nàng hoàn toàn không chú ý tới tình cảm của mình với Sở Hiên chẳng qua chỉ là u mê, nếu như Sở Hiên thật sự gần sát, ôm chặt nàng, không chừng nàng sẽ thét chói tai, cuối cùng lại sẽ đẩy hắn ra.

Đầy trong đầu nàng đều là có phải hắn không biết, hắn có phải không biết không?

“Có phải ngươi không thể không?”

Tô Hồng Tụ khẽ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, “Tủm” một tiếng ném vào hồ nước xanh biếc.

“Cái gì không thể?”

“Rào” một tiếng, Sở Hiên đột nhiên xuất hiện bên chân Tô Hồng Tụ.

Từng giọt nước trong suốt chảy xuôi trên lồng ngực rắn chắc khêu gợi của hắn, trong rừng sâu yên tĩnh, giọng khàn khàn của Sở Hiên càng lôi cuốn trầm trọng.

Ánh mắt sắc bén của hắn, mắt không chớp mà nhìn thẳng Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ bị Sở Hiên nhìn đến hoảng hồn ú ớ, mặt càng đỏ, giống như bị đốt cháy.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn Sở Hiên nữa, vùi đầu trong đầu gối, buồn bực nói: “Ngươi chính là không được! Nếu không sao ngươi không tiếp tục? Ngươi có biết chuyện ngươi phải tiến vào! Đi vào đó, sau đó ta sẽ mang thai cục cưng của ngươi, ta sẽ sinh con cho ngươi...”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ nói đến đây, ngẩn người, mặt đỏ thành tím, vội vàng lấy tay bịt miệng, trừng lớn hai mắt, tỏ vẻ gặp quỷ mà nhìn thẳng vào Sở Hiên.Rốt cuộc nàng đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Không phải nàng còn về nhà sao? Không phải nàng còn muốn tu tiên sao?

Nàng nhất định là điên rồi.

Không, nàng vừa nói không phải là nàng, nàng chỉ muốn lấy một ví dụ.

Đúng, nàng chỉ vì dạy cho Sở Hiên dễ hiểu.

Nhưng mà tại sao nàng phải đi dạy Sở Hiên?

Tô Hồng Tụ đánh chết cũng không muốn nghĩ tiếp. Nàng dùng hai tay nhỏ bé trắng nhõn che mắt, cũng không dám nhìn Sở Hiên nữa.

“A.” Nghe thấy Tô Hồng Tụ nói sinh hài tử, tròng mắt đen sắc bén của Sở Hiên nhíu lại trong nháy mắt, ánh mắt cảnh giác lập tức lướt qua bụng bằng phẳng của Tô Hồng Tụ.

“Có ý gì? Tại sao phải để ta và nàng sinh tiểu hài tử? Nói rõ ràng!”

Sở Hiên đặt tay lên bờ hồ, dùng khăn mặt lau sạch thân thể, thờ ơ hỏi Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ xấu hổ không thôi, nào chịu nói chuyện với Sở Hiên?

Nhưng nàng không nói, Sở Hiên vẫn ngâm mình bên cạnh chân nàng không đi, không chỉ như thế, hắn còn thò bàn tay to rắn chắc màu lúa mạch ra nắm chặt cổ chân mềm mại trắng nõn của nàng, mân mê xoa bóp, vuốt ve tùy ý.

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ bị Sở Hiên vuốt ve đến muốn cười, nàng sợ nhột, không khỏi cười khanh khách ra tiếng.

“Không có, không có gì, ta chính là làm suy luận... Khanh khách... Ta sợ nhột, đừng gãi.”

Tô Hồng Tụ cười nói, thò bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy bàn tay to lạnh buốt của Sở Hiên đang đặt trên cổ chân nàng.

“A.” Tròng mắt đen sắc bén của Sở Hiên tối sầm lại trong nháy mắt.

“Chỉ là ví dụ? Thật sự?”

Hắn nhỏ giọng thì thào, đột nhiên “Rào” một tiếng bật người ra khỏi mặt nước.

Tô Hồng Tụ vội vàng đưa hai tay nhỏ trắng nõn lên che mắt.

Thật lâu, tiếng mặc quần áo sột soạt dần ngừng, Tô Hồng Tụ vụng trộm bỏ tay ra, chỉ từ kẽ ngón tay không ngừng trộm liếc Sở Hiên.

“Đi theo nhanh lên! Đừng kỳ kèo mè nheo mãi!”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, không hề có ý tứ đợi Tô Hồng Tụ chút nào, cất bước đi lên phía trước.

Tô Hồng Tụ đột nhiên đau xót trong lòng, không nói thành lời là cảm giác gì, giống như có người cầm cây kim, chọc thẳng vào tim nàng.

Hắn làm sao vậy?

Sao hắn không ôm nàng?

Hắn thật sự chán nàng quá bám người, cuốn lấy hắn quá lợi hại sao?

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ không biết sao, trong lòng càng khó chịu, rõ ràng Sở Hiên cũng đã đi xa, trong bụi cỏ vừa yên tĩnh lại nguy hiểm chỉ có một mình nàng, nàng lại không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

Nàng chỉ thấy vắng vẻ trong lòng, hơi chột dạ, mà càng nhiều hơn là hốt hoảng.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa hai tay ôm chặt đầu gối.

Thấy Tô Hồng Tụ phía sau hồi lâu không đi theo, Sở Hiên nhíu mày, xoay người sải bước lớn đi trở lại bên cạnh Tô Hồng Tụ.

“Làm sao vậy? Ngồi chồm hổm ở đây giở trò gì?”

Sở Hiên lạnh nhạt nói, trong giọng nói khàn khàn lạnh như băng là bực bội, ở giữa nhanh chóng xẹt qua dồn nén không dễ nhận thấy.

“Không có chuyện gì, chính là đi không nổi.”

Tô Hồng Tụ cúi đầu nói, thân thể nhỏ càng cuộn chặt đến lợi hại, đầu dùng sức chôn trong cánh tay khoanh tròn, như thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

“Chân dài của nàng dùng để làm gì? Đi tí xíu đường cũng không nổi, phế vật!”

Sở Hiên trách mắng, hắn tinh mắt nhìn thấy trên cổ trắng nõn của Tô Hồng Tụ nổi lên hàng loạt da gà đỏ hồng.

Sở Hiên ngồi xổm xuống, cởi áo lông dày trên người, nhanh chóng dùng áo lông bọc chặt lấy Tô Hồng Tụ đang lạnh run.

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên nhanh chóng liếc mắt nhìn Sở Hiên, lại lườm nguýt, giả bộ đáng thương mà cúi thấp đầu xuống.

https://thuviensach.vn

“Đúng là đi không nổi đấy, ta chính là đi không nổi!”

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhỏ xuống, khẽ nói, đồng thời nhanh chóng duỗi hai cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh trắng nõn ra phía trước.

Ý của nàng quá rõ ràng, nào có chuyện đi không nổi? Rõ ràng làm nũng để người ta ôm.

Tròng mắt đen của Sở Hiên nhíu lại, nhanh chóng đứng thẳng người dậy.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đứng dậy tự mình đi!”

Hắn vừa dứt lời, Tô Hồng Tụ ở phía sau đã nghẹn ngào, nhanh chóng dùng tuyệt chiêu lần nào cũng thành công – khóc.

Chỉ thấy thân thể nhỏ bé của nàng khẽ run hai cái, hai hàng nước mắt nhanh như chớp lăn ra khỏi hốc mắt, nước mắt nắm thả tự nhiên, lệ như suối trào, quả thật giống như suối phun.

Chân mày Sở Hiên nhăn lại, mặt lập tức biến sắc, đứng bên cạnh nhìn Tô Hồng Tụ nước mắt lưng tròng, thật lâu không nói.

Một lúc, Tô Hồng Tụ thấy khóc đủ rồi, rón rén ngẩng đầu lên, nàng hé mắt nhìn xung quanh, nào còn thấy bóng dáng Sở Hiên?

Chỉ còn mỗi gió thổi u u, cỏ lắc lư rì rào.

Tô Hồng Tụ đau lòng gần chết, giống như ngực bị người ta hung hăng đâm một đao, nước mắt cuồn cuộn chảy ra, “Oa” một tiếng cất cao giọng khóc rống lên.

Mới vừa khóc một tiếng, Tô Hồng Tụ đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng, chóng mặt, trời đất quay cuồng một trận, nàng đã bị Sở Hiên túm lấy đai lưng.

https://thuviensach.vn

“Ôm cái kia.”

Sở Hiên trầm giọng nói, giọng lạnh như băng mà không kiên nhẫn.

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, những thứ này là gì vậy? Hắn đào đâu ra một đống lớn lá chuối, còn muốn nàng ôm lá chuối vào trong ngực?

Ôm những lá này, nàng còn ôm hắn thế nào?

Tô Hồng Tụ cong môi lên lắc đầu liên tục.

“Không cần, không cần, ta không muốn ôm những thứ này, ôm thứ này để làm gì?”

“Bảo nàng ôm thì nàng ôm!”

Sở Hiên tức giận nói, giọng nói hùng hậu giống như sét đánh, trong bụi cỏ vốn có vài đôi mắt xanh biếc thoắt ẩn thoát hiện, bị Sở Hiên gắt gỏng quát nạt như vậy, sột soạt vang lên, dã thú trốn trong bụi cỏ chạy sạch trong nháy mắt.

Tô Hồng Tụ bị giật mình, nơm nớp lo sợ thu người lại, mắt thấy lại muốn rơi lệ.

Nàng vô thức ôm chặt lá chuối trong tay.

Sở Hiên nhấc Tô Hồng Tụ lạnh đến run lẩy bẩy lên, ai tay ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé trắng nõn mềm mại vào trong lòng.

Gió đêm thổi vù vù, bụi cỏ vang theo rì rào, lửa dục nóng bỏng mạnh mẽ nổi lên trong rừng sâu đen kịt yên tĩnh.

Cho dù có vài tầng lá chuối cách trở, hai tròng mắt sắc bén của Sở Hiên vẫn nhanh chóng biến thành đen, trở nên sâu thẳm mỗi lần thân thể mềm mại của Tô Hồng Tụ cọ cọ trong vòng ôm của mình.

https://thuviensach.vn

Vừa đặt Tô Hồng Tụ xuống cửa hang ở suối nước nóng, một tay Sở Hiên ấn mạnh Tô Hồng Tụ về phía vách đá.

Hôn môi nóng bỏng giống như mưa rào như gió điên cuồng mạnh mẽ trút lên người Tô Hồng Tụ, Sở Hiên vòng chặt hai tay, xoay người, kéo Tô Hồng Tụ cách xa vách đá ướt át lạnh lẽo, ôm vào trong ngực, điên cuồng hôn môi.

https://thuviensach.vn

MỊ CỐT THIÊN THÀNH

Du Gia Tiểu Kiều
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Kết Thúc

Thời gian ba ngày thoáng qua tức thì, Tô Hồng Tụ cũng không ở trong nhà tranh Vệ Thiên sắp xếp cho nàng, mà tiến vào hang núi Sở Hiên tìm cho nàng, đồng thời sử dụng rơm rạ làm chăn nệm.

Chẳng hiểu tại sao, Tô Hồng Tụ cảm thấy, người nơi này giống như không để nàng vào trong mắt.

Hang núi ngay bên ngoài nơi đóng quân, thủ hạ Vệ Thiên cũng thường đi săn, đi qua đi lại sẽ đi qua cửa hang, nhưng bọn hắn chưa bao giờ chào hỏi nàng, nhìn thấy nàng cũng coi như không thấy.

Ngoại trừ Vệ Thập Nhị, vốn không có mấy người biết Tô Hồng Tụ, huống hồ, Vệ Thập Nhị đi ra ngoài, vốn không có ở đây, không có lệnh của Vệ Thập Nhị, càng thêm không có ai để ý đến Tô Hồng Tụ.

Ở trong hang núi ba ngày, mặc dù Sở Hiên đều đốt thảo dược đuổi côn trùng ở tất cả các chỗ hẻo lánh trong hang núi, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn bị chích đến cả người đầy nốt, khuôn mặt nhỏ mềm mại sưng lên hai nốt, đỏ đỏ quả thật cứ như phá tướng.

Nàng bụm mặt, làm bộ đáng thương, từ khe ngón tay rón rén nhìn Sở Hiên đang chuẩn bị quần áo vì nàng, bôi thuốc đuổi côn trùng lên người.

“Ta không thích nơi này.”

https://thuviensach.vn

Tô Hồng Tụ thò bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng kéo vạt áo Sở Hiên, khẽ nói: “Rốt cuộc tới khi nào ngươi mới dẫn ta đi, khi nào chúng ta mới có thể về nhà?”

Tô Hồng Tụ khẽ nói, thói quen thành tự nhiên, nàng bất tri bất giác coi hậu cung Đại Lương là nhà.

Sở Hiên nhanh chóng ngẩng đầu, tròng mắt đen sắc bén nhanh chóng liếc qua Tô Hồng Tụ người đầy nốt côn trùng cắn, cúi gằm đầu, vẻ mặt cầu xin.

“Không biết.”

Hán lạnh nhạt nói, chú ý tới trên cánh tay trắng nõn của Tô Hồng Tụ lại thêm một nốt nhọt tím xanh, vừa rồi va chạm trúng, chân mày nhanh chóng nhăn lại.

Mặt đất hang núi quá cứng ngắc, cho dù die~nda4nle^qu21ydo^n Sở Hiên đã sớm phủ đầy rơm rạ mềm mại lên mặt đất, nhưng da thịt mềm mại của Tô Hồng Tụ vẫn không chịu đựng được, hơi không để ý một chút vết nhọt sẽ bị bể ra.

Sở Hiên đã chuẩn bị xong quần áo cho Tô Hồng Tụ, đê cháo gà nóng hổi mới vừa nấu xong vào tay nàng, lấy cung tên, cầm đao cắm trên vách đá, xoay người rời đi.

Tô Hồng Tụ vội vàng đứng thẳng người dậy, ở sau lưng Sở Hiên ngó dáo dác không ngừng nhìn quanh.

“Ngươi phải đi đâu? Phải đi bao lâu? Lúc nào thì trở lại?”

“Đi săn thú, không biết.”

https://thuviensach.vn

Sở Hiên không nhịn được nói, bóng dáng hoàn mỹ mất tích nơi rừng sâu, đi như con báo không thấy bóng, ngay lập tức biến mất tung tích.

Vùng sa mạc cách đó không xa, quân đội Vệ Thập Nhị viễn chinh trở về đang gặp phải nguy cơ trước đó chưa từng có, một đội người ngựa nước Ly vây thổ bảo nho nhỏ dùng để phòng ngự lại.

Chân mày Vệ Thập Nhị nhíu chặt, sắc mặt âm trầm, không nói một lời mà nhìn tướng sĩ nước Ly bên ngoài thổ bảo võ trang đầy đủ, giơ cao cung tên và đao chuẩn bị xông vào thổ bảo.

Vệ Thập Nhị cảm thấy trong quân của mình có gian tế, nếu không sao tướng sỹ nước Ly lại biết được hôm nay hắn trở về sẽ chọn con đường này?

Còn thiết lập mai phục hai bên đường trước đó?

Mà bây giờ tra rõ đã quá muộn, kẻ địch xông ra càng nhiều, từ đầu tường thổ bảo nhìn xuống, bên ngoài đông nghịt như bùn chảy, lại giống như bầy kiến chi chít, quân đội nước Ly chắc huy động toàn bộ lực lượng xuất trận, không tiếc giá nào vây hắn ở đây.

Đại Chu và nước Ly là kẻ thù truyền kiếp, mấy năm liên tục chinh chiến không dứt, ngươi chết ta sống, đã đánh nhau chết sống trên trăm năm.

Không biết có biết bao nhiêu tướng sỹ ưu tú của nước Ly chết dưới tướng lĩnh thủ hạ của Đại Chu, giống vậy, những năm này có vô số binh lính của Đại Chu bị mất mạng dưới gót sắt của quân đội nước Ly.

Hai đội ngũ giống như bầy thú khát máu nguyên thủy nhất, vừa thấy mặt đã muốn cắn xé nhau, chém giết lẫn nhau, không chết không ngừng.

Tướng lĩnh quân đội nước Ly – Mạc Kha – đã giết đỏ mắt rồi, hét lớn một tiếng, “Cánh phải, theo ta, lên!”

https://thuviensach.vn

Mạc Kha thét lớn một tiếng, đã giơ cây die nda nle equ ydo nn đao đầm đìa máu tươi lên, giẫm lên thi thể tướng sĩ trên tường thành bị bắn rơi liên tục, cao giọng tru lên, như một đầu thú khát máu tàn bạo nhất, hùng hổ mà phóng tới thổ bảo.

Vệ Thập Nhị nhíu mày, kêu thủ hạ, “Bắn cho ta!”

Mưa tên từ trên trời rơi xuống giống như châu chấu, nghiêng trời lệch đất rơi xuống, xuyên qua áo giáp mỏng của tướng lãnh thủ hạ Mạc Kha, găm bọn họ trên đất.

Mỗi lần thủ hạ của Vệ Thập Nhị phóng ra, gần như đều khiến Mạc Kha tổn thất trầm trọng.

Nhưng mà Mạc Kha đã sớm giết đỏ mắt rồi, thấy thủ hạ không cách nào công kích thổ bảo, Mạc Kha thu đao đầm đìa máu tươi trên tay lại, rút cung tiễn sau lưng ra, từng mũi tên một, tiếng xé gió “Vèo vèo” bay đi, tướng sỹ bên cạnh Vệ Thập Nhị lập tức ngã xuống đất.Binh lính hộ vệ bên người Vệ Thập Nhị không thể không bắt đầu lui về sau.

Mạc Kha kéo căng hết dây, dùng toàn lực, hét lớn một tiếng, hùng hổ bắn một mũi tên sắc bén mà hung mãnh về phía Vệ Thập Nhị.

“Phập” một tiếng, tiếng xé gió nổi lên, vào lúc này, Vệ Thập Nhị chỉ thấy vết máu trượt qua, sau đó trên đầu bay lên ánh trăng màu máu, ánh trăng lạnh lẽo, chảy xuôi theo mọi thứ, thấu vào da thịt thấm xương tủy người, lại làm khuất ánh mặt trời phía tây, cuối cùng thu lại thành một đao, lạnh lẽo bay ra đỡ lấy mũi tên Mạc Kha dùng hết toàn lực, bắn ra.

Dưới ánh đao tiến tới, tên của Mạc Kha bị xiết đến nát bấy, cuốn dưới đầu tường.

Mạc Kha điên cuồng, phát ra tiếng thét to với Sở Hiên chặn lại mũi tên trí mạng cho Vệ Thập Nhị: “Ai?”

https://thuviensach.vn

Môi mỏng của Sở Hiên khẽ nhếch, cười như không cười, đứng trên đầu thành, từ trên cao mà bễ nghễ nhìn xuống Mạc Kha: “Chết đến nơi rồi, còn cần quan tam người khác tên gì?”

Mạc Kha nổi giận, thân hình đột ngột xông lên từ trên mặt đất, giống như con chim ưng hùng vĩ bay lên, trong nháy mắt nhảy lên trên đầu mọi người, một cước của hắn dẫm nát đầu một binh sỹ, khụ một tiếng, người nọ bị hắn dẫm gãy cổ, cổ ngửa ra sau, máu tươi trong miệng chảy lênh láng, mắt thấy không sống được nữa rồi.

Mạc Kha nhảy lên đầu tường, đao vung liên tục, mấy người lính vây quanh hắn lập tức phơi thây đầy đất.

Máu tươi văng khắp nơi, binh lính còn lại vội vàng che chở Vệ Thập Nhị, muốn lui về sau, Mạc Kha vừa nhìn thấy Vệ Thập Nhị, cười dữ tợn một tiếng, thân hình lại một lần nữa bay lên.

Theo hắn đột nhiên bay lên, thân thể die nd da nl e q uu ydo n của hắn hóa thành một hư ảnh màu đen trên không trung, đến nhanh như chớp.

Vài tên binh sỹ đi lên trước chặn đánh, còn chưa nhìn rõ thân hình của hắn, đã bị đao đầm đìa máu tươi trong tay hắn chém thành hai đoạn.

Binh sỹ cuối cùng dưới tay Vệ Thập Nhị đã bị Mạc Kha chém giết, mày kiếm của Vệ Thập Nhị nhíu chặt, vẻ mặt nặng nề.

Khi một tiếng vang thật lớn, quanh quẩn không thôi trên đầu thành, đao đầm đìa máu tươi trong tay Mạc Kha bị chặn lại, bóng dáng nhanh nhẹn như báo của Sở Hiên, khảnh khắc khi Mạc Kha sắp đánh về phía Vệ Thập Nhị, di chuyển thân thể nghênh đón trước mặt Mạc Kha.

Mạc Kha thu đao lại, đối mặt với Sở Hiên, cười ha ha, cười không phải nụ cười của người, mà là nụ cười của thú hoang.

https://thuviensach.vn

Hai kẻ mạnh gặp nhau, tính dã man trong máu Mạc Kha bị kích thích trong nháy mắt, hắn nhìn thấy Sở Hiên, giống như một đầu sói nhìn thấy con mồi, không nhìn thấy chút tình cảm nào trong đôi mắt mờ mịt mông lung, chỉ bắn ra ánh sáng lạnh lùng khát máu.

Ngay sau đó, Mạc Kha nhào tới, vung đao, choang choang nổ bên tai không dứt, ánh đao bóng kiếm, không còn ai thấy rõ bóng dáng của Sở Hiên và Mạc Kha, chỉ thấy ánh bạc không ngừng nhấp nháy giữa không trung, nhanh như chớp, mạnh như sấm, chấn động, rung chuyển trời đất.

Vệ Thập Nhị hoàn toàn khiếp sợ rồi, cao thủ cùng cấp bậc chiến đấu, trước nay hắn chưa bao giờ được gặp, quả thật không thể tưởng tượng, hổ khiếu long ngâm.

Khi Mạc Kha hét lớn một tiếng một lần nữa, giơ đao lên, thân hình bay lên không mãnh liệt đánh về phía Sở Hiên, Sở Hiên lui về sau một bước, giơ đao bắn ra ánh bạc lên không trung đón nhận Mạc Kha.

Hai đao màu bạc va chạm vào nhau.

Trên đầu thành, giống như dâng lên một vầng thái dương, đôi mắt của tất cả mọi người đều bị chiếu sáng, sau một tiếng vang thật lớn, ngay lúc này cả tường thành đột nhiên rung lên, ầm ầm giữa bụi đất tung bay, đúng là sụp đổ.

Tất cả mọi người đều bị tiếng vang chấn động mãnh liệt này ngã xuống đất.

Trời ạ! Đây là thần lực như thế nào! Điều này có thể do người làm ra được sao?

Tất cả mọi người sợ ngây người.

https://thuviensach.vn

Mạc Kha bị sức lực này đánh thẳng tới dưới đầu tường, lắc lư hai lần, té trên mặt đất, máu tươi trong miệng chảy lênh láng, binh lính đằng sau xông lên, bảo vệ hắn.

Sắc mặt Sở Hiên nghiêm nghị, nhìn từ trên cao xuống, đứng ngạo nghễ trên đầu tường.

Tường thành bên cạnh hắn sụp đổ một mảng lớn, khói đặc cuồn cuộn tràn ngập lên. Dưới tình cảnh như vậy tô đậm, Sở Hiên như thiên thần hạ phàm!

Đám binh sỹ nước Ly bắt đầu hốt hoảng lui về sau, bọn họ hoàn toàn bị tình cảnh trước mắt dọa sợ.

Mọi người như thủy triều xôn xao, lui xuống, đỡ Mạc Kha hấp hối trong miệng chảy đầy máu tươi, trong nháy mắt lui về sau, tan biến trong vô hình.

Văn này thật sự không viết nổi nữa, quả quyết thất bại, đề cương kiểu kết thúc tôi.

Cuối cùng Sở Hiên nuốt cả Vệ Thập Nhị và Phong Lăng Thiên. Tô Hồng Tụ vẫn không nhớ ra Tử Bạch, hai người hạnh phúc sống chung một chỗ.

KẾT THÚC

https://thuviensach.vn